AUTHOR:

ARISTOPHANES

TITLE:

ARISTOPHANIS COMOEDIAE

PLACE:

LONDINI

DATE:

1823

Master Negative #

93-81325-1

COLUMBIA UNIVERSITY LIBRARIES
PRESERVATION DEPARTMENT

BIBLIOGRAPHIC MICROFORM TARGET

Original Material as Filmed - Existing Bibliographic Record

Works. 1823.
Gr. & Lat.

Aristophanes.

Ἀριστοφάνης. Aristophanis comoediae, ex optimis exemplaribus emendatae, cum versione Latina a Rich. Franc. Phil. Brunck ... Londini, sumtibus G. et W.B. Whittaker, 1823.

3 v. 20 cm.

Contents.--t.1, Lysistrata, Thesmophoriazusae, Ranae.-- t.2, Plutus, Ecclesiazusae, Nubes, Aves.- t.3, Vespae, Equites, Acharnenses, Pax.

Restrictions on Use:

TECHNICAL MICROFORM DATA

FILM SIZE: 35 mm REDUCTION RATIO: 11X
IMAGE PLACEMENT: IA (IIA) IB IIB
DATE FILMED: 4-26-93 INITIALS M.D.C.
FILMED BY: RESEARCH PUBLICATIONS, INC WOODBRIDGE, CT

VOLUME 1

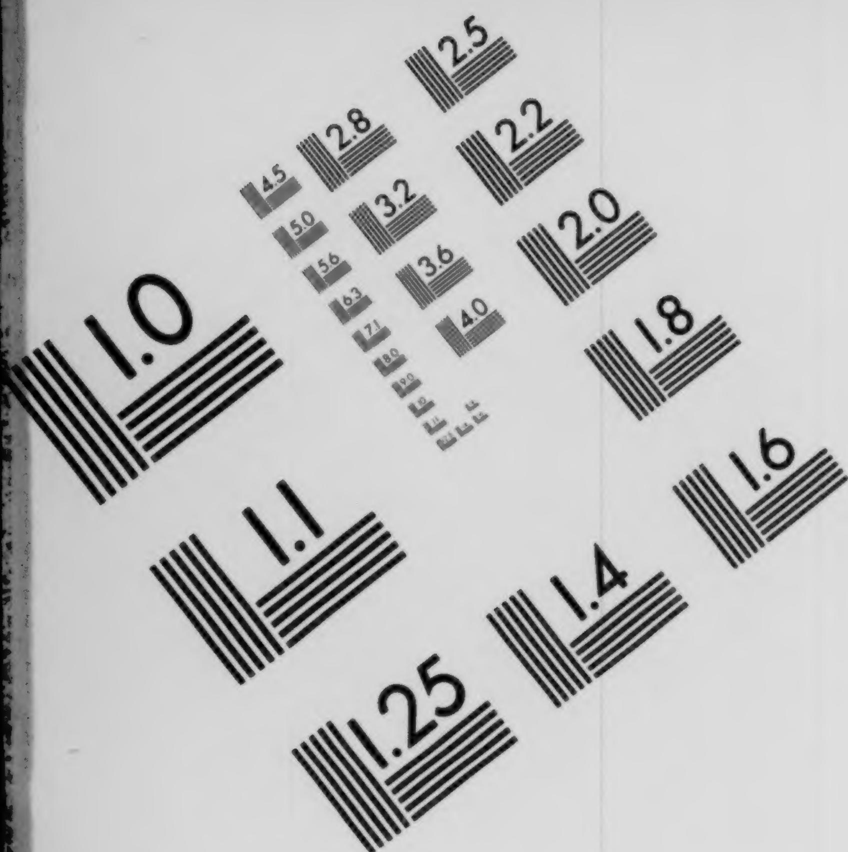

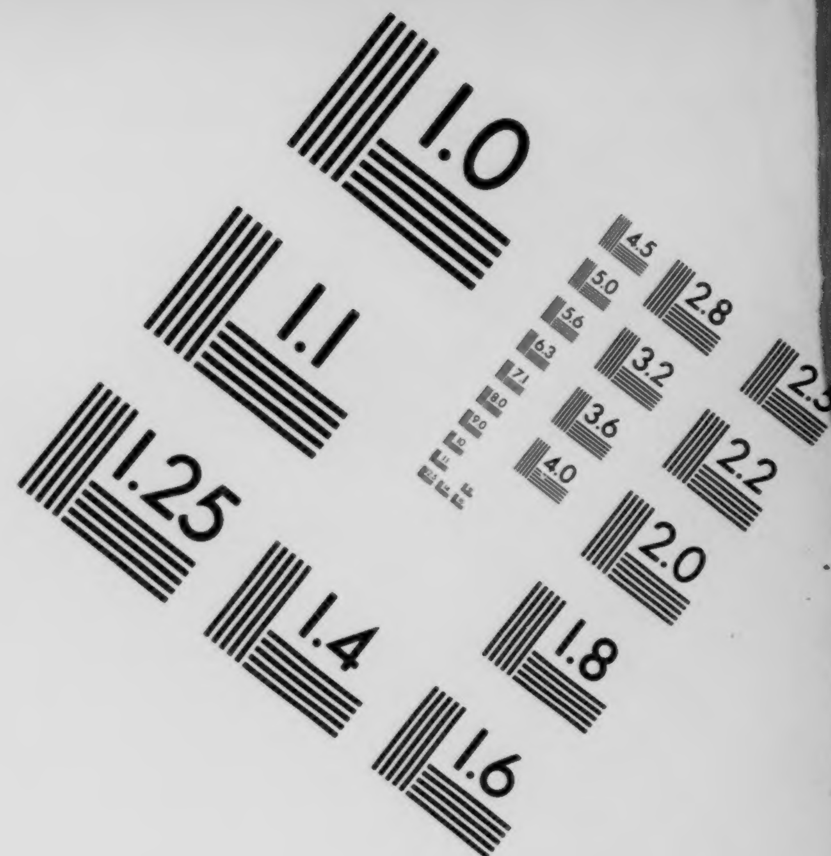
AIIM

Association for Information and Image Management

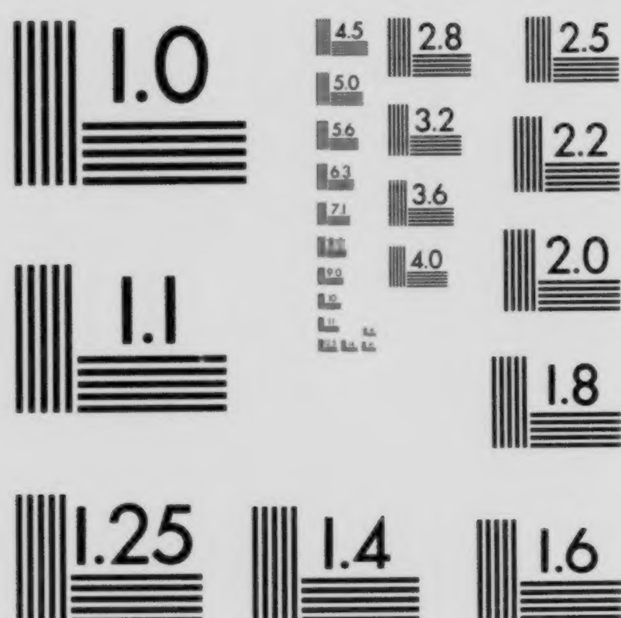
1100 Wayne Avenue, Suite 1100
Silver Spring, Maryland 20910

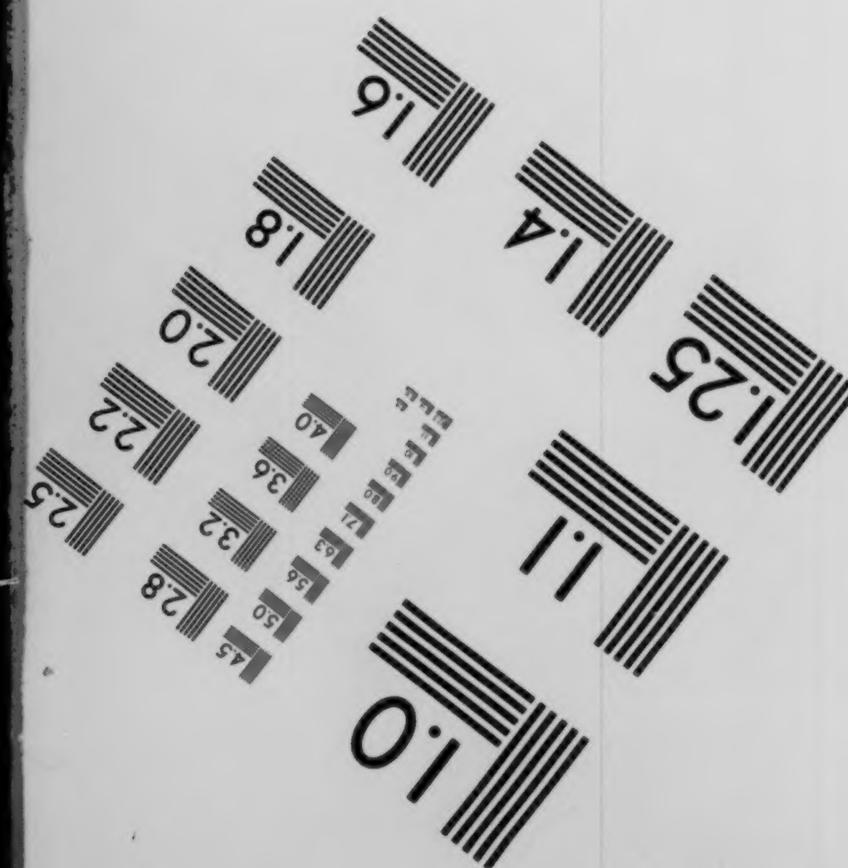
301/587-8202

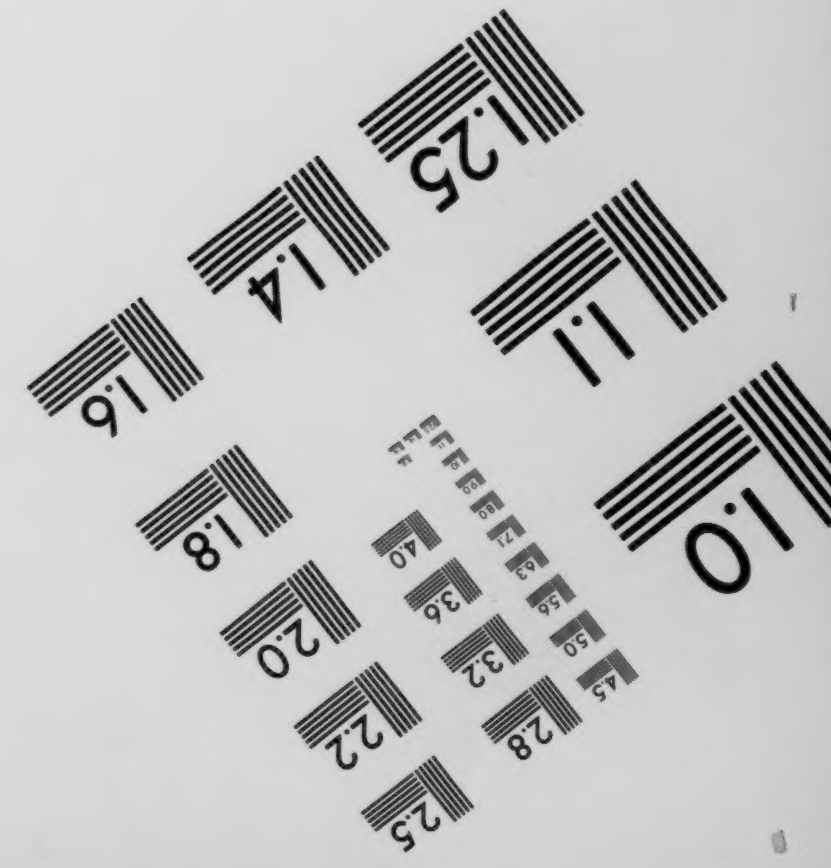

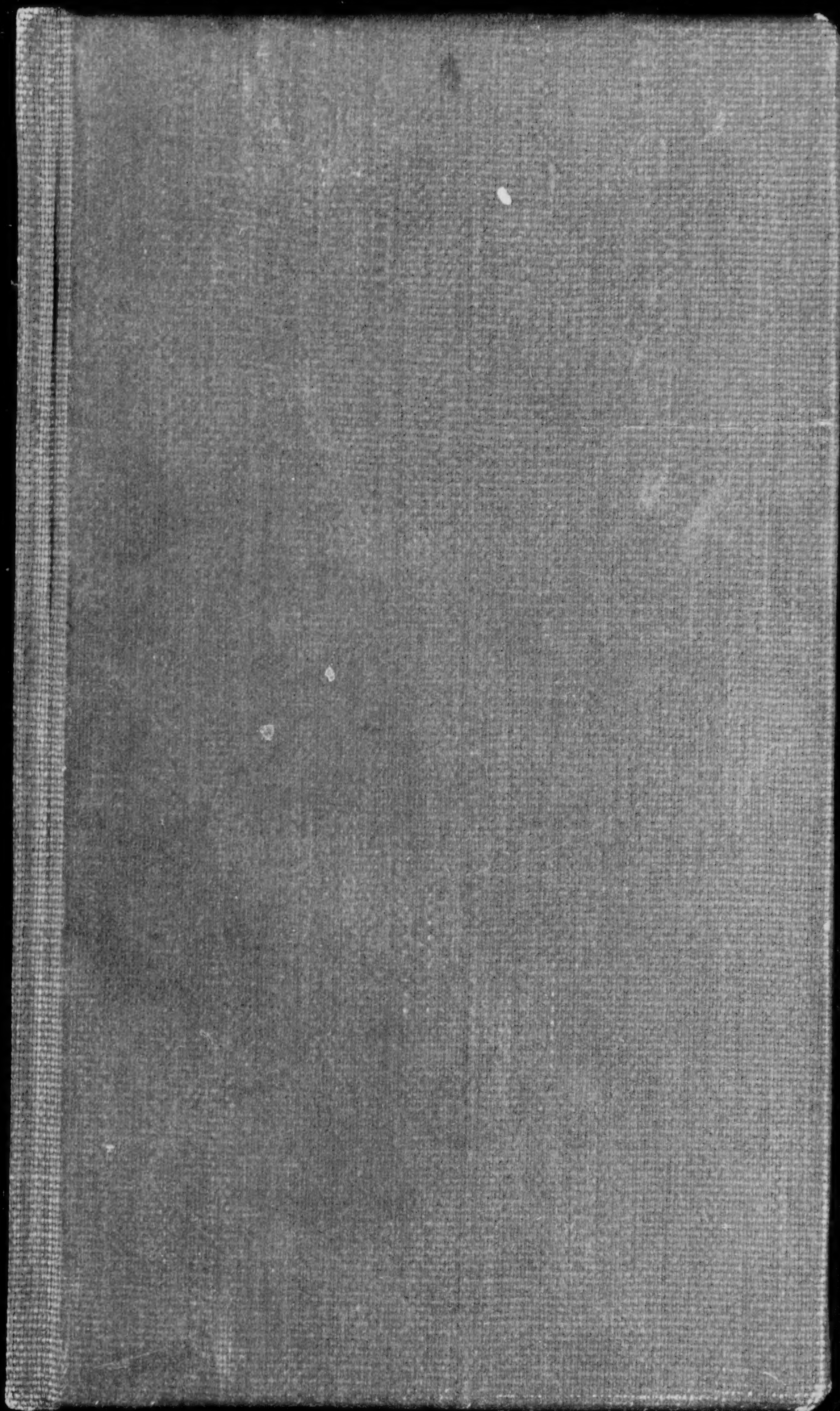

MANUFACTURED TO AIIM STANDARDS
BY APPLIED IMAGE, INC.

SIGILLVM · COLLEGII · COLUMBIAE · NOVI · EBORACI
IN LVMINE TVO VIDEBIMVS LVMEN

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΗΣ.

ARISTOPHANIS

COMŒDIÆ

EX OPTIMIS EXEMPLARIBUS EMENDATÆ:

CUM

VERSIONE LATINA.

A

RICH. FRANC. PHIL. BRUNCK.

TOM. I.

LONDINI:
SUMTIBUS G. ET W. B. WHITTAKER.
1823.

LECTORI MONITUM.

In hac Aristophanis editione textus ad mentem Brunckii expurgatus est; necnon Versio Latina, propter difficultatem sensus assequendi est adjuncta.

ARISTOPHANIS

LYSISTRATA.

DRAMATIS PERSONÆ.

LYSISTRATA.
CALONICE.
MYRRHINA.
LAMPITO.
CHORUS SENUM.
CHORUS MULIERUM.
STRATYLLIS.
PROVISOR.
MULIERES QUÆDAM.
CINESIAS.
PUER.
CADUCEATOR LACEDÆMONIORUM.
LEGATI LACEDÆMONIORUM.
POLYCHARIDES.
CIRCUMFORANEI QUIDAM.
FAMULUS.
ATHENIENSIS QUIDAM.

ARISTOPHANIS LYSISTRATA.

LYSISTRATA, CALONICE, MYRRHINA, LAMPITO.

Lys. At si quis in ædem Bacchi vocasset eas, aut Panos, aut Coliadis, aut Genetyllidis, ne transire quidem liceret præ multitudine tympanorum: nunc autem nulla adest hic mulier. Verumtamen hæc vicina mea foras exit. Salve, ô Calonice.

Cal. Et tu mecastor salve, Lysistrata. Sed quid conturbata es? exporge frontem, carissima: non enim te decent contracta supercilia.

Lys. Sed, ô Calonice, uritur mihi cor, et valde me piget sexus nostri, quoniam viri existimant nos esse nequam.

Cal. Quippe tales pol sumus.

Lys. Quumque edictum illis fuerit huc convenire, deliberaturis de re non levi, dormiunt, nec veniunt.

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ, ΚΑΛΟΝΙΚΗ, ΜΥΡΡΙΝΗ, ΛΑΜΠΙΤΩ.

Λυ. ΑΛΛ' εἴ τις ἐς Βακχεῖον αὐτὰς ἐκάλεσεν,
ἢ 'ς Πανὸς, ἢ 'πὶ Κωλιάδ', ἢ 'ς Γενετυλλίδος,
οὐδ' ἂν διελθεῖν ἦν ἂν ὑπὸ τῶν τυμπάνων.
νῦν δ' οὐδεμία πάρεστιν ἐνταυθοῖ γυνή·
πλὴν ἥ γ' ἐμὴ κωμῆτις ἥδ' ἐξέρχεται.
χαῖρ', ὦ Καλονίκη.

Κα. καὶ σύ γ', ὦ Λυσιστράτη.
τί συντετάραξαι; μὴ σκυθρώπαζ', ὦ τέκνον·
οὐ γὰρ πρέπει σοι τοξοποιεῖν τὰς ὀφρῦς.

Λυ. ἀλλ', ὦ Καλονίκη, κάομαι τὴν καρδίαν,
καὶ πόλλ' ὑπὲρ ἡμῶν τῶν γυναικῶν ἄχθομαι,
ὁτιὴ παρὰ μὲν τοῖς ἀνδράσι νενομίσμεθα
εἶναι πανοῦργοι.

Κα. καὶ γὰρ ἐσμὲν, νὴ Δία.

Λυ. εἰρημένον δ' αὐταῖς ἀπαντᾶν ἐνθάδε,
βουλευσομέναισιν οὐ περὶ φαύλου πράγματος,

εὕδουσι, κοὐχ ἥκουσιν.

Κα. ἀλλ', ὦ φιλτάτη,
ἥξουσι· χαλεπή τοι γυναικῶν ἔξοδος.
ἡ μὲν γὰρ ἡμῶν περὶ τὸν ἄνδρ' ἐκύπτασεν·
ἡ δ' οἰκέτην ἤγειρεν· ἡ δὲ παιδίον
κατέκλινεν· ἡ δ' ἔλουσεν· ἡ δ' ἐψώμισεν.

Λυ. ἀλλ' ἕτερα γάρ ἦν γε τῶνδε προὐργιαίτερα
αὐταῖς.

Κα. τί δ' ἐστὶν, ὦ φίλη Λυσιστράτη,
ἐφ' ὅ τι ποθ' ἡμᾶς τὰς γυναῖκας ξυγκαλεῖς;
τί τὸ πρᾶγμα; πηλίκον τι;

Λυ. μέγα.

Κα. μῶν καὶ παχύ;

Λυ. νὴ τὸν Δία, παχύ.

Κα. κᾆτα πῶς οὐχ ἥκομεν;

Λυ. οὐχ οὗτος ὁ τρόπος· ταχὺ γὰρ ἂν ξυνήλθομεν·
ἀλλ' ἔστιν ὑπ' ἐμοῦ πρᾶγμ' ἀνεζητημένον,
πολλαῖσιν ἀγρυπνίαισιν ἐῤῥιπτασμένον.

Κα. ἦπου τι λεπτόν ἐστι τοὐῤῥιπτασμένον.

Λυ. οὕτω γε λεπτὸν, ὥσθ' ὅλης τῆς Ἑλλάδος
ἐν ταῖς γυναιξὶν ἐστὶν ἡ σωτηρία.

Κα. ἐν ταῖς γυναιξίν; ἐπ' ὀλίγου γ' ἄρ' εἴχετο.

Λυ. ὡς ἔστ' ἐν ἡμῖν τῆς πόλεως τὰ πράγματα,
ἢ μηκέτ' εἶναι, μήτε Πελοποννησίους.

Κα. βέλτιστα τοίνυν μηκέτ' εἶναι, νὴ Δία.

Λυ. Βοιωτίους τε πάντας ἐξολωλέναι.

Κα. μὴ δῆτα πάντας γ'· ἀλλ' ἄφελε τὰς ἐγχέλεις.

Λυ. περὶ τῶν Ἀθηνῶν δ' οὐκ ἐπιγλωττήσομαι

Cal. Sed, ô carissima, venient. Mulieribus domo prodire non ita facile est. Alia enim marito operam dat: alia famulum excitat: alia puerum in lecto collocat, alia lavat, alia cibo in os indito placat.

Lys. Sed erant magis necessaria curanda ipsis.

Cal. Quid autem est, mea Lysistrata, cur nos mulieres convocas? Quænam illa res est aut quanta?

Lys. Magna.

Cal. Num etiam crassa?

Lys. Ita me servet Jupiter, crassa.

Cal. Quî fit ergo, ut non veniamus?

Lys. Nihil tale est: cito enim convenissemus. Sed est quiddam a me quæsitum, multis vigiliis in omnes partes versatum.

Cal. Mirabor, ni subtile quid sit versatum istud in omnes partes.

Lys. Adeo subtile, ut universæ Græciæ salus sita sit in mulieribus.

Cal. In mulieribus? Parum ergo abest, quin nulla sit.

Lys. Ita ut arbitrii nostri sit, salvam esse rempublicam, aut nullos superesse, nec Peloponnesios—

Cal. Nullos superesse edepol optimum est.

Lys. Bœotiosque omnes perire funditus.

Cal. Non omnes, quæso; sed anguillas excipe.

LYS. De Athenis autem nil tale ominabor: aliud te suspicari velim. Si vero convenerint huc mulieres ex Bœotia simul et Peloponneso, nosque Atticæ, communiter servabimus Græciam.

CAL. Sed quid possent mulieres prudenter agere et præclare? nosne, quæ sedemus pigmentis nitentes, ornamentis excultæ, crocotas gestantes, et Cimbericas rectas, et peribaridas?

LYS. Immo enimvero hæc ipsa sunt, a quibus salutem spero; crocotulæ, et unguenta, et peribarides, et anchusa, et pellucidæ tunicæ.

CAL. Quo tandem modo?

LYS. Ita ut illorum, qui nunc vivunt, virorum contra alium hastam nemo tollat.

CAL. Crocotam ergo, ita me Ceres amet et Proserpina, mihi tingendam curabo.

LYS. Nec clypeum sumat.

CAL. Cimbericam induam.

LYS. Nec gladiolum.

CAL. Peribaridas emam.

LYS. Annon ergo adesse mulieres oportebat?

CAL. Quin pol volando venisse oportuit dudum.

LYS. Sed, pro dolor! videbis eas esse nimis Atticas, dum om-

τοιοῦτον οὐδέν· ἀλλ' ὑπονόησον σύ μοι.
ἢν δὲ ξυνέλθωσ' αἱ γυναῖκες ἐνθάδε,
αἵ τ' ἐκ Βοιωτῶν, αἵ τε Πελοποννησίων,
ἡμεῖς τε, κοινῇ σώσομεν τὴν Ἑλλάδα.
Κα. τί δ' ἂν γυναῖκες φρόνιμον ἐργασαίατο,
ἢ λαμπρὸν, αἳ καθήμεθ' ἐξηνθισμέναι,
κροκωτὰ φοροῦσαι, καὶ κεκαλλωπισμέναι,
καὶ Κιμβερίκ' ὀρθοστάδια, καὶ περιβαρίδας;
Λυ. ταῦτ' αὐτὰ γάρτοι κᾆσθ', ἃ σώσειν προσδοκῶ,
τὰ κροκωτίδια, καὶ τὰ μύρα, καὶ περιβαρίδες,
χ' ἡ 'γχουσα, καὶ τὰ διαφανῆ χιτώνια.
Κα. τίνα δὴ τρόπον ποθ';
Λυ. ὥστε τῶν νῦν μηδένα
ἀνδρῶν ἐπ' ἀλλήλοισιν αἴρεσθαι δόρυ.
Κα. κροκωτὸν ἄρα, νὴ τὼ θεὼ, 'γὼ βάψομαι.
Λυ. μήτ' ἀσπίδα λαβεῖν.
Κα. Κιμβερικὸν ἐνδύσομαι.
Λυ. μήτε ξιφίδιον.
Κα. κτήσομαι περιβαρίδας.
Λυ. ἆρ' οὐ παρεῖναι τὰς γυναῖκας δῆτ' ἐχρῆν;
Κα. οὐ γὰρ μὰ Δί', ἀλλὰ πετομένας ἥκειν πάλαι.
Λυ. ἀλλ', ὦ μέλ', ὄψει τοισφόδρ' αὐτὰς 'Αττικὰς,
ἅπαντα δρώσας τοῦ δέοντος ὕστερον.
ἀλλ' οὐδὲ Παράλων οὐδεμία γυνὴ πάρα,
οὐδ' ἐκ Σαλαμῖνος.
Κα. ἀλλ' ἐκεῖναί γ' οἶδ' ὅτι
ἐπὶ τῶν κελήτων διαβεβήκασ' ὄρθριαι.
Λυ. οὐδ' ἃς προσεδόκων κᾀλογιζόμην ἐγὼ

πρώτας παρέσεσθαι δεῦρο τὰς Ἀχαρνέων
γυναῖκας, οὐχ ἥκουσιν.
Κα. ἡ γοῦν Θεαγένους,
ὡς δεῦρ' ἰοῦσα θοὐκάτειον ἤρετο.
ἀτὰρ αἵδε καὶ δή σοι προσέρχονταί τινες·
αἵδ' αὖθ' ἕτεραι χωροῦσί τινες. ἰοὺ, ἰού·
πόθεν εἰσίν;
Λυ. Ἀναγυρουντόθεν.
Κα. νὴ τὸν Δία·
ὁ γοῦν Ἀνάγυρός μοι κεκινῆσθαι δοκεῖ.
Μυ. μῶν ὕστεραι πάρεσμεν, ὦ Λυσιστράτη;
τί φῄς; τί σιγᾷς;
Λυ. οὐκ ἐπαινῶ, Μυῤῥίνη
ἥκουσαν ἄρτι περὶ τοιούτου πράγματος.
Μυ. μόλις γὰρ εὗρον ἐν σκότῳ τὸ ζώνιον.
ἀλλ' εἴ τι πάνυ δεῖ, ταῖς παρούσαισιν λέγε.
Λυ. μὰ Δί', ἀλλ' ἐπαναμείνωμεν ὀλίγου γ' οὕνεκα
τάς τ' ἐκ Βοιωτῶν, τάς τε Πελοποννησίων
γυναῖκας ἐλθεῖν.
Μυ. πολὺ σὺ κάλλιον λέγεις.
ἡδὶ δὲ καὶ δὴ Λαμπιτὼ προσέρχεται.
Λυ. ὦ φιλτάτη Λάκαινα, χαῖρε Λαμπιτοῖ.
οἷον τὸ κάλλος, γλυκυτάτη, σοῦ φαίνεται·
ὡς δ' εὐχροεῖς, ὡς δὲ σφριγᾷ τὸ σῶμά σου,
κἂν ταῦρον ἄγχοις.
Λα. μάλα γὰρ οἴω, ναὶ σιώ.
γυμνάδδομαί γα, καὶ ποτὶ πυγὰν ἅλλομαι.
Λυ. ὡς δὴ καλὸν τὸ χρῆμα τιτθίων ἔχεις.

nia faciunt justo tardius. At nec ex maritimis ulla mulier adest, nec ex Salamine.

Cal. Sed has scio in celocibus trajecisse matutinas.

Lys. Nec, quas sperabam et confidebam ego primas hic adfore, Acharnenses mulieres veniunt.

Cal. Attamen Theagenis uxor, tanquam horsum venire cupiens Hecatæ simulacrum consuluit. Sed ecce accedunt quædam: item aliæ etiam. Hem, hem! undenam sunt?

Lys. Ex Anagyro.

Cal. Edepol ut dicis. Anagyrus ergo mihi videtur commotus.

Myrr. Num tardius advenimus, ô Lysistrata? quid ais? cur taces?

Lys. Non laudo, Myrrhina, modo advenientem in re tanta.

Myrr. Vix enim in tenebris cingulum inveni, sed, si res urget, fare præsentibus nobis.

Lys. Immo potius opperimur paulisper, dum Bœotiæ et Peloponnesiæ mulieres veniant.

Myrr. Multo tu rectius dicis: et ecce jam hæc Lampito accedit.

Lys. O carissima Lacæna, salve Lampito. Quam formosa videris, ô dulcissima! quam pulchro colore, quam vegeto es corpore! vel taurum strangulare possis.

LAMP. Næ istuc ecastor credo, siquidem corpus exerceo, et subsultans pede podicem ferio.

LYS. Quam bellas habes papillas!

LAMP. Tanquam victimam pertractatis me.

LYS. Hæc autem adolescentula altera, cujas est?

LAMP. Primaria ecastor femina Bœotia venit ad vos.

LYS. Pol Bœotia est, pulchrumque habens campum.

CAL. Et pol mundum, vulso pulegio.

LYS. Quænam vero est illa altera puella?

LAMP. Bona quidem ecastor, sed Corinthia.

LYS. Bona edepol videtur, ut illic esse solent.

LAMP. Jam vero quis congregavit mulierum hunc cœtum?

LYS. Ipsa ego.

LAMP. Dic igitur nobis, quid velis.

LYS. Ita sane, carissima.

MYRR. Dic tandem quodnam sit serium illud negotium.

LYS. Jam dicam. Sed priusquam dicam, vos hoc interrogabo pauxillum quidpiam.

MYRR. Quidquid voles.

LYS. Liberorum vestrorum patres nonne desideratis absentes in militia? Sat enim scio unicuique vostrûm peregre abesse virum.

CAL. Meus quidem vir jam quinque menses, ô miser, abest in Thracia observans Eucratem.

Λα. ἅπερ ἱερεῖόν τοί μ' ὑποψαλάσσετε.
Λυ. ἡδὶ δὲ ποδαπή 'σθ' ἡ νεᾶνις ἡτέρα;
Λα. πρέσβειρά τοι, ναὶ τὼ σιώ, Βοιωτία,
ἵκει ποθ' ὑμέ.
Λυ. νὴ Δί', ὦ Βοιωτία,
καλόν γ' εχουσα τὸ πεδίον.
Κα. καὶ, νὴ Δία,
κομψότατα τὴν βληχώ γε παρατετιλμένη.
Λυ. τίς δ' ἡτέρα παῖς;
Λα. χαΐα μὲν, ναὶ σιὼ,
Κορινθία δ' αὖ.
Λυ. χαΐα, νὴ τὸν Δία,
δήλη 'στιν οὖσα ταυταγὶ τἀντευθενί.
Λα. τίς δ' αὖ συναλίαξε τόνδε τὸν στόλον
τὸν τᾶν γυναικῶν;
Λυ. ἥδ' ἐγώ.
Λα. μύσιδδέ τοι
ὅ τι λῇς ποθ' ἁμε.
Λυ. νὴ Δί', ὦ φίλη γύναι.
Μυ. λέγε δῆτα τὸ σπουδαῖον ὅ τι τοῦτ' ἐστί σοι.
Λυ. λέγοιμ' ἂν ἤδη· πρὶν δ' λέγειν, ὑμᾶς τοδὶ
ἐπερήσομαί τι μικρόν.
Μυ. ὅ τι βούλει γε σύ.
Λυ. τοὺς πατέρας οὐ ποθεῖτε τοὺς τῶν παιδίων
ἐπὶ στρατιᾶς ἀπόντας; εὖ γὰρ οἶδ', ὅτι
πάσαισιν ὑμῖν ἐστὶν ἀποδημῶν ἀνήρ.
Κα. ὁ γοῦν ἐμὸς ἀνὴρ πέντε μῆνας, ὦ τάλαν,
ἄπεστιν ἐπὶ Θρᾴκης φυλάττων Εὐκράτην.

Λυ. ὁ δ' ἐμός γε τελέους ἑπτὰ μῆνας ἐν Πύλῳ.
Λα. ὁ δ' ἐμός γα, κᾆν ἐκ τᾶς ταγᾶς ἔλσῃ πόκα,
πορπακισάμενος φροῦδος ἀμπτάμενος ἔβα.
Λυ. ἀλλ' οὐδὲ μοιχοῦ καταλέλειπται φεψάλυξ.
ἐξ οὗ γὰρ ἡμᾶς προὔδοσαν Μιλήσιοι,
οὐκ εἶδον οὐδ' ὄλισβον ὀκτωδάκτυλον,
ὃς ἦν ἂν ἡμῖν σκυτίνη 'πικουρία.
ἐθέλοιτ' ἂν οὖν, εἰ μηχανὴν εὕροιμ' ἐγὼ,
μετ' ἐμοῦ καταλῦσαι τὸν πόλεμον;
Μυ. νὴ τὼ θεώ·
ἐγὼ δέ γ' ἂν, κᾆν εἴ με χρείη τοὔγκυκλον
τουτὶ καταθεῖσαν ἐκπιεῖν αὐθήμερον.
Κα. ἐγὼ δέ γ' ἂν, κᾆν ὡσπερεὶ ψῆτταν δοκῶ
δοῦναι ἂν ἐμαυτῆς παρταμοῦσα θἤμισυ.
Λα. ἐγὼ δὲ καί κα ποττὸ Ταΰγετόν γ' ἄνω
ἔλσοιμ', ὅπα μέλλοιμί γ' εἰράναν ἰδεῖν.
Λυ. λέγοιμ' ἄν· οὐ δεῖ γὰρ κεκρύφθαι τὸν λόγον.
ἡμῖν γάρ, ὦ γυναῖκες, εἴπερ μέλλομεν
ἀναγκάσειν τοὺς ἄνδρας εἰρήνην ἄγειν,
ἀφεκτέ' ἐστιν---
Μυ. τοῦ; φράσον.
Λυ. ποιήσετ' οὖν;
Μυ. ποιήσομεν, κᾆν ἀποθανεῖν ἡμᾶς δέῃ.
Λυ. ἀφεκτέα τοίνυν ἡμίν ἐστι τοῦ πέους.
τί μοι μεταστρέφεσθε; ποῖ βαδίζετε;
αὗται, τί μοι μυᾶτε, κἀνανεύτε;
τί χρὼς τέτραπται; τί δάκρυον κατείβεται;
ποιήσετ', ἢ οὐ ποιήσετ'; ἢ τί μέλλετε

Lys. Meus vero totos sex menses ad Pylum.

Lamp. Meus autem, si quando ab exercitu redeat, mox adnexo sibi clypeo evolat.

Lys. Sed nec mœchi relicta est scintilla. Ex quo enim nos prodiderunt Milesii, ne olisbum quidem vidi octo digitos longum, qui nobis esset coriaceum auxilium. Velletisne ergo, si quam ego fabricam invenero, bello mecum finem imponere?

Myrr. Per Deas juro me velle, si me oporteat vel encyclum hocce opponere pignori, sumtamque pecuniam hoc ipso die ebibere.

Cal. Ego vero mihi videor vel rhombi instar meipsam dissectura, et dimidium mei datura.

Lamp. Ego vero vel ad Taygetum ascenderem, si ibi Pacem sim visura.

Lys. Dicam ergo; siquidem res celanda non est. Nobis enim, ô mulieres, si volumus cogere viros ad colendam pacem, abstinendum est—

Myrr. Quo? dic.

Lys. Facietisne ergo?

Myrr. Faciemus, si vel nos mori oporteat.

Lys. Abstinendum igitur nobis est a pene. Quid mihi aversamini? quorsum itis? Vos inquam, cur labra distorquetis, et renuitis? cur color mutatur? cur lacrima fluit? facietisne, an non facietis? aut quid cogitatis?

Myrr. Non fecerim, sed bellum serpat.

Cal. Nec edepol ego, sed bellum serpat.

Lys. Hoccine dicis tu, rhombe? atqui modo aiebas te vel dimidium tui abscissuram.

Cal. Aliud, aliud quidquid voles. Vel per ignem, si oporteat, incedere volo. Hoc potius, quam quod de pene dicebas, ad quem nihil est quod compares, ô cara Lysistrata.

Lys. Tu vero, quid?

Lamp. Et ego volo per ignem.

Lys. O libidinosum sexum omnem nostrum! non temere est, quod de nobis fiunt Tragœdiæ: nihil enim sumus, nisi *Neptunuset scapha*. Sed, ô cara Lacæna (tu enim si fueris sola mecum, perditam rem adhuc restituere poterimus) adsentire mihi.

Lamp. Per ecastor difficile est feminas dormire solas sine mentula. Hoc tamen perpeti oportet: nam pacem fieri oportet maxime.

Lys. O carissima et sola harum femina.

Myrr. Si autem, quod absit, quam maxime abstineamus a quo tu dicis, magisne eapropter fiet pax?

Lys. Multo magis, ita me ament Divæ. Si enim domi sederemus pigmentis oblitæ et in amorginis subuculis nudæ incederemus glabro cunno, arrigerent viri, et coire cuperent: nos au-

Μυ. οὐκ ἂν ποιήσαιμ'· ἀλλ' ὁ πόλεμος ἑρπέτω.
Κα. μὰ Δί' οὐδ' ἔγωγ' ἄρ'· ἀλλ' ὁ πόλεμος ἑρπέτω.
Λυ. ταυτὶ σὺ λέγεις, ὦ ψῆττα; καὶ μὴν ἄρτι γε
ἔφησθα σαυτῆς κἂν παρατεμεῖν θἤμισυ.
Κα. ἄλλ', ἄλλ' ὅ τι βούλει· κἂν με χρῇ, διὰ τοῦ πυρὸς
ἐθέλω βαδίζειν· τοῦτο μᾶλλον τοῦ πέους.
οὐδὲν γὰρ οἷον, ὦ φίλη Λυσιστράτη.
Λυ. τί δαὶ σύ;
Λα. κἀγὼ βούλομαι διὰ τοῦ πυρός.
Λυ. ὦ παγκατάπυγον θἠμέτερον ἅπαν γένος.
οὐκ ἐτὸς ἀφ' ἡμῶν εἰσὶν αἱ τραγῳδίαι.
οὐδὲν γάρ ἐσμεν πλὴν Ποσειδῶν καὶ σκάφη.
ἀλλ', ὦ φίλη Λάκαινα, σὺ γὰρ ἐὰν γένῃ
μόνη μετ' ἐμοῦ, τὸ πρᾶγμ' ἀνασωσαίμεσθ' ἔτ' ἄν,
ξυμψήφισαί μοι.
Λα. χαλεπὰ μὲν, ναὶ τὼ σιὼ,
γυναῖκας ἔσθ' ὑπνῶν, ἄνευ ψωλᾶς, μόνας.
ὅμως γα μὰν δεῖ· δεῖ γὰρ εἰράνας μάλ' αὖ.
Λυ. ὦ φιλτάτη σὺ, καὶ μόνη τούτων γυνή.
Μυ. εἰ δ' ὡς μάλιστ' ἀπεχοίμεθ' οὗ σὺ δὴ λέγεις,
ὃ μὴ γένοιτο, μᾶλλον ἂν διὰ τουτογὶ
γένοιτ' ἂν εἰρήνη;
Λυ. πολύ γε, νὴ τὼ θεώ.
εἰ γὰρ καθοίμεθ' ἔνδον ἐντετριμμέναι,
κἂν τοῖς χιτωνίοισι τοῖς ἀμοργίνοις
γυμναὶ παρίοιμεν, δέλτα παρατετιλμέναι,
στύοιντ' ἂν ὥνδρες, κἀπιθυμοῖεν πλεκοῦν,
ἡμεῖς δὲ μὴ προσίοιμεν, ἀλλ' ἀπεχοίμεθα,

σπονδὰς ποιήσαιντ' ἂν ταχέως, εὖ οἶδ' ὅτι.
Λα. ὁ γῶν Μενέλαος τᾶς Ἑλένας τὰ μᾶλά πα
γυμνὰς παρεσιδὼν, ἐξέβαλ', οἴω, τὸ ξίφος.
Μυ. τί δ', ἢν ἀφίωσ' ἄνδρες ἡμᾶς, ὦ μέλε;
Λυ. τὸ τοῦ Φερεκράτους, κύνα δέρειν δεδαρμένην.
Μυ. φλυαρία ταῦτ' ἐστὶ τὰ μεμιμημένα.
ἐὰν δὲ λαβόντες ἐς τὸ δωμάτιον βίᾳ
ἕλκωσιν ἡμᾶς;
Λυ. ἀντέχου σὺ τῶν θυρῶν.
Μυ. ἐὰν δὲ τύπτωσι;
Λυ. παρέχειν χρὴ κακὰ κακῶς.
οὐ γὰρ ἔνι τούτοις ἡδονὴ, τοῖς πρὸς βίαν.
κἄλλως ὀδυνᾶν χρή· κἀμέλει ταχέως πάνυ
ἀπεροῦσιν. οὐ γὰρ οὐδέ ποτ' εὐφρανθήσεται
ἀνὴρ, ἐὰν μὴ τῇ γυναικὶ ξυμφέρῃ.
Μυ. εἴ τοι δοκεῖ σφῷν ταῦτα, χ' ἡμῖν ξυνδοκεῖ.
Λα. καὶ τὼς μὲν ἀμῶν ἄνδρας ἄμες πείσομες,
παντᾷ δικαίως ἄδολον εἰράναν ἄγειν·
τὸν τῶν Ἀσαναίων γα μὰν ῥυάχετον
πᾶ καί τις ἂν πείσειεν αὖ μὴ πλαδδιῆν;
Λυ. ἡμεῖς ἀμέλει σοι τά γε παρ' ἡμῖν πείσομεν.
Λα. οὐχ ἇς σποδᾶς γ' ἔχωντι ταὶ τριήρεες,
καὶ τἀργύριον τὤβυσσον ᾖ παρὰ τᾷ σιῷ.
Λυ. ἀλλ' ἔστι καὶ τοῦτ' εὖ παρεσκευασμένον.
καταληψόμεθα γὰρ τὴν ἀκρόπολιν τήμερον.
ταῖς πρεσβυτάταις γὰρ προστέτακται τοῦτο δρᾶν,
ἕως ἂν ἡμεῖς ταῦτα συντιθώμεθα,
θύειν δοκούσαις καταλαβεῖν τὴν ἀκρόπολιν.

tem si non accederemus, at nos contineremus, sat scio mox pacem eos facturos.

LAMP. Sane Menelaus olim conspectis, ut puto, Helenæ nudis papillis, ensem abjecit.

MYRR. Quid vero, ô misella, si nos omiserint viri?

LYS. Tum istud Pherecratis adhibe, *Canem excoriatum excoriare.*

MYRR. Nugæ sunt ista simulacra. Si vero comprehensas in cubiculum vi traxerint nos?

LYS. Renitere apprehensis foribus.

MYRR. At si verberent?

LYS. Tum præbe, sed maligne. Nulla enim his inest voluptas, si per vim fiant. Aliisque modis molestia eos afficere oportet. Nec dubites, quin ocius defatigentur: nunquam enim ex eo voluptatem vir capiet, ni mulieri simul jucundum sit.

MYRR. Si vobis hoc videtur, nobis itidem videtur.

LAMP. Et nos quidem nostris viris persuadebimus, ut ubique sine dolo malo pacem colant. Sed Atheniensium colluviem quomodo quis adducere possit, ut ne rursus delicias faciat?

LYS. Ne sis sollicita: nos, quod in nobis erit, nostratibus persuadebimus.

LAMP. Nequicquam, quamdiu in triremes conferentur studia, et in Divæ æde adservabitur immensa illa pecuniæ vis.

LYS. Sed et hoc etiam bene provisum et præcautum est: occupabimus enim arcem hodie. Nam provectioribus ætate mulieribus hoc mandatum est negotium, ut, dum nos hæc constituimus, sub specie sacrificandi occupent arcem.

LAMP. Omnino fieri possit: etenim sic bene autumas.

LYS. Cur ergo non hæc quamprimum, ô Lampito, jurejurando confirmamus, ut irrupta sint?

LAMP. Jusjurandum modo concipito, ut juremus.

LYS. Recte autumas. Ubi est Scythæna? quo spectas? Pone in conspectu clypeum supinum: et mihi det hostias aliquis.

MYRR. Lysistrata, quo sacramento nos adstringes?

LYS. Quonam? In clypeum, ut Æschylum aiunt fecisse quondam, ove mactata—

MYRR. Ne, quæso, mea Lysistrata, juraveris in clypeum quicquam super pace.

LYS. Quodnam erit ergo jusjurandum?

MYRR. Si sumtum alicunde album equum immolemus, et super eo juremus.

LYS. Quorsum album equum?

MYRR. Sed quomodo jurabimus nos?

LYS. Edepol tibi dicam, si velis. Collocato supino grandi calice nigro, in eum immolemus Thasii vini urceum, et juremus aquam in calicem nos non infusuras.

LAMP. Dii boni, quale juramentum! dicere nequeam quantum illum probem. Intus efferat aliquis foras calicem et urceum.

LYS. O carissimæ mulieres, quanta vis fictilium! hoc sumto calice statim quis hilarabitur: eum depone, et hostiam mihi

Λα. πανττᾶ κ' ἔχοι, καὶ τᾆδε γὰρ λέγεις καλῶς.
Λυ. τί δῆτα ταῦτ' οὐχ ὡς τάχιστα, Λαμπιτοῖ,
ξυνωμόσαμεν, ὅπως ἂν ἀῤῥήκτως ἔχῃ;
Λ . πάρφαινε μὰν τὸν ὅρκον, ὡς ὀμιώμεθα.
Λυ. καλῶς λέγεις. ποῦ 'σθ' ἡ Σκύθαινα; ποῖ βλέπεις;
θὲς ἐς τὸ πρόσθεν ὑπτίαν τὴν ἀσπίδα.
καί μοι δότω τὰ τομία τις.
Μυ. Λυσιστράτη,
τίν' ὅρκον ὁρκώσεις ποθ' ἡμᾶς;
Λυ. ὅν τινα;
εἰς ἀσπίδ', ὥσπερ, φασὶν, Αἰσχύλος ποτὲ,
μηλοσφαγούσας.
Μυ. μὴ σύ γ', ὦ Λυσιστράτη,
εἰς ἀσπίδ' ὀμόσῃς μηδὲν εἰρήνης πέρι.
Λυ. τίς ἂν οὖν γένοιτ' ἂν ὅρκος;
Μυ. εἰ λευκόν ποθεν
ἵππον λαβοῦσαι, τόμιον ἐντεμοίμεθα.
Λυ. ποῖ λευκὸν ἵππον;
Μυ. ἀλλὰ πῶς ὀμούμεθα
ἡμεῖς;
Λυ. ἐγώ σοι, νὴ Δί', ἢν βούλῃ, φράσω.
θεῖσαι μέλαιναν κύλικα μεγάλην ὑπτίαν,
μηλοσφαγοῦσαι Θάσιον οἴνου σταμνίον,
ὀμόσωμεν ἐς τὴν κύλικα μὴ 'πιχεῖν ὕδωρ.
Λα. φεῦ δᾶ τὸν ὅρκον· ἄφατον ὡς ἐπαινιῶ.
φερέτω κύλικά τις ἔνδοθεν καὶ σταμνίον.
Λυ. ὦ φίλταται γυναῖκες, ὄχλος κεραμῶν ὅσος.
ταύτην μὲν ἄν τις εὐθὺς ἥσθείη λαβών.

καταθεῖσα ταύτην, προσλαβοῦ μοι τοῦ κάπρου.
δέσποινα Πειθοῖ, καὶ κύλιξ φιλοτησία,
τὰ σφάγια δέξαι ταῖς γυναιξὶν εὐμενής.
Μυ. εὔχρων γε θαἶμα, κἀποπυττίζει καλῶς.
Λα. καὶ μὰν ποτόδδει γ' ἀδὺ, ναὶ τὸν Κάστορα.
Λυ. ἐᾶτε πρώτην μ', ὦ γυναῖκες, ὀμνύναι.
Μυ. μὰ τὴν Ἀφροδίτην οὐκ, ἐάν γε μὴ λάχῃς.
Λυ. λάζυσθε πᾶσαι τῆς κύλικος, ὦ Λαμπιτοῖ·
λεγέτω δ' ὑπὲρ ὑμῶν μί' ἅπερ ἂν κἀγὼ λέγω.
ὑμεῖς δ' ἐπομεῖσθε ταὐτὰ, κἀμπεδώσετε.
οὐκ ἔστιν οὐδεὶς οὐδὲ μοιχὸς, οὐδ' ἀνὴρ - - -
Μυ. οὐκ ἔστιν οὐδεὶς οὐδὲ μοιχὸς, οὐδ' ἀνὴρ - - -
Λυ. ὅστις πρὸς ἐμὲ πρόσεισιν ἐστυκώς. λέγε.
Μυ. ὅστις πρὸς ἐμὲ πρόσεισιν ἐστυκώς. παπαὶ,
ὑπολύεταί μου τὰ γόνατ', ὦ Λυσιστράτη.
Λυ. οἴκοι δ' ἀταυρώτη διάξω τὸν βίον - - -
Μυ. οἴκοι δ' ἀταυρώτη διάξω τὸν βίον - - -
Λυ. κροκωτοφοροῦσα καὶ κεκαλλωπισμένη.
Μυ. κροκωτοφοροῦσα καὶ κεκαλλωπισμένη.
Λυ. ὅπως ἂν ὡνὴρ ἐπιτυφῇ μάλιστά μου.
Μυ. ὅπως ἂν ὡνὴρ ἐπιτυφῇ μάλιστά μου.
Λυ. κοὐδέποθ' ἑκοῦσα τἀνδρὶ τῷ 'μῷ πείσομαι.
Μυ. κοὐδέποθ' ἑκοῦσα τἀνδρὶ τῷ 'μῷ πείσομαι.
Λυ. ἐὰν δέ μ' ἄκουσαν βιάζηται βίᾳ - - -
Μυ. ἐὰν δέ μ' ἄκουσαν βιάζηται βίᾳ - - -
Λυ. κακῶς παρέξω, κοὐχὶ προσκινήσομαι.
Μυ. κακῶς παρέξω, κοὐχὶ προσκινήσομαι.
Λυ. οὐ πρὸς τὸν ὄροφον ἀνατενῶ τὰς Περσικάς.

prehende. O Suada domina, et amicitiæ phiala, propitia mulieribus accipe hæc sacra.

Myrr. Boni coloris est sanguis et pulchre profluit.

Lamp. Quin etiam, ita me Castor amet, suave olet.

Lys. Sinite primam me, ô mulieres, jurare.

Myrr. Non, per Venerem; nisi sortita fueris.

Lys. Prehendite omnes calicem, ô Lampito, dicatque pro vobis una, quæcunque ego dixero; vos vero in eadem jurabitis et rata habebitis: *Nec adulter, nec vir ullus est—*

Myrr. *Nec adulter, nec vir ullus est.*

Lys. *Qui ad me accedet rigente nervo.* Dic.

Myrr. *Qui ad me accedet rigente nervo.* Papæ! labant genua mea, ô Lysistrata.

Lys. *Domi casta degam ætatem—*

Myrr. *Domi casta degam ætatem.*

Lys. *Crocotam gestans et comta—*

Myrr. *Crocotam gestans et comta.*

Lys. *Ut meus vir quam maxime incendatur—*

Myrr. *Ut meus vir quam maxime incendatur.*

Lys. *Nec unquam sponte viro meo morem geram—*

Myrr. *Nec unquam sponte viro meo morem geram.*

Lys. *Si vero me invitam vi cogat—*

Myrr. *Si vero me invitam vi cogat.*

Lys. *Maligne ei præbebo et motus non addam.*

Myrr. *Maligne ei præbebo et motus non addam.*

Lys. *Non tollam calceos sursum ad lacunar.*

Myrr. *Non tollam calceos sursum ad lacunar.*

Lys. *Non conquiniscam instar leænæ in cultri manubrio.*

Myrr. *Non conquiniscam instar leænæ in cultri manubrio.*

Lys. *Hæc si rata habeam, liceat mihi hinc bibere.*

Myrr. *Hæc si rata habeam, liceat mihi hinc bibere.*

Lys. *Si vero transgrediar, aqua impleatur calix.*

Myrr. *Si vero transgrediar, aqua impleaturcalix.*

Lys. Vosne omnes jurejurando hæc firmatis?

Cal. Ita, per Jovem.

Lys. Age, ego sacrificabo hanc hostiam.

Myrr. Partem modo, ô cara, ut statim ab initio amicæ inter nos simus.

Lamp. Quis ille clamor?

Lys. Hoc illud est, quod dicebam. Nam mulieres arcem Deæ jam occuparunt. Sed, ô Lampito, tu quidem abi, et res vestras compone: has autem relinque nobis hîc obsides. Nos vero cum ceteris, quæ sunt in arce, mulieribus, una occludamus ingressæ ostium repagulis.

Myrr. Nonne putatis contra nos suppetias venturos mox viros?

Lys. Flocci eos non facio. Non enim tantas minas, nec tantum ignem ferentes venient, ut claustra hæc reserare possint, nisi ea, qua diximus, conditione.

Myrr. Nunquam certe, ita me Venus amet. Frustra enim nos mulieres vocaremur invictæ et scelestæ.

Μυ. οὐ πρὸς τὸν ὄροφον ἀνατενῶ τὰς Περσικάς.
Λυ. οὐ στήσομαι λέαιν' ἐπὶ τυροκνήστιδος.
Μυ. οὐ στήσομαι λέαιν' ἐπὶ τυροκνήστιδος.
Λυ. ταῦτ' ἐμπεδοῦσα μὲν πίοιμ' ἐντευθενί.
Μυ. ταῦτ' ἐμπεδοῦσα μὲν πίοιμ' ἐντευθενί.
Λυ. εἰ δὲ παραβαίην, ὕδατος ἐμπλῆθ' ἡ κύλιξ.
Μυ. εἰ δὲ παραβαίην, ὕδατος ἐμπλῆθ' ἡ κύλιξ.
Λυ. ξυνεπόμνυθ' ὑμεῖς ταῦτα πᾶσαι;
Κα. νὴ Δία.
Λυ. φέρ' ἐγὼ καθαγίσω τήνδε.
Μυ. τὸ μέρος γ', ὦ φίλη,
ὅπως ἂν ὦμεν εὐθὺς ἀλλήλων φίλαι.
Λα. τίς ἄδ' ὀλολυγά;
Λυ. ταῦτ' ἐκεῖν' οὑγὼ 'λεγον.
αἱ γὰρ γυναῖκες τὴν ἀκρόπολιν τῆς θεοῦ
ἤδη κατειλήφασιν. ἀλλ', ὦ Λαμπιτοῖ,
σὺ μὲν βάδιζε, καὶ τὰ παρ' ὑμῶν εὖ τίθει,
τασδὶ δ' ὁμήρους κατάλιφ' ἡμῖν ἐνθάδε.
ἡμεῖς δὲ ταῖς ἄλλαισι ταῖσιν ἐν πόλει
ξυνεμβάλωμεν εἰσιοῦσαι τοὺς μοχλούς.
Μυ. οὔκουν ἐφ' ἡμᾶς ξυμβοηθήσειν οἴει
τοὺς ἄνδρας εὐθύς;
Λυ. ὀλίγον αὐτῶν μοι μέλει.
οὐ γὰρ τοσαύτας οὐδ' ἀπειλὰς, οὐδὲ πῦρ,
ἥξουσ' ἔχοντες, ὥστ' ἀνοῖξαι τὰς πύλας
ταύτας, ἐὰν μὴ 'φ' οἷσιν ἡμεῖς εἴπομεν.
Μυ. μὰ τὴν 'Αφροδίτην οὐδέποτέ γ'· ἄλλως γὰρ ἂν
ἄμαχοι γυναῖκες καὶ μιαραὶ κεκλήμεθ' ἄν.

ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ, ΧΟΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ, ΣΤΡΑΤΥΛΛΙΣ, ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ, ΓΥΝΗ ΤΙΣ.

Χορὸς Γεροντῶν.

Χώρει, Δράκης, ἡγοῦ βάδην, εἰ καὶ τὸν ὦμον ἀλγεῖς,
κορμοῦ τοσουτονὶ βάρος χλωρᾶς φέρων ἐλάας.

Ημ. ἦ πόλλ' ἄελπτά γ' ἐστὶν ἐν
τῷ μακρῷ βίῳ. φεῦ.
ἐπεὶ τίς ἄν ποτ' ἤλπισ', ὦ
Στυμμόδωρ', ἀκοῦσαι,
γυναῖκας, ἃς ἐβόσκομεν
κατ' οἶκον ἐμφανὲς κακὸν,
κατὰ μὲν ἅγιον ἔχειν βρέτας,
κατά τ' ἀκρόπολιν ἐμὰν λαβεῖν,
μοχλοῖς δὲ καὶ κλῄθροισι
τὰ προπύλαια πακτοῦν;

Ημ. ἀλλ' ὡς τάχιστα πρὸς πόλιν σπεύσωμεν, ὦ Φιλοῦργε,
ὅπως ἂν αὐταῖς ἐν κύκλῳ θέντες τὰ πρέμνα ταυτὶ,
ὅσαι τὸ πρᾶγμα τοῦτ' ἐνεστήσαντο καὶ μετῆλθον,
μίαν πυρὰν νήσαντες, ἐμπρήσωμεν αὐτόχειρες
πάσας, ὑπὸ ψήφου μιᾶς· πρώτην δὲ τὴν Λύκωνος.
οὐ γὰρ, μὰ τὴν Δήμητρ', ἐμοῦ
ζῶντος ἐγχανοῦνται·
ἐπεὶ οὐδὲ Κλεομένης, ὃς αὐ-
τὴν κατέσχε πρῶτος,
ἀπῆλθεν ἀψάλακτος. ἀλλ'
ὅμως Λακωνικὸν πνέων
θὤπλ' ᾤχετο παραδοὺς ἐμοὶ,
τρίβων' ἔχων σμικρὸν πάνυ,

CHORUS SENUM, CHORUS MULIERUM, STRATYLLIS, PROVISOR, MULIERES QUÆDAM.

CHOR. SEN. Perge, Draces; præi pedetentim, etsi dolet tibi humerus, ferenti tantum onus virentis olivæ.

SEMICH. Profecto multa præter spem eveniunt in longa ætate. Vah! quis enim unquam sperasset, ô Stymmodore, se auditurum, ut mulieres, quas pavimus domi, malum manifestum, obtinerent sacrum simulacrum, et occuparent arcem meam, pessulisque et claustris vestibulum occluderent?

SEMICH. Sed quam citissime properemus ad arcem ire, ô Philurge, ut circumponentes hos caudices ipsis, quotquot hoc facinus instituerunt et aggressæ sunt, pyra una aggesta, incendamus nostris manibus omnes, uno animo: inprimis autem Lyconis uxorem. Non enim, ita mihi Ceres propitia sit, quoad ego vixero, nobis illudent. Nam nec Cleomenes, qui arcem prius occupavit, abivit sine malo suo: sed is, licet Laconicos spiritus gerens, abscessit, armis mihi traditis, exiguam plane et detritam habens lacernam, squalidus, sordidatus, hirsutus, inde

a sex annis illotus. Ita oppugnavi ego virum illum tamen per sedecim ordines disposito exercitu, dormiens ad portas. Harum vero, quæ Euripidi et diis omnibus invisæ sunt, ego non reprimam præsens audaciam tantam? Ne ergo amplius in Tetrapoli meum sit tropæum. Sed enim hoc mihi viæ conficiendum superest, acclive istud spatium, ad acem, quo propero; et danda opera, ut protelo ducamus hæc ligna sine jumento; nam mihi bajularii vectes humerum comprimunt. Attamen ire oportet, et sufflare ignem, ne forte extinctus imprudentem me deficiat, quum ad finem viæ pervenero. Fu, fu. Dii boni, qui fumus! Quam vehemens, ô dive Hercules, adoriens me ex olla, uti rabiosus canis, mordet mihi oculos! Et est Lemnius ignis iste omnino: non enim alioqui morsu sic læsisset gramias meas. Festina ad arcem et fer opem Divæ: quando enim ei magis quam nunc succurremus? Fu, fu. Dii

ϖινῶν, ῥυπῶν, ἀπαράτιλ-
τος, ἓξ ἐτῶν ἄλουτος.
οὕτως ἐπολιόρκησ' ἐγὼ τὸν ἄνδρ' ὅμως ἐκεῖνον,
ἐφ' ἑπτακαίδεκ' ἀσπίδων ϖρὸς ταῖς ϖύλαις καθεύδων.
τασδὶ δὲ τὰς Εὐριπίδῃ θεοῖς τε ϖᾶσιν ἐχθρὰς
ἐγὼ οὐκ ἄρα σχήσω ϖαρὼν τολμήματος τοσούτου;
μὴ νῦν ἔτ' ἐν τετραπτόλει τοὐμὸν τρόπαιον εἴη.
ἀλλ' αὐτὸ γάρ μοι τῆς ὁδοῦ
λοιπὸν ἐστὶ χωρίον
τὸ ϖρὸς ϖόλιν, τὸ σιμὸν, οἷ σπουδὴν ἔχω·
χὤπως ϖοτ' ἐξαμπρεύσομεν
τοῦτ' ἄνευ κανθηλίου.
ὡς ἐμοῦ γε τὼ ξύλω τὸν ὦμον ἐξιπώκατον·
ἀλλ' ὅμως βαδιστέον,
καὶ τὸ ϖῦρ φυσητέον,
μή μ' ἀποσβεσθὲν λάθῃ ϖρὸς τῇ τελευτῇ τῆς ὁδοῦ.
φῦ, φῦ.
ἰού, ἰοὺ τοῦ καπνοῦ.
ὡς δεινὸς, ὦ 'ναξ Ἡράκλεις,
ϖροσπεσὼν μ' ἐκ τῆς χύτρας,
ὥσπερ κύων λυττῶσα, τὼ 'φθαλμὼ δάκνει·
κᾆστι Λήμνιον τὸ ϖῦρ
τοῦτο ϖάσῃ μηχανῇ.
οὐ γὰρ ἄν ποθ' ὧδ' ὀδὰξ ἔβρυκε τὰς λήμας ἐμοῦ.
σπεῦδε πρόσθεν ἐς ϖόλιν,
καὶ βοήθει τῇ θεῷ,
εἰ ϖότ' αὐτῇ μᾶλλον ἢ νῦν, ὦ Λάχης, ἀρήξομεν;
φῦ, φῦ.

ἰοὺ, ἰοὺ τοῦ καπνοῦ.
τουτὶ τὸ πῦρ ἐγρήγορεν θεῶν ἕκατι καὶ ζῇ.
οὔκουν ἂν, εἰ τὼ μὲν ξύλω θείμεσθα πρῶτον αὐτοῦ,
τῆς ἀμπέλου δ' ἐς τὴν χύτραν τὸν φανὸν ἐγκαθέντες,
ἅψαντες, εἶτ' ἐς τὴν θύραν κριηδὸν ἐμπέσοιμεν;
κᾆν μὴ, καλέντων, τὲς μοχλοὺς χαλῶσιν αἱ γυναῖκες,
ἐμπιμπράναι χρὴ τὰς θύρας, καὶ τῷ καπνῷ πιέζειν.
θώμεσθα δὴ τὸ φορτίον. φεῦ τοῦ καπνοῦ, βαβαιάξ.
τίς ξυλλάβοιτ' ἂν τοῖν ξύλοιν τῶν ἐν Σάμῳ ςρατηγῶν;
ταυτὶ μὲν ἤδη τὴν ῥάχιν θλίβοντά μου πέπαυται·
σὸν δ' ἔςιν ἔργον, ὦ χύτρα, τὸν ἄνθρακ' ἐξεγείρειν,
τὴν λαμπάδα θ' ἡμμένην ὅπως πρώτως ἐμοὶ προσοίσεις.
δέσποινα Νίκη ξυγγενοῦ, τῶν τ' ἐν πόλει γυναικῶν
τοῦ νῦν παρεστῶτος θράσους θέσθαι τρόπαιον ἡμᾶς.

Χορὸς Γυναικῶν.

λιγνὺν δοκῶ μοι καθορᾶν καὶ καπνὸν, ὦ γυναῖκες,
ὥσπερ πυρὸς καομένου· σπευστέον ἐστὶ θᾶττον.

Ημ. πέτου, πέτου, Νικοδίκη,
πρὶν ἐμπεπρῆσθαι Καλύκην
τε καὶ Κριτύλλαν περιφυσήτω
ὑπό τε νόμων ἀργαλέων,
ὑπό τε γερόντων ὀλέθρων.

Ημ. ἀλλὰ φοβοῦμαι τόδε. μῶν ὑστερόπους βοηθῶ;
νῦν δὴ γὰρ ἐμπλησαμένη τὴν ὑδρίαν κνεφαία
μόγις ἀπὸ κρήνης ὑπ' ὄχλου καὶ θορύβου,
καὶ πατάγου χυτρείου,
δούλῃσιν ὠστιζομένη,
στιγματίαις θ', ἁρπαλέως

boni, qui fumus! Istic quidem ignis deûm favore vigilat et vivit. Quidni ergo, depositis hic vectibus, viteam facem in ollam immittimus, accendimus, et in januam arietamus? Et nisi, quum eas vocabimus, arcis claustra laxent mulieres, incendere oportet fores, et fumo premere. Deponamus jam onus. Vah! quantus fumus! papæ! Quis e Samiæ expeditionis ducibus nobis opitulabitur, manumque vectibus admovebit? Desierunt tandem illi dorsum meum premere. At tuum est, olla, carbones excitare: fac tædam incensam quamprimum mihi feras. Diva Victoria ades, daque nobis, ut mulierum, quæ arcem tenent, præsentem istam audaciam reprimamus, et tropæum erigamus.

Chor. Mul. Flammam et fumum videor mihi cernere, ô mulieres, tanquam ardentis ignis: festinandum est ocius.

Semich. Vola, vola, Nicodice, priusquam incendantur Calyca et Critylla, flatu undique oppressæ, a legibus durissimis et perditis senibus.

Semich. At hoc timeo: num tardiore gradu succurro? nam, postquam primo diluculo urnam e fonte ægre implevi, ob turbam et tumultum et strepitum ollarum, inter ancillas stigma-

tiasque servos pulsata, raptim sublata urna, popularibus m[illegible] adustis nunc demum aquam ferens succurro. Audivi enim capulares senes, stipites ferentes, tanquam balneum calefacturos, trium circiter talentûm pondere, impetu ad arcem ire, atrocissimis verbis minaciter dicentes, comburendas esse sceleratas mulieres: quas, ô Diva, ne videam ego ambustas unquam, sed Græciam et cives nostros earum opera bello et furore liberatos. Eapropter, aurea galea fulgens urbis Præses, tuas sedes occuparunt: teque voco adjutricem, si quis illas vir incenderit, ut feras nobiscum aquam.

STRAT. Omitte, oh! quid hoc est, viri improbissimi? Nunquam enim probi, aut pii hoc fecissent viri.

CHOR. SEN. Hanc rem inexpectatam cernimus nobis evenire: mulierum examen foris succurrit.

CHOR. MUL. Quid nos formidatis? numquid multæ videmur esse? atqui partem nostrûm decem-millesimam nondum videtis.

CHOR. SEN. O Phædria, hasce garrire tam multa sine-

b ἀραμένη, ταῖσιν ἐμαῖς
δημότισιν καομέναις
φέρουσ' ὕδωρ βοηθῶ.
ἤκουσα γὰρ τυφογέρον-
τας ἄνδρας ἔῤῥειν, στελέχη
φέροντας, ὥσπερ βαλανεύσοντας,
ἐς πόλιν, ὡς τριτάλαντον βάρος,
δεινότατ' ἀπειλοῦντας ἐπῶν,
ὡς ϖυρὶ χρὴ τὰς μυσαρὰς γυναῖκας ἀνθρακεύειν·
ἃς, ὦ θεὰ, μή ποτ' ἐγὼ ϖιμπραμένας ἴδοιμι,
ἀλλὰ ϖολέμου καὶ μανιῶν ῥυσαμένας
Ἑλλάδα καὶ ϖολίτας·
ἐφ' οἷσπερ, ὦ χρυσολόφα
ϖολιοῦχε, σὰς ἔσχον ἕδρας.
καί σε καλῶ ξύμμαχον, ὦ
Τριτογένει', ἤν τις ἐκείνας
ὑποπίμπρησιν ἀνὴρ,
φέρειν ὕδωρ μεθ' ἡμῶν.

Στ. ἔασον ὦ· τουτὶ τί ἦν; ὦνδρες πόνῳ ϖονηροί·
οὐ γάρ ποτ' ἂν χρηστοί γ' ἔδρων, οὐδ' εὐσεβεῖς τάδ' ἄνδρες.

Χορὸς Γεροντῶν.

τουτὶ τὸ ϖρᾶγμ' ἡμῖν ἰδεῖν ἀπροσδόκητον ἥκει·
ἑσμὸς γυναικῶν οὑτοσὶ θύραισιν αὖ βοηθεῖ.

Χορὸς Γυναικῶν.

τί βδύλλεθ' ἡμᾶς; οὔ τι που πολλαὶ δοκοῦμεν εἶναι;
καὶ μὴν μέρος γ' ἡμῶν ὁρᾶτ' οὔπω τὸ μυριοστόν.

Χορὸς Γεροντῶν.

ὦ Φαιδρία, ταύτας λαλεῖν ἐλάσμεν τοσαυτί;

οὐ περικατάξαι τὸ ξύλον τύπτοντα χρῆν τιν' αὐτάς;

Χορὸς Γυναικῶν.

θώμεσθα δὴ τὰς κάλπιδας χ' ἡμεῖς χαμᾶζ', ὅπως ἄν,
ἢν προσφέρῃ τὴν χεῖρά τις, μὴ τοῦτό μ' ἐμποδίζῃ.

Χορὸς Γεροντῶν.

εἰ νὴ Δί' ἤδη τὰς γνάθους τούτων τις ἢ δὶς ἢ τρὶς
ἔκοψεν, ὥσπερ Βουπάλου, φωνὴν ἂν οὐκ ἂν εἶχον.

Χορὸς Γυναικῶν.

καὶ μὴν ἰδοὺ παταξάτω τις· στᾶσ' ἐγὼ παρέξω,
κοὐ μή ποτ' ἄλλη σοῦ κύων τῶν ὄρχεων λάβηται.

Χορὸς Γεροντῶν.

εἰ μὴ σιωπήσει, θένων ἐκκοκκιῶ τὸ γῆρας.

Χορὸς Γυναικῶν.

ἅψαι μόνον Στρατυλλίδος τῷ δακτύλῳ προσελθών.

Χορὸς Γεροντῶν.

τί δ', ἢν σποδῶ τοῖς κονδύλοις; τί μ' ἐργάσῃ τὸ δεινόν;

Χορὸς Γυναικῶν.

βρύκουσά σου τοὺς πλεύμονας καὶ τἄντερ' ἐξαμήσω.

Χορὸς Γεροντῶν.

οὐκ ἔστιν ἀνὴρ Εὐριπίδου σοφώτερος ποιητής.
οὐδὲν γὰρ ὧδε θρέμμ' ἀναιδές ἐστιν, ὡς γυναῖκες.

Χορὸς Γυναικῶν.

αἰρώμεθ' ἡμεῖς θὔδατος τὴν κάλπιν, ὦ 'Ροδίππη.

Χορὸς Γεροντῶν.

τί δ', ὦ θεοῖς ἐχθρά, σὺ δεῦρ' ὕδωρ ἔχουσ' ἀφίκου;

Χορὸς Γυναικῶν.

τί δὲ δὴ σὺ πῦρ, ὦ τύμβ', ἔχων; ὡς σαυτὸν ἐμπυρεύσων;

Χορὸς Γεροντῶν.

ἐγὼ μὲν, ἵνα νήσας πυρὰν τὰς σὰς φίλας ὑφάψω.

mus? nonne oportet aliquem nostrûm has verberando baculum frangere?

Chor. Mul. Deponamus jam urnas nos etiam humi, ut ne impedimento mihi sit, si quis manum admoverit.

Chor. Sen. Næ hercle, si quis jam maxillas istarum, tanquam Bupali, bis aut ter tutudisset, vocem non haberent.

Chor. Mul. Atqui en, tundat aliquis: stans ego os præbebo, et nunquam alia canis testiculis te prehendet.

Chor. Sen. Ni taces, verberando te senectutis meæ vires exhauriam.

Chor. Mul. Accede modo, et digito tange Stratyllida.

Chor. Sen. Quid, si contundam eam pugnis? quid mihi facies mali?

Chor. Mul. Mordicus tibi pulmones et intestina extraham.

Chor. Sen. Non est Euripide poëta sapientior. Nullum enim animal æque impudens est, atque mulieres.

Chor. Mul. Tollamus nos aquæ urnam, ô Rhodippe.

Chor. Sen. Cur tu, ô diis invisa, huc venisti cum aqua?

Chor. Mul. Tu vero cur cum igne, senex Acheruntice? an ut teipsum combusturus?

Chor. Sen. Ego, ut aggesta pyra incendam tuas amicas.

CHOR. MUL. Ego vero, ut tuam pyram ista restinguam aqua.

CHOR. SEN. Tu meum ignem restinguas ?

CHOR. MUL. Res ipsa mox indicabit.

CHOR. SEN. Nescis, an ista lampade mox te ustulem ?

CHOR. MUL. Si forte sordes habes, balneum tibi præbebo.

CHOR. SEN. Tu mihi balneum, obsoleta ?

CHOR. MUL. Et quidem nuptiale.

CHOR. SEN. Audistin' ejus audaciam ?

CHOR. MUL. Enimvero libera sum.

CHOR. SEN. Reprimam ego tibi hunc clamorem.

CHOR. MUL. Sed non amplius judex in Heliæa sedebis.

CHOR. SEN. Incende comas ejus.

CHOR. MUL. Tuæ sunt partes, ô Acheloë.

CHOR. SEN. Væ misero mihi !

Χορὸς Γυναικῶν.
ἐγὼ δέ γ', ἵνα τὴν σὴν πυρὰν τούτῳ κατασβέσαιμι.
Χορὸς Γεροντῶν.
τοὐμὸν σὺ πῦρ κατασβέσεις ;
Χορὸς Γυναικῶν.
τοὖργον τάχ' αὐτὸ δείξει.
Χορὸς Γεροντῶν.
οὐκ οἶδας, εἰ τῇδ', ὡς ἔχω, τῇ λαμπάδι σταθεύσω ;
Χορὸς Γυναικῶν.
εἰ ῥύμμα τυγχάνεις ἔχων, λουτρὸν ἐγὼ παρέξω.
Χορὸς Γεροντῶν.
ἐμοὶ σὺ λουτρὸν, ὦ σαπρά ;
Χορὸς Γυναικῶν.
καὶ ταῦτα νυμφικόν γε.
Χορὸς Γεροντῶν.
ἤκουσας αὐτῆς τοῦ θράσους ;
Χορὸς Γυναικῶν.
ἐλευθέρα γάρ εἰμι.
Χορὸς Γεροντῶν.
σχήσω σ' ἐγὼ τῆς νῦν βοῆς.
Χορὸς Γυναικῶν.
ἀλλ' οὐκ ἔ[illegible] ἡλιάξεις.
Χορὸς Γεροντῶν.
ἔμπρησον αὐτῆς τὰς κόμας.
Χορὸς Γυναικῶν.
σὸν ἔργον, ὦ 'χελῶε.
Χορὸς Γεροντῶν.
οἴμοι τάλας.

Χορὸς Γυναικῶν.
μῶν θερμὸν ἦν;
Χορὸς Γεροντῶν.
ποῖ θερμόν; οὐ παύσει; τί δρᾷς;
Χορὸς Γυναικῶν.
ἄρδω σ', ὅπως ἀναβλαστάνῃς.
Χορὸς Γεροντῶν.
ἀλλ' αὖος εἴμ' ἤδη τρέμων.
Χορὸς Γυναικῶν.
οὐκοῦν ἐπειδὴ πῦρ ἔχεις σὺ, χλιανεῖς σεαυτόν.
Πρ. ἆρ' ἐξέλαμψε τῶν γυναικῶν ἡ τρυφὴ,
χὠ τυμπανισμὸς, χοἱ πυκνοὶ Σαβάζιοι,
ὅ τ' Ἀδωνιασμὸς οὗτος οὑπὶ τῶν τεγῶν,
οὗ 'γώ ποτ' ὢν ἤκουον ἐν τῇ 'κκλησίᾳ;
ἔλεγεν δ' ὁ μὴ ὥραισι μὲν Δημόστρατος
πλεῖν ἐς Σικελίαν· ἡ γυνὴ δ' ὀρχουμένη,
αἰ, αἰ Ἄδωνιν, φησίν. ὁ δὲ Δημόστρατος
ἔλεγεν ὁπλίτας καταλέγειν Ζακυνθίων·
ἡ δ' ὑποπεπωκυῖ', ἡ γυνὴ 'πὶ τοῦ τέγους,
Κόπτεσθ' Ἄδωνιν, φησίν· ὁ δ' ἐβιάζετο
ὁ θεοῖσιν ἐχθρὸς καὶ μιαρὸς Χολοζύγης.
τοιαῦτ' ἀπ' αὐτῶν ἐστιν ἀκόλαστ' ᾄσματα.
Χορὸς Γεροντῶν.
τί δῆτ' ἂν, εἰ πύθοιο καὶ τὴν τῶνδ' ὕβριν;
αἳ τἄλλα θ' ὑβρίκασι, κᾀκ τῶν καλπίδων
ἔλουσαν ἡμᾶς, ὥστε θαἰματίδια
πάρεστι σείειν, ὥσπερ ἐνεουρηκότας.
Πρ. νὴ τὸν Ποσειδῶ τὸν ἁλυκὸν, δίκαιά γε.

CHOR. MUL. Num calida erat?

CHOR. SEN. Quid calida? nonne desines? quid facis?

CHOR. MUL. Irrigo te, ut regermines.

CHOR. SEN. Sed aridus jam sum et tremulus.

CHOR. MUL. Itaque, quum ignem habeas, teipsum tepefacies.

PROV. Satin' emicuit mulierum luxuria, et tympanorum pulsatio, et frequentes Bacchationes, et illa in ædium tectis Adonia celebrantium lamenta, quæ ego, quum essem in concione, audiebam? Demostratus enim, dignus ille hercle qui male pereat, dicebat navigandum esse in Siciliam: mulier autem in tecto temulenta, *Plangite Adonin*, ait. Contra omni studio enitebatur diis invisus ille et scelestus Cholozyges. Tales earum sunt obscenæ cantilenæ.

CHOR. SEN. Quid, si audias harum insolentiam? quæ tum aliis contumeliis nos adfecerunt, tum etiam effusis urnis nos lavarunt, ita ut vestes nobis quatiendæ sint, tanquam si imminxissemus.

PROV. Merito sane, ita me Neptunus amet marinus. Quum enim nos adjutores simus nequitiæ mulierum, easque luxuriam doceamus, hujusmodi nascuntur ab illis consilia. Qui talia dicimus in officinis opificum: *O aurifex, monili, quod fabricaveras uxori meæ, dum ea vesperi saltabat, glans excidit ex foramine; mihi quidem navigandum est in Salaminem: tu autem, si vacat, quovis pacto circa vesperam veni, et ei glandem inferas.* Porro alius quispiam hæc ad sutorem dicit, juvenem, et qui penem habet haudquaquam puerilem: *O sutor, uxoris meæ pedis digitulum premit corrigia, utpote tenellum: hanc itaque tu meridie veniens, laxa, ut latior fiat.* Talia ex istis evenire solent, siquidem ego, qui Provisor sum, quum nunc, scriptis remigibus, pecunia opus sit, portis excludor a mulieribus. Sed nihil proderit ad hunc modum stetisse: cedo vectes, ut illarum contumeliam retundam. Quid obstupescis, miser? Tu etiam, quo respicis, qui nihil præter cauponam spectas, nonne admotis ad portas vectibus eas istinc revellitis? hinc ego etiam simul vellam.

ὅταν γὰρ αὐτοὶ ξυμπονηρευώμεθα
ταῖσιν γυναιξὶ, καὶ διδάσκωμεν τρυφᾷν,
τοιαῦτ' ἀπ' αὐτῶν βλαστάνει βουλεύματα.
οἳ λέγομεν ἐν τῶν δημιουργῶν τοιαδί·
ὦ χρυσοχόε, τὸν ὅρμον, ὃν ἐπεσκεύασας,
ὀρχουμένης μου τῆς γυναικὸς ἑσπέρας
ἡ βάλανος ἐκπέπτωκεν ἐκ τοῦ τρήματος.
ἐμοὶ μὲν οὖν ἔστ' ἐς Σαλαμῖνα πλευστέα·
σὺ δ', ἢν σχολάσῃς, πάσῃ τέχνῃ, πρὸς ἑσπέραν
ἐλθὼν, ἐκείνῃ τὴν βάλανον ἐνάρμοσον.
ἕτερος δέ τις πρὸς σκυτοτόμον ταδὶ λέγει,
νεανίαν, καὶ πέος ἔχοντ' οὐ παιδικόν·
ὦ σκυτοτόμε, τῆς μου γυναικὸς τοῦ ποδὸς
τὸ δακτυλίδιον πιέζει τὸ ζυγὸν,
ἅθ' ἁπαλὸν ὄν· τοῦτ' οὖν σὺ, τῆς μεσημβρίας
ἐλθὼν, χάλασον, ὅπως ἂν εὐρυτέρως ἔχῃ.
τοιαῦτ' ἀπήντηκ' ἐς τοιαυτὶ πράγματα,
ὅτε γ' ὢν ἐγὼ Πρόβουλος, ἐκπορίσας ὅπως
κωπῆς ἔσονται, τἀργυρίου νυνὶ δέον,
ὑπὸ τῶν γυναικῶν ἀποκέκλεισμαι τῶν πυλῶν.
ἀλλ' οὐδὲν ἔργον ἑστάναι. φέρε τοὺς μοχλοὺς,
ὅπως ἂν αὐτὰς τῆς ὕβρεως ἐγὼ σχέθω.
τί κέχηνας, ὦ δύστηνε; ποῖ δὲ σὺ βλέπεις,
οὐδὲν ποιῶν ἄλλ', ἢ καπηλεῖον σκοπῶν;
οὐχ ὑποβαλόντες τοὺς μοχλοὺς ὑπὸ τὰς πύλας
ἐντεῦθεν ἐκμοχλεύσετ', ἐνθενδὶ δ' ἐγὼ
ξυνεκμοχλεύσω;

Λυ. μηδὲν ἐκμοχλεύετε·

ἐξέρχομαι γὰρ αὐτομάτη. τί δεῖ μοχλῶν;
οὐ γὰρ μοχλῶν δεῖ μᾶλλον, ἢ νοῦ καὶ φρενῶν.

Πρ. ἄληθες, ὦ μιαρὰ σύ; ποῦ 'σθ' ὁ τοξότης;
ξυλλάμβαν' αὐτὴν, κὠπίσω τὼ χεῖρε δεῖ.

Λυ. εἴ τ' ἄρα, νὴ τὴν Ἄρτεμιν, τὴν χεῖρά μοι
ἄκραν προσοίσει δημόσιος ὢν, κλαύσεται.

Πρ. ἔδεισας, οὗτος; οὐ ξυναρπάρσει μέσην,
καὶ σὺ μετὰ τούτου, κἀνύσαντε δήσετον;

Στ. εἴ τ' ἄρα, νὴ τὴν Πάνδροσον, ταύτῃ μόνον
τὴν χεῖρ' ἐπιβαλεῖς, ἐπιχεσεῖ πατούμενος.

Πρ. ἰδού γ' ἐπιχεσεῖ. ποῦ 'στιν ἕτερος τοξότης;
ταύτην προτέραν ξύνδησον, ὁτιὴ καὶ λαλεῖ.

Λυ. εἴ τ' ἄρα, νὴ τὴν Φωσφόρον, τὴν χεῖρ' ἄκραν
ταύτῃ προσοίσεις, κύαθον αἰτήσεις τάχα.

Πρ. τουτὶ τί ἦν; ποῦ τοξότης; ταύτης ἔχου.
παύσω τιν' ὑμῶν τῆσδ' ἐγὼ τῆς ἐξόδου.

Στ. εἴ τ' ἄρα, νὴ τὴν Ταυροπόλον, ταύτῃ πρόσει,
ἐκκοκκιῶ σοῦ τὰς στενοκωκύτους τρίχας.

Πρ. οἴ μοι κακοδαίμων· ἐπιλέλοιφ' ὁ τοξότης.
ἀτὰρ οὐ γυναικῶν οὐδέποτ' ἔσθ' ἡττητέα
ἡμῖν· ὁμόσε χωρῶμεν αὐταῖς, ὦ Σκύθαι,
ξυνταξάμενοι.

Λυ. νὴ τὼ θεὼ, γνώσεσθ' ἄρα,
ὅτι καὶ παρ' ἡμῖν εἰσι τέτταρες λόχοι
μαχίμων γυναικῶν ἔνδον ἐξωπλισμένων.

Πρ. ἀποστρέφετε τὰς χεῖρας αὐτῶν, ὦ Σκύθαι.

Λυ. ὦ ξύμμαχοι γυναῖκες, ἐκθεῖτ' ἔνδοθεν,
ὦ σπερμαγοραιολεκιθολαχανοπώλιδες,

Lys. Ne revellite: ultro enim ipsa exeo. Quid vectibus est opus? non enim tam vectibus opus est, quam sana mente.

Prov. Siccine vero impurissima? ubi est Sagittarius? comprehende istam, et manus ei post tergum liga.

Lys. Per Dianam juro, primorem mihi si manum admoverit scelus, flebit.

Prov. Heus tu, pavesne? nonne corripies mediam, tuque cum isto una, et properabitis ligare?

Strat. Per Pandroson juro, si huic tantum manum injicies, mox cacabis calcatus.

Prov. Ecce vero *cacabis!* Ubi est alius sagittarius? Hanc primam constringe, quia occepit loqui.

Lys. Per Luciferam Dianam juro, si hanc digito attigeres, cyathum mox petes.

Prov. Quid hoc est? ubi sagittarius? hanc retine. Faxo ego, ut desinatis huc exire.

Strat. Per Tauricam Dianam juro, si ad hanc accesseris, evellam tibi capillos cum largo tuo fletu.

Prov. Heu me miserum! deseruit me sagittarius, sed mulieribus cedere prorsus nos dedecet. Quin instructa acie obviam eis eamus, ô Scythæ.

Lys. Edepol ergo experiemini et apud nos intus esse quatuor cohortes pugnacium mulierum armis instructarum.

Prov. Retorquete manus earum, ô Scythæ.

Lys. O sociæ mulieres, procurrite foras: ô quæ in foro se-

mina, ova et olera venditis: ô cauponæ, quæ allia et panes venditis, nonne trahetis, nonne ferietis, nonne propulsabitis, nonne conviciabimini, nonne impudenter agetis? desinite, recedite, spolia ne detrahite.

PROV. Hei mihi! quam male res successit meis sagittariis!

LYS. Sed quidnam arbitrabaris? an ancillas aggredi te putasti? aut mulieribus bilem inesse non existimas?

PROV. Immo hercle perquam multam, si prope sit caupo.

CHOR. SEN. O qui multa incassum verba effudisti, Provisor hujus urbis, cur cum hisce bestiis verbis velitationi te committis? nescis quali balneo istæ nos modo laverint indutos vestibus, idque sine lixivio?

CHOR. MUL. Sed, ô bone, non oportet aliis temere admovere manum: sin hoc feceris, omnino tibi tumebunt oculi. Modeste enim ego, tanquam virgo, sedere volo, nemini hîc molestiam adferens, ne festucam quidem loco movens, dum ne quis me premat et irritet tanquam crabrones.

CHOR. SEN. O Jupiter! quid faciemus istis bestiis? hæc enim sunt intolerabilia. Sed inquirendum tibi mecum est in hoc malum, quid volentes Cranaam occupaverint, curque petricosam inaccessam arcem, sacrum templum. Sed interroga et ne crede,

ὦ σκοροδοπανδοκευτριαρτοπώλιδες,
οὐχ ἕλξετ᾽, οὐ παιήσετ᾽, οὐκ ἀρήξετε;
οὐ λοιδορησετ᾽, οὐκ ἀναισχυντήσετε;
παύεσθ᾽, ἐπαναχωρεῖτε, μὴ σκυλεύετε.

Πρ. οἴμ᾽, ὡς κακῶς πέπραγέ μου τὸ τοξικόν.

Λυ. ἀλλὰ τί γὰρ ᾤου; πότερον ἐπὶ δούλας τινὰς
ἥκειν ἐνόμισας, ἢ γυναιξὶν οὐκ οἴει
χολὴν ἐνεῖναι;

Πρ. νὴ τὸν Ἀπόλλω, καὶ μάλα
πολλήν γ᾽, ἐάνπερ πλησίον κάπηλος ᾖ.

Χορὸς Γεροντῶν.

ὦ πόλλ᾽ ἀναλώσας ἔπη, Πρόβουλε τῆσδε τῆς γῆς,
τί τοῖσδε σαυτὸν ἐς λόγους τοῖς θηρίοις ξυνάπτεις;
οὐκ οἶσθα λουτρὸν, οἷον αἵδ᾽ ἡμᾶς ἔλουσαν ἄρτι
ἐν τοῖσιν ἱματιδίοις, καὶ ταῦτ᾽ ἄνευ κονίας;

Χορὸς Γυναικῶν.

ἀλλ᾽, ὦ μέλ᾽, οὐ χρὴ προσφέρειν τοῖς πλησίοισιν εἰκῆ
τὴν χεῖρ᾽· ἐὰν δὲ τοῦτο δρᾷς, κυλοιδιᾷν ἀνάγκη.
ἐπεὶ θέλω ᾽γὼ σωφρόνως, ὥσπερ κόρη, καθῆσθαι,
λυποῦσα μηδέν᾽ ἐνθαδὶ, κινοῦσα μηδὲ κάρφος·
ἢν μή τις ὥσπερ σφηκιὰν βλίττῃ με κἀρεθίζῃ.

Χορὸς Γεροντῶν.

ὦ Ζεῦ, τί ποτε χρησόμεσθα
τοῖσδε τοῖσι κνωδάλοις;
οὐ γάρ ἐστ᾽ ἀνεκτὰ τάδ᾽. ἀλλὰ βασανιστέον
τόδε σοι πάθος μετ᾽ ἐμοῦ,
ὅ τι βουλόμεναί ποτε τὴν Κρανάαν
κατέλαβον, ἐφ᾽ ὅ τι τε

μεγαλόπετρον, ἄβατον,
ἀκρόπολιν, ἱερὸν τέμενος.
ἀλλ' ἀνερώτα, καὶ μὴ πείθου, καὶ πρόσφερε πάντας ἐλέγχους·
ὡς αἰσχρὸν ἀκωδώνιστον ἐᾶν τοιοῦτον πρᾶγμα μεθέντας.

Πρόβουλος.

καὶ μὴν αὐτῶν τοῦτ' ἐπιθυμῶ, νὴ τὸν Δία, πρῶτα πυθέσθαι,
ὅ τι βουλόμεναι τὴν πόλιν ἡμῶν ἀπεκλείσατε τοῖσι μοχλοῖσιν.

Λυσιστράτη.

ἵνα τἀργύριον σῶν παρέχοιμεν, καὶ μὴ πολεμοῖτε δι' αὐτό.

Πρόβουλος.

διὰ τἀργύριον πολεμοῦμεν γάρ;

Λυσιστράτη.

καὶ τἄλλα γε πάντ' ἐκυκήθη.
ἵνα γὰρ Πείσανδρος ἔχοι κλέπτειν, χοἰ ταῖς ἀρχαῖς ἐπέχοντες,
αἰεί τινα κορκορυγὴν ἐκύκων. οἱ δ' οὖν τοῦδ' οὕνεκα δρώντων
ὅ τι βούλονται· τὸ γὰρ ἀργύριον τοῦτ' οὐκέτι μὴ καθέλωσιν.

Πρόβουλος.

ἀλλὰ τί δράσεις;

Λυσιστράτη.

τοῦτό μ' ἐρωτᾷς; ἡμεῖς ταμιεύσομεν αὐτό.

Πρόβουλος.

ὑμεῖς ταμιεύσετε τἀργύριον;
Λυ. τί δὲ δεινὸν τοῦτο νομίζεις;
οὐ γὰρ τἄνδον χρήματα πάντως ἡμεῖς ταμιεύομεν ὑμῖν;
Πρ. ἀλλ' οὐ ταυτόν.
Λυ. πῶς οὐ ταυτόν;
Πρ. πολεμητέον ἔστ' ἀπὸ τούτου.
Λυ. ἀλλ' οὐδὲν δεῖ πρῶτον πολεμεῖν.

et adhibe omnia argumenta. Turpe enim nobis inexploratam rem ejusmodi sinere nostra negligentia.

PROV. Equidem hercle hoc primum cupio ex ipsis quærere: quid volentes arcem nostram repagulis occlusistis?

LYS. Ut pecuniam salvam præstaremus, nec propter eam bellaretis.

PROV. Propter pecuniam ergo bellamus?

LYS. Quin cetera omnia turbata sunt. Pisander enim, et qui magistratus ambiunt, ut habeant quod depeculentur, semper aliquas turbas concitare solent. Jam vero faciant quidquid libuerit: nam ex ista pecunia nihil amplius deproment.

PROV. Quid facies ergo?

LYS. Rogas? Nos eam dispensabimus.

PROV. Vosne pecuniam dispensabitis?

LYS. Quid mirum tibi videtur? nonne utique domi penum omnem vobis dispensamus?

PROV. Sed non eadem res est.

LYS. Quomodo non eadem?

PROV. Hinc bellum gerendum est.

LYS. At primum nihil opus est belligerare.

Prov. Quonam ergo alio modo servabimur?

Lys. Nos servabimus vos.

Prov. Vosne?

Lys. Nos vero.

Prov. Indignum hoc quidem.

Lys. Servaberis tamen, etiamsi nolis.

Prov. Rem atrocem dicis.

Lys. Stomacharis: attamen hoc tibi faciendum est.

Prov. Per Cererem, iniquum est.

Lys. Habenda salus est, ô bone.

Prov. Et si non opus mihi sit ea?

Lys. Eapropter multo magis.

Prov. Sed vobis unde in mentem venit, ut bellum et pacem curaretis?

Lys. Id vobis dicemus.

Prov. Dic igitur ocius, ne plores.

Lys. Ausculta jam, et conator manus comprimere.

Prov. Sed non possum: mihi enim præ iracundia difficile est eas cohibere.

Lys. Ergo multo magis plorabis.

Prov. Istuc quidem, ô vetula, tuo capiti crocitaveris: tu vero mihi quæ ad rem sint dicito.

Lys. Hoc agam. Superiore quidem bello et tempore tulimus

Πρ. πῶς γὰρ σωθησόμεθ' ἄλλως;
Λυ. ἡμεῖς ὑμᾶς σώσομεν.
Πρ. ὑμεῖς;
Λυ. ἡμεῖς μέντοι.
Πρ. σχέτλιόν γε.
Λυ. ὡς σωθήσει, κᾂν μὴ βούλῃ.
Πρ. δεινόν γε λέγεις.
Λυ. ἀγανακτεῖς·
ἀλλὰ ποιητέα ταῦτ' ἐστὶν ὅμως.
Πρ. νὴ τὴν Δήμητρ', ἄδικόν γε.
Λυ. σωστέον, ὦ 'τάν.
Πρ. κεἰ μὴ δέομαι;
Λυ. τοῦδ' οὕνεκα καὶ πολὺ μᾶλλον.
Πρ. ὑμῖν δὲ πόθεν περὶ τοῦ πολέμου τῆς τ' εἰρήνης ἐμέλησεν;
Λυ. ἡμεῖς φράσομεν.
Πρ. λέγε δὴ ταχέως, ἵνα μὴ κλάῃς.
Λυ. ἀκροῶ δὴ,
καὶ τὰς χεῖρας πειρῶ κατέχειν.
Πρ. ἀλλ' οὐ δύναμαι. χαλεπὸν γὰρ
ὑπὸ τῆς ὀργῆς αὐτὰς ἴσχειν.
Λυ. κλαύσει τοίνυν πολὺ μᾶλλον.

Πρόβουλος.

τοῦτο μὲν, ὦ γραῦ, σαυτῇ κρώξαις· σὺ δ' ἐμοὶ λέγε.

Λυσιστράτη.

ταῦτα ποιήσω.
ἡμεῖς, τὸν μὲν πρότερον πόλεμον καὶ τὸν χρόνον, ἠνεχόμεσθα,
ὑπὸ σωφροσύνης τῆς ἡμετέρας, τῶν ἀνδρῶν, ἅττ' ἐποιεῖτε.
οὐ γὰρ γρύζειν εἰᾶθ' ἡμᾶς. κᾆτ' οὐκ ἠρέσκετέ γ' ἡμᾶς.

ἀλλ᾽ ᾐσθανόμεσθα καλῶς ὑμῶν· καὶ πολλάκις, ἔνδον ἂν οὖσαι,
ἠκούσαμεν ἄν τι κακῶς ὑμᾶς βουλευσαμένους μέγα πρᾶγμα·
εἶτ᾽ ἀλγοῦσαι τἄνδοθεν, ὑμᾶς ἐπανηρόμεθ᾽ ἂν γελάσασαι·
Τί βεβούλευται περὶ τῶν σπονδῶν ἐν τῇ στήλῃ παραγράψαι
ἐν τῷ δήμῳ τήμερον ὑμῖν; Τί δέ σοι τοῦτ᾽; ἦδ᾽ ὃς ἂν ὡνήρ·
οὐ σιγήσει; κἀγὼ ᾽σίγων.

Γυνή.

ἀλλ᾽ οὐκ ἂν ἐγώ ποτ᾽ ἐσίγων.

Πρόβουλος.

κἂν ᾤμωξάς γ᾽, εἰ μὴ ᾽σίγας.

Λυσιστράτη.

τοιγὰρ ἔγωγ᾽ ἔνδον ἐσίγων.
ἕτερόν τι πονηρότερον δήπου βούλευμ᾽ ἐπεπύσμεθ᾽ ἂν ὑμῶν.
εἶτ᾽ ἠρόμεθ᾽ ἄν· Πῶς ταῦτ᾽, ὦ ᾽νερ, διαπράττεσθ᾽ ὧδ᾽ ἀνοήτως;
ὁ δ᾽ ἔμ᾽ εὐθὺς ὑποβλέψας φάσκεν ἄν· Εἰ μὴ τὸν στήμονα νήσεις,
ὀτοτύξει τοι μακρὰ τὴν κεφαλήν· ΠΟΛΕΜΟΣ Δ᾽ ΑΝΔΡΕΣΣΙ ΜΕΛΗΣΕΙ.

Πρόβουλος.

ὀρθῶς γε λέγων, νὴ Δί᾽, ἐκεῖνος.

Λυσιστράτη.

πῶς ὀρθῶς, ὦ κακόδαιμον,
εἰ μηδὲ κακῶς βουλευομένοις ἐξῆν ὑμῖν ὑποθέσθαι;
ὅτε δὴ δ᾽ ὑμῶν ἐν ταῖσιν ὁδοῖς φανερῶς ἠκούομεν ἤδη,
Οὐκ ἔστιν ἀνὴρ ἐν τῇ χώρᾳ, μὰ Δί᾽, οὐ δῆτ᾽ ἔσθ᾽ ἕτερός τις·
μετὰ ταῦθ᾽ ἡμῖν εὐθὺς ἔδοξεν σῶσαι τὴν Ἑλλάδα κοινῇ
ταῖσι γυναιξὶ ξυλλεχθείσαις. ποῖ γὰρ καὶ χρῆν ἀναμεῖναι;
ἢν οὖν ἡμῶν χρηστὰ λεγουσῶν ἐθελήσητ᾽ ἀντακροᾶσθαι,
κἀντισιωπᾶν, ὥσπερ χ᾽ ἡμεῖς, ἐπανορθώσαιμεν ἂν ὑμᾶς.

patienter modestia nostra vos viros, quidquid ageretis; non enim sinebatis nos mutire, postea non placebatis nobis: sed sentiebamus satis quid ageretis: domique sæpe audivimus vos magnis de rebus mala consilia cepisse. Deinde interno dolore ægræ cum risu interrogabamus vos: *Quid vobis hodie in concione constitutum est columnæ inscribere de pace?* Tum vir, *Quid hoc ad te*, aiebat, *nonne tacebis?* Et ego tacebam.

Mul. Quæd. At ego nunquam tacuissem.

Prov. At plorasses, nisi tacuisses.

Lys. Ego vero domi tacebam. Audito forte alio quo deteriori consilio vestro, quærere solebamus: *Mi vir, quî fit, ut hæc tam stulte agatis?* At ille statim limis me intuens dicebat: *Nisi subtemen neveris, dolebit tibi caput diu: bellum autem curabunt viri.*

Prov. Recte quidem ille hercle dicebat.

Lys. Quonam modo *recte*, ô perdite, si nobis nec submonere vos licuit, prava consilia agitantes? sed quum jam vos audiremus per compita palam dicentes: *Non est vir in urbe, non hercle quisquam est alius;* posthæc statim Græciam servare communiter visum est mulieribus congregatis: cur enim fuisset diutius expectandum? Si igitur nobis meliora suadentibus vicissim volueritis auscultare et vicissim tacere, ut nos tunc, fieri possit, ut vos restituamus.

Prov. Vosne nos restituatis? sane acerbum dictu et intolerabile.

Lys. Tace.

Prov. Tuone jussu, ô scelesta, taceam ego? idque præsertim quum flammeo caput obtectum habeas? emori me malim.

Lys. Sed si istuc solum tibi est impedimento, flammeum hocce a me acceptum circumpone capiti tuo, deinde tace. Hunc etiam sume calathum, et succinctus lanam carpe, fabas esitans: *bellum autem curabunt mulieres.*

Chor. Mul. Recedite, ô mulieres, ab urnis, ut et nos vicissim amicis nostris opitulemur. Ego enim nunquam defetiscar saltando, neque lassitudo molesta capiet genua mea: voloque adire omne periculum cum istis, virtutis causa, quibus inest ingenium, inest gratia, inest audacia, inest et sapientia, inest addicta reipublicæ virtus cum prudentia conjuncta. Sed ô fortissimarum aviarum, et tactu urentium matercularum progenies, ite animo ardenti et ne mitescite: nam adhuc secundo vento curritis.

Πρόβουλος.

ὑμεῖς ἡμᾶς; δεινόν γε λέγεις, κοὐ τλητὸν ἔμοιγε.

Λυσιστράτη.

σιώπα.

Πρόβουλος.

σοί γ', ὦ κατάρατε, σιωπῶ 'γώ; καὶ ταῦτα κάλυμμα φορούσῃ
περὶ τὴν κεφαλήν; μή νυν ζῴην.

Λυσιστράτη.

ἀλλ' εἰ τοῦτ' ἐμπόδιόν σοι,
παρ' ἐμοῦ τουτὶ τὸ κάλυμμα λαβὼν,
ἔχε καὶ περίθου περὶ τὴν κεφαλὴν,
κᾆτα σιώπα,
καὶ τοῦτον τὸν καλαθίσκον·
κᾆτα ξαίνειν ξυζωσάμενος,
κυάμους τρώγων·
ΠΟΛΕΜΟΣ ΔΕ ΓΥΝΑΙΞΙ ΜΕΛΗΣΕΙ.

Χορὸς Γυναικῶν.

ἀπαίρετ', ὦ γυναῖκες, ἀπὸ τῶν καλπίδων, ὅπως ἂν
ἐν τῷ μέρει χ' ἡμεῖς τι ταῖς φίλαισι συλλάβωμεν.
ἐγὼ γὰρ οὔποτ' ἂν κάμοιμ' ὀρχουμένη,
οὔτε τὰ γόνατα κόπος ἕλοι μου καματηρός.
ἐθέλω δ' ἐπὶ πᾶν ἰέναι μετὰ τῶνδ',
ἀρετῆς ἕνεχ', αἷς
ἔνι φύσις, ἔνι χάρις,
ἔνι δὲ θράσος, ἔνι δὲ
σοφὸν, ἔνι φιλόπολις
ἀρετὴ φρόνιμος.
ἀλλ', ὦ τηθῶν ἀνδρειοτάτων καὶ μητριδίων ἀκαληφῶν,

χωρεῖτ' ὀργῇ, καὶ μὴ τέγγεσθ'· ἔτι γὰρ νῦν οὔρια θεῖτε.

Λυσιστράτη.

ἀλλ' ἤνπερ ὁ γλυκύθυμος Ἔρως, χ' ἡ Κυπρογένει' Ἀφροδίτη
ἵμερον ἡμῶν κατὰ τῶν κόλπων καὶ τῶν μηρῶν καταπνεύσῃ,
κᾆτ' ἐντέξῃ τέτανον τερπνὸν τοῖς ἀνδράσι καὶ ῥοπαλισμοὺς,
οἶμαί ποτε Λυσιμάχας ἡμᾶς ἐν τοῖς Ἕλλησι καλεῖσθαι.

Πρόβουλος.

τί ποιησάσας;

Λυσιστράτη.

ἢν παύσωμεν πρώτιστον μὲν ξὺν ὅπλοισιν
ἀγοράζοντας, καὶ μαινομένους.

Γυνή.

νὴ τὴν Παφίαν Ἀφροδίτην.

Λυσιστράτη.

νῦν μὲν γὰρ δὴ καὶ ταῖσι χύτραις καὶ τοῖς λαχάνοισιν ὁμοίως
περιέρχονται κατὰ τὴν ἀγορὰν ξὺν ὅπλοις, ὥσπερ Κορύβαντες.

Πρόβουλος.

νὴ Δία· χρὴ γὰρ τοὺς ἀνδρείους.

Λυσιστράτη.

καὶ μὴν τόγε πρᾶγμα γέλοιον,
ὅταν ἀσπίδ' ἔχων καὶ Γοργόνα τις, κᾆτ' ὠνεῖται κορακίνους.

Γυνή.

νὴ Δί' ἔγωγ' οὖν ἄνδρα κομήτην φυλαρχοῦντ' εἶδον ἐφ' ἵππου
ἐς τὸν χαλκοῦν ἐμβαλλόμενον πῖλον λέκιθον παρὰ γραός·
ἕτερος δὲ Θρᾷξ πέλτην σείων κἀκόντιον, ὥσπερ ὁ Τηρεὺς,
ἐδεδίσκετο τὴν ἰσχαδόπωλιν, καὶ τὰς δρυπέπεις κατέπινε.

Πρόβουλος.

πῶς οὖν ὑμεῖς ἕξετε παῦσαι τεταραγμένα πράγματα πολλὰ

Lys. Sed si Cupido ille dulcis, et Cypria Venus, amorem vobis in sinum et in femina inspiraverit; deinde vero si viris tentiginem jucundam ingeneraverit, ut quasi baculos penes erigant, spero fore aliquando, ut *Lysimachæ* a Græcis vocitemur.

Prov. Quodnam ob facinus?

Lys. Si effecerimus, ut desinant cum armis in foro versari et insanire.

Mul. Quæd. Maxime, ita me Paphia Venus amet.

Lys. Nunc enim et qua ollæ, et qua venduntur olera, obambulant per forum cum armis, quasi Corybantes.

Prov. Ita hercle: sic enim fortes decet.

Lys. Profecto res est ridicula, si quis clypeum Gorgonis capite insignitum tenens, emat coracinos.

Mul. Quæd. Vidi equidem ecastor comatum quemdam equitum tribunum, qui equo insidens in æreum pileum injiciebat ovum a vetula sumtum. Thrax vero alius peltam quatiens et jaculum, uti Tereus, terrefaciebat caricarum venditricem, et ficus maturas deglutiebat.

Prov. Quomodo igitur poteritis vos turbatas res multas sedare, et dissolvere in regionibus?

Lys. Perfacile.

Prov. Quomodo? ostende.

Lys. Sicuti fila, quum nobis sunt turbata, sic prehendimus, et subducimus fusis hac et illac; ita et bellum istud dissolvemus, si quis sinat, diducentes id per legationes hac et illac.

Prov. Ex lana ergo et filis et fusis res periculosas, ô fatuæ, vos putatis sedaturas?

Lys. Et vos, si vobis aliquid inesset sanæ mentis, ex nostro lanificio sumto exemplo rempublicam administraretis.

Prov. Quidum? fac videam.

Lys. Primum quidem oportebat vos, tanquam lanam in balneo, eluentes sordes, homines nequam præcipites ex urbe virgis expellere, et tribulos seligere; et istos qui inter se cohærent, et sese trudunt magistratus affectantes, distrahere, eorumque capita defloccare: deinde omnes in calathum carminare communem benevolentiam, immiscendo et inquilinos, et si quis hospes aut amicus sit vobis; et si quis debeat ærario, hos quoque immiscendo. Quin etiam urbes, quas deducti ex hac terra coloni tenent,

ἐν ταῖς χώραις, καὶ διαλῦσαι;

Λυσιστράτη.

φαύλως πάνυ.

Πρόβουλος.

πῶς; ἀπόδειξον.

Λυσιστράτη.

ὥσπερ κλωστὴρ ὅταν ἡμῖν ᾖ τεταραγμένος, ὧδε λαβοῦσαι,
ἐπενεγκοῦσαι τοῖσιν ἀτράκτοις, τὸ μὲν ἐνταυθοῖ, τὸ δ' ἐκεῖσε·
οὕτως καὶ τὸν πόλεμον τοῦτον διαλύσομεν, ἤν τις ἐάσῃ,
διενεγκοῦσαι διὰ πρεσβειῶν, τὸ μὲν ἐνταυθοῖ, τὸ δ' ἐκεῖσε.

Πρόβουλος.

ἐξ ἐρίων δὴ καὶ κλωστήρων καὶ ἀτράκτων πράγματα δεινὰ
παύσειν οἴεσθ', ὦ ἀνόητοι;

Λυσιστράτη.

κἂν ὑμῖν γ' εἴ τις ἐνῆν νοῦς,
ἐκ τῶν ἐρίων τῶν ἡμετέρων ἐπολιτεύεσθ' ἂν ἅπαντα.

Πρόβουλος.

πῶς δή; φέρ' ἴδω.

Λυσιστράτη.

πρῶτον μὲν ἐχρῆν, ὥσπερ πόκον ἐν βαλανείῳ,
ἐκπλύναντας τὴν οἰσπώτην, ἐκ τῆς πόλεως ἐπικλινεῖς
ἐκραβδίζειν τοὺς μοχθηροὺς, καὶ τοὺς τριβόλους ἀπολέξαι·
καὶ τοὺς γε συνισταμένους τούτους, καὶ τοὺς πιλοῦντας ἑαυτοὺς
ἐπὶ ταῖς ἀρχαῖσι διαξῆναι, καὶ τὰς κεφαλὰς ἀποτῖλαι·
εἶτα ξαίνειν ἐς καλαθίσκον κοινὴν εὔνοιαν ἅπαντας,
καταμιγνύντας τούς τε μετοίκους, κεἴ τις ξένος, ἢ φίλος ὑμῖν,
κεἴ τις ὀφείλει τῷ δημοσίῳ, καὶ τούτους ἐγκαταμίξαι·
καὶ νὴ Δία τάς γε πόλεις, ὁπόσαι τῆς γῆς τῆσδ' εἰσὶν ἄποικοι,

διαγιγνώσκειν ὅτι ταῦθ' ἡμῖν ὥσπερ τὰ κατάγματα κεῖται
χωρὶς ἕκαστον· κᾆτ' ἀπὸ τούτων πάντων τὸ κάταγμα λαβόντας,
δεῦρο ξυνάγειν καὶ ξυναθροίζειν εἰς ἕν· κἄπειτα ποιῆσαι
τολύπην μεγάλην· κᾆτ' ἐκ ταύτης τῷ Δήμῳ χλαῖναν ὑφῆναι.

Πρόβουλος.

οὔκουν δεινὸν ταυτὶ ταύτας ῥαβδίζειν καὶ τολυπεύειν,
αἷς οὐδὲ μετῆν πάνυ τοῦ πολέμου;

Λυσιστράτη.

καὶ μὴν, ὦ παγκατάρατε,
πλεῖν ἤ γε διπλοῦν αὐτὸν φέρομεν. πρώτιστον μέν γε τεκοῦσαι
κἀκπέμψασαι παῖδας ὁπλίτας.

Πρόβουλος.

σίγα, μὴ μνησικακήσῃς.

Λυσιστράτη.

εἶθ' ἡνίκα χρῆν εὐφρανθῆναι, καὶ τῆς ἥβης ἀπολαῦσαι,
μονοκοιτοῦμεν διὰ τὰς στρατιάς. καὶ θἠμέτερον μὲν ἐᾶτε·
περὶ τῶν δὲ κορῶν ἐν τοῖς θαλάμοις γηρασκουσῶν ἀνιῶμαι.

Πρόβουλος.

οὔκουν κἄνδρες γηράσκουσιν;

Λυσιστράτη.

μὰ Δί' ἀλλ' οὐκ εἶπας ὅμοιον.
ὁ γὰρ ἥκων μὲν, κᾂν ᾖ πολιὸς, ταχὺ παῖδα κόρην γεγάμηκε.
τῆς δὲ γυναικὸς μικρὸς ὁ καιρός· κᾂν τούτου μὴ 'πιλάβηται,
οὐδεὶς ἐθέλει γῆμαι ταύτην. ὀττευομένη δὲ κάθηται.

Πρ. ἀλλ' ὅστις ἔτι στῦσαι δυνατὸς---

Λυ. σὺ δὲ δὴ τί παθὼν οὐκ ἀποθνήσκεις;
καίριος ἐσσί γε· σορὸν ὠνήσει·
μελιτοῦτταν ἐγὼ καὶ δὴ μάξω.
λαβὲ ταυτὶ καὶ στεφάνωσαι.

scire vos oportebat veluti glomeres quosdam nobis jacere, seorsum singulas: deinde ab istis omnibus sumere oportebat filum, hucque adducere, et omnia in unum cogere, deinde facere glomerem magnum, et ex eo texere Populo lænam.

Prov. Nonne indignum est hæc istas lanæ instar purgare te glomerare, quæ belli minime participes sunt?

Lys. Atqui, ô sceleratissime, plusquam duplum id ferimus, quæ primum quidem peperimus filios, et armatos emisimus.

Prov. Tace: noli meminisse malorum.

Lys. Deinde, quando oportet nos oblectari, et flore ætatis frui, solæ cubamus ob militiam. At quod nostra intersit mittite: discrucior vero propter virgines in thalamis consenescentes.

Prov. Non ergo et viri senescunt?

Lys. Edepol longe diversum est quod dicis. Vir enim peregre adveniens, etiamsi canus sit, cito puellam ducit virginem: mulieris autem brevis est opportunitas, quam nisi apprehendat, nemo vult eam ducere: sedet autem omnia captans.

Prov. Sed quicunque senex penem adhuc arrigere valet—

Lys. Tu ergo cur non moreris? morti tempestivus es. Sandapilam emes; utique mellitam tibi placentam pinsam. Sume hanc corollam et cinge caput.

Mul. I. Et istas vittas accipe a me.

Mul. II. Et hanc cape coronam.

Lys. Quid tibi deest? quid desideras? Vade in navem; te Charon vocat: in mora es, quominus in altum provehatur.

Prov. Nonne acerbum est hoc me pati? sed mehercle certum est ad collegas ire cum isto ornatu, et meipsum iis ostendere.

Lys. Num expostulas, quod te non collocavimus? sed post tertium diem a nobis venient tibi summo mane tridualia parata.

Chor. Sen. Non amplius decet dormire, quicunque est liber; sed accingamus nos, viri, ad hoc negotium. Jam enim hæc res plura et majora olere facinora mihi videtur: et præcipue odoror Hippiæ tyrannidem; metuoque valde, ne Lacones aliqui viri huc convenerint in Clisthenis domum, et has diis invisas mulieres dolo incitent, at occupent opes nostras, et mercedem, unde ego victitabam. Indignum enim est ab istis admoneri cives, easque mulieres quum sint, loqui de æreo clypeo, et insuper nobiscum agere de pace cum Laconibus, quibus non plus inest fidei, quam hianti lupo. Sed, ô viri, hæc illæ texuerunt

Γυ. α΄. καὶ ταυτασὶ δέξαι παρ᾽ ἐμοῦ.
Γυ. β΄. καὶ τουτονδὶ λαβὲ τὸν στέφανον.
Λυ. τί σε δεῖ; τί ποθεῖς; χώρει ἐς ναῦν.
ὁ Χάρων σε καλεῖ·
σὺ δὲ κωλύεις ἀνάγεσθαι.
Πρ. εἶτ᾽ οὐχὶ ταῦτα δεινὰ πάσχειν ἔστ᾽ ἐμέ;
νὴ τὸν Δί᾽ ἀλλὰ τοῖς Προβούλοις ἄντικρυς
ἐμαυτὸν ἐπιδείξω, βαδίζων ὡς ἔχω.
Λυ. μῶν ἐγκαλεῖς, ὅτι οὐχὶ προὐθέμεσθά σε;
ἀλλ᾽ ἐς τρίτην γοῦν ἡμέραν σοι πρῴ πάνυ
ἥξει παρ᾽ ἡμῶν τὰ τρίτ᾽ ἐπεσκευασμένα.

Χορὸς Γεροντῶν.

οὐκ ἔτ᾽ ἔργον ἐγκαθεύδειν, ὅστις ἔστ᾽ ἐλεύθερος·
ἀλλ᾽ ἐπαποδυώμεθ᾽, ἄνδρες, τουτῳὶ τῷ πράγματι.
ἤδη γὰρ ὄζειν πλειόνων καὶ μειζόνων
πραγμάτων ταδὶ δοκεῖ μοι.
καὶ μάλιστ᾽ ὀσφραίνομαι τῆς Ἱππίου τυραννίδος·
καὶ πάνυ δέδοικα, μὴ
τῶν Λακώνων τινὲς
δεῦρο συνεληλυθότες
ἄνδρες ἐς Κλεισθένους,
τὰς θεοῖς ἐχθρὰς γυναῖκας ἐξεπαίρωσιν δόλῳ,
καταλαβεῖν τὰ χρήμαθ᾽ ἡμῶν,
τόν τε μισθὸν ἔνθεν ἔζων.
δεινὰ γάρτοι τάσδε γ᾽ ἤδη τοὺς πολίτας νουθετεῖν,
καὶ λαλεῖν γυναῖκας οὔσας ἀσπίδος χαλκῆς πέρι,
καὶ διαλλάττειν πρὸς ἡμᾶς ἀνδράσιν Λακωνικοῖς,
οἷσιν οὐδὲν πιστόν, εἰ μή περ λύκῳ κεχηνότι.

ἀλλὰ ταῦθ' ὕφηναν ἡμῖν, ἄνδρες, ἐπὶ τυραννίδι.
ἀλλ' ἐμοῦ μὲν οὐ τυραννεύσουσ'· ἐπεὶ φυλάξομαι,
καὶ φορήσω τὸ ξίφος τολοιπὸν ἐν μύρτου κλαδὶ,
ἀγοράσω τ' ἐν τοῖς ὅπλοις ἑξῆς Ἀριστογείτονι,
ὧδέ θ' ἑστήξω παρ' αὐτόν· αὐτὸς οὖν μοι γίγνεται
τῆς θεοῖς ἐχθρᾶς πατάξαι τῆσδε γραὸς τὴν γνάθον.

Χορὸς Γυναικῶν.

οὐ γὰρ εἰσιόντας οἴκαδ' ἡ τεκοῦσα γνώσεται.
ἀλλὰ θώμεσθ', ὦ φίλαι γρᾶες, ταδὶ πρῶτον χαμαί.
ἡμεῖς γὰρ, ὦ πάντες ἀστοὶ, λόγων κατάρχομεν
τῇ πόλει χρησίμων·
εἰκότως, ἐπεὶ χλιδῶσαν ἀγλαῶς ἔθρεψέ με.
ἑπτὰ μὲν ἔτη γεγῶσ'
εὐθὺς ἠῤῥηφόρουν·
εἶτ' ἀλετρὶς ἦ· δεκέτις
οὖσά τ' Ἀρχηγέτι
καταχέουσα τὸν κροκωτὸν ἄρκτος ἦ Βραυρωνίοις·
κἀκανηφόρουν ποτ' οὖσα
παῖς καλὴ, σχοῦσ' ἰσχάδων ὁρμαθόν.
ἆρα προὐφείλω τι χρηστὸν τῇ πόλει παραινέσαι;
εἰ δ' ἐγὼ γυνὴ πέφυκα, τοῦτο μὴ φθονεῖτέ μοι,
ἢ ἀμείνῳ γ' εἰσενέγκω τῶν παρόντων πραγμάτων.
τοῦ 'ράνου γάρ μοι μέτεστι· καὶ γὰρ ἄνδρας εἰσφέρω,
τοῖς δὲ δυστήνοις γέρουσιν οὐ μέτεσθ' ὑμῖν· ἐπεὶ
τὸν ἔρανον τὸν λεγόμενον παππῷον ἐκ τῶν Μηδικῶν
εἶτ' ἀναλώσαντες, οὐκ ἀντεισφέρετε τὰς εἰσφοράς.
ἀλλ' ὑφ' ὑμῶν διαλυθῆναι προσέτι κινδυνεύομεν.
ἆρα γρυκτόν ἐστιν ὑμῖν; εἰ δὲ λυπήσεις τί με,

ad tyrannidem occupandam. At enim nunquam mihi dominabuntur, siquidem cavebo, et *gestabo gladium deinceps in myrti ramo*, et in foro stabo armatus prope Aristogitonem. Hoc modo autem stabo juxta ipsum: ipse enim mihi auctor est, ut hujus diis invisæ vetulæ percutiam maxillam.

Chor. Mul. At vos domum ingressos ne mater ipsa agnoverit. Sed, ô carrissimæ vetulæ, primum hæc humi deponamus. Nos enim, ô cives, orationem exordimur civitati utilem; atque adeo merito: nam illa in deliciis splendide educavit me. Septem annos nata statim arcana in Minervæ pompa gestavi: deinde molitrix fui: tum decennis, Dianæ dominæ, fluenti crocota amicta, Brauroniis consecrata fui: demum adulta virgo canistrum gestavi, habens caricarum catenam. Numquid ego debeo civitati suadere utilia? licet autem femina nata sim, absit invidia, si meliora præsentibus adferam: nam symbolæ etiam ego particeps sum, quippe quæ viros in commune adfero: vobis autem miseris senibus nulla hujus pars est. Nam symbolam avorum, quæ dicitur, collatam ex Medorum spoliis, quum consumseritis, non vicissim adfertis tributa: sed insuper etiam periculum est, ne a vobis perdamur. Num ergo mutire licet vobis? Si

autem molestus mihi eris, crudo hoc cothurno buccam tibi percutiam.

CHOR. SEN. Annon hæc contumelia est magna? quin et incrementum res captura mihi videtur magis. Sed obviam ire oportet huic malo, quicunque coleatus est vir. Sed exomidem exuamus. Nam vir debet olere statim virum, nec decet vestibus involutum esse. Sed agite lupipedes, quicunque ad Lipsydrium convenimus, quum adhuc essemus: nunc oportet, nunc adsumere rursus juvenile robur, et extollere totum corpus, et decutere senium hocce. Si enim quis nostrûm hisce vel exiguam ansam dederit, nihil remittent illæ ab adsiduo labore; verum et naves fabricabunt, et adhuc conabuntur, navalibus præliis decertare, et contra nos navigare, ut Artemisia: sin ad equitandum se convertant, deleo dehinc equites nostros ex catalogo. Nam equo maxime gaudet, eique firmiter invehit mulier; nec currente facile deciderit: specta sis Amazonas, quas Micon pinxit in equis pugnantes cum viris. Sed istarum omnium in numellam indere hoc collum oportet.

τῷδέ γ' ἀψήκτῳ πατάξω τῷ κοθόρνῳ τὴν γνάθον.

Χορὸς Γεροντῶν.

ταῦτ' οὐχ ὕβρις τὰ πράγματ'
ἐστὶ πολλή; κἀπιδώσειν
μοι δοκεῖ τὸ χρῆμα μᾶλλον.
ἀλλ' ἀμυντέον τὸ πρᾶγμ', ὅστις γ' ἐνόρχης ἔστ' ἀνήρ.
ἀλλὰ τὴν ἐξωμίδ' ἐκδυώμεθ', ὡς τὸν ἄνδρα δεῖ
ἀνδρὸς ὄζειν εὐθύς· ἀλλ' οὐκ ἐντεθριῶσθαι πρέπει.
ἀλλ' ἄγετε λυκόποδες,
οἵπερ ἐπὶ Λειψύδριον
ἤλθομεν, ὅτ' ἦμεν ἔτι,
νῦν δεῖ,
νῦν ἀνηβῆσαι πάλιν,
κἀναπτερῶσαι
πᾶν τὸ σῶμα, κἀποσείσα-
σθαι τοδὶ τὸ γῆρας.
εἰ γὰρ ἐνδώσει τις ἡμῶν ταῖσδε κἂν σμικρὰν λαβὴν,
οὐδὲν ἐλλείψουσιν αὗται λιπαροῦς χειρουργίας·
ἀλλὰ καὶ ναῦς τεκτανοῦνται, κἀπιχειρήσουσ' ἔτι
ναυμαχεῖν, καὶ πλεῖν ἐφ' ἡμᾶς, ὥσπερ Ἀρτεμισία·
ἢν δ' ἐφ' ἱππικὴν τράπωνται, διαγράφω τοὺς ἱππέας.
ἱππικώτατον γάρ ἐστι χρῆμα κἄποχον γυνή·
κοὐκ ἂν ἀπολίσθοι τρέχοντος· τὰς δ' Ἀμαζόνας σκόπει,
ἃς Μίκων ἔγραψ' ἐφ' ἵππων μαχομένας τοῖς ἀνδράσιν.
ἀλλὰ τούτων χρῆν ἁπασῶν ἐς τετρημένον ξύλον
ἐγκαθαρμόσαι λαβόντας τουτονὶ τὸν αὐχένα.

Χορὸς Γυναικῶν.

εἰ, νὴ τὼ θεώ, με ζωπυρήσεις,

λύσω τὴν ἐμαυτῆς ὗν ἐγὼ δὴ,
καὶ ποιήσω
τήμερόν τὸς δημότας βωστρεῖν σ' ἐγὼ πεκτούμενον.
ἀλλὰ χ' ἡμεῖς, ὦ γυναῖκες, θᾶττον ἐκδυώμεθα,
ὡς ἂν ὄζωμεν γυναικῶν αὐτοδὰξ ὠργισμένων.
νῦν πρὸς ἔμ' ἴτω τις, ἵνα
μή ποτε φάγῃ σκόροδα,
μηδὲ κυάμους μέλανας·
ὡς εἰ
καὶ μόνον κακῶς ἐρεῖς,
ὑπερχολῶ γὰρ,
ἀετὸν τίκτοντα κάνθα-
ρός σε μαιεύσομαι.

Γυνὴ τίς.

οὐ γὰρ ὑμῶν φροντίσαιμ' ἂν, ἢν ἐμοὶ ζῇ Λαμπιτὼ,
ἥ τε Θηβαία φίλη παῖς εὐγενὴς Ἰσμηνία.
οὐ γὰρ ἔσται δύναμις, οὐδ' ἢν ἑπτάκις σὺ ψηφίσῃ,
ὅστις, ὦ δύστην', ἀπήχθου πᾶσι καὶ τοῖς γείτοσιν.
ὥστε κἀχθὲς τῇ 'κάτῃ ποιοῦσα παιγνίαν ἐγὼ,
τοῖσι παισὶ τὴν ἑταῖραν ἐκάλεσ' ἐκ τῶν γειτόνων,
παῖδα χρηστὴν κἀγαπητὴν ἐκ Βοιωτῶν ἔγχελυν·
οἱ δὲ πέμψειν οὐκ ἔφασκον διὰ τὰ σὰ ψηφίσματα.
κοὐχὶ μὴ παύσεσθε τῶν ψηφισμάτων τούτων, πρὶν ἂν
τοῦ σκέλους ὑμᾶς λαβών τις ἐκτραχηλίσῃ φέρων.

ΧΟΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ, ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ, ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΤΙΝΕΣ, ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ, ΓΕΡΩΝ ΤΙΣ.

Χορὸς Γυναικῶν.

ΑΝΑΣΣΑ πράγους τοῦδε καὶ βουλεύματος,

Chor. Mul. Ecastor, si me irritassis, suem meam laxabo jam, et faxo hodie, ut vellicatus populares tuos inclames. Sed et nos, ô mulieres, ocius exuamur, ut oleamus feminas pertinaciter iratas. Nunc ad me veniat aliquis, ut ne amplius comedat allia neque fabas nigras. Nam si dixeris tantum male, sum enim valde irata, *aquilæ parienti scarabæus tibi ero obstetrix.*

Mul. Quæd. Vos enim nihili faciam, si mihi vivat Lampito, et Thebana amica nobilis Ismenia. Non enim potis eris, nec si septies decreta facias, qui odio es, ô perdite, omnibus et vicinis. Nam et heri, quum Hecatæ festum ludicrum instituerem, liberis meis amicam arcessivi ex vicinia puellam bonam et amabilem. Bœotiam anguillam: illi autem negarunt se missuros propter tua decreta. Nec unquam hujuscemodi decreta facere desinetis, priusquam vos aliquis crure arreptos in præceps dejiciat.

CHORUS MULIERUM, LYSISTRATA, MULIERES QUÆDAM, CHORUS SENUM, SENEX QUIDAM.

Chor. Mul. Dux facinoris hujus et consili, cur mihi tristis exivisti ex ædibus?

LYS. Malarum feminarum facta et muliebris animus anxiam me reddunt, et sursum deorsum agunt.

CHOR. MUL. Quid ais? quid ais?

LYS. Vera, vera.

CHOR. MUL. Quid mali est? dic nobis, quæ amicæ tuæ sumus.

LYS. Sed turpe est dicere, et difficile reticere.

CHOR. MUL. Ne me celes, quid nobis evenerit malc.

LYS. Prurimus libidine, ut brevissime dicam.

CHOR. MUL. Io Jupiter!

LYS. Quid Jovem inclamas? hæc sane ita habent. Equidem eas abstinere non amplius possum a viris: aufugiunt enim. Primam quidem deprehendi foramen repurgantem, ubi Panos est sacellum: aliam e trochlea sese devolventem: aliam vero transfugium parantem: porro unam passeri insidentem, jam volare cogitantem deorsum in domum Orsilochi, crinibus prehensam heri retraxi: omnesque prætextus extundunt domum abeundi. Jam quædam earum venit. Heus tu, quorsum curris?

MUL. I. Domum ire volo: domi enim mihi est lana Milesia, quam tineæ rodunt.

τί μοι σκυθρωπὸς ἐξελήλυθας δόμων;
Λυ. κακῶν γυναικῶν ἔργα, καὶ θήλεια φρὴν
ποιεῖ μ' ἄθυμον, περιπατεῖν τ' ἄνω κάτω.

Χορὸς Γυναικῶν.

τί φῄς; τί φῄς;
Λυ. ἀληθῆ, ἀληθῆ.

Χορὸς Γυναικῶν.

τί δ' ἐστὶ δεινόν; φράζε ταῖς σαυτῆς φίλαις.
Λυ. ἀλλ' αἰσχρὸν εἰπεῖν, καὶ σιωπῆσαι βαρύ.

Χορὸς Γυναικῶν.

μή νυν με κρύψῃς, ὅ τι πεπόνθαμεν κακόν.
Λυ. βινητιῶμεν, ᾗ βράχιστον τοῦ λόγου.

Χορὸς Γυναικῶν.

ἰὼ Ζεῦ.
Λυ. τί Ζῆν' ἀϋτεῖς; ταῦτα δ' οὖν οὕτως ἔχει.
ἐγὼ μὲν οὖν αὐτὰς ἀποσχεῖν οὐκέτι
οἵα τ' ἀπὸ τῶν ἀνδρῶν· ἀποδιδράσκουσι γάρ.
τὴν μέν γε πρώτην διαλέγουσαν τὴν ὀπὴν
κατέλαβον, ᾗ τοῦ Πανός ἐστι ταὔλιον·
τὴν δ' ἐκ τροχιλίας αὖ κατειλυσπωμένην·
τὴν δ' αὐτομολοῦσαν· τὴν δ' ἐπὶ στρουθοῦ μίαν
ἤδη πέτεσθαι διανοουμένην κάτω
ἐς Ὀρσιλόχου χθὲς τῶν τριχῶν κατέσπασα.
πάσας τε προφάσεις, ὥστ' ἀπελθεῖν οἴκαδε,
ἕλκουσιν. ἤδη γοῦν τις αὐτῶν ἔρχεται.
αὕτη σὺ, ποῖ θεῖς;
Γυ. α'. οἴκαδ' ἐλθεῖν βούλομαι.
οἴκοι γάρ ἐστιν ἔριά μοι Μιλήσια,

ὑπὸ τῶν σέων κατακοπτόμενα.

Λυ. ποίων σέων;
οὐκ εἶ πάλιν;

Γυ. α'. ἀλλ' ἥξω ταχέως, νὴ τὼ θεώ,
ὅσον διαπετάσασ' ἐπὶ τῆς κλίνης μόνον.

Λυ. μὴ διαπετάννυ, μηδ' ἀπέλθῃς μηδαμῆ.

Γυ. α'. ἀλλ' ἐῶ 'πολέσθαι τἄρι';

Λυ. ἢ τούτου δέῃ.

Γυ. β'. τάλαιν' ἐγώ, τάλαινα τῆς ἀμόργιδος,
ἣν ἄλοπον οἴκοι καταλέλοιπ'.

Λυ. αὔθ' ἡτέρα
ἐπὶ τὴν ἄμοργιν τὴν ἄλοπον ἐξέρχεται.
χώρει πάλιν δεῦρ'.

Γυ. β'. ἀλλά, νὴ τὴν Φωσφόρον,
ἔγωγ' ἀποδείρασ' αὐτίκα μάλ' ἀπέρχομαι.

Λυ. μή, μὴ 'ποδείρῃς. ἢν γὰρ ἄρξῃ τοῦτο σύ,
ἑτέρα γυνὴ ταὐτὸν ποιεῖν βουλήσεται.

Γυ. γ'. ὦ πότνια Εἰλείθυι', ἐπίσχες τοῦ τόκου,
ἕως ἂν εἰς ὅσιον μόλω 'γὼ χωρίον.

Λυ. τί ταῦτα ληρεῖς;

Γυ. γ'. αὐτίκα μάλα τέξομαι.

Λυ. ἀλλ' οὐκ ἐκύεις σύ γ' ἐχθές.

Γυ. γ'. ἀλλὰ τήμερον.
ἀλλ' οἴκαδέ μ' ὡς τὴν μαῖαν, ὦ Λυσιστράτη,
ἀπόπεμψον ὡς τάχιστα.

Λυ. τίνα λόγον λέγεις;
τί τοῦτ' ἔχεις τὸ σκληρόν;

Γυ. γ'. ἄρρεν παιδίον.

Λυ. μὰ τὴν 'Αφροδίτην οὐ σύ γ'· ἀλλ' ἢ χαλκίον

Lys. Quæ tineæ? nonne ibis retro?

Mul. I. Sed cito revortar, per Divas juro, dummodo in lecto extendero—

Lys. Ne extende, neque abeas usquam.

Mul. I. Sed lanamne perire sinam?

Lys. Ita, si necesse sit.

Mul. II. Me miseram, me miseram, ob amorgidem, quam reliqui domi non decorticatam!

Lys. En alia, ad amorgin non decorticatam quæ egreditur. Redi huc.

Mul. II. At per Luciferam juro, me actutum inde huc redituram, ubi eam decorticavero.

Lys. Noli decorticare: nam si tu istuc inceptaveris, itidem alia mulier facere volet.

Mul. III. O diva Lucina, retine partum, donec in locum profanum ivero.

Lys. Quid nugaris ita?

Mul. III. Jamjam pariam.

Lys. Atqui heri non eras prægnans.

Mul. III. Verum hodie. Sed domum me obstetricem, ô Lysistrata, dimitte quam primum.

Lys. Quam fabulam narras? quid habes hic duri?

Mul. III. Masculum infantem.

Lys. Non tu ecastor. Profecto ahenum habere quoddam vi-

deris cavum. Sciam modo. O ridicula! sacram galeam habes, et prægnantem te esse dicis!

MUL. III. Et edepol prægnans sum.

LYS. Cur ergo hanc habebas?

MUL. III. Ut, si me occupasset partus adhuc in arce, parerem in galeam istam ingressa, ut columbæ.

LYS. Quid dicis? cur manifestæ rei verba prætendis? non lustricum galeæ diem hic expectabis?

MUL. IV. At non possum amplius ne quidem dormire in arce, ex quo serpentem illum æditumm vidi.

MUL. V. Ego vero misera pereo insomnia ob continuum tutubantium noctuarum clangorem.

LYS. O scelestæ, mittite ficta ista portenta. Fortassis viros desideratis. Nos vero nonne putas illis desiderio esse? sat scio, molestas transigunt noctes. Sed, ô bonæ, sustinete fortiter, et durate paululum adhuc. Nobis enim editum est oraculo, superiores nos futuras, si seditionem inter nos non fecerimus. Sic autem habet oraculum.

CHOR. MUL. Dic nobis quid dicat.

LYS. Tacete jam. *Sed quando hirundines trepidæ in unum locum convenerint epopas fugientes, abstinebuntque a mentulis,*

ἔχειν τι φαίνει κοῖλον· εἴσομαι δ' ἐγώ.
ὦ καταγέλαστ', ἔχουσα τὴν ἱερὰν κυνῆν,
κυεῖν ἔφασκες;

Γυ. γ'. καὶ κυῶ γε, νὴ Δία.

Λυ. τί δῆτα ταύτην εἶχες;

Γυ. γ'. ἵνα, μ' εἰ καταλάβοι
ὁ τόκος ἔτ' ἐν πόλει, τέκοιμ' ἐς τὴν κυνῆν
ἐσβᾶσα ταύτην, ὥσπερ αἱ περιστεραί.

Λυ. τί λέγεις; τί προφασίζει περιφανῆ πράγματα;
οὐ τἀμφιδρόμια τῆς κυνῆς αὐτοῦ μενεῖς;

Γυ. δ'. ἀλλ' οὐ δύναμαί γ' ἔτ' οὐδὲ κοιμᾶσθ' ἐν πόλει,
ἐξ οὗ τὸν ὄφιν εἶδον τὸν οἰκουρόν ποτε.

Γυ. ε'. ἐγὼ δ' ὑπὸ τῶν γλαυκῶν γε τάλαιν' ἀπόλλυμαι
ταῖς ἀγρυπνίαισι κακκαβιζουσῶν ἀεί.

Λυ. ὦ δαιμόνιαι, παύσασθε τῶν τερατευμάτων.
ποθεῖτ' ἴσως τοὺς ἄνδρας· ἡμᾶς δ' οὐκ οἴει
ποθεῖν ἐκείνους; ἀργαλέας εὖ οἶδ' ὅτι
ἄγουσι νύκτας. ἀλλ' ἀνάσχεσθ', ὦ 'γαθαὶ,
καὶ προσταλαιπωρήσατέ γ' ὀλίγον χρόνον,
ὡς χρησμὸς ἡμῖν ἐστιν ἐπικρατεῖν, ἐὰν
μὴ στασιάσωμεν· ἔστι δ' ὁ χρησμὸς οὑτοσί.

Χορὸς Γυναικῶν.

λέγ' αὐτὸν ἡμῖν ὅ τι λέγει.

Λυ. σιγᾶτε δή.
ἀλλ' ὁπόταν πτήξωσι χελιδόνες εἰς ἕνα χῶρον,
τοὺς ἔποπας φεύγουσαι, ἀπόσχωνταί τε φαλήτων,
παῦλα κακῶν ἔσται· τὰ δ' ὑπέρτερα νέρτερα θήσει
Ζεὺς ὑψιβρεμέτης . . .

Χορὸς Γυναικῶν.

ἐπάνω κατακεισόμεθ' ἡμεῖς;

Λυ. ἢν δὲ διαστῶσι, καὶ ἀναπτῶνται πτερύγεσσιν
ἐξ ἱεροῦ ναοῖο χελιδόνες, οὐκέτι δόξει
ὄρνεον οὐδ' ὁτιοῦν καταπυγωνέστερον εἶναι.

Χορὸς Γυναικῶν.

σαφής γ' ὁ χρησμὸς, νὴ Δί'. ὦ πάντες θεοὶ,
μὴ νῦν ἀπείπωμεν ταλαιπωρούμεναι,
ἀλλ' εἰσίωμεν. καὶ γὰρ αἰσχρὸν τουτογὶ,
ὦ φίλταται, τὸν χρησμὸν εἰ προδώσομεν.

Χορὸς Γεροντῶν.

μῦθον βούλομαι
λέξαι τιν' ὑμῖν, ὅν ποτ' ἤκουσ'
αὐτὸς ἔτι παῖς ὢν,
οὕτως.
ἦν νεανίσκος Μελανίων τις, ὃς
φεύγων
γάμον, ἀφίκετ' ἐς ἐρημίαν,
κᾀν τοῖς ὄρεσιν ᾤκει·
κᾆτ' ἐλαγωθήρα
πλεξάμενος ἄρκυς,
καὶ κύνα τιν' εἶχεν,
κοὐκέτι κατῆλθ' οἴκαδ' ὑπὸ μίσους.
οὕτω
τὰς γυναῖκας ἐβδελύχθη
κεῖνος· ἡμεῖς δ', οὐδὲν ἧττον
τοῦ Μελανίωνος, οἱ σώφρονες.

Γε. τις. βούλομαί σε, γραῦ, κύσαι.

tum finis erit malorum, et summa faciet ima Jupiter altifremens.

Chor. Mul. Supra jacebimus nos?

Lys. *Sin dissidium fecerint, et avolarint e sacro templo hirundines, jam non videbitur avis ulla esse lascivior.*

Chor. Mul. Perspicuum edepol oraculum: ô Cœlites! ne jam despondeamus animum lassitudine, sed ingrediamur. Etenim turpe erit, ô carissimæ, si oraculo defuerimus.

Chor. Sen. Fabulam volo narrare quandam vobis, quam olim ipse puer audivi: sic autem habet. Erat adolescens quidam Melanion, qui fugiens nuptias abiit in deserta, et in montibus habitabat: deinde lepores venabatur, texens retia, et canem unum habebat. Nec amplius rediit domum, propter odium: adeo mulieres abominatus est ille. Nos vero non minus quam Melanion, qui sumus casti.

Sen. Quid. Volo te osculari, vetula.

Mul. Quæd. Non ergo cepam comedes.

Sen. Et sublato crure te calce ferire.

Mul. Silvam multam geris.

Sen. Nam et Myronides erat hispidus illa parte, nigroque podice, timendus hostibus omnibus: sic etiam Phormio.

Chor. Mul. Et ego volo fabulam quandam vobis narrare Melanioni respondentem. Timon quidam erat implacabilis, inaccessis spinis circumseptus faciem, Furiarum propago. Iste inquam Timon fugit propter odium, multa mala imprecatus improbis viris. Sic ille rursus vestrûm oderat malos viros semper: mulierum autem erat amantissimus.

Mul. Quæd. Visne buccam tibi percutiam?

Sen. Quid. Haudquaquam timeo.

Mul. Sed crure feriam.

Sen. Cunnum ostendes.

Mul. Sed tamen non videbis, licet vetula sim, eum crinitum, at deglabratum lucernæ flammula.

Γυ. τις. κρόμμυόν τ' ἄρ' οὐκ ἔδει.
Γε. κἀνατείνας τὸ σκέλος λακτίσαι.
Γυ. τὴν λόχμην πολλὴν φορεῖς.
Γε. καὶ Μυρωνίδης γὰρ ἦν
τραχὺς ἐντεῦθεν, μελάμπυ-
γός τε τοῖς ἐχθροῖς ἅπασιν,
ὥς δὲ καὶ Φορμίων.

Χορὸς Γυναικῶν.

κἀγὼ βούλομαι
μῦθόν τιν' ὑμῖν ἀντιλέξαι
τῷ Μελανίωνι.
Τίμων
τις ἦν ἀΐδρυτος ἀβάτοισιν ἐν
σκώλοι-
σι τὸ πρόσωπον περιειργμένος,
'Ερινύων ἀποῤῥώξ.
οὗτος οὖν ὁ Τίμων
ᾤχεθ' ὑπὸ μίσους
πολλὰ καταρασά-
μενος κάκα πονηροῖς ἀνδράσιν.
οὕτω
κεῖνος ὑμῶν ἀντεμίσει
τοὺς πονηροὺς ἄνδρας αἰεί·
ταῖσι δὲ γυναιξὶν ἦν φίλτατος.
Γυ. τις. τὴν γνάθον βούλει θένω;
Γε. τις. μηδαμῶς ἔδεισά γε.
Γυ. ἀλλὰ κρούσω τῷ σκέλει . . .
Γε. τὸν σάκανδρον ἐκφανεῖς.
Γυ. ἀλλ' ὅμως ἂν οὐκ ἴδοις,

καίπερ οὔσης γραὸς, ὄντ' αὐ-
τὸν κομήτην, ἀλλ' ἀπεψι-
λωμένον τῷ λύχνῳ.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ, ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΤΙΝΕΣ, ΜΥΡΡΙΝΗ, ΚΙΝΗΣΙΑΣ, ΠΑΙΣ, ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ.

Λυ. ΙΟΥ, ἰοὺ γυναῖκες, ἴτε δεῦρ' ὡς ἐμὲ
ταχέως.
Γυ. α'. τί δ' ἐστίν; εἴπ' ἐμοὶ, τίς ἡ βοή;
Λυ. ἄνδρ', ἄνδρ' ὁρῶ προσιόντα παραπεπληγμένον,
τοῖς τῆς Ἀφροδίτης ὀργίοις εἰλημμένον.
Γυ. β'. ὦ πότνια, Κύπρου καὶ Κυθήρων καὶ Πάφου
μεδέουσ', ἴθ' ὀρθὴν, ἥνπερ ἔρχει, τὴν ὁδόν.
Γυ. α'. ποῦ δ' ἐστὶν, ὅστις ἐστί;
Γυ. παρὰ τὸ τῆς Χλόης.
Γυ. α'. ὢ νὴ Δί', ἐστὶ δῆτα. τίς κἄστιν ποτέ;
Λυ. ὁρᾶτε· γιγνώσκει τίς ὑμῶν;
Μυ. νὴ Δία,
ἔγωγε· κἄστιν οὑμὸς ἀνὴρ Κινησίας.
Λυ. σὸν ἔργον εἴη τοῦτον ὀπτᾶν καὶ στρέφειν,
κἀξηπεροπεύειν, καὶ φιλεῖν, καὶ μὴ φιλεῖν,
καὶ πάνθ' ὑπέχειν, πλὴν ὧν ξύνοιδεν ἡ κύλιξ.
Μυ. ἀμέλει, ποιήσω ταῦτ' ἐγώ.
Λυ. καὶ μὴν ἐγὼ
ξυνηπεροπεύσω παραμένουσά γ' ἐνθαδὶ,
καὶ ξυνσταθεύσω τοῦτον. ἀλλ' ἀπέλθετε.
Κι. οἴμοι κακοδαίμων, οἷος ὁ σπασμός μ' ἔχει,
χὠ τέτανος, ὥσπερ ἐπὶ τροχοῦ στρεβλούμενον.

LYSISTRATA, MULIERES QUÆDAM, MYRRHINA, CINESIAS, PUER, CHORUS SENUM.

Lys. Io, io mulieres, venite huc ad me celeriter.

Mul. I. Quid est? dic mihi, quis est iste clamor?

Lys. Virum, virum video accedere furibundum, Veneris percitum orgiis.

Mul. II. O diva, Cypri, et Cytherorum, et Paphi regina, perge, recta via, quam instititisti.

Mul. I. Ubi est, quisquis est?

Lys. Apud Cereris.

Mul. I. Ecastor næ est aliquis. Nam quis esse possit?

Lys. Videte. Novitne aliqua vestrûm?

Myrr. Pol equidem novi: et est meus vir Cinesias.

Lys. Tuum sit munus torrere et versare illum, et decipere amando et non amando, et omnia præbere, præter illa, quorum conscius est calix.

Myrr. Ne sollicita sis: faciam ista ego.

Lys. Quin et ego hic manens una tecum decipiam et uram istum. Vos autem abite.

Cin. Hei mihi misero! quanta discrucior convulsione et tentigine, non secus ac si in rota torquear!

Lys. Quis est iste, qui stat cis custodes?

Cin. Ego.

Lys. Vir?

Cin. Vir utique.

Lys. Nonne ergo hinc facesses?

Cin. Tu vero quænam es, quæ me ejicis?

Lys. Diurna speculatrix.

Cin. Per deos ergo obsecro, evoca mihi Myrrhinam.

Lys. Ecce vero! egone ut Myrrhinam tibi vocem? Tu autem, quis es?

Cin. Vir illius, Pæonides Cinesias.

Lys. O salve carissime: non enim obscurum apud nos est tuum nomen, nec ignobile; semper enim te in ore habet uxor tua, et si ovum aut malum sumat, *Cinesiæ sit hoc*, inquit.

Cin. Dii vostram fidem!

Lys. Ita est, per Venerem juro. Tum si de viris incidat sermo aliquis, statim dicere solet uxor tua, *cetera omnia nugas esse præ Cinesia.*

Cin. Agedum voca ipsam.

Lys. Quid? dabisne aliquid mihi?

Cin. Equidem hercle illico si velis. Habeo autem istud: quod itaque habeo, do tibi.

Lys. Descendam igitur, et vocabo eam tibi.

Cin. Quam citissime ergo. Nam prorsus ingrata mihi vita

Λυ. τίς οὗτος οὑντὸς τῶν φυλάκων ἑστώς;
Κι. ἐγώ.
Λυ. ἀνήρ;
Κι. ἀνὴρ δῆτ'.
Λυ. οὐκ ἄπει δῆτ' ἐκποδών;
Κι. σὺ δ' εἶ τίς ἡ 'κβάλλουσά μ';
Λυ. ἡμεροσκόπος.
Κι. πρὸς τῶν θεῶν νυν ἐκκάλεσόν μοι Μυῤῥίνην.
Λυ. ἰδού, καλέσω τὴν Μυῤῥίνην σοι. σὺ δὲ τίς εἶ;
Κι. ἀνὴρ ἐκείνης, Παιονίδης Κινησίας.
Λυ. ὦ χαῖρε φίλτατ'· οὐ γὰρ ἀκλεὲς τοὔνομα
τὸ σὸν παρ' ἡμῖν ἐστιν, οὐδ' ἀνώνυμον.
ἀεὶ γὰρ ἡ γυνή σ' ἔχει διὰ στόμα.
κᾂν ᾠὸν ἢ μῆλον λάβῃ, Κινησίᾳ
τουτὶ γένοιτο, φησίν.
Κι. ὢ πρὸς τῶν θεῶν.
Λυ. νὴ τὴν 'Αφροδίτην· κᾂν περὶ ἀνδρῶν γ' ἐμπέσῃ
λόγος τις, εἴρηκ' εὐθέως ἡ σὴ γυνή,
ὅτι λῆρός ἐστι τἄλλα πρὸς Κινησίαν.
Κι. ἴθι νυν, κάλεσον αὐτήν.
Λυ. τί οὖν; δώσεις τί μοι;
Κι. ἔγωγε, νὴ Δί', αὐτίκ', ἢν βούλῃ γε σύ·
ἔχω δὲ τοῦθ'· ὅπερ οὖν ἔχω, δίδωμί σοι.
Λυ. φέρε νυν καλέσω καταβᾶσά σοι.
Κι. ταχύ νυν πάνυ.
ὡς οὐδεμίαν ἔχω γε τῷ βίῳ χάριν,
ἐξ οὗπερ αὐτὴ 'ξῆλθεν ἐκ τῆς οἰκίας·
ἀλλ' ἄχθομαι μὲν εἰσιών· ἔρημα δὲ

εἶναι δοκεῖ μοι πάντα· τοῖς δὲ σιτίοις
χάριν οὐδεμίαν οἶδ' ἐσθίων. ἔστυκα γάρ.
Μυ. φιλῶ, φιλῶ 'γὼ τοῦτον· ἀλλ' οὐ βούλεται
ὑπ' ἐμοῦ φιλεῖσθαι. σὺ δ' ἐμὲ τούτῳ μὴ κάλει.
Κι. ὦ γλυκύτατον Μυῤῥινίδιον, τί ταῦτα δρᾷς;
καταβηθι δεῦρο.
Μυ. μὰ Δί' ἐγὼ μὲν αὐτόσ' οὔκ.
Κι. ἐμοῦ καλοῦντος, οὐ καταβήσει, Μυῤῥίνη;
Μυ. οὐ γὰρ δεόμενος οὐδὲν ἐκκαλεῖς ἐμέ.
Κι. ἐγὼ οὐ δεόμενος; ἐπιτετριμμένος μὲν οὖν.
Μυ. ἄπειμι.
Κι. μὴ δῆτ', ἀλλὰ τῷ γοῦν παιδίῳ,
ὑπάκουσον· οὗτος, οὐ καλεῖς τὴν μαμμίαν;
Πα. μαμμία, μαμμία, μαμμία.
Κι. αὕτη, τί πάσχεις; οὐδ' ἐλεεῖς τὸ παιδίον,
ἄλουτον ὂν κἄθηλον ἕκτην ἡμέραν;
Μυ. ἔγωγ' ἐλεῶ δῆτ'· ἀλλ' ἀμελὴς αὐτῷ πατὴρ
ἔστιν.
Κι. κατάβηθ', ὦ δαιμονία, τῷ παιδίῳ.
Μυ. οἷον τὸ τεκεῖν. καταβατέον· τί γὰρ πάθω;
Κι. ἐμοὶ μὲν αὕτη καὶ νεωτέρα δοκεῖ
πολλῷ γεγενῆσθαι, κἀγανώτερον βλέπειν·
χ' ἃ δυσκολαίνει πρὸς ἐμὲ καὶ βρενθύεται,
ταῦτ' αὐτὰ δή 'σθ', ἃ κἄμ' ἐπιτρίβει τῷ πόθῳ.
Μυ. ὦ γλυκύτατον σὺ τεκνίδιον κακοῦ πατρὸς,
φέρε σε φιλήσω γλυκύτατον τῇ μαμμίᾳ.
Κι. τί, ὦ πονηρὰ, ταῦτα ποιεῖς, χ' ἀτέραις
πείθει γυναιξί; κἀμέ τ' ἄχθεσθαι ποιεῖς,
αὐτή τε λυπεῖ.

est, ex quo exivit illa domo: atque intrare tædet: desolata mihi videntur omnia: neque unquam quicquam me juvat quod edo: nam riget mihi nervus.

Myrr. Amo equidem, amo illum: sed non vult a me amari. Proinde ne me ad hunc vocaveris.

Cin. O dulcissima Myrrhinula, cur istæc agis? descende huc.

Myrr. Non ecastor ego illuc descendam.

Cin. Ne quidem me vocante, Myrrhina?

Myrr. Nihil enim mei indigens me vocas.

Cin. Egone nihil indigens? immo perditus.

Myrr. Abeo.

Cin. Noli, quæso: sed saltem puerulo ausculta. Heus tu, nonne vocas matrem?

Puer. Mater, mater, mater.

Cin. Heus tu, quid agis? nonne te miseret pueruli sextum jam diem illoti et mamma carentis?

Myrr. Utique miseret me: sed negligens est ei pater.

Cin. Descende, insana, pueruli gratia.

Myrr. Hem! quale est peperisse! descendendum; quid enim agam?

Cin. Mihi quidem junior illa videtur facta esse multo, et amabilius intueri: et quod se difficilem præbet, meique fastidit, illud ipsum nimirum est, quod me enecat desiderio.

Myrr. O dulcissime filiole mali patris, age deosculabor et dulcissimum matri tuæ.

Cin. Cur, ô improba, hæc facis, aliisque obsequeris mulieribus? Et me molestia, teque ipsam tædio adficis.

MYRR. Potin' es ut abstineas manum ?

CIN. Quæ nobis autem domi sunt communia bona, perditum is.

MYRR. Parvi pendo illa.

CIN. An parvi pendis, quod tramam differunt gallinæ ?

MYRR. Ita ecastor.

CIN. Veneris orgia non celebrasti tanto tempore. Nonne redibis ?

MYRR. Haud pol ego, nisi pacem faciatis inter vos, et desinatis belligerare.

CIN. Ergo, si tibi ita placet, id etiam faciemus.

MYRR. Ergo, si tibi ita placet, domum redibo : nunc autem quin redeam sacramento teneor.

CIN. Saltem aliquantisper mecum decumbe.

MYRR. Non sane : etsi non possim negare te a me amari.

CIN. Amas ? cur ergo non decumbis, ô Myrrhina ?

MYRR. O ridende, num præsente puerulo ?

CIN. Non hercle. Sed tu, ô Manes, fer eum domum. Ecce puerulus jam tibi hinc amotus : tu vero non decumbes ?

MYRR. Sed, ô perdite, ubi fieri id potest ?

CIN. Ad Panos sacellum percommode.

MYRR. At quomodo in arcem casta redire potero ?

CIN. Facillume, in Clepsydra si laveris.

MYRR. Scilicet, ô perdite, jurata pejerabo ?

Μυ. μὴ πρόσαγε τὴν χεῖρά μοι.
Κι. τὰ δ' ἔνδον ὄντα τἀμὰ καὶ σὰ χρήματα
χεῖρον διατιθεῖς.
Μυ. ὀλίγον αὐτῶν μοι μέλει.
Κι. ὀλίγον μέλει σοι τῆς κρόκης φορουμένης
ὑπὸ τῶν ἀλεκτρυόνων ;
Μυ. ἔμοιγε, νὴ Δία.
Κι. τὰ τῆς Ἀφροδίτης ἱέρ' ἀνοργίαστά σοι
χρόνον τοσοῦτόν ἐστιν. οὐ βαδιεῖ πάλιν ;
Μυ. μὰ Δί' οὐκ ἔγωγ', ἢν μὴ διαλλαχθῆτέ γε,
καὶ τοῦ πολέμου παύσησθε.
Κι. τοιγὰρ, ἂν δοκῇ,
ποιήσομεν καὶ ταῦτα.
Μυ. τοιγὰρ, ἂν δοκῇ,
κἄγωγ' ἄπειμ' ἐκεῖσε· νῦν δ' ἀπομώμοκα.
Κι. σὺ δ' ἀλλὰ κατακλίθητι μετ' ἐμοῦ διὰ χρόνου.
Μυ. οὐ δῆτα· καίτοι σ' οὐκ ἐρῶ γ' ὡς οὐ φιλῶ.
Κι. φιλεῖς ; τί οὖν οὐ κατεκλίνης, ὦ Μύῤῥιον ;
Μυ. ὦ καταγέλαστ', ἐναντίον τοῦ παιδίου ;
Κι. μὰ Δί'· ἀλλὰ τοῦτό γ' οἴκαδ', ὦ Μανῆ, φέρε.
ἰδοὺ, τὸ μέν σοι παιδίον καὶ δὴ 'κποδών·
σὺ δ' οὐ κατακλινεῖ ;
Μυ. ποῦ γὰρ ἄν τις καὶ, τάλαν,
δράσειε τοῦθ' ;
Κι. ὅπου τὸ τοῦ Πανὸς, καλόν.
Μυ. καὶ πῶς ἔθ' ἁγνὴ δῆτ' ἂν ἔλθοιμ' ἐς πόλιν ;
Κι. κάλλιστα δήπου, λουσαμένη τῇ Κλεψύδρᾳ.
Μυ. ἔπειτ' ὀμόσασα δῆτ' ἐπιορκήσω, τάλαν ;

Κι. εἰς ἐμὲ τράποιτο· μηδὲν ὅρκου φροντίσῃς.
Μυ. φέρε νυν ἐνέγκω κλινίδιον νῷν.
Κι. μηδαμῶς.
ἀρκεῖ χαμαὶ νῷν.
Μυ. μὰ τὸν Ἀπόλλω, μή σ' ἐγὼ,
καίπερ τοιοῦτον ὄντα, κατακλινῶ χαμαί.
Κι. ἥ τοι γυνὴ φιλεῖ με, δήλη 'στὶν, καλῶς.
Μυ. ἰδοὺ, κατάκεισ' ἀνύσας τι· κἀγὼ 'κδύομαι.
καίτοι, τὸ δεῖνα, ψίαθός ἐστ' ἐξοιστέα.
Κι. ποία ψίαθος; μὴ 'μοιγε.
Μυ. νὴ τὴν Ἄρτεμιν,
αἰσχρὸν γὰρ ἐπ' ἐπιτόνου γε.
Κι. δός μοι νῦν κύσαι.
Μυ. ἰδού.
Κι. παπαιάξ. ἧκε νῦν ταχέως πάνυ.
Μυ. ἰδοὺ ψίαθος· κατάκεισο, καὶ δὴ 'κδύομαι.
καίτοι, τὸ δεῖνα, προσκεφάλαιον οὐκ ἔχεις.
Κι. ἀλλ' οὐ δέομ' οὐδὲν ἔγωγε.
Μυ. νὴ Δί' ἀλλ' ἐγώ.
Κι. ἀλλ' ἢ τὸ πέος τόδ' Ἡρακλῆς ξενίζεται.
Μυ. ἀνίστασ', ἀναπήδησον.
Κι. ἤδη πάντ' ἔχω.
Μυ. ἅπαντα δῆτα;
Κι. δεῦρο νῦν, ὦ χρύσιον.
Μυ. τὸ στρόφιον ἤδη λύομαι. μέμνησο νῦν·
μή μ' ἐξαπατήσῃς τὰ περὶ τῶν διαλλαγῶν.
Κι. νὴ Δί' ἀπολοίμην ἄρα.
Μυ. σισύραν οὐκ ἔχεις.

Cin. In caput meum vertat. De jurejurando ne sis sollicita

Myrr. Agedum feram lectulum nobis.

Cin. Nequaquam : sufficit nobis humi cubare.

Myrr. Ita me Apollo juvet, ut ego te, quamvis turgentem libidine, non reclinaverim humi.

Cin. Amat me valde, satis apparet, uxor.

Myrr. En, decumbe properans, et ego exuo vestes. At, perii! teges efferenda est.

Cin. Quæ, malum, teges? haud mihi quidem.

Myrr. Ita mihi Diana propitia sit : turpe est enim super loris cubare.

Cin. Sine deosculer te.

Myrr. En.

Cin. Papæ! revertere huc ergo quam celerrime.

Myrr. En teges. Decumbe : jam exuo vestes. Sed, perii! cervical non habes.

Cin. At nihil opus est mihi.

Myrr. At ecastor mihi.

Cin. Profecto penis hicce uti Hercules hospitio excipitur.

Myrr. Surge, subsulta.

Cin. Jam omnia habeo.

Myrr. Itane omnia ?

Cin. Agedum ô aurea.

Myrr. Jam strophium solvo : tu vero memento, ne, quam dedisti de pace ineunda, fidem fallas.

Cin. Peream hercle prius.

Myrr. Sed lodicem non habes.

CIN. Nec hercle opus est : sed futuere volo.

MYRR. Ne sis sollicitus, et istud facies : cito enim redeo.

CIN. Stragulis perdet me hæc femina.

MYRR. Erigere.

CIN. At iste jamdudum erectus est.

MYRR. Vin' ut te inungam?

CIN. Ne hoc Apollo sirit.

MYRR. Per Venerem, velis nolis, inungere

CIN. Utinam, ô supreme Jupiter, effusum fuisset istuc unguentum!

MYRR. Porrige manum, sume et inungere.

CIN. Istuc hercle unguentum minime est suave, nisi terendo bonum sit; nec concubitum olet.

MYR. Me miseram! Rhodium unguentum extuli.

CIN. Bonum est: hoc mitte, ô fatua.

MYRR. Nugaris.

CIN. Qui illum dii omnes perduint, qui primus coxit unguentum!

MYRR. Cape hoc alabastrum.

CIN. Sed aliud habeo. At tu, ô perdita, decumbe, et ne fer mihi quicquam.

MYRR. Istuc agam, ita me Diana amabit. Calceos igitur exuo. Sed, ô carissime, vide, ut decernas aliquid de pace facienda.

CIN. Consulam—Perdidit me et adtrivit mulier tum aliis omnibus, tum quod me excoriatum relinquens abiit. Hei mihi! quid faciam? quem futuam, postquam spe excidi po-

Κι. μὰ Δί' οὐ δέομαι 'γωγ'· ἀλλὰ βινεῖν βούλομαι.
Μυ. ἀμέλει, ποιήσεις τοῦτο· ταχὺ γὰρ ἔρχομαι.
Κι. ἡ ἄνθρωπος ἐπιτρίψει με διὰ τὰ στρώματα.
Μυ. ἔπαιρε σαυτόν.
Κι. ἀλλ' ἐπῆρται τοῦτό γε.
Μυ. βούλει μυρίσω σε;
Κι. μὰ τὸν Ἀπόλλω, μή με γε.
Μυ. νὴ τὴν Ἀφροδίτην, ἤν τε βούλῃ γ', ἤν τε μή.
Κι. εἴθ' ἐκχυθείη τὸ μύρον, ὦ Ζεῦ δέσποτα.
Μυ. πρότεινέ νυν τὴν χεῖρα, κἀλείφου λαβών.
Κι. οὐχ ἡδὺ τὸ μύρον, μὰ τὸν Ἀπόλλω, τουτογὶ,
εἰ μὴ διατριπτικόν γε, κοὐκ ὄζον γάμων.
Μυ. τάλαιν' ἐγὼ, τὸ Ῥόδιον ἤνεγκον μύρον.
Κι. ἀγαθόν· ἔα 'ὔτ', ὦ δαιμονία.
Μυ. ληρεῖς ἔχων.
Κι. κάκιστ' ἀπόλοιθ' ὁ πρῶτος ἑψήσας μύρον.
Μυ. λαβὲ τόνδε τὸν ἀλάβαστρον.
Κι. ἀλλ' ἕτερον ἔχω.
ἀλλ' ὦ 'ζυρὰ, κατάκεισο, καὶ μή μοι φέρε
μηδέν.
Μυ. ποιήσω ταῦτα, νὴ τὴν Ἄρτεμιν.
ὑπολύομαι γοῦν. ἀλλ' ὅπως, ὦ φίλτατε,
σπονδὰς ποιεῖσθαι ψηφιεῖ.
Κι. βουλεύσομαι.
ἀπολώλεκέν με κἀπιτέτριφεν ἡ γυνὴ,
τά τ' ἄλλα πάντα, κἀποδείρασ' οἴχεται.
οἴ μοι τί πάθω; τίνα βινήσω,
τῆς καλλίστης πασῶν ψευσθείς;

πῶς ταύτην παιδοτροφήσω;
ποῦ Κυναλώπηξ;
μίσθωσόν μοι τὴν τίτθην.

Χορὸς Γεροντῶν.

ἐν δεινῷ γ', ὦ δύστηνε, κακῷ
τείρει ψυχὴν, ἐξαπατηθείς.
κἄγωγ' οἰκτείρω σ'· αἶ, αἶ,
ποῖος γὰρ ἂν ἢ νέφρος ἀντίσχοι;
ποία ψυχὴ, ποῖοι δ' ὄρχεις,
ποία δ' ὀσφύς; ποῖος ἂν ὄῤῥος
κατατεινόμενος,
καὶ μὴ βινῶν τοὺς ὄρθρους;

Κι. ὦ Ζεῦ, δεινῶν ἀντισπασμῶν.

Χορὸς Γεροντῶν.

ταυτὶ μέντοι νυνί σ' ἐποίησ'
ἡ παμβδελυρὰ καὶ παμμυσαρά.

Κι. μὰ Δί' ἀλλὰ φίλη καὶ παγγλυκερά.

Χορὸς Γεροντῶν.

ποία γλυκερά; μιαρὰ, μιαρὰ
δῆτ'. ὦ Ζεῦ, Ζεῦ,
εἴθ' αὐτὴν, ὥσπερ τοὺς θωμοὺς,
μεγάλῳ τυφῷ καὶ πρηστῆρι
ξυνστρέψας καὶ ξυγγογγυλίσας,
οἴχοιο φέρων, εἶτα μεθείης·
ἡ δὲ φέροιτ' αὖ πάλιν ἐς τὴν γῆν,
κᾆτ' ἐξαίφνης
περὶ την ψωλὴν περιβαίη.

tiundæ pulcherrimæ? quomodo hancce educabo? ubi Cynalopex? loca mihi mercede nutricem.

Chor. Sen. In maxumis malis, ô infelix, et animi angore cruciaris; et me tui miseret. Heu! heu! Quinam renes possint durare? quis animus? qui colei? quis lumbus? quis penis intentus, nec mane permolens aliquam?

Cin. O Jupiter! quam diræ convulsiones!

Chor. Sen. Ita de te merita est execrabilis et scelesta illa.

Cin. Immo hercle cara et dulcissima.

Chor. Sen. Quid, malum, *dulcissima?* Scelerata, scelerata utique. O Jupiter, ô utinam ipsam, velut acervos acerum, magno venti turbine contortam et rotatam auferas, deinde dimittas; illa autem rursus feratur in terram: deinde repente in mentulam incidat et infigatur!

CADUCEATOR LACEDÆMONIORUM, PROVISOR, CHORUS SENUM, CHORUS MULIERUM.

Cad. Ubi Athenarum est Senatus, aut ubi sunt Magistratus? Volo aliquid novi dicere.

Prov. Tu vero quis es? utrum homo, an Conissalus?

Cad. Caduceator ego sum, ô stulte: testor deos geminos: veni Sparta, pacis conciliandæ gratia.

Prov. Ergone advenisti hastam sub axilla gerens?

Cad. Non ego hercle.

Prov. Quo te versas? quidve prætendis sagum? an dolent tibi inguina ex itinere?

Cad. Ineptus mecastor est hic homo.

Prov. Sed arrigis, impurissime.

Cad. Non ego hercle: noli nugari.

Prov. At quid est hoc tibi?

Cad. Scytala Laconica.

Prov. Sit modo hæc scytala Laconica: sed mihi, tanquam scienti, dic verum; quomodo sese res vestræ habent Lacedæmone?

Cad. Erecta est universa Lacedæmon, et socii omnes arrigunt: Pellena opus est.

Prov. Undenam istud malum in vos ingruit? nam a Panos ira?

Cad. Non. Principium quidem sola Lampito: deinde ce-

ΚΗΡΥΞ ΛΑΚΕΔΑΙΜΟΝΙΩΝ, ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ, ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ, ΧΟΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ.

Κη. ΠΑ τᾶν Ἀσανᾶν ἐστιν ἁ γερωσία,
ἤτοι Πρυτάνιες; λῶ τι μυσίξαι νέον.
Πρ. σὺ δ' εἶ πότερον ἄνθρωπος, ἢ Κονίσσαλος;
Κη. κάρυξ ἐγὼν, ὦ κυρσάνιε, ναὶ τὼ σιὼ,
ἔμολον ἀπὸ Σπάρτας περὶ τᾶν διαλλαγᾶν.
Πρ. κᾆπειτα δόρυ δῆθ' ὑπὸ μάλης ἥκεις ἔχων;
Κη. μὰ τὸν Δί' οὐκ ἐγώνγα.
Πρ. ποῖ μεταστρέφει;
τί δὴ προβάλλει τὴν χλαμύδ'; ἢ βουβωνιᾳς
ὑπὸ τῆς ὁδοῦ;
παλαιόρ γα, ναὶ τὸν Κάστορα,
Κη. ὤνθρωπος.
Πρ. ἀλλ' ἔστυκας, ὦ μιαρώτατε.
Κη. οὐ τὸν Δί', οὐκ ἐγώνγα· μηδ' αὖ πλα δδίη.
Πρ. τί δ' ἐστί σοι τοδί;
Κη. σκυτάλα Λακωνικά.
Πρ. εἴπερ γε χ' αὕτη 'στὶ σκυτάλη Λακωνικὴ,
ἀλλ' ὡς πρὸς εἰδότα με σὺ τἀληθῆ λέγε.
τί τὰ πράγμαθ' ὑμῖν ἐστὶ τὰ 'ν Λακεδαίμονι;
Κη. ὀρσὰ Λακεδαίμων πᾶα, καὶ τοὶ σύμμαχοι
ἅπαντες ἐστύκαντι· Πελλάνας δὲ δεῖ.
Πρ. ἀπὸ τοῦ δὲ τουτὶ τὸ κακὸν ὑμῖν ἐνέπεσεν;
ἀπὸ Πανός;
Κη. οὔκ. ἀρχὰ μὲν οἴα Λαμπιτώ·

επειτα δ' ἄλλαι ταὶ κατὰ Σπάρταν ἅμα
γυναῖκες, ᾇπερ ἀπὸ μιᾶς ὑσπλαγίδος,
ἀπήλαον τως ἄνδρας ἀπὸ τῶν ὑσσάκων.
Πρ. ϖῶς οὖν ἔχετε ;
Κη. μογιῶμες. ἂν γὰρ τὰν ϖόλιν,
ᾇπερ λυχνοφοριῶντες, ἀποκεκύφαμες.
ταὶ γὰρ γυναῖκες οὐδὲ τῶ μύρτω σίγειν
ἐῶντι, ϖρίν γ' ἅπαντες ἐξ ἑνὸς λόγω
σπονδὰς ποιησώμεσθα ϖοττὰν Ἑλλάδα.
Πρ. τουτὶ τὸ ϖρᾶγμα ϖανταχόθεν ξυνομώμοται
ὑπὸ τῶν γυναικῶν· ἄρτι νυνὶ μανθάνω.
ἀλλ' ὡς τάχιστα φράσον ϖερὶ τῶν διαλλαγῶν
αὐτοκράτορας ϖρέσβεις ἀποπέμπειν ἐνθαδί.
ἐγὼ δ' ἑτέρους ἐνθένδε τῇ Βουλῇ φράσω
ϖρέσβεις ἑλέσθαι, τὸ ϖέος ἐπιδείξας τοδί.
Κη. ϖοτάομαι, κράτιστα γὰρ ϖαντᾶ λέγεις.

Χορὸς Γεροντῶν.

οὐδέν ἐστι θηρίον γυναικὸς ἀμαχώτερον,
οὐδὲ ϖῦρ, οὐδ' ὧδ' ἀναιδὴς οὐδεμία ϖόρδαλις.

Χορὸς Γυναικῶν.

ταῦτα μέντοι σὺ ξυνιεῖς, εἶτα ϖολεμεῖς ; εἴπ' ἐμοὶ,
ἐξὸν, ὦ πόνηρε, σοί μ' ἔχειν βεβαίαν νῦν φίλην.

Χορὸς Γεροντῶν.

ὡς ἐγὼ μισῶν γυναῖκας οὐδέποτε ϖαύσομαι.

Χορὸς Γυναικῶν.

ἀλλ' ὅταν βούλῃ σύ· νῦν δ' οὖν οὔ σε ϖεριόψομαι
γυμνὸν ὄνθ' οὕτως. ὁρῶ γὰρ, ὡς καταγέλαστος εἶ.
ἀλλὰ τὴν ἐξωμίδ' ἐνδύσω σε προσιοῦσ' ἐγώ.

teræ simul Spartanæ mulieres uno consensu viros a cunnis abegerunt.

Prov. Quomodo ergo habetis?

Cad. Ærumnis conficimur: nam per urbem incurvi ambulamus, tanquam lucernas gestantes: mulieres autem ne tangi quidem sibi cunnum a nobis patiuntur, priusquam omnes unanimi consilio pacem faciamus cum Græcia.

Prov. In hanc rem undique conjurarunt mulieres: nunc demum intelligo. Sed quamprimum renuntia, ut de pace legatos plena cum potestate huc mittant: ego vero Senatui dicam, ut alios hinc lectos mittant legatos, ostendens hunc penem.

Cad. Volabo: nam optime prorsus autumas.

Chor. Sen. Nulla est bestia muliere inexpugnabilior, nec ignis, nec ulla pardalis tam impudens.

Chor. Mul. Hæc vero ita esse intelligis, et bellum geris, dic mihi, quum tibi nunc, ô improbe, liceat certam me habere amicam?

Chor. Sen. Equidem mulieres odisse non desinam.

Chor. Mul. Sed quando voles, desines: nunc autem non patiar te nudum sic esse: video enim, quam sis ridiculus. Verum accedam, et tibi hanc exomidem induam.

CHOR. SEN. Istuc quidem hercle non perperam facitis: verum præ iracundia illam modo exui.

CHOR. MUL. Primo quidem vir videris: deinde non es ridiculus: et nisi mihi molestus fuisses ego tibi hanc bestiolam, quæ oculo tuo nunc insidet, prehensam exemissem.

CHOR. SEN. Hoc nimirum erat, quod me cruciabat, mordaculus ille. Erue id: et ubi detraxeris, ostende mihi. Nam dudum hercle oculum mihi morsicat.

CHOR. MUL. Sed faciam id, etsi homo sis morosus. O Jupiter! ingens utique aspectu culex inest tibi. Nonne vides? annon iste culex est Tricorysius?

CHOR. SEN. Edepol me beasti. Nam dudum me fodiebat, quasi puteum faceret: itaque, postquam exemtus est, fluit mihi lacrima largiter.

CHOR. MUL. Sed detergam ego te, etsi valde sis malus; et osculabor.

CHOR. SEN. Ne osculeris.

CHOR. MUL. Velis nolis, tamen.

CHOR. SEN. Male pereatis, ut estis ingenio ad blandiendum composito! et est vetus illud verbum vere et non perpe-

Χορὸς Γεροντῶν.

τοῦτο μὲν μὰ τὸν Δί' οὐ πονηρὸν ἐποιήσατε·
ἀλλ' ὑπ' ὀργῆς γὰρ πονηρᾶς καὶ τότ' ἀπέδυν ἐγώ.

Χορὸς Γυναικῶν.

πρῶτα μὲν φαίνει γ' ἀνήρ· εἶτ' οὐ καταγέλαστος εἶ.
κἂν με μὴ 'λύπεις, ἐγὼ σοῦ κᾂν τόδε τὸ θηρίον
τοὐπὶ τῷ 'φθαλμῷ λαβοῦσ' ἐξεῖλον ἄν, ὃ νῦν ἔνι.

Χορὸς Γεροντῶν.

τοῦτ' ἄρ' ἦν με τοὐπιτρίβον, δακτύλιος οὑτοσί·
ἐκσκάλευσον αὐτό· κᾆτα δεῖξον ἀφελοῦσά μοι·
ὡς τὸν ὀφθαλμόν γ' ἐμοῦ, νὴ τὸν Δία, πάλαι δάκνει.

Χορὸς Γυναικῶν.

ἀλλὰ δράσω ταῦτα· καίτοι δύσκολος ἔφυς ἀνήρ.
ἦ μέγ', ὦ Ζεῦ, χρῆμ' ἰδεῖν τῆς ἐμπίδος ἔνεστί σοι.
οὐχ ὁρᾷς; οὐκ ἐμπίς ἐστιν ἥδε Τρικορυσία;

Χορὸς Γεροντῶν.

νὴ Δί' ὤνησάς γ' ἔμ', ὡς πάλαι γέ μ' ἐφρεωρύχει·
ὥστ' ἐπειδὴ 'ξῃρέθη, ῥεῖ μου τὸ δάκρυον πολύ.

Χορὸς Γυναικῶν.

ἀλλ' ἀποψήσω σ' ἐγὼ, καίτοι γε πάνυ πόνηρος εἶ·
καὶ φιλήσω.

Χορὸς Γεροντῶν.

μὴ φιλήσῃς.

Χορὸς Γυναικῶν.

ἤν τε βούλῃ γ', ἤν τε μή.

Χορὸς Γεροντῶν.

ἀλλὰ μὴ ὥρας ἵκοισθ'· ὡς ἐστὲ θωπικαὶ φύσει·

κᾆς' ἐκεῖνο τοὖπος ὀρθῶς, κοὐ κακῶς, εἰρημένον·

ΟΥΤΕ ΣΥΝ ΠΑΝΩΛΕΘΡΟΙΣΙΝ, ΟΥΤ' ΑΝΕΥ
ΠΑΝΩΛΕΘΡΩΝ.

Χορὸς Γυναικῶν.

ἀλλὰ νυνὶ σπένδομαί σοι, καὶ τολοιπὸν οὐκέτι
οὔτε δράσω φλαῦρον οὐδὲν, οὔθ' ὑφ' ὑμῶν πείσομαι.
ἀλλὰ κοινῇ ξυσταλέντες τοῦ μέλους ἀρξώμεθα.
οὐ παρασκευαζόμεσθα τῶν πολιτῶν οὐδέν', ὦ 'ν-
δρες, φλαῦρον εἰπεῖν οὐδὲ ἕν·
ἀλλὰ πολὺ τοὔμπαλιν
πάντ' ἀγαθὰ καὶ λέγειν,
καὶ δρᾷν. ἱκανὰ γὰρ τὰ κακὰ
καὶ τὰ παρακείμενα.
ἀλλ' ἐπαγγελλέτω
πᾶς ἀνὴρ καὶ γυνὴ,
εἴ τις ἀργυρίδιον
δεῖται λαβεῖν, μνᾶς ἢ δύ', ἢ
τρεῖς, ὡς ἔσω πόλλ' ἐστὶν,
κᾄχομεν βαλάντια.
κᾆν ποτ' εἰρήνη φανῇ,
ὅστις ἂν νυνὶ δανείσηται, παρ' ἡ-
μῶν ἃ 'ν λάβῃ, μηκέτ' ἀποδῷ.
ἑστιᾷν δὲ μέλλομεν ξένους τινὰς Καρυστίους,
ἄνδρας καλούς τε κἀγαθούς.
κᾆστιν ἔτνος τι, καὶ
δελφάκιον ἦν τι μοι,
καὶ τοῦτο τέθυχ', ὡς τὰ κρέα

ram dictum: *Neque cum perniciosissimis, neque sine perniciosissimis.*

Chor. Mul. Sed nunc tecum paciscor, me deinceps nec facturam amplius vobis, nec passuram a vobis quicquam mali: sed jam cœtu facto incipiamus una canticum. Ita nos, ô viri comparamus, ut nulli civium ne minimum quidem male dicamus: sed contra potius omnia bona et dicamus et faciamus: etenim sufficiunt præsentia hæc mala. Sed profiteatur quicunque vir aut femina pecunia eget, et accipere vult minas duas aut tres: nam plurimum est intus, nosque habemus cruminas: et si aliquando Pax exoriatur, quicunque nunc mutuabitur, is quæ a nobis acceperit nunquam reddet. Convivio autem excepturæ sumus hospites quosdam Carystios, viros bonos et fortes: et est nonnihil pultis: et porcellus erat mihi, quem mac-

tavi: sicque carnes habebitis teneras et bonas. Venite ergo in domum meam hodie: tempori autem oportet hoc facere lotos vos ipsos et liberos vestros; deinde intro ire, nec quemquam interrogare: sed recta ingredi, tanquam in domos vestras, strenue. Fortassis autem janua erit clausa.

Chor. Sen. Sed e Sparta isti legati, trahentes barbas, adveniunt, quasi paxillum, cui porcelli adligantur, circa femora habentes.

CHORUS SENUM, LEGATI LACEDÆMONIORUM, POLYCHARIDES, LYSISTRATA, CHORUS MULIERUM, CIRCUMFORANEI QUIDAM FAMULUS, ATHENIENSIS QUIDAM.

Chor. Sen. Primum quidem, ô Lacones, salvete: deinde dicite nobis quo in statu huc veneritis.

Leg. Cur vobis rem multis verbis narremus? cernere licet, quo in statu venerimus.

Chor. Sen. Papæ! huic malo intenduntur nervi perquam vehementer; gliscitque fervor pejorem in modum.

Leg. Res verbis adumbrari nequit: quid verbis opus est?

ἕξεσθ' ἁπαλὰ καὶ καλά.
ἥκετ' οὖν εἰς ἐμοῦ
τήμερον· πρῴ δὲ χρὴ
τοῦτο δρᾶν λελουμένους,
αὐτούς τε καὶ τὰ παιδί'· εἶτ'
ἔσω βαδίζειν· μηδ' ἔρεσθαι μηδ' ἕνα,
ἀλλὰ χωρεῖν ἄντικρυς,
ὥσπερ οἴκαδ' εἰς ἑαυτῶν, γεννικῶς.
ἴσως δ' ἡ θύρα κεκλείσεται.

Χορὸς Γεροντῶν.

καὶ μὴν ἀπὸ τῆς Σπάρτης οἱδὶ πρέσβεις ἕλκοντες ὑπήνας
χωροῦσ', ὥσπερ χοιροκομεῖον περὶ τοῖς μηροῖσιν ἔχοντες.

ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ, ΠΡΕΣΒΕΙΣ ΛΑΚΕΔΑΙΜΟΝΙΩΝ, ΠΟΛΥΧΑΡΙΔΗΣ, ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ, ΧΟΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ, ΑΓΟΡΑΙΟΙ ΤΙΝΕΣ, ΘΕΡΑΠΩΝ, ΑΘΗΝΑΙΟΣ ΤΙΣ, ΧΟΡΟΣ ΛΑΚΩΝΩΝ.

Χορὸς Γεροντῶν.

ΑΝΔΡΕΣ Λάκωνες πρῶτα μέν μοι χαίρετε.
εἶτ' εἴπαθ' ἡμῖν, πῶς ἔχοντες ἥκετε.

Πρ. τί δεῖ ποτ' ὔμμε πολλὰ μυσίδδειν ἔπη;
ὁρῆν γὰρ ἔξεσθ', ὡς ἔχοντες ἥκομες.

Χορὸς Γεροντῶν.

βαβαί· νενεύρωται μὲν ἥδε συμφορὰ
δεινῶς· τεθερμῶσθαί γε χεῖρον φαίνεται.

Πρ. ἄφατα. τί κἂν λέγοι τις; ἀλλ' ὅπα σέλει

παντᾶ τις ἐλσων ἁμὶν εἰράναν σέτω.

Χορὸς Γεροντῶν.

καὶ μὴν ὁρῶ γε τούσδε τοὺς αὐτόχθονας,
ὥσπερ παλαιστὰς παῖδας, ἀπὸ τῶν γαστέρων
θαἰμάτι' ἀποστέλλοντας· ὥστε φαίνεται
ἀσκητικὸν τὸ χρῆμα τοῦ νοσήματος.

Πο. τίς ἂν φράσειε, ποῦ 'στιν ἡ Λυσιστράτη;
ὡς ἄνδρες ἡμεῖς οὑτοιὶ τοιουτοιί.

Χορὸς Γεροντῶν.

χ' αὕτη ξυνᾴδει χ' ἀτέρα ταύτῃ νόσῳ.
ἦπου πρὸς ὄρθρον σπασμὸς ὑμᾶς λαμβάνει;

Πο. μὰ Δί', ἀλλὰ ταυτὶ δρῶντες ἐπιτετρίμμεθα.
ὥστ' εἴ τις ἡμᾶς μὴ διαλλάξει ταχὺ,
οὐκ ἔσθ' ὅπως οὐ Κλεισθένη βινήσομεν.

Χορὸς Γεροντῶν.

εἰ σωφρονεῖτε, θαἰμάτια λήψεσθ', ὅπως
τῶν ἑρμοκοπιδῶν μή τις ὑμᾶς ὄψεται.

Πο. νὴ τὸν Δί' εὖ μέντοι λέγεις.

Πρ. ναὶ τὼ σιὼ
παντᾶ γε. φέρε τὸ ἔσθος ἐμβαλώμεθα.

Πο. ὦ χαίρετ', ὦ Λάκωνες, αἰσχρὰ γ' ἐπάθομεν.

Πρ. ὦ Πολυχαρίδα, δεινά γ' αὖ πεπόνθαμες,
αἴ κ' εἶδον ἁμέ γ' ἄνδρες ἀναπεφλασμένως.

Πο. ἄγε δὴ, Λάκωνες, αὔθ' ἕκαστα χρὴ λέγειν.
ἐπὶ τί πάρεστε δεῦρο;

Πρ. περὶ διαλλαγᾶν
πρέσβεις.

Πο. καλῶς δὴ λέγετε· χ' ἡμεῖς τουτογί.

sed veniat quis, et quo tandem pacto voluerit, pacem nobis constituat.

Chor. Sen. Atqui et istos conspicor indigenas, tanquam luctatores pueros, a ventre rejicientes vestes, ita ut athleticum quid hic morbus videatur.

Pol. Quis indicet nobis Lysistratam, ubi sit? nam viri adsumus et nos hujuscemodi.

Chor. Sen. Et alter hic morbus alteri congruit. Numquid mane tentigo vos capit?

Pol. Immo perimus, dum hoc experimur. Quare, nisi pacem quis inter nos ocius conciliet, fieri non poterit, quin Clisthenem futuamus.

Chor. Sen. Si sapitis, vestes sumetis, ut ne quis eorum, qui Hermas truncant, vos videat.

Pol. Recte, ita me Jupiter amet, autumas.

Leg. Ita me Castores, recte omnino. Agedum amiciamur.

Pol. Salvete, ô Lacones: turpe est, quod nobis accidit.

Leg. O Polycharida, male utique nobis fuisset, si vidissent isti viri mentulas nostas erectas.

Pol. Agite, Lacones, aperte profitendum est: quare huc advenistis?

Leg. De pace legati.

Pol. Recte dicitis; et nos ob eam rem. Quidni ergo vocamus Lysistratam, quæ sola nos conciliare possit?

Leg. Ita edepol, et, si vultis, Lysistratum.

Chor. Sen. Sed nihil opus est, ut videtur, a vobis eam evocarier: ipsa enim, re audita, egreditur.

Pol. Salve mulier omnium fortissima: nunc te decet esse formidabilem, probam, simplicem, gravem, mitem, callidam. Nam primarii Græciæ viri, tuis illecebris capti, tibi permiserunt, et communi consilio commiserunt querelas suas.

Lys. Sed non difficile negotium est, si quis subantes eos offendat, et mutuo masculæ Veneris usu abstinentes. Sed mox scibo. Ubi est Pax? adduc primum Laconas prehensos manu, sed non dura, nec superba, neque, ut viri nostri solebant, invenuste; sed ut mulieres decet, familiariter omnino. Si tibi quis manum non dederit, mentula prehensum duc. Age tu etiam Athenienses duc istos, qua concedent parte prehensos. Vos Lacones, state huc prope me: vos autem istinc, et verba mea percipite. Mulier quidem sum: mens tamen inest mihi: et primum quidem a natura mihi inditum fuit, ut recte sentirem: tum, præceptis multis e patre meo et senioribus auditis, erudita

τι οὐ καλοῦμεν δῆτα τὴν Λυσιστράτην,
ἥπερ διαλλάξειεν ἡμᾶς ἂν μόνη;

Πρ. ναὶ τὼ σιὼ, κᾆν λῆτε, τὸν Λυσίστρατον.

Χορὸς Γεροντῶν.

ἀλλ' οὐδὲν ὑμᾶς, ὡς ἔοικε, δεῖ καλεῖν·
αὐτὴ γὰρ, ὡς ἤκουσεν, ἤδ' ἐξέρχεται.

Πολυχαρίδης.

χαῖρ', ὦ πασῶν ἀνδρειοτάτη· δεῖ δὴ νυνί σε γενέσθαι
δεινὴν, ἀγαθὴν, φαύλην, σεμνὴν, ἀγανὴν, πολύπειρον·
ὡς οἱ πρῶτοι τῶν Ἑλλήνων τῇ σῇ ληφθέντες ἴϋγγι
ξυνεχώρησάν σοι, καὶ κοινῇ τἀγκλήματα πάντ' ἐπέτρεψαν.

Λυ. ἀλλ' οὐχὶ χαλεπὸν τοὔργον, εἰ λάβοι γε τις
ὀργῶντας, ἀλλήλων τε μὴ πειρωμένους.
τάχα δ' εἴσομαι 'γώ. ποῦ ἐστιν ἡ Διαλλαγή;
πρόσαγε λαβοῦσα πρῶτα τοὺς Λακωνικοὺς,
καὶ μὴ χαλεπῇ τῇ χειρὶ, μηδ' αὐθαδικῇ,
μήθ' ὥσπερ ἡμῶν ὥνδρες ἀμαθῶς τοῦτ' ἔδρων·
ἀλλ', ὡς γυναῖκας εἰκὸς, οἰκείως πάνυ.
ἢν μὴ διδῷ τὴν χεῖρα, τῆς σάθης ἄγε.
ἴθι καὶ σὺ τούτους τοὺς Ἀθηναίους ἄγε·
οὗ δ' ἂν διδῶσι, πρόσαγε τούτους λαβομένη.
ἄνδρες Λάκωνες στῆτε παρ' ἐμὲ πλησίον,
ἐνθένδε θ' ὑμεῖς, καὶ λόγων ἀκούσατε.
ἐγὼ γυνὴ μέν εἰμι· νοῦς δ' ἔνεστί μοι·
αὐτὴ δ' ἐμαυτῆς οὐ κακῶς γνώμης ἔχω·
τοὺς δ' ἐκ πατρός τε καὶ γεραιτέρων λόγους
πολλοὺς ἀκούσασ', οὐ μεμούσωμαι κακῶς.
λαβοῦσα δ' ὑμᾶς, λοιδορῆσαι βούλομαι

κοινῇ δικαίως, οἳ μιᾶς ἐκ χέρνιβος
βωμοὺς περιῤῥαίνοντες, ὥσπερ ξυγγενεῖς,
Ὀλυμπιᾶσιν, ἐν Πύλαις, Πυθοῖ, (πόσους
εἴποιμ' ἂν ἄλλους, εἴ με μηκύνειν δέοι;)
ἐχθρῶν παρόντων βαρβάρων, στρατεύμασιν
Ἕλληνας ἄνδρας καὶ πόλεις ἀπόλλυτε.
εἷς μὲν λόγος μοι δεῦρ' ἀεὶ περαίνεται.
Πο. ἐγὼ δ' ἀπόλλυμαί γ' ἀπεψωλημένος.
Λυ. εἶτ', ὦ Λάκωνες, πρὸς γὰρ ὑμᾶς τρέψομαι,
οὐκ ἴσθ', ὅτ' ἐλθὼν δεῦρο Περικλείδας ποτὲ
ὁ Λάκων, Ἀθηναίων ἱκέτης καθέζετο
ἐπὶ τοῖσι βωμοῖς ὠχρὸς ἐν φοινικίδι,
στρατιὰν προσαιτῶν; ἡ δὲ Μεσσήνη τότε
ὑμῖν ἐπέκειτο, χὠ θεὸς σείων ἅμα.
ἐλθὼν δὲ σὺν ὁπλίταισι τετρακισχιλίοις
Κίμων, ὅλην ἔσωσε τὴν Λακεδαίμονα.
ταυτὶ παθόντες τῶν Ἀθηναίων ὕπο,
δῃοῦτε χώραν, ἧς ὕπ' εὖ πεπόνθατε;
Πο. ἀδικοῦσιν οὗτοι, νὴ Δί', ὦ Λυσιστράτη.
Πρ. ἀδικοῦμες· ἀλλ' ὁ πρωκτὸς ἄφατος καὶ καλός.
Λυ. ὑμᾶς δ' ἀφήσειν τοὺς Ἀθηναίους οἴει;
οὐκ ἴσθ' ὅθ' ὑμᾶς οἱ Λάκωνες αὖθις αὖ
κατωνάκας φοροῦντας, ἐλθόντες δορὶ
πολλοὺς μὲν ἄνδρας Θετταλῶν ἀπώλεσαν,
πολλοὺς δ' ἑταίρους Ἱππίου καὶ ξυμμάχους,
ξυνεκμαχοῦντες τῇ τόθ' ἡμέρᾳ μόνοι,
κᾀλευθέρωσαν, κᾀντὶ τῆς κατωνάκης
τὸν δῆμον ὑμῶν χλαῖναν ἤμπισχον πάλιν;

sum non male. Volo autem vos communi argumento increpare, idque merito: qui, licet eadem aqua lustrali aras conspergatis, tanquam cognati, Olympiæ, Pylis, Delphis, (Quot alia memorarem loca, si vellem esse prolixior?) quum non desint barbari hostes, tamen infestis exercitibus Græcos et eorum urbes pessundatis. Communis quidem ista oratio hactenus mihi finitur.

Pol. At ego tentigine pereo.

Lys. Deinde vos Lacones, nam ad vos me convertam, nonne scitis, ut olim huc veniens Periclides Laco, Atheniensibus supplex, ad aras sedit, pallidus, in purpureo amictu, auxiliares copias petens? nam tunc vos urgebat Messena, et una Neptunus terram quatiens. At Cimon cum quatuor millibus armatis profectus universam servavit Lacedæmonem. His ab Atheniensibus acceptis beneficiis, vastatis terram, cujus talia sunt in vos merita?

Pol. Injurii sunt isti hercle, ô Lysistrata.

Leg. Injurii sumus: sed vix dici potest, quam pulcher sit hujus culus.

Lys. At putasne me vos Athenienses absoluturam culpa? nonne meministis, ut vicissim Lacones, quando servilibus tunicis induti eratis, venientes armati, multos occiderunt Thessalos, multosque Hippiæ amicos et socios, soli suppetias vobis ferentes illo die, et restituta vobis libertate, pro servili tunica populum vestrum pallio amicierunt denuo?

Leg. Nondum vidi mulierem præstantiorem.

Pol. At ego cunnum nunquam pulchriorem.

Lys. Cur ergo, quum tam multa et præclara merita vestra exstent, pugnatis, et non desistitis a malitia? cur non reconciliamini? age, quid obstat?

Leg. Nos quidem volumus, si quis nobis encyclum istud reddere velit.

Lys. Quodnam, ô bone?

Leg. Pylum, ut dudum eam flagitamus et captamus.

Pol. Illud quidem vobis nunquam eveniet, per Neptunum juro.

Lys. Concedite illis, ô boni.

Pol. Postea quamnam movebimus?

Lys. Aliud reposcite pro isto castellum.

Pol. Perii! date igitur nobis hunc Echinuntem primo, et Maliensem sinum pone adjacentem, et Megarica Crura.

Leg. Non edepol omnia, ô insane.

Lys. Sinite, ne contende de Cruribus.

Pol. Jam exuta veste nudus arare volo.

Leg. At pol ego stercus convehere quamprimum.

Lys. Ubi pax vobis reconciliata fuerit, istuc facietis. Sed si de pace vobis constat sententia, deliberate, et socios adeuntes rem cum iis communicate.

Pol. Nam quos, ô bona, socios? arrigimus. Annon idem nostris sociis videbitur, omnibus futuendum esse?

Leg. Sic edepol meis.

Πρ. οὔπα γυναῖκ' ὄπωπα χαϊωτέραν.
Πο. ἐγὼ δὲ κύσθον γ' οὐδέπω καλλίονα.
Λυ. τί δῆθ', ὑπηργμένων τε πολλῶν κἀγαθῶν,
μάχεσθε, κοὐ παύεσθε τῆς μοχθηρίας;
τί δ' οὐ διηλλάγητε; φέρε, τί τοὐμποδών;
Πρ. ἀμές γε λῶμες, αἴ τις ἁμὶν τοὔγκυκλον
λῇ τοῦτ' ἀποδόμεν.
Λυ. ποῖον, ὦ 'τάν;
Πρ. τὰν Πύλον,
ὥσπερ πάλαι δεόμεσθα, καὶ βλιμάδδομες.
Πο. μὰ τὸν Ποσειδῶ, τοῦτο μέν γ' οὐ δράσετε.
Λυ. ἄφετ', ὦ 'γάθ', αὐτοῖς.
Πο. κᾆτα τίνα κινήσομεν;
Λυ. ἕτερόν γ' ἀπαιτεῖτ' ἀντὶ τούτου χωρίον.
Πο. τὸ δεῖνα, τοίνυν παράδοθ' ἡμῖν τουτονὶ
πρώτιστα τὸν 'Εχινοῦντα, καὶ τὸν Μηλιᾶ
κόλπον τὸν ὄπισθεν, καὶ τὰ Μεγαρικὰ Σκέλη.
Πρ. οὐ τὼ σιὼ, οὐχὶ πάντα γ', ὦ λισσάνιε.
Λυ. ἐᾶτε, μηδὲν διαφέρου περὶ Σκελοῖν.
Πο. ἤδη γεωργεῖν γυμνὸς ἀποδὺς βούλομαι.
Πρ. ἐγὼ δὲ κοπραγωγῆν γα πρᾶτα ναὶ σιώ.
Λυ. ἐπὴν διαλλαγῆτε, ταῦτα δράσετε.
ἀλλ' εἰ δοκεῖ δρᾷν ταῦτα, βουλεύσασθε, καὶ
τοῖς ξυμμάχοις ἐλθόντες ἀνακοινώσατε.
Πο. ποίοισιν, ὦ 'τὰν, ξυμμάχοις; ἐστύκαμεν.
οὐ ταυτὰ δόξει τοῖσι συμμάχοισι νῷν,
βινεῖν ἅπασι;
Πρ. τοῖσι γοῦν, ναὶ τὼ σιὼ,

ἁμοῖσι.
Πο. καὶ γὰρ, ναὶ μὰ Δία, Καρυστίοις.
Λυ. καλῶς λέγετε. νῦν οὖν ὅπως ἁγνεύσετε,
ὅπως ἂν αἱ γυναῖκες ὑμᾶς ἐν πόλει
ξενίσωμεν, ὧν ἐν ταῖσι κίσταις εἴχομεν.
ὅρκους δ' ἐκεῖ καὶ πίστιν ἀλλήλοις δότε·
κᾄπειτα τὴν αὑτοῦ γυναῖχ' ὑμῶν λαβὼν
ἄπεισ' ἕκαστος.
Πο. ἀλλ' ἴωμεν ὡς τάχος.
Πρ. ἄγ' ὅπα τὺ λῇς.
Πο. νὴ τὸν Δί' ὡς τάχιστά γε.

Χορὸς Γυναικῶν.

στρωμάτων δὲ ποικίλων, καὶ χλανιδίων, καὶ ξυστίδων,
καὶ χρυσίων, ὅσ' ἐστὶν ἐμοὶ,
οὐ φθόνος ἔνεστί μοι
πᾶσι παρέχειν φέρειν
τοῖς παισὶν, ὁπόταν τε θυγάτηρ
τινὶ κανηφορῇ.
πᾶσιν ὑμῖν λέγω,
λαμβάνειν τῶν ἐμῶν
χρημάτων νῦν ἔνδοθεν,
καὶ μηδὲν οὕτως
εὖ σεσημάνθαι, τὸ μὴ οὐχὶ τοὺς ῥύπους ἀνασπάσαι,
χ' ἅ τ' ἔνδον ᾖ φορεῖν.
ὄψεται δ' οὐδὲν, σκοπῶν, εἰ μή
τις ὑμῶν ὀξύτερον ἐμοῦ βλέπει.
εἰ δέ τῳ μὴ σῖτος ὑμῶν ἐστι, βόσκει δ' οἰκέτας,
καὶ σμικρὰ πολλὰ παιδία,

Pol. Immo hercle Carysitis.

Lys. Recte dicitis. Nunc curate ut puri sitis, ut nos mulieres in arce convivio vos excipiamus de illis quæ in cistis habemus. Jusjurandum et fidem illic invicem date, deinde uxore sua accepta, vestrûm unusquisque abibit.

Pol. Sed eamus quam citissime.

Leg. Duc quo tu vis.

Pol. Ita hercle, quam celerrime.

Chor. Mul. Stragulas vestes et lænas, et xystidas, et aurea vasa, quidquid est mihi, sine invidia volo omnibus præbere, ut ferant suis liberis, si quando alicujus filia canistrum in sacris gestet. Omnibus vobis dico, ut sumatis nunc de meis opibus e domo mea, et nihil tam bene obsignatum esse, quin ceram revellatis, et quæ intus condita sunt auferatis. Sed qui omnia circumspexerit, nihil videbit, nisi quis vestrûm acutius cernit,

quam ego. Si vero alicui cibus deest, quo vernas et parvulam sobolem numerosam pascat, licet a me sumere contritas fruges: at est panis unius chœnicis, aspectu valde magnus. Quisquis igitur vult pauperum, eat in domum meam saccos habens et peras, accepturus fruges: Manes autem servus meus eis indet. Verumtamen ad januam meam ne quis accedat, prædico: sed caveat canem.

Circ. Aperi januam.

Fam. Nonne vis loco cedere? Vos, quid sedetis? Num vultis, ut ego lampade hac vos comburam? molesta est hæc statio.

Circ. Non recedam.

Fam. Sed si omnino id faciendum est, ut vobis gratificemur, durabimus.

Circ. Et nos tecum una durabimus.

Fam. Nonne abitis? Male erit vestris capillis et flebitis largiter. Non abitis, ut Lacones ex ædibus quiete abeant rerum omnium saturi?

Ath. Quid. Nunquam equidem vidi tale convivium. Faceti utique erant Lacones: nos autem in vino convivæ sapientissimi.

Chor. Sen. Recte autumas, quia sobrii insanimus. Quod si Athenienses me audient, madidi semper obibimus legationes

ἔστι παρ' ἐμοῦ λαβεῖν
πυρίδια λεπτὰ μὲν,
ὁ δ' ἄρτος ἀπὸ χοίνικος
ἰδεῖν μάλα νεανίας.
ὅστις οὖν βούλεται
τῶν πενήτων, ἴτω
εἰς ἐμοῦ, σάκους ἔχων καὶ κωρύκους· ὡς
λήψεται πυρούς· ὁ Μανῆς δ' αὐτοῖς οὑμὸς ἐμβαλεῖ.
πρός γε μέντοι τὴν θύραν
προαγορεύω μὴ βαδίζειν τὴν ἐμὴν,
ἀλλ' εὐλαβεῖσθαι τὴν κύνα.

Αγ. ἄνοιγε τὴν θύραν.

Θε. οὐ παραχωρεῖν θέλεις;
ὑμεῖς τί κάθησθε; μῶν ἐγὼ τῇ λαμπάδι
ὑμᾶς κατακαύσω; φορτικὸν τὸ χωρίον.

Αγ. οὐκ ἂν ποιήσαιμ'.

Θε. εἰ δὲ πάνυ δεῖ τοῦτο δρᾶν,
ὑμῖν χαρίζεσθαι, ταλαιπωρήσομεν.

Αγ. χ' ἡμεῖς γε μετὰ σοῦ ξυνταλαιπωρήσαμεν.

Θε. οὐκ ἄπιτε; κωκύσεσθε τὰς τρίχας μακρά.
οὐκ ἄπιτ', ὅπως ἂν οἱ Λάκωνες ἔνδοθεν
καθ' ἡσυχίαν ἀπίωσιν εὐωχημένοι;

Αθ. τις. οὔπω τοιοῦτον ξυμπόσιον ὄπωπ' ἐγώ.
ἦ καὶ χαρίεντες ἦσαν οἱ Λακωνικοί·
ἡμεῖς δ' ἐν οἴνῳ ξυμπόται σοφώτατοι.

Χορὸς Γεροντῶν.

ὀρθῶς γ', ὅτιὴ νήφοντες οὐχ ὑγιαίνομεν·
ἢν τοὺς Ἀθηναίους ἐγὼ πείσω λέγων,

μεθύοντες αἰεὶ πανταχοῖ πρεσβεύσομεν.
νῦν μὲν γὰρ ὅταν ἔλθωμεν ἐς Λακεδαίμονα
νήφοντες, εὐθὺς βλέπομεν ὅ τι ταράξομεν·
ὥσθ', ὅ τι μὲν ἂν λέγωσιν, οὐκ ἀκούομεν·
ἃ δ' οὐ λέγουσι, ταῦθ' ὑπονενοήκαμεν.
ἀγγέλλομεν δ' οὐ ταυτὰ τῶν αὐτῶν πέρι.
νυνὶ δ' ἅπαντ' ἤρεσκεν· ὥστ' εἰ μέν γε τις
ᾄδοι Τελαμῶνος, Κλειταγόρας ᾄδειν δέον,
ἐπῃνέσαμεν ἂν, καὶ προσεπιωρκήσαμεν.
Θε. ἀλλ' οὑτοιὶ γὰρ αὖθις ἔρχονται πάλιν
ἐς ταυτόν. οὐκ ἐῤῥήσετ', ὦ μαστιγίαι;
Αγ. νὴ τὸν Δί', ὡς ἤδη γε χωροῦσ' ἔνδοθεν.
Πρ. ὦ Πολυχαρίδα, λαβὲ τὰ φυσατήρια,
ἵν' ἐγὼ διποδιάξω γα, κᾀείσω καλὸν
ἐς τὼς 'Ασαναίως τε, κἠς ἡμᾶς ἅμα.
Πο. λαβὲ δὴ σὺ τὰς φυσαλλίδας, πρὸς τῶν θεῶν,
ὡς ἥδομαί γ' ὑμᾶς ὁρῶν ὀρχουμένους.
Πρ. ὅρμαον
τὼς κυρσανίως, ὦ Μναμοσύνα,
τάν τ' ἐμὰν Μῶαν, ἅτις
οἶδεν ἄμμε, τώς τ' 'Ασαναίως·
ὅκα τοὶ μὲν ἐπ' 'Αρταμιτίῳ
πρόκροον θείκελοι
ποττὰ κᾶλα, τὼς Μήδως τ' ἐνίκων·
ἀμὲ δ' αὖ Λεωνίδας
ἆγεν, ᾇπερ τὼς κάπρως
θάγοντας οἴω τὸν ὀδόντα. πολὺς δ'
ἀμφὶ τὰς γένυας ἀφρὸς ἤνσει,

ubicunque. Nunc enim si quando Lacedæmonem venimus sicci, statim circumspicimus, ecquid turbare possimus. Itaque quid dicant, non audimus: quæ vero non dicunt, hæc suspicamur perperam: et nuntiamus non eadem de iisdem rebus. At nunc omnia placuerunt, ut si quis contaret Telamonis, quum cantare debuisset scolion Clitagoriæ, tamen laudaremus, et insuper pejeraremus.

Fam. Sed isti rursus huc conveniunt. Nonne facessitis, verberones?

Circ. Ita hercle: jam enim intus egrediuntur convivæ.

Leg. O Polycharida, cape tibias, ut ego tripudiem et canam lepide in Athenienses et nos simul.

Pol. Quin tu cape tibias, per deos obsecro: nam nihil me magis oblectat, quam si vos saltantes conspicer.

Leg. Excita, ô Mnemosyne, juvenes hosce, et meam Musam, quæ nostra et Atheniensium præclara facta novit: quando hi quidem ad Artemisium, diis similes, impetum fecerunt in naves hostiles, et Medos vicerunt. Nos vero Leonidas ducebat, tanquam apros, exacuentes dentem: plurima autem circa ora spu-

ma efflorescebat, plurimaque simul defluebat cruribus. Erant enim viri Persæ numero non pauciores, quam arena. Silvarum potens Diana venatrix, huc ades, virgo diva, ad fœdus nostrum ut concordiam nostram diu tuearis, utque jam deinceps amicitia permaneat facilis, inito fœdere: et astutiam vulpinam missam faciamus: ô huc ades, ô venatrix virgo.

Lys. Agite nunc rebus bene peractis ceteris, abducite istas, ô Lacones; has autem, vos: vir apud mulierem, et mulier, stet apud virum. Et deinde ob felicem rerum successum, choreis in deorum honorem ductis, caveamus deinceps rursus peccare.

Chor. Athen. Adduc chorum, adduc etiam Gratias: præterea Dianam advoca; advoca etiam geminum Dianæ, chori ducem, Pæanem benignum: advoca Nysium, cui cum Mæna-

ϖολύς δ' ἅμα
καὶ καττῶν σκελῶν ἵετο.
ἦν γὰρ τὤνδρες οὐκ ἐλάσσως.
τὰς ψάμμας, τοὶ Πέρσαι.
ἀγρότερ' Ἄρταμι σηροκτόνε,
μόλε δεῦρο, παρσένε σιὰ,
ϖοττὰς σπονδὰς, ὡς
συνέχῃς ϖολὺν ἄμμε χρόνον·
νῦν δ' αὖ
φιλία δ' αἰὲς εὔπορος εἴη
ταῖς συνθήκαις·
καὶ τᾶν αἱμυλᾶν ἀλωπέκων
ϖαυσαίμεθ'. ὦ
δεῦρ' ἴθι, δεῦρ', ὦ
κυναγὲ ϖαρσένε.

Λυ. ἄγε νῦν, ἐπειδὴ τἄλλα ϖεποίηται καλῶς,
ἀπάγεσθε ταύτας, ὦ Λάκωνες· τάσδε τε
ὑμεῖς· ἀνὴρ δὲ ϖαρὰ γυναῖκα, καὶ γυνὴ
στήτω παρ' ἄνδρα· κᾆτ' ἐπ' ἀγαθαῖς ξυμφοραῖς
ὀρχησάμενοι θεοῖσιν, εὐλαβώμεθα
τολοιπὸν αὖθις μὴ 'ξαμαρτάνειν ἔτι.

Χορὸς Ἀθηναιῶν.

ϖρόσαγε χορόν· ἔπαγε χάριτας,
ἐπὶ δὲ κάλεσον Ἄρτεμιν·
ἐπὶ δὲ δίδυμον ἀγέχορον, ἰήϊον,
εὔφρον'· ἐπὶ δὲ Νύσιον,
ὃς μετὰ Μαινάσι Βάκχειος ὄμμασι
δαίεται·

Δία τε πυρὶ φλεγόμενον, ἐπί τε
ποτνίαν ἄλοχον ὀλβίαν.
εἶτα δὲ δαίμονας, οἷς ἐπὶ μάρτυσι
χρησόμεθ' οὐκ ἐπιλήσμοσιν
ἡσυχίας πέρι τῆς μεγαλόφρονος,
ἣν ἐποίησε θεὰ Κύπρις.
ἀλαλαὶ ἰὴ παιήων.
αἴρεσθ' ἄνω, ἰαὶ,
ὡς ἐπὶ νίκῃ, ἰαί.
εὐοὶ, εὐοί. εὐαὶ, εὐαί.
Λάκων, πρόφαινε δὴ σὺ μοῦσαν
ἐπὶ νέᾳ νέαν.

Χορὸς Λακωνῶν.

Ταΰγετον αὖτ' ἐραννὸν ἐκλιπῶα Μῶα,
μόλε Λάκαινα, πρεπτὸν ἁμὶν
κλεῶα τὸν 'Αμύκλαις σιὸν,
καὶ χαλκίοικον 'Ασάναν,
Τυνδαρίδας τ' ἀγασὼς,
τοὶ δὴ παρ' Εὐρώταν ψιάδδοντι.
εἶα μάλ' ἔμβη,
ὦ εἶα κοῦφα πάλλων,
ὡς Σπάρταν ὑμνιῶμες,
τᾷ σιῶν χοροὶ μέλοντι,
καὶ ποδῶν κτύπος·
ᾇτε πῶλοι δ' αἱ κόραι
πὰρ τὸν Εὐρώταν
ἀμπάλλοντι πυκνὰ ποδοῖν
ἐγκονιῶσαι·

dibus oculi sunt flagrantes: Jovemque igni coruscum, et conjugem venerandam advoca beatam: deinde vero deos, quibus testibus utemur non obliviosis circa magnanimam pacem, quam fecit diva Cypris. Alalæ io Pæan, tollite vos sublimes, io! tanquam victoria potiti, io! Euœ, euœ; Euæ, euæ. Lacon, tu jam profer cantilenam novam post novam.

Chor. Lac. Taygetum amabilem relinquens, rursus veni Musa Lacæna, venerandum nobis celebrans Amyclarum deum, et Chalciœcam Minervam, Tyndaridasque fortes, qui ad Eurotam ludunt. Eia naviter ingredere, ô eia, leviter quatiens, ut Spartem celebremus, cui deorum chori sunt curæ, et pedum strepitus: puellæ vero propter Eurotam, ut pulli equini, subsultant, crebro pedum pulsu festinantes, comasque quassant, tan-

quam Bacchæ thyrsis ludentes. Præit autem Ledæ filia casta, dux chori pulchra. Sed age manu fluxos capillos implica vittæ, et pedibus salta, salta ut cerva: plausum simul fac choreis utilem, et divarum fortissimam Chalciœcam celebra, bellatricem.

ταὶ δὲ κόμαι σείονθ', ᾇπερ Βακχᾶν
θυρσαδδωᾶν καὶ παιδδωᾶν·
ἁγῆται δ' ἁ Λήδας παῖς
ἁγνὰ χοραγὸς εὐπρεπής.
ἀλλ' ἄγε, κόμαν παραμπύκιδδέ τε
χερὶ, ποδοῖν τε πάδη, πάδη,
ᾇ τις ἔλαφος· κρότον δ' ἅμα ποί-
η χορωφελέταν·
καὶ τᾶν σιᾶν δ' αὖ τὰν κρατίσταν
Χαλκίοικον ὕμνει,
τὰν παμμάχον.

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ

ΘΕΣΜΟΦΟΡΙΑΖΟΥΣΑΙ.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ Εὐριπίδου κηδεστής.
ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.
ΘΕΡΑΠΩΝ Ἀγάθωνος.
ΑΓΑΘΩΝ.
ΧΟΡΟΣ Ἀγάθωνος.
ΚΗΡΥΞ.
ΧΟΡΟΣ ΘΕΣΜΟΦΟΡΙΑΖΟΥΣΩΝ.
ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΤΙΝΕΣ.
ΚΛΕΙΣΘΕΝΗΣ.
ΠΡΥΤΑΝΙΣ.
ΣΚΥΘΗΣ ΤΟΞΟΤΗΣ.

ARISTOPHANIS

THESMOPHORIAZUSÆ.

MNESILOCHUS, EURIPIDES, FAMULUS AGATHONIS, AGATHO, CHORUS AGATHONIS.

MNES. O JUPITER! quando tandem hirundo apparebit? perdet me homo, in orbem me circumducens a matutino usque tempore. Licetne vero, priusquam lien mihi excutiatur, percontari te, quo me ducis, ô Euripides!

EUR. Sed non audire te oportet omnia, quæ statim præsens videbis.

MNES. Quid ais? iterum memora. Non oportet me audire?

EUR. Non, si quæ statim visurus es.

MNES. Neque ergo videre me oportet?

EUR. Non, si quæ auditurus es.

MNES. Quidnam mihi suades? attamen scite loqueris. Scilicet, ut censes, nec audiendum, nec videndum mihi est.

EUR. Utriusque enim horum diversa est natura. Aliud est *non videre*, aliud est *non audire*: hoc scias.

MNES. Quomodo aliud?

EUR. Ita hæc olim discreta fuerunt. Etenim æther, quum

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ

ΘΕΣΜΟΦΟΡΙΑΖΟΥΣΑΙ

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ, ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ, ΘΕΡΑΠΩΝ, ΑΓΑΘΩΝ, ΧΟΡΟΣ ΑΓΑΘΩΝΟΣ.

Μν. Ω ΖΕΥ, χελιδὼν ἆρα πότε φανήσεται;
ἀπολεῖ μ' ἀλοῶν ἄνθρωπος ἐξ ἑωθινοῦ.
οἷόν τε, πρὶν τὸν σπλῆνα κομιδῆ μ' ἐκβαλεῖν,
παρὰ σοῦ πυθέσθαι, ποῖ μ' ἄγεις, ὦ 'υριπίδη;
Ευ. ἀλλ' οὐκ ἀκούειν δεῖ σε πάνθ', ὅσ' αὐτίκα
ὄψει παρεστώς.
Μν. πῶς λέγεις; αὖθις φράσον.
οὐ δεῖ μ' ἀκούειν;
Ευ. οὐχ', ἅ γ' ἂν μέλλῃς ὁρᾷν.
Μν. οὐδ' ἆρ' ὁρᾷν δεῖ μ';
Ευ. οὐχ', ἅ γ' ἂν ἀκούειν δέῃ.
Μν. πῶς μοι παραινεῖς; δεξιῶς μέντοι λέγεις.
οὐ φῂς σὺ χρῆναί μ' οὔτ' ἀκούειν, οὔθ' ὁρᾷν.
Ευ. χωρὶς γὰρ αὐτοῖν ἑκατέρου 'στιν ἡ φύσις,
τοῦ μήτ' ἀκούειν, μήθ' ὁρᾷν· εὖ ἴσθ' ὅτι.
Μν. πῶς χωρίς;
Ευ. οὕτω ταῦτα διεκρίθη τότε.
αἰθὴρ γὰρ, ὅτε τὰ πρῶτα διεχωρίζετο,

καὶ ζῷ' ἐν αὐτῷ ξυνετέκνου κινούμενα,
ᾧ μὲν βλέπειν χρὴ, πρῶτ' ἐμηχανήσατο
ὀφθαλμὸν ἀντίμιμον ἡλίου τροχῷ·
ἀκοὴν δὲ χοάνης ὦτα διετετρήνατο.
Μν. διὰ τὴν χοάνην οὖν μήτ' ἀκούω, μήθ' ὁρῶ.
νὴ τὸν Δί' ἥδομαί γε τουτὶ προσμαθών.
οἷόν τι που 'στὶν αἱ σοφαὶ ξυνουσίαι;
Ευ. πόλλ' ἂν μάθοις τοιαῦτα παρ' ἐμοῦ.
Μν. πῶς ἂν οὖν
πρὸς τοῖς ἀγαθοῖς τούτοισιν ἐξεύροις, ὅπως
ἔτι προσμάθω, μὴ χωλὸς εἶναι τὼ σκέλη;
Ευ. βάδιζε δευρὶ, καὶ πρόσεχε τὸν νοῦν.
Μν. ἰδού.
Ευ. ὁρᾷς τὸ θύριον τοῦτο;
Μν. νὴ τὸν Ἡρακλέα,
οἶμαί γε.
Ευ. σίγα νῦν.
Μν. σιωπῶ τὸ θύριον.
Ευ. ἄκου'.
Μν. ἀκούσω, καὶ σιωπῶ τὸ θύριον.
Ευ. ἐνταῦθ' Ἀγάθων ὁ κλεινὸς οἰκῶν τυγχάνει,
ὁ τραγῳδοποιός.
Μν. ποῖος οὗτος ὡ'γάθων;
Ευ. ἔστιν τις Ἀγάθων---
Μν. μῶν ὁ μέλας, ὁ καρτερός;
Ευ. οὔκ· ἀλλ' ἕτερός τις. οὐχ ἑώρας πώποτε;
Μν. μῶν ὁ δασυπώγων;
Ευ. οὐχ ἑώρας πώποτε;

primum secerni cœpit, et animalia in se gignere motu prædita, quo quidem cernere oportet, primum fabricavit oculum, instar Solis rotæ: auditus vero infundibula, aures perforavit.

MNES. Propter infundibulum ergo neque audio, neque video. Gaudeo hercle me hæc didicisse. Quantum est cum sapientibus conversari!

EUR. Multa talia discere possis a me.

MNES. Utinam ergo præter bona ista excogitare queas, qua nam ratione adhuc addiscam, non esse claudum cruribus!

EUR. Accede huc et adhibe mentem.

MNES. Ecce.

EUR. Viden' ostiolum hoc?

MNES. Sic hercle opinor.

EUR. Tace nunc.

MNES. Taceo ostiolum.

EUR. Ausculta.

MNES. Auscultabo et tacebo ostiolum.

EUR. Hîc habitat inclytus ille Agatho, tragicus poëta.

MNES. Qualis est iste Agatho?

EUR. Est quidam Agatho---

MNES. Num niger ille et robustus?

EUR. Non: sed alius quis. Nunquamne vidisti?

MNES. An barbatus ille?

EUR. Nunquamne vidisti?

MNES. Haud hercle vero, quod quidem sciam.

EUR. Atqui præcidisti tu eum: sed non noveras forsan. Sed procul deliteamus, quia foras egreditur famulus quis ejus, ignem gerens et ramos myrteos: sacrificaturus videtur pro felici carminum elaboratione.

FAM. Favete linguis, omnis populus, ore compresso. Versatur enim intra heriles ædes Musarum sacer cœtus cantica modulans. Compescat autem ventos tranquillus æther, fluctusque maris non resonet cœruleus.

MNES. Bombax.

EUR. Tace: cur loqueris?

FAM. Volucrum genus omne somno quiescat, agrestiumque ferarum per silvas vagantium pedes ne solvantur.

MNES. Bombalobombax.

FAM. Nam constituit suaviloquus Agatho, antistes noster---

(MNES. An pædicari?

FAM. Quis vocem emisit?

MNES. Tranquillus æther.)

FAM. Statumina pangere, dramatis exordia: curvat vero novas testudines versuum: et alios quidem tornat, aliorum con-

Μν. μὰ τὸν Δί', οὔ τοί γ', ὥστε κἀμέ γ' εἰδέναι.
Ευ. καὶ μὴν βεβίνηκας σύ γ'· ἀλλ' οὐκ οἶσθ' ἴσως.
ἀλλ' ἐκποδὼν ϖτήξωμεν, ὡς ἐξέρχεται
θεράπων τις αὐτοῦ, πῦρ ἔχων καὶ μυῤῥίνας.
ϖροθυσόμενος ἔοικε τῆς ϖοιήσεως.
Θε. εὔφημος ϖᾶς ἔστω λεὼς,
στόμα συγκλείσας. ἐπιδημεῖ γὰρ
θίασος Μουσῶν ἔνδον μελάθρων
τῶν δεσποσύνων μελοποιῶν.
ἐχέτω δὲ πνοὰς νήνεμος αἰθήρ·
κῦμα δὲ ϖόντου μὴ κελαδείτω
γλαυκόν.
Μν. βομβάξ.
Ευ. σίγα. τί λέγεις;
Θε. πτηνῶν τε γένη κατακοιμάσθω,
θηρῶν τ' ἀγρίων ϖόδες ὑλοδρόμων
μὴ λυέσθων.
Μν. βομβαλοβομβάξ.
Θε. μέλλει γὰρ ὁ καλλιεπὴς Ἀγάθων,
ϖράμος ἡμέτερος ---
Μν. μῶν βινεῖσθαι;
Θε. τίς ὁ φωνήσας;
Μν. νήνεμος αἰθήρ.
Θε. δρυόχους τιθέναι, δράματος ἀρχάς·
κάμπτει δὲ νέας ἁψῖδας ἐπῶν·
τὰ δὲ τορνεύει, τὰ δὲ κολλομελεῖ,
καὶ γνωμοτυπεῖ, κἀντονομάζει,
καὶ κηροχυτεῖ, καὶ γογγυλέει,

καὶ χοανεύει - - -
Μν. καὶ λαικάζει.
Θε. τίς ἀγροιώτας πελάθει θριγκοῖς ;
Μν. ὃς ἕτοιμος σοῦ, τοῦ τε ποιητοῦ
τοῦ καλλιεποῦς. διὰ τοῦ θριγκοῦ
ξυγγογγυλίσας, καὶ ξυστρέψας
τουτὶ τὸ πέος χοανεῦσαι.
Θε. ἦπου νέος γ' ὢν ἦσθ' ὑβριστὴς, ὦ γέρον ;
Ευ. ὦ δαιμόνιε, τοῦτον μὲν ἔα χαίρειν· σὺ δὲ
'Αγάθωνά μοι δεῦρ' ἐκκάλεσον πάσῃ τέχνῃ.
Θε. μηδὲν ἱκέτευ'· αὐτὸς γὰρ ἔξεισιν τάχα.
καὶ γὰρ μελοποιεῖν ἄρχεται· χειμῶνος οὖν
ὄντος, κατακάμπτειν τὰς στροφὰς οὐ ῥᾴδιον,
ἢν μὴ προΐῃ θύραισι πρὸς τὸν ἥλιον.
Μν. τί οὖν ἐγὼ δρῶ ;
Ευ. περίμεν', ὡς ἐξέρχεται.
ὦ Ζεῦ, τί δρᾶσαι διανοεῖ με τήμερον;
Μν. νὴ τοὺς θεοὺς, ἐγὼ πυθέσθαι βούλομαι,
τί τὸ πρᾶγμα τουτί. τί στένεις ; τί δυσφορεῖς ;
οὐ χρῆν σε κρύπτειν, ὄντα κηδεστὴν ἐμόν.
Ευ. ἔστιν κακόν μοι μέγα τι προπεφυραμένον.
Μν. ποῖόν τι ;
Ευ. τῇδε θημέρᾳ κριθήσεται,
εἴτ' ἔστ' ἔτι ζῶν, εἴτ' ἀπόλωλ' Εὐριπίδης.
Μν. καὶ πῶς ; ἐπεὶ νῦν γ' οὔτε τὰ δικαστήρια
μέλλει δικάζειν, οὔτε Βουλῆς ἔσθ' ἕδρα,
ἐπεὶ τρίτη 'στὶ Θεσμοφορίων ἡ μέση.
Ευ. τοῦτ' αὐτὸ γάρ τοι κἀπολεῖν με προσδοκῶ.

glutinat membra: gnomas effingit: nomina commutat rebus: in modum ceræ versus liquat, et rotundat, et in forma fundit.

MNES. Et clunem agitat.

FAM. Quis rusticus septis appropinquat ?

MNES. Qui paratus est tibi et poëtæ illi suaviloquo, perforato septo, rotundatum hunc penem et contortum in culi formam fundere.

FAM. Mirum, ni, quum juvenis esses, valde fueris protervus, ô senex.

EUR. O bone, hunc quidem jube valere: tu vero Agathonem huc mihi evoca omni studio.

FAM. Non est quod me roges: nam ipse egredietur illico, quippe qui carmina modulari occipit. Hieme enim flectere strophas non est facile, nisi quis foras progrediatur in solem.

MNES. Quid igitur agam ?

EUR. Opperiredum: nam egreditur. O Jupiter, quid me facere cogitas hodie ?

MNES. Per Jovem, percontabor hominem, quid hoc rei sit. Quid gemis? quid gravaris ? clam me non decet te habere, qui sis gener meus.

EUR. Est malum mihi magnum præparatum.

MNES. Quodnam ?

EUR. Hodie decernetur, vivatne adhuc, an perierit Euripides.

MNES. Et quomodo ? si quidem nunc neque in foris jus dicitur, nec Senatûs est consessus, quia tertius est dies, Thesmophoriorum medius.

EUR. Hoc ipsum nimirum exitio mihi futurum præsagit

mihi animus. Insidias enim struxerunt mihi mulieres, et in Dearum ædem convenerunt hodie, in perniciem meam deliberaturæ.

MNES. Quam ob causam?

EUR. Quia in tragœdiis eas traduco, et convicia illis dico.

MNES. Per Neptunum et Jovem merito hoc tibi evenerit. Sed, quum hæc ita comparata sint, quid habes quod contra machineris?

EUR. Agathoni poëtæ tragico si persuasero, ut Thesmophoria adeat.

MNES. Quid facturus, quæso?

EUR. Ut verba faciat in mulierum concilio, et quæ in rem meam sint pro me dicat.

MNES. Utrum palam, an clam?

EUR. Clam, stola muliebri indutus.

MNES. Lepidum hercle inventum, et a tuo more minime alienum. Fallaciarum enim nostra est palma.

EUR. Tace.

MNES. Quid rei est?

EUR. Egreditur Agatho.

MNES. Et qualis ille est?

EUR. Is est, qui nunc advehitur.

MNES. Profecto cœcus sum: non enim video virum ullum hîc præsentem: at Cyrenen video.

EUR. Tace; jam enim, ut carmina moduletur, se comparat.

MNES. Formicinas semitas, aut quid aliud flebili voce cantillabit?

AG. Sacram Inferis Deabus accipientes facem, puellæ, cum libera patria, choros agitate, et clamorem tollite.

αἱ γὰρ γυναῖκες ἐπιβεβουλεύκασί μοι,
κἀν Θεσμοφόροιν μέλλουσι περί μου τήμερον
ἐκκλησιάζειν ἐπ' ὀλέθρῳ.
Μν. τιὴ τί δή;
Ευ. ὁτιὴ τραγῳδῶ, καὶ κακῶς αὐτὰς λέγω.
Μν. νὴ τὸν Ποσειδῶ καὶ Δία, δίκαι' ἂν πάθοις.
ἀτὰρ τίν' ἐκ τούτων σὺ μηχανὴν ἔχεις;
Ευ. 'Αγάθωνα πεῖσαι τὸν τραγῳδοδιδάσκαλον
ἐς Θεσμοφόροιν ἐλθεῖν.
Μν. τί δράσοντ'; εἴπ' ἐμοί.
Ευ. ἐκκλησιάσοντ' ἐν ταῖς γυναιξὶ, χ' ἃ 'ν δέῃ
λέξονθ' ὑπὲρ ἐμοῦ.
Μν. πότερα φανερὸν, ἢ λάθρα;
Ευ. λάθρα, στολὴν γυναικὸς ἠμφιεσμένον.
Μν. τὸ πρᾶγμα κομψὸν, καὶ σφόδρ' ἐκ τοῦ σοῦ τρόπου.
τοῦ γὰρ τεχνάζειν ἡμέτερος ὁ πυραμοῦς.
Ευ. σίγα.
Μν. τί δ' ἔστιν;
Ευ. ὡ'γάθων ἐξέρχεται.
Μν. καὶ ποῖος ἐστὶν οὗτος;
Ευ. οὑκκυκλούμενος.
Μν. ἀλλ' ἦ τυφλὸς μέν εἰμ'· ἐγὼ γὰρ οὐχ ὁρῶ
ἄνδρ' οὐδέν' ἐνθάδ' ὄντα· Κυρήνην δ' ὁρῶ.
Ευ. σίγα· μελῳδεῖν αὖ παρασκευάζεται.
Μν. μύρμηκος ἀτραπούς, ἢ τί διαμινύρεται;
Αγ. ἱερὰν χθονίαις δεξάμεναι
λαμπάδα κοῦραι ξὺν ἐλευθέρᾳ
πατρίδι χορεύσασθαι βοάν.

Χο. τίνι δαιμόνων ὁ κῶμος ; λέγε νῦν.
εὐπίστως δὲ τοὐμὸν
δαίμονας ἔχει σεβίσαι.
Αγ. ἄγε νυν ὄπλιζε, Μοῦσα,
χρυσέων ῥύτορα τόξων
Φοῖβον, ὃς ἱδρύσατο χώρας
γύαλα Σιμουντίδι γᾷ.
Χο. χαῖρε καλλίσταις ἀοιδαῖς,
Φοῖβ', ἐν εὐμούσοισι τιμαῖς
γέρας ἱερὸν προφέρων.
Αγ. τάν τ' ἐν ὄρεσι δρυογόνοι-
σι κόραν ἀείσατ' Ἄρ-
τεμιν ἀγροτέραν.
Χο. ἕπομαι κλῄζουσα σεμνὸν
γόνον ὀλβίζουσα Λατοῦς,
Ἄρτεμιν ἀπειρολεχῆ.
Αγ. Λατώ τε, κρούματά τ' Ἀσιάδος
ποδὶ παράρυθμ' εὔρυθμα Φρυγίων
διανεύματα Χαρίτων.
Χο. σέβομαι Λατώ τ' ἄνασσαν,
κίθαρίν τε ματέρ' ὕμνων,
ἄρσενι βοᾷ δοκίμῳ·
τᾷ φῶς ἔσσυτο δαιμονίοις ὄμμασιν
ἡμετέρας τε δι' αἰφνιδίου ὀπός·
ὧν χάριν ἄνακτ' ἄγαλλε Φοῖβον τιμᾷ.
χαῖρ' ὄλβιε παῖ Λατοῦς.
Μν. ὡς ἡδὺ τὸ μέλος, ὦ πότνιαι Γενετυλλίδες,
καὶ θηλυδριῶδες, καὶ κατεγλωττισμένον,

CHOR. Cuinam deorum, dic age, festum hoc celebratur? facile enim animum induco deos colere.

AG. Age nunc instrue, Musa, aureo arcu insignem Phœbum, urbis qui condidit mœnia in Simoëntide terra.

CHOR. Salve, festivissimis canticis celebrate Phœbe: qui musicis in certaminibus sacrorum præmiorum honoribus excellis.

AG. Et nemorosis in montibus degentem virginem laudate, Dianam silvestrem.

CHOR. Celebrare et beatam prædicare pergo venerandam Latonæ prolem, Dianam integram.

AG. Latonamque, et pulsus Asiaticæ citharæ, a pede nunc discrepantes, nunc ei respondentes rhythmo, ad quos moventur Phrygiæ Gratiæ.

CHOR. Veneror Latonamque reginam, citharamque matrem hymnorum, probato masculo clamore, per quem fulgor emicat divinis ex oculis, et per nostram subitam vocem: quorum gratia regem Phœbum laudibus orna. Salve Latonæ fili beate.

MNES. Quam dulce melos, ô venerandæ Genetyllides, et

effeminatum, et blandius lasciviusque quibusvis osculis, ita ut audienti mihi podicem ipsum subierit titillatio! Et te, ô adulescens, Æschyli verbis in Lycurgo interrogare volo. Cujas est effeminatus iste? quæ patria? quæ stola? quæ confusio vitæ? Quid barbito rei est cum crocota? quid lyræ cum redimiculo? quid palæstrica ampulla et strophium? quam non conveniunt! quænam est speculi et ensis societas? quisnam vero ipsus es, adulescens? num vir es? at ubi penis? ubi læna? ubi viriles calcei? an vero femina? ubi igitur papillæ? quid ais? quid taces? Sed utique ex cantu conjecturam de te faciam, siquidem ipse non vis dicere.

Ag. O senex, senex, invidiæ quidem convicium audivi; sed dolore non affectus sum. Ego autem vestem, pro iis quæ animo meditor, gero. Poëtam enim oportet fabularum, quas facit, argumentis convenientes adsciscere mores. Ac primo quidem muliebres quando quis facit fabulas, muliebrium morum corpus ipsum poëtæ particeps esse oportet.

Mnes. Equum igitur agitas, quum Phædram facis.

Ag. Viriles autem si quis faciat, virile istud corpori inest ipsi. At quæ natura non habemus, illa demum imitando studemus adsequi.

Mnes. Ergo quum Satyros facies, voca me, ut opera mea te adjuvem pone stans arrecto veretro.

Ag. Præterea illepidum est poëtam videre, agrestis qui sit et

καὶ μανδαλωτόν· ὥστ' ἐμοῦ γ' ἀκροωμένου
ὑπὸ τὴν ἕδραν αὐτὴν ὑπῆλθε γάργαλος.
καί σ', ὦ νεανίσχ', ὅστις εἶ, κατ' Αἰσχύλον
ἐκ τῆς Λυκουργίας, ἔρεσθαι βούλομαι.
ποδαπὸς ὁ γύννις; τίς πάτρα; τίς ἡ στολή;
τίς ἡ τάραξις τοῦ βίου; τί βάρβιτος
μέλει κροκωτῷ; τί δὲ λύρα κεκρυφάλῳ;
τί λήκυθος καὶ στρόφιον; ὡς οὐ ξύμφορον.
τίς δαὶ κατόπτρου καὶ ξίφους κοινωνία;
τίς δ' αὐτὸς, ὦ παῖ; πότερον ὡς ἀνὴρ τρέφει;
καὶ ποῦ πέος; ποῦ χλαῖνα; ποῦ Λακωνικαί;
ἀλλ' ὡς γυνὴ δῆτ'; εἶτα ποῦ τὰ τιτθία;
τί φῄς; τί σιγᾷς; ἀλλὰ δῆτ' ἐκ τοῦ μέλους
ζητῶ σ', ἐπειδή γ' αὐτὸς οὐ βούλει φράσαι.
Αγ. ὦ πρέσβυ, πρέσβυ, τοῦ φθόνου μὲν τὸν ψόγον
ἤκουσα, τὴν δ' ἄλγησιν οὐ παρεσχόμην.
ἐγὼ δὲ τὴν ἐσθῆθ' ἅμα γνώμῃ φορῶ.
χρὴ τὸν ποιητὴν ἄνδρα πρὸς τὰ δράματα,
ἃ δεῖ ποιεῖν, πρὸς ταῦτα τοὺς τρόπους ἔχειν.
αὐτίκα γυναικεῖ' ἢν ποιῇ τις δράματα,
μετουσίαν δεῖ τῶν τρόπων τὸ σῶμ' ἔχειν.
Μν. οὐκοῦν κελητίζεις, ὅταν Φαίδραν ποιῇς.
Αγ. ἀνδρεῖα δ' ἂν ποιῇ τις, ἐν τῷ σώματι
ἔνεσθ' ὑπάρχον τοῦθ'· ἃ δ' οὐ κεκτήμεθα,
μίμησις ἤδη ταῦτα συνθηρεύεται.
Μν. ὅταν Σατύρους τοίνυν ποιῇς, καλεῖν ἐμὲ,
ἵνα συμποιῶ σοὔπισθεν ἐστυκὼς ἐγώ.
Αγ. ἄλλως τ' ἄμουσόν ἐστι ποιητὴν ἰδεῖν

ἀγρεῖον ὄντα καὶ δασύν. σκέψαι δ' ὅτι
Ἴβυκος ἐκεῖνος, κᾀνακρέων ὁ Τήϊος,
κᾀλκαῖος, οἵπερ ἁρμονίαν ἐχύμισαν,
ἐμιτροφόρουν τε, καὶ διεκλῶντ' Ἰωνικῶς·
καὶ Φρύνιχος, τοῦτον γὰρ οὖν ἀκήκοας,
αὐτός τε καλὸς ἦν, καὶ καλῶς ἠμπέσχετο.
διὰ τοῦτ' ἄρ' αὐτοῦ καὶ κάλ' ἦν τὰ δράματα.
ὅμοια γὰρ ποιεῖν ἀνάγκη τῇ φύσει.

Μν. ταῦτ' ἆρ' ὁ Φιλοκλῆς αἰσχρὸς ὢν αἰσχρῶς ποιεῖ·
ὁ δὲ Ξενοκλέης ὢν κακὸς κακῶς ποιεῖ.
ὁ δ' αὖ Θέογνις ψυχρὸς ὢν ψυχρῶς ποιεῖ.

Αγ. ἅπασ' ἀνάγκη. ταῦτα γάρ τοι γνοὺς ἐγὼ
ἐμαυτὸν ἐθεράπευσα.

Μν. πῶς, πρὸς τῶν θεῶν;

Ευ. παῦσαι βαΰζων· καὶ γὰρ ἐγὼ τοιοῦτος ἦν,
ὢν τηλικοῦτος, ἡνίκ' ἠρχόμην ποιεῖν.

Μν. μὰ τὸν Δί', οὐ ζηλῶ σε τῆς παιδεύσεως.

Ευ. ἀλλ' ὧνπερ οὕνεκ' ἦλθον, ἔα μ' εἰπεῖν.

Μν. λέγε.

Ευ. Ἀγάθων, σοφοῦ πρὸς ἀνδρὸς, ὅστις ἐν βραχεῖ
πολλοὺς καλῶς οἷός τε συντέμνειν λόγους.
ἐγὼ δὲ καινῇ ξυμφορᾷ πεπληγμένος
ἱκέτης ἀφῖγμαι πρὸς σέ.

Αγ. τοῦ χρείαν ἔχων;

Ευ. μέλλουσί μ' αἱ γυναῖκες ἀπολεῖν τήμερον
τοῖς Θεσμοφορίοις, ὅτι κακῶς αὐτὰς λέγω.

Αγ. τίς οὖν παρ' ἡμῶν ἐστιν ὠφέλειά σοι;

Ευ. ἡ πᾶσ'· ἐὰν γὰρ ἐγκαθεζόμενος λάθρα

hirsutus. Considera porro Ibycum illum et Anacreontem Teïum, et Alcæum, qui harmoniæ venustatem conciliarunt, mitras gestasse, et molliter, Ionum more, saltasse. Phrynichus quoque, de hoc enim certe audivisti, et ipse pulcher erat, et pulchris induebatur vestibus: idcirco utique et pulchra erant ejus dramata. Necesse enim quemlibet paria naturæ suæ facere.

Mnes. Propterea utique Philocles, qui turpis est, turpia facit: Xenocles autem, qui malus est, mala facit: porro Theognis, qui frigidus est, frigida facit.

Ag. Necesse omnino. Quare, quum illud nossem, corpus meum curavi diligenter.

Mnes. Quomodo obsecro?

Eur. Desine latrare. Namque ego istuc ætatis talis eram, quando incepi fabulas facere.

Mnes. Tibi hercle non invideo educationem tuam.

Eur. Sed cujus gratia veni, sine me dicere.

Mnes. Dic.

Eur. Agatho, sapientis est viri, si quis paucis verbis multa scite complecti possit. Ego vero nova calamitate percussus supplex ad te venio.

Ag. Quanam re indigens?

Eur. Constituerunt mulieres me perdere hodie in festo Thesmophoriorum, quia ipsis male dico.

Ag. Quodnam igitur a nobis est auxilium tibi?

Eur. Maximum. Nam si inter mulieres, clam eas, sedeas ita

ut mulier esse videaris, causamque meam dilucide agas, servabis me. Solus enim condigne pro me dicere queas.

AG. Quidni vero ipse causam tuam dicis præsens?

EUR. Dicam tibi. Primum quidem noscor: deinde canus sum, et barbam habeo. Tu vero formoso es vultu, candidus, rasus, muliebri voce, delicatus, specie decora.

AG. Euripides—

EUR. Quid est?

AG. Fecistin' aliquando hunc versum? *Jucundum tibi est lucem intueri: patri vero id non jucundum putas?*

EUR. Equidem.

AG. Ne igitur speres tuum malum nos subituros esse: nam insaniremus utique. Sed ipse quod tuum est, eo quo par est animo feras. Calamitates enim non dolos struendo ferre nos æquum est, sed patiendo.

MNES. Enimvero tu, impudice, latiorem culum habes, non dicendo, sed patiendo.

EUR. Quid vero causæ est cur illuc ire formides?

AG. Pejori exemplo periturus essem, quam tu.

EUR. Quidum?

AG. Qui? quia viderer mulierum opera nocturna clepere, et surripere muliebrem Venerem.

ἐν ταῖς γυναιξὶν, ὡς δοκεῖν εἶναι γυνὴ,
ὑπεραποκρίνῃ μοῦ σαφῶς, σώσεις ἐμέ.
μόνος γὰρ ἂν λέξειας ἀξίως ἐμοῦ.
Αγ. ἔπειτα ϖῶς οὐκ αὐτὸς ἀπολογεῖ ϖαρών;
Ευ. ἐγὼ φράσω σοι. ϖρῶτα μὲν γιγνώσκομαι.
ἔπειτα ϖολιός εἰμι, καὶ ϖώγων' ἔχω·
σὺ δ' εὐπρόσωπος, λευκὸς, ἐξυρημένος,
γυναικόφωνος, ἁπαλὸς, εὐπρεπὴς ἰδεῖν.
Αγ. Εὐριπίδη---
Ευ. τί ἐστιν;
Αγ. ἐποίησάς ϖοτε;
ΧΑΙΡΕΙΣ ΟΡΩΝ ΦΩΣ. ΠΑΤΕΡΑ Δ' ΟΥ ΧΑΙΡΕΙΝ ΔΟΚΕΙΣ;
Ευ. ἔγωγε.
Αγ. μή νυν ἐλπίσῃς τὸ σὸν κακὸν
ἡμᾶς ὑφέξειν· καὶ γὰρ ἂν μαινοίμεθ' ἄν·
ἀλλ' αὐτὸς, ὅ γε σόν ἐστιν, οἰκείως φέρε.
τὰς ξυμφορὰς γὰρ οὐχὶ τοῖς τεχνάσμασι
φέρειν δίκαιον, ἀλλὰ τοῖς ϖαθήμασι.
Μν. καὶ μὴν σύ γ', ὦ καταπῦγον, εὐρύπρωκτος εἶ,
οὐ τοῖς λόγοισιν, ἀλλὰ τοῖς παθήμασιν.
Ευ. τί δ' ἔστιν, ὅ τι δέδοικας ἐλθεῖν αὐτόσε;
Αγ. κάκιον ἀπολοίμην ἂν, ἢ σύ.
Ευ. ϖῶς;
Αγ. ὅπως;
δοκῶν γυναικῶν ἔργα νυκτερείσια
κλέπτειν, ὑφαρπάζειν τε θήλειαν Κύπριν.

Μν. ἰδού γε κλέπτειν· νὴ Δία βινεῖσθαι μὲν ουν.
ἀτὰρ ἡ πρόφασίς γε, νὴ Δί', εἰκότως ἔχει.
Ευ. τί οὖν; ποιήσεις ταῦτα;
Αγ. μὴ δόκει γε σύ.
Ευ. ὦ τρισκακοδαίμων, ὡς ἀπόλωλ' Εὐριπίδης.
Μν. ὦ φίλτατ' ὦ κηδεστὰ, μὴ σαυτὸν προδῷς.
Ευ. πῶς οὖν ποιήσω δῆτα;
Μν. τοῦτον μὲν μακρὰ
κλάειν κέλευ'· ἐμοὶ δ' ὅ τι βούλει χρῶ λαβών.
Ευ. ἄγε νυν, ἐπειδὴ σαυτὸν ἐπιδίδως ἐμοὶ,
ἀπόδυθι τουτὶ θοἰμάτιον.
Μν. καὶ δὴ χαμαί.
ἀτὰρ τί μέλλεις δρᾷν μ';
Ευ. ἀποξυρεῖν ταδί·
τὰ κάτω δ' ἀφεύειν.
Μν. ἀλλὰ πράττ', εἴ σοι δοκεῖ.
ἢ μὴ 'πιδοῦναι 'μαυτὸν ὤφελόν ποτε.
Ευ. 'Αγάθων, σὺ μέντοι ξυροφορεῖς ἑκάστοτε,
χρῆσόν γε νῦν ἡμῖν ξυρόν.
Αγ. αὐτὸς λάμβανε
ἐντεῦθεν ἐκ τῆς ξυροδόκης.
Ευ. γενναῖος εἶ.
κάθιζε· φύσα τὴν γνάθον τὴν δεξιάν.
Μν. ῷ μοι.
Ευ. τί κέκραγας; ἐμβαλῶ σοι πάτταλον,
ἢν μὴ σιωπᾷς.
Μν. ἀτταταὶ, ἀτατταταί.

Mnes. Ecce vero *clepere!* immo hercle pædicari. Sed, ita me Jupiter servet, speciosus est prætextus.

Eur. Quid igitur? faciesne quæ te rogo?

Ag. Neutiquam hoc credas.

Eur. O me infelicissimum! ut periit Euripides!

Mnes. O amicissime, ô gener, ne tibi desis.

Eur. Quanam igitur ratione me expediam?

Mnes. Hunc quidem longum flere jube: me vero, ad quodcunque vis, utere.

Eur. Age igitur, quoniam tute ipsum tradis mihi, exue hanc vestem.

Mnes. Ecce, humi jacet. Sed quid me facere cogitas?

Eur. Radere hanc barbam; inferiorum vero partium pilos adurere.

Mnes. Fac ergo, si tibi videtur; vel tradere meipsum tibi non debebam unquam.

Eur. Agatho, sine novaculis nunquam deprehenderis: unam igitur nobis nunc commoda.

Ag. Sume ipse ex hac theca.

Eur. Liberalis es. Tu vero sede: infla buccam dextram.

Mnes. Hei mihi!

Eur. Quid clamitas? paxillum ori tibi indam, ni taceas.

Mnes. Attatæ, attatæ!

Eur. Heus tu, quo curris?

Mnes. Ad Eumenidum fanum: non enim, per Cererem, hîc manens secandum me præbebo.

Eur. Nonne ridiculus eris semiraso capite?

Mnes. Parum id curo.

Eur. Per deos obsecro, nequaquam prodideris me: huc accede.

Mnes. O me infelicem!

Eur. Immotus sede, et erige caput. Quo te vertis?

Mnes. Mu, mu.

Eur. Quid mussitas? omnia belle peracta sunt.

Mnes. Væ misero mihi! levis ergo militabo.

Eur. Animo liquido et tranquillo es: nam formosus videberis omnino. Vin' ipse te spectare?

Mnes. Si tibi ita placet, speculum affer.

Eur. Viden' teipsum?

Mnes. Non mehercle, sed Clisthenem.

Eur. Surge, ut pilos tibi aduram; et inclina te.

Mnes. Hei mihi misero! porcellus fiam.

Eur. Adferat huc aliquis intus facem vel lucernam. Inclina te: caudæ cave nunc extremæ.

Mnes. Curabo id hercle. At vero uror. Heu me miserum! aquam, aquam, vicini, priusquam podex suppetias ferat ad flammam restinguendam.

Eur. Bono animo es.

Mnes. Qui bono animo sim, flamma ambustus?

Ευ. οὗτος σὺ, ποῖ θεῖς;
Μν. εἰς τὸ τῶν Σεμνῶν θεῶν.
οὐ γὰρ, μὰ τὴν Δήμητρά γ', ἐνταυθοῖ μενῶ
τεμνόμενος.
Ευ. οὔκουν καταγέλαστος δῆτ' ἔσει,
τὴν ἡμίκραιραν τὴν ἑτέραν ψιλὴν ἔχων;
Μν. ὀλίγον μέλει μοι.
Ευ. μηδαμῶς, πρὸς τῶν θεῶν,
προδῷς με. χώρει δεῦρο.
Μν. κακοδαίμων ἐγώ.
Ευ. ἔχ' ἀτρέμα σαυτὸν, κἀνάκυπτε. ποῖ στρέφει;
Μν. μῦ, μῦ.
Ευ. τί μύζεις; πάντα πεποίηται καλῶς.
Μν. οἴ μοι κακοδαίμων, ψιλὸς αὖ στρατεύσομαι.
Ευ. μὴ φροντίσῃς· ὡς εὐπρεπὴς φανεῖ πάνυ.
βούλει θεάσασθαι σαυτόν;
Μν. εἰ δοκεῖ, φέρε.
Ευ. ὁρᾷς σεαυτόν;
Μν. οὐ μὰ Δί', ἀλλὰ Κλεισθένην.
Ευ. ἀνίστασ', ἵν' ἀφεύσω σε, κἀγκύψας ἔχε.
Μν. οἴ μοι κακοδαίμων, δελφάκιον γενήσομαι.
Ευ. ἐνεγκάτω τις ἔνδοθεν δᾷδ' ἢ λύχνον.
ἐπίκυπτε· τὴν κέρκον φυλάττου νῦν ἄκραν.
Μν. ἐμοὶ μελήσει, νὴ Δία· πλήν γ' ὅτι κάομαι.
οἴ μοι τάλας. ὕδωρ, ὕδωρ, ὦ γείτονες,
πρὶν ἀντιλαβέσθαι τόν γε πρωκτὸν τῆς φλογός.
Ευ. θάῤῥει.
Μν. τί θαῤῥῶ καταπεπυρπολημένος;

Ευ. ἀλλ' οὐκέτ' οὐδὲν πρᾶγμά σοι· τὰ πλεῖστα γὰρ
ἀποπεπόνηκας.
Μν. φεῦ, ἰοῦ τῆς ἀσβόλου.
αἰθὸς γεγένημαι πάντα τὰ περὶ τὴν τράμιν.
Ευ. μὴ φροντίσῃς· ἕτερος γὰρ αὐτὰ σπογγιεῖ.
Μν. οἰμώξετ' ἄρ', εἴ τις τὸν ἐμὸν πρωκτὸν πλυνεῖ.
Ευ. Ἀγάθων, ἐπειδὴ σαυτὸν ἐπιδοῦναι φθονεῖς.
ἀλλ' ἱμάτιον γοῦν χρῆσον ἡμῖν τουτοΐ
καὶ στρόφιον. οὐ γὰρ ταῦτά γ' ὡς οὐκ ἔστ' ἐρεῖς.
Αγ. λαμβάνετε, καὶ χρῆσθ'· οὐ φθονῶ.
Μν. τί οὖν λαβῶ;
Αγ. ὅ τι; τὸν κροκωτὸν πρῶτον ἐνδύου λαβών.
Μν. νὴ τὴν Ἀφροδίτην, ἡδύ γ' ὄζει ποσθίου.
Αγ. ξύζωσον ἀνύσας.
Μν. αἶρε νῦν στρόφιον.
Ευ. ἰδού.
Μν. ἴθι νῦν κατάστειλόν με τὰ περὶ τὼ σκέλη.
Ευ. κεκρυφάλου δεῖ καὶ μίτρας.
Μν. ἡδὶ μὲν οὖν
κεφαλὴ περίθετος, ἣν ἐγὼ νύκτωρ φορῶ.
Ευ. νὴ τὸν Δί' ἀλλὰ κἀπιτήδεια πάνυ.
Μν. ἆρ' ἁρμόσει μοι;
Αγ. νὴ Δί' ἀλλ' ἄριστ' ἔχει.
Ευ. φέρ' ἔγκυκλον.
Αγ. τουτὶ λάβ' ἀπὸ τῆς κλινίδος.
Ευ. ὑποδημάτων δεῖ.
Αγ. τἀμὰ ταυτὶ λάμβανε.
Μν. ἆρ' ἁρμόσει μοι;

Eur. Sed nihil tibi amplius molestiæ reliquum est: plurimus enim tibi labor exantlatus est.

Mnes. Heu, heu, fuliginem! ambusta mihi omnia sunt circa podicem.

Eur. Istuc ne cures: illum enim alius quis spongia absterget.

Mnes. Utique flebit, si quis podicem meum abluerit.

Eur. Agatho, quandoquidem operam tuam mihi invides, at saltem pallam hancce commoda nobis et strophium: non enim dices te istis carere.

Ag. Sumite et utimini, lubens concedo.

Mnes. Quid igitur sumam?

Ag. Crocotam primum sume et indue.

Mnes. Per Venerem, suavem spirat odorem mentulæ.

Ag. Præcinge illum celeriter.

Mnes. Cedo nunc strophium.

Eur. Ecce.

Mnes. Age nunc indue ornamenta cruribus meis.

Eur. Vittis opus est et mitra.

Ag. En galericulum, quod ego noctu gesto.

Eur. Quin et hercle perquam commodum est.

Mnes. Mihine aptum erit?

Ag. Immo edepol optime habet.

Eur. Cedo encyclum.

Ag. Hoc sume e lectulo.

Eur. Calceis opus est.

Ag. Hos meos sume.

Mnes. An apti mihi erunt?

Eur. Quidni? num laxos gestare amas?

Ag. Tu hoc ipse videas. Sed quandoquidem omnia habes, quorum tibi opus est, intro aliquis quam citissime me vehat.

Eur. Vir quidem hic nobis speciem mulieris utique præ se fert. At quum loqueris, fac ut vocis sono mulierem imiteris bene et verisimiliter.

Mnes. Id conabor.

Eur. Vade igitur.

Mnes. Non hercle, nisi juraveris mihi—

Eur. Quidnam?

Mnes. Te servaturum esse me omnibus modis, si quid mihi accidat mali.

Eur. Juro igitur per Ætherem, domicilium Jovis.

Mnes. Quid potius quam per Hippocratis contubernium?

Eur. Juro igitur per omnes funditus deos.

Mnes. Memento igitur hoc: mens juravit, non vero lingua. Hanc jurejurando minime obstringere volo.

(*Auditur mulierum acclamatio: mutata scena templum conspicitur.*)

Eur. Abi propere celeriter. Nam concionis signum in Thesmophorio apparet: ego vero abibo.

Mnes. Huc age Thratta, sequere. O Thratta, vide, ardentibus facibus quanta ascendat fuligo. Sed, ô perpulchræ Thesmophoræ, recipite me bonis avibus, et huc, et hinc rursus domum. O Thratta, cistam de capite depone, et deinde exime placentam,

Ευ. χαλαρὰ γοῦν χαίρεις φορῶν;
Εγ. σὺ τοῦτο γίγνωσκ'. ἀλλ', ἔχεις γὰρ ὧν δέει,
εἴσω τις ὡς τάχιστά μ' εἰσκυκλήσατο.
Ευ. ἀνὴρ μὲν ἡμῖν οὑτοσὶ, καὶ δὴ γυνὴ
τό γ' εἶδος· ἢν λαλῇς δ', ὅπως τῷ φθέγματι
γυναικιεῖς εὖ καὶ πιθανῶς.
Μν. πειράσομαι
Ευ. βάδιζε τοίνυν.
Μν. μὰ τὸν Ἀπόλλω, οὐκ, ἤν γε μὴ
ὀμόσῃς ἐμοὶ - - -
Ευ. τί χρῆμα;
Μν. συσσώσειν ἐμὲ
πάσαις τέχναις, ἤν μοί τι περιπίπτῃ κακόν.
Ευ. ὄμνυμι τοίνυν αἰθέρ', οἴκησιν Διός.
Μν. τί μᾶλλον, ἢ τὴν Ἱπποκράτους ξυνοικίαν;
Ευ. ὄμνυμι τοίνυν πάντας ἄρδην τοὺς θεούς.
Μν. μέμνησο τοίνυν ταῦθ', ὅτι ἡ φρὴν ὤμοσεν,
ἡ γλῶττα δ' οὐκ ὀμώμοκ', οὐδ' ὥρκωσ' ἐγώ.
(ὀλολύζουσι γυναῖκες. ἱερὸν ὠθεῖται.)
Ευ. ἔκσπευδε ταχέως· ὡς τὸ τῆς ἐκκλησίας
σημεῖον ἐν τῷ Θεσμοφορίῳ φαίνεται.
ἐγὼ δ' ἄπειμι.
Μν. δεῦρο νῦν, ὦ Θρᾷττ', ἕπου.
ὦ Θρᾷττα, θέασαι, καομένων τῶν λαμπάδων
ὅσον τὸ χρῆμ' ἀνέρχεθ' ὑπὸ τῆς λιγνύος.
ἀλλ', ὦ περικαλλῆ Θεσμοφόρω, δέξασθέ με
ἀγαθῇ τύχῃ, καὶ δεῦρο, καὶ πάλιν οἴκαδε.
ὦ Θρᾷττα, τὴν κίστην κάθελε, κᾆτ' ἔξελε

τὸ πόπανον, ὅπως λαβοῦσα θύσω ταῖν θεαῖν.
δέσποινα πολυτίμητε Δήμητερ φίλη,
καὶ Περσέφαττα, πολλὰ πολλάκις μέ σοι
θύειν ἔχουσαν· εἰ δὲ μὴ, ἀλλὰ νῦν λαθεῖν.
καὶ τὸν θυγατέρος χοῖρον ἀνδρός μοι τυχεῖν
πλουτοῦντος, ἄλλως τ' ἠλιθίου κᾀβελτέρου,
καὶ πρὸς φάλητα νοῦν ἔχειν μοι καὶ φρένας.
ποῦ, ποῦ καθίζωμαι 'ν καλῷ, τῶν ῥητόρων
ἵν' ἐξακούω; σὺ δ' ἄπιθ', ὦ Θρᾶττ', ἐκποδών.
δούλοις γὰρ οὐκ ἔξεστ' ἀκούειν τῶν λόγων.

ΚΗΡΥΞ, ΧΟΡΟΣ ΘΕΣΜΟΦΟΡΙΑΖΟΥΣΩΝ, ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΤΙΝΕΣ, ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ, ΚΛΕΙΣΘΕΝΗΣ.

Κη. ΕΥΦΗΜΙΑ ἔστω,
εὐφημία ἔστω.
εὔχεσθε ταῖν Θεσμοφόροιν,
τῇ Δήμητρι καὶ τῇ Κόρῃ,
καὶ τῷ Πλούτῳ, καὶ τῇ Καλλιγενείᾳ,
καὶ τῇ Κουροτρόφῳ, τῇ Γῇ,
καὶ τῷ Ἑρμῇ, καὶ Χάρισιν,
ἐκκλησίαν τήνδε καὶ ξύνοδον τὴν νῦν
κάλλιστα κᾄριστα ποιῆσαι·
πολυωφελῶς μὲν πόλει τῇ Ἀθηναίων,
τυχηρῶς δ' ἡμῖν αὐταῖς,
καὶ τὴν δρῶσαν, τὴν τ' ἀγορεύουσαν

ut eam sumam et libem Deabus. Domina valde honorata, cara Ceres, et Proserpina, da mihi, ut multa sæpe tibi libare queam: sin minus, at nunc, saltem lateam: utque filiæ meæ cunnus virum nanciscatur divitem, quamvis stolidum et insipientem, et ad mutonem adtentam habeat animi mentem. Ubi, ubi sedere potero loco commodo, oratores ut audiam? tu vero, ô Thratta, hinc facesse: servis enim non licet concioni interesse.

PRÆCO, CHORUS MULIERUM THESMOPHORIA CELEBRANTIUM, MULIERES QUÆDAM, MNESILOCHUS, CLISTHENES.

Præc. Favete linguis, favete linguis. Vota facite Thesmophoris, Cereri et Proserpinæ, et Pluto, et Calligeniæ, et juvenum altrici Terræ, et Mercurio, et Gratiis, ut concio hæc et concilium præsens pulcherrime et optime habeatur, multumque

prosit urbi Atheniensium, et feliciter nobis ipsis vertat; et ut, quæ præclaris factis et orationibus merebitur quam optime de populo Atheniensium et mulieribus, ea vincat: hæc precamini et vobis ipsis bona. Io Pæan, io Pæan, io Pæan: gaudeamus.

Chor. Hæc fieri optamus, et deorum genus precamur, ut ad has preces appareant læti. Jupiter magni nominis, et aurea lyra decore, Delum qui colis sacram; et tu omnium victrix virgo, cæsia oculos, auream quæ vibras hastam, quæque urbem habitas florentissimam, huc veni: et multi nominis, ferarum interfectrix puella, pulchræ Latonæ germen: tuque marine venerande Neptune, maris rector, relicto piscoso turbinibusque agitato Nerei penetrali; marinæque puellæ et Nymphæ montivagæ. Aurea quoque lyra accinat precibus nostris. Ex voto concionem habeamus, Atheniensium nobiles mulieres.

Præc. Preces adhibete diis Olympiis, et deabus Olympiis, et Pythiis deis, et Pythiis deabus, et Deliis deis, et Deliis deabus

τὰ βέλτιστα περὶ τὸν δῆμον τῶν Ἀθηναίων,
καὶ τὸν τῶν γυναικῶν,
ταύτην νικᾶν.
ταῦτ' εὔχεσθε, καὶ ὑμῖν αὐταῖς τἀγαθά.
ἰὴ παιὼν, ἰὴ παιὼν, ἰὴ παιών· χαίρωμεν.

Χο. εὐχόμεσθα, καὶ θεῶν γένος
λιτόμεσθα ταῖσδ' ἐπ' εὐχαῖς
φανέντας ἐπιχαρῆναι.
Ζεῦ μεγαλώνυμε, Χρυσολύρα τε,
Δῆλον ὃς ἔχεις ἱεράν·
καὶ σὺ παγκρατὲς κόρα,
γλαυκῶπι, χρυσόλογχε,
πόλιν οἰκοῦσα περιμάχητον, ἐλθὲ δεῦρο.
καὶ πολυώνυμε, θηροφόνε παῖ,
Λάτους χρυσώπιδος ἔρνος·
σύ τε πόντιε σεμνὲ Πόσειδον
ἁλιμέδον, προλιπὼν
μυχὸν ἰχθυόεντ' οἰστροδόνητον
Νηρέος· εἰνάλιοί τε κόραι,
Νύμφαι τ' ὀρείπλαγκτοι.
χρυσέα τε φόρμιγξ ἠχήσειεν ἐπ' εὐχαῖς
ἡμετέραις· τελέως δ'
ἐκκλησιάσαιμεν Ἀθηναίων
εὐγενεῖς γυναῖκες.

Κη. εὔχεσθε τοῖς θεοῖσι τοῖς Ὀλυμπίοις,
καὶ ταῖς Ὀλυμπίαισι, καὶ τοῖς Πυθίοις,
καὶ ταῖς Πυθίαισι, καὶ τοῖς Δηλίοις,
καὶ ταῖσι Δηλίαισι, τοῖς τ' ἄλλοις θεοῖς·

εἴ τις ἐπιβουλεύει τι τῷ δήμῳ κακὸν
τῷ τῶν γυναικῶν, ἢ 'πικηρυκεύεται
Εὐριπίδῃ, Μήδοις τ', ἐπὶ βλάβῃ τινὶ
τῇ τῶν γυναικῶν, ἢ τυραννεῖν ἐπινοεῖ,
ἢ τὸν τύραννον ξυγκατάγειν, ἢ παιδίον
ὑποβαλλομένης κατεῖπέ τις, ἢ δούλη τινὸς,
προαγωγὸς οὖσ', ἐνεθρύλλισεν τῷ δεσπότῃ,
ἢ πεμπομένη τις ἀγγελίας ψευδεῖς φέρει,
ἢ μοιχὸς εἴ τις ἐξαπατᾷ ψευδῆ λέγων,
καὶ μὴ δίδωσιν ἃ ἂν ὑπόσχηταί ποτε,
ἢ δῶρά τις δίδωσι μοιχῷ γραῦς γυνὴ,
ἢ καὶ δέχεται προδιδοῦσ' ἑταῖρα τὸν φίλον·
κεἴ τις κάπηλος, ἢ καπηλὶς, τοῦ χοὸς,
ἢ τῶν κοτυλῶν, τὸ νόμισμα διαλυμαίνεται,
κακῶς ἀπολέσθαι τοῦτον αὐτὸν κοἰκίαν
ἀρᾶσθε· ταῖς δ' ἄλλαισιν ὑμῖν τοὺς θεοὺς
εὔχεσθε πάσαις πολλὰ δοῦναι κἀγαθά.

Χο. ξυνευχόμεθα τέλεα μὲν
πόλει, τέλεα δὲ δήμῳ,
τάδ' εὔγματα γενέσθαι·
τὰ δ' ἄρισθ' ὅσαις προσήκει
νικᾷν λεγούσαις· ὁπόσαι δ'
ἐξαπατῶσι, παραβαίνου-
σί τε τοὺς ὅρκους
τοὺς νενομισμένους,
κερδῶν ἕνεκ' ἐπὶ βλάβῃ,
ἢ ψηφίσματα καὶ νόμον
ζητοῦσ' ἀντιμεθιστάναι,

et reliquis diis. Si quis malum aliquod machinatur muliebri populo, vel pacem offert Euripidi, Medisve, unde detrimentum capiant mulieres; vel tyrannidem affectat, vel cum aliis conspirat, ut tyrannum reducat; vel mulieris alicujus, quæ infantem supposuerit, nomen detulit; vel si mulieris alicujus ancilla lenocinium faciens, rem hero in aurem insusurrat, aut si aliquo missa, falsos nuntios adfert; vel si quis mœchus mulierem decipit mendaciis, et non dat quæ promiserit; vel si quæ anus dona dat mœcho; vel si dona accipit ab alio meretrix, amicum suum prodens; et si quis caupo vel caupona, congii vel cotylarum usu receptam mensuram adulterat, ut male pereat ipse et tota familia, imprecamini: vobis autem aliis omnibus ut dii dent multa bona, precamini.

Chor. Junctis precamur precibus, ut rata urbi, rataque populo hæc vota fiant, utque suffragiis omnibus vincant, uti par est, quæ optima suaserint: quæcunque vero decipiunt, violantque jurisjurandi formulas moribus receptas, proprii lucri gratia, et in publicum detrimentum; vel plebiscita et legem quærunt

abrogare, novis promulgatis; arcanaque hostibus nostris produnt, vel Medos inducunt in regionem nostram, ad eam perdendam, impie agunt, injuriaque adficiunt civitatem. Sed tu, imperio qui regis omnia Jupiter, hæc rata facias, ut nobis dii adsint, quamvis mulieres simus.

Præc. Audite omnes. Placuerunt hæc Senatui mulierum, Timoclea præside, Lysilla scribæ vicem obeunte, dicente Sostrata; concilium haberi mane, die medio Thesmophoriorum, quo nobis quamplurimum est otii, et consultari primum de Euripide, quid illum pati oporteat: videtur enim injuriam facere nobis omnibus. Quis concionari vult?

Mul. I. Ego.

Præc. Circumda igitur hanc coronam capiti, priusquam verba facias. Tace, sile, adtento esto animo: exscreat enim jam, quod faciunt oratores: longam orationem habitura videtur.

Mul. I. Ecastor nulla ambitione inducta, ô mulieres, loquutura surrexi: sed enim jampridem graviter fero misera, quum contumeliis vos lacessi videam ab Euripide, illo olerum venditricis filio, multaque et varia audire opprobria. Quibus enim

τἀπόῤῥητά τε τοῖσιν ἐ-
χθροῖς ἡμετέροις λέγουσιν,
ἢ Μήδους ἐπάγουσι τῆς
χώρας ἐπὶ βλάβῃ,
ἀσεβοῦσιν, ἀδικοῦσίν τε τὴν
πόλιν. ἀλλ' ὦ παγκρατὲς
Ζεῦ, ταῦτα κυρώσειας, ὥσθ'
ἡμῖν θεοὺς παραστατεῖν,
καίπερ γυναιξὶν οὔσαις.

Κη. ἄκουε πᾶς. ἔδοξε τῇ Βούλῃ τάδε
τῇ τῶν γυναικῶν· Τιμόκλει' ἐπεστάτει·
Λύσιλλ' ἐγραμμάτευεν· εἶπε Σωστράτη·
ἐκκλησίαν ποιεῖν ἕωθεν τῇ μέσῃ
τῶν Θεσμοφορίων, ᾗ μάλισθ' ἡμῖν σχολή·
καὶ χρηματίζειν πρῶτα περὶ Εὐριπίδου,
ὅ τι χρὴ παθεῖν ἐκεῖνον. ἀδικεῖν γὰρ δοκεῖ
ἡμῖν ἁπάσαις. τίς ἀγορεύειν βούλεται;

Γυ. ἐγώ.

Κη. περίθου νυν τόνδε πρῶτον, πρὶν λέγειν.
σίγα, σιώπα, πρόσεχε τὸν νοῦν· χρέμπτεται γὰρ ἤδη,
ὅπερ ποιοῦσ' οἱ ῥήτορες. μακρὰν ἔοικε λέξειν.

Γυ. α'. Φιλοτιμίᾳ μὲν οὐδεμιᾷ, μὰ τὼ θεὼ,
λέξουσ' ἀνέστην, ὦ γυναῖκες· ἀλλὰ γὰρ
βαρέως φέρω τάλαινα πολὺν ἤδη χρόνον,
προπηλακιζομένας ὁρῶσ' ὑμᾶς ὑπὸ
Εὐριπίδου, τοῦ τῆς λαχανοπωλητρίας,
καὶ πολλὰ καὶ παντοῖ' ἀκουούσας κακά.
τί γὰρ οὗτος ἡμᾶς οὐκ ἐπισμῇ τῶν κακῶν;

που δ' οὐχὶ διαβέβληχ', ὅπου περ ἔμβραχυ
εἰσὶν θεαταὶ, καὶ τραγῳδοὶ, καὶ χοροὶ,
τὰς μοιχοτρόπους, τὰς ἀνδρεραστρίας καλῶν,
τὰς οἰνοπίπας, τὰς προδότιδας, τὰς λάλους,
τὰς οὐδὲν ὑγιὲς, τὰς μέγ' ἀνδράσιν κακόν·
ὥστ' εὐθὺς εἰσιόντες ἀπὸ τῶν ἰκρίων
ὑποβλέπουσ' ἡμᾶς, σκοποῦνταί τ' εὐθέως,
μὴ μοιχὸς ἔνδον ᾖ τις ἀποκεκρυμμένος.
δρᾶσαι δ' ἔθ' ἡμῖν οὐδὲν ὥσπερ καὶ προτοῦ
ἔξεστι· τοιαῦθ' οὗτος ἐδίδαξεν κακὰ
τοὺς ἄνδρας ἡμῶν· ὥς', ἐάν γέ τις πλέκῃ
γυνὴ στέφανον, ἐρᾷν δοκεῖ· κᾂν ἐκβάλῃ
σκεῦός τι, κατὰ τὴν οἰκίαν πλανωμένη,
ὡνὴρ ἐρωτᾷ, Τῷ κατέαγεν ἡ χύτρα;
οὐκ ἔσθ' ὅπως οὐ Τῼ ΚΟΡΙΝΘΙῼ ΞΕΝῼ.
κάμνει κόρη τις; εὐθὺς ὡδελφὸς λέγει,
τὸ χρῶμα τοῦτό μ' οὐκ ἀρέσκει τῆς κόρης.
εἶεν· γυνή τις ὑποβαλέσθαι βούλεται,
ἀποροῦσα παίδων; οὐδὲ τοῦτ' ἔστιν λαθεῖν.
ὦνδρες γὰρ ἤδη παρακάθηνται πλησίον.
πρὸς τοὺς γέροντάς θ', οἳ προτοῦ τὰς μείρακας
ἤγοντο, διαβέβληκεν· ὥς' οὐδεὶς γέρων
γαμεῖν θέλει γυναῖκα διὰ τοὔπος τοδί·
ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΓΑΡ ΓΕΡΟΝΤΙ ΝΥΜΦΙῼ
ΓΥΝΗ.
εἶτα διὰ τοῦτον ταῖς γυναικωνίτισιν
σφραγῖδας ἐμβάλλουσιν ἤδη καὶ μοχλοὺς,
τηροῦντες ἡμᾶς· καὶ προσέτι Μολοττικοὺς

ille nos conviciis non incessit? ubi nos non calumniatur, sicubi spectatores vel pauci conveniunt, et tragœdi et chori? fallaces nimirum, et virorum amatrices vocans, vinolentas, proditrices, loquaces, nulli rei neque frugi bonæ, magnum viris malum. Quapropter simul ac ingrediuntur domum a theatro revertentes, limis nos intuentur, dispiciuntque protinus, an forte adulter quispiam intus sit occultatus. Facere autem nobis nihil amplius, ut antehac, licet; adeo homo hic mala docuit viros nostros: ut si quæ nectat mulier corollam, amare videatur; et si cui per domum cursitanti vas aliquod excidat, vir rogitet: *Cujusnam in honorem fracta est olla? non alius procul dubio, quam Corinthii hospitis.* Morbo laborat puella aliqua? statim frater dicit: *Color hicce mihi non placet puellæ.* Porro si carens liberis mulier quæpiam sibi partum supponere velit, neque hoc clam facere licet: viri enim jam adsident proxime. Et apud senes, qui puellas antea ducebant, nos calumniatus est, ita ut non sit senex ullus, qui uxorem ducere velit, propter hunc versum: *Imperat enim seni marito uxor.* Deinde hic etiam in causa est cur gynæconitides obsignent jam, et pessulis occludant, custosdientes nos, et præterea

Molossos alant, terriculamenta mœchis, canes. Et hæc quidem ignosci possunt: quæ vero nobis antehac sumere licebat, quum ipsæ e cella penuaria depromeremus, farinam, oleum, vinum, ne ista quidem amplius licet. Ipsi enim jam viri parvas claves gestant, occultas, et maxime malignas Laconicas nescio quas, tres habentes dentes. Nihilominus antea licebat clam aperire ostium, si faciendum curassemus nobis triobolarem anulum. Nunc autem familiarum illa pernicies, Euripides, viros docuit corrosa vermibus sigilla appensa gestare. Itaque opus esse mihi videtur, ut exitium aliquod huic homini quaqua ratione moliamur, vel toxico, vel alio quovis dolo, ut pereat. Hæc ego palam dico: reliqua vero cum scriba in syngrapham conferam.

Chor. Nunquam hac audivi versutiorem feminam, neque majore facundia pollentem: omnia enim dicit recte, omnesque species examinavit, et omnia ponderavit mente: prudenterque et callide argumenta invenit bene excogitata; adeo ut, si diceret juxta illam Xenocles Carcini filius, vobis omnibus videretur ille, ut quidem opinor, plane nihil dicere.

Mul. II. Pauca sunt, quæ ut dicerem, ipsa in medium processi. Nam cetera quidem recte hæc accusatione comprehen-

τρέφουσι, μορμολύκεια τοῖς μοιχοῖς, κύνας.
καὶ ταῦτα μὲν ξύγγνωσθ'· ἃ δ' ἦν ἡμῖν προτοῦ,
αὐταῖσι ταμιείου προαιρούσαις λαβεῖν,
ἄλφιτον, ἔλαιον, οἶνον, οὐδὲ ταῦτ' ἔτι
ἔξεστιν. οἱ γὰρ ἄνδρες ἤδη κλειδία
αὐτοὶ φοροῦσι κρυπτὰ, κακοηθέστατα,
Λακώνικ' ἄττα, τρεῖς ἔχοντα γομφίους.
προτοῦ μὲν οὖν ἦν ἀλλ' ὑποῖξαι τὴν θύραν,
ποιησαμέναισι δακτύλιον τριωβόλου·
νῦν δ' οὗτος αὐτοὺς ᾡκότριψ Εὐριπίδης
ἐδίδαξε θριπήδεστ' ἔχειν σφραγίδια
ἐξαψαμένους. νῦν οὖν ἐμοὶ τούτῳ δοκεῖ
ὄλεθρόν τιν' ἡμᾶς κυρκανᾶν ἀμωσγέπως,
ἢ φαρμάκοισιν, ἢ μιᾷ γέ τῳ τέχνῃ,
ὅπως ἀπολεῖται. ταῦτ' ἐγὼ φανερῶς λέγω·
τὰ δ' ἄλλα μετὰ τῆς Γραμματέως ξυγγράψομαι.
Χο. οὐπώποτε ταύτης
ἤκουσα πολυπλοκωτέρας
γυναικὸς, οὐδὲ δεινότερον λεγούσης.
πάντα γὰρ λέγει δίκαια· πάσας δ' ἰδέας
ἐξήτασεν· πάντα δ' ἐβάστασεν φρενὶ,
πυκνῶς τε ποικίλους λόγους
ἀνεῦρεν εὖ διεζητημένους,
ὥστ' ἂν, εἰ λέγοι παρ' αὐτὴν Ξενοκλέης ὁ Καρκίνου,
δοκεῖν ἂν αὐτὸν,
ὡς ἐγῷμαι, πᾶσιν ὑμῖν ἄντικρυς μηδὲν λέγειν.
Γυ. β'. ὀλίγων ἕνεκά γ' αὐτὴ παρῆλθον ῥημάτων.
τὰ μὲν γὰρ ἄλλ' αὕτη κατηγόρηκεν εὖ·

ἃ δ' ἐγὼ πέπονθα, ταῦτα λέξαι βούλομαι.
ἐμοὶ γὰρ ὡνὴρ ἀπέθανεν μὲν ἐν Κύπρῳ,
παιδάρια πέντε καταλιπών· ἃ 'γω μόγις
στεφανηπλοκοῦσ' ἔβοσκον ἐν ταῖς μυῤῥίναις.
τέως μὲν οὖν, ἀλλ' ἡμικάκως, ἐβοσκόμην·
νῦν δ' οὗτος ἐν ταῖσιν τραγῳδίαις ποιῶν,
τοὺς ἄνδρας ἀναπέπεικεν οὐκ εἶναι θεούς·
ὥστ' οὐκέτ' ἐμπολῶμεν οὐδ' εἰς ἥμισυ.
νῦν οὖν ἁπάσαισιν παραινῶ καὶ λέγω,
τοῦτον κολάσαι τὸν ἄνδρα πολλῶν οὕνεκα.
ἄγρια γὰρ ἡμᾶς, ὦ γυναῖκες, δρᾷ κακὰ,
ἅτ' ἐν ἀγρίοισι τοῖς λαχάνοις αὐτὸς τραφείς.
ἀλλ' εἰς ἀγορὰν ἄπειμι· δεῖ γὰρ ἀνδράσι
πλέξαι στεφάνους ξυνθηματιαίους εἴκοσιν.

Χο. ἕτερον αὖ τι λῆμα τοῦτο
κομψότερον ἔτ', ἢ τὸ πρότερον, ἀναπέφηνεν.
οἷα κατεστωμύλατο
οὐκ ἄκαιρα, φρένας ἔχουσα,
καὶ πολύπλοκον νόημ', οὐδ' ἀσύνετ', ἀλλὰ
πιθανὰ πάντα. δεῖ δὲ ταύτης
τῆς ὕβρεως ἡμῖν τὸν ἄνδρα περιφανῶς δοῦναι δίκην.

Μν. τὸ μὲν, ὦ γυναῖκες, ὀξυθυμεῖσθαι σφόδρα
Εὐριπίδῃ, τοιαῦτ' ἀκουούσας κακὰ,
οὐ θαυμάσιόν ἐστ', οὐδ' ἐπιζεῖν τὴν χολήν.
καὐτὴ γάρ ἔγωγ', οὕτως ὀναίμην τῶν τέκνων,
μισῶ τὸν ἄνδρ' ἐκεῖνον εἰ μὴ μαίνομαι.
ὅμως δ' ἐν ἀλλήλαισι χρὴ δοῦναι λόγον.
αὐταὶ γὰρ ἐσμὲν, κοὐδεμί' ἐκφορὰ λόγου.

dit; quæ vero ipsa passa sum, ea dicere volo. Mihi enim vir mortuus est in Cypro, liberis quinque relictis parvulis, quos ego ægre alebam corollis nectendis in foro, ubi venduntur myrti. Antea igitur vix ac ne vix quidem vitam meam sustentabam: nunc vero hic tragœdiarum suarum commentis persuasit viris deos non esse, unde fit, ut ne dimidiam quidem partem amplius vendamus. Itaque omnibus suadeo et dico, ut puniatis hunc virum multis de causis. Agrestia enim, ô mulieres, nobis facit mala, utpote agrestibus oleribus ipse innutritus. Sed in forum abibo. Viris enim quisbusdam oportet, ut coronas nectam locatitias viginti.

Chor. Altera hæc libertas dicendi lepidior adhuc, quam prior, apparuit: adeo facete dixit, non intempestive, prudentia prædita et versuto ingenio: neque dicta ejus intellectu difficilia, sed omnia ad persuadendum accommodata. Oportet autem hujus injuriæ nobis virum illum insignes dare pœnas.

Mnes. Vos quidem, ô mulieres, acriter irasci et vehementer Euripidi, talia audientes opprobria, non mirum est, neque effervescere vobis bilem. Nam et ego ipsa, ita mihi salvi sint liberi, odi virum illum, nisi insanio. Verumtamen oportet, ut nobis-

met ipsis reddamus rationes: solæ enim sumus, nec metus est, ne foras efferantur nostri sermones. Quid illum accusamus, graviterque ferimus, si duo nobis vel tria flagitia, de quibus rescivit, exprobravit, quum faciamus innumera? Ego enim ipsa primum, ne de alia dicam, conscia mihi sum multorum scelerum: illud vero omnium longe scelestissimum, quod, tres modo dies nupta, dum maritus meus mecum noctu concumbebat, admisi. Erat mihi amicus, qui septuenni mihi vitium obtulerat: hic amore mei captus venit, et januam unguibus leniter scalpsit. Id quod res erat illico cognovi: clam igitur descendo. Vir autem rogat: *Quo descendis?—Quo?* respondi, *tormina me cruciant ventris, ô marite, et dolor: qua gratia ad latrinam eo.—Vade igitur*, inquit. Tum ille quidem conterere cedrides, anethum, salviam: ego vero, postquam aqua cardinem conspersi, egressa sum ad mœchum: deinde inclinato corpore juxta aram pro foribus stans, prehensaque adnixa lauro, subagitata fui. Hæc nunquam, animadvertite, dixit Euripides: neque, ut a servis et mulionibus permolimur, si desint alii mœchi, dicit: neque ut, quum maxime noctu ab aliquo subagitatæ fuerimus, mane allia mandimus, e vir ab excubiis domum rediens, aliquid mali nos fecisse statim suspicetur. Hæc, vides, nunquam dixit. Si vero Phædram conviciis incessit, quid hoc ad nos? Neque istuc dixit unquam,

τί ταῦτ᾽ ἔχουσαι κεῖνον αἰτιώμεθα,
βαρέως τε φέρομεν, εἰ δύ᾽ ἡμῶν ἢ τρία
κακὰ ξυνειδὼς εἶπε δρώσας μυρία;
ἐγὼ γὰρ αὐτὴ πρῶτον, ἵνα μὴ ἄλλην λέγω,
ξύνοιδ᾽ ἐμαυτῇ πολλὰ δείν᾽· ἐκεῖνο δ᾽ οὖν
δεινότατον, ὅτε νύμφη μὲν ἦν τρεῖς ἡμέρας,
ὁ δ᾽ ἀνὴρ παρ᾽ ἐμοὶ κάθευδεν· ἦν δ᾽ ἐμοὶ φίλος,
ὅσπερ με διεκόρευσεν οὖσαν ἑπτέτιν.
οὗτος πόθῳ μου ᾽κνυεν ἐλθὼν τὴν θύραν·
κᾆτ᾽ εὐθὺς ἔγνων· εἶτα καταβαίνω λάθρα.
ὁ δ᾽ ἀνὴρ ἐρωτᾷ· Ποῖ σὺ καταβαίνεις; --- Ὅποι;
στρόφος μ᾽ ἔχει τὴν γαστέρ᾽, ὦ ᾽νερ, κᾠδύνη·
ἐς τὸν κοπρῶν᾽ οὖν ἔρχομαι. --- Βάδιζέ νυν.
κᾆθ᾽ ὁ μὲν ἔτριβεν κεδρίδας, ἄνηθον, σφάκον·
ἐγὼ δὲ καταχέασα τοῦ στροφέως ὕδωρ,
ἐξῆλθον ὡς τὸν μοιχόν· εἶτ᾽ ἠρειδόμην
παρὰ τὸν Ἀγυιᾶ, κύβδ᾽ ἐχομένη τῆς δάφνης.
ταῦτ᾽ οὐδεπώποτ᾽ εἶφ᾽, ὁρᾶτ᾽, Εὐριπίδης·
οὐδ᾽ ὡς ὑπὸ τῶν δούλων τε κᾠρεωκόμων
σποδούμεθ᾽, ἢν μὴ ᾽χωμεν ἕτερον, οὐ λέγει·
οὐδ᾽ ὡς, ὅταν μάλισθ᾽ ὑπό του ληκώμεθα
τὴν νύχθ᾽, ἕωθεν σκόροδα διαμασώμεθα,
ἵν᾽ εὐθὺς εἰσιὼν ἀπὸ τοῦ τείχους ἀνὴρ
μηδὲν κακὸν δρᾶν ὑποτοπῆται. ταῦθ᾽, ὁρᾷς,
οὐπώποτ᾽ εἶπεν. εἰ δὲ Φαίδραν λοιδορεῖ,
ἡμῖν τί τοῦτ᾽ ἔστ᾽; οὐδ᾽ ἐκεῖν᾽ εἴρηκέ πω,
ὡς καὶ γυνὴ δεικνῦσα τἀνδρὶ τοὔγκυκλον
ὑπ᾽ αὐγὰς, οἷόν ἐστιν, ἐγκεκαλυμμένον

τὸν μοιχὸν ἐξέπεμψεν, οὐδ' εἴρηκέ πω.
ἑτέραν δ' ἐγῷδ', ἣ 'φασκεν ὠδίνειν γυνὴ
δέχ' ἡμέρας, ἕως ἐπρίατο παιδίον·
ὁ δ' ἀνὴρ περιήρχετ'. ὠκυτόκει' ὠνούμενος·
τὸ δ' εἰσέφερε γραῦς ἐν χύτρᾳ τὸ παιδίον,
ἵνα μὴ βοῴη, κηρίῳ βεβυσμένον·
εἶθ', ὡς ἔνευσεν ἡ φέρουσ', εὐθὺς βοᾷ·
'Απελθ', ἄπελθ', ἤδη γάρ, ὦ 'νερ, μοὶ δοκῶ
τέξειν. τὸ γὰρ ἦτρον τῆς χύτρας ἐλάκτισε.
χῷ μὲν γεγηθὼς ἔτρεχεν· ἡ δ' ἐξέσπασεν
ἐκ τοῦ στόματος τοῦ παιδίου· τὸ δ' ἀνέκραγεν.
εἶθ' ἡ μιαρὰ γραῦς, ἣ 'φερεν τὸ παιδίον,
θεῖ μειδιῶσα πρὸς τὸν ἄνδρα, καὶ λέγει·
Λέων, λέων σοι γέγονεν, αὔτ' ἔκμαγμα σόν·
τά τ' ἄλλ' ἀπαξάπαντα, καὶ τὸ πόσθιον
τῷ σῷ προσόμοιον, στρεβλὸν, ὥσπερ κύτταρον.
ταῦτ' οὐ ποιοῦμεν τὰ κακά; νὴ τὴν 'Αρτεμιν,
ἡμεῖς γε. κᾆτ' Εὐριπίδῃ θυμούμεθα,
οὐδὲν παθοῦσαι μεῖζον, ἢ δεδράκαμεν;

Χο. ταυτὶ μέντοι θαυμαστὸν,
ὁπόθεν εὑρέθη τὸ χρῆμα,
χ' ἥτις ἐξέθρεψε χώρα
τήνδε τὴν θρασεῖαν οὕτω.
τάδε γὰρ εἰπεῖν τὴν πανοῦργον
κατὰ τὸ φανερὸν ὧδ' ἀναιδῶς,
οὐκ ἂν ᾠόμην ἐν ἡμῖν οὐδὲ τολμῆσαί ποτ' ἄν.
ἀλλ' ἅπαν γένοιτ' ἂν ἤδη·
τὴν παροιμίαν δ' ἐπαινῶ

ut mulier ostendens viro encyclum ad lucem expansum, jubens mirari quam pulchrum esset, obtectum mœchum emiserit: non utique hoc dixit. Aliam vero ego novi mulierem, quæ decem totos dies parturire se dixit, donicum infantem emerit. Vir interea urbem obibat, medicamenta emens accelerando partui. Domum autem adtulit anus in olla infantem, cui, ne vagiret, os favo obturaverat: tum, ut capite innuit anus, mulier illico clamat: *Abi, abi; jam enim, ô marite, mihi videor paritura.* Ventrem enim ollæ calcibus ferierat infans: et hic quidem lætus abiit. Illa autem favum ex ore infantis extraxit, qui illico vagire cœpit. Deinde scelesta anus, quæ infantem adtulerat, adcurrit subridens ad virum, et dicit: *Leo, leo tibi natus est, expressa tui imago, et cum cetera omnia, tum etiam mentula tuæ similis, tortuosa, instar nucamenti pinei.* Hæc non perpetramus facinora? hæc utique, per Dianam: deinde vero irascimur Euripidi, a quo non plus audivimus, quam fecimus?

Chor. Hoc utique mirum, unde inventa sit res ista, et quænam educaverit regio hanc adeo audacem. Talia enim tam impudenter aperte dicere improbam non rebar inter nos ne ausuram quidem fuisse unquam. Sed omnia nunc evenire queant; et verbum laudo vetus illud: *Sub omni enim lapide dispicere*

oportet, ne latens forte mordeat orator. Enimvero impudentibus suopte ingenio mulieribus nihil pejus est ad omnia, præter mulieres.

Mul. III. Haud sane, per Aglauron, ô mulieres, sapitis: sed vel fascinatæ estis, vel malum aliquod magnum vobis aliud contigit, si hanc sinitis pestem talibus nos omnes injuriis adficere. Quapropter, si quæ est vestrûm, quæ hanc ulcisci velit, bene est: sin minus, nos ipsæ et pedisequæ, cinere alicunde sumto, hujus depilabimus cunnum, ut discat mulier quæ sit, mulieribus in posterum non male dicere.

Mnes. Ne, quæso, cunnum, ô mulieres. Si enim quum esset libera concio, et liceret verba facere omnibus civibus, quæ adsumus, tum dixi quæ noveram ad excusandum Euripidem idonea, an idcirco pœnas me dare vobis æquum est pilorum vulsione?

Mul. III. Annon vero te pœnas dare æquum est? quæ sola sustinuisti causam viri defendere, qui nos multis malis adfecit, dum de industria excogitat fabularum argumenta, sicubi femina improba exstitit, Melanippas faciens et Phædras: de Penelope vero nunquam fecit drama, quod femina casta esse videretur.

Mnes. Atqui hujus rei causam novi. Etenim ne unam quidem hujus ætatis mulierum dixeris Penelopen: Phædras vero omnes omnino.

Mul. III. Audite, ô mulieres, quid dixerit improba de nobis omnibus rursus.

Mnes. At vero ecastor nondum dixi omnia, quorum conscia sum: sin aliter creditis, vultisne plura dicam?

Mul. III. Sed plura non possis. Quæcunque enim noveras, effudisti omnia.

Mnes. Non ecastor decies-millesimam partem eorum, quæ

τὴν παλαιάν· ὑπὸ λίθῳ γὰρ
παντί που χρὴ, μὴ δάκῃ ῥήτωρ, ἀθρεῖν.
ἀλλ᾽ οὐ γάρ ἐστι τῶν ἀναισχύντων φύσει γυναικῶν
οὐδὲν κάκιον εἰς ἅπαντα, πλὴν ἄρ᾽ ἢ γυναῖκες.

Γ. γ΄. οὔ τοι μὰ τὴν Ἄγλαυρον, ὦ γυναῖκες, εὖ φρονεῖτε,
ἀλλ᾽ ἢ πεφάρμαχθ᾽, ἢ κακόν τι μέγα πεπόνθατ᾽ ἄλλο
ταύτην ἐῶσαι τὴν φθόρον τοιαῦτα περιυβρίζειν
ἡμᾶς ἁπάσας. εἰ μὲν οὖν τις ἔστιν---εἰ δὲ μὴ, ἡμεῖς,
αὐταί γε καὶ τὰ δουλάρια, τέφραν ποθὲν λαβοῦσαι,
ταύτης ἀποψιλώσομεν τὸν χοῖρον, ἵνα διδαχθῇ
γυνὴ γυναῖκας οὖσα μὴ κακῶς λέγειν τὸ λοιπόν.

Μν. μὴ δῆτα τόν γε χοῖρον, ὦ γυναῖκες. εἰ γὰρ, οὔσης
παῤῥησίας, κἀξὸν λέγειν ὅσαι πάρεσμεν ἀσταὶ,
εἶτ᾽ εἶπον ἃ ᾽γίγνωσκον ὑπὲρ Εὐριπίδου δίκαια,
διὰ τοῦτο τιλλομένην με δεῖ δοῦναι δίκην ὑφ᾽ ὑμῶν;

Γ. γ΄. οὐ γάρ σε δεῖ δοῦναι δίκην; ἥτις μόνη τέτληκας
ὑπὲρ ἀνδρὸς ἀντειπεῖν, ὃς ἡμᾶς πολλὰ κακὰ δέδρακεν,
ἐπίτηδες εὑρίσκων λόγους, ὅπου γυνὴ πονηρὰ
ἐγένετο, Μελανίππας ποιῶν, Φαίδρας τε· Πηνελόπην δὲ
οὐπώποτ᾽ ἐποίησεν, ὅτι γυνὴ σώφρων ἔδοξεν εἶναι.

Μν. ἐγὼ γὰρ οἶδα ταἴτιον. μίαν γὰρ οὐκ ἂν εἴποις
τῶν νῦν γυναικῶν Πηνελόπην, Φαίδρας δ᾽ ἁπαξαπάσας.

Γ. γ΄. ἀκούετ᾽ ὦ γυναῖκες, οἷ᾽ εἴρηκεν ἡ πανοῦργος
ἡμᾶς ἁπάσας αὖθις αὖ.

Μν. καὶ νὴ Δί᾽ οὐδέπω γε
εἴρηχ᾽, ὅσα ξύνοιδ᾽· ἐπεὶ βούλεσθε πλεῖον εἴπω;

Γ. γ΄. ἀλλ᾽ οὐκέτ᾽ ἂν ἔχοις· ὅσα γὰρ ᾔδεις ἐξέχεας ἅπαντα.

Μν. μὰ τὸν Δί᾽ οὐ τὴν μυριοστὴν μοῖραν, ὧν ποιοῦμεν.

ἐπεὶ τόδ' οὐκ εἴρηχ', ὁρᾷς, ὡς στλεγγίδας λαβοῦσαι
ἔπειτα σιφωνίζομεν τὸν οἶνον.
Γ. γ'. ἐπιτριβείης.
Μν. ὥς τ' αὖ τὰ κρέ' ἐξ 'Απατουρίων ταῖς μαστροποῖς διδοῦσαι,
ἔπειτα τὴν γαλῆν φαμὲν - - -
Γ. γ'. τάλαιν' ἐγὼ, φλυαρεῖς.
Μν. οὐδ' ὡς τὸν ἄνδρα τῷ πελέκει γυνὴ κατεσπόδησεν,
οὐκ εἶπον· οὐδ' ὡς φαρμάκοις ἑτέρα τὸν ἄνδρ' ἔμηνεν,
οὐδ' ὡς ὑπὸ τῇ πυέλῳ κατώρυξέν ποτ' - - -
Γ. γ'. ἐξόλοιο.
Μν. 'Αχαρνικὴ τὸν πατέρα.
Γ. γ'. ταυτὶ δῆτ' ἀνέκτ' ἀκούειν;
Μν. οὐδ' ὡς σὺ, τῆς δούλης τεκούσης ἄῤῥεν', εἶτα σαυτῇ
τοῦθ' ὑπεβάλου· τὸ σὸν δὲ θυγάτριον παρῆκας αὐτῇ.
Γ. γ'. οὔ τοι, μὰ τὼ θεὼ, σὺ καταπροίξει λέγουσα ταυτί·
ἀλλ' ἐκποκιῶ σου τὰς ποκάδας.
Μν. οὔποτε μὰ Δία σύ γ' ἅψει.
Γ. γ'. καὶ μὴν ἰδού.
Μν. καὶ μὴν ἰδού.
Γ. γ'. λαβὲ θοἰμάτιον, Φιλίστη.
Μν. πρόσθες μόνον, κἀγώ σε, νὴ τὴν Ἄρτεμιν - - -
Γ. γ'. τί δράσεις;
Μν. τὸν σησαμοῦνθ', ὃν κατέφαγες, τοῦτόν σε χεσεῖν ποιήσω.
Χο. παύσασθε λοιδορούμεναι. καὶ γὰρ γυνή τις ὑμῖν
ἐσπουδακυῖα προστρέχει. πρὶν οὖν ὁμοῦ γενέσθαι,
σιγᾶθ', ἵν' αὐτῆς κοσμίως πυθώμεθ' ἅττα λέξει.
Κλ. φίλαι γυναῖκες, ξυγγενεῖς τοῦ 'μοῦ τρόπου,
ὅτι μὲν φίλος εἴμ' ὑμῖν, ἐπίδηλος ταῖς γνάθοις.

facimus: siquidem hoc non dixi, viden'? ut strigilibus sumtis postea tanquam per siphonem adtrahimus vinum.

Mul. III. Male pereas.

Mnes. Nec ut carnes ex Apaturiis lenis dantes, deinde mustelam dicimus---

Mul. III. Miseram me! nugaris.

Mnes. Nec, ut virum securi mulier percusserit, dixi: neque ut philtris alia virum ad insaniam adegerit: neque ut aliquando sub balneatorio solio defoderit---

Mul. III. Pestem oppetas.

Mnes. Acharnica suum patrem.

Mul. III. Hæccine ferant aures nostræ?

Mnes. Neque ut tu, quum ancilla peperisset marem, tibi ipsi eum subposuisti, tuam vero filiolam tradidisti illi.

Mul. III. Haud sane, per Deas, tu impune hæc dixeris; sed evellam tibi pilos.

Mnes. Nunquam, per Jovem, tu me attinges.

Mul. III. At ecce.

Mnes. Ecce contra.

Mul. III. Accipe pallam meam, Philista.

Mnes. Admove manum modo, atque ego te, per Dianam---

Mul. III. Quid facies?

Mnes. Sesaminam placentam, quam comedisti, hanc faciam ut caces.

Chor. Desinite conviciari: nam mulier quædam festinans ad nos adcurrit: quare, antequam nos conveniat, tacete, ut sedate audiamus quæ dictura est.

Clis. Caræ mulieres, adfines morum meorum, me quidem

amicum esse vobis, satis ostendunt malæ meæ : insano enim mulierum amore teneor, vobisque patrocinor semper: et nunc, quum audierim rem magni momenti ad vos pertinentem, de qua paulo ante in foro sermo erat, venio eam delaturus, nuntiaturusque vobis, ut videatis et caveatis, ne vobis incautis accidat grave malum et magnum.

Chor. Quid est, ô puer? puerum enim te par est vocare, quoad malas adeo leves habes.

Clis. Euripidem aiunt adfinem quemdam suum, senem hominem, huc misisse hodie.

Chor. Cui faciendæ rei, aut cujus consili gratia?

Clis. Ut quidquid consultaretis, et facere decerneretis, ille esset sermonum vestrorum explorator.

Chor. At quomodo fefellit nos mulieribus immixtus vir?

Clis. Pilos ipsi adussit et evulsit Euripides, et quod ad reliqua omnia, ut mulierem adornavit.

Mnes. Hæccine isti creditis? Quis enim vir adeo stultus sit, ut pilos sibi evelli patiatur? Haud equidem crediderim, ô venerandæ Deæ.

Clis. Nugas blatis. Non enim venissem nuntiaturus, nisi audivissem hæc ex illis, qui rem certo sciunt.

Chor. Rei sane indignæ nuntius ad nos adfertur. Quare, mulieres, non cunctari oportet, sed circumspicere virum, et quærere, ubi clam ingressus inter nos delitescat. Et tu nobiscum eum deprehendere stude, ut gratiam hanc et illam a nobis ineas, ô amice.

Clis. Age videam. Quænam es prima tu?

γυναικομανῶ γὰρ, προξενῶ θ' ὑμῶν ἀεί.
καὶ νῦν ἀκούσας πρᾶγμα περὶ ὑμῶν μέγα
ὀλίγῳ τι πρότερον κατ' ἀγορὰν λαλούμενον,
ἥκω φράσων τοῦτ', ἀγγελῶν θ' ὑμῖν, ἵνα
σκοπῆτε, καὶ τηρῆτε, μή τι προσπέσῃ
ὑμῖν ἀφράκτοις πρᾶγμα δεινὸν καὶ μέγα.

Χο. τί δ' ἐςὶν, ὦ παῖ : παῖδα γάρ σ' εἰκὸς καλεῖν,
ἕως ἂν οὕτως τὰς γνάθους ψιλὰς ἔχῃς.

Κλ. Εὐριπίδην φάσ' ἄνδρα κηδεστήν τινα
αὑτοῦ, γέροντα, δεῦρ' ἀναπέμψαι τήμερον.

Χο. πρὸς ποῖον ἔργον, ἢ τίνος γνώμης χάριν;

Κλ. ἵν' ἅττα βουλεύοισθε καὶ μέλλοιτε δρᾷν,
ἐκεῖνος εἴη τῶν λόγων κατάσκοπος.

Χο. καὶ πῶς λέληθεν ἐν γυναιξὶν ὢν ἀνήρ;

Κλ. ἄφευσεν αὐτὸν κἀπέτιλλ' Εὐριπίδης,
καὶ τἄλλ' ἅπανθ' ὥσπερ γυναῖκ' ἐσκεύασε.

Μν. πείθεσθε τούτῳ ταῦτα; τίς δ' οὕτως ἀνὴρ
ἠλίθιος, ὅστις τιλλόμενος ἠνείχετ' ἄν;
οὐκ οἴομαι 'γωγ', ὦ πολυτιμήτω θεώ.

Κλ. ληρεῖς. ἐγὼ γὰρ οὐκ ἂν ἦλθον ἀγγελῶν,
εἰ μὴ 'πεπύσμην ταῦτα τῶν σάφ' εἰδότων.

Χο. τὸ πρᾶγμα τουτὶ δεινὸν εἰσαγγέλλεται.
ἀλλ', ὦ γυναῖκες, οὐκ ἐλινύειν ἐχρῆν,
ἀλλὰ σκοπεῖν τὸν ἄνδρα, καὶ ζητεῖν ὅπου
λέληθεν ἡμᾶς κρυπτὸς ἐγκαθήμενος.
καὶ σὺ ξυνέξευρ' αὐτὸν, ὡς ἂν τὴν χάριν
ταύτην τε κἀκείνην ἔχῃς, ὦ πρόξενε.

Κλ. φερ' ἴδω· τίς ἡ πρώτη σύ;

ποῖ τις τρέψεται;
Κλ. ζητητέαι γὰρ ἐστέ.
Μν. κακοδαίμων ἐγώ.
Γυ. δ'. ἔμ', ἥτις, ἤρου;
Κλ. ναί.
Γυ. δ'. Κλεωνύμου γυνή.
Κλ. γιγνώσκεθ' ὑμεῖς, ἥτις ἔσθ' ἥδ' ἡ γυνή.
Χο. γιγνώσκομεν δῆτ'. ἀλλὰ τὰς ἄλλας ἄθρει.
Κλ ἡδὶ δὲ δὴ τίς ἐστιν, ἡ τὸ παιδίον
ἔχουσα;
Γυ. δ'. τίτθη, νὴ Δί', ἐμή.
Μν. διοίχομαι.
Κλ. αὕτη σὺ, ποῖ στρέφει; μέν' αὐτοῦ. τί τὸ κακόν;
Μν. ἔασον οὐρῆσαί μ'.
Κλ. ἀναίσχυντός τις εἶ.
σὺ δ' οὖν ποίει τοῦτ'. ἀναμένω γὰρ ἐνθάδε.
Χο. ἀνάμενε δῆτα, καὶ σκόπει γ' αὐτὴν σφόδρα.
μόνην γὰρ αὐτὴν, ὦ 'νερ, οὐ γιγνώσκομεν.
Κλ. πολύν γε χρόνον οὐρεῖς σύ.
Μν. νὴ Δί', ὦ μέλε,
στραγγουριῶ γάρ· ἐχθὲς ἔφαγον κάρδαμα.
Κλ. τί καρδαμίζεις; οὐ βαδιεῖ δεῦρ' ὡς ἐμέ;
Μν. τί δῆτά μ' ἕλκεις ἀσθενοῦσαν;
Κλ. εἴπ' ἐμοὶ,
τίς ἔστ' ἀνήρ σοι;
Μν. τὸν ἐμὸν ἄνδρα πυνθάνει;
τὸν δεῖνα γιγνώσκεις, τὸν ἐκ Κοθωκιδῶν;
Κλ. τὸν δεῖνα; ποῖον; ἔσθ' ὁ δεῖν', ὃς καί ποτε---

Mnes. Quo me vertam?
Clis. Excutiendæ enim estis.
Mnes. Me miserum!
Mul. IV. Mene, quæ sim, rogabas?
Clis. Ita.
Mul. IV. Cleonymi uxor.
Clis. Scitisne vos quænam sit hæc femina?
Chor. Novimus omnino: sed alias explora.
Clis. Hæc vero quænam est, quæ infantem portat?
Mul. IV. Nutrix, per Jovem, mea.
Mnes. Nullus sum.
Clis. Heus tu? quo abis? mane hic. Quid istuc mali?
Mnes. Sine mingere me.

Clis. Impudens utique es. Tu igitur rem tuam age: opperior enim hîc.

Chor. Opperire, quæso, et observa eam diligenter: solam enim illam, ô bone, non novimus.

Clis. Heus tu, perdiu mingis.

Mnes. Nimirum, ô miselle, stranguria laboro. Heri enim edi nasturtium.

Clis. Quid de nasturtio garris? quin vade huc ad me.

Mnes. Quid, quæso, me trahis ægrotantem?

Clis. Dic mihi, quisnam est maritus tibi?

Mnes. Maritum meum, qui sit, rogitas? nostin' aliquem Cothocidensem?

Clis. Aliquem? quemnam? Estne aliquis ille, qui et aliquando---

MNES. Aliquis, filius alicujus.

CLIS. Nugari mihi videris. Venistin' huc jam antea?

MNES. Ecastor quotannis.

CLIS. Et quænam est tua contubernalis?

MNES. Quædam.

CLIS. Heu me miserum! nihil dicis.

MUL. V. Amove te. Ego enim examinabo hanc probe e sacris superioris anni: tu vero hinc recede, ne audias, qui vir es. At tu, dic mihi, quid primum nobis sacrorum ostensum fuit? agedum, quid primum erat?

MNES. Quid primum? bibebamus.

MUL. V. Quid vero post hoc secundum?

MNES. Propinabamus.

MUL. V. Hæc quidem audivisti ex aliquo. Quid vero tertium?

MNES. Scaphium Xenylla petiit: non enim aderat matula.

MUL. V. Nihil dicis. Huc veni, huc, Clisthenes: hic est vir, quem autumas.

CLIS. Quid igitur faciam?

MUL. V. Vestes illi exue: nihil enim sani dicit.

MNES. Itane vestes exuetis mihi, novem liberorum matri?

CLIS. Solve cito strophium, impudentissima.

MUL. V. Ut et firma videtur, et robusta! nec edepol mammas, uti nos, habet.

MNES. Nempe sterilis sum, nec unquam prægnans fui.

MUL. V. Itane nunc? Paulo ante vero mater eras novem liberorum.

CLIS. Sta erectus. Quo penem trudis deorsum?

MUL. V. Eccum, vide, prominet, et optimi coloris est.

Μν. τὸν δεῖνα, τὸν τοῦ δεῖνα.
Κλ. ληρεῖν μοι δοκεῖς.
ἀνῆλθες ἤδη δεῦρο πρότερον;
Μν. νὴ Δία,
ὅσ' ἔτη γε.
Κλ. καὶ τίς σοῦ 'στι συσκηνήτρια;
Μν. ἡ δεῖν' ἔμοιγ'.
Κλ. οἴ μοι τάλας, οὐδὲν λέγεις.
Γυ. έ. ἄπελθ'. ἐγὼ γὰρ βασανιῶ ταύτην καλῶς
ἐκ τῶν ἱερῶν τῶν πέρυσι· σὺ δ' ἀπόστηθί μοι,
ἵνα μὴ 'πακούσῃς ὢν ἀνήρ. σὺ δ' εἴπ' ἐμοὶ,
ὅ τι πρῶτον ἡμῖν τῶν ἱερῶν ἐδείκνυτο.
φέρ' ἴδω, τί πρῶτον ἦν;
Μν. τί πρῶτον; ἐπίνομεν.
Γυ. έ. τί δὲ μετὰ τοῦτο δεύτερον;
Μν. προὐπίνομεν.
Γυ. έ. ταυτὶ μὲν ἤκουσάς τινος· τί δὲ τὸ τρίτον;
Μν. σκάφιον Ξένυλλ' ᾔτησεν· οὐ γὰρ ἦν ἀμίς.
Γυ. έ. οὐδὲν λέγεις. δεῦρ' ἐλθὲ, δεῦρ', ὦ Κλείσθενες·
ὅδ' ἐστὶν ὡνὴρ, ὃν λέγεις.
Κλ. τί οὖν ποιῶ;
Γυ. έ. ἀπόδυσον αὐτόν· οὐδὲν ὑγιὲς γὰρ λέγει.
Μν. κᾆπειτ' ἀποδύσετ' ἐννέα παίδων μητέρα;
Κλ. χάλα ταχέως τὸ στρόφιον, ὦ 'ναίσχυντε σύ.
Γυ. έ. ὡς καὶ στιβαρά τις φαίνεται καὶ καρτερά·
καὶ, νὴ Δία, τιτθούς γ', ὥσπερ ἡμεῖς, οὐκ ἔχει.
Μν. στεριφὴ γάρ εἰμι, κοὐκ ἐκύησα πώποτε.
Γυ. έ. νῦν; τότε δὲ μήτηρ ἦσθα παίδων ἐννέα.
Κλ. ἀνίστασ' ὀρθός. ποῖ τὸ πέος ὠθεῖς κάτω;
Γυ. έ. τόδ', ἰδοὺ, ἔκυψε, καὶ μάλ' εὔχρων, ὦ τάλαν.

Κλ. καὶ ποῦ 'στιν;
Γυ. ε'. αὖθις ἐς τὸ πρόσθεν οἴχεται.
Κλ. οὐκ ἔν γε ταυθί.
Γυ. ε'. ἀλλὰ δεῦρ' ἥκει πάλιν.
Κλ. ἰσθμόν τιν' ἔχεις, ἄνθρωπ'· ἄνω τε καὶ κάτω
τὸ πέος διέλκεις πυκνότερον Κορινθίων.
Γυ. ε'. ὁ μιαρὸς οὗτος ταῦτ' ἄρ' ὑπὲρ Εὐριπίδου
ἡμῖν ἐλοιδορεῖτο.
Μν. κακοδαίμων ἐγὼ,
εἰς οἷ' ἐμαυτὸν εἰσεκύλισα πράγματα.
Γυ. ε'. ἄγε δὴ, τί δρῶμεν;
Κλ. τουτονὶ φυλάττετε
καλῶς, ὅπως μὴ διαφυγὼν οἰχήσεται·
ἐγὼ δὲ ταῦτα τοῖς Πρυτάνεσιν ἀγγελῶ.

Χορός.

ἡμᾶς τοίνυν μετὰ τοῦτ' ἤδη τὰς λαμπάδας ἁψαμένας χρὴ
ξυζωσαμένας τ' εὖ κἀνδρείως, τῶν θ' ἱματίων ἀποδύσας,
ζητεῖν εἴ που κἄλλος τις ἀνὴρ ἐσελήλυθε, καὶ περιθρέξαι
τὴν πνύκα πᾶσαν, καὶ τὰς σκηνὰς, καὶ τὰς διόδους διαθρῆσαι,
Ημ. εἶα δὴ πρώτιστα μὲν χρὴ κοῦφον ἐξορμᾶν πόδα,
καὶ διασκοπεῖν σιωπῇ πανταχῇ· μόνον δὲ χρὴ
μὴ βραδύνειν, ὡς ὁ καιρός ἐστι μὴ μέλλειν ἔτι,
ἀλλὰ τὴν πρώτην τρέχειν χρὴ ὡς τάχισ' ἤδη κύκλῳ.
εἶα νῦν ἴχνευε, καὶ μάτευε ταχὺ πάντ',
εἴ τις ἐν τόποις ἑδραῖος ἄλλος αὖ λέληθεν ὤν.
πανταχῇ διάριψον ὄμμα,
καὶ τὰ τῇδε καὶ τὰ δεῦρο πάντ' ἀνασκόπει καλῶς.
ἢν γὰρ μη λάθῃ δράσας ἀνόσια,
δώσει τε δίκην, καὶ πρὸς τούτῳ

Clis. At ubi est?

Mul. V. Rursus in anteriorem partem abit.

Clis. Utique hic non est.

Mul. V. Etenim huc revortitur.

Clis. Isthmum aliquem habes, homo: sursumque et deorsum penem trahis retrahisque frequentius quam Corinthii.

Mul. V. Nimirum scelestus hic ista nobis convicia dixit Euripidis defendendi gratia.

Mnes. Me miserum! in quas memet conjeci molestias!

Mul. V. Agedum quid faciemus?

Clis. Hunc adservate sedulo, ne fuga hinc elabatur: ego vero ista Prytanibus nuntiabo.

Chor. Nos igitur deinceps lampadas jam accendere oportet, succinctasque bene et viriliter, pallisque exutas, quærere, an forte et alius vir clam ingressus sit, et obire Pnycem totam, tentoriaque et vias perlustare.

Sem. Eia igitur primum quidem oportet levem efferre pedem, et dispicere quaquaversum silentio: maxime vero oportet properare: nam cunctandi copia non est amplius: sed quamprimum oportet citissime in orbem currere. Eia age nunc investiga, et scrutare celeriter cuncta, an quis in his locis insidiator alius forte delitescat. Quaquaversum circumfer oculos, et tam ab illa,

quam ab hac parte omnia dispice accurate. Si enim non latuerint cœpta ejus impia, non solum dabit pœnas, sed præterea etiam aliis omnibus erit exemplum injuriæ, injustorumque facinorum, et impiorum morum : dicetque esse deos manifesto : documentoque erit in posterum omnibus hominibus venerari deos, et juste pietatem colentes, legibusque consentanea cogitantes, recte facere. Et nisi hæc faciant, talia illis erunt : eorum si quis deprehensus fuerit in nefario facinore, furore ardens, rabieque insanus, si quid fecerit, omnibus manifesto apparebit feminis et mortalibus, injuste et impie factorum pœnas deum repetere confestim solvendas.

Chor. Sed nobis videntur omnia fere perspecta esse recte : non enim conspicimus ullum alium inter nos latitantem.

Mul. VI. Ah, ah ! Quo, quo fugis ? heus, heus tu, non manebis ? miseram me, miseram ! et infante rapto ab uberibus meis e conspectu aufugit.

Mnes. Clama quantumlibet : at hunc nunquam præmansis nutries buccellis, nisi me amittatis : sed hic super femora percussus gladio cruentas venas, sanguine imbuet aram.

τοῖς ἄλλοισίν γ' ἔσται πᾶσιν
παράδειγμ' ὕβρεως, ἀδίκων τ' ἔργων,
ἀθέων τε τρόπων·
φήσει δ' εἶναί τε θεοὺς φανερῶς,
δείξει τ' ἤδη
πᾶσιν ἀνθρώποις σεβίζειν δαίμονας,
δικαίως τ' ἐφέποντας
ὅσια, καὶ νόμιμα μηδομένους,
ποιεῖν ὅ τι καλῶς ἔχει.
κᾂν μὴ ποιῶσι ταῦτα, τοιάδ' ἔσται·
αὐτῶν ὅταν ληφθῇ τις ἀνόσια δρῶν,
μανίαις φλέγων,
λύσσῃ παράκοπος,
εἴ τι δρῴη, πᾶσιν ἐμφανὲς ὁρᾷν
ἔστιν γυναιξὶ καὶ βροτοῖς,
ὅτι τὰ παράνομα, τά τ' ἀνόσια, θεὸς
ἀποτίνεται,
παραχρῆμά τε τίνεται.

Χο. ἀλλ' ἔοιχ' ἡμῖν ἅπαντά πως διεσκέφθαι καλῶς.
οὐχ ὁρῶμεν γοῦν ἔτ' ἄλλον οὐδέν' ἐγκαθήμενον.

Γυ. ζ'. ἆ, ἆ.
ποῖ, ποῖ σὺ φεύγεις ; οὗτος, οὗτος, οὐ μενεῖς ;
τάλαιν' ἐγὼ, τάλαινα, καὶ τὸ παιδίον
ἐξαρπάσας μοι φροῦδος ἀπὸ τοῦ τιτθίου.

Μν. κέκραχθι· τοῦτο δ' οὐδέποτε σὺ ψωμιεῖς,
ἢν μή μ' ἀφῆτ'· ἀλλ' ἐνθάδ', ἐπὶ τῶν μηρίων
πληγὲν μαχαίρᾳ τῇδε φοινίας φλέβας,
καθαιματώσει βωμόν.

Γυ. ζʹ. ὢ τάλαιν' ἐγώ.
γυναῖκες οὐκ ἀρήξετ'; οὐ πολλὴν βοὴν
στήσεσθε καὶ τροπαῖον; ἀλλὰ τοῦ μόνου
τέκνου με περιόψεσθ' ἀποστερουμένην;
Χο. ἔα, ἔα.
ὦ πότνιαι Μοῖραι, τί δὲ δέρκομαι
νεοχμὸν αὖ τέρας.
ὡς ἅπαν γάρ ἐστι τόλμης ἔργα κἀναισχυντίας.
οἷον αὖ δέδρακεν ἔργον, οἷον αὖ, φίλαι, τόδε;
Μν. οἷον ὑμῶν ἐξαράξω τὴν ἄγαν αὐθαδίαν.
Χο. ταῦτα δῆτ' οὐ δεινὰ πράγματ' ἐστὶ, καὶ περαιτέρω;
Γυ. ζʹ. δεινὰ δῆθ' ὅτιη γ' ἔχει μου 'ξαρπάσας τὸ παιδίον.
Χο. τί ἂν οὖν εἴποι πρὸς ταῦτά τις, ὅτε
τοιαῦτα ποιῶν ὅδ' ἀναισχυντεῖ;
Μν. κοὔπω μέντοι γε πέπαυμαι.
Γυ. ζʹ. ἀλλ' οὔθ' ἥξεις ὅθεν ἥκεις,
φαύλως τ' ἀποδρὰς, οὐ λέξεις
οἷον δράσας διέδυς ἔργον.
λήψει δὲ κακόν.
Μν. τοῦτο μέντοι μὴ γένοιτο μηδαμῶς, ἀπεύχομαι.
Χο. τίς οὖν σοι, τίς ἂν ξύμμαχος ἐκ θεῶν
ἀθανάτων ἔλθοι ξὺν ἀδίκοις ἔργοις;
Μν. μάτην λαλεῖτε· τὴν δ' ἐγὼ οὐκ ἀφήσω.
Χο. ἀλλ' οὐ, μὰ τὼ θεὼ, τάχ' οὐ
χαίρων ἴσως ἐνυβρίσεις,
λόγους τε λέξεις ἀνοσίους.
ἀθέοις ἔργοις γὰρ ἀντα-
μειψόμεσθά σ', ὥσπερ εἰκὸς, ἀντὶ τῶνδε.

Mul. VI. O me miseram! annon opem feretis, mulieres, et clamore multo sublato, statuetis de hoc tropæum? sed unico infante me sinetis impune privarier?

Chor. Ah, ah! ô venerandæ Parcæ, quodnam video novum rursus prodigium? ut nihil aliud reperire est, quam audaciæ facinora et impudentiæ! quale rursus fecit facinus! quale, amicæ, hoc!

Mnes. Quomodo vestram effrænatam insolentiam retundam?

Chor. Nonne indigna hæc sunt, et ultra omnem modum?

Mul. VI. Indigna utique, quod meum mihi eripuit infantem.

Chor. Quid ergo dicendum est ad hæc? quum talia faciens frontem adeo perfricet.

Mnes. Necdum sane desii.

Mul. VI. Sed non eo redibis, unde venisti: nec facile fuga hinc elapsus dices, quantum ausus scelus evaseris: male vero peribis.

Mnes. Hoc quidem nunquam fiat; abominor.

Chor. Quis igitur deorum immortalium te adjutum veniat, qui tam impie te geras?

Mnes. Frustra blateratis: nam ego hanc parvolam nunquam amittam.

Chor. Sed, per Deas, haud impune mox in nos illudes, verbaque dices impia. Nefariis enim factis vicissim, ut par est,

hæc tua ulciscemur. Fortasse autem te, conversa ad malum diversi generis, inhibebit fortuna quædam.

Mul. VI. Sed his adsumtis mulieribus, oportet te ligna efferre, et comburere improbum istum, igneque ustulare quam citissime. Quæstitum eamus sarmenta, ô Mania; nam ego te reddam titionem hodie.

Mnes. Succende et combure. Tu vero Creticum amiculum exue cito, et mortis tuæ, infans, solam ex mulieribus accusa matrem tuam. Quid hoc rei est? in utrem mutata est puella vino plenum, etiam Persicas habentem. O calidissimæ mulieres, ô bibacissimæ, et ex quacunque re excogitantes rationem bibendi: ô magnum cauponibus bonum, nobis autem contra malum: malum vero etiam supellectili et subtemini.

Mul. VI. Admove multa sarmenta, Mania.

Mnes. Admoveas licet. Tu vero responde mihi hoc: hunc infantem peperisse te dicis?

Mul. VI. Et decem menses illum in utero gestavi.

Mnes. Gestastin' tu?

Mul. VI. Ita me sospitet Diana.

Mnes. Trium cotylarum, aut quanti capacem? dic mihi.

Mul. VI. Quid mihi fecisti? exuisti, impudens, meum infantem vestibus, qui tantillus est.

Mnes. Tantillus?

τάχα δέ σε μεταβαλοῦσ'
ἐπὶ κακὸν ἑτερότροπον
ἐπέχει τις τύχη.
ἀλλὰ τάσδε μὲν λαβεῖν χρῆν σ', ἐκφέρειν τε τῶν ξύλων,
καὶ καταίθειν τὸν πανοῦργον, πυρπολεῖν θ' ὅσον τάχος.

Γ. ζ'. ἴωμεν ἐπὶ τὰς κληματίδας, ὦ Μανία·
κᾀγώ σ' ἀποδείξω θυμάλωπα τήμερον.

Μν. ὕφαπτε καὶ κάταιθε· σὺ δὲ τὸ Κρητικὸν
ἀπόδυθι ταχέως· τοῦ θανάτου δ', ὦ παιδίον,
μόνην γυναικῶν αἰτιῶ τὴν μητέρα.
τουτὶ τί ἐστίν; ἀσκὸς ἐγένεθ' ἡ κόρη
οἴνου πλέως, καὶ ταῦτα Περσικὰς ἔχων.
ὦ θερμόταται γυναῖκες, ὦ ποτίσταται,
κἀκ παντὸς ὑμῖν μηχανώμεναι πιεῖν,
ὦ μέγα καπήλοις ἀγαθὸν, ἡμῖν δ' αὖ κακόν·
κακὸν δὲ καὶ τοῖς σκευαρίοις, καὶ τῇ κρόκῃ.

Γ. ζ'. παράβαλλε πολλὰς κληματίδας, ὦ Μανία.

Μν. παράβαλλε δῆτα· σὺ δ' ἀπόκριναί μοι τοδί.
τουτὶ τεκεῖν φῄς;

Γ. ζ'. καὶ δέκα μῆνας αὔτ' ἐγὼ
ἤνεγκον.

Μν. ἤνεγκες σύ;

Γυ. ζ'. νὴ τὴν Ἄρτεμιν.

Μν. τρικότυλον; ἢ πῶς; εἴπ' ἐμοί.

Γυ. ζ'. τί μ' εἰργάσω;
ἀπέδυσας, ὦ 'ναίσχυντέ, μου τὸ παιδίον,
τυννοῦτον ὄν.

Μν. τυννοῦτο;

Γυ. ζ'. μικρὸν, νὴ Δία.
Μν. πόσ' ἔτη δὲ γέγονε; τρεῖς χοᾶς, ἢ τέτταρας;
Γυ. ζ'. σχεδὸν τοσοῦτον, καὶ ὅσον ἐκ Διονυσίων.
ἀλλ' ἀπόδος αὐτό.
Μν. μὰ τὸν 'Απόλλω τουτονί.
Γυ. ζ'. ἐμπρήσομεν τοίνυν σε.
Μν. πάνυ γ' ἐμπίμπρατε·
αὕτη δ' ἀποσφαγήσεται μάλ' αὐτίκα.
Γυ. ζ'. μὴ δῆθ', ἱκετεύω σ'· ἀλλ' ἔμ' ὅ τι χρῄζεις ποίει
ὑπέρ γε τούτου.
Μν. φιλότεκνός τις εἶ φύσει.
ἀλλ' οὐδὲν ἧττον ἥδ' ἀποσφαγήσεται.
Γυ. ζ'. οἴμοι τέκνον. δός μοι τὸ σφαγεῖον, Μανία,
ἵν' οὖν τό γ' αἷμα τοῦ τέκνου τοῦ 'μοῦ λάβω.
Μν. ὕπεχ' αὐτὸ, χαριοῦμαι γὰρ ἕν γε τοῦτό σοι.
Γυ. ζ'. κακῶς ἀπόλοι'· ὡς φθονερὸς εἶ καὶ δυσμενής.
Μν. τουτὶ τὸ δέρμα τῆς ἱερείας γίγνεται.
Γυ. ζ'. τί τῆς ἱερείας γίγνεται;
Μν. τουτὶ λαβέ.
Γυ. η'. ταλαντάτη Μίκα, τίς ἐξεκόρησέ σε;
τίς τὴν ἀγαπητὴν παῖδά σου 'ξηρήσατο;
Γυ. ζ'. ὁ πανοῦργος οὗτος. ἀλλ', ἐπειδήπερ πάρει,
φύλαξον αὐτὸν, ἵνα, λαβοῦσα Κλεισθένη,
τοῖσιν Πρυτάνεσιν, ἃ πεποίηχ' οὗτος, φράσω.
Μν. ἄγε δὴ τίς ἔσται μηχανὴ σωτηρίας;
τίς πεῖρα, τίς ἐπίνοι'; ὁ μὲν γὰρ αἴτιος,
κἄμ' ἐσκυλίσας ἐς τοιαυτὶ πράγματα,
οὐ φαίνετ' οὔπω. φέρε, τίν' ἂν, τίν' ἄγγελον

Mul. VI. Per ecastor parvus.

Mnes. Quot annos vero natus est? tres congios, an quatuor?

Mul. VI. Fere tantum, et quantum temporis a proximis Liberalibus effluxit. Sed redde eum.

Mnes. Non. Testis mihi sit hic Apollo.

Mul. VI. Cremabimus igitur te.

Mnes. Cremetis licet: hæc vero jugulabitur illico.

Mul. VI. Ne facias, obsecro te: sed me, potius quam hunc, quocunque vis, affice malo.

Mnes. Amans liberorum videris esse natura: sed nihilominus hæc jugulabitur.

Mul. VI. Hei mihi, filia! Da mihi alveum, Mania, ut saltem sanguinem filiæ meæ excipiam.

Mnes. Subpone eum: gratificabor enim hoc unum tibi.

Mul. VI. Male pereas. Quam invidus es et malevolus!

Mnes. Pellis hæc sacerdoti cedet.

Mul. VI. Quid cedet sacerdoti?

Mnes. En accipe.

Mul. VII. Miserrima Mica, quis puella te privavit? Quis dilectam et unicam filiolam tibi eripuit?

Mul. VI. Improbus hic. Sed quandoquidem ades, custodi ipsum, ut adsumto comite Clisthene, Prytanibus, quæ fecit scelestus ille, indicem.

Mnes. Age vero, quænam erit ratio expediendæ salutis? quis conatus, quod commentum? auctor enim hujus negoti, et

qui me conjecit in tantas molestias, nondum usquam apparet Age, quemnam, quem nuntium mittere possim ad eum? At rei expediendæ rationem novi ex Palamede. Ut ille, literis inscriptas palmulas projiciam. Sed non sunt in promptu palmulæ. Undenam misero fieri possit palmularum copia? unde? Quid vero si pro palmulis has statuas literis inscriptas disjecero? melius multo id fuerit. Lignum enim et hæ sunt, et illæ erant lignum. O manus meæ, aggredi oportet rem, quæ viam nobis ad salutem aperit. Agite igitur, tabellarum politarum plagulæ, recipite scalpri sulcos, nuntios meorum malorum. (hei mihi! malum est istuc Rho: nam quem per sulcum vadit?) Ite, festinate per omnes vias, hac, illac: celeritate opus est.

Chor. Nos vero ad spectatores conversæ, nosmetipsas laudemus; quamvis nemo non muliebri generi multa convicia dicat, quasi merum simus malum hominibus, et a nobis oriantur omnia, lites, rixæ, seditio, molestus dolor, bellum. Sed quæso vos, si malum sumus, cur ducitis nos uxores, si vere malum sumus? et interdicitis, ne exeamus, et ne quæ nostrûm ex fenestra prospiciens deprehendatur? quin tanto labore malum studetis custodire? Quod si egressa fuerit mulier aliquo, neque inveniatis eam domi, insanum in modum insanitis, quos oportebat diis libare et lætari, si revera ex ædibus evaserit vobis malum, nec illud reperiretis domi. Et si forte lusu defatigatæ dormia-

πέμψαιμ' ἐπ' αὐτόν; οἶδ' ἐγὼ καὶ δὴ πόρον
ἐκ τοῦ Παλαμήδους. ὡς ἐκεῖνος, τὰς πλάτας
ῥίψω γράφων. ἀλλ' οὐ πάρεισί μοι πλάται.
πόθεν οὖν γένοιντ' ἂν ἀθλίῳ πλάται; πόθεν;
τί δ' ἂν, εἰ ταδὶ τἀγάλματ' ἀντὶ τῶν πλατῶν
γράφων διαῤῥίπτοιμι; βέλτιον πολύ.
ξύλον γέ τοι καὶ ταῦτα, κἀκεῖν' ἦν ξύλον.
ὦ χεῖρες ἐμαὶ,
ἐγχειρεῖν χρῆν ἔργῳ πορίμῳ.
ἄγε δὴ πινάκων ξεστῶν δέλτοι,
δέξασθε σμίλης ὁλκοὺς,
κήρυκας ἐμῶν μόχθων. (οἴμοι·
τουτὶ τὸ ῥῶ μοχθηρὸν,
χωρεῖ, χωρεῖ ποίαν αὔλακα;)
βάσκετ', ἐπείγετε πάσας καθ' ὁδοὺς,
κείνῃ, ταύτῃ· ταχέως χρή.

Χορός.

ἡμεῖς τοίνυν ἡμᾶς αὐτὰς εὖ λέξωμεν παραβᾶσαι.
καί τοι πᾶς τις τὸ γυναικεῖον φῦλον κακὰ πόλλ' ἀγορεύει,
ὡς πᾶν ἐσμὲν κακὸν ἀνθρώποις, κἀξ ἡμῶν ἐστὶν ἅπαντα,
ἔριδες, νείκη, στάσις, ἀργαλέα λύπη, πόλεμος. φέρε δὴ νῦν,
εἰ κακόν ἐσμεν, τί γαμεῖθ' ἡμᾶς, εἴπερ ἀληθῶς κακόν ἐσμεν;
κἀπαγορεύετε μήτ' ἐξελθεῖν, μήτ' ἐγκύψασαν ἁλῶναι;
ἀλλ' οὑτωσὶ πολλῇ σπουδῇ τὸ κακὸν βούλεσθε φυλάττειν;
κἂν ἐξέλθοι τὸ γύναιόν ποι, κᾆθ' εὕροιτ' αὐτὸ θύρασιν,
μανίας μαίνεσθ', οὓς χρῆν σπένδειν καὶ χαίρειν, εἴπερ ἀληθῶς
ἔνδοθεν εὕρετε φροῦδον τὸ κακὸν, καὶ μὴ κατελαμβάνετ' ἔνδον.
κἂν καταδαρθῶμεν ἐν ἀλλοτρίων παίσασαι καὶ κοπιῶσαι,

ϖᾶς τις τὸ κακὸν τοῦτο ζητεῖ, ϖερὶ τὰς κλίνας ϖερινοστῶν.
κᾂν ἐκ θυρίδος ϖαρακύπτωμεν, ζητεῖ τὸ κακὸν τεθεᾶσθαι·
κᾂν αἰσχυνθεῖσ' ἀναχωρήσῃ, ϖολὺ μᾶλλον ϖᾶς ἐπιθυμεῖ
αὖθις ϖαρακύψαν ἰδεῖν τὸ κακόν. οὕτως ἡμεῖς ἐπιδήλως
ὑμῶν ἐσμὲν πολὺ βελτίους· βάσανός τε πάρεστιν ἰδέσθαι.
βάσανον δῶμεν, ϖότεροι χείρους. ἡμεῖς μὲν γὰρ φαμὲν ὑμᾶς·
ὑμεῖς δ' ἡμᾶς. σκεψώμεθα δὴ, κἀντιτιθῶμεν ϖρὸς ἕκαστον,
παραβάλλουσαι τῆς τε γυναικὸς καὶ τἀνδρὸς τοὔνομ' ἕκαστον.
Ναυσιμάχης μὴν ἥττων ἐστὶν Χαρμῖνος· δῆλα δὲ τἄργα.
καὶ μὲν δὴ καὶ Κλεοφῶν χείρων πάντως δήπου Σαλαβακχοῦς.
πρὸς Ἀριστομάχην δὲ χρόνου πολλοῦ, πρὸς ἐκείνην τὴν Μαραθῶνι,
καὶ Στρατονίκην, ὑμῶν οὐδεὶς οὐδ' ἐγχειρεῖ ϖολεμίζειν.
ἀλλ' Εὐβούλης τῶν ϖέρυσίν τις βουλευτὴς ἐστὶν ἀμείνων,
ϖαραδοὺς ἑτέρῳ τὴν βουλείαν; οὐδ' αὐτὸς τοῦτό γε φήσει.
οὕτως ἡμεῖς ϖολὺ βελτίους τῶν ἀνδρῶν εὐχόμεθ' εἶναι.
οὐδ' ἂν κλέψασα γυνὴ ζεύγει κατὰ ϖεντήκοντα τάλαντα
ἐς πόλιν ἔλθοι τῶν δημοσίων· ἀλλ' ἢν τὰ μέγισθ' ὑφέληται,
φορμὸν πυρῶν τἀνδρὸς κλέψασ', αὐθήμερον αὔτ' ἀπέδωκεν.
ἀλλ' ἡμεῖς ἂν ϖολλοὺς τούτων
ἀποδείξαιμεν ταῦτα ϖοιοῦντας·
καὶ ϖρὸς τούτοις γάστριδας ἡμῶν
ὄντας μᾶλλον, καὶ λωποδύτας,
καὶ βωμολόχους, κἀνδραποδιστάς.
καὶ μὲν δήπου καὶ τὰ ϖατρῷά γε
χείρους ἡμῶν εἰσὶν σώζειν.
ἡμῖν μὲν γὰρ σῶν ἔτι καὶ νῦν
τἀντίον, ὁ κανὼν, οἱ καλαθίσκοι,
τὸ σκιάδειον·

mus in alienis ædibus, unusquisque malum hoc investigat, lectos circumiens. Et si e fenestra prospexerimus, studet quilibet malum illud spectare: et si quæ pudore suffusa recesserit, multo magis quisque cupit, ut caput exserens malum rursus se conspiciendum præbeat. Adeo nos manifesto sumus vobis multo meliores: idque ex instituto examine apparere potest. Examinemus, utri deteriores sint: nos enim dicimus vos: vos vero nos. Consideremus igitur, et opponamus singulos singulis, comparantes feminæ et viri nomina singula inter se. Nausimachæ scilicet cedit Charminus: manifesta enim sunt facta: et Cleophon deterior omnino est Salabaccha: cum Aristomache vero, prænobili illa Marathonia, et cum Stratonice nemo vestrûm a longo jam tempore, ne conatur quidem certare. Sed Eubulæ aliquis ex superioris anni senatoribus præstat, qui scilicet alteri munus senatorium cessit? At ne ipse quidem hoc dixeris. Sic itaque nos multo meliores viris gloriamur esse. Neque femina, quæ ex publica pecunia quinquagena talenta furari consueverit, bigis urbem invehitur: sed, quum plurimum surripit, sportam tritici viro suffurata, eodem die illam reddit. Sed nos horum multos ostendere possemus ista facientes, et præterea ventri, magis quam nos, deditos, et grassatores, et scurras, et plagiarios. Quin immo patrimonia multo minus quam nos conservare sciunt. Nobis enim salvum usque adhuc liciatorium, scapus textorius, calathisci, umbella: viris autem hisce nostris periit quidem multis scapus ex ædibus, cum ipsa lancea: multi autem alii bellicis in expeditionibus ab humeris abjecerunt clypeum.

De multis mulieres nos jure expostulare possemus cum viris: de uno vero præcipue, quod est omnium longe maximum. Oportebat enim, nostrarum si quæ peperisset utilem civitai virum, ordinum ductorem, vel imperatorem, adfici honore aliquo, primamque sedem illi tribui in festo Steniorum et Scirorum, aliisque festis, quæ celebrare solemus. Sin timidum et inutilem virum quædam peperisset femina, vel trierarchum ignavum, vel gubernatorem imperitum, posteriorem eam sedere, capite detonso, illa, quæ fortem virum peperisset. Qui enim par est, ô cives, Hyperboli matrem sedere, albis indutam vestibus, et promissa coma, juxta matrem Lamachi, et fœnori locare pecuniam? cui, si fœnori alicui dedisset, et fœnus exigeret, oportebat dare neminem usuras, sed auferre vi pecuniam cum hoc dicto: *Digna scilicet es fœnore, quæ talem peperisti fœtum!*

MNESILOCHUS, MULIER VII. EURIPIDES,
PRYTANIS, CHORUS.

MNES. Strabus factus sum, dum expectans oculorum aciem

τοῖς δ' ἡμετέροις ἀνδράσι τούτοις
ἀπόλωλεν μὲν πολλοῖς ὁ κανὼν
ἐκ τῶν οἴκων αὐτῇ λόγχῃ.
πολλοῖς δ' ἑτέροις ἀπὸ τῶν ὤμων
ἐν ταῖς στρατιαῖς
ἔῤῥιπται τὸ σκιάδειον.
πόλλ' ἂν αἱ γυναῖκες ἡμεῖς ἐν δίκῃ μεμψαίμεθ' ἂν
τοῖσιν ἀνδράσιν δικαίως· ἓν δ' ὑπερφυέστατον.
χρῆν γὰρ, ἡμῶν εἰ τέκοι τις ἄνδρα χρηστὸν τῇ πόλει,
ταξίαρχον, ἢ στρατηγὸν, λαμβάνειν τιμήν τινα,
προεδρίαν τ' αὐτῇ δίδοσθαι Στηνίοισι καὶ Σκίροις,
ἔν τε ταῖς ἄλλαις ἑορταῖς, αἷσιν ἡμεῖς ἤγομεν·
εἰ δὲ δειλὸν καὶ πονηρὸν ἄνδρα τις τέκοι γυνὴ,
ἢ τριήραρχον πονηρὸν, ἢ κυβερνήτην κακὸν,
ὑστέραν αὐτὴν καθῆσθαι, σκάφιον ἀποκεκαρμένην,
τῆς τὸν ἀνδρεῖον τεκούσης. τῷ γὰρ εἰκὸς, ὦ πόλις,
τὴν Ὑπερβόλου καθῆσθαι μητέρ' ἠμφιεσμένην
λευκὰ, καὶ κόμας καθεῖσαν, πλησίον τῆς Λαμάχου,
καὶ δανείζειν χρήμαθ', ᾗ χρῆν, εἰ δανείσειέν τινι,
καὶ τόκον πράττοιτο, διδόναι μηδέν' ἀνθρώπων τόκον,
ἀλλ' ἀφαιρεῖσθαι βίᾳ τὰ χρήματ', εἰπόντας τοδί·
ΑΞΙΑ ΓΟΥΝΕΙ ΤΟΚΟΥ, ΤΕΚΟΥΣΑ ΤΟΙΟΥ-
ΤΟΝ ΤΟΚΟΝ.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ, ΓΥΝΗ Η, ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ,
ΠΡΥΤΑΝΙΣ, ΧΟΡΟΣ.

Μν. ΙΛΛΟΣ γεγένημαι προσδοκῶν· ὁ δ' οὐδέπω.
τί δῆτ' ἂν εἴη τοὐμποδών; οὐκ ἔσθ' ὅπως

οὐ τὸν Παλαμήδην ψυχρὸν ὄντ' αἰσχύνεται.
τῷ δῆτ' ἂν αὐτὸν προσαγαγοίμην δράματι;
ἐγᾦδα· τὴν καινὴν Ἑλένην μιμήσομαι.
πάντως ὑπάρχει μοι γυναικεία στολή.
Γυ. η'. τί αὖ σὺ κυκανᾷς; ἢ τί κοικύλλεις ἔχων;
πικρὰν Ἑλένην ὄψει τάχ', εἰ μὴ κοσμίως
ἕξεις, ἕως ἂν τῶν Πρυτανέων τις φανῇ.

Μνησιλόχος ὡς Ἑλένη.

" Νείλου μὲν αἵδε καλλιπάρθενοι ῥοαὶ,
" ὃς ἀντὶ δίας ψεκάδος Αἰγύπτου πέδον
" λευκῆς νοτίζει μελανοσυρμαῖον λεών.
Γυ. η'. πανοῦργος εἶ, νὴ τὴν Ἑκάτην τὴν φωσφόρον.
Μν. " ἐμοὶ δὲ γῆ μὲν πατρὶς οὐκ ἀνώνυμος,
" Σπάρτη, πατὴρ δὲ Τυνδάρεως.
Γυ. η'. σοί γ' ὦ ὤλεθρε,
πατὴρ ἐκεῖνός ἐστι; Φρυνώνδας μὲν οὖν
Μν. " Ἑλένη δ' ἐκλήθην.
Γυ. η'. αὖθις αὖ γίγνει γυνὴ,
πρὶν τῆς ἑτέρας δοῦναι γυναικίσεως δίκην;
Μν. " ψυχαὶ δὲ πολλαὶ δι' ἔμ' ἐπὶ Σκαμανδρίαις
" ῥοαῖσιν ἔθανον.
Γυ. η'. ὤφελες δὲ καὶ σύ γε.
Μν. " κᾀγὼ μὲν ἐνθάδ' εἴμ'· ὁ δ' ἄθλιος πόσις
" οὑμὸς Μενέλεως οὐδέπω προσέρχεται.
" τί οὖν ἔτι ζῶ τῶν κοράκων πονηρίᾳ;
" ἀλλ' ὥσπερ αἰκάλλει τι καρδίαν ἐμὴν,
" μὴ ψεῦσον, ὦ Ζεῦ, τῆς ἐπιούσης ἐλπίδος

Εὐριπίδης ὡς Μενέλαος.

" τίς τῶνδ' ἐρυμνῶν δωμάτων ἔχει κράτος,

illuc defigo: ille autem nondum apparet. Quid, miror, impedimento esse possit? fieri sane non potest, quin eum frigidi Palamedis pudeat. Qua igitur illum adducere queam fabula? At novi; recentem Helenam imitabor. Omnino enim mihi est muliebris vestitus.

MUL. VII. Quid rursus machinaris? aut quid circumspectas? acerbam Helenam videbis mox, nisi modeste te geras, donec Prytanum aliquis veniat.

MNES. ut HELENA. Nili hæc sunt pulchris Nymphis decora fluenta, qui pro cœlesti pluvia Ægypti solum candidæ irrigat, nigra syrmæa victitantem populum.

MUL. VII. Omnium machinarum peritus es, per Hecaten luciferam.

MNES. Mihi vero patria est quidem haud ignobilis, Sparta: pater autem Tyndareus.

MUL. VII. Tibine, ô perdite, iste est pater? immo vero Phrynondas.

MNES. Helena autem vocor.

MUL. VII. Fis rursus femina, antequam prioris fraudis, qua feminam mentitus es, dederis pœnas?

MNES. Viri autem multi propter me ad Scamandria fluenta occubuerunt.

MUL. VII. Utinam tu quoque!

MNES. Et ego equidem hic sum; at miser maritus meus Menelaus nondum advenit. Quid igitur vivo corvorum ignavia? sed aliquid quasi blanditur cordi meo. Ne frusteris, ô Jupiter, appropinquantem spem meam.

Eur. ut Menelaus. Quis harum munitarum ædium est dominus, qui hospites excipiat in mari fluctibus agitato tempestatem passos et naufragium ?

Mnes. Protei hæc est domus.

Eur. Cujusnam Protei ?

Mul. VII. O infelicissime, mentitur ecastor. Nam mortuus est Proteas annis abhinc decem.

Eur. Ad quam vero terram appulsa est navis nostra ?

Mnes. Ægyptum.

Eur. O me miserum ! quo tempestate delati sumus !

Mul. VII. Credisne, ô stulte, huic male perituro, nugantii nugas ? Thesmophorium hoc est.

Eur. Ipse vero Proteus, estne domi, an foris ?

Mul. VII. Certe nausea laboras adhuc, hospes, qui postquam audivisti mortuum esse Proteam, tamen rogitas sitne domi an foris.

Eur. Heu ; heu ! mortuus est. Ubi vero conditus est sepulcro ?

Mnes. Hoc est ipsius sepulcrum, ad quod sedemus.

Mul. VII. Male pereas, et peribis utique, qui audes sepulcrum vocare aram.

Eur. Cur vero sedes in hac sepulcrali sede, palla obtecta, hospes ?

Mnes. Vi cogor nuptiis cum Protei filio inire lecti societatem.

Mul. VII. Quid rursus, infelix, decipis peregrinum hunc ? Hicce fraudum artifex huc ascendit, hospes, ad mulieres, auri furandi gratia.

Mnes. Latra, corpus meum incessens maledictis.

" ὅστις ξένους δέξαιτο, ποντίῳ σάλῳ
" κάμνοντας ἐν χειμῶνι καὶ ναυαγίαις;
Μν. " Πρωτέως τάδ' ἐστὶ μέλαθρα.
Ευ. " ποίου Πρωτέως;
Γυ. η'. ὦ τρισκακόδαιμον, ψεύδεται, νὴ τὼ θεώ,
ἐπεὶ τέθνηκε Πρωτέας ἔτη δέκα.
Ευ. " ποίαν δὲ χώραν εἰσεκέλσαμεν σκάφει;
Μν. " Αἴγυπτον.
Ευ. " ὢ δύστηνος, οἷ πεπλώκαμεν
Γυ. η'. πείθει τι, ὦ μέλε, τῷ κακῶς ἀπολουμένῳ,
ληροῦντι λῆρον; Θεσμοφόριον τουτογί.
Ευ. " αὐτὸς δὲ Πρωτεὺς ἔνδον ἔστ', ἢ 'ξώπιος
Γυ. η'. οὐκ ἔσθ' ὅπως οὐ ναυτιᾷς ἔτ', ὦ ξένε,
ὅστις γ' ἀκούσας ὅτι τέθνηκε Πρωτέας,
ἔπειτ' ἐρωτᾷς, ἔνδον ἔστ', ἢ 'ξώπιος.
Ευ. " αἶ, αἶ· τέθνηκε. ποῦ δ' ἐτυμβεύθη τάφῳ;
Μν. " τόδ' ἔστιν αὐτοῦ σῆμ', ἐφ' ᾧ καθήμεθα.
Γυ. η'. κακῶς ἄρ' ἐξόλοιο, κἀξολεῖ γέ τοι,
ὅστις γε τολμᾷς σῆμα τὸν βωμὸν καλεῖν.
Ευ. " τί δὲ δὴ σὺ θάσσεις τάσδε τυμβήρεις ἕδρας,
" φάρει καλυπτὸς, ὦ ξένη ;
Μν. " βιάζομαι
" γάμοισι Πρωτέως παιδὶ συμμῖξαι λέχος.
Γυ. η'. τί, ὦ κακόδαιμον, ἐξαπατᾷς αὖ τὸν ξένον ;
οὗτος πανουργῶν δεῦρ' ἀνῆλθεν, ὦ ξένε,
ὡς τὰς γυναῖκας, ἐπὶ κλοπῇ τοῦ χρυσίου.
Μν. " βάϋζε, τοὐμὸν σῶμα βάλλουσα ψόγῳ.
Ευ. " ξένη, τίς ἡ γραῦς, ἡ κακορροθοῦσά σε ;

Μν. “ αὔτη Θεονόη Πρωτέως---
Γυ. η΄. μὰ τὼ θεώ·
εἰμὶ Κριτύλλα γ' Ἀντιθέου Γαργηττόθεν·
σὺ δ' εἶ πανοῦργος.
Μν. “ ὁπόσα τοι βούλει, λέγε.
“ οὐ γὰρ γαμοῦμαι σῷ κασιγνήτῳ ποτὲ,
“ προδοῦσα Μενέλεων τὸν ἐμὸν ἐν Τροίᾳ πόσιν.
Ευ. “ γυναι, τί εἶπας; στρέψον ἀνταυγεῖς κόρας.
Μν. “ αἰσχύνομαί σε, τὰς γνάθους ὑβρισμένη.
Ευ. “ τουτὶ τί ἐστιν; ἀφασία τις τοί μ' ἔχει.
“ ὦ θεοὶ, τίν' ὄψιν εἰσορῶ; τίς εἶ, γύναι;
Μν. “ σὺ δ' εἶ τίς; ὠὐτὸς γάρ σε κἄμ' ἔχει λόγος.
Ευ. “ Ἑλληνὶς εἶ τις, ἢ 'πιχωρία γυνή;
Μν. “ Ἑλληνίς. ἀλλὰ καὶ τὸ σὸν θέλω μαθεῖν.
Ευ. “ Ἑλένῃ σ' ὁμοίαν δὴ μάλιστ' εἶδον, γύναι.
Μν. “ ἐγὼ δὲ Μενελάῳ σ', ὅσα γ' ἐκ τῶν ἰφύων.
Ευ. “ ἔγνως ἄρ' ὀρθῶς ἄνδρα δυστυχέστατον.
Μν. “ ὦ χρόνιος ἐλθὼν σῆς δάμαρτος ἐς χέρας,
“ λαβέ με, λαβέ με, πόσι·
“ περίβαλλε δὲ χέρας.
“ φέρε, σε κύσω. ἄπαγέ μ', ἄπαγ', ἄπαγ', ἄπαγέ με,
“ λαβὼν ταχὺ πάνυ.
Γυ. η΄. κλαύσετ' ἄρα, νὴ τὼ θεὼ,
ὅστις σ' ἀπάξει, τυπτόμενος τῇ λαμπάδι.
Ευ. “ σὺ τὴν ἐμὴν γυναῖκα κωλύεις ἐμὲ,
“ τὴν Τυνδάρειον παῖδ', ἐπὶ Σπάρτην ἄγειν;
Γυ. η΄. οἴμ', ὡς πανοῦργος καὐτὸς εἶναί μοι δοκ εῖς,
καὶ τοῦδέ τις ξύμβουλος. οὐκ ἐτὸς πάλαι

Eur. Heus, peregrina, quænam est hæc anus, quæ te conviciis insectatur?

Mnes. Hæc est Theonoë, Protei filia.

Mul. VII. Non, per Deas: sum Critylla, Antithei filia, domo Gargettia: tu vero es scelestus.

Mnes. Quæcunque vis, dic: nunquam enim nubam fratri tuo, deserens Menelaum meum ad Trojam maritum.

Eur. Mulier, quid dixti? huc aciem oculorum tuorum converte.

Mnes. Intueri te coram me pudet, ob contumeliam quam passæ sunt genæ meæ.

Eur. Hoc quid est? Vocem intercludit mihi stupor. O dii, quam faciem video? quænam es mulier?

Mnes. At tu quis es? Eadem enim te et me admirationis tenet ratio.

Eur. Num Græca es, an indigena mulier?

Mnes. Græca. Sed et tuum genus discere cupio.

Eur. Helenæ te similem maxime video, mulier.

Mnes. Ego vero te Menelao, saltem quod ad olera.

Eur. Recte nimirum agnoscis virum miserrimum.

Mnes. O sero tandem veniens tuæ conjugis in amplexus, accipe me, accipe me, marite: circumda collo meo brachia: fac te osculer: abduc me, abduc, abduc, abduc me adsumtam quam citissime.

Mul. VII. Plorabit utique, per Deas, quicunque te abduxerit, percussus hac face.

Eur. Tu uxorem meam prohibes me, Tyndarei filiam, Spartam abducere?

Mul. VII. Hei mihi, quam versutus et tu mihi esse videris,

et hujus particeps consiliorum! Haud temere dudum de Ægypto nescio quid garriebatis. Sed hic quidem dabit pœnas: accedit enim Prytanis, et lictor.

Eur. Incommodum est hoc: sed clam discedendum mihi est.

Mnes. At ego quid faciam infelix?

Eur. Mane quietus. Non enim te prodam unquam, quoad vixero, nisi destituant innumeri me doli.

Mul. VII. Hic quidem funiculus nihil adtraxit.

Pryt. Hiccine est improbus ille, quem dixit nobis Clisthenes? heus tu, quid te occultas? Immitte ejus collum in asserem, lictor, et eum adliga: deinde hic locatum custodi, nec quemquam ad eum accedere sine; sed flagellum tenens, cæde, si accesserit aliquis.

Mul. VII. Sic edepol recte jubes. Parum enim abfuit, quin modo hunc mihi eriperet veterator nescio quis.

Mnes. O Prytani, obsecro te per dextram, quam soles cavam porrigere, nummos si quis obtulerit, exiguum quid mihi, quamvis morituro, gratificare?

Pryt. Quid tibi gratificer.

Mnes. Vestibus nudatum me jube ut lictor adliget asseri, ne crocotis et mitris indutus vir senex risum præbeam corvis, dum eos pascam.

Pryt. At vero hisce indutum Senatui visum est te ligari, ut prætereuntium quilibet videat manifesto scelestum te esse.

Mnes. Jappapæax! ô crocota, quid mihi fecisti? non est amplius spes ulla salutis.

ἠγυπτιάζετ'. ἀλλ' ὅδε μὲν δώσει δίκην.
προσέρχεται γὰρ ὁ Πρύτανις, χῳ τοξότης.

Ευ. τουτὶ πονηρόν· ἀλλ' ὑπαποκινητέον.

Μν. ἐγὼ δ' ὁ κακοδαίμων, τί δρῶ;

Ευ. μέν' ἥσυχος.
οὐ γὰρ προδώσω σ' οὐδέποτ', ἥν περ ἐμπνέω,
ἢν μὴ προλίπωσ' αἱ μυρίαι με μηχαναί.

Μν. αὕτη μὲν ἡ μήρινθος οὐδὲν ἔσπασεν.

Πρ. ὅδ' ἔσθ' ὁ πανοῦργος, ὃν ἔλεγ' ἡμῖν Κλεισθένης;
οὗτος, τί κύπτεις; δῆσον αὐτὸν, εἰσάγων,
ὦ τοξότ', ἐν τῇ σανίδι, κᾆπειτ' ἐνθαδὶ
στήσας φύλαττε, καὶ προσιέναι μηδένα
ἔα πρὸς αὐτὸν, ἀλλὰ τὴν μάστιγ' ἔχων,
παῖ', ἢν προσίῃ τις.

Γυ. η'. νὴ Δί', ὡς νῦν δῆτ' ἀνὴρ
ὀλίγου μ' ἀφείλετ' αὐτὸν ἱστιοῤῥάφος.

Μν. ὦ Πρύτανι, πρὸς τῆς δεξιᾶς, ἥνπερ φιλεῖς
κοίλην προτείνειν, ἀργύριον ἤν τις διδῷ,
χάρισαι βραχύ τι μοι, καίπερ ἀποθανουμένῳ.

Πρ. τί σοι χαριοῦμαι;

Μν. γυμνὸν ἀποδύσαντά με
κέλευε πρὸς τῇ σανίδι δεῖν τὸν τοξότην,
ἵνα μὴ 'ν κροκωτοῖς καὶ μίτραις γέρων ἀνὴρ
γέλωτα παρέχω τοῖς κόραξιν ἑστιῶν.

Πρ. ἔχοντα ταῦτ' ἔδοξε τῇ Βουλῇ σε δεῖν,
ἵνα τοῖς παριοῦσι δῆλος ᾖς πανοῦργος ὤν.

Μν. ἰαππαπαιάξ· ὦ κροκώθ', οἷ' εἴργασαι·
κοὐκ ἔστιν ἔτ' ἐλπὶς οὐδεμία σωτηρίας.

Χορός.

ἄγε νῦν ἡμεῖς παίσωμεν, ἅπερ νόμος ἐνθάδε ταῖσι γυναιξὶν,
ὅταν ὄργια σεμνὰ θεαῖν ἱεραῖς ὥραις ἀνέχωμεν, ἅπερ καὶ
Παύσων σέβεται, καὶ νηστεύει,
πολλάκις αὐταῖν ἐκ τῶν ὡρῶν
ἐς τὰς ὥρας ξυνεπευχόμενος
τοιαῦτα μέλειν θάμ' ἑαυτῷ.
ὅρμα, χώρει
κοῦφα ποσὶν, ἄγ' ἐς κύκλον,
χειρὶ σύναπτε χεῖρα, ῥυθμὸν χορείας
ὕπαγε πᾶσα· βαῖνε καρπαλίμοιν ποδοῖν.
ἐπισκοπεῖν δὲ, πανταχῇ
κυκλοῦσαν ὄμμα, χρὴ χοροῦ κατάστασιν.
ἅμα δὲ καὶ
γένος Ὀλυμπίων θεῶν
μέλπε, καὶ γέραιρε φωνῇ, πᾶσα χορομανεῖ τρόπῳ.
εἰ δέ τις
προσδοκᾷ κακῶς ἐρεῖν
ἐν ἱερῷ γυναῖκά μ' οὖσαν ἄνδρας,
οὐκ ὀρθῶς φρονεῖ.
ἀλλὰ χρὴ,
ὥσπερ ἔργον αὖ τι καινὸν,
πρῶτον εὐκύκλου χορείας εὐφυῆ στῆσαι βάσιν.
πρόβαινε ποσὶν, τὸν Εὐλύραν
μέλπουσα, καὶ τὴν τοξοφόρον
Ἄρτεμιν, ἄνασσαν ἁγνήν.
χαῖρ' ὦ Ἑκάεργε, ὄπαζε δὲ νίκην.

Chor. Agite nunc ludamus, sicut mos hic est mulieribus, quando veneranda Dearum orgia festis temporibus celebramus, quæ et Pauson jejunio colit, sæpe illas rogans, ut alio post aliud festo talia curæ sint frequenter sibi. Incipe tripudiare, incede leviter pedibus, move te in orbem, manui conjunge manum, secundum rhythmum choreæ quælibet incedat: ingredere velocibus pedibus. Circumspicere quoque, omnem in partem circumferendo oculos, oportet choreæ orbem. Simul et genus cœlestium deorum cane quælibet, et celebra voce, choreas cum omni lætitia agitantes. Si quis autem sperat maledicturam in templo me, quæ sum femina, viris, non recte sentit. Sed oportet, velut rem rursus novam, primum orbicularis choreæ concinnum constituere gressum. Procede pedibus, pulchræ fidicinem lyræ canens deum, et arcigeram Dianam, reginam castam. Salve, ô longe jaculans, præbe nobis victoriam. Juno

nemque nuptiarum præsidem carmine celebremus, ut par est, quæ omnibus in choris ludit, et claves nuptiarum servat. Mercuriumque pastoralem precor, cum Pane et Nymphis dilectis, ut adrideat nobis benigne, nostris gaudens choreis. Extolle itaque alacriter duplicem complosis manibus saltationem. Ludamus, ô mulieres, sicut mos est; jejunemusque omnino. Sed eia in aliam partem rursus te circumage, moto in numerum pede: clara voce modulare omnem cantilenam: dux vero noster sis hic ipse tu, hederifer Bacche domine: ego enim te canticis et saltationibus celebrabo Evium, ô Bacche, Bromie et Semelæ gnate, choris gaudens, quique in montibus, Nympharum amabiles inter hymnos Evium, Evium, Evoë cum cantu et choreis iteras: circum vero te resonat Citharonia Echo, densisque frondibus opaci montes et umbrosi, silvæque saxosæ rebo-ant, circumque te hedera foliis pullulans capreolo floret.

Ἥραν τε τὴν Τελείαν
μέλψωμεν, ὥσπερ εἰκὸς,
ἣ πᾶσι τοῖς χοροῖσιν ἐμπαίζει τε, καὶ
κλῇδας γάμου φυλάττει.
Ἑρμῆν τε Νόμιον ἄντομαι,
καὶ Πᾶνα, καὶ Νύμφας φίλας,
ἐπιγελάσαι προθύμως
ταῖς ἡμετέραις χαρέντα χορείαις.
ἔξαιρε δὴ προθύμως
διπλῆν χεροῖν χορείαν.
παίσωμεν, ὦ γυναῖκες, οἷά περ νόμος·
νηστεύωμεν δὲ πάντως·
ἀλλ' εἶ' ἐπ' ἄλλ' ἀνάστρεφ' εὐρύθμῳ ποδὶ,
τόρευε πᾶσαν ᾠδήν·
ἡγοῦ δέ γ' ὧδ' αὐτὸς
σὺ, κισσοφόρε Βάκχειε δέσποτ'· ἐγὼ δὲ κώμοις
σὲ φιλοχόροισι μέλψω
Εὔϊον, ὦ Διόνυσε,
Βρόμιε, καὶ Σεμέλας παῖ,
χοροῖς τερπόμενος, κατ' ὄρεα, Νυμφᾶν,
ἐρατοῖς ἐν ὕμνοις
Εὔϊον, Εὔϊον, εὐοῖ ἀναχορεύων.
ἀμφὶ δὲ σοὶ κτυπεῖται
Κιθαρώνιος Ἠχὼ,
μελάμφυλλά τ' ὄρη δάσκια, καὶ νάπαι
πετρώδεις βρέμονται·
κύκλῳ δὲ περὶ σὲ κισσὸς
εὐπέταλος ἕλικι θάλλει.

ΤΟΞΟΤΗΣ, ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ, ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ, ΧΟΡΟΣ.

Το. ΕΝΤΑΥΤΑ νῦν οἰμῶξι πρὸς τὴν αἰτρίαν.
Μν. ὦ τοξόθ', ἱκετεύω σε.
Το. μή μ' ἱκέτευε σύ.
Μν. χάλασον τὸν ἧλον.
Το. ἀλλὰ ταῦτα δρᾶς ἐγώ.
Μν. οἴ μοι κακοδαίμων, μᾶλλον ἐπικρούσεις σύ γε.
Το. ἔτι μᾶλλον, ἂν βουλῇς.
Μν. ἀταταῖ, ἀτατταταί·
κακῶς ἀπόλοιο.
Το. σῖγα, κακοδαίμων γέρον.
πέρ' ἐγὼ ξυνίγκι πορμὸς, ἵνα πυλάξι σοι.
Μν. ταυτὶ τὰ βέλτιστ' ἀπολέλαυκ' Εὐριπίδου.
ἔα· θεοὶ, Ζεῦ Σῶτερ, εἰσὶν ἐλπίδες.
ἀνὴρ ἔοικεν οὐ προδώσειν· ἀλλ' ἐμοὶ
σημεῖον ὑπεδήλωσε Περσεὺς ἐκδραμὼν,
ὅτι δεῖ με γίγνεσθ' Ἀνδρομέδαν· πάντως δ' ἐμοὶ
τὰ δέσμ' ὑπάρχει. δῆλον οὖν ἐστίν γ', ὅτι
ἥξει με σώσων· οὐ γὰρ ἂν παρέπτατο.

Εὐριπίδης ὡς Περσεύς.

φίλαι παρθένοι, φίλαι,
πῶς ἂν ἐπέλθοιμι, καὶ
τὸν Σκύθην λάθοιμι;
κλύοις, ὦ
προσαυδῶσα τὰς ἐν ἄντροις,
κατάνευσον, ἔασον ὡς
τὴν γυναῖκά μ' ἐλθεῖν.

LICTOR, MNESILOCHUS, EURIPIDES, CHORUS.

Lict. Hic nunc plorabis sub dio.

Mnes. O lictor, obsecro te.

Lict. Ne me quicquam roges.

Mnes. Laxa clavum.

Lict. At hoc tibi faciam.

Mnes. Væ mihi misero! magis magisque eum infiges.

Lict. Magis adhuc, si velis.

Mnes. Attatæ, attatæ! male pereas.

Lict. Tace, infelix senex. Age, afferam stoream, ut custodiens te recumbam.

Mnes. Egregia hæc sunt commoda, quæ ex Euripide percipio. Hem, dii, Jupiter Servator! non periit spes omnis, vir non videtur me proditurus: sed mihi signum occulte dedit Perseus emicans, oportere me fieri Andromedam. Equidem re ipsa vinctus sum. Manifestum est igitur, eum venturum, ut me servet: alioqui enim non prætervolasset.

Eur. ut Perseus. Caræ virgines, caræ, utinam accedere possim, et Scytham latere. Audias, ô quæ adloqueris eas, quæ sunt in antris, adnue, sine ad uxorem me accedere.

Mnes. Immisericors, qui me vinculis constrinxit miserrimum mortalium. Ægre quidem putidam anum effugi, perii tamen: nam custos jamdudum mihi adstat hic Scytha, postquam exitio destinatum, amicisque destitutum suspendit me, corvis pabulum futurum. Viden'? non inter choros, neque æquales puellas, calculorum fiscellam sto habens: sed arctis vinculis constricta, ceto præda Glaucetæ exposita sum. Cum Pæane, non nuptiali, sed qui vinctis conveniat, lugete me, ô mulieres, quæ indignis affecta sum malis, infelix; ô misera ego, misera! . . . sed a cognatis: sed inter injustas calamitates virum, mei auctorem infortunii, obtestantem, lacrimosum Orci lessum excitantem, heu, heu, heu, heu! qui me rasit primum, qui me crocota induit, et postea ad hoc misit templum, ubi congregatæ mulieres. O fati mei inexorabilis dæmon! ô me diris devotum! Quis coram hæc mala intuens meæ non miserebitur calamitatis ingentis? utinam ignifera ætheris stella mise-

Μν. ἄνοικτος, ὅς μ' ἔδησε, τὸν
πολυπονώτατον βροτῶν.
μόλις δὲ γραῖαν ἀποφυγὼν
σαπρὰν, ἀπωλόμην ὅμως.
ὅδε γὰρ ὁ Σκύθης φύλαξ
πάλαι ἐφέστηκ', ὀλοὸν,
ἄφιλον κρεμάσας κόραξι,
δεῖπνον· ὁρᾷς; οὐ χοροῖσιν,
οὐδ' ὑφ' ἡλίκων νεανίδων,
ψήφων κημὸν ἕστηκ' ἔχουσ'·
ἀλλ' ἐν πυκνοῖς δεσμοῖσιν ἐμπεπλεγμένη,
κήτει βορὰ τῷ Γλαυκέτῃ πρόκειμαι.
γαμηλίῳ μὲν οὐ ξὺν
παιῶνι, δεσμίῳ δὲ,
γοᾶσθέ μ', ὦ γυναῖκες, ὡς
μέλεα μὲν πέπονθα, μέλεος,
ὦ τάλας ἐγὼ, τάλας,
* * * * * * *
ἀπὸ δὲ συγγόνων, ἀλλ' ἀν'
ἄνομα πάθεα φῶτα λιτομέναν,
πολυδάκρυτον Ἀΐδα γόον φλέγουσαν,
αἶ, αἶ, αἶ, αἶ,
ὃς ἔμ' ἀπεξύρησε πρῶτον,
ὃς ἐμὲ κροκόεντ' ἐνέδυσεν·
ἐπὶ δὲ τοῖσδε τόδ' ἀνέπεμψεν
ἱερὸν, ἔνθα γυναῖκες.
ἰώ μοι μοίρας ἄτεγκτε δαίμων·
ὦ κατάρατος ἐγώ· τίς ἐμὸν οὐκ ἐποικτερεῖ

πάθος ἀμέγαρτον ἐπὶ κακῶν παρουσίᾳ;
εἴθ' ἐμὲ πυρφόρος αἰθέρος ἀστὴρ
τὸν δύσμορον ἐξολέσειεν.
οὐ γὰρ ἔτ' ἀθανάταν φλόγα λεύσσειν
ἐστὶν ἐμοὶ φίλον, ὡς ἐκρεμάσθην,
λαιμότμητ' ἄχη δαιμονῶν, αἰόλᾳ
νέκυσιν ἐπὶ πορείᾳ.

Εὐριπίδης ὡς Ἠχώ.

" χαῖρ', ὦ φίλη παῖ· τὸν δὲ πατέρα Κηφέα,
" ὅς σ' ἐξέθηκεν, ἀπολέσειαν οἱ θεοί.

Μνησίλοχος ὡς Ἀνδρομέδη.

" σὺ δ' εἶ τίς, ἥτις τοὐμὸν ᾤκτειρας πάθος;
Ευ. " Ἠχὼ λόγων ἀντῳδὸς ἐπικοκκύστρια,
" ἥπερ πέρυσιν ἐν τῷδε ταυτῷ χωρίῳ
" Εὐριπίδῃ καὐτὴ ξυνηγονιζόμην.
" ἀλλ', ὦ τέκνον, σὲ μὲν τοσαῦτα χρὴ ποιεῖν,
" κλάειν ἐλεεινῶς.
Μν. " σὲ δ' ἐπικλάειν ὕστερον.
Ευ. " ἐμοὶ μελήσει ταυτά γ'. ἀλλ' ἄρχου λόγων.
Μν. " ὦ Νὺξ ἱερὰ,
" ὡς μακρὸν ἵππευμα διώκεις,
" ἀστεροειδέα νῶτα διφρεύουσ'
" αἰθέρος ἱερᾶς,
" τοῦ σεμνοτάτου δι' Ὀλύμπου.
Ευ. " δι' Ὀλύμπου.
Μν. " τί ποτ' Ἀνδρομέδα περίαλλα κακῶν
" μέρος ἐξέλαχον;
Ευ. " μέρος ἐξέλαχον;

rum me prorsus perdat! non enim immortale Solis jubar intueri mihi jucundum est amplius, postquam snspensus fui, doloribus guttur angentibus furiatus, ut celeri itinere ad mortuos descenderem.

Eur. ut Echo. Salve, cara filia: patrem autem Cepheum, qui te exposuit, male perdant dii.

Mnes. ut Andromeda. Tu vero quænam es, quæ meam miserata es calamitatem?

Eur. Echo, verba recinens sono garrulo, quæ superiore anno in hoc eodem loco Euripidi et ipsa adjutrix fui. Sed, ô filia, te quidem id facere oportet, lamentari nimirum miserabiliter.

Mnes. Te vero lamentis respondere mihi.

Eur. Curæ id mihi erit: sed initium fac dicendi.

Mnes. O Nox sacra, quam longum cursum moves, per stelligera convexa bigis invecta ætheris sacri, emetiendo venerando Olympo.

Eur. *Olympo.*

Mnes. Cur, quæso, ego Andromeda præ omnibus aliis malorum portionem sortita sum?

Eur. *Portionem sortita sum.*
Mnes. Mortis misera !
Eur. *Mortis misera.*
Mnes. Enecabis me, anus, garriendo.
Eur. *Garriendo.*
Mnes. Edepol molesta huc intrasti valde.
Eur. *Valde.*
Mnes. O bone, sine me solum canere lessum, et gratificaberis mihi : desine.
Eur. *Desine.*
Mnes. Male pereas !
Eur. *Male pereas.*
Mnes. Quid hoc mali ?
Eur. *Quid hoc mali.*
Mnes. Nugaris.
Eur. *Nugaris.*
Mnes. Plora.
Eur. *Plora.*
Mnes. Ejula.
Eur. *Ejula.*
Lict. Heus tu, quid garris ?
Eur. *Heus tu quid garris.*
Lict. Prytanes vocabo.
Eur. *Prytanes vocabo*
Lict. Quid hoc mali ?
Eur. *Quid hoc mali.*
Lict. Unde hæc vox ?
Eur. *Unde hæc vox.*

Μν. “ θανάτου τλήμων.
Ευ. “ θανάτου τλήμων.
Μν. “ ἀπολεῖς μ', ὦ γραῦ, στωμυλλομένη.
Ευ. “ στωμυλλομένη.
Μν. “ νὴ Δί', ὀχληρά γ' εἰσήῤῥηκας
“ λίαν.
Ευ. “ λίαν.
Μν. “ ὦ 'γάθ', ἔασόν με μονῳδῆσαι,
“ καὶ χαριεῖ μοι. παῦσαι.
Ευ. “ παῦσαι.
Μν. “ βάλλ' ἐς κόρακας.
Ευ. “ βάλλ' ἐς κόρακας.
Μν. “ τί τὸ κακόν ;
Ευ. “ τί τὸ κακόν.
Μν. “ ληρεῖς.
Ευ. “ ληρεῖς.
Μν. “ οἴμωζ'.
Ευ. “ οἴμωζ'.
Μν. “ ὀτότυζ'.
Ευ. “ ὀτότυζ'.
Το. οὗτος, σί λαλεῖς ;
Ευ. “ οὗτος, σί λαλεῖς.
Το. Πρυτάνεις καλέσω.
Ευ. “ Πρυτάνεις καλέσω.
Το. σί κακόν ;
Ευ. “ σί κακόν.
Το. πωτετοπωνή ;
Ευ. “ πωτετοπωνή ;

Το. σὺ λαλεῖς;
Ευ. " σὺ λαλεῖς;
Το. κλαύσει.
Ευ. " κλαύσει.
Το. κακκάσκῃ μοι;
Ευ. " κακκάσκῃ μοι;
Μν. μὰ Δί', ἀλλὰ γυνὴ πλησίον αὕτη.
Ευ. " πλησίον αὕτη.
Το. ποῦ 'στ' ἡ μιαρά; καὶ δὴ φεύγει.
ποῖ, ποῖ φεύγεις;
Ευ. " ποῖ, ποῖ φεύγεις;
Το. οὐκ αἰρήσεις;
Ευ. " οὐκ αἰρήσεις;
Το. ἔτι γὰρ γρύζεις;
Ευ. " ἔτι γὰρ γρύζεις;
Το. λαβὲ τῇ μιαρᾷ.
Ευ. " λαβὲ τῇ μιαρᾷ.
Το. λαλοκαικαταρατογύναικο.

Εὐριπίδης ὡς Περσεύς.

" ὦ θεοί, τίν' ἐς γῆν βαρβάρων ἀφίγμεθα
" ταχεῖ πεδίλῳ; διὰ μέσου γὰρ αἰθέρος
" τέμνων κέλευθον, πόδα τίθημ' ὑπόπτερον,
" Περσεύς, πρὸς Ἄργος ναυστολῶν, τὸ Γοργόνος
" κάρα κομίζων.

Το. τί λέγι Γοργόνος πέρι;
τὸ γραμματέο συ τῇ κεπαλῇ τὴν Γοργόνος;
Ευ. " ἔγωγε φημί.
Το. Γοργό τοι κἀγὼ λέγι.

Lict. Tune loqueris?
Eur. *Tune loqueris.*
Lict. Plorabis.
Eur. *Plorabis.*
Lict. Rides me?
Eur. *Rides me.*
Mnes. Non ego hercle, sed mulier proxima hæc.
Eur. *Proxima hæc.*
Lict. Ubi est scelesta? ecce fugit. Quo, quo fugis?
Eur. *Quo, quo fugis.*
Lict. Nonne prehendes?
Eur. *Nonne prehendes.*
Lict. Adhuc vero mussitas?
Eur. *Adhuc vero mussitas.*
Lict. Prehende scelestam.
Eur. *Prehende scelestam.*
Lict. Loquacem et detestabilem mulierem.

Eur. ut Perseus. O dii, quamnam barbaram in terram delati sumus celeri talari? per medium enim ætherem secans viam, pede volo alato Perseus, ad Argos dirigens cursum, et Gorgonis caput ferens.

Lict. Quid ais de Gorgone: Scribæ caput, tu Gorgonis esse dicis?

Eur. Sic aio.

Lict. At ego tibi *Gorgo* dico.

Eur. Atat quemnam hunc scopulum video, et virginem deabus similem tanquam navem in portu, vinclis adnexam?

Mnes. O hospes, miserere mei miserrimæ: solve me vinclis.

Lict. Tu ne loquere. Audesne sceleste? moriturus, linguax es tamen?

Eur. O virgo, miseret me tui, quam sic suspensam video.

Lict. Non est virgo, sed scelestus senex, et fur, et versutus.

Eur. Ineptis, Scytha: hæc enim est Andromeda, filia Cephei.

Lict. Specta penem hunc; num tibi parvus videtur?

Eur. Cedo huc mihi manum, ut attingam puellam, age, Scytha. Hominibus enim morbi omnibus sunt: at me puellæ hujus amor invasit.

Lict. Æmulum me non habes. Quandoquidem igitur podex huc conversus est, tibi non invideo, quin eum præcidas.

Eur. Quidni me sinis solvere eam, Scytha, et ruere in concubitum amplexusque uxoris meæ?

Lict. Si tam valde cupis senem pædicari, tabula perforata a tergo culum divide.

Eur. Immo solvam vincla.

Lict. Flagello igitur te cædam.

Eur. Atqui hoc faciam.

Lict. Caput igitur tuum ensis abscindet hic.

Ευ. “ ἔα· τίν᾽ ὄχθον τόνδ᾽ ὁρῶ, καὶ παρθένον
“ θεαῖς ὁμοίαν, ναῦν ὅπως, ὡρμισμένην;
Μν. “ ὦ ξένε, κατοίκτειρόν με τὴν παναθλίαν·
“ λῦσόν με δεσμῶν.
Το. οὐκὶ μὴ λαλῆσι σύ.
κατάρατο τόλμας· ἀποτανουμένη λαλᾷς;
Ευ. “ ὦ παρθέν᾽, οἰκτείρω σε, κρεμαμένην ὁρῶν.
Το. οὐ παρτέν᾽ ἔστιν, ἀλλ᾽ ἀμαρτωλὴ γέρων,
καὶ κλέπτο, καὶ πανοῦργο.
Ευ. “ ληρεῖς, ὦ Σκύθα.
“ αὕτη γάρ ἐστιν Ἀνδρομέδα παῖς Κηφέως.
Το. σκέψαι τὸ πόστη· μή τι μικτὸν παίνεται;
Ευ. “ φέρε δεῦρό μοι τὴν χεῖρ᾽, ἵν᾽ ἅψωμαι κόρης·
“ φέρε, Σκύθ᾽. ἀνθρώποισι γὰρ νοσήματα
“ ἅπασιν ἐστίν· ἐμὲ δὲ καὐτὸν τῆς κόρης
“ ταύτης ἔρως εἴληφεν.
Το. οὐ ζηλῶ σι σέ·
ἀτὰρ εἰ τὸ πρωκτὸ δεῦρο περιεστραμμένον,
οὐκ ἐπτόνησά σ᾽ αὐτὸ, πυγίζεις ἄγων.
Ευ. “ τί δ᾽ οὐκ ἐᾷς λύσαντά μ᾽ αὐτὴν, ὦ Σκύθα,
“ πεσεῖν ἐς εὐνὴν, καὶ γαμήλιον λέχος;
Το. εἰ σπόδρ᾽ ἐπιτυμεῖς τῇ γεροντοπύγισο,
τῇ σανιδοτρήσας ἐξοπιστοπρώκτισον.
Ευ. “ μὰ Δί᾽, ἀλλὰ λύσω δεσμά.
Το. μαστιγῶ σ᾽ ἄρα.
Ευ. “ καὶ μὴν ποιήσω τοῦτο.
Το. τὸ κεπαλή σ᾽ ἄρα
τὸ ξιπομάκαιραν ἀποκεκόψι τουτοί.

Ευ. "αἶ, αἶ· τί δράσω; πρὸς τίνας στρεφθῶ λόγους;
"ἀλλ' οὐκ ἂν ἐνδέξαιτο βάρβαρος φύσις.
"σκαιοῖσι γάρ τοι καινὰ προσφέρων σοφὰ,
"μάτην ἀναλίσκοις ἄν. ἀλλ' ἄλλην τινὰ
"τούτῳ πρέπουσαν μηχανὴν προσοιστέον.
Το. μιαρὸς ἀλώπηξ, οἷον ἐπιτήκιζέ μοι.
Μν. "μέμνησο, Περσεῦ, μ' ὡς καταλείπεις ἀθλίαν.
Το. ἔτι γὰρ σὺ τὴν μάστιγαν ἐπιτυμεῖς λαβεῖν.
Χο. Παλλάδα τὴν φιλόχορον ἐμοὶ
δεῦρο καλεῖν νόμος ἐς
χορὸν, παρθένον,
ἄζυγα κόρην,
ἣ πόλιν ἡμετέραν ἔχει,
καὶ κράτος φανερὸν μόνη,
κληδοῦχός τε καλεῖται.
φάνηθ', ὦ τυράννους
στυγοῦσ', ὥσπερ εἰκός.
δῆμός τοι σὲ καλεῖ γυναι-
κῶν· ἔχουσα δ' ἐμοὶ μόλοις
εἰρήνην φιλέορτον.
ἥκετ' εὔφρονες, ἵλαοι,
Πότνιαι, ἄλσος ἐς ὑμέτερον·
οὗ δῆτ' ἀνδράσιν οὐ
θεμιτὸν εἰσορᾶν
ὄργια σεμνὰ θεαῖν·
ἵνα λαμπάσι φαί-
νετον ἄμβροτον ὄψιν.
μόλετον, ἔλθετον, ἀντόμεθ', ὦ

Eur. Heu, heu! quid faciam? ad quos me convertam sermones? sed eos non admittet barbarum ingenium. Rudes enim et inficetos qui novis aggreditur lepidis commentis, operam is ludos facit. Sed alia quædam huic conveniens fabrica est admovenda.

Lict. Improba vulpes, ut conatur decipere me!

Mnes. Memento, Perseu, ut me miseram deseris.

Lict. Scilicet flagellum adhuc sentire vis.

Chor. Palladem choris gaudentem mihi mos est huc vocare in chorum, virginem nuptialis jugi expertem puellam, quæ urbem nostram tenet, solaque manifesto regit imperio, Clavigeraque vocatur. Appare, ô tyrannis, ut par est, inimica; populus te vocat mulierum: veni autem cum Pace festis amica. Ceres et Proserpina, venite lætæ, propitiæ, lucum in vestrum, ubi viris non fas est intueri orgia veneranda Dearum: ubi, facibus ardentibus, ostenditis immortalem faciem. Venite, acce-

dite, precamur, ô Thesmophoræ admodum venerandæ. Si enim, unquam ante, exauditis precibus nostris, venistis, nunc venite, oramus huc ad nos.

EURIPIDES, CHORUS, LICTOR, MNESILOCHUS.

Eur. Mulieres, si vultis in posterum pacem facere mecum, id nunc licet, ea conditione, ut nullum a me unquam posthac convicium audiatis: hanc vobis pacem offero.

Chor. Qua inductus causa hoc demum nobis proponis?

Eur. Hic in assere vinctus socer meus est. Eum igitur si recepero, nullum unquam maledictum a me audietis: sin mihi non obtemperaveritis, de iis, quæ domi nunc occulte machinamini, apud viros ex militia reversos vos criminabor.

Chor. Nos quod adtinet, scias te nobis rem persuasisse: at barbaro huic eandem ipse persuadeto.

Eur. ut Anus. Mei officii est: et tui, ô Elaphium, quæ tibi in via dixi, ea ut facere memineris. Primum igitur transi, et subduc vesti sinum: tu vero, Teredon, inflatis tibiis cane Persicam saltationem.

Lict. Quid bombus hic sibi volt? comissationem quis excitat mihi?

Eur. Opus est, ô lictor, ut præludat puella hæc: saltatura enim pergit ad viros quosdam.

Θεσμοφόρω πολὺ πότνια.
εἰ γὰρ πρότερόν ποτ' ἐπηκόω
ἤλθετον, νῦν ἀφίκε-
σθον, ἱκετεύομεν, ἐνθάδ' ἡμῖν.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ, ΧΟΡΟΣ, ΤΟΞΟΤΗΣ, ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

Ευ. ΓΥΝΑΙΚΕΣ, εἰ βούλεσθε τὸν λοιπὸν χρόνον
σπονδὰς ποιήσασθαι πρὸς ἐμὲ, νυνὶ πάρα·
ἐφ' ᾧ τ' ἀκοῦσαι μηδὲν ὑπ' ἐμοῦ μηδαμῆ
κακὸν τολοιπὸν, ταῦτ' ἐπικηρυκεύομαι.
Χο. χρεία δὲ ποία τόνδ' ἐπεισφέρεις λόγον;
Ευ. ὅδ' ἐστὶν, οὑν τῇ σανίδι, κηδεστὴς ἐμός.
ἢν οὖν κομίσωμαι τοῦτον, οὐδὲν μήποτε
κακῶς ἀκούσετ'· ἢν δὲ μὴ πείθησθέ μοι,
ἃ νῦν ὑποικουρεῖτε, τοῖσιν ἀνδράσιν
ἀπὸ τῆς στρατιᾶς παροῦσιν ὑμῶν διαβαλῶ.
Χο. τὰ μὲν παρ' ἡμῶν ἴσθι σοι πεπεισμένα·
τὸν βάρβαρον δὲ τοῦτον αὐτὸς πεῖθε σύ.
Εὐριπίδης ὡς γραῦς.
ἐμὸν ἔργον ἐστίν· καὶ σὸν ὦ 'λάφιον, ἅ σοι
καθ' ὁδὸν ἔφραζον, ταῦτα μεμνῆσθαι ποιεῖν.
πρῶτον μὲν οὖν δίελθε, κἀνακόλπασον.
σὺ δ', ὦ Τερηδὼν, ἐπαναφύσα Περσικόν.
Το. τί τὸ βόμβο τοῦτο; κῶμο τίς ἀνεγείρι μοι;
Ευ. ἡ παῖς ἔμελλε προμελετᾷν, ὦ τοξότα.
ὀρχησομένη γὰρ ἔρχεθ' ὡς ἄνδρας τινάς.

To. ὀρκῆσι καὶ μελετῆσι, οὐ κωλύσ' ἐγώ.
ὡς ἐλαπρὸς, ὥσπερ ψύλλο κατὰ τὸ κώδιο.
Eυ. φέρε θοἰμάτιον ἄνωθεν, ὦ τέκνον, τοδί·
καθιζομένη δ' ἐπὶ τοῖσι γόνασι τοῦ Σκύθου,
τὼ πόδε πρότεινον, ἵν' ὑπολύσω.
To. ναικὶ, ναὶ
κάτησο, κάτησο, ναικὶ, ναὶ, τυγάτριον.
οἴμ', ὡς στέριπο τὸ τιττί', ὥσπερ γογγύλη.
Eυ. αὔλει σὺ θᾶττον· ἔτι δέδοικας τὸν Σκύθην;
To. καλό γε τὸ πυγή.
(ἀνακύπτει καὶ παρακύπτει ἀπεψωλημένος.)
Eυ. κλαύσετ', ἂν μὴ ῎νδον μένῃ.
To. εἶεν. καλὴ τὸ σχῆμα περὶ τὸ πόστιον.
Eυ. καλῶς ἔχει. λαβὲ θοἰμάτιον· ὥρα 'στὶ νῷν
ἤδη βαδίζειν.
To. οὐχὶ πιλήσει πρῶτά με;
Eυ. πάνυ γε· φίλησον αὐτόν.
To. ὂ, ὂ, ὂ, παπαπαπαὶ
ὡς γλυκερὸ τὸ γλῶσσ', ὥσπερ Ἀττικὸς μέλις.
τί οὐ κατεύδει παρ' ἐμέ;
Eυ. χαῖρε, τοξότα·
οὐ γὰρ γένοιτ' ἂν τοῦτο.
To. ναὶ, ναὶ, γρᾴδιον,
ἐμοὶ κάρισο σὺ τοῦτο.
Eυ. δώσεις οὖν δραχμήν;
To. ναὶ, ναικὶ δῶ σοι.
Eυ. τἀργύριον τοίνυν φέρε.
To. ἀλλ' οὐκ ἔχ' ὠδέν· ἀλλὰ τὸ συβίνην λαβέ.

Lict. Saltet et præludat; non prohibebo ego. Quam agilis et levis est! ut pulex in vellere.

Eur. Age, vestem subduc, filia, hanc; sedensque in genibus Scythæ, pedes protende, ut solvam tibi calceos.

Lict. Recte recte; sede, sede, næ, næ, filiola. Hei mihi! quam rotundæ sunt papillæ, instar rapæ!

Eur. Tibia cane ocyus. An adhuc Scytham formidas?

Lict. Pulchræ hercle sunt nates.

(*Nudatus lictoris penis alternis emergit et demergit.*)

Eur. Male huic erit, nisi intus manserit.

Lict. Attamen pulchra est species arrectæ hujus mentulæ.

Eur. Recte est: vestem rursus indue: tempus est nobis jam abeundi.

Lict. Annon prius me osculabitur?

Eur. Omnino osculare ipsum.

Lict. Oh, oh, oh! papæ! quam dulce est os, instar mellis Attici! quare non concumbit mecum?

Eur. Vale Lictor: non enim hoc fieri fas est.

Lict. Næ, anicula, gratificare hoc mihi.

Eur. Dabin' igitur drachmam?

Lict. Næ, næ, dabo tibi.

Eur. Fer igitur pecuniam.

Lict. At nihil habeo: pharetram saltem hanc sume.

Eur. Postea puellam huc reduces.

Lict. Sequere, filia: tu vero custodi senem hunc, ô anicula. At quodnam est tibi nomen?

Eur. Artemisia.

Lict. Utique nominis meminero. Artomuxia.

Eur. Mercuri, fraudum patrone, ista quidem adhuc recte facis. Tu igitur hinc te proripe cursu, puella illa abducta. Ego vero solvam hunc. Tu autem vide, ut strenue, quum solutus fueris, et celerrime fugias, contendasque ad uxorem et liberos domum.

Mnes. Mihi hoc curæ erit, quum primum solutus fuero.

Eur. Solvitor. Quod igitur nunc te facere convenit, fuge, priusquam lictor veniens te adsequatur.

Mnes. Hoc jam ago.

Lict. O anicula, quam venusta est tibi filiola, nec difficilis, sed mitis—Ubinam est anus? hei mihi, ut perii! quonam hinc abiit senex? ô anicula, ô anus, factum tuum non laudo, anicula, Artamuxia. Decepit me anus. Apage hinc te quam citissime, ô pharetra: recte vero *subine* dicitur; per eam enim in me illuditur. Hei mihi! quid faciam? Ubi est anus? Artamuxia.

Chor. Percontarisne de anu, quæ pectidas gestabat?

Lict. Sic, sic. Vidistin' eam?

Chor. Hac abiit et ipsa, et senex quidam eam sequebatur.

Ευ. ἔπειτα κομίζεις αὖθις.
Το. ἀκολούτει, τέκνον.
σὺ δὲ τοῦτο τήρει τῇ γεροντογρᾴδιο.
ὄνομα δέ σοι τί ἐστίν;
Ευ. 'Αρτεμισία.
Το. μεμνῆσι τοίνυν τοὔνομ'· 'Αρτομουξία.
Ευ. 'Ερμῆ Δόλιε, ταυτὶ μὲν ἔτι καλῶς ποιεῖς.
σὺ μὲν οὖν ἀπότρεχε, παιδάριον τουτὶ λαβών·
ἐγὼ δὲ λύσω τόνδε. σὺ δ' ὅπως ἀνδρικῶς,
ὅταν λυθῇς τάχιστα, φεύξει, καὶ τενεῖς
ὡς τὴν γυναῖκα καὶ τὰ παιδί' οἴκαδε.
Μν. ἐμοὶ μελήσει ταῦτά γ', ἢν ἅπαξ λυθῶ.
Ευ. λέλυσο. σὸν ἔργον, φεῦγε, πρὶν τὸν τοξότην
ἥκοντα καταλαβεῖν.
Μν. ἐγὼ δὴ τοῦτο δρῶ.
Το. ὦ γρᾴδι', ὡς χαρίεντό σοι τὸ τυγάτριον,
κοὐ δύσκολ', ἀλλὰ πρᾶο.---ποῦ τὸ γρᾴδιο;
οἴμ', ὡς ἀπόλωλον· ποῦ τὸ γέροντ' ἐντευτενί;
ὦ γρᾴδι', ὦ γραῦ. οὐκ ἐπαινῶ, γρᾴδιο.
'Αρταμουξία.
διέβαλέ μ' ὦ γραῦς· ἀπότρεχ' ὡς τάκιστα σύ·
ὀρτῶς δὲ συβίνη 'στι· καταβινῆσι γάρ.
οἴμοι, τί δράσει; ποῖ τὸ γρᾴδιο;
'Αρταμουξία.
Χο. τὴν γραῦν ἐρωτᾷς, ἣ 'φερεν τὰς πηκτίδας;
Το. ναὶ, ναικί. εἶδες αὐτό;
Χο. ταύτῃ γ' οἴχεται,
αὐτή τ' ἐκείνη, καὶ γέρων τις εἵπετο.

Το. κροκῶτ' ἔχοντο τῇ γέροντο;
Χο. φήμ' ἐγώ.
ἔτ' ἂν καταλάβοις, εἰ διώκοις ταυτηί.
Το. ὦ μιαρὸ γρᾶο· πότερα τρέξι τὴν ὁδό;
'Αρταμουξία.
Χο. ὀρθὴν ἄνω δίωκε. ποῖ θεῖς; οὐ πάλιν
τῃδὶ διώξεις; τοὔμπαλιν τρέχεις σύ γε.
Το. κακόδαιμον· ἀλλὰ τρέξι 'Αρταμουξία.
Χο. τρέχε νῦν, τρέχε νῦν, κατὰ τοὺς κόρακας ἐπουρίσας,
ἀλλὰ πέπαισται μετρίως ἡμῖν·
ὥσθ' ὥρα δή 'στι βαδίζειν
οἴκαδ' ἑκάστῃ.
τὼ Θεσμοφόρω δ' ἡμῖν ἀγαθὴν
τούτων χάριν ἀντιδιδοίτην.

Lict. Senex crocota indutus?

Chor. Aio. Adhuc eos adsequi possis, si insequaris hac.

Lict. O scelesta anus! quanam aufugit via? Artamuxia.

Chor. Recta, quæ sursum tendit, via insequere. Quo curris? annon retro hac insequeris? contrariam insistis viam.

Lict. Infelix ego! at interim currit Artamuxia.

Chor. Curre jam. In maximam malam crucem ventus te secundus ferat. Sed lusum est satis nobis: quare tempus est eundi domum unamquamque. Thesmophoræ autem nobis bonam pro his gratiam rependant.

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ

ΒΑΤΡΑΧΟΙ.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΞΑΝΘΙΑΣ.
ΔΙΟΝΥΣΟΣ.
ΗΡΑΚΛΗΣ.
ΝΕΚΡΟΣ.
ΧΑΡΩΝ.
ΧΟΡΟΣ ΒΑΤΡΑΧΩΝ.
ΧΟΡΟΣ ΜΥΣΤΩΝ.
ΑΙΑΚΟΣ.
ΘΕΡΑΠΑΙΝΑ ΠΕΡΣΕΦΟΝΗΣ.
ΠΑΝΔΟΚΕΥΤΡΙΑΙ.
ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.
ΑΙΣΧΥΛΟΣ.
ΠΛΟΥΤΩΝ.

ARISTOPHANIS

RANÆ.

XANTHIA, BACCHUS, HERCULES, MORTUUS, CHARON, CHORUS RANARUM.

XANTH. DICAMNE aliquid ex usitatis istis, ô here, super quibus semper rident spectatores ?

BACCH. Ita hercle, quidquid vis, præter illud *Premor*. Hoc vero cave dixeris : jam enim plane satietas me cepit.

XANTH. Neque aliud quiddam lepidum ?

BACCH. Modo ne dixeris : *Quam afflictor!*

XANTH. Quid ? numnam illud oppido ridiculum dicam ?

BACCH. Immo hercle audacter. Illud tantum vide ne dicas.

XANTH. Quodnam ?

BACCH. Ut cacaturias, jactans lignum bajulatorium de humero in humerum.

XANTH. Neque ut, tantum onus ferens, nisi aliquis id demat mihi, peam ?

BACCH. Nequaquam, obsecro, nisi quum vomiturus ero.

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ

ΒΑΤΡΑΧΟΙ.

ΞΑΝΘΙΑΣ, ΔΙΟΝΥΣΟΣ, ΗΡΑΚΛΗΣ, ΝΕΚΡΟΣ, ΧΑΡΩΝ, ΧΟΡΟΣ ΒΑΤΡΑΧΩΝ.

Ξα. ΕΙΠΩ τι τῶν εἰωθότων, ὦ δέσποτα,
ἐφ' οἷς ἀεὶ γελῶσιν οἱ θεώμενοι;
Δι. νὴ τὸν Δί', ὅ τι βούλει γε, πλὴν ΠΙΕΖΟΜΑΙ.
τοῦτο δὲ φύλαξαι· πάνυ γάρ ἐστ' ἤδη χολή.
Ξα. μηδ' ἕτερον ἀστεῖόν τι;
Δι. πλήν γ' ΩΣ ΘΛΙΒΟΜΑΙ.
Ξα. τί δαί; τὸ πάνυ γέλοιον εἴπω;
Δι. νὴ Δία,
θαῤῥῶν γε· μόνον ἐκεῖν' ὅπως μὴ 'ρεῖς.
Ξα. τὸ τί;
Δι. μεταβαλλόμενος τἀνάφορον ὅτι χεζητιᾷς.
Ξα. μηθ' ὅτι τοσοῦτον ἄχθος ἐπ' ἐμαυτῷ φέρων,
εἰ μὴ καθαιρήσει τις, ἀποπαρδήσομαι;
Δι. μὴ δῆθ', ἱκετεύω, πλήν γ' ὅταν μέλλω 'ξεμεῖν.

Ξα. τί δῆτ' ἔδει με ταῦτα τὰ σκεύη φέρειν,
εἴπερ ποιήσω μηδὲν, ὧνπερ Φρύνιχος
εἴωθε ποιεῖν, καὶ Λύκις, κἀμειψίας,
σκευηφοροῦσ' ἑκάστοτ' ἐν κωμῳδίᾳ;
Δι. μὴ νῦν ποιήσῃς· ὡς ἐγὼ θεώμενος,
ὅταν τι τούτων τῶν σοφισμάτων ἴδω,
πλεῖν ἢ 'νιαυτῷ πρεσβύτερος ἀπέρχομαι.
Ξα. ὢ τρισκακοδαίμων ἄρ' ὁ τράχηλος οὑτοσὶ,
ὅτι θλίβεται μὲν, τὸ δὲ γέλοιον οὐκ ἐρεῖ.
Δι. εἶτ' οὐχ ὕβρις ταῦτ' ἐστὶ καὶ πολλὴ τρυφὴ,
ὅτ' ἐγὼ μὲν ὢν Διόνυσος, υἱὸς Σταμνίου,
αὐτὸς βαδίζω καὶ πονῶ, τοῦτον δ' ὀχῶ,
ἵνα μὴ ταλαιπωροῖτο, μηδ' ἄχθος φέροι;
Ξα. οὐ γὰρ φέρω 'γώ;
Δι. πῶς φέρεις γὰρ, ὅς γ' ὀχεῖ;
Ξα. φέρων γε ταυτί.
Δι. τίνα τρόπον;
Ξα. βαρέως πάνυ.
Δι. οὔκουν τὸ βάρος τοῦθ', ὃ σὺ φέρεις, οὕνος φέρει;
Ξα. οὐ δῆθ' ὅ γ' ἔχω 'γὼ καὶ φέρω, μὰ τὸν Δί' οὔ.
Δι. πῶς γὰρ φέρεις, ὅς γ' αὐτὸς ὑφ' ἑτέρου φέρει;
Ξα. οὐκ οἶδ'· ὁ δ' ὦμος οὑτοσὶ πιέζεται.
Δι. σὺ δ' οὖν ἐπειδὴ τὸν ὄνον οὐ φῄς σ' ὠφελεῖν,
ἐν τῷ μέρει σὺ τὸν ὄνον ἀράμενος φέρε.
Ξα. οἴμοι κακοδαίμων. τί γὰρ ἐγὼ οὐκ ἐναυμάχουν;
ἦ τ' ἂν σε κωκύειν ἂν ἐκέλευον μακρά.
Δι. κατάβα, πανοῦργε. καὶ γὰρ ἐγγὺς τῆς θύρας
ἤδη βαδίζων εἰμὶ τῆσδ', οἷ πρῶτά με

XANTH. Quid ergo opus erat, ut hanc sarcinam ferrem, si nihil eorum fecero, quæ Phrynichus facere solet, et Lycis, et Amipsias, sarcinas bajulantes identidem inducentes in comœdiis.

BACCH. Ne faxis: nam ego si spectator sedeam, et istorum commentorum quoddam videam, plus quam anno senior factus abeo.

XANTH. O miserrimum igitur humerum huncce, si afflictatur quidem, at ridiculum tamen nihil proferet!

BACCH. Annon hæc insolentia est et mera mollitia, quando ego, qui Bacchus sum et Stamnii filius, pedes incedo et delassor, hunc autem vehi facio, ut ærumnarum sit expers, et onus non ferat?

XANTH. Annon ergo fero ego?

BACCH. Quomodo fers, qui veheris?

XANTH. Hæc ferens.

BACCH. Quomodo?

XANTH. Ægre admodum.

BACCH. Atqui nonne quod tu fers, onus hoc fert asinus?

XANTH. Non sane, quod ego habeo et fero: non, ita me servet Jupiter.

BACCH. At quomodo fers, qui profecto ipse ab alio fereris?

XANTH. Nescio: sed humerus tamen hicce premitur.

BACCH. Tu ergo, quandoquidem asinum te juvare negas, invicem sublatum asinum ferto.

XANTH. Hei mihi misero! Nam cur ego prælio navali non interfui? tum certe plorare te longum jussissem.

BACCH. Descende, sceleste: namque ad januam nunc acce-

dam hancce, quo me primum divertere oportebat. Puer, puer, heus puer.

Herc. Quis januam pultavit? quam centaurice insultavit, quisquis est! Dic mihi, hoc quid erat?

Bacch. Heus puer.

Xanth. Quid est?

Bacch. Non animadvertisti?

Xanth. Quidnam?

Bacch. Quam vehementer me timuerit.

Xanth. Ita, per Jovem, ne insanires.

Herc. Nequeo, per Cererem, risu me admoderarier, etsi labra præmordeo: sed tamen rideo.

Bacch. O bone, accede: tui enim alicujus rei indigeo.

Herc. Sed non possum dispellere risum, quando pellem leoninam crocotæ injectam video. Quæ mens istorum est? quid convenere cothurnus et clava? ubi gentium peregrinatus es?

Bacch. Clisthenem inscendi.

Herc. Et decertasti prælio navali?

Bacch. Et quidem naves depressimus hostiles duodecim, ni fallor, aut tredecim.

Herc. Vosne?

Bacch. Per Apollinem juro.

Herc. Tum ego expergefactus fui.

Bacch. Porro legenti mihi in nave apud me ipsum Andromedam, derepente desiderium cor percussit, quam putas vehementer?

Herc. Desiderium? quantum?

Bacch. Parvum, instar Molonis.

ἔδει τραπέσθαι. παιδίον, παῖ· ἠμὶ, παῖ.

Ηρ. τίς τὴν θύραν ἐπάταξεν; ὡς κενταυρικῶς ἐνήλαθ' ὅστις· εἴπ' ἐμοὶ, τουτὶ τί ἦν;

Δι. ὁ παῖς.

Ξα. τί ἐστιν;

Δι. οὐκ ἐνεθυμήθης;

Ξα. τὸ τί;

Δι. ὡς σφόδρα μ' ἔδεισε.

Ξα. νὴ Δία, μὴ μαίνοιό γε.

Ηρ. οὔ τοι, μὰ τὴν Δήμητρα, δύναμαι μὴ γελᾷν. καί τοι δάκνω γ' ἐμαυτόν. ἀλλ' ὅμως γελῶ.

Δι. ὦ δαιμόνιε, πρόσελθε· δέομαι γάρ τι σου.

Ηρ. ἀλλ' οὐχ οἷός τ' εἴμ' ἀποσοβῆσαι τὸν γέλων, ὁρῶν λεοντῆν ἐπὶ κροκωτῷ κειμένην. τίς ὁ νοῦς; τί κόθορνος καὶ ῥόπαλον ξυνηλθέτην; ποῖ γῆς ἀπεδήμεις;

Δι. ἐπεβάτευον Κλεισθένει.

Ηρ. κἀναυμάχησας;

Δι. καὶ κατεδύσαμέν γε ναῦς τῶν πολεμίων ἢ δώδεκ', ἢ τρισκαίδεκα.

Ηρ. σφώ;

Δι. νὴ τὸν Ἀπόλλω.

Ηρ. κᾆτ' ἔγωγ' ἐξηγρόμην.

Δι. καὶ δῆτ' ἐπὶ τῆς νεὼς ἀναγιγνώσκοντί μοι τὴν Ἀνδρομέδαν πρὸς ἐμαυτὸν, ἐξαίφνης πόθος τὴν καρδίαν ἐπάταξε, πῶς οἴει σφόδρα;

Ηρ. πόθος; πόσος τις;

Δι. σμικρὸς, ἡλίκος Μόλων.

Ηρ. γυναικός;
Δι. οὐ δῆτ'.
Ηρ. ἀλλὰ παιδός;
Δι. οὐδαμῶς.
Ηρ. ἀλλ' ἀνδρός;
Δι. ἀταταί.
Ηρ. ξυνεγένου τῷ Κλεισθένει;
Δι. μὴ σκῶπτέ μ', ὦ 'δέλφ'. οὐ γὰρ ἀλλ' ἔχω κακῶς.
τοιοῦτος ἵμερός με διαλυμαίνεται.
Ηρ. ποῖός τις, ὦ 'δελφίδιον;
Δι. οὐκ ἔχω φράσαι.
ὅμως γε μέντοι σοι δι' αἰνιγμῶν ἐρῶ.
ἤδη ποτ' ἐπεθύμησας ἐξαίφνης ἔτνους;
Ηρ. ἔτνους; βαβαιὰξ, μυριάκις ἐν τῷ βίῳ.
Δι. ἆρ' ἐκδιδάσκω τὸ σαφὲς, ἢ ἕτερα φράσω;
Ηρ. μὴ δῆτα περὶ ἔτνους γε· πάνυ γὰρ μανθάνω.
Δι. τοιουτοσὶ τοίνυν με δαρδάπτει πόθος
Εὐριπίδου, καὶ ταῦτα τοῦ τεθνηκότος·
κοὐδείς γέ μ' ἂν πείσειεν ἀνθρώπων τὸ μὴ οὐκ
ἐλθεῖν ἐπ' ἐκεῖνον.
Ηρ. πότερον εἰς Ἅδου κάτω;
Δι. καὶ νὴ Δί', εἴ τι γ' ἔστιν ἔτι κατωτέρω.
Ηρ. τί βουλόμενος;
Δι. δέομαι ποιητοῦ δεξιοῦ.
οἱ μὲν γὰρ οὐκέτ' εἰσίν· οἱ δ' ὄντες, κακοί.
Ηρ. τί δ'; οὐκ Ἰοφῶν ζῇ;
Δι. τοῦτο γάρ τοι καὶ μόνον
ἔτ' ἐστὶ λοιπὸν ἀγαθὸν, εἰ καὶ τοῦτ' ἄρα.

HERC. An feminæ?

BACCH. Non sane.

HERC. Ergo pueri?

BACCH. Nequaquam.

HERC. Ergo viri?

BACCH. Attatæ!

HERC. Concubuisti cum Clisthene?

BACCH. Ne me irrideas, frater. Enimvero male habeo: tale me discruciat desiderium.

HERC. Quale, ô fratercule?

BACCH. Declarare nequeo: attamen per imaginem tibi indicabo. En unquam derepente concupivisti pultem?

HERC. Pultem? papæ! millies in mea vita.

BACCH. Num rem ipsam perspicue edoceo? an aliud quid dicam?

HERC. De pulte quidem nihil amplius dixeris: nam satis intelligo.

BACCH. Tale igitur me dilaniat desiderium Euripidis, idque mortui. Et nemo mihi hominum persuaserit, quin eam ad illum.

HERC. Num ad Inferos deorsum?

BACCH. Immo edepol si quid adhuc est inferius.

HERC. Cujus rei indigens?

BACCH. Opus est mihi bono poëta: tales enim nulli sunt amplius: et qui vivunt, mali sunt.

HERC. Quid? annon Iophon vivit?

BACCH. Hoc tamen, et solum adhuc superest bonum; si saltem bonum hoc est etiam: non enim satis scio quomodo id quoque comparatum sit.

Herc. Nonne ergo Sophoclem, qui prior est Euripide, sursum es ducturus, si omnino inde aliquem educere debes?

Bacch. Non, priusquam Iophontem seorsum sumtum exploravero, quid solus sine Sophocle facere valeat. Præterea Euripides, homo versutus, vel conaretur una huc aufugere: alter autem tam illic, quam hic, facilis est.

Herc. Agatho vero ubi est?

Bacch. Reliquit me et abiit, bonus poëta et amicis desiderabilis.

Herc. Quo terrarum miser ille?

Bacch. Ad Beatorum epulas.

Herc. Xenocles vero?

Bacch. Pereat utique.

Herc. Pythangelus autem?

Xanth. De me vero nulla mentio, cui tam valde premitur humerus.

Herc. Annon alii hic sunt adolescentuli, qui tragœdias faciunt, plus quam decies mille? Euripide plus quam stadio loquaciores?

Bacch. Rejiculi hi sunt racemuli, loquaculi, hirundinum musea, contaminatores artis, qui, si modo chorum acceperint, et semel tantum in Tragœdiam minxerint, viribus exhausti protinus evanescunt. Fecundum vero poëtam non amplius invenias, quæras licet, qui verbum generosum sonet.

Herc. Quomodo fecundum?

οὐ γὰρ σάφ' οἶδ' οὐδ' αὐτὸ τοῦθ' ὅπως ἔχει.
Ηρ. εἶτ' οὐχὶ Σοφοκλέα, πρότερον ὄντ' Εὐριπίδου,
μέλλεις ἀναγαγεῖν, εἴπερ ἐκεῖθεν δεῖ σ' ἄγειν;
Δι. οὔ, πρίν γ' ἂν Ἰοφῶντ', ἀπολαβὼν αὐτὸν μόνον,
ἄνευ Σοφοκλέους ὅ τι ποιεῖ κωδωνίσω.
κἄλλως ὁ μέν γ' Εὐριπίδης, πανοῦργος ὤν,
καὶ ξυναποδρᾶναι δεῦρ' ἐπιχειρήσειεν ἄν·
ὁ δ' εὔκολος μὲν ἐνθάδ', εὔκολος δ' ἐκεῖ.
Ηρ. Ἀγάθων δὲ ποῦ 'στιν;
Δι. ἀπολιπών μ' ἀποίχεται,
ἀγαθὸς ποιητὴς, καὶ ποθεινὸς τοῖς φίλοις.
Ηρ. ποῖ γῆς ὁ τλήμων;
Δι. ἐς μακάρων εὐωχίαν.
Ηρ. ὁ δὲ Ξενοκλέης;
Δι. ἐξόλοιτο, νὴ Δία.
Ηρ. Πυθάγγελος δέ;
Ξα. περὶ ἐμοῦ δ' οὐδεὶς λόγος,
ἐπιτριβομένου τὸν ὦμον οὑτωσὶ σφόδρα.
Ηρ. οὔκουν ἕτερ' ἔστ' ἐνταῦθα μειρακύλλια,
τραγῳδίας ποιοῦντα πλεῖν ἢ μύρια,
Εὐριπίδου πλεῖν ἢ σταδίῳ λαλίστερα;
Δι. ἐπιφυλλίδες ταῦτ' ἐστὶ, καὶ στωμύλματα,
χελιδόνων μουσεῖα, λωβηταὶ τέχνης,
ἃ φροῦδα θᾶττον, ἢν μόνον χορὸν λάβῃ,
ἅπαξ προσουρήσαντα τῇ Τραγῳδίᾳ.
γόνιμον δὲ ποιητὴν ἂν οὐχ εὕροις ἔτι,
ζητῶν ἄν, ὅστις ῥῆμα γενναῖον λάκοι.
Ηρ. πῶς γόνιμον;

Δι. ὡδὶ γόνιμον, ὅστις φθέγξεται
τοιουτονί τι παρακεκινδυνευμένον·
ΑΙΘΕΡΑ ΔΙΟΣ ΔΩΜΑΤΙΟΝ, ἢ ΧΡΟΝΟΥ ΠΟΔΑ,
ἢ ΦΡΕΝΑ ΜΕΝ ΟΥΚ ΕΘΕΛΟΥΣΑΝ ΟΜΟΣΑΙ ΚΑΘ' ΙΕΡΩΝ,
ΓΛΩΤΤΑΝ Δ' ΕΠΙΟΡΚΗΣΑΣΑΝ ΙΔΙᾼ ΤΗΣ ΦΡΕΝΟΣ.
Ηρ. σὲ δὲ ταῦτ' ἀρέσκει;
Δι. καὶ μάλα πλεῖν, ἢ μαίνομαι.
Ηρ. ἦ μὴν κόβαλά γ' ἐστὶν, ὡς καὶ σοὶ δοκεῖ.
Δι. μὴ τὸν ἐμὸν οἴκει νοῦν· ἔχεις γὰρ οἰκίαν.
Ηρ. καὶ μὴν ἀτεχνῶς γε παμπόνηρα φαίνεται.
Δι. δειπνεῖν με δίδασκε.
Ξα. περὶ ἐμοῦ δ' οὐδεὶς λόγος.
Δι. ἀλλ' ὧνπερ ἕνεκα τήνδε τὴν σκευὴν ἔχων
ἦλθον, κατὰ σὴν μίμησιν, ἵνα μοι τοὺς ξένους
τοὺς σοὺς φράσειας, εἰ δεοίμην, οἷσι σὺ
ἔχρω τόθ', ἡνίκ' ἦλθες ἐπὶ τὸν Κέρβερον,
τούτους φράσον μοι, λιμένας, ἀρτοπώλια,
πορνεῖ', ἀναπαύλας, ἐκτροπὰς, κρήνας, ὁδοὺς,
πόλεις, διαίτας, πανδοκευτρίας, ὅπου
κόρεις ὀλίγιστοι.
Ξα. περὶ ἐμοῦ δ' οὐδεὶς λόγος.
Ηρ. ὦ σχέτλιε, τολμήσεις γὰρ ἰέναι καὶ σύ γε;
Δι. μηδὲν ἔτι πρὸς ταῦτ'· ἀλλὰ φράζε τῶν ὁδῶν,
ὅπως τάχιστ' ἀφιξόμεθ' εἰς Ἅιδου κάτω·
καὶ μήτε θερμὴν, μήτ' ἄγαν ψυχρὰν φράσῃς.
Ηρ. φέρε δὴ, τίν' αὐτῶν σοι φράσω πρώτην; τίνα;

Bacch. Ita fecundum, ut proferat audacem aliquam dictionem hujuscemodi, *Æthera Jovis ædiculam*, aut *Temporis pedem*, aut, *Mentem quidem noluisse per sacra jurare, sed linguam pejerasse seorsum a mente.*

Herc. Ergone tibi hæc placent?

Bacch. Plus utique quam insano modo.

Herc. Profecto inepta sunt, vel te judice.

Bacch. Ne tu meum habites animum: nam habes domum.

Herc. Atqui omnino pessima videntur esse.

Bacch. Cœnare me doceas.

Xanth. De me autem nulla mentio.

Bacch. Quin audi, qua gratia te imitatus cum hoc ornatu venerim: nempe ut mihi hospites tuos enarres, si mihi opus sit illis, quibus tunc usus es, quum ad Cerberum proficiscereris. Hos indica mihi, et portus, et ubi panis venalis, lupanaria, mansiones, diversoria, fontes, vias, urbes, cœnacula, cauponas, ubi cimices paucissimi.

Xanth. De me autem nulla mentio.

Herc. Tune etiam audebis ire, miserrime?

Bacch. Nihil amplius contradicas: sed de viis doce, qui citissime ad Inferos perveniamus; unamque monstra, quæ neque calida, neque nimis frigida sit.

Herc. Agedum, quamnam earum tibi primam dicam?

quam? una quidem est a scabello et reste, si teipsum suspendas.

Bacch. Desine: suffocatoriam dicis.

Herc. Sed est via compendiosa et trita, illa per mortarium.

Bacch. Num cicutam dicis?

Herc. Maxime.

Bacch. Frigidam quidem illam et algidam; statim enim tibias conglaciat.

Herc. Vin' celerem et declivem tibi dicam?

Bacch. Ita edepol, præcique quum non sim nimis expeditus viator.

Herc. Perrepta igitur in Ceramicum.

Bacch. Quid tum?

Herc. Ubi turrim illam excelsam inscenderis---

Bacch. Quid faciam?

Herc. Lampadem, dum mittetur, illinc specta: deinde quando jubebunt spectatores eam mitti, tunc et tu teipsum mitte.

Bacch. Quorsum?

Herc. Deorsum.

Bacch. Sed perderem cerebri membranas duas. Nolim hanc viam ire.

Herc. Quid igitur?

Bacch. Illam, quam tu ivisti tunc.

Herc. Sed longa est navigatio. Primo enim venies ad paludem maximam et profundissimam.

Bacch. Deinde illam quomodo transmittam?

μία μὲν γάρ ἐστιν ἀπὸ κάλω καὶ θρανίου,
κρεμάσαντι σαυτόν.

Δι. παῦε, πνιγηρὰν λέγεις.

Ηρ. ἀλλ' ἔστιν ἀτραπὸς ξύντομος τετριμμένη,
ἡ διὰ θυείας.

Δι. ἆρα κώνειον λέγεις;

Ηρ. μάλιστά γε.

Δι. ψυχράν γε καὶ δυσχείμερον·
εὐθὺς γὰρ ἀποπήγνυσι τἀντικνήμια.

Ηρ. βούλει ταχεῖαν καὶ κατάντη σοι φράσω;

Δι. νὴ τὸν Δί', ὡς ὄντος γε μὴ βαδιστικοῦ.

Ηρ. καθέρπυσόν νυν ἐς Κεραμεικόν.

Δι. κᾆτα τί;

Ηρ. ἀναβὰς ἐπὶ τὸν πύργον τὸν ὑψηλὸν---

Δι. τί δρῶ;

Ηρ. ἀφιεμένην τὴν λαμπάδ' ἐντεῦθεν θεῶ,
κᾆπειτ', ἐπειδὰν φῶσιν οἱ θεώμενοι
εἶναι, τοθ' εἶναι καὶ σὺ σαυτόν.

Δι. ποῖ;

Ηρ. κάτω.

Δι. ἀλλ' ἀπολέσαιμ' ἂν ἐγκεφάλου θρίω δύο.
οὐκ ἂν βαδίσαιμι τὴν ὁδὸν ταύτην.

Ηρ. τί δαί;

Δι. ἥνπερ σὺ τότε κατῆλθες.

Ηρ. ἀλλ' ὁ πλοῦς πολύς.
εὐθὺς γὰρ ἐπὶ λίμνην μεγάλην ἥξεις πάνυ
ἄβυσσον.

Δι. εἶτα πῶς περαιωθήσομαι;

Ηρ. ἐν πλοιαρίῳ τυννουτῳὶ σ' ἀνὴρ γέρων
ναύτης διάξει, δύ' ὀβολὼ μισθὸν λαβών.
Δι. (φεῦ) ὡς μέγα δύνασθον πανταχοῦ τὼ δύ' ὀβολώ.
πῶς ἠλθέτην κἀκεῖσε;
Ηρ. Θησεύς σφ' ἤγαγε.
μετὰ ταῦτ' ὄφεις καὶ θηρί' ὄψει μυρία
δεινότατα.
Δι. μή μ' ἔκπληττε, μηδὲ δειμάτου·
οὐ γάρ μ' ἀποτρέψεις.
Ηρ. εἶτα βόρβορον παχὺν,
καὶ σκῶρ' ἀεὶ νῶν· ἐν δὲ τούτῳ κειμένους,
εἴ που ξένον τις ἠδίκησε πώποτε,
ἢ παῖδα κινῶν τἀργύριον ὑφείλετο,
ἢ μητερ' ἠλόησεν, ἢ πατρὸς γνάθον
ἐπάταξεν, ἢ 'πίορκον ὅρκον ὤμοσεν,
ἢ Μορσίμου τις ῥῆσιν ἐξεγράψατο.
Δι. νὴ τοὺς θεοὺς ἐχρῆν γε πρὸς τούτοισι, κ' εἰ
τὴν πυῤῥίχην τις ἔμαθε τὴν Κινησίου.
Ηρ. ἐντεῦθεν αὐλῶν τις σὲ περίεισιν πνοὴ,
ὄψει τε φῶς κάλλιστον, ὥσπερ ἐνθάδε,
καὶ μυῤῥινῶνας, καὶ θιάσους εὐδαίμονας
ἀνδρῶν, γυναικῶν, καὶ κρότον χειρῶν πολύν.
Δι. οὗτοι δὲ δὴ τίνες εἰσίν;
Ηρ. οἱ μεμυημένοι---
Ξα. νὴ τὸν Δί' ἔγωγ' οὖν ὄνος ἄγων μυστήρια.
ἀτὰρ οὐ καθέξω ταῦτα τὸν πλείω χρόνον.
Ηρ. οἵ σοι φράσουσ' ἁπαξάπανθ', ὧν ἂν δέῃ.
οὗτοι γὰρ ἐγγύτατα παρ' αὐτὴν την ὁδὸν

Herc. In navicula tantilla senex quidam navita te transvehet, mercede accepta, duobus obolis.

Bacch. Hui! quantum ubique pollent duo illi oboli! quomodo pervenerunt illuc etiam?

Herc. Theseus eos perduxit. Posthæc angues et belluas videbis innumeras, horrendas.

Bacch. Ne me terrefacias, neu pavorem incutias: non enim me deterrebis.

Herc. Deinde cœnum spissum, et stercus supernatans semper; in illo autem jacentes, sicubi quispiam aut hospitem injuria adfecit aliquando, aut puero, quem subagitabat, pecuniam surripuit, aut matrem permoluit, aut patri malam percussit, aut pejeravit, aut orationem aliquam Morsimi transcripsit.

Bacch. Edepol oportebat his addi, si quis Pyrricham Cinesiæ didicit.

Herc. Exinde circumfundetur tibi flatus quis tibiarum, lumenque videbis pulcherrimum, sicut hic, et myrteta, et beatos cœtus virorum et feminarum, crebrosque manuum plausus.

Bacch. Isti vero quinam sunt?

Herc. Initiati—

Xanth. Ergo equidem hercle asinus sum vehens mysteria: sed ista non feram amplius.

Herc. Qui tibi indicabunt omnia, quibus opus tibi fuerit.

Illi enim proxime in ipsa via ad ostium Plutonis habitant. Sed multum vale, ô frater.

Bacch. Ita faxit Jupiter! et tu quoque valeto. At tu stragula rursus suscipe.

Xanth. Priusquam deposuerim etiam?

Bacch. Et quidem cito admodum.

Xanth. Haudquaquam, obsecro te: sed conduc aliquem mercede ex illis qui efferuntur, cui decretum sit hoc iter.

Bacch. Si vero neminem invenero?

Xanth. Tunc me ducito.

Bacch. Recte autumas. Etenim efferunt quidam huncce mortuum. Heus tu: tibi quidem dico, tibi, qui mortuus es. Vin' tu, homo, minutam supellectilem ad Inferos ferre?

Mort. Quanta est?

Bacch. Ista.

Mort. Pendesne mercedem duas drachmas?

Bacch. Non hercle, sed minus.

Mort. Vos, vespillones, pergite.

Bacch. Exspecta, ô bone, si possim tecum mercede pacisci.

Mort. Nisi duas drachmas deposueris, ne loquaris.

Bacch. Accipe novem obolos.

Mort. Reviviscam potius.

Xanth. Quam superbus est execrabilis iste! annon plorabit? Ego ibo.

Bacch. Probus es et generosus. Pergamus ad navem.

Char. Oop! appelle cymbam ad litus.

ἐπὶ ταῖσι τοῦ Πλούτωνος οἰκοῦσιν θύραις.
καὶ χαῖρε πόλλ', ὦ 'δελφέ.

Δι. νὴ Δία καὶ σύ γε
ὑγίαινε. σὺ δὲ τὰ στρώματ' αὖθις λάμβανε.

Ξα. πρὶν καὶ καταθέσθαι;

Δι. καὶ ταχέως μέντοι πάνυ.

Ξα. μὴ δῆθ', ἱκετεύω σ', ἀλλὰ μίσθωσαί τινα
τῶν ἐκφερομένων, ὅστις ἐπὶ τοῦτ' ἔρχεται.

Δι. ἐὰν δὲ μὴ 'ὕρω;

Ξα. τότε μ' ἄγειν.

Δι. καλῶς λέγεις.
καὶ γάρ τινες ἐκφέρουσι τουτονὶ νεκρόν.
οὗτος, σὲ λέγω μέντοι, σὲ τὸν τεθνηκότα·
ἄνθρωπε, βούλει σκευάρι' εἰς Ἅιδου φέρειν;

Νε. πόσ' ἄττα;

Δι. ταυτί.

Νε. δύο δραχμὰς μισθὸν τελεῖς;

Δι. μὰ Δί', ἀλλ' ἔλαττον.

Νε. ὑπάγεθ' ὑμεῖς τῆς ὁδοῦ.

Δι. ἀνάμεινον, ὦ δαιμόνι', ἐὰν ξυμβῶ τι σοι.

Νε. εἰ μὴ καταθήσεις δύο δραχμάς, μὴ διαλέγου.

Δι. λάβ' ἐννέ' ὀβολούς.

Νε. ἀναβιῴην νῦν πάλιν.

Ξα ὡς σεμνὸς ὁ κατάρατος· οὐκ οἰμώξεται;
ἐγὼ βαδιοῦμαι.

Δι. χρηστὸς εἶ καὶ γεννάδας.
χωρῶμεν ἐπὶ τὸ πλοῖον.

Χα. ὠὸπ, παραβαλοῦ.

Ξα. τουτὶ τί ἐστι ;
Δι. τοῦτο λίμνη, νὴ Δία.
αὕτη 'στὶν, ἣν ἔφραζε, καὶ πλοῖόν γ' ὁρῶ.
Ξα. νὴ τὸν Ποσειδῶ, κἄστι γ' ὁ Χάρων οὑτοσί.
Δι. χαῖρ' ὦ Χάρων, χαῖρ' ὦ Χάρων, χαῖρ' ὦ Χάρων.
Χα. τίς εἰς ἀναπαύλας ἐκ κακῶν καὶ πραγμάτων ;
τίς εἰς τὸ Λήθης πεδίον, ἢ 'ς ὄνου πόκας,
ἢ 'ς Κερβερίους, ἢ 'ς κόρακας, ἢ 'πὶ Ταίναρον ;
Δι. ἐγώ.
Χα. ταχέως ἔμβαινε.
Δι. ποῦ σχήσειν δοκεῖς ;
ἐς κόρακας ὄντως ;
Χα. ναὶ μὰ Δία, σοῦ γ' οὕνεκα.
ἔμβαινε δή.
Δι. παῖ, δεῦρο.
Χα. δοῦλον οὐκ ἄγω,
εἰ μὴ νεναυμάχηκε τὴν περὶ τῶν κρεῶν.
Ξα. μὰ τὸν Δί', οὐ γὰρ ἀλλ' ἔτυχον ὀφθαλμιῶν.
Χα. οὐκοῦν περιθρέξει δῆτα τὴν λίμνην τρέχων.
Ξα. ποῦ δῆτ' ἀναμενῶ ;
Χα. παρὰ τὸν Αὐαίνου λίθον,
ἐπὶ ταῖς ἀναπαύλαις.
Δι. μανθάνεις ;
Ξα. πάνυ μανθάνω.
οἴμοι κακοδαίμων, τῷ ξυνέτυχον ἐξιών ;
Χα. κάθιζ' ἐπὶ κώπην. εἴ τις ἐπιπλεῖ, σπευδέτω.
οὗτος, τί ποιεῖς ;
Δι. ὅ τι ποιῶ ; τί δ' ἄλλο γ' ἢ

XANTH. Hoc quid est ?

BACCH. Hæc pol palus ipsa est, quam nobis dicebat ; et navem conspicor.

XANTH. Ita me Nuptunus amet, atque iste Charon est.

BACCH. Salve Charon, salve Charon, salve Charon.

CHAR. Quis in requiem e miseriis et molestiis, quis in oblivionis campos, aut ad asini vellera, aut ad Cerberios, aut ad corvos, aut ad Tænarum ?

BACCH. Ego.

CHAR. Cito inscende.

BACCH. Quorsum appellere tibi videtur ? num revera ad corvos ?

CHAR. Ita hercle, vel tui gratia. Inscende modo.

BACCH. Puer, huc ades.

CHAR. Servum non veho, nisi prælio navali una decertavit de carnibus.

XANTH. Non hercle potui, quia tum mihi forte dolebant oculi.

CHAR. Itaque paludem curriculo circumcurres.

XANTH. Ubi ergo opperiar ?

CHAR. Apud Auæni lapidem, juxta mansiones.

BACCH. Intelligin' ?

XANTH. Omnino intelligo. Hei misero mihi ! cuinam occurri primum domo egressus ?

CHAR. Sede ad remum. Si quis præterea navigaturus est, festinet. Heus tu, quid facis ?

BACCH. Quid faciam ? quid aliud, quam sedeo ad remum, ubi ipse jusseras ?

CHAR. Nonne ergo huc sedebis, ventriose ?

BACCH. En.

CHAR. Nonne projicies manus, atque extendes ?

BACCH. En.

CHAR. Ne nugas agas; sed obnixus remum age strenue.

BACCH. At quomodo potero, imperitus quum sim et insuetus maris atque navigationis, agere remum ?

CHAR. Facillime: audies enim cantus pulcherrimos, ubi semel remo incubueris.

BACCH. Quorumnam ?

CHAR. Ranarum, cycnorum, admirandos.

BACCH. Celeusma cane.

CHAR. Oop op! Oop op!

CHOR. Brekekekex coax coax. Brekekekex coax coax. Palustris fontium soboles, tibiarum cantu permistum clamorem edamus, sonoram meam cantilenam, coax, coax, qua Nyseum Jovis filium Bacchum in Limnis cantavimus, quando ebria, in festo sacro Chytrorum, hominum turba ad meum lucum comissatum venit. Brekekekex coax coax.

ἵζω ἐπὶ κώπην, οἵπερ ἐκέλευσάς με σύ;
Χα. οὔκουν καθεδεῖ δῆτ' ἐνθαδὶ, γάστρων ;
Δι. ἰδού.
Χα. οὔκουν προβαλεῖ τὼ χεῖρε, κἀκτενεῖς ;
Δι. ἰδού.
Χα. οὐ μὴ φλυαρήσεις ἔχων, ἀλλ' ἀντιβὰς
ἐλᾷς προθύμως.
Δι. κᾆτα πῶς δυνήσομαι,
ἄπειρος, ἀθαλάττωτος, ἀσαλαμίνιος
ὢν, εἶτ' ἐλαύνειν ;
Χα. ῥᾷστ'. ἀκούσει γὰρ μέλη
κάλλιστ', ἐπειδὰν ἐμβάλῃς ἅπαξ.
Δι. τίνων ;
Χα. βατράχων, κύκνων, θαυμαστά.
Δι. κατακέλευε δή.
Χα. ὠὸπ ὄπ, ὠὸπ ὄπ.
Χο. βρεκεκεκὲξ, κοὰξ, κοάξ.
βρεκεκεκὲξ, κοὰξ, κοάξ.
λιμναῖα κρηνῶν τέκνα,
ξύναυλον ὕμνων βοὰν
φθεγξώμεθ', εὔγηρυν ἐμὰν ἀοιδὰν,
κοὰξ, κοὰξ,
ἣν ἀμφὶ Νυσήϊον Διὸς
Διόνυσον ἐν Λίμναισιν ἰαχήσαμεν,
ἡνίχ' ὁ κραιπαλόκωμος
ταῖς ἱεραῖσι Χύτρῃσι
χωρεῖ κατ' ἐμὸν τέμενος λαῶν ὄχλος.
βρεκεκεκὲξ, κοὰξ, κοάξ.

Δι. ἐγὼ δέ γ' ἀλγεῖν ἄρχομαι
τὸν ὄῤῥον, ὦ κοὰξ, κοάξ.
Χο. βρεκεκεκὲξ, κοὰξ, κοάξ.
Δι. ὑμῖν δ' ἴσως οὐδὲν μέλει.
Χο. βρεκεκεκὲξ, κοὰξ, κοάξ.
Δι. ἀλλ' ἐξόλοισθ' αὐτῷ κοάξ·
οὐδὲν γάρ ἐστ' ἀλλ' ἢ κοάξ.
Χο. εἰκότως ἔγωγ', ὦ πολλὰ πράττων.
ἐμὲ γὰρ ἔστερξαν εὔλυροί τε Μοῦσαι,
καὶ κεροβάτας Πὰν,
ὁ καλαμόφθογγα παίζων·
προσεπιτέρπεται δ' ὁ φορμικτὰς Ἀπόλλων,
ἕνεκα δόνακος, ὃν ὑπολύριον
ἔνυδρον ἐν λίμναις τρέφω.
βρεκεκεκὲξ, κοὰξ, κοάξ.
Δι. ἐγὼ δὲ φλυκταίνας ἔχω,
χὠ πρωκτὸς ἰδίει πάλαι,
κᾆτ' αὐτίκ' ἐγκύψας ἐρεῖ,
βρεκεκεκὲξ, κοὰξ, κοάξ.
ἀλλ', ὦ φιλῳδὸν γένος, παύσασθε.
Χο. μᾶλλον μὲν οὖν φθεγξόμεθ', εἰ δήποτ' εὐ-
ηλίοις ἐν ἁμέραισιν
ἡλάμεσθα διὰ κυπείρου
καὶ φλέω, χαίροντες ᾠδῆς
πολυκολύμβοις μέλεσιν,
ἢ Διὸς φεύγοντες ὄμβρον,
ἔνυδρον ἐν βυθῷ χορείαν
αἰόλαν ἐφθεγξάμεσθα

Bacch. Ego vero dolere incipio podicem, *coax, coax*.

Chor. Brekekekex coax coax.

Bacch. Vos autem nihil id scilicet curatis.

Chor. Brekekekex coax coax.

Bacch. Sed pereatis una cum vestro *coax*. Nihil enim aliud estis quam *coax*.

Chor. Equidem merito, ô male curiose. Me enim amarunt et Musæ lyra scite canentes, et cornipes Pan, qui ludit vocalibus calamis: in deliciis etiam me habet citharœdus Apollo, propter arundinem, quam lyræ idoneam alo sub aqua in paludibus. Brekekekex coax coax.

Bacch. Ego vero pustulas habeo, et culus mihi dudum sudat; atque mox propendens dicet, *Brekekekex coax coax*. Sed, ô cantus amans gens, desinite.

Chor. Immo magis canemus, si unquam serenis in diebus saltavimus per cyperum et phleon, gaudentes carminibus, quæ inter natandum cantantur: aut si Jovis ad fugiendum imbrem,

celerem choream profundis sub aquis agitantes cantavimus cum bullarum ruptarum crepitu, Brekekekex coax coax.

Bacch. Hoc vobis eximo.

Chor. Indigna ergo patiemur, si nobis silendum sit.

Bacch. Immo ego indigniora, si remum agendo disrumpar.

Chor. Brekekekex coax coax.

Bacch. Ploretis: non enim id curo.

Chor. At nos clamabimus, quantum fauces nostræ capiunt, toto die, Brekekekex coax coax.

Bacch. Isto quidem non vincetis.

Chor. Neque tu nos certe.

Bacch. At nec vos tamen me unquam. Vociferabor enim, si opus sit, vel toto die, usque dum istuc vestrum superem *coax*.

Chor. Brekekekex coax coax.

Bacch. Scilicet aliquando vestrum inhibiturus eram *coax*.

Char. Ohe desine, desine. Remo appelle navem ad litus. Egredere, solve naulum.

Bacch. En, accipe duos obolos.

BACCHUS, XANTHIA, CHORUS INITIATORUM.

Bacch. Xanthia! ubi Xanthia? echo Xanthia!

Xanth. Au.

πομφολυγοπαφλάσμασι.
βρεκεκεκὲξ, κοὰξ, κοάξ.
Δι. τουτὶ παρ' ὑμῶν λαμβάνω.
Χο. δεινά γ' ἄρα πεισόμεσθα,
εἰ σιγήσομεν.
Δι. δεινότερα δ' ἔγωγ', ἐλαύνων
εἰ διαῤῥαγήσομαι.
Χο. βρεκεκεκὲξ, κοὰξ, κοάξ.
Δι. οἰμώζετ'· οὐ γάρ μοι μέλει.
Χο. ἀλλὰ μὴν κεκραξόμεσθά γ',
ὁπόσον ἡ φάρυγξ ἂν ἡμῶν
χανδάνῃ, δι' ἡμέρας,
βρεκεκεκὲξ, κοὰξ, κοάξ.
Δι. τούτῳ γὰρ οὐ νικήσετε.
Χο. οὐδὲ μὴν ἡμᾶς σὺ πάντως.
Δι. οὐδὲ μὴν ὑμεῖς γε δή μ' οὐδέποτε.
κεκράξομαι γὰρ, κἂν με δέῃ, δι' ἡμέρας,
ἕως ἂν ὑμῶν ἐπικρατήσω τοῦ κοάξ.
Χο. βρεκεκεκὲξ, κοὰξ, κοάξ.
Δι. ἔμελλον ἄρα παύσειν ποθ' ὑμᾶς τοῦ κοάξ.
Χα. ὢ παῦε, παῦε, παραβαλοῦ τῷ κωπίῳ.
ἔκβαιν', ἀπόδος τὸν ναῦλον.
Δι. ἔχε δὴ τὼ 'βολώ.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ, ΞΑΝΘΙΑΣ, ΧΟΡΟΣ ΜΥΣΤΩΝ.

Δι. Ὁ Ξανθίας, ποῦ Ξανθίας; ἢ Ξανθίας;
Ξα. ἰαῦ.

Δι. βάδιζε δεῦρο.
Ξα. χαῖρ', ὦ δέσποτα.
Δι. τί ἐστι τἀνταυθοῖ;
Ξα. σκότος καὶ βόρβορος.
Δι. κατεῖδες οὖν που τοὺς πατραλοίας αὐτόθι,
καὶ τοὺς ἐπιόρκους, οὓς ἔλεγεν ἡμῖν;
Ξα. σὺ δ' οὔ;
Δι. νὴ τὸν Ποσειδῶ 'γωγε, καὶ νυνί γ' ὁρῶ.
ἄγε δή, τί δρῶμεν;
Ξα. προϊέναι βέλτιστα νῷν,
ὡς οὗτος ὁ τόπος ἐστὶν, οὗ τὰ θηρία
τὰ δείν' ἔφασκ' ἐκεῖνος.
Δι. ὡς οἰμώξεται.
ἠλαζονεύεθ', ἵνα φοβηθείην ἐγώ,
εἰδώς με μάχιμον ὄντα, φιλοτιμούμενος.
οὐδὲν γὰρ οὕτω γαῦρον ἔσθ', ὡς Ἡρακλῆς.
ἐγὼ δέ γ' εὐξαίμην ἂν ἐντυχεῖν τινι,
λαβεῖν τ' ἀγώνισμ' ἄξιόν τι τῆς ὁδοῦ.
Ξα. νὴ τὸν Δία καὶ μὴν αἰσθάνομαι ψόφου τινός.
Δι. ποῦ, ποῦ 'στιν;
Ξα. ὄπισθεν.
Δι. ἐξόπισθε νῦν ἴθι.
Ξα. ἀλλ' ἔστιν ἐν τῷ πρόσθε.
Δι. πρόσθε νῦν ἴθι.
Ξα. καὶ μὴν ὁρῶ, νὴ τὸν Δία, θηρίον μέγα.
Δι. ποῖόν τι;
Ξα. δεινόν. παντοδαπὸν οὖν γίγνεται·
ποτὲ μέν γε βοῦς, νυνὶ δ' ὀρεύς, ποτὲ δὲ γυνὴ

Bacch. Accede huc.

Xanth. Salvus sis, here.

Bacch. Quid istic est?

Xanth. Tenebræ et cœnum.

Bacch. Vidistin' ergo alicubi parricidas illic, et perjuros, quos dicebat ille nobis?

Xanth. Tu vero non vidisti?

Bacch. Immo, ita me Neptunus amet, nunc etiam video. Age vero, quid faciamus?

Xanth. Optimum nobis erit progredi: nam iste locus est, ubi beluas illas horrendas esse dicebat ille.

Bacch. Quam valde plorabit! præstigias faciebat, ut ego timerem, ex æmulatione, quia me bellicosum esse scit. Nihil enim adeo arrogans est, ut Hercules. Ego vero optem in discrimen quodpiam incidere, et occasionem nancisci edendi facinoris, quod dignum sit isto itinere.

Xanth. Atqui hercle sentio strepitum aliquem.

Bacch. Ubi, ubi est?

Xanth. Pone.

Bacch. Pone igitur eas.

Xanth. Sed est ante nos.

Bacch. Præcede igitur.

Xanth. Atqui hercle video beluam magnam.

Bacch. Qualis est?

Xanth. Horrenda. Porro in omnes species se vertit: modo fit bos, modo mulus, modo mulier pulcherrima.

Bacch. Ubi est? age, accedam ad eam.

Xanth. Sed non amplius est mulier, at vero nunc canis.

Bacch. Ergo Empusa est.

Xanth. Sane igni coruscat tota facie.

Bacch. Et crus æreum habet?

Xanth. Ita edepol, et stercoreum alterum. Certo hoc scias.

Bacch. Quo me ergo convertam?

Xanth. Quo vero ego?

Bacch. O sacerdos, serva me, ut sim compotor tuus.

Xanth. Peribimus, ô rex Hercules.

Bacch. Ne me appelles, homo, obsecro, neu nomen meum edas.

Xanth. O Bacche igitur.

Bacch. Istuc multo minus altero dixeris.

Xanth. Perge qua is: huc ades, ô here.

Bacch. Quid vero est?

Xanth. Bono animo es; optime nobiscum agitur. Licet enim nobis dicere, ut Hegelochus: *Namque post fluctus rursus mustelam video.* Disparuit Empusa.

Bacch. Jura.

Xanth. Per Jovem juro.

Bacch. Et iterum jura.

Xanth. Per Jovem ergo.

ὡραιοτάτη τις.
Δι. ποῦ 'στι; Φέρ' ἐπ' αὐτὴν ἴω.
Ξα. ἀλλ' οὐκέτ' αὖ γυνή 'στιν, ἀλλ' ἤδη κύων.
Δι. Ἔμπουσα τοίνυν γ' ἔστι.
Ξα. πυρὶ γοῦν λάμπεται.
ἅπαν τὸ πρόσωπον.
Δι. καὶ σκέλος χαλκοῦν ἔχει;
Ξα. νὴ τὸν Ποσειδῶ, καὶ βολίτινον θάτερον·
σάφ' ἴσθι.
Δι. ποῖ δῆτ' ἂν τραποίμην;
Ξα. ποῖ δ' ἐγώ;
Δι. ἱερεῦ, διαφύλαξόν μ', ἵν' ὦ σοι ξυμπότης.
Ξα. ἀπολουμεθ', ὦ 'ναξ Ἡράκλεις.
Δι. οὐ μὴ καλεῖς μ',
ὦ 'νθρωφ', ἱκετεύω, μηδὲ κατερεῖς τοὔνομα.
Ξα. Διόνυσε τοίνυν.
Δι. τοῦτό γ' ἔθ' ἧττον θατέρου.
Ξα. ἴθ', ᾗπερ ἔρχει· δεῦρο, δεῦρ', ὦ δέσποτα.
Δι. τί δ' ἔστι;
Ξα. θάῤῥει· πάντ' ἀγαθὰ πεπράγαμεν.
ἔξεστι δ', ὥσπερ Ἡγέλοχος, ἡμῖν λέγειν·
ΕΚ ΚΥΜΑΤΩΝ ΓΑΡ ΑΥΘΙΣ ΑΥ ΓΑΛΗΝ ΟΡΩ.
ἡ 'μπουσα φρούδη.
Δι. κατόμοσον.
Ξα. νὴ τὸν Δία.
Δι. καὖθις κατόμοσον.
Ξα. νὴ Δί'.

Δι. ὄμοσον.
Ξα. νὴ Δία.
Δι. οἴμοι τάλας, ὡς ὠχρίασ', αὐτὴν ἰδών·
ὁδὶ δὲ δείσας ὑπερεπυῤῥίασέ μου.
οἴ μοι πόθεν μοι τὰ κακὰ ταυτὶ προσέπεσε;
τίν' αἰτιάσομαι θεῶν μ' ἀπολλύναι;
ΑΙΘΕΡΑ ΔΙΟΣ ΔΩΜΑΤΙΟΝ, ἢ ΧΡΟΝΟΥ ΠΟΔΑ;
(αὐλεῖ τις ἔνδον.)
Ξα. οὗτος.
Δι. τί ἐστιν;
Ξα. οὐ κατήκουσας;
Δι. τίνος;
Ξα. αὐλῶν πνοῆς.
Δι. ἔγωγε, καὶ δᾴδων γ' ἐμὲ
αὔρα τις εἰσέπνευσε μυστικωτάτη.
ἀλλ' ἠρέμα πτήξαντες ἀκροασώμεθα.
Χο. Ἴακχ', ὦ Ἴακχε.
Ἴακχ', ὦ Ἴακχε.
Ξα. τοῦτ' ἔστ' ἐκεῖνο, δέσποθ', οἱ μεμυημένοι
ἐνταῦθά που παίζουσιν, οὓς ἔφραζε νῷν.
ᾄδουσι γοῦν τὸν Ἴακχον, ὥσπερ Διαγόρας.
Δι. κᾀμοὶ δοκοῦσιν. ἡσυχίαν τοίνυν ἄγειν
βέλτιστόν ἐστιν, ὡς ἂν εἰδῶμεν σαφῶς.
Χο. Ἴακχ', ὦ πολυτιμήτοις
ἕδραις ἐνθάδε ναίων·
Ἴακχ', ὦ Ἴακχε,
ἐλθὲ τόνδ' ἀνὰ λειμῶνα χορεύσων,

BACCH. Hei misero mihi! ut expallueram viso spectro! At iste exterritus plus quam ego expalluit. Hei mihi! undenam mala ista mihi accidere? quem deorum dicam me perditum ire? *Æthera, Jovis ædiculam, an Temporis pedem?*

(*Tibia canit intus aliquis.*)

XANTH. Heus tu.

BACCH. Quid est?

XANTH. Non audivisti?

BACCH. Quidnam?

XANTH. Tibiarum sonum.

BACCH. Ita sane, et quidem tædarum me adflavit aura quædam oppido mystica. Sed tacite ex insidiis auscultemus.

CHOR. Iacche, ô Iacche! Iacche, ô Iacche.

XANTH. Hoc illud est, here; ludunt alicubi hic Initiati, quos nobis narrabat ille: nam Iacchum cantant, ut Diagoras.

BACCH. Et mihi ita videntur. Quapropter silentium agere optimum est, ut rem perspicue cognoscamus.

CHOR. Iacche, ô qui sanctissimas sedes hic incolis, Iacche, ô Iacche, veni ad sacros sodales, choros in hoc prato ducturus,

pullulantem multis fructibus circa caput tuum quatiens myrti coronam, audacique saltans pede liberam illam et jocosam, cui plurimæ insunt veneres, tuum decus, puram, sanctis mystis solemnem choream.

Xanth. O veneranda et sanctissima Cereris filia, quam suavis odor porcinæ carnis me adflavit!

Bacch. Non igitur quiescere poteris, is aliquid intestini hic esse persentiscas?

Chor. Excita flammeas lampadas, quas advenis in manibus quatiens, ô Iacche, lucifer nocturnorum orgiorum stella: ignibus refulgit pratum: genu palpitat senum; excutiunt mœrores, longævæque ætatis veteres annos, sacrorum tuorum honorum participes ut fiant. Tu vero, qui lampade luces, procedens educ in flaridum et palustre solum saltatricem pubem, ô beate.

ὁσίους ἐς θιασώτας,
πολύκαρπον μὲν τινάσσων
ἀμφὶ κρατὶ σῷ βρύοντα
στέφανον μύρτων·
θρασεῖ δ' ἐγκατακρούων
ποδὶ τὰν ἀκόλαστον
φιλοπαίγμονα τιμὰν,
χαρίτων πλεῖστον ἔχουσαν
μέρος, ἁγνὰν, ἱερὰν
ὁσίοις μύσταις χορείαν.

Ξα. ὦ πότνια πολυτίμητε Δήμητρος κόρη,
ὡς ἡδύ μοι προσέπνευσε χοιρείων κρεῶν.

Δι. οὔκουν ἀτρέμ' ἕξεις, ἤν τι καὶ χορδῆς λάβῃς.

Χορός.

ἔγειρε φλογέας λαμπά-
δας· ἐν χερσὶ γὰρ ἥκεις
τινάσσων Ἴακχε,
νυκτέρου τελετῆς φωσφόρος ἀστήρ.
φλογὶ φέγγεται δὲ λειμών·
γόνυ πάλλεται γερόντων·
ἀποσείονται δὲ λύπας,
χρονίων ἐτῶν,
παλαιοὺς τ' ἐνιαυτοὺς,
ἱερᾶς ὑπὸ τιμᾶς.
σὺ δὲ λαμπάδι φλέγων,
προβάδην ἔξαγ' ἐπ' ἀνθη-
ρὸν ἕλειον δάπεδον,
χοροποιὸν, μάκαρ, ἥβαν.

Ἡμίχορος.

εὐφημεῖν χρὴ, κἀξίστασθαι τοῖς ἡμετέροισι χοροῖσιν,
ὅστις ἄπειρος τοιῶνδε λόγων, ἢ γνώμῃ μὴ καθαρεύει,
ἢ γενναίων ὄργια Μουσῶν μήτ' εἶδεν μήτ' ἐχόρευσε·
μηδὲ Κρατίνου τοῦ Ταυροφάγε γλώττης βακχεῖ' ἐτελέσθη,
ἢ βωμολόχοις ἔπεσιν χαίρει, μὴ 'ν καιρῷ τοῦτο ποιοῦσιν·
ἢ στάσιν ἐχθρὰν μὴ καταλύει, μηδ' εὔκολός ἐστι πολίταις·
ἀλλ' ἀνεγείρει καὶ ῥιπίζει, κερδῶν ἰδίων ἐπιθυμῶν·
ἢ τῆς πόλεως χειμαζομένης ἄρχων καταδωροδοκεῖται·
ἢ προδίδωσιν φρούριον ἢ ναῦς, ἢ τἀπόρρητ' ἀποπέμπει
ἐξ Αἰγίνης, Θωρυκίων ὢν, εἰκοστολόγος κακοδαίμων,
ἀσκώματα, καὶ λίνα, καὶ πίτταν διαπέμπων εἰς Ἐπίδαυρον·
ἢ χρήματα ταῖς τῶν ἀντιπάλων ναυσὶν παρέχειν τινὰ πείθει·
ἢ κατατιλᾷ τῶν Ἑκαταίων, κυκλίοισι χοροῖσιν ὑπᾴδων·
ἢ τοὺς μισθοὺς τῶν ποιητῶν ῥήτωρ ὢν, εἶτ' ἀποτρώγει,
κωμῳδηθεὶς ἐν ταῖς πατρίοις τελεταῖς ταῖς τοῦ Διονύσου.
τούτοις αὐδῶ, καὖθις ἀπαυδῶ, καὖθις τὸ τρίτον μάλ' ἀπαυδῶ,
ἐξίστασθαι μύσταισι χοροῖς· ὑμεῖς δ' ἀνεγείρετε μολπὴν,
καὶ παννυχίδας τὰς ἡμετέρας, αἳ τῇδε πρέπουσιν ἑορτῇ.

Ημ. χώρει δὴ νῦν πᾶς ἀνδρείως
εἰς τοὺς εὐανθεῖς κόλπους
τῶν καθ' Ἅιδου λειμώνων, ἐγκρούων
καὶ σκώπτων καὶ παίζων,
καὶ χλευάζων. ἠρίστευται δ'
ἐξαρκούντως. ἀλλ' ἔμβα,
χὤπως αἴρῃς τὴν Σώτειραν γενναίως
τῇ φωνῇ μολπάζων,
ἣ τὴν χώραν σώζειν φήσ' ἐς τὰς ὥρας,

Sem. Lingua favere oportet, et loco cedere choris nostris, quicunque expers est horum sermonum, aut mentem non habet puram, aut germanarum orgia Musarum nec vidit adhuc, nec saltavit, nec Cratini taurivori Bacchicæ linguæ mysteriis est initiatus, aut scurrilibus versibus delectatur intempestivum risum moventibus, aut inimicam seditionem non compescit, nec facilis est civibus; sed excitat eos et inflammat, proprii lucri cupidus: aut vexat e calamitatibus civitatis præses, muneribus corrumpitur: aut castellum prodit, aut naves; aut res vetitas mittit ex Ægina, Thorycion alter, vicesimarum exactor perditissimus, coria, et lintea, et picem mittens Epidaurum; aut alicui persuadet, ut hostibus pecuniam det fabricandis navibus; aut concacat Hecatæ imagines, dum choris dithyrambicis succinit: aut si quis rhetor mercedem poëtarum adrodit, quia traductus fuit in patriis Bacchi sacris. Istis edico, iterum iterumque edico, ut loco cedant mysticis choris. Vos vero excitate cantum, et pervigilia nostra, huic festo convenientia.

Sem. Procede nunc quisque strenue in floridos sinus Infernorum pratorum, tripudians, salibus et dicteriis sannisque ludens. Satis enim in peragendis his sacris emicuit studium nostrum. Sed incede et vide, ut Servatricem divam egregie

extollas, voce eam celebrans, quæ regionem se conservaturam profitetur semper, etiamsi Thorycion nolit.

SEM. Age nunc alio genere hymnorum frugiferam reginam, Cererem deam, ornantes, divinis cantibus celebrate.

SEM. Ceres, purorum orgiorum regina, ades nobis, et conserva tuum chorum ; daque ut ego tuto omni tempore ludere et saltare possim, multaque ridicula dicere, et multa seria ; et quando condigne tuo festo luserim et riserim, ut victor coroner.

SEM. Eia age, nunc etiam cantibus huc voca festivum illum deum, sodalem hujus choreæ.

SEM. Iacche sancte, carminis hoc festo cantari soliti suavissimi inventor, huc ades, et nos comitare ad deam, et ostende quam longam viam sine labore conficias.

SEM. Iacche saltationis amans, prosequere me : tu enim discidisti ad risum usque et ad vilitatem hoc sandalium et istos pannos, et id excogitasti, ut impune ludere et saltare nobis liceat.

SEM. Iacche saltationis amans, prosequere me. Etenim limis adspectans, puellæ modo vidi, et quidem admodum for-

κᾆν Θωρυκίων μὴ βούληται.

Ἡμίχορος.

ἄγε νῦν ἑτέραν ὕμνων ἰδέαν, τὴν καρποφόρον βασίλειαν,
Δήμητρα θεὰν, ἐπικοσμοῦντες, ζαθέαις μολπαῖς κελαδεῖτε.

Ημ. Δήμητερ ἁγνῶν ὀργίων
ανασσα, συμπαραστάτει,
καὶ σῶζε τὸν σαυτῆς χορόν·
καί μ' ἀσφαλῶς πανήμερον
παῖσαί τε καὶ χορεῦσαι,
καὶ πολλὰ μὲν γέλοιά μ' εἰ-
πεῖν, πολλὰ δὲ σπουδαῖα, καὶ
τῆς σῆς ἑορτῆς ἀξίως
παίσαντα καὶ σκώψαντα, νι-
κήσαντα ταινιοῦσθαι.

Ημ. ἄγ' εἶα νῦν γε καὶ τὸν ὡραῖον θεὸν
παρακαλεῖτε δεῦρο
ᾠδαῖσι, τὸν ξυνέμπορον
τῆσδε τῆς χορείας.

Ημ. Ἴακχε πολυτίμητε, μέλος ἑορτῆς
ἥδιστον εὑρὼν, δεῦρο συνακολούθει
πρὸς τὴν θεὸν, καὶ δεῖξον, ὡς
ἄνευ πόνου πολλὴν ὁδὸν περαίνεις.

Ημ. Ἴακχε φιλοχορευτὰ, συμπρόπεμπέ με
σὺ γὰρ κατεσχίσω μὲν ἐπὶ γέλωτι
κἀπ' εὐτελείᾳ τόνδε
τὸν σανδαλίσκον, καὶ τὸ ῥάκος,
κἀξεῦρες ὥστ' ἀζημίους
παίζειν τε καὶ χορεύειν.

Ημ. Ἴακχε φιλοχορευτὰ, συμπρόπεμπέ με.

καὶ γὰρ παραβλέψας τι μειρακίσκης
νῦν δὴ κατεῖδον, καὶ μάλ' εὐπροσώπου,
συμπαιστρίας, χιτωνίου
παραῤῥαγέντος τιτθίον προκύψαν.
Ἴακχε φιλοχορευτὰ, συμπρόπεμπέ με.
Ξα. ἐγὼ δ' ἀεί πως φιλακόλουθός εἰμι, καὶ μετ' αὐτῆς
παίζων χορεύειν βούλομαι.
Δι. κᾄγωγε πρός.
Χο. βούλεσθε δῆτα κοινῇ
σκώψωμεν Ἀρχέδημον,
ὃς, ἑπτέτης ὢν, οὐκ ἔφυσε φράτορας,
νυνὶ δὲ δημαγωγεῖ
ἐν τοῖς ἄνω νεκροῖσι,
κᾄστιν τὰ πρῶτα τῆς ἐκεῖ μοχθηρίας;
τὸν Κλεισθένη δ' ἀκούω
ἐν ταῖς ταφαῖσι πρωκτὸν
τίλλειν ἑαυτοῦ, καὶ σπαράττειν τὰς γνάθους·
κᾀκόπτετ' ἐγκεκυφὼς,
κᾄκλαε, κᾀκεκράγει
Σεβῖνον, ὅστις ἔστ' Ἀναφλύστιος.
καὶ Καλλίαν γε φασὶ
τοῦτον τὸν Ἱπποβίνου
κύσθου λεοντῆν ναυμαχεῖν ἐνημμένον.
Δι. ἔχοιτ' ἂν οὖν φράσαι νῷν
Πλούτων', ὅπου 'νθάδ' οἰκεῖ;
ξένω γάρ ἐσμὲν, ἀρτίως ἀφιγμένω.
Χο. μηδὲν μακρὰν ἀπέλθῃς,
μηδ' αὖθις ἐπανέρῃ με·
ἀλλ' ἴσθ' ἐπ' αὐτὴν τὴν θύραν ἀφιγμένος.

mosæ, colludentis, e tunica leviter scissa promicantem papillam. Iacche saltationis amans, prosequere me.

Xanth. Ego vero lubens soleo comitari, et cum ipsa ludens saltare volo.

Bacch. Et ego insuper.

Chor. Vultisne ergo ut simul ludos faciamus Archedemum, qui septuennis nondum habebat phratoras: nunc autem dux populi est apud supernos manes, et principatum nequitiæ illic obtinet? Clisthenem autem audio in sepulcris podicem vellicare suum, et pilantem lacerare genas: et plangere pronus, et plorare, et inclamare solet Sebinum, qui Anaphlystius est. Quin et Calliam aiunt, istum Hippobini filium, cunni leonina indutum decertare prælio navali.

Bacch. Possetisne nobis indicare, Pluto ubinam hic habeat? peregrini enim sumus, et modo huc advenimus.

Chor. Ne longius abeas, neque iterum me interroges: sed scito ad ipsum ostium te pervenisse.

Bacch. Tolle rursus, puer, stragula.

Xanth. Quid hoc erat aliud, quam *Jovis Corinthus* in stragulis?

Sem. Ducite nunc sacram choream Divæ, per nemus floriferum ludentes, qui participes estis pii festi: ego vero cum virginibus ibo et mulieribus, ubi Dearum est pervigilium, facem sacrem portaturus.

Sem. Eamus in rosis referta florida prata, nostro more pulcherrimis choreis ludentes, quas beatæ Horæ quotannis reducunt. Nobis enim solis Sol et lux jucunda est, qui sumus initiati, piosque nos gessimus et erga peregrinos et erga cives.

BACCHUS, XANTHIA, ÆACUS, ANCILLA PROSERPINÆ, CAUPONÆ, CHORUS INITIATORUM.

Bacch. Agedum quomodo januam pultabo? quomodo? Quonam hic modo pultant incolæ?

Ξα. τουτὶ τί ἦν τὸ πρᾶγμα
Δι. αἴροι' ἂν αὖθις αὖ γε, παῖ, τὰ στρώματα.
ἄλλ', ἢ Διὸς Κόρινθος ἐν τοῖς στρώμασι;
Ημ. χωρεῖτε νῦν ἱερὸν ἀνὰ κύκλον θεᾶς,
ἀνθοφόρον ἀν' ἄλσος
παίζοντες, οἷς μετουσία
θεοφιλοῦς ἑορτῆς·
ἐγὼ δὲ σὺν ταῖσι κόραις
εἶμι καὶ γυναιξὶν,
οὗ παννυχίζουσι θεαὶ,
φέγγος ἱερὸν οἴσων.
Ημ. χωρῶμεν ἐς πολυῤῥόδους
λειμῶνας ἀνθεμώδεις,
τὸν ἡμέτερον τρόπον,
τὸν καλλιχορώτατον,
παίζοντες, ὃν ὄλβιαι
Μοῖραι ξυνάγουσι.
μόνοις γὰρ ἡμῖν ἥλιος
καὶ φέγγος ἱλαρόν ἐστιν.
ὅσοι μεμυήμεθ', εὐ-
σεβῆ τε διήγομεν
τρόπον, περί τε ξένους,
καὶ τοὺς ἰδιώτας.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ, ΞΑΝΘΙΑΣ, ΑΙΑΚΟΣ, ΘΕΡΑΠΑΙΝΑ ΠΕΡΣΕΦΟΝΗΣ, ΠΑΝΔΟΚΕΥΤΡΙΑΙ, ΧΟΡΟΣ ΜΥΣΤΩΝ.

Δι. ΑΓΕ δὴ τίνα τρόπον τὴν θύραν κόψω; τίνα;
πῶς ἐνθάδ' ἄρα κόπτουσιν οἱ 'πιχώριοι;

Ξα. οὐ μὴ διατρίψεις, ἀλλὰ γεῦσαι τῆς θύρας,
καθ' Ἡρακλέα τὸ σχῆμα καὶ τὸ λῆμ' ἔχων.
Δι. παῖ, παῖ.
Αι. τίς οὗτος;
Δι. Ἡρακλῆς ὁ καρτερός.
Αι. ὦ βδελυρὲ, κἀναίσχυντε, καὶ τολμηρὲ σὺ,
καὶ μιαρὲ, καὶ παμμίαρε, καὶ μιαρώτατε,
ὃς τὸν κύν' ἡμῶν ἐξελάσας τὸν Κέρβερον
ἀπῆξας ἄγχων, κἀποδρὰς ᾤχου λαβὼν,
ὃν ἐγὼ 'φύλαττον. ἀλλὰ νῦν ἔχει μέσος·
τοία Στυγός σε μελανοκάρδιος πέτρα,
Ἀχερόντιός τε σκόπελος αἱματοσταγὴς
φρουροῦσι, Κωκυτοῦ τε περίδρομοι κύνες,
Ἔχιδνά θ' ἑκατογκέφαλος, ἣ τὰ σπλάγχνα σου
διασπαράξει, πλευμόνων τ' ἀνθάψεται
Ταρτησία μύραινα· τὼ νεφρὼ δέ σου
αὐτοῖσιν ἐντέροισιν ᾑματωμένω
διασπάσονται Γοργόνες Τιθράσιαι,
ἐφ' ἃς ἐγὼ δρομαῖον ὁρμήσω πόδα.
Ξα. οὗτος, τί δέδρακας;
Δι. ἐγκέχοδα. κάλει θεόν.
Ξα. ὦ καταγέλαστ', οὔκουν ἀναστήσει ταχὺ,
πρίν τινά σ' ἰδεῖν ἀλλότριον;
Δι. ἀλλ' ὡρακιῶ.
ἀλλ' οἶσε πρὸς τὴν καρδίαν μου σπογγιάν.
Ξα. ἰδοὺ λαβέ.
Δι. πρόσθου.
Ξα. ποῦ 'στιν; ὦ χρυσοῖ θεοὶ,
ἐνταῦθ' ἔχεις τὴν καρδίαν;

Xanth. Ne tempus teras, sed aggredere januam, ut ornatu, sic etiam animo Herculem referens.

Bacch. Heus puer.

Æac. Quis iste?

Bacch. Hercules ille fortis.

Æac. O execrande, et impudens, et audax, et impure, et perimpure, et impurissime, qui canem nostrum Cerberum protractum abegisti obtorto collo, et fuga te cum eo proripuisti, quem ego custodiebam. Sed nunc medius teneris: talia te Stygis atra petra et Acherontius scopulus sanguine manans adservant, et Cocyti circumcursantes canes, Echidnaque centiceps, quæ viscera tua discerpet: pulmonesque tuos corripiet Tartesia muræna: renes vero tuos cruentatos una cum ipsis intestinis distrahent Gorgones Tithrasiæ, quas citato cursu arcessam ego.

Xanth. Heus tu, quid fecisti?

Bacch. Cacavi. Opem implora dei.

Xanth. O ridicule, nonne cito surges, priusquam te videat lainus r iispiam.

Bacch. Sed linquor animo: verum fer ad cor meum spongiam.

Xanth. En, accipe.

Bacch. Admove.

Xanth. Ubi est? Dii boni! hic habes cor?

BACCH. Nam præ metu in inferiorem ventrem delapsum est.

XANTH. O timidissime deorum tu atque hominum.

BACCH. Ego? quomodo timidus essem, qui spongiam a te petii? nemo sane alius hoc fecisset.

XANTH. Quid vero?

BACCH. Jacuisset olfaciens, si timidus esset: ego autem surrexi, et ad hæc abstersi nates.

XANTH. Fortia sane facta, ô Neptune!

BACCH. Ita hercle, opinor. At tu nonne formidasti strepitum verborum et minas?

XANTH. Flocci non feci, ita me Jupiter amet.

BACCH. Agedum, quandoquidem animosus et fortis es, tu fias ego, clava hac sumta et leonina pelle, si quidem nullo timore quatiuntur viscera tua: ego vero in partem ero tibi bajulus.

XANTH. Cedo ea celeriter; mos enim gerendus est: et intuere Herculeum Xanthiam, an timidus futurus sim, et tui similem habiturus animum.

BACCH. Non pol mei similis eris, sed revera ille Melitensis verbero. Agedum stragula ista tollam.

ANC. O carissime, venistin' Hercules? huc ingredere. Nam Diva, ut audivit te advenisse, statim pinsuit panes, coxit leguminum fresorum ollas, pultis duas aut tres; bovem assavit integrum, placentas torruit, collabos: sed ingredere.

Δι. δείσασα γὰρ
εἰς τὴν κάτω μου κοιλίαν καθείρπυσεν.
Ξα. ὦ δειλότατε θεῶν σὺ κἀνθρώπων.
Δι. ἐγώ;
πῶς δειλὸς, ὅστις σπογγιὰν ᾔτησά σε;
οὐκ ἂν ἕτερος ταῦτ' εἰργάσατ' ἀνήρ.
Ξα. ἀλλὰ τί;
Δι. κατέκειτ' ἂν ὀσφραινόμενος, εἴπερ δειλὸς ἦν·
ἐγὼ δ' ἀνέστην, καὶ προσέτ' ἀπεψησάμην.
Ξα. ἀνδρεῖά γ', ὦ Πόσειδον.
Δι. οἶμαι, νὴ Δία.
σὺ δ' οὐκ ἔδεισας τὸν ψόφον τῶν ῥημάτων,
καὶ τὰς ἀπειλάς;
Ξα. οὐ μὰ Δί', οὐδ' ἐφρόντισα.
Δι. ἴθι νυν, ἐπειδὴ ληματιᾷς, κἀνδρεῖος εἶ,
σὺ μὲν γενοῦ 'γὼ, τὸ ῥόπαλον τουτὶ λαβὼν
καὶ τὴν λεοντῆν, εἴπερ ἀφοβόσπλαγχνος εἶ·
ἐγὼ δ' ἔσομαί σοι σκευοφόρος ἐν τῷ μέρει.
Ξα. φέρε δὴ ταχέως αὔτ'· οὐ γὰρ ἀλλὰ πειστέον·
καὶ βλέψον εἰς τὸν Ἡρακλειοξανθίαν,
εἰ δειλὸς ἔσομαι, καὶ κατὰ σὲ τὸ λῆμ' ἔχων.
Δι. μὰ Δί', ἀλλ' ἀληθῶς οὐκ Μελίτης μαστιγίας.
φέρε νυν, ἐγὼ τὰ στρώματ' αἴρωμαι ταδί.
Θε. ὦ φίλταθ' ἥκεις Ἡράκλεις; δεῦρ' εἴσιθι.
ἡ γὰρ θεός, σ' ὡς ἐπύθεθ' ἥκοντ', εὐθέως
ἔπεττεν ἄρτους· ἧψε κατερικτῶν χύτρας
ἔτνους δύ' ἢ τρεῖς· βοῦν ἀπηνθράκιζ' ὅλον·
πλακοῦντας ὤπτα, κολλάβους. ἀλλ' εἴσιθι.

Ξα. κάλλιστ', ἐπαινῶ.

Θε. μὰ τὸν Ἀπόλλω, οὐ μή σ' ἐγὼ
περιόψομαι ἀπελθόντ'· ἐπείτοι καὶ κρέα
ἀνέβραττεν ὀρνίθεια, καὶ τραγήματα
ἔφρυγε, κῷνον ἀνεκεράννυ γλυκύτατον.
ἀλλ' εἴσιθ' ἅμ' ἐμοί.

Ξα. πάνυ καλῶς.

Θε. ληρεῖς ἔχων.
οὐ γάρ σ' ἀφήσω· καὶ γὰρ αὐλητρίς γέ σοι
μί' ἔνδον ἔσθ' ὡραιοτάτη, κὠρχηστρίδες
ἕτεραι δύ' ἢ τρεῖς - - -

Ξα. πῶς λέγεις; ὀρχηστρίδες;

Θε. ἡβυλλιῶσαι, κἄρτι παρατετιλμέναι.
ἀλλ' εἴσιθ', ὡς ὁ μάγειρος ἤδη τὰ τεμάχη
ἤμελλ' ἀφαιρεῖν, χ' ἡ τράπεζ' εἰσῄρετο.

Ξα. ἴθι νυν, φράσον πρώτιστα ταῖς ὀρχηστίσι
ταῖς ἔνδον οὔσαις, αὐτὸς ὡς εἰσέρχομαι.
ὁ παῖς, ἀκολούθει δεῦρο, τὰ σκεύη φέρων.

Δι. ἐπίσχες οὗτος. οὔ τι που σπουδὴν ποιεῖς,
ὁτιή σε παίζων Ἡρακλέα γ' ἐσκεύασα;
οὐ μὴ φλυαρήσεις ἔχων, ὦ Ξανθία,
ἀλλ' ἀράμενός γ' οἴσεις πάλιν τὰ στρώματα.

Ξα. τί δ' ἔστιν; οὐ δήπου μ' ἀφελέσθαι διανοεῖ
ἃ 'δωκας αὐτός.

Δι. οὐ τάχ', ἀλλ' ἤδη ποιῶ.
κατάθου τὸ δέρμα.

Ξα. ταῦτ' ἐγὼ μαρτύρομαι
καὶ τοῖς θεοῖσιν ἐπιτρέπω.

XANTH. Bene vocas: gratia est.

ANC. Ita me Apollo amet, ut ego te nunquam sinam abire; quandoquidem et carnes avium elixavit, et bellaria frixit, et vinum miscuit suavissimum. Sed ingredere mecum.

XANTH. Perbenigne.

BACCH. Nugas agis: non enim te amittam.

ANC. Namque et tibicina tibi una est intus pulcherrima, et saltatrices duæ aut tres.

XANTH. Quid memoras? saltatrices?

ANC. Pubescentes, et recens vulsæ. Sed ingredere: nam coquus jam pisces erat detracturus foco, et mensa intro ferebatur.

XANTH. Agedum dic primo tibicinis illis, quæ intus sunt, me ipsum jam ingredi. Tu, puer, sequere me hac et fer stragula.

BACCH. Heus tu, siste gradum. Nequaquam, opinor, pro re seria habes, quod te joculo feci Herculem: nec ultro nugeris, Xanthia; sed sublata rursus hæc fer stragula.

XANTH. Quid est? non cogitas, ut puto, mihi adimere, quæ ipse dedisti.

BACCH. Non sane cogito, sed jam istuc facio. Depone pellem.

XANTH. Testes horum ego deos voco, iisque ultionem committo.

Bacch. Quos deos? annon vero ineptum et stultum est, te sperare, ut Alcumenæ filius sis, qui servus es et mortalis?

Xanth. Bene sane. Habe hæc. Forte enim aliquando mei indigebis, si deus volet.

Chor. Hoc viri est cordati et sapientis, quique multum circumnavigaverit, convertere seipsum semper ad illud latus navis, quod bono statu est, potius quam, instar pictæ imaginis, stare, eodem retento habitu. At convertere se ad molliorem sortem, cisti est hominis, et plane Theramenis.

Bacch. Annon vero ridiculum esset, si Xanthia quidem servus, in Milesiis stragulis prostratus, subagitans saltatricem, matulam me sibi ferre juberet: ego vero hunc intuens mentulam mihi fricarem; iste vero, utpote homo vafer, hoc animadverteret, et impacto pugno anteriores mihi dentes e maxilla excuteret?

Caup. I. Plathana, Plathana huc ades. Hic ille est scelestus, qui in cauponam ingressus aliquando, sedecim panes nobis comedit.

Caup. II. Sane ecastor ille ipse est.

Xanth. Malum imminet nonnemini.

Caup. I. Et carnium insuper elixarum frusta viginti, semiobolaria singula.

Xanth. Pœnas dabit nonnemo.

Δι. ποίοις θεοῖς;
τὸ δὲ προσδοκῆσαί σ' οὐκ ἀνόητον καὶ κενὸν,
ὡς δοῦλος ὢν καὶ θνητὸς, Ἀλκμήνης ἔσει;
Ξα. ἀμέλει, καλῶς· ἔχ' αὔτ'. ἴσως γάρτοι ποτὲ
ἐμοῦ δεηθείης ἂν, εἰ θεὸς θέλοι.
Χο. ταῦτα μὲν πρὸς ἀνδρός ἐστι νοῦν ἔχοντος καὶ φρένας,
καὶ πολλὰ περιπεπλευκότος,
μετακυλινδεῖν αὑτὸν αἰεὶ
πρὸς τὸν εὖ πράττοντα μᾶλλον τοῖχον, ἢ γεγραμμένην
εἰκόν' ἑστάναι, λαβόνθ' ἓν σχῆμα· τὸ δὲ μεταστρέφειν
πρὸς τὸ μαλθακώτερον,
δεξιοῦ πρὸς ἀνδρός ἐστι, καὶ φύσει Θηραμένους.
Δι. οὐ γὰρ ἂν γέλοιον ἦν, εἰ Ξανθίας μὲν δοῦλος ὢν,
ἐν στρώμασιν Μιλησίοις
ἀνατετραμμένος, φιλῶν ὀρ-
χηστρίδ', εἶτ' ᾔτησεν ἀμίδ', ἐγὼ δὲ πρὸς τοῦτον βλέπων
τοὐρεβίνθου 'δραττόμην· οὗ-
τος δ', ἅτ' ὢν αὐτὸς πανοῦργος,
εἶδε, κᾆτ' ἐκ τῆς γνάθου
πὺξ πατάξας μου 'ξέκοψε τοὺς χοροὺς τοὺς προσθίους;
Πα. α'. Πλαθάνη, Πλαθάνη, δεῦρ' ἔλθ', ὁ πανοῦργος οὑτοσὶ,
ὃς, εἰς τὸ πανδοκεῖον εἰσελθών ποτε,
ἑκκαίδεκ' ἄρτους κατέφαγεν ἡμῶν.
Πα. β'. νὴ Δία,
ἐκεῖνος αὐτὸς δῆτα.
Ξα. κακὸν ἥκει τινί.
Πα. α'. καὶ κρέα γε πρὸς τούτοισιν ἀνάβραστ' εἴκοσιν
ἀν' ἡμιωβολιαῖα.
Ξα. δώσει τις δίκην.

Πα. α'. καὶ τὰ σκόροδα τὰ πολλά.
Πι. ληρεῖς, ὦ γύναι,
κοὐκ οἶσθ' ὅ τι λέγεις.
Πα. α'. οὐμενοῦν με προσεδόκας,
ὁτιὴ κοθόρνους εἶχες, ἀναγνῶναί σ' ἔτι;
Πα. β'. τί δαί; τὸ πολὺ τάριχος οὐχ εἴρηκά πω·
μὰ Δί', οὐδὲ τὸν τυρόν γε τὸν χλωρὸν, τάλαν,
ὃν αὐτὸς αὐτοῖς τοῖς ταλάροις κατήσθιε.
κᾆπειτ', ἐπειδὴ τἀργύριον ἐπραττόμην,
ἔβλεψεν εἰς ἐμὲ δριμὺ, κἀμυκᾶτό γε.
Ξα. τούτου πάνυ τοὔργον· οὗτος ὁ τρόπος πανταχοῦ.
Πα. β'. καὶ τὸ ξίφος γ' ἐσπᾶτο, μαίνεσθαι δοκῶν.
Πα. α'. νὴ Δία, τάλαινα.
Πα. β'. νὼ δὲ δείσασαί γέ πω
ἐπὶ τὴν κατήλιφ' εὐθὺς ἀνεπηδήσαμεν·
ὁ δ' ᾤχετ' ἐξάξας γε, τὰς ψιάθους λαβών.
Ξα. καὶ τοῦτο τούτου τοὔργον. ἀλλ' ἐχρῆν τι δρᾶν.
Πα. α'. ἴθι δὴ κάλεσον τὸν προστάτην Κλέωνά μοι.
Πα. β'. σὺ δ' ἔμοιγ', ἐάνπερ ἐπιτύχῃς, Ὑπέρβολον,
ἵν' αὐτὸν ἐπιτρίψωμεν.
Πα. α'. ὦ μιαρὰ φάρυγξ,
ὡς ἡδέως ἄν σου λίθῳ τοὺς γομφίους
κόπτοιμ' ἄν, οἷς μου κατέφαγες τὰ φορτία.
Πα. β'. ἐγὼ δέ γ' ἐς τὸ βάραθρον ἐμβάλοιμί σε.
Πα. α'. ἐγὼ δὲ τὸν λάρυγγ' ἂν ἐκτέμοιμί σου,
δρέπανον λαβοῦσ', ᾧ τοὺς κόλικας κατέσπασας.
ἀλλ' εἶμ' ἐπὶ τὸν Κλέων', ὃς αὐτοῦ τήμερον
ἐκπηνιεῖται ταῦτα προσκαλούμενος.
Δι. κάκιστ' ἀπολοίμην, Ξανθίαν εἰ μὴ φιλῶ.

Caup. I. Et multa illa alia.

Bacch. Mulier, nugas agis, nec scis quid dicas.

Caup. I. Ergone sperabas, quod cothurnos haberes, me non te amplius agnituram?

Caup. II. Quid vero? multa illa salsamenta nondum dixi, neque ecastor caseum illum recentem, misera ego, quem una cum ipsis fiscellis devoravit: deinde quum pecuniam ab ipso exigerem, intuitus est me torve, et mugiit.

Xanth. Hujus omnino facta hæc sunt; ita solet ubique.

Caup. II. Et gladium strinxit furibundo similis.

Xanth. Ita hercle, ô misera.

Caup. II. Nos autem pavidæ metu in superiorem contignationem illico nos proripuimus: at ille impetu aufugit, sumtis etiam storeis.

Xanth. Et hoc hujus factum est. Sed aliquid vobis faciendum erat.

Caup. I. Agedum voca mihi huc Cleonem, patronum meum.

Caup. II. Tu vero mihi, si modo inveneris, Hyperbolum, ut istum funditus perdamus.

Caup. I. O faucem improbam! quam libenter tibi lapide dentes molares effringerem, quibus contrivisti meum peculium!

Caup. II. Ego vero in Barathrum velim te injectum.

Caup. I. Ego vero, sumta falce, guttur tibi vellem exscindere, quo panas succineritios deglutisti. Sed Cleonem arcessam, qui eum hodie in jus vocabit, et hæc ejus facta extricabit.

Bacch. Pessime peream, nisi Xanthiam deamo.

XANTH. Novi, novi mentem tuam, desine loqui. Nolim Hercules fieri.

BACCH. Minime gentium hoc dixeris, mi Xanthisce.

XANTH. Et quomodo Alcumenæ filius fieri possem ego, qui simul servus et mortalis sum?

BACCH. Scio, scio te iratum esse, idque non injuria. Etiam si me verberares, tecum non expostularem. Immo si in posterum unquam tibi hæc ornamenta ademero, radicitus et ego et uxor liberique pessimis exemplis pereamus, ut Archedemus lippus.

XANTH. Accipio jusjurandum, et hac conditione ornatum adsumo.

CHOR. Nunc tuum est officium, postquam ornatum hunc rursus accepisti, quem habebas prius juvenilem animum ostendere usque, et rursus torvum tueri, dei memorem illius, cujus præ te fers speciem. Quod si stulte rem gerere deprehenderis, et aliquid commiseris, quod mollem et ignavum arguat, denuo tollere te stragula necesse erit.

XANTH. Bene monetis, ô amici: sed et ipsus eadem jam mecum cogito. Istum quidem, si boni evenerit quidpiam, hæc adimere rursus conaturum mihi sat scio: sed tamen ego præbebo me fortem et animosum, et acerbe, velut origanum, tuentem. Ita faciundum erit, ut videtur: nam audio jam crepitum januæ.

ÆAC. Constringite ocius hunc canifurem, ut pœnas det: properate.

Ξα. οἶδ', οἶδα τὸν νοῦν· παῦε, παῦε τοῦ λόγου.
οὐκ ἂν γενοίμην Ἡρακλῆς ἄν.
Δι. μηδαμῶς,
ὦ Ξανθίδιον.
Ξα. καὶ πῶς ἂν Ἀλκμήνης ἐγὼ
υἱὸς γενοίμην, δοῦλος ἅμα καὶ θνητὸς ὤν;
Δι. οἶδ', οἶδ' ὅτι θυμοῖ, καὶ δικαίως αὐτὸ δρᾷς·
κᾂν εἴ γε τύπτοις μ', οὐκ ἂν ἀντείποιμί σοι.
ἀλλ' ἤν σε τοῦ λοιποῦ ποτ' ἀφέλωμαι χρόνου,
πρόῤῥιζος αὐτὸς, ἡ γυνὴ, τὰ παιδία,
κάκιστ' ἀπολοίμην, κἀρχέδημος ὁ γλάμων.
Ξα. δέχομαι τὸν ὅρκον, κἀπὶ τούτοις λαμβάνω.
Χο. νῦν σὸν ἔργον ἔστ', ἐπειδὴ τὴν στολὴν εἴληφας, ἣν
εἶχες σύ γ' ἐξαρχῆς, πάλιν,
ἀνανεάζειν σαυτὸν αἰεὶ,
καὶ βλέπειν αὖθις τὸ δεινὸν, τοῦ θεοῦ μεμνημένον,
ᾧπερ εἰκάζεις ἑαυτόν· ἢν δὲ παραληρῶν ἁλῷς,
καὶ βάλῃς τι μαλθακὸν,
αὖθις αἴρεσθαί σ' ἀνάγκη τις πάλιν τὰ στρώματα.
Ξα. εὖ κακῶς, ὦ 'νδρες, παραινεῖτ'· ἀλλὰ καὐτὸς τυγχάνω
ταῦτ' ἄρτι συννοούμενος.
ὅτι μὲν οὖν, ἢν χρηστὸν ᾖ τι,
ταῦτ' ἀφαιρεῖσθαι πάλιν πειράσεταί μ', εὖ οἶδ' ὅτι·
ἀλλ' ὅμως ἐγὼ παρέξω
'μαυτὸν ἀνδρεῖον τὸ λῆμα,
καὶ βλέποντ' ὀρίγανον.
δεῖν δ' ἔοικεν, ὡς ἀκούω τῆς θύρας καὶ δὴ ψόφον.
Αι. ξυνδεῖτε ταχέως τουτονὶ τὸν κυνοκλόπον,
ἵνα δῷ δίκην· ἀνύετον.

Δι. ἥκει τῳ κακόν.
Ξα. οὐκ ἐς κόρακας; μὴ πρόσιτον.
Αι. εἶεν, καὶ μάχει;
ὁ Διτύλας, χῳ᾽ Σκεβλίας, χῳ᾽ Παρδόκας,
χωρεῖτε δευρὶ, καὶ μάχεσθε τουτωΐ.
Δι. εἶτ᾽ οὐχὶ δεινὰ ταῦτα; τύπτειν τουτονὶ,
κλέπτοντα πρὸς τἀλλότρια;
Ξα. μάλ᾽ ὑπερφυᾶ.
Αι. σχέτλια μὲν οὖν καὶ δεινά.
Ξα. καὶ μὴν, νὴ Δία,
εἰ πώποτ᾽ ἦλθον δεῦρ᾽, ἐθέλω τεθνηκέναι,
ἢ ᾽κλεψα τῶν σῶν ἄξιόν τι καὶ τριχός.
καί σοι ποιήσω πρᾶγμα γενναῖον πάνυ·
βασάνιζε γὰρ τὸν παῖδα τουτονὶ λαβὼν,
κἄν ποτέ μ᾽ ἕλῃς ἀδικοῦντ᾽, ἀπόκτεινόν μ᾽ ἄγων.
Αι. καὶ πῶς βασανίζω;
Ξα. πάντα τρόπον, ἐν κλίμακι
δήσας, κρεμάσας, ὑστριχίδι μαστιγῶν, δέρων,
στρεβλῶν, ἔτι δ᾽ εἰς τὰς ῥῖνας ὄξος ἐγχέων,
πλίνθους ἐπιτιθεὶς, πάντα τἄλλα, πλὴν πράσῳ
μὴ τύπτε τοῦτον, μηδὲ γητείῳ νέῳ.
Αι. δίκαιος ὁ λόγος· κἄν τι πηρώσω γέ σοι
τὸν παῖδα τύπτων, τἀργύριόν σοι κείσεται.
Ξα. μὴ δῆτ᾽ ἔμοιγ᾽· οὕτω δὲ βασάνιζ᾽ ἀπαγαγών.
Αι. αὐτοῦ μὲν οὖν, ἵνα σοι κατ᾽ ὀφθαλμοὺς λέγῃ.
κατάθου σὺ τὰ σκεύη ταχέως, χὤπως ἐρεῖς
ἐνταῦθα μηδὲν ψεῦδος.
Δι. ἀγορεύω τινὶ
ἐμὲ μὴ βασανίζειν ὄντ᾽ ἀθάνατον· εἰ δὲ μὴ,

Bacch. Imminet nonnemini malum.

Xanth. Nonne in malam rem ibitis? ne accedite.

Æac. Eia etiam pugnare incipis? Tu Dityla, et tu Sceblia, tuque Pardoca, accedite huc et depugnate cum isto.

Bacch. Nonne ergo res indigna est? istumne alios verberare, qui furari aliena ipse solet?

Xanth. Infinitum quantum.

Æac. Indignum quidem et intolerandum, fateor.

Xanth. Atqui per Jovem juro; si unquam veni huc, emori volo, aut si quicquam tuorum furatus sum, quod vel unius pili facias. Et ecce incipiam facinus generosum: accipe hunc servum, et tormentis ex eo rem quære, atque, si me injurium deprehenderis, abduc me et occidito.

Æac. Quomodo ergo quæram?

Xanth. Omnibus modis: in scala eum ligans, suspendens, flagellis cædens, excorians, torquens, quin naribus acetum infundens, lateres imponens: cetera omnia fac: tantum ne porris verberes eum, nec aliis novis.

Æac. Æqua prædicas: tum si verberibus mutilavero tibi servum, præsentariu m a me petito argentum.

Xanth. Non utique ego: sed ita hunc abductum torque.

Æac. Immo in hoc ipso loco, ut coram in os tibi dicat. Tu depone sarcinas ocius, ac vide ut nihil hic dicas menda.

Bacch. Edico ut me nemo torqueat, qui sum immor-

talis: sin, tua culpa tibi evenire putato, quidquid evenerit mali.

ÆAC. Quid ais?

BACCH. Aio me immortalem esse, Bacchum, Jovis filium: hunc autem esse servum.

ÆAC. Hæccine audis?

XANTH. Profecto audio; et multo magis est flagris cædendus. Si enim deus est, non sentiet.

BACCH. Quidni igitur, siquidem et tu ais deum te esse, tu quoque pariter mecum plagas accipis?

XANTH. Justa est hæc oratio. Utrum autem nostrûm videris priorem plorare, aut rationem aliquam habere verberum, hunc tu pro deo ne habeas.

ÆAC. Procul dubio tu generosus es homo: nam non refugis id quod justum est. Exuite jam vestes.

XANTH. Quomodo igitur quæstionem exercebis, ut par est?

ÆAC. Facile. Alternis plagas accipietis.

XANTH. Recte autumas. Ecce, specta an me videas commoveri.

ÆAC. Jam percussi te.

XANTH. Minime hercle.

ÆAC. Nec mihi videris sensisse. Sed ad hunc ibo et percutiam eum.

BACCH. Quando tandem?

ÆAC. Atqui jam percussi.

BACCH. Quomodo ergo non sternutavi?

ÆAC. Nescio: hunc rursus tentabo.

αὐτὸς σὺ σαυτὸν αἰτιῶ.
Αι. λέγεις δὲ τί;
Δι. ἀθάνατος εἶναί φημι Διόνυσος Διὸς,
τοῦτον δὲ δοῦλον.
Αι. ταῦτ' ἀκούεις;
Ξα. φήμ' ἐγώ·
καὶ ϖολύ γε μᾶλλόν ἐστι μαστιγωτέος.
εἴπερ θεὸς γάρ ἐστιν, οὐκ αἰσθήσεται.
Δι. τί δῆτ', ἐπειδὴ καὶ σὺ φῂς εἶναι θεὸς,
οὐ καὶ σὺ τύπτει τὰς ἴσας ϖληγὰς ἐμοί;
Ξα. δίκαιος ὁ λόγος· χὠπότερον ἂν νῷν ἴδῃς
κλαύσαντα ϖρότερον, ἢ ϖροτιμήσαντά τι
τυπτόμενον, εἶναι τοῦτον ἡγοῦ μὴ θεόν.
Αι. οὐκ ἔσθ' ὅπως οὐκ εἶ σὺ γεννάδας ἀνήρ.
χωρεῖς γὰρ ἐς τὸ δίκαιον. ἀποδύεσθε δή.
Ξα. ϖῶς οὖν βασανιεῖς νὼ δικαίως;
Αι. ῥᾳδίως.
ϖληγὴν ϖαρὰ ϖληγὴν ἑκάτερον.
Ξα. καλῶς λέγεις.
ἰδοὺ, σκόπει νῦν, ἤν μ' ὑποκινήσαντ' ἴδῃς.
Αι. ἤδη 'πάταξά σ'.
Ξα. οὐ μὰ Δί'.
Αι. οὐδ' ἐμοὶ δοκεῖς.
ἀλλ' εἶμ' ἐπὶ τονδὶ καὶ ϖατάξω.
Δι. ϖηνίκα;
Αι. καὶ δὴ 'πάταξα.
Δι. κᾆτα ϖῶς οὐκ ἔπταρον;
Αι. οὐκ οἶδα· τουδὶ δ' αὖθις ἀποπειράσομαι.

Ξα. οὔκουν ἀνύσεις; ἰατταταί.
Αι. τί δ' ἰατταταί;
μῶν ὠδυνήθης;
Ξα. οὐ μὰ Δί', ἀλλ' ἐφρόντισα,
ὁπόθ' Ἡράκλεια τἀν Διομείοις γίγνεται.
Αι. ἄνθρωπος ἱερός. δεῦρο πάλιν βαδιστέον.
Δι. ἰοὺ, ἰού.
Αι. τί ἐστιν;
Δι. ἱππέας ὁρῶ.
Αι. τί δῆτα κλάεις;
Δι. κρομμύων ὀσφραίνομαι.
Αι. ἔπειτα προτιμᾷς οὐδέν;
Δι. οὐδέν μοι μέλει.
Αι. βαδιστέον γ' ἄρ' ἐστὶν ἐπὶ τονδὶ πάλιν.
Ξα. οἴμοι.
Αι. τί ἐστι;
Ξα. τὴν ἄκανθαν ἔξελε.
Αι. τί τὸ πρᾶγμα τουτί; δεῦρο πάλιν βαδιστέον.
Δι. ΑΠΟΛΛΟΝ, ὍΣ ΠΟΥ ΔΗΛΟΝ Η ΠΥΘΩΝ' ΕΧΕΙΣ.
Ξα. ἤλγησεν. οὐκ ἤκουσας;
Δι. οὐκ ἔγωγ', ἐπεὶ
ἴαμβον Ἱππώνακτος ἀνεμιμνησκόμην.
Ξα. οὐδὲν ποιεῖς γὰρ, ἀλλὰ τὰς λαγόνας σπόδει.
Αι. μὰ τὸν Δί', ἀλλ' ἤδη πάρεχε τὴν γαστέρα.
Δι. ΠΟΣΕΙΔΟΝ - - -
Ξα. ἤλγησέ τις.
Δι. ὍΣ ΑΙΓΑΙΟΥ ΠΡΩΝΑΣ

XANTH. Nonne igitur properabis? Iattatæ!

ÆAC. Quid sibi volt hoc *iattatæ?* num doluit?

XANTH. Non hercle. Sed cogitabam, quando Diomenses Herculis festum celebrant.

ÆAC. Hominem religiosum! huc rursus eundum.

BACCH. Hei, hei!

ÆAC. Quid est?

BACCH. Equites video.

ÆAC. Quid itaque fles?

BACCH. Cepas olfacio.

ÆAC. Itane verbera nihili facis?

BACCH. Nihil curo.

ÆAC. Eundum igitur est ad hunc rursus.

XANTH. Hei mihi!

ÆAC. Quid est?

XANTH. Spinam hanc mihi exime.

ÆAC. Quid hoc rei est? huc rursus eundum.

BACCH. *Apollo, qui forte nunc Delum aut Delphos incolis---*

XANTH. Indoluit. Nonne vidisti?

BACCH. Haud ego quidem: nam iambi Hipponactis reminiscebar.

XANTH. Namque nihil efficis: sed ilia cæde.

ÆAC. Nihil profecto efficio. Sed jam præbe ventrem.

BACCH. *Neptune---*

XANTH. Indoluit nonnemo.

Bacch. *Qui Ægei promontoria tenes, aut cærulei regnas maris in fundo*——

Æac. Neutiquam, ita me Ceres amet, cognoscere possum, uter vestrûm sit deus. Sed ingredimini: nam herus ipse vos cognoscet, et Proserpina, quum sint dii ipsi etiam.

Bacch. Recte autumas. Vellem autem hoc te prius fecisse, antequam plagas acciperem.

Chor. Ad sacros choros ades, Musa, et veni, ut delecteris carmine meo, visura numerosam populorum multitudinem, ubi sapientiæ innumeræ sedent, ambitiosiores Cleophonte, cujus in labris garrulis acerbe fremit Thracia hirundo, super barbaro folio sessitans: cantat autem lugubre lusciniæ carmen, ut sit periturus, etiamsi pares fuerint calculi.

Sem. Æquum est ut sacer chorus, quod in rem est civitatis moneat et doceat. Primum itaque videtur nobis exæquandos esse cives cum civibus, et metus adimendos: tum si quis aliquid peccaverit, deceptus Phrynichi artificiis, aio oportere facultatem esse illis, qui tunc lapsi sunt, causa dicta, diluendi priora

Η ΓΛΑΥΚΑΣ ΜΕΔΕΙΣ
'ΑΛΟΣ ΕΝ ΒΕΝΘΕΣΙΝ.

Αι. οὔ τοι, μὰ τὴν Δήμητρα, δύναμαί πω μαθεῖν,
ὁπότερος ὑμῶν ἐστὶ θεός. ἀλλ' εἴσιτον.
ὁ δεσπότης γὰρ αὐτὸς ὑμᾶς γνώσεται,
χ' ἡ Περσέφατθ', ἅτ' ὄντε κἀκείνω θεώ.

Διόνυσος.

ὀρθῶς λέγεις· ἐβουλόμην δ' ἂν τοῦτό σε
πρότερον ποιῆσαι, πρίν με τὰς πληγὰς λαβεῖν.

Χορός.

Μοῦσα χορῶν ἱερῶν ἐπίβηθι, καὶ
ἔλθ' ἐπὶ τέρψιν ἀοιδᾶς ἐμᾶς,
τὸν πολὺν ὀψομένη λαῶν ὄχλον,
οὗ σοφίαι μυρίαι κάθηνται,
φιλοτιμότεραι Κλεοφῶντος, ἐφ' οὗ
δὴ χείλεσιν ἀμφιλάλοις
δεινὸν ἐπιβρέμεται
Θρῃκία χελιδὼν,
ἐπὶ βάρβαρον ἑζομένη πέταλον·
κελαδεῖ δ' ἐπίκλαυτον ἀηδόνιον
νόμον, ὡς ἀπολεῖται,
κἂν ἴσαι γένωνται.

Ἡμίχορος.

τὸν ἱερὸν χορὸν δίκαιόν ἐστι χρηστὰ τῇ πόλει
ξυμπαραινεῖν, καὶ διδάσκειν. πρῶτον οὖν ἡμῖν δοκεῖ
ἐξισῶσαι τοὺς πολίτας, κἀφελεῖν τὰ δείματα.
κεἴ τις ἥμαρτε σφαλείς τι Φρυνίχου παλαίσμασιν,
ἐγγενέσθαι φημὶ χρῆναι τοῖς ὀλισθοῦσιν τότε,

αἰτίαν ἐκθεῖσι, λῦσαι τὰς πρότερον ἁμαρτίας.
εἶτ' ἄτιμον φημὶ χρῆναι μηδέν' εἶναι 'ν τῇ πόλει.
καὶ γὰρ αἰσχρόν ἐστι, τοὺς μὲν ναυμαχήσαντας μίαν,
καὶ Πλαταιᾶς εὐθὺς εἶναι, κᾀντὶ δούλων δεσπότας.
κοὐδὲ ταῦτ' ἔγωγ' ἔχοιμ' ἂν μὴ οὐ καλῶς φάσκειν ἔχειν,
ἀλλ' ἐπαινῶ· μόνα γὰρ αὐτὰ νοῦν ἔχοντ' ἐδράσατε.
πρὸς δὲ τούτοις εἰκὸς ὑμᾶς, οἳ μεθ' ὑμῶν πολλὰ δὴ,
χ' οἱ πατέρες ἐναυμάχησαν, καὶ προσήκουσιν γένει,
τὴν μίαν ταύτην παρεῖναι ξυμφορὰν, αἰτουμένοις.
ἀλλὰ τῆς ὀργῆς ἀνέντες, ὦ σοφώτατοι φύσει,
πάντας ἀνθρώπους ἑκόντες ξυγγενεῖς κτησώμεθα,
κᾀπιτίμους, καὶ πολίτας, ὅστις ἂν ξυνναυμαχῇ.
εἰ δὲ τοῦτ' ὀγκωσόμεσθα, κᾀποσεμνυνούμεθα
τὴν πόλιν, καὶ ταῦτ' ἔχοντες κυμάτων ἐν ἀγκάλαις,
ὑστέρῳ χρόνῳ ποτ' αὖθις εὖ φρονεῖν οὐ δόξομεν.

Χορός.

εἰ δ' ἐγὼ ὀρθὸς ἰδεῖν βίον ἀνέρος,
ἢ τρόπον, ὅστις ἔτ' οἰμώξεται,
οὐ πολὺν, οὐδ' ὁ πίθηκός γ' οὗτος, ὁ
νῦν ἐνοχλῶν, Κλειγένης ὁ μικρὸς,
ὁ πονηρότατος βαλανεὺς, ὁπόσοι
κρατοῦσι κυκησιτέφρου,
ψευδονίτρου κονίας,
καὶ Κιμωλίας γῆς,
χρόνον ἐνδιατρίψει· εἰδὼς δὲ τάδ', οὐκ
εἰρηνικὸς ἔσθ', ἵνα μή ποτε κᾀ-
ποδυθῇ μεθύων, ἄ-
νευ ξύλου βαδίζων.

peccata. Præterea neminem in civitate aio oportere ab honoribus excludi. Etenim turpe est illos, qui semel interfuerunt prælio navali, et Platæenses statim fieri, et dominos pro servis. Equidem nec istud negare possim recte se habere; verum laudo: hæc enim sola sapienter fecistis. Præterea æquum est vos illis, qui vobiscum sæpe jam, ut et parentes eorum, interfuerunt præliis navalibus, quique genere vobis propinqui sunt, unam hanc noxam remittere, idque petentibus. Sed, ô sapientissimi, ira nonnihil laxata, demus operam, ut omnes homines nobis quasi cognatos faciamus, et ut omnibus adipisci honores et esse civibus liceat, qui una decertarint prælio navali. Si autem in concedenda civitate tumidos et superbos nos gesserimus, præsertim quum in ulnis fluctuum jactemur, in posterum non recte sapere videbimur.

Chor. Quod si ego callidus sum dispicere vitam hominis et mores, qui plorabit aliquando, non diu immorabitur vel simius ille, qui nunc molestus est, pusillus Cligenes, balneator ille pessimus omnium quotquot tractant cinerem ex falso nitro et creta mixtum. Hoc autem quum sciat, non erit pacatus, ne forte spolietur vestibus ebrius, sine ligno incedens.

Sem. Sæpe animadvertimus civitati nostræ evenire idem circa bonos et probos cives, quod ei evenit circa veteres nummos et novos. Nam et illis, quamvis non sint adulterini, sed optimi omnium, ut constat, nummorum, et soli probe cusi, et tinnitu probati ubique, tam apud Græcos, quam apud barbaros, non utimur omnino: sed malis his æneis nuper cusis, notæ pessimæ. Et cives illos, quos scimus esse ingenuos et modestos, virosque justos, bonos item et probos, et educatos in palæstris et choris et musica, indignissimis contumeliis adficimus: istis autem æreis et peregrinis, et Pyrrhiis, malis et malo genere prognatis, ad omnia utimur, licet postremi venerint; quibus civitas antehac ne pro piacularibus quidem facile usa fuisset. Sed nunc saltem, ô stolidi, mutatis moribus, utimini rursus bonis viris: nam hoc, si bene vobis cesserit, laudem merebitur: sin aliquid fuerit offensum, saltem ex honorato ligno pati videbimini, si quid patiamini.

ÆACUS, XANTHIA, CHORUS INITIATORUM.

Æac. Egregius vero, ita me Jupiter Servator amet, est vir tuus herus.

Xanth. Quomodo non egregius, qui potare et futuere tantum scit?

Ἡμίχορος.

πολλάκις γ' ἡμῖν ἔδοξεν ἡ πόλις πεπονθέναι
ταυτὸν, ἔς τε τῶν πολιτῶν τοὺς καλούς τε κἀγαθοὺς,
ἔς τε τἀρχαῖον νόμισμα, καὶ τὸ καινὸν χρυσίον.
οὔτε γὰρ τούτοισιν οὖσιν οὐ κεκιβδηλευμένοις,
ἀλλὰ καλλίστοις ἁπάντων, ὡς δοκεῖ, νομισμάτων,
καὶ μόνοις ὀρθῶς κοπεῖσι, καὶ κεκωδωνισμένοις
ἔν τε τοῖς Ἕλλησι καὶ τοῖς βαρβάροις ἁπανταχοῦ,
χρώμεθ' οὐδὲν, ἀλλὰ τούτοις τοῖς πονηροῖς χαλκίοις
χθές τε καὶ πρώην κοπεῖσι τῷ κακίστῳ κόμματι.
τῶν πολιτῶν θ' οὓς μὲν ἴσμεν εὐγενεῖς καὶ σώφρονας
ἄνδρας ὄντας καὶ δικαίους, καὶ καλούς τε κἀγαθοὺς,
καὶ τραφέντας ἐν παλαίστραις, καὶ χοροῖς, καὶ μουσικῇ,
προσελοῦμεν· τοῖς δὲ χαλκοῖς, καὶ ξένοις, καὶ πυῤῥίαις,
καὶ πονηροῖς, κἀκ πονηρῶν, εἰς ἅπαντα χρώμεθα,
ὑστάτοις ἀφιγμένοισιν, οἷσιν ἡ πόλις προτοῦ
οὐδὲ φαρμακοῖσιν εἰκῇ ῥᾳδίως ἐχρήσατ' ἄν.
ἀλλὰ καὶ νῦν, ὦ 'νόητοι, μεταβαλόντες τοὺς τρόπους,
χρῆσθε τοῖς χρηστοῖσιν αὖθις· καὶ κατορθώσασι γὰρ
εὔλογον· κἄν τι σφαλῆτ', ἐξ ἀξίου γοῦν του ξύλου,
ἤν τι καὶ πάσχητε, πάσχειν τοῖς σοφοῖς δοκήσετε.

ΑΙΑΚΟΣ, ΞΑΝΘΙΑΣ, ΧΟΡΟΣ ΜΥΣΤΩΝ.

Αι. ΝΗ τὸν Δία τὸν Σωτῆρα, γεννάδας ἀνὴρ
ὁ δεσπότης σου.

Ξα. πῶς γὰρ οὐχὶ γεννάδας,
ὅστις γε πίνειν οἶδε καὶ βινεῖν μόνον;

Αι. τὸ δὲ μὴ πατάξαι σ' ἐξελεγχθέντ' ἄντικρυς,
ὅτι, δοῦλος ὤν, ἔφασκες εἶναι δεσπότης ---
Ξα. οἴμωξε μέντ' ἄν.
Αι. τοῦτο μέντοι δουλικὸν
εὐθὺς πεποίηκας, ὅπερ ἐγὼ χαίρω ποιῶν.
Ξα. χαίρεις, ἱκετεύω ;
Αι. μάλα γ' ἐποπτεύειν δοκῶ,
ὅταν καταράσωμαι λάθρα τῷ δεσπότῃ.
Ξα. τί δὲ, τονθορύζων, ἡνίκ' ἂν, πληγὰς λαβὼν
πολλὰς, ἀπίῃς θύραζε ;
Αι. καὶ τόθ' ἥδομαι.
Ξα. τί δὲ πολλὰ πράττων ;
Αι. ὡς μὰ Δί' οὐδὲν οἶδ' ἐγώ.
Ξα. 'Ομόγνιε Ζεῦ· καὶ παρακούων δεσποτῶν
ἅττ' ἂν λαλῶσι ;
Αι. καὶ μάλα πλεῖν, ἢ μαίνομαι.
Ξα. τί δὲ, τοῖς θύραζε ταῦτα καταλαλῶν ;
Αι. ἐγώ ;
μὰ Δί', ἀλλ' ὅταν δρῶ τοῦτο, κἀκμιαίνομαι.
Ξα. ὦ Φοῖβ' Ἄπολλον, ἔμβαλέ μοι τὴν δεξιὰν,
καὶ δὸς κύσαι, καὐτὸς κύσον, κᾀμοὶ φράσον,
πρὸς Διὸς, ὃς ἡμῖν ἐστιν ὁμομαστιγίας,
τίς οὗτος οὔνδον ἐστὶ θόρυβος, χ' ἡ βοὴ,
χῶ λοιδορησμός ;
Αι. Αἰσχύλου κεὐριπίδου.
Ξα. ἆ.
Αι. πρᾶγμα, πρᾶγμα γὰρ κεκίνηται μέγα
ἐν τοῖς νεκροῖσι, καὶ στάσις πολλὴ πάνυ.

ÆAC. Illud vero annon mirum, quod te non verberaverit, mendaci palam convictum, qui servus herum te diceres?

XANTH. Plorasset utique.

ÆAC. Istuc quidem servile illico fecisti, quod ego lubenter facio.

XANTH. Lubenter, obsecro?

ÆAC. Immo Epopta esse mihi videor, quando clam hero maledico.

XANTH. Quid vero, quando, acceptis plagis multis, foras abeundo mussitas?

ÆAC. Tunc etiam voluptate adficior.

XANTH. Quid autem, quando curiosus es?

ÆAC. Adeo hercle, ut nihil sciam dulcius.

XANTH. Pro germane Jupiter! etiamne sermones captans, quando heri colloquuntur?

ÆAC. Immo plus quam insano modo.

XANTH. Quid demum, quando extraneis sermones illos prodis?

ÆAC. Egone? Pol ego, quando hoc facio, semen emittere mihi videor.

XANTH. O Phœbe Apollo! injice mihi dextram, et da te osculandum, ipseque me osculare, atque dic mihi, per Jovem obsecro, qui nobis est converbero, quis iste est tumultus intus et clamor et concertatio?

ÆAC. Æschyli et Euripidis.

XANTH. Vah!

ÆAC. Motus enim, motus ingens exortus est inter mortuos, et magna omnino seditio.

XANTH. Quanam ex re?

ÆAC. Lex quædam hic statuta est, ut ex artibus majoribus et elegantioribus ille, qui est præstantissimus sui generis artificum, in Prytaneo cibum capiat, sedemque proxime a Plutone habeat,---

XANTH. Intelligo.

ÆAC. Usquedum veniat in ea arte sapientior ipso alius quispiam: tunc autem loco cedere oportet.

XANTH. Cur autem hoc turbavit Æschylum?

ÆAC. Tenebat ille tragicum solium, ut qui esset præstantissimus in ista arte.

XANTH. Nunc vero quis?

ÆAC. Euripides quum primum huc descendit, edidit specimen artis grassatoribus, et crumenisecis, et parricidis, et parietum perfossoribus, quorum hominum apud Inferos vilissima est annona: illi autem audientes contrarias disputationes, et flexuras, et strophas, summopere insanierunt ejus amore, et sapientissimum judicarunt: deinde fiducia elatus capessit solium, ubi Æschylus sedebat.

XANTH. Et lapidibus non fuit impetitus?

ÆAC. Non hercle: sed multitudo clamabat judicio decernendum esse, uter artis peritia excelleret.

XANTH. Scilicet sceleratorum illorum?

ÆAC. Et pol altissimo clamore.

XANTH. Æschylo vero non adsistebant adjutores alii quipiam?

ÆAC. Bonorum exiguus est numerus, ut hic etiam.

Ξα. ἐκ τοῦ;
Αι. νόμος τις ἐνθάδ᾽ ἐστὶ κείμενος
ἀπὸ τῶν τεχνῶν, ὁπόσαι μεγάλαι καὶ δεξιαὶ,
τὸν ἄριστον ὄντα τῶν ἑαυτοῦ ξυντέχνων,
σίτησιν αὐτὸν ἐν Πρυτανείῳ λαμβάνειν,
θρόνον τε, τοῦ Πλούτωνος ἑξῆς---
Ξα. μανθάνω.
Αι. ἕως ἀφίκοιτο τὴν τέχνην σοφώτερος
ἕτερός τις αὐτοῦ· τότε δὲ παραχωρεῖν ἔδει.
Ξα. τί δῆτα τουτὶ τεθορύβηκεν Αἰσχύλον;
Αι. ἐκεῖνος εἶχε τὸν τραγῳδικὸν θρόνον,
ὡς ὢν κράτιστος τὴν τέχνην.
Ξα. νυνὶ δὲ τίς;
Αι. ὅτε δὴ κατῆλθ᾽ Εὐριπίδης, ἐπεδείκνυτο
τοῖς λωποδύταις, καὶ τοῖσι βαλαντιητόμοις,
καὶ τοῖσι πατραλοίασι, καὶ τοιχωρύχοις,
ὅπερ ἔστ᾽ ἐν Ἅιδου πλῆθος· οἱ δ᾽ ἀκροώμενοι
τῶν ἀντιλογιῶν, καὶ λυγισμῶν, καὶ στροφῶν,
ὑπερεμάνησαν, κᾀνόμισαν σοφώτατον.
κᾄπειτ᾽ ἐπαρθεὶς ἀντελάβετο τοῦ θρόνου,
ἵν᾽ Αἰσχύλος καθῆστο.
Ξα. κοὐκ ἐβάλλετο;
Αι. μὰ Δί᾽, ἀλλ᾽ ὁ δῆμος ἀνεβόα κρίσιν ποιεῖν,
ὁπότερος εἴη την τέχνην σοφώτερος.
Ξα. ὁ τῶν πανούργων;
Αι. νὴ Δί᾽, οὐράνιόν γ᾽ ὅσον.
Ξα. μετ᾽ Αἰσχύλου δ᾽ οὐκ ἦσαν ἕτεροι ξύμμαχοι;
Αι. ὀλίγον τὸ χρηστόν ἐστιν, ὥσπερ ἐνθάδε.

Ξα. τί δῆθ' ὁ Πλούτων δρᾶν παρασκευάζεται;
Αι. ἀγῶνα ποιεῖν αὐτίκα μάλα, καὶ κρίσιν,
κἄλεγχον αὐτῶν τῆς τέχνης.
Ξα. κᾄπειτα, πῶς
οὐ καὶ Σοφοκλέης ἀντελάβετο τοῦ θρόνου;
Αι. μὰ Δί' οὐκ ἐκεῖνος, ἀλλ' ἔκυσε μὲν Αἰσχύλον,
ὅτε δὴ κατῆλθε, κἀνέβαλε τὴν δεξιὰν,
κἀκεῖνος ὑπεχώρησεν αὐτῷ τοῦ θρόνου.
νυνὶ δ' ἔμελλεν, ὡς ἔφη Κλειδημίδης,
ἔφεδρος καθεδεῖσθαι· κἂν μὲν Αἰσχύλος κρατῇ,
ἕξειν κατὰ χώραν· εἰ δὲ μὴ, περὶ τῆς τέχνης
διαγωνιεῖσθαι ἔφασκε πρός γ' Εὐριπίδην.
Ξα. τί χρῆμ' ἄρ' ἔσται;
Αι. νὴ Δί', ὀλίγον ὕστερον
κἀνταῦθα δὴ τὰ δεινὰ κινηθήσεται.
καὶ γὰρ ταλάντῳ μουσικὴ σταθμήσεται.
Ξα. τί δέ; μειαγωγήσουσι τὴν τραγῳδίαν;
Αι. καὶ κανόνας ἐξοίσουσι καὶ πήχεις ἐπῶν,
καὶ πλαίσια ξύμπτυκτα πλινθεύσουσί γε,
καὶ διαμέτρους, καὶ σφῆνας. ὁ γὰρ Εὐριπίδης
κατ' ἔπος βασανιεῖν φησὶ τὰς τραγῳδίας.
Ξα. ἦπου βαρέως οἶμαι τὸν Αἰσχύλον φέρειν.
Αι. ἔβλεψε γοῦν ταυρηδὸν ἐγκύψας κάτω.
Ξα. κρινεῖ δὲ τὴ τίς ταῦτα;
Αι. τοῦτ' ἦν δύσκολον·
σοφῶν γὰρ ἀνδρῶν ἀπορίαν εὑρισκέτην.
οὔτε γὰρ Ἀθηναίοις ξυνέβαινεν Αἰσχύλος---
Ξα. πολλοὺς ἴσως ἐνόμιζε τοὺς τοιχωρύχους.

Xanth. Quid ergo Pluto facere cogitat?

Æac. Certamen quamprimum committere, comparationemque et probationem instituere eorum in arte peritiæ.

Xanth. Sed qui factum, ut sibi non Sophocles vindicaret solium?

Æac. Haudquaquam ille hercle. Sed quum primum huc advenit, osculatus est Æschylum, et injecit ei dextram, et sponte cessit, nullam de solio controversiam movens. Nunc autem sedet, ut ait Clidemides, observator certaminis: et si Æschylus vicerit, continebit se in suo loco: sin minus, de artis peritia decertaturum se dixit cum Euripide.

Xanth. Quid ergo fiet?

Æac. Edepol non ita multo post, et quidem hoc ipso in loco, horrendum illud certamen exorietur. Etenim in trutina perpendetur ars musica.

Xanth. Quid? tragœdiamne ad libram appendent?

Æac. Et regulas efferent et normas versuum, et quadrata compactilia formabunt instar laterum, et diametros et cuneos. Nam Euripides tragœdias se examinaturum ait, singulis seorsum sumtis versibus.

Xanth. Mirum ni graviter ista ferat Æschylus.

Æac. Ideo torvum intuebatur, capite in terram demisso.

Xanth. Quis vero judex erit?

Æac. Hoc difficile erat: nam sapientum virorum magnam deprehenderunt penuriam. Neque enim Æschylo cum Atheniensibus conveniebat,—

Xanth. Multos forte inter eos esse putabat perfossores parietum.

Æac. Præterea nihil nisi meras nugas eos censebat in dignoscendis ingeniis poëtarum. Rem deinde commiserunt hero tuo, quia peritus artis erat. Sed ingrediamur. Nam quum majori studio quidpiam agunt heri nostri, parata nobis sunt verbera.

Chor. Mirabor, ni vir grandiloquus horrendam iram in præcordiis foveat, quando celerem loquacitatem animadvertet dentes exacuentis adversarii: tum demum præ furore acerrimo oculos distorquebit. Existent autem verborum alte cristatorum galeatæ et veloces concertationes, scindularumque subtilium audaces rotationes, et ramenta operum, refutante altero viro artificis ingeniosi verba sesquipedalia. Tum iste erigens comantis cervicis hirsutam setam, horribile supercilium contrahens, rugiens, emittet verba compaginata, tanquam tabulas, ea revellens, giganteo spiritu. Hinc jam dicendi magistra, versuum examinatrix, lubrica lingua volubilis invidiosos concutiens frenos, concidens adversarii verba, minutatim refellet pulmonum plurimum laborem.

EURIPIDES, BACCHUS, ÆSCHYLUS, CHORUS INITIATORUM, PLUTO.

Eur. Nolim a solio desistere, ne adhorteris: nam isto me potiorem esse aio in arte nostra.

Bacch. Æschyle, quid taces? non enim te fugiunt hæc dicta.

Eur. Cum gravitate aliquamdiu stabit tacitus primo, id quod identidem in tragœdiis factitabat præstigiator ille.

Αι. λῆρόν τε τἄλλ' ἡγεῖτο, τοῦ γνῶναι πέρι
φύσεις ποιητῶν. εἶτα τῷ σῷ δεσπότῃ
ἐπέτρεψαν, ὁτιὴ τῆς τέχνης ἔμπειρος ἦν.
ἀλλ' εἰσίωμεν· ὡς ὅταν γ' οἱ δεσπόται
ἐσπουδάκωσι, κλαύμαθ' ἡμῖν γίγνεται.

Χο. ἦπου δεινὸν ἐριβρεμέτας χόλον ἔνδοθεν ἕξει,
ἡνίκ' ἂν ὀξύλαλόν περ ἴδῃ θήγοντος ὀδόντας
ἀντιτέχνου· τότε δὴ μανίας ὑπὸ δεινῆς
ὄμματα στροβήσεται.
ἔσται δ' ὑψιλόφων τε λόγων κορυθαίολα νείκη,
σχινδαλμῶν τε παραξόνια, σμιλεύματά τ' ἔργων,
φωτὸς ἀμυνομένου φρενοτέκτονος ἀνδρὸς
ῥήμαθ' ἱπποβάμονα.
φρίξας δ' αὐτοκόμου λοφιᾶς λασιαύχενα χαῖταν,
δεινὸν ἐπισκύνιον ξυνάγων, βρυχώμενος ἥσει
ῥήματα γομφοπαγῆ, πινακηδὸν ἀποσπῶν
γηγενεῖ φυσήματι.
ἔνθεν δὴ στοματουργὸς ἐπῶν βασανίστρια, λίσπη
γλῶσσ' ἀνελισσομένη φθονεροὺς κινοῦσα χαλινοὺς,
ῥήματα δαιομένη, καταλεπτολογήσει
πνευμόνων πολὺν πόνον.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ, ΔΙΟΝΥΣΟΣ, ΑΙΣΧΥΛΟΣ, ΧΟΡΟΣ ΜΥΣΤΩΝ, ΠΛΟΥΤΩΝ.

Ευ. Οὐκ ἂν μεθείμην τοῦ θρόνου, μὴ νουθέτει.
κρείττων γὰρ εἶναί φημι τούτου τὴν τέχνην.

Δι. Αἰσχύλε, τί σιγᾷς; αἰσθάνει γὰρ τοῦ λόγου.

Ευ. ἀποσεμνυνεῖται πρῶτον, ἅπερ ἑκάστοτε

ἐν ταῖς τραγῳδίαισιν ἐτερατεύετο.
Δι. ὦ δαιμόνι᾽ ἀνδρῶν, μὴ μεγάλα λίαν λέγε.
Ευ. ἐγᾦδα τοῦτον, καὶ διέσκεμμαι πάλαι,
ἄνθρωπον ἀγριοποιὸν, αὐθαδόστομον,
ἔχοντ᾽ ἀχάλινον, ἀκρατὲς, ἀπύλωτον στόμα,
ἀπεριλάλητον, κομποφακελοῤῥήμονα.
Αι. ἄληθες, ὦ παῖ τῆς ἀρουραίας θεοῦ;
σὺ δή με ταῦτ᾽, ὦ στωμυλιοσυλλεκτάδη,
καὶ πτωχοποιὲ, καὶ ῥακιοσυῤῥαπτάδη;
ἀλλ᾽ οὔ τι χαίρων αὔτ᾽ ἐρεῖς.
Δι. παῦσ᾽ Αἰσχύλε,
καὶ μὴ πρὸς ὀργὴν σπλάγχνα θερμήνῃς κότῳ.
Αι. οὐ δῆτα, πρίν γ᾽ ἂν τοῦτον ἀποφήνω σαφῶς
τὸν χωλοποιὸν, οἷος ὢν θρασύνεται.
Δι. ἄρν᾽, ἄρνα μέλαιναν, παῖδες, ἐξενέγκατε·
τυφὼς γὰρ ἐκβαίνειν παρασκευάζεται.
Αι. ὦ Κρητικὰς μὲν ξυλλέγων μονῳδίας,
γάμους δ᾽ ἀνοσίους ἐσφέρων ἐς τὴν τέχνην.
Δι. ἐπίσχες οὗτος, ὦ πολυτίμητ᾽ Αἰσχύλε.
ἀπὸ τῶν χαλαζῶν, ὦ πόνηρ᾽ Εὐριπίδη,
ἄπαγε σεαυτὸν ἐκποδὼν, εἰ σωφρονεῖς,
ἵνα μὴ κεφαλαίῳ τὸν κρόταφόν σου ῥήματι
θένων ὑπ᾽ ὀργῆς, ἐκχέῃ τὸν Τήλεφον·
σὺ δὲ μὴ πρὸς ὀργὴν, Αἰσχύλ᾽, ἀλλὰ πρᾳόνως
ἔλεγχ᾽, ἐλέγχου. λοιδορεῖσθαι δ᾽ οὐ πρέπει
ἄνδρας ποιητὰς, ὥσπερ ἀρτοπώλιδας.
σὺ δ᾽ εὐθὺς, ὥσπερ πρῖνος ἐμπρησθεὶς, βοᾷς.
Ευ. ἕτοιμός εἰμ᾽ ἔγωγε, κοὐκ ἀναδύομαι,

Bacch. O bone, ne nimis magna loquere.

Eur. Ego hunc novi, et dudum perspexi, hominem feros fingentem mores, contumaci præditum, effreni, impotenti, et bipatenti ore, sine ullo modo loquentem, turgida verba cumulatim fundentem.

Æsch. Itane, ô fili rusticæ divæ ? tu in me hæc dicis, ô blateramentorum collector, et mendicorum fictor, et pannorum consutor ? at faxo ut cum magno tuo malo dixeris.

Bacch. Desine, Æschyle, neve excandescas iracundia.

Æsch. Minime vero, priusquam ostendero perspicue, qualis homo sit iste claudorum fictor, qui nunc adeo ferox est.

Bacch. Nigram, pueri, nigram pecudem efferte : nam turbo erumpere conatur.

Æsch. O qui Creticas colligis monodias, nuptiasque nefarias infers in artem !

Bacch. Reprime te, ô valde honorande Æschyle : tu vero, ô ærumnose Euripide, si sapis, a grandinibus remove te ocius, ne grandiori verbo tempora tibi feriens præ iracundia, excutiat Telephum. At tu, Æschyle, non iracunde, sed leniter argue te arguitor. Conviciari autem non decet viros poëtas, tanquam mulieres quæ panem vendunt : tu vero statim vociferaris eodem strepitu, quo ilex incensus.

Eur. Equidem paratus sum, et non refugio, mordere, aut

morderi prior, si huic videtur, in versibus, in melicis, in tragœdiæ nervis, et mehercle in Peleo, et Æolo, et Meleagro, immo etiam in ipso Telepho.

Bacch. Tu vero quid cogitas facere ? dic Æschyle.

Æsch. Voluissem quidem hic non contendere : nam ex æquo nobis non est certamen.

Bacch. Quid ita ?

Æsch. Quia mea poësis mecum non interiit : quæ autem fecit ille, cum eo interiere, ita ut quæ dicat habiturus sit. Tamen, quoniam tibi videtur, mos tibi gerendus est.

Bacch. Agedum thus aliquis huc et ignem mihi det, ut antequam hi argutentur, preces concipiam, ut certamen istuc quam scitissime decidam. Vos vero Musis carmen aliquod accinite.

Chor. Jovis ô novem filiæ virgines, castæ Musæ, quæ subtiles in disserendo adspicitis solertes mentes virorum sententias procudentium, siquando in arenam cum suis acute excogitatis descendant versutisque artibus luctatoriis, contradicendo inter se certaturi ; adeste inspecturæ vim duorum facundissimorum orum : præbete autem verba, et subtilem scobem versuum. Nunc enim magnum illud sapientiæ certamen incipit.

Bacch. Precamini jam vos etiam aliquid, priusquam versus recitatis.

Æsch. O Ceres, quæ meam mentem aluisti, effice me dignum tuis mysteriis.

δάκνειν, δάκνεσθαι πρότερος, εἰ τούτῳ δοκεῖ,
τἄπη, τὰ μέλη, τὰ νεῦρα τῆς τραγῳδίας,
καὶ, νὴ Δία, τὸν Πηλέα τε, καὶ τὸν Αἴολον,
καὶ τὸν Μελέαγρον, κἄτι μάλα τὸν Τήλεφον.

Δι. σὺ δὲ δὴ τί βουλεύει ποιεῖν; λέγ' Αἰσχύλε.

Αι. ἐβουλόμην μὲν ἂν οὐκ ἐρίζειν ἐνθάδε.
οὐκ ἐξ ἴσου γάρ ἐστιν ὡ'γὼν νῷν.

Δι. τί δαί;

Αι. ὅτι ἡ ποίησις οὐχὶ συντέθνηκέ μοι·
τούτῳ δὲ συντέθνηκεν, ὥσθ' ἕξει λέγειν.
ὅμως δ', ἐπειδή σοι δοκεῖ, δρᾷν ταῦτα χρή.

Δι. ἴθι νυν λιβανωτὸν δεῦρό τις καὶ πῦρ δότω,
ὅπως ἂν εὔξωμαι πρὸ τῶν σοφισμάτων,
ἀγῶνα κρῖναι τόνδε μουσικώτατα·
ὑμεῖς δὲ ταῖς Μούσαις τι μέλος ὑπᾴσατε.

Χο. ὦ Διὸς ἐννέα παρθένοι ἁγναὶ
Μοῦσαι, λεπτολόγους ξυνετὰς φρένας αἳ καθορᾶτε
ἀνδρῶν γνωμοτύπων, ὅταν εἰς ἔριν ὀξυμερίμνοις
ἔλθωσι στρεβλοῖσι παλαίσμασιν ἀντιλογοῦντες,
ἔλθετ' ἐποψόμεναι δύναμιν
δεινοτάτοιν στομάτοιν·
πορίσασθε ῥήματα,
καὶ παραπρίσματ' ἐπῶν.
νῦν γὰρ ἀγὼν σοφίας
ὅδε μέγας χωρεῖ πρὸς ἔργον ἤδη.

Δι. εὔχεσθε δὴ καὶ σφώ τι, πρὶν τἄπη λέγειν.

Αι. Δήμητερ, ἡ θρέψασα τὴν ἐμὴν φρένα,
εἶναί με τῶν σῶν ἄξιον μυστηρίων.

Δι. ἐπίθες λαβὼν δὴ καὶ σὺ λιβανωτόν.
Ευ. καλῶς.
ἕτεροι γάρ εἰσιν, οἷσιν εὔχομαι, θεοί.
Δι. ἴδιοί τινές σοι, κόμμα καινόν ;
Ευ. καὶ μάλα.
Δι. ἴθι νυν προσεύχου τοῖσιν ἰδιώταις θεοῖς.
Ευ. αἰθὴρ, ἐμὸν βόσκημα, καὶ γλώσσης στρόφιγξ,
ξύνεσίς τε, καὶ μυκτῆρες ὀσφραντήριοι,
ὀρθῶς μ' ἐλέγχειν, ὧν ἂν ἅπτωμαι λόγων.
Χο. καὶ μὴν ἡμεῖς ἐπιθυμοῦμεν
παρὰ σοφοῖν ἀνδροῖν ἀκοῦσαι τινὰ λόγων
ἐμμέλειαν, ἐπί τε δαΐαν ὁδόν.
γλῶσσα μὲν γὰρ ἠγρίωται·
λῆμα δ' οὐκ ἄτολμον ἀμφοῖν, οὐδ' ἀκίνητοι φρένες.
προσδοκᾶν οὖν εἰκός ἐστι
τὸν μὲν ἀστεῖόν τι λέξειν καὶ κατεῤῥινημένον·
τὸν δ' ἀνασπῶντ' αὐτοπρέμνοις
τοῖς λόγοισιν ἐμπεσόντα
συσκεδᾶν πολλὰς ἀλινδήθρας ἐπῶν.
Δι. ἀλλ' ὡς τάχιστα χρὴ λέγειν· οὕτω δ', ὅπως ἐρεῖτον
ἀστεῖα, καὶ μήτ' εἰκόνας, μήθ' οἷ' ἂν ἄλλος εἴποι.
Ευ. καὶ μὴν ἐμαυτὸν μέν γε, τὴν ποίησιν οἷός εἰμι,
ἐν τοῖσιν ὑστάτοις φράσω· τοῦτον δὲ πρῶτ' ἐλέγξω,
ὡς ἦν ἀλαζὼν καὶ φέναξ, οἵοις τε τοὺς θεατὰς
ἐξηπάτα, μωροὺς λαβὼν παρὰ Φρυνίχῳ τραφέντας.
πρώτιστα μὲν γὰρ ἕνα τιν' ἐκάθισεν ἐγκαλύψας,
'Αχιλλέα τιν', ἢ Νιόβην, τὸ πρόσωπον οὐχὶ δεικνὺς,
πρόσχημα τῆς τραγῳδίας, γρύζοντας οὐδὲ τουτί.

Bacch. Tu etiam sume thus et in ignem inde.

Eur. Recte. Sunt enim alii dii, quos ego invoco.

Bacch. Peculiaresne quipiam tibi, et novæ notæ ?

Eur. Admodum.

Bacch. Age ergo, invoca peculiares tuos deos.

Eur. Æther, meum pabulum, et linguæ volubilitas, et intelligentia, et nares olfactoriæ, adnuite ut recte redarguam dicta, quæ carpere aggrediar.

Chor. Et nos quidem avemus ex viris sapientibus audire sermones aliquos concinne modulatos, doctoque adesse certamini. Etenim lingua eorum efferari cœpit, animusque haud ignavus ambobus est, nec pigra mens. Par est igitur ut speremus alterum quidem aliquid urbani et limati dicturum : alterum autem convellentem illud, grandibus verbis irruendo, dissipaturum multas verborum tricas.

Bacch. Sed ocius oportet orationes incipere, ita tamen ut dicatis urbana, et nec imagines, nec qualia possit alius dicere.

Eur. Equidem de me ipso, qualis poëta sim dicam postremo loco : primo autem ostendam hunc fuisse jactatorem et impostorem, quibusque rebus spectatores deceperit, quos fatuos acceperat, apud Phrynichum educatos. Primo enim unum quemlibet sedere faciebat obvelatum, Achillem forte, aut Niobam, faciem ejus non ostendens, prætextum tragœdiæ, nec tantillum mutientes.

Bacch. Non hercle quicquam.

Eur. Chorus autem protrudere solebat series carminum continuas quatuor: at illi silebant.

Bacch. Ego vero gaudebam hoc silentio, et me illud delectabat non minus, quam si qui hodie loquantur.

Eur. Stolidus enim eras: scias hoc velim.

Bacch. Et mihimetipsi videor. Cur autem hoc faciebat ille?

Eur. Nempe ex ostentatione, ut spectator sederet exspectans, quando Nioba loqueretur tandem: interea ipsum drama procedebat.

Bacch. Hominem improbum! quam turpiter ergo ab eo deceptus sum! quid pandicularis et impatiens es?

Eur. Quia eum convinco. Deinde, ubi ad hunc modum nugatus fuisset, dimidia jam dramatis parte acta, verba quædam grandia duodecim eloquebatur, superciliosa et cristata, horrenda veluti terriculamenta, ignota spectatoribus.

Æsch. Hei misero mihi!

Bacch. Tace.

Eur. Perspicuum autem nihil dicebat.

Bacch. Ne frende dentibus.

Eur. Sed aut Scamandros, aut fossas, aut clypeorum insignia, ære ductas grypho-aquilas, et verba grandia prærupta, quæ conjectura adsequi non erat facile.

Bacch. Ita hercle: nam ego aliquando longo tempore noctis vigilavi quærens mecum, quinam sit ales flavus ille equogallus.

Æsch. Insigne est, ô perquam rustice, quod navibus adpingi solet.

Δι. μὰ τὸν Δί', οὐ δῆθ'.
Ευ. ὁ δὲ χορός γ' ἤρειδεν ὁρμαθοὺς ἂν
μελῶν ἐφεξῆς τέτταρας ξυνεχῶς ἄν· οἱ δ' ἐσίγων.
Δι. ἐγὼ δ' ἔχαιρον τῇ σιωπῇ, καί με τοῦτ' ἔτερπεν
οὐχ ἧττον, ἢ νῦν οἱ λαλοῦντες.
Ευ. ἠλίθιος γὰρ ἦσθα,
σάφ' ἴσθι.
Δι. κἀμαυτῷ δοκῶ. τί δὲ ταῦτ' ἔδρασ' ὁ δεῖνα;
Ευ. ὑπ' ἀλαζονείας, ἵν' ὁ θεατὴς προσδοκῶν καθοῖτο,
ὁπόθ' ἡ Νιόβη φθέγξαιτο δή· τὸ δρᾶμα δ' ἂν διῄει.
Δι. ὢ παμπόνηρος, οἷ' ἄρ' ἐφενακιζόμην ὑπ' αὐτοῦ.
τί σκορδινᾷ καὶ δυσφορεῖς;
Ευ. ὅτι αὐτὸν ἐξελέγχω.
κᾆπειτ', ἐπειδὴ ταῦτα ληρήσειε, καὶ τὸ δρᾶμα
ἤδη μεσοίη, ῥήματ' ἂν βόεια δώδεκ' εἶπεν,
ὀφρῦς ἔχοντα καὶ λόφους, δείν' ἄττα μορμορωπὰ,
ἀγνῶτα τοῖς θεωμένοις.
Αι. οἴμοι τάλας.
Δι. σιώπα.
Ευ. σαφὲς δ' ἂν εἶπεν οὐδὲ ἕν.
Δι. μὴ πρῖε τοὺς ὀδόντας.
Ευ. ἀλλ' ἢ Σκαμάνδρους, ἢ τάφρους, ἢ 'π' ἀσπίδων ἐπόντας
γρυπαιέτους χαλκηλάτους, καὶ ῥήμαθ' ἱππόκρημνα,
ἃ ξυμβαλεῖν οὐ ῥᾴδιον ἦν.
Δι. νὴ τοὺς θεοὺς, ἔγωγ' οὖν
ἤδη ποτ' ἐν μακρῷ χρόνῳ νυκτὸς διηγρύπνησα,
τὸν ξουθὸν ἱππαλεκτρυόνα ζητῶν, τίς ἐστ ν ὄρνις.
Αι. σημεῖον, ὃὐν ταῖς ναυσὶν, ὦ 'μαθέσταθ', ἐνεγέγραπτο.

Δι. ἐγὼ δὲ τὸν Φιλοξένου γ' ᾤμην Ἔρυξιν εἶναι.
Ευ. εἶτ' ἐν τραγῳδίαις ἐχρῆν κἀλεκτρυόνα ποιῆσαι;
Αι. σὺ δ', ὦ θεοῖσιν ἐχθρὲ, ποῖά γ' ἐστὶν, ἅττ' ἐποίεις;
Ευ. οὐχ ἱππαλεκτρυόνας μὰ Δί', ἐδὲ τραγελάφες, ἅπερ σὺ,
ἃ 'ν τοῖσι παραπετάσμασιν τοῖς Μηδικοῖς γράφουσιν.
ἀλλ' ὡς παρέλαβον τὴν τέχνην παρὰ σε͂ τοπρῶτον εὐθὺς
οἰδε͂σαν ὑπὸ κομπασμάτων, καὶ ῥημάτων ἐπαχθῶν,
ἴσχνανα μὲν πρώτιςον αὐτὴν, καὶ τὸ βάρος ἀφεῖλον,
ἐπυλλίοις, καὶ περιπάτοις, μικροῖς τε τευτλίοισι,
χυλὸν διδοὺς στωμυλμάτων, ἀπὸ βιβλίων ἀπηθῶν·
εἶτ' ἀνέτρεφον μονῳδίαις, Κηφισοφῶντα μιγνύς·
εἶτ' οὐκ ἐλήρουν ὅ τι τύχοιμ', οὐδ' ἐμπεσὼν ἔφυρον·
ἀλλ' οὐξιὼν πρώτιστα μέν μοι τὸ γένος εἶπεν εὐθὺς
τοῦ δράματος.
Δι. κρεῖττον γὰρ ἦν σοι, νὴ Δί', ἢ τὸ σαυτε͂.
Ευ. ἔπειτ' ἀπὸ τῶν πρώτων ἐπῶν, οὐδὲν παρῆκ' ἂν ἀργόν·
ἀλλ' ἔλεγεν ἡ γυνή τ' ἐμοὶ, χὠ δοῦλος οὐδὲν ἧττον,
χὠ δεσπότης, χ' ἡ παρθένος, χ' ἡ γραῦς ἄν.
Αι. εἶτα δῆτα
οὐκ ἀποθανεῖν σε ταῦτ' ἐχρῆν τολμῶντα;
Ευ. μὰ τὸν Ἀπόλλω
δημοκρατικὸν γὰρ αὔτ' ἔδρων.
Δι. τοῦτο μὲν ἔασον, ὦ 'τάν.
οὐ σοι γάρ ἐςι περίπατος κάλλιστα περί γε τούτου.
Ευ. ἔπειτα τουτουσὶ λαλεῖν ἐδίδαξα.
Αι. φημὶ κἀγώ.
ὡς πρὶν διδάξαι γ', ὤφελες μέσος διαῤῥαγῆναι.
Ευ. λεπτῶν τε κανόνων ἐσβολὰς, ἐπῶν τε γωνιασμοὺς,

Bacch. At ego Eryxin putabam esse Philoxeni filium.

Eur. Ergone in tragœdiis oportebat et gallos fingere?

Æsch. Tu vero, diis invise, quæ fecisti, cedo, qualia sunt?

Eur. Non edepol equigallos feci, nec capricervos, ut tu, cujusmodi in aulæis Persicis pingi solent. Sed quum primum artem a te accepi turgentem inani fastu, et verbis molestis, primulum eam statim attenuavi, et ei pondus detraxi, substitutis versiculis et deambulationibus, et betis minutis, additoque nugamentorum succo e libris expresso et percolato: deinde eam nutrivi monodiis, admisto Cephisophonte. Tum non garriebam quidlibet temere, neque quæcunque se offerrent miscebam: sed qui prodibat in scenam, statim is mihi primo genus edisserebat fabulæ.

Bacch. Nam istud hercle tibi magis decorum erat, quam tuum ipsius dicier.

Eur. Deinde a primis inde versibus nullam personam otiosam sivi: sed loquebatur mihi et mulier, et nihil minus servus, atque herus, item virgo et anus.

Æsch. Ergone non eras morte dignus his ausis?

Eur. Non hercle. Nam populare est istuc meum factum.

Bacch. Istud quidem, ô bone, omitte; non enim ea de re pulchra tibi disputatio.

Eur. Deinde istos artem dicendi docui.

Æsch. Fateor equidem. Sed antequam doceres, utinam medius fuisses disruptus!

Eur. Et subtilium regularum usum, verborumque flexus,

animadvertere, videre, intelligere, versare dolos, amare, machinari astutias, suspicari, comminisci quidlibet.

Æsch. Non equidem nego.

Eur. Res domesticas introducens, quibus utimur et adsuevimus; unde etiam facile reprehensus fuissem: nam isti harum rerum gnari reprehendissent artem meam. Non autem fastuosum strepitum edidi, spectatores ab intelligendo abducens; neque eos perterrefaciebam, Cycnos inducens et Memnonas, equos agitantes phaleris et tintinnabulis ornatos. Dignosces autem utriusque, hujus, et meos discipulos. Hujus enim sunt Phormisius, Megænetusque ille servus, tubis, hastis, barbis horridi, amarulento risu Sinidem referentes: mei autem sunt Clitophon, et Theramenes ille scitus.

Bacch. Theramenes? vir sane callidus et acris ad omnia, qui si in malum aliquod incidat, et prope adstet, elabi solet, non Chium, sed Cium se professus.

Eur. Talem equidem prudentiam istis induxi hominibus, ratiocinatione indita arti tragicæ, et consideratione, ut jam intelligant omnia, et perspiciant; et cum alia, tum rem familiarem administrent melius, quam antehac, et speculentur singula, sic dicentes: *Quomodo istuc se habet? Ubi illud est? Quis hoc sumsit?*

Bacch. Ita edepol. Proinde jam Atheniensium quilibet, ut intravit domum, inclamat servos, sciscitaturque: *Ubi est olla?*

νοεῖν, ὁρᾷν, ξυνιέναι, στρέφειν, ἐρᾷν, τεχνάζειν,
κάχ' ὑποτοπεῖσθαι, περινοεῖν ἅπαντα.

Αι. φημὶ κἀγώ.

Ευ. οἰκεῖα πράγματ' εἰσάγων, οἷς χρώμεθ', οἷς ξύνεσμεν,
ἐξ ὧν γ' ἂν ἐξηλεγχόμην· ξυνειδότες γὰρ οὗτοι,
ἤλεγχον ἄν μου τὴν τέχνην. ἀλλ' οὐκ ἐκομπολάκουν,
ἀπὸ τοῦ φρονεῖν ἀποσπάσας, οὐδ' ἐξέπληττον αὐτοὺς,
Κύκνους ποιῶν καὶ Μέμνονας κωδωνοφαλαροπώλους.
γνώσει δὲ τοὺς τούτου τε κἀμοῦ γ' ἑκατέρους μαθητάς.
τούτου μὲν οὖν Φορμίσιος, Μεγαίνετός θ' ὁ Μάνης,
σαλπιγγολογχυπηνάδαι, σαρκασμοπιτυοκάμπται·
οἱ 'μοὶ δὲ, Κλειτοφῶν τε, καὶ Θηραμένης ὁ κομψός.

Δι. Θηραμένης; σοφός γ' ἀνὴρ καὶ δεινὸς ἐς τὰ πάντα,
ὃς, ἢν κακοῖς που περιπέσῃ, καὶ πλησίον παραστῇ,
πέπτωκεν ἔξω τῶν κακῶν, οὐ Χῖος, ἀλλὰ Κῖος.

Ευ. τοιαῦτα μέντοι 'γω φρονεῖν
τούτοισιν εἰσηγησάμην,
λογισμὸν ἐνθεὶς τῇ τέχνῃ
καὶ σκέψιν, ὥστ' ἤδη νοεῖν
ἅπαντα, καὶ διειδέναι
τά τ' ἄλλα, καὶ τὰς οἰκίας
οἰκεῖν ἄμεινον ἢ προτοῦ,
κἀνασκοπεῖν· Πῶς τοῦτ' ἔχει;
Ποῦ μοι τοδί; Τίς τοῦτ' ἔλαβε;

Δι. νὴ τοὺς θεοὺς, νῦν γοῦν 'Αθη-
ναίων ἅπας τις εἰσιὼν
κέκραγε πρὸς τοὺς οἰκέτας,
ζητεῖ τε· Ποῦ 'στιν ἡ χύτρα;

Τίς τὴν κεφαλὴν ἀπεδήδοκεν
τῆς μαινίδος; Τὸ τρυβλίον
τὸ περυσινὸν τέθνηκ' ἐμοί·
Ποῦ τὸ σκόροδόν μοι τὸ χθεσινόν;
Τίς τῆς ἐλάας παρέτραγεν;
τέως δ' ἀβελτερώτεροι
κεχηνότες Μαμμάκυθοι,
Μελιτίδαι καθῆντο.

Χο. τάδε μὲν λεύσσεις, φαίδιμ' Ἀχιλλεῦ·
σὺ δὴ τί, φέρε, πρὸς ταῦτα λέξεις; μόνον ὅπως
μή σ' ὁ θυμὸς ἁρπάσας
ἐκτὸς οἴσει τῶν ἐλαῶν·
δεινὰ γὰρ κατηγόρηκεν.
ἀλλ' ὅπως, ὦ γεννάδα,
μὴ πρὸς ὀργὴν ἀντιλέξεις,
ἀλλὰ συστείλας, ἄκροισι
χρώμενος τοῖς ἱστίοισιν,
εἶτα μᾶλλον, μᾶλλον ἄξεις,
καὶ φυλάξεις, ἡνίκ' ἂν τὸ
πνεῦμα λεῖον καὶ καθεστηκὸς λάβῃς.
ἀλλ', ὦ πρῶτος τῶν Ἑλλήνων πυργώσας ῥήματα σεμνὰ,
καὶ κοσμήσας τραγικὸν λῆρον, θαῤῥῶν τὸν κρουνὸν ἀφίει.

Αἰσχύλος.

θυμοῦμαι μὲν τῇ ξυντυχίᾳ, καί μου τὰ σπλάγχν' ἀγανακτεῖ,
εἰ πρὸς τοῦτον δεῖ μ' ἀντιλέγειν· ἵνα μὴ φάσκῃ δ' ἀμορεῖν με,
ἀπόκριναί μοι, τίνος οὕνεκα χρὴ θαυμάζειν ἄνδρα ποιητήν;

Εὐριπίδης.

δεξιότητος, καὶ νουθεσίας, ὅτι βελτίους τε ποιοῦμεν

Quis caput comedit mænæ? Catinus proximo anno emtus interiit mihi. Ubi allium illud hesternum? Quis adrosit olivam? Antea vero stolidi ore hiante, ut Mammacuthi quidam et Melitidæ, sedebant.

Chor. *Hæc quidem adspicis, inclyte Achilles.* Tu vero, age, quid ad hæc dices? hoc tantum vide, ne te abripiat iracundia, et extra oleas ferat: nam acerba in te dixit. Sed, ô generose, cave ne iracunde contradicas; verum contractis velis, extrema eorum ora ventum accipe: deinde magis magisque navem guberna, et observa quando ventum lenem et placidum nactus fueris. Sed, ô qui primus Græcorum alte exstruxisti magnifica verba, et exornasti tragicas nugas, audacter emitte rivum.

Æsch. Irascor equidem ob hunc congressum, et fervent mihi bile viscera, quod mihi contra hunc disputandum erit: ne tamen dicat ad incitas me redactum, age, responde mihi, cujus rei gratia admirari oportet poëtam?

Eur. Dexteritatis et disciplinæ, quia homines efficimus meliores in civitatibus.

ÆSCH. Hoc igitur si tu non fecisti, verum ex bonis et generosis eos improbissimos reddidisti, quo supplicio dices te dignum esse?

BACCH. Morte. Ne hunc interroga.

ÆSCH. Specta igitur quales eos a me primum acceperit; an fortes et quadricubitales, nec detrectantes munia publica, nec circumforaneos, nec versutos, ut nunc sunt, neque præstigiatores; verum spirantes hastam et lanceas et galeas cum albis cristis, et cassidas et ocreas, et animos septemplicem clypeum gestantis Ajacis.

BACCH. Sane procedit hoc malum: enecabit me galeas usque commemorans.

EUR. Tu vero quanam ratione eos tam fortes esse docuisti?

BACCH. Dic Æschyle, neque adeo sævi ferociter te jactans.

ÆSCH. Tragœdiam faciens Marte refertam.

BACCH. Quamnam?

ÆSCH. *Septem ad Thebas*, quam nemo spectavit, quin cuperet bellator fieri.

BACCH. Atqui male hoc abs te factum est: nam The-

τοὺς ἀνθρώπους ἐν ταῖς πόλεσιν.

Αἰσχύλος.

τοῦτ' οὖν εἰ μὴ πεποίηκας,
ἀλλ' ἐκ χρηστῶν καὶ γενναίων μοχθηροτάτους ἀπέδειξας,
τί παθεῖν φήσεις ἄξιος εἶναι;

Διόνυσος.

τεθνάναι. μὴ τοῦτον ἐρώτα.

Αἰσχύλος.

σκέψαι τοίνυν οἵους αὐτοὺς παρ' ἐμοῦ παρεδέξατο πρῶτον,
εἰ γενναίους, καὶ τετραπήχεις, καὶ μὴ διαδρασιπολίτας,
μήτ' ἀγοραίους, μήτε κοβάλους, ὥσπερ νῦν, μηδὲ πανούργους·
ἀλλὰ πνέοντας δόρυ, καὶ λόγχας, καὶ λευκολόφους τρυφαλείας,
καὶ πήληκας, καὶ κνημῖδας, καὶ θυμοὺς ἑπταβοείους.

Διόνυσος.

καὶ δὴ χωρεῖ τουτὶ τὸ κακόν· κρανοποιῶν αὖ μ' ἐπιτρίψει.

Εὐριπίδης.

σὺ τί δὴ δράσας αὐτοὺς οὕτως γενναίους ἐξεδίδαξας;

Διόνυσος.

Αἰσχύλε λέξον, μηδ' αὐθαδῶς σεμνυνόμενος χαλέπαινε.

Αἰσχύλος.

δρᾶμα ποίησας Ἄρεος μεστόν.

Διόνυσος.

ποῖον;

Αἰσχύλος.

τοὺς ΕΠΤ' ΕΠΙ ΘΗΒΑΣ.
ὃ θεασάμενος πᾶς ἄν τις ἀνὴρ ἠράσθη δάϊος εἶναι.

Διόνυσος.

τουτὶ μέν σοι κακὸν εἴργασται· Θηβαίους γὰρ πεποίηκας

ἀνδρειοτέρους εἰς τὸν πόλεμον· καὶ τούτου γ' οὕνεκα τύπτου.

Αἰσχύλος.

ἀλλ' ὑμῖν αὔτ' ἐξῆν ἀσκεῖν· ἀλλ' οὐκ ἐπὶ τοῦτ' ἐτράπεσθε.
εἶτα διδάξας τοὺς ΠΕΡΣΑΣ, κατὰ ταὔτ' ἐπιθυμεῖν ἐδίδαξα
νικᾷν αἰεὶ τοὺς ἀντιπάλους, κοσμήσας ἔργον ἄριστον.

Διόνυσος.

ἐχάρην γοῦν ἡνίκ' ἀπηγγέλθη ἂν περὶ Δαρείου τεθνεῶτος·
ὁ χορὸς δ' εὐθὺς τὼ χεῖρ' ὡδὶ ξυγκρούσας εἶπεν, Ἰαυοῖ.

Αἰσχύλος.

ταῦτά γ' ἄρ' ἄνδρας χρὴ ποιητὰς ἀσκεῖν. σκέψαι γὰρ ἀπ' ἀρ-
ὡς ὠφέλιμοι τῶν ποιητῶν οἱ γενναῖοι γεγένηνται. ⌊χῆς
Ὀρφεὺς μὲν γὰρ τελετάς θ' ἡμῖν κατέδειξε, φόνων τ' ἀπέχεσθαι.
Μουσαῖος δ' ἐξακέσεις τε νόσων, καὶ χρησμούς· Ἡσίοδος δὲ
γῆς ἐργασίας, καρπῶν ὥρας, ἀρότους· ὁ δὲ θεῖος Ὅμηρος
ἀπὸ τοῦ τιμὴν καὶ κλέος ἔσχεν, πλὴν τοῦθ' ὅτι χρήσ' ἐδίδαξε,
τάξεις, ἀρετὰς, ὁπλίσεις ἀνδρῶν;

Διόνυσος.

καὶ μὴν οὐ Πανταχλέα γε
ἐδίδαξεν ὅμως τὸν σκαιότατον· πρώην γοῦν, ἡνίκ' ἔπεμπεν,
τὸ κράνος πρῶτον περιδησάμενος, τὸν λόφον ἤμελλ' ἐπιδήσειν.

Αἰσχύλος.

ἀλλ' ἄλλους τοι πολλοὺς ἀγαθοὺς, ὧν ἦν καὶ Λάμαχος ἥρως·
ὅθεν ἡ 'μὴ φρὴν ἀπομαξαμένη πολλὰς ἀρετὰς ἐποίησεν
Πατρόκλων, Τεύκρων, Θυμολεόντων, ἵν' ἐπαίροιμ' ἄνδρα πολίτην
ἀντεκτείνειν αὑτὸν τούτοις, ὁπόταν σάλπιγγος ἀκούσῃ.
ἀλλ', οὐ μὰ Δί', οὐ Φαίδρας ἐποίουν πόρνας, οὐδὲ Σθενεβοίας·
οὐδ' οἶδ' εἰς ἥν τιν' ἐρῶσαν ἐγὼ πώποτ' ἐποίησα γυναῖκα.

Εὐριπίδης.

μὰ Δί', οὐ γὰρ ἐπῆν τῆς Ἀφροδίτης οὐδέν σοι.

banos audaciores reddidisti ad movendum bellum: ideoque vapula.

ÆSCH. At vobis licebat bellicis rebus operam dare; sed eo non vos convertistis. Deinde edita tragœdia *Persis,* itidem eos docui cupidos esse vincendi hostes perpetuo, adornavique opus pulcherrimum.

BACCH. Utique gavisus sum, auditis quæ nuntiabantur de Dario mortuo, quumque statim Chorus, manibus sic complosis exclamaret, *Iu, iu.*

ÆSCH. Hæc nempe tractare decet poëtas. Namque considera inde ab initio, quam utiles fuerint præstantiores illi poëtæ. Orpheus enim initiationes docuit, et a cædibus abstinere: Musæus autem remedia morborum et vaticinia: Hesiodus vero agriculturam, fructuum tempora et sementis: at ille divinus Homerus unde gloriam et decus adeptus est, nisi ex eo quod utilia docuerat, acies ordinare, virtutes bellicas, armis viros instruere?

BACCH. Attamen Pantaclem edocere non potuit ineptissimum illum: nuper enim quum pompam duceret, impositam capiti suo galeam primum subligavit, deinde cristam ei adligare tandem cogitavit.

ÆSCH. Sed alios edocuit multos et fortes, quorum unus est Lamachus heros. Ab hoc autem Homero exempla expressit mens mea, et multas virtutes effinxit Patroclorum, Teucrorum, Thymoleontum, quibus excitarem unumquemque civem, ut se his adæquaret, siquando tubæ signum audiret. At hercle Phædras non faciebam impudicas nec Sthenebœas: nec scio an in ullam unquam feminam amantem versus fecerim.

EUR. Non hercle: nam nihil Veneris tibi inerat.

Æsch. Nec opto ut insit: tibi autem tuisque plurima Venus semper insideat, ut et te ipsum pessumdedit.

Bacch. Ita est per Jovem: nam quæ alienarum mulierum commentus es flagitia, iisdem impetitus pœnas luisti.

Eur. Et quid civitati nocent, ô infortune, meæ Sthenebœæ?

Æsch. Quia ingenuas feminas ingenuorum virorum uxores adduxti, ut cicutam biberent, quod puderet eas propter tuos Bellerophontas.

Eur. An vero historiam de Phædra composui aliter ac exstabat?

Æsch. Immo hercle, ut exstabat. Sed, quod malum est, oportet poëtam celare, et non producere, nec in scenam edere. Nam uti puerulos magister docet, ita adultos poëtæ. Omnino autem decet nos utilia memorare.

Eur. Si ergo tu Lycabetos memores nobis et Parnasorum altitudines, hoccine est utilia docere? quem oportebat humano more loqui.

Æsch. Sed, ô perdite, necesse est magnarum sententiarum et cogitationum similia etiam verba producere. Alias par est etiam semideos grandioribus verbis uti: nam et vestibus mul-

Αἰσχύλος.

μηδέ γ' ἐπείη.
ἀλλ' ἐπὶ σοί τοι καὶ τοῖς σοῖσιν πολλὴ πολλοῦ 'πικαθοῖτο.
ὥστε γε καὐτόν σε κατ' οὖν ἔβαλεν.

Διόνυσος.

νὴ τὸν Δία τοῦτό γέ τοι δή·
ἃ γὰρ ἐς τὰς ἀλλοτρίας ἐποίεις, αὐτὸς τούτοισιν ἐπλήγης.

Εὐριπίδης.

καὶ τί βλάπτουσ', ὦ σχέτλι' ἀνδρῶν, τὴν πόλιν αἱ 'μαὶ Σθενέβοιαι;

Αἰσχύλος.

ὅτι γενναίας καὶ γενναίων ἀνδρῶν ἀλόχους ἀνέπεισας
κώνεια πιεῖν, αἰσχυνθείσας διὰ τοὺς σοὺς Βελλεροφόντας.

Εὐριπίδης.

πότερον δ' οὐκ ὄντα λόγον τοῦτον περὶ τῆς Φαίδρας ξυνέθηκα;

Αἰσχύλος.

μὰ Δί', ἀλλ' ὄντ'. ἀλλ' ἀποκρύπτειν χρὴ τὸ πονηρὸν τόν γε ποιητὴν,
καὶ μὴ παράγειν, μηδὲ διδάσκειν. τοῖς μὲν γὰρ παιδαρίοισιν
ἐστι διδάσκαλος, ὅστις φράζει· τοῖς δ' ἡβῶσίν γε ποιηταί.
πάνυ δὴ δεῖ χρηστὰ λέγειν ἡμᾶς.

Εὐριπίδης.

ἢν οὖν σὺ λέγῃς Λυκαβηττοὺς,
καὶ Παρνασῶν ἡμῖν μεγέθη, τοῦτ' ἐστὶ τὸ χρηστὰ διδάσκειν,
ὃν χρὴ φράζειν ἀνθρωπείως;

Αἰσχύλος.

ἀλλ', ὦ κακόδαιμον, ἀνάγκη
μεγάλων γνωμῶν καὶ διανοιῶν ἴσα καὶ τὰ ῥήματα τίκτειν.
κἄλλως εἰκὸς τοὺς ἡμιθέους τοῖς ῥήμασι μείζοσι χρῆσθαι.

καὶ γὰρ τοῖς ἱματίοις ἡμῶν χρῶνται πολὺ σεμνοτέροισιν.
ἅ'μοῦ χρηστῶς καταδείξαντος διελυμήνω σύ.

Εὐριπίδης.

τί δράσας ;

Αἰσχύλος.

πρῶτον μὲν τοὺς βασιλεύοντας ῥάκι' ἀμπίσχων, ἵν' ἐλεινοὶ
τοῖς ἀνθρώποις φαίνοιντ' εἶναι.

Εὐριπίδης.

τοῦτ' οὖν ἔβλαψα ; τί δράσας ;

Αἰσχύλος.

οὐκ οὖν ἐθέλει γε τριηραρχεῖν πλουτῶν οὐδεὶς διὰ ταῦτα,
ἀλλ' ἐν ῥακίοις περιειλόμενος κλάει, καὶ φησὶ πένεσθαι.

Διόνυσος.

νὴ τὴν Δήμητρα, χιτῶνά γ' ἔχων οὔλων ἐρίων ὑπένερθε·
κἂν ταῦτα λέγων ἐξαπατήσῃ, παρὰ τοὺς ἰχθῦς ἀνέκυψεν.

Αἰσχύλος.

εἶτ' αὖ λαλιὰν ἐπιτηδεῦσαι, καὶ στωμυλίαν ἐδίδαξας,
ἣ 'ξεκένωσεν τάς τε παλαίστρας, καὶ τὰς πυγὰς ἐνέτριψε
τῶν μειρακίων στωμυλλομένων, καὶ τοὺς παράλους ἀνέπεισεν
ἀνταγορεύειν τοῖς ἄρχουσιν. καίτοι τότε γ', ἡνίκ' ἔγω 'ζων,
οὐκ ἠπίσταντ' ἀλλ', ἢ μᾶζαν καλέσαι, καὶ Ῥυππαπαὶ εἰπεῖν.

Διόνυσος.

νὴ τὸν Ἀπόλλω, καὶ προσπαρδεῖν γ' ἐς τὸ στόμα τῷ θαλάμακι,
καὶ μινθῶσαι τὸν ξύσσιτον, κἀκβὰς τινὰ λωποδυτῆσαι·
νῦν δ' ἀντιλέγει, κοὐκέτ' ἐλαύνει,
καὶ πλεῖ δευρὶ, καὖθις ἐκεῖσ' αὖ.

Αι. ποίων δὲ κακῶν οὐκ αἴτιος ἔστ';
οὐ προαγωγοὺς κατέδειξ' οὗτος,

to splendidioribus utuntur, quam nos. Quæ quum ego pulchre instituissem, tu fœdasti.

Eur. Quo facto?

Æsch. Primo quum reges pannis induisti, ut miserabiles hominibus viderentur esse.

Eur. Ergone in hac re nocui? quo facto?

Æsch. Idcirco jam nemo dives vult triremem instruere suo sumtu: verum pannis sese involvens unusquisque flet, et pauperem se esse ait.

Bacch. Et quidem, ita me Ceres amet, subtus habens tunicam e molli lana textam: qui vero hæc dicens fefellerit, eum in foro piscatorio emergere videas.

Æsch. Deinde loquacitatem excolere et argutias docuisti, quæ res et palæstras evacuavit, et culos contrivit adolescentulorum nugas garrientium, et nautis persuasit, ut refragarentur magistris. At tum, quando ego vivebam, nihil aliud sciebant, quam offam poscere et *Rhyppapæ* clamare.

Bacch. Ita hercle, et oppedere etiam in os inferiori remigi, et concacare commensalem, et nave egressi veste aliquem spoliare: nunc autem obloquuntur, et non amplius agunt remos, et huc illuc navigant.

Æsch. Quorum vero scelerum non est auctor? nonne lenas ostendit iste, et parientes in fanis mulieres, et concubitu fra-

trum mistas, et quæ dicant, *vitam non esse vitam?* Hinc etiam civitas nostra scribis impleta est, et scurris, qui, simiarum more, populum fraudibus decipiunt semper: lampadem vero nemo scit ferre jam amplius exercitationis neglectu.

Bacch. Nemo hercle: ita ut risu pene emortuus sim in Panathenæis, quum tardus quidam homo curreret incurvus, albus, obesus, longo intervallo relictus, et misere se torquens: deinde Ceramicenses in portis stantes percutiebant ei ventrem, latera, ilia, nates: ille vero percussus palmis, subinde pedendo, extincta lampade, currebat.

Chor. Magnum negotium, vehemens concertatio, grave bellum instat. Itaque operosum erit discernere, ubi alter contenderit valide, alter vero refutare possit et obniti scite. Sed nolite in eodem consistere: sunt enim viæ et aliæ multæ argutiarum. Quicquid igitur habetis ad disceptandum, hoc dicite, percurrite, et revelate tam vetera quam recentia; et audete aliquid subtile et scitum atque argutum eloqui. Si vero id veremini, ne inscitia quadam laborent spectatores, ita ut, si quæ

καὶ τικτούσας ἐν τοῖς ἱεροῖς,
καὶ μιγνυμένας τοῖσιν ἀδελφοῖς,
καὶ φασκούσας οὐ ζῆν τὸ ζῆν;
κᾆτ᾽ ἐκ τούτων ἡ πόλις ἡμῶν
ὑπὸ γραμματέων ἀνεμεστώθη,
καὶ βωμολόχων δημοπιθήκων,
ἐξαπατώντων τὸν δῆμον ἀεί·
λαμπάδα δ᾽ οὐδεὶς οἷός τε φέρειν
ὑπ᾽ ἀγυμνασίας ἔτι νυνί.

Δι. μὰ Δί᾽ οὐ δῆθ᾽, ὥστ᾽ ἐπαφαυάνθην
Παναθηναίοισι γελῶν, ὅτε δὴ
βραδὺς ἄνθρωπός τις ἔθει κύψας
λευκὸς, πίων, ὑπολειπόμενος,
καὶ δεινὰ ποιῶν· κᾆθ᾽ οἱ Κεραμῆς
ἐν ταῖσι πύλαις παίουσ᾽ αὐτοῦ
γαστέρα, πλευρὰς, λαγόνας, πυγήν·
ὁ δὲ τυπτόμενος ταῖσι πλατείαις,
ὑποπερδόμενος
φυσῶν τὴν λαμπάδ᾽, ἔφευγεν.

Χο. μέγα τὸ πρᾶγμα, πολὺ τὸ νεῖκος, ἁδρὸς ὁ πόλεμος ἔρχεται.
χαλεπὸν οὖν ἔργον διαιρεῖν,
ὅταν ὁ μὲν τείνῃ βιαίως,
ὁ δ᾽ ἐπαναστρέφειν δύνηται, κἀπερείδεσθαι τορῶς.
ἀλλὰ μὴ ᾽ν ταυτῷ κάθησθον.
ἐσβολαὶ γάρ εἰσι πολλαὶ χ᾽ ἅτεραι σοφισμάτων.
ὅ τι περ οὖν ἔχετον ἐρίζειν
λέγετον, ἔπιτον, ἀναδέρεσθον,
τά τε παλαιὰ καὶ τὰ καινὰ,

κἀποκινδυνεύετον λεπτόν τι καὶ σοφὸν λέγειν.
εἰ δὲ τοῦτο καταφοβεῖσθον, μή τις ἀμαθία προσῇ
τοῖς θεωμένοισιν, ὡς τὰ
λεπτὰ μὴ γνῶναι λεγόντοιν,
μηδὲν ὀῤῥωδεῖτε τοῦθ'· ὡς οὐκ ἔθ' οὕτω ταῦτ' ἔχει.
ἐστρατευμένοι γάρ εἰσι·
βιβλίον τ' ἔχων ἕκαστος μανθάνει τὰ δεξιά·
αἱ φύσεις τ' ἄλλως κράτισται·
νῦν δὲ καὶ παρῃκόνηνται.
μηδὲν οὖν δείσητον, ἀλλὰ
πάντ' ἐπέξιτον, θεατῶν γ' οὕνεχ', ὡς οντων σοφῶν.

Ευ. καὶ μὴν ἐπ' αὐτοὺς τοὺς προλόγους σοι τρέψομαι,
ὅπως τὸ πρῶτον τῆς τραγῳδίας μέρος
πρώτιστον αὐτοῦ βασανιῶ τοῦ δεξιοῦ.
ἀσαφὴς γὰρ ἦν ἐν τῇ φράσει τῶν πραγμάτων.

Δι. καὶ ποῖον αὐτοῦ βασανιεῖς;

Ευ. πολλοὺς πάνυ.
πρῶτον δ' ἐμοὶ τὸν ἐξ 'Ορεστείας λέγε.

Δι. ἄγε δὴ, σιώπα πᾶς ἀνήρ. λέγ' Αἰσχύλε.

Αι. ΕΡΜΗ ΧΘΟΝΙΕ, ΠΑΤΡΩ' ΕΠΟΠΤΕΥΩΝ ΚΡΑΤΗ,
ΣΩΤΗΡ ΓΕΝΟΥ ΜΟΙ, ΞΥΜΜΑΧΟΣ Τ' ΑΙΤΟΥΜΕΝΩ.
ΗΚΩ ΓΑΡ ΕΣ ΓΗΝ ΤΗΝΔΕ, ΚΑΙ ΚΑΤΕΡΧΟΜΑΙ.

Δι. τούτων ἔχεις ψέγειν τι;

Ευ. πλεῖν ἢ δώδεκα.

Δι. ἀλλ' οὐδὲ πάντα ταῦτά γ' ἔστ' ἄλλ', ἢ τρία.

subtilia dicatis, intelligere nequeant, ne emitte: quoniam hoc non amplius ita se habet. Nam exercitati sunt, et librum quisque habens discit sapientiam: præterea ingenio maxime pollent, quod nunc ipsis acutius etiam est. Nihil itaque timete, sed omnia percurrite, spectatorum, utpote sapientum, gratia.

Eur. Igitur ad ipsos prologos me tibi convertam, ut, quod primum est in tragœdia, primo examinem sciti illius poëtæ: erat enim obscurus in rebus enuntiandis.

Bacch. Et quemnam illius prologum examinabis?

Eur. Multos admodum. Primum recita mihi illum ex Orestea.

Bacch. Silete jam omnes. Recita Æschyle.

Æsch. *Mercuri Terrestris, qui paterna inspectas imperia, servator mihi sis et adjutor roganti: venio enim in hanc terram et revertor—*

Bacch. Estne in istis quidpiam quod carpere velis?

Eur. Plus quam duodecim.

Bacch. At vero omnia ista non sunt plura, quam tres versus.

Eur. Sed unusquisque eorum habet viginti peccata.

Bacch. Æschyle, auctor tibi sum ut taceas : sin minus, præter hos tres iambos, reus eris plurium.

Æsch. Egone ut coram hoc taceam ?

Bacch. Si me audis.

Eur. Quippe initio statim peccavit immane quantum. Viden' ut nugaris ?

Bacch. Nil curo.

Æsch. Quomodo dicis me peccasse ?

Eur. Repete denuo.

Æsch. *Mercuri Terrestris, qui paterna inspectasimperia---*

Eur. Annon Orestes hoc dicit in tumulo patris mortui ?

Æsch. Haud aliter dico.

Eur. Anne ergo Mercurium inspectasse dicit, ut pater interierit suus per vim manu muliebri, clandestinis dolis ?

Æsch. Non illum inquam Dolosum, sed Eriunium Mercurium vocavit *Terrestrem*, quod et addito declaravit verbo, quia *paternum* istud munus obtinet.

Eur. Majus adhuc, quam volebam, peccatum commisisti. Si enim quod *Terrestris* sit, *paternum* hoc habet munus—

Bacch. Hoc pacto esset inde a patre tumulorum suffossor.

Æsch. Bacche, non uteris vino fragrante.

Bacch. Recita ei alium : tu vero vitium observa.

Æsch. *Servator mihi sis et adjutor roganti : venio enim in terram hanc et revertor—*

Ευ. ἔχει δ' ἕκαστον εἰκοσίν γ' ἁμαρτίας.
Δι. Αἰσχύλε, παραινῶ σοι σιωπᾷν· εἰ δὲ μὴ,
πρὸς τρισὶν ἰαμβείοισι προσοφείλων φανεῖ.
Αι. ἐγὼ σιωπῶ τῷδ' ;
Δι. ἐὰν πείθῃ γ' ἐμοί.
Ευ. εὐθὺς γὰρ ἡμάρτηκεν οὐράνιόν γ' ὅσον.
ὁρᾷς ὅτι ληρεῖς.
Δι. ἀλλ' ὀλίγον γ' ἐμοὶ μέλει.
Αι. πῶς φῄς μ' ἁμαρτεῖν ;
Ευ. αὖθις ἐξ ἀρχῆς λέγε.
Αι. ʽΕΡΜΗ ΧΘΟΝΙΕ, ΠΑΤΡῼ' ΕΠΟΠΤΕΥΩΝ
ΚΡΑΤΗ.
Ευ. οὔκουν 'Ορέστης τοῦτ' ἐπὶ τῷ τύμβῳ λέγει
τῷ τοῦ πατρὸς τεθνεῶτος ;
Αι. οὐκ ἄλλως λέγω.
Ευ. πότερ' οὖν τὸν ʽΕρμῆν, ὡς ὁ πατὴρ ἀπώλετο
αὐτοῦ λαθραίοις, ἀλλὰ τὸν 'Εριούνιον
δόλοις λαθραίοις, ταῦτ' ἐποπτεύειν ἔφη ;
Αι. οὐ δῆτ' ἐκεῖνον, ἀλλὰ τὸν 'Εριούνιον
ʽΕρμῆν, Χθόνιον προσεῖπε, κἀδήλου λέγων,
ὁτιὴ πατρῷον τοῦτο κέκτηται γέρας.
Ευ. ἔτι μεῖζον ἐξήμαρτες, ἢ 'γὼ 'βουλόμην·
εἰ γὰρ πατρῷον τὸ χθόνιον ἔχει γέρας - - -
Δι. οὕτω γ' ἂν εἴη πρὸς πατρὸς τυμβωρύχος.
Αι. Διόνυσε, πίνεις οἶνον οὐκ ἀνθοσμίαν.
Δι. λέγ' ἕτερον αὐτῷ· σὺ δ' ἐπιτήρει τὸ βλάβος.
Αι. ΣΩΤΗΡ ΓΕΝΟΥ ΜΟΙ ΞΥΜΜΑΧΟΣ Τ' ΑΙ-
ΤΟΥΜΕΝῼ.

ΗΚΩ ΓΑΡ ΕΣ ΓΗΝ ΤΗΝΔΕ, ΚΑΙ ΚΑΤΕΡ-
ΧΟΜΑΙ.
Ευ. δὶς ταυτὸν ἡμῖν εἶπεν ὁ σοφὸς Αἰσχύλος.
Δι. πῶς δίς ;
Ευ. σκόπει τὸ ῥῆμ'· ἐγὼ δέ σοι φράσω.
ΗΚΩ ΓΑΡ ΕΣ ΓΗΝ, φησὶ, ΚΑΙ ΚΑΤΕΡ-
ΧΟΜΑΙ.
ΗΚΩ δὲ ταυτόν ἐστι τῷ ΚΑΤΕΡΧΟΜΑΙ.
Δι. νὴ τὸν Δί', ὥσπερ εἴ τις εἴποι γείτονι,
ΧΡΗΣΟΝ ΣΥ ΜΑΚΤΡΑΝ, ΕΙ ΔΕ ΒΟΥΛΕΙ,
ΚΑΡΔΟΠΟΝ.
Αι. οὐ δῆτα τοῦτό γ', ὦ κατεστωμυλμένε
ἄνθρωπε, ταῦτ' ἔστ', ἀλλ' ἄριστ' ἐπῶν ἔχον.
Δι πῶς δή; δίδαξον γάρ με καθ' ὅ τι δὴ λέγεις.
Αι. ἐλθεῖν μὲν ἐς γῆν ἔσθ', ὅτῳ μετῇ πάτρας.
χωρὶς γὰρ ἄλλης ξυμφορᾶς ἐλήλυθε.
φεύγων δ' ἀνὴρ ἥκει τε καὶ κατέρχεται.
Δι. εὖ, νὴ τὸν Ἀπόλλω. τί σὺ λέγεις, Εὐριπίδη;
Ευ. οὔ φημι τὸν Ὀρέστην κατελθεῖν οἴκαδε·
λάθρα γὰρ ἦλθεν, οὐ πιθὼν τοὺς κυρίους.
Δι. εὖ, νὴ τὸν Ἑρμῆν· ὅ τι λέγεις δ' οὐ μανθάνω.
Ευ. πέραινε τοίνυν ἕτερον.
Δι. ἴθι πέραινε σὺ,
Αἰσχύλ', ἀνύσας· σὺ δ' ἐς τὸ κακὸν ἀπόβλεπε.
Αι. ΤΥΜΒΟΥ Δ' ΕΠ' ΟΧΘῼ ΤΑΔΕ ΓΕ ΚΗΡΥΣ-
ΣΩ ΠΑΤΡΙ
ΚΛΥΕΙΝ, ΑΚΟΥΣΑΙ.
Ευ. τοῦθ' ἕτερον αὖθις λέγει,

Eur. Bis idem nobis dixit sapiens Æschylus.

Bacch. Quomodo bis?

Eur. Considera orationem: ego autem tibi declarabo. *Venio enim in terram hanc,* inquit, *et revertor.* Idem est autem *venio* quod *revertor.*

Bacch. Ita hercle, tanquam si quis vicino suo dicat: *Commoda mihi mactram, aut, si vis, magidem.*

Æsch. Non utique istud, ô garrule homo, idem est: sed versus est omnium optimus.

Bacch. Quomodo ergo? doce me qua ratione istuc dicas.

Æsch. *Venire* quidem *in terram* cuicunque licet, qui patriæ particeps est: hic enim calamitatis expers venit. At exsul et *venit* et *revertitur.*

Bacch. Bene, ita me Apollo amet. Quid tu dicis, Euripide?

Eur. Nego Orestem domum *reversum fuisse:* clam enim venit, non impetrata venia ab iis, penes quos imperium erat.

Bacch. Bene, ita me Mercurius amet. At quod dicis non intelligo.

Eur. Recita igitur alium.

Bacch. Age tu recita, Æschyle, ocius: Tu vero ad vitium respice.

Æsch. *Tumuli in vertice hæc renuntio patri, ut audiat et auscultet.*

Eur. Idem alterum rursus dicit. Nam *audire* et *auscultare* idem est planissime.

Bacch. Mortuis enim loquebatur, ô improbe, quibus ne ter quidem dicentes sufficimus.

Æsch. Tu vero quemnam ad modum faciebas prologos?

Eur. Edisseram: et si alicubi bis idem dixero, aut si farturam videris inesse, quæ nihil ad rem pertineat, me despue.

Bacch. Agedum fare: non enim meæ sunt loquendi partes, sed auscultandi, quam recte se habeant tuorum prologorum versus.

Eur. *Erat Œdipus ab initio beatus homo—*

Æsch. Non hercle, non inquam: sed ipsa natura miser, utpote quem, prius quam satus esset, Apollo prædixit patrem suum occisurum, et prius quam natus esset. Quomodo is *erat ab initio beatus homo?*

Eur. *Deinde factus est miserrimus mortalium.*

Æsch. Non hercle, non inquam: nam non desiit idem esse qui ante. Quo enim pacto? quando ipsum recens jam editum hiberno tempore in testa exposuerunt, ne educatus patris fieret interfector: deinde cum magno suo malo pervenit ad Polybum tumentibus pedibus: postea vetulam juvenis ipse duxit uxorem, et ad hæc suam ipsius matrem: denique se ipsum excœcavit.

Bacch. Beatus fuisset, si cum Erasinide etiam classis præfectus fuisset.

ΚΛΥΕΙΝ, ΑΚΟΥΣΑΙ, ταυτὸν ὂν σαφέστατα.
Δι. τεθνηκόσιν γὰρ ἔλεγεν, ὦ μόχθηρε σὺ,
οἷς οὐδὲ τρὶς λέγοντες ἐξικνούμεθα.
Αι. σὺ δὲ πῶς ἐποίεις τοὺς προλόγους;
Ευ. ἐγὼ φράσω·
κἂν που δὶς εἴπω ταυτὸν, ἢ στοιβὴν ἴδῃς
ἐνοῦσαν ἔξω τοῦ λόγου, κατάπτυσον.
Δι. ἴθι δὴ, λέγ'· οὐ γάρ μου 'στίν. ἀλλ' ἀκουστέα
τῶν σῶν προλόγων τῆς ὀρθότητος τῶν ἐπῶν.
Ευ. ΗΝ ΟΙΔΙΠΟΥΣ ΤΟΠΡΩΤΟΝ ΕΥΔΑΙΜΩΝ ΑΝΗΡ---
Δι. μὰ τὸν Δί', οὐ δῆτ'· ἀλλὰ κακοδαίμων φύσει,
ὅντινά γε, πρὶν φῦναι μὲν, ὡ'πόλλων ἔφη
ἀποκτενεῖν τὸν πατέρα, πρὶν καὶ γεγονέναι.
πῶς οὗτος ΗΝ ΤΟΠΡΩΤΟΝ ΕΥΔΙΑΜΩΝ ΑΝΗΡ;
Ευ. ΕΙΤ' ΕΓΕΝΕΤ' ΑΥΘΙΣ ΑΘΛΙΩΤΑΤΟΣ ΒΡΟΤΩΝ.
Δι. μὰ τὸν Δί' οὐ δῆτ', οὐμενοῦν ἐπαύσατο.
πῶς γάρ; ὅτε δὴ πρῶτον μὲν αὐτὸν γενόμενον,
χειμῶνος ὄντος, ἐξέθεσαν ἐν ὀστράκῳ,
ἵνα μὴ 'κτραφεὶς γένοιτο τοῦ πατρὸς φονεύς·
εἶθ' ὡς Πόλυβον ἤῤῥησεν οἰδῶν τω πόδε·
ἔπειτα γραῦν ἔγημεν, αὐτὸς ὢν νέος,
καὶ πρός γε τούτοις, τὴν ἑαυτοῦ μητέρα.
εἶτ' ἐξετύφλωσεν αὐτόν.
Δι. εὐδαίμων ἂν ἦν,
εἰ κἀστρατήγησέν γε μετ' Ἐρασινίδου.

Ευ. ληρεῖς· ἐγὼ δὲ τοὺς ϖρολόγους καλῶς ποιῶ.
Αι. καὶ μὴν, μὰ τὸν Δί', οὐ κατ' ἔπος γέ σου κνίσω
τὸ ῥῆμ' ἕκαστον, ἀλλὰ σὺν τοῖσιν θεοῖς
ἀπὸ ληκυθίου σοι τοὺς ϖρολόγους διαφθερῶ.
Ευ. ἀπὸ ληκυθίου σὺ τοὺς ἐμούς;
Αι. ἑνὸς μόνου.
ϖοιεῖς γὰρ οὕτως, ὥστ' ἐναρμόττειν ἅπαν,
καὶ κωδάριον, καὶ ληκύθιον, καὶ θυλάκιον,
ἐν τοῖς ἰαμβείοισι. δείξω δ' αὐτίκα.
Ευ. ἰδοὺ, σὺ δείξεις;
Αι. φημί.
Δι. καὶ δὴ χρὴ λέγειν.
Ευ. ΑΙΓΥΠΤΟΣ, ‛ΩΣ ‛Ο ΠΛΕΙΣΤΟΣ ΕΣΠΑΡΤΑΙ ΛΘΓΟΣ,
ΞΥΝ ΠΑΙΣΙ ΠΕΝΤΗΚΟΝΤΑ ΝΑΥΤΙΛῼ ΠΛΑΤῌ
ΑΡΓΟΣ ΚΑΤΑΣΧΩΝ.
Αι. ληκύθιον ἀπώλεσεν.
Ευ. τουτὶ τί ἦν τὸ ληκύθιον; οὐ κλαύσεται;
Δι. λέγ' ἕτερον αὐτῷ πρόλογον, ἵνα καὶ γνῷ πάλιν.
Ευ. ΔΙΟΝΥΣΟΣ, ΟΣ ΘΥΡΣΟΙΣΙ ΚΑΙ ΝΕΒΡΩΝ ΔΟΡΑΙΣ
ΚΑΘΑΠΤΟΣ ΕΝ ΠΕΥΚῌΣΙ ΠΑΡΝΑΣΟΝ ΚΑΤΑ
ΠΗΔᾼ ΧΟΡΕΥΩΝ.
Αι. ληκύθιον ἀπώλεσεν.
Δι. οἴμοι ϖεπλήγμεθ' αὖθις ὑπὸ τῆς ληκύθου.
Ευ. ἀλλ' οὐδὲν ἔσται ϖρᾶγμα· ϖρὸς γὰρ τουτονὶ

Eur. Deliras: ego vero prologos recte facio.

Æsch. At jam hercle non vellicabo versuum singula verba: sed, diis propitiis, a lecythulo prologos tuos disperdam.

Eur. A lecythulo tu meos?

Æsch. Unico tantum. Nam sic facis versus, ut tuis iambis adaptari possint omnia, et pellicula, et lecythulus, et culeolus. Id autem ostendam illico.

Eur. Ecce vero! tu id ostendes?

Æsch. Aio.

Bacch. Recitare jam oportet.

Eur. *Ægyptus, ut fama maxime pervulgata est, cum filiis quinquaginta navi Argos appellens—*

Æsch. Lecythulum deperdidit.

Eur. Quid rei erat hic lecythulus? non plorabit?

Bacch. Recita ei alium prologum, ut rursus cognoscat.

Eur. *Bacchus, qui thyrsis et hinnulorum pellibus instructus inter tædas super Parnasum saltat choreas agens—*

Æsch. Lecythulum deperdidit.

Bacch. Heu! rursus percussi sumus a lecytho.

Eur. Sed non amplius molestus erit. Nam ad istum pro-

logum non poterit applicare lecythum. *Beatus haud est ullus ab omni parte: vel enim summo natus genere opibus caret, vel ignobilis—*

Æsch. Lecythulum deperdidit.

Bacch. Euripide.

Eur. Quid est?

Bacch. Vela tibi submittenda sunt, ut mihi videtur: nam lecythulus iste validum emittet ventum.

Eur. Nihil moror, ita me Ceres amet: nunc enim ei excutietur ille.

Bacch. Age recita alium, et cave a lecytho.

Eur. *Cadmus, relicta quondam urbe Sidonia, Agenori filius—*

Æsch. Lecythulum deperdidit.

Bacch. O bone, lecythum eme, ne nobis corrumpat prologos.

Eur. Quid ita? Egone ab hoc emam?

Bacch. Si me audis.

Eur. Minime vero. Nam multos prologos potero dicere, ubi iste non poterit aptare lecythum. *Pisam profectus Tantalo natus Pelops velocibus equis—*

τὸν πρόλογον οὐχ ἕξει προσάψαι λήκυθον.
ΟΥΚ ΕΣΤΙΝ ΟΣΤΙΣ ΠΑΝΤ' ΑΝΗΡ ΕΥΔΑΙ-
ΜΟΝΕΙ·
Η ΓΑΡ ΠΕΦΥΚΩΣ ΕΣΘΛΟΣ, ΟΥΚ ΕΧΕΙ-
ΒΙΟΝ,
Η ΔΥΣΓΕΝΗΣ ΩΝ.
Αι. ληκύθιον ἀπώλεσεν.
Δι. Εὐριπίδη—
Ευ. τί ἐστιν;
Δι. ὑφέσθαι μοι δοκεῖς.
τὸ ληκύθιον γὰρ τοῦτο πνευσεῖται πολύ.
Ευ. οὐδ' ἂν, μὰ τὴν Δήμητρα, φροντίσαιμί γε·
νυνὶ γὰρ αὐτοῦ τοῦτό γ' ἐκκεκόψεται.
Δι. ἴθι δὴ λέγ' ἕτερον, κἀπέχου τῆς ληκύθου.
Ευ. ΣΙΔΩΝΙΟΝ ΠΟΤ' ΑΣΤΥ ΚΑΔΜΟΣ ΕΚΛΙ-
ΠΩΝ
ΑΓΗΝΟΡΟΣ ΠΑΙΣ.
Αι. ληκύθιον ἀπώλεσεν.
Δι. ὦ δαιμόνι' ἀνδρῶν, ἀποπρίω τὴν λήκυθον,
ἵνα μὴ διακναίσῃ τοὺς προλόγους ἡμῶν.
Ευ. τὸ τί;
ἐγὼ πρίωμαι τῷδ';
Δι. ἐὰν πείθῃ γ' ἐμοί.
Ευ. οὐ δῆτ', ἐπεὶ πολλοὺς προλόγους ἕξω λέγειν,
ἵν' οὗτος οὐχ ἕξει προσάψαι λήκυθον.
ΠΕΛΟΨ Ὁ ΤΑΝΤΑΛΕΙΟΣ ΕΙΣ ΠΙΣΑΝ
ΜΟΛΩΝ
ΘΟΑΙΣΙΝ ΙΠΠΟΙΣ.

Αι. ληκύθιον ἀπώλεσεν.
Δι. ὁρᾷς, προσῆψεν αὖθις αὖ τὴν λήκυθον.
ἀλλ', ὦ 'γάθ', ἔτι καὶ νῦν ἀπόδου πάσῃ τέχνῃ·
λήψει γὰρ ὀβολοῦ πάνυ καλήν τε κἀγαθήν.
Ευ. μὰ τὸν Δί' οὔπω γ'· ἔτι γὰρ εἰσί μοι συχνοί.
ΟΙΝΕΥΣ ΠΟΤ' ΕΚ ΓΗΣ.
Αι. ληκύθιον ἀπώλεσεν.
Ευ. ἔασον εἰπεῖν πρῶθ' ὅλον με τὸν στίχον.
ΟΙΝΕΥΣ ΠΟΤ' ΕΚ ΓΗΣ ΠΟΛΥΜΕΤΡΟΝ ΛΑ-
ΒΩΝ ΣΤΑΧΥΝ,
ΘΥΩΝ ΑΠΑΡΧΑΣ.
Αι. ληκύθιον ἀπώλεσεν.
Δι. μεταξὺ θύων; καὶ τίς αὔθ' ὑφείλετο;
Ευ. ἔα 'υτὸν, ὦ 'τάν· πρὸς τοδὶ γὰρ εἰπάτω.
ΖΕΥΣ, 'ΩΣ ΛΕΛΕΚΤΑΙ ΤΗΣ ΑΛΗΘΕΙΑΣ
ΥΠΟ---
Δι. ἀπολεῖ σ'· ἐρεῖ γὰρ ΛΗΚΥΘΙΟΝ ΑΠΩΛΕ-
ΣΕΝ.
τὸ ληκύθιον γὰρ τοῦτ' ἐπὶ τοῖς προλόγοισί σου,
ὥσπερ τὰ σῦκ' ἐπὶ τοῖσιν ὀφθαλμοῖς, ἔφυ.
ἀλλ' ἐς τὰ μέλη, πρὸς τῶν θεῶν, αὐτοῦ τράπου.
Ευ. καὶ μὴν ἔχω γ', ὡς αὐτὸν ἀποδείξω κακὸν
μελοποιὸν ὄντα, καὶ ποιοῦντα ταὔτ' ἀεί.
Χο. τί ποτε πρᾶγμα γενήσεται;
φροντίζειν γὰρ ἔγωγ' ἔχω,
τίν' ἄρα μέμψιν γ' ἐποίσει
ἀνδρὶ τῷ πολὺ πλεῖστα δὴ
καὶ κάλλιστα μέλη ποιή-

ÆSCH. Lecythulum deperdidit.

BACCH. Viden'? rursus aptavit lecythum. Sed, ô bone, adhuc nunc vende eum quovis pacto: emes enim obolo pulchrum omnino et bonum.

EUR. Nondum hercle: sunt enim adhuc multi mihi. *Œneus aliquando ex arvis—*

ÆSCH. Lecythulum deperdidit.

EUR. Sine recitem prius totum versum. *Œneus aliquando ex arvis copiosa collecta segete, e primitiis sacra faciens—*

ÆSCH. Lecythulum deperdidit.

BACCH. Inter ipsa sacra? Ecquis illum ei abstulit?

EUR. Mitte istum, ô bone: ad hunc enim dicat. *Jupiter, ut ab ipsa Veritate dicitur—*

BACCH. Perdet te: dicet enim *Lecythulum deperdidit*. Quippe lecythulus iste prologis tuis, tanquam ficus oculis, adhæret. Sed, obsecro per deos, ad cantica ejus te converte.

EUR. Equidem possum demonstrare, ipsum esse malum canticorum auctorem, atque eadem subinde repetere.

CHOR. Quid tandem fiet? nam ego sane solicitus cogito, quamnam reprehensionem conferet in virum, qui multo plurima jam et pulcherrima carmina fecit, præ omnibus istis qui

nunc sunt poëtæ. Miror sane, quomodo reprehensurus hunc sit Baccheum regem: et ei timeo.

Eur. Admiranda scilicet carmina! res ipsa mox indicabit. Nam in unum omnia ejus carmina concidam.

Bacch. Et isti ego, sumtis calculis, computabo.

(*Tibicen diaulium accinit.*)

Eur. *Achilles Phthiota, cur, audita hominum cæde, non festinas in auxilium, laboris remedium? Mercurium generis auctorem honoramus, paludis adcolæ. Non festinas in auxilium, laboris remedium?*

Bacch. Duo isti jam sunt *labores* tibi, Æschyle.

Eur. *Inclutissime Achæorum, Atrei multisi mperans gnate, percipe hæc: non festinas in auxilium, laboris remedium?*

Bacch. Tertius, Æschyle, tibi *labor* iste.

Eur. *Favete linguis. Melissarum præsides jam in eo sunt, ut Dianæ domum aperiant. Non festinas in auxilium, laboris remedium? Penes me est jus invocandi justum imperium sanctorum virorum. Non festinas in auxilium, laboris remedium?*

Bacch. O Jupiter Rex! res *laborum* quanta illa est! Equidem in balneum ire volo: præ *laboribus* enim renes mihi intumuere.

Eur. Ne, quæso, prius quam et aliud audieris statarium canticum, e citharœdicis modis concinnatum.

σαντι τῶν ἔτι νῦν ὄντων.
θαυμάζω γὰρ ἔγωγ', ὅπη
μέμψεταί ποτε τοῦτον
τὸν βακχεῖον ἄνακτα,
καὶ δέδοιχ' ὑπὲρ αὐτοῦ.

Ευ. πάνυ γε μέλη θαυμαστά· δείξει δὴ τάχα.
εἰς ἓν γὰρ αὐτοῦ πάντα τὰ μέλη ξυντεμῶ.

Δι. καὶ μὴν λογιοῦμαι ταῦτα, τῶν ψήφων λαβών.
(διαύλιον προσαυλεῖ τις)

Ευ. Φθιῶτ' Ἀχιλεῦ, τί ποτ', ἀνδροδάϊκτον ἀκούων,
ἰήκοπον οὐ πελάθεις ἐπ' ἀρωγάν;
Ἑρμᾶν μὲν πρόγονον τίομεν γένος οἱ περὶ λίμναν.
ἰήκοπον οὐ πελάθεις ἐπ' ἀρωγάν;

Δι. δύο σου κόπω, Αἰσχύλε, τούτω.

Ευ. κύδιστ' Ἀχαιῶν, Ἀτρέως
πολυκοίρανε μάνθανε παῖ.
ἰήκοπον οὐ πελάθεις ἐπ' ἀρωγάν;

Δι. τρίτος, Αἰσχύλε, σοι κόπος οὗτος.

Ευ. εὐφαμεῖτε μελισσονόμοι
δόμον Ἀρτέμιδος πέλας οἴγειν.
ἰήκοπον οὐ πελάθεις ἐπ' ἀρωγάν;
κύριός εἰμι θροεῖν ὁσίων κράτος αἴσιον ἀνδρῶν.
ἰήκοπον οὐ πελάθεις ἐπ' ἀρωγάν;

Δι. ὦ Ζεῦ βασιλεῦ, τὸ χρῆμα τῶν κόπων ὅσον.
ἐγὼ μὲν οὖν ἐς τὸ βαλανεῖον βούλομαι.
ὑπὸ τῶν κόπων γὰρ τὼ νεφρὼ βουβωνιῶ.

Ευ. μή, πρίν γ' ἀκούσῃς χ' ἀτέραν στάσιν μελῶν
ἐκ τῶν κιθαρῳδικῶν νόμων εἰργασμένην.

Δι. ἴθι δὴ ϖέραινε, καὶ κόπον μὴ ϖροστίθει.
Ευ. ὅπως Ἀχαιῶν
δίθρονον κράτος, Ἑλλάδος ἥβαν,
τὸ φλαττοθραττοφλαττόθρατ,
Σφίγγα δυσαμερίαν, ϖρύτανιν κύνα, ϖέμπει,
τὸ φλαττοθραττοφλαττόθρατ,
σὺν δορὶ καὶ χερὶ ϖράκτορι θούριος ὄρνις,
τὸ φλαττοθραττοφλαττόθρατ,
κυρεῖν ϖαρασχὼν
ἰταμαῖς κυσὶν ἀεροφοίτοις,
τὸ φλαττοθραττοφλαττόθρατ,
τὸ συγκλινὲς ἐπ' Αἴαντι,
τὸ φλαττοθραττοφλαττόθρατ.
Δι. τί τὸ φλαττόθρατ τοῦτ' ἐστίν; ἐκ Μαραθῶνος, ἢ
πόθεν ξυνέλεξας ἱμονιοστρόφου μέλη;
Αι. ἀλλ' οὖν ἐγὼ μὲν ἐς τὸ καλὸν ἐκ τοῦ καλοῦ
ἤνεγκον αὔθ', ἵνα μὴ τὸν αὐτὸν Φρυνίχῳ
λειμῶνα Μουσῶν ἱερὸν ὀφθείην δρέπων.
οὗτος δ' ἀπὸ ϖάντων μὲν φέρει ϖορνιδίων,
σκολιῶν Μελίτου, Καρικῶν αὐλημάτων,
θρήνων, χορείων. τάχα δὲ δηλωθήσεται.
ἐνεγκάτω τις τὸ λύριον. καί τοι τί δεῖ
λύρας ἐπὶ τοῦτον; ποῦ 'στιν ἡ τοῖς ὀστράκοις
αὐτὴ κροτοῦσα; δεῦρο Μοῦσ' Εὐριπίδου,
ϖρὸς ἥνπερ ἐπιτήδεια τάδ' ἔστ' ᾄδειν μέλη.
Δι. αὕτη ϖόθ' ἡ Μοῦσ' οὐκ ἐλεσβίαζεν; οὔκ;
Αι. ἀλκυόνες, αἳ ϖαρ' ἀεννάοις θαλάσσης
κύμασι στωμύλλετε,

Bacch. Age expedi, et *laborem* ne adde.

Eur. *Quomodo Achivorum geminum imperium, Hellenicæ pubis, Phlattothrattophlattothrat, Sphingem tristificam, rectorem canem, mittit Phlattothrattophlattothrat, cum hasta et manu vindice impetuosus ales, Phlattothrattophlattothrat, incidere faciens in audaces canes aëra pervagantes Phlattothrattophlattothrat, quod ad Ajacem inclinat: Phlattothrattophlattothrat.*

Bacch. Quid rei est istud *Phlattothrat?* Estne ex Marathone? aut unde collegisti restionis carmina?

Æsch. At ego ex bono in aliud bonum traduxi hæc, ne idem cum Phrynicho Musarum sacrum pratum viderer carpere. Sed hic quæ canit, ea sumit ab omnibus meretriculis, scoliis Meliti, Caricis tibiarum modis, lessis, choricis cantilenis; quod et illico palam fiet. Ferat huc aliquis lyram. Sed quid yral ad istum? ubi est muliercula testulis crepitantibus ludens? adesdum Euripidis Musa, ad quam cantare ista decet carmina.

Bacch. Nunquamne hæc Musa Lesbias imitata est? non?

Æsch. *Alcedones, quæ apud perennes maris fluctus cantilla-*

tis, tingentes humidis alarum guttis corpus, rore humectatæ: et vos, quæ sub tectis in angulis habitantes araneæ e e e e evolvitis digitis extenta jugo fila, pectinis arguti curas; ubi tibiarum amans delphin exsultabat proris cæruleis, oracula et stadia: florentis vitis lætitiam, uvæ capreolum curas solventem. Circumda mihi brachia, nate. Viden' hunc pedem?

BACCH. Video.

ÆSCH. *Quid vero? an hunc vides?*

BACCH. Video, inquam.

ÆSCH. Hujuscemodi quum tu facias, audes mea carmina reprehendere, qui duodecim figuras Cyrenæ imitaris modulando? hæc quidem sunt tua carmina: volo autem adhuc monœdiarum tuarum percurrere rationem. *O Noctis atra caligo, quodnam mihi triste insomnium mittis e tenebris, Orci ministrum, animam inanimem habentem, nigræ Noctis filium, horribili specie, pulla veste indutum, truculenta tuentem, magnos*

τέγγουσαι νοτερῆς πτερῶν
ῥανίσι χρόα δροσιζόμεναι·
αἵ θ' ὑπωρόφιοι κατὰ γωνίας
εἱ εἱ εἱ εἱ εἱ εἱλίσσετε δακτύλοις φάλαγγες
ἱστότονα πηνίσματα,
κερκίδος ἀοιδοῦ μελέτας,
ἵν' ὁ φίλαυλος ἔπαλλε δελφὶς
πρώραις κυανεμβόλοις,
μαντεῖα καὶ σταδίους.
οἰνάνθας γάνος ἀμπέλου,
βότρυος ἕλικα παυσίπονον.
περίβαλλ', ὦ τέκνον, ὠλένας.
ὁρᾷς τὸν πόδα τοῦτον;
Δι. ὁρῶ.
Αι. τί δαί; τοῦτον ὁρᾷς;
Δι. ὁρῶ.
Αι. τοιαῦτα μέντοι σὺ ποιῶν
τολμᾷς τἀμὰ μέλη ψέγειν,
ἀνὰ τὸ δωδεκαμήχανον
Κυρήνης μελοποιῶν;
τὰ μὲν μέλη σου ταῦτα· βούλομαι δ' ἔτι
τὸν τῶν μονῳδιῶν διεξελθεῖν τρόπον.
ὦ Νυκτὸς κελαινοφαὴς
ὄρφνα, τίνα μοι δύστανον ὄνειρον
πέμπεις ἐξ ἀφανοῦς, Ἀΐδα πρόπολον
ψυχὰν ἄψυχον ἔχοντα, μελαίνας
Νυκτὸς παῖδα, φρικώδη δεινὰν ὄψιν,
μελανονεκυείμονα, φόνια, φόνια δερκόμενον,

μεγάλους ὄνυχας ἔχοντα ;
ἀλλά μοι, ἀμφίπολοι, λύχνον ἅψατε,
κάλπισί τ' ἐκ ποταμῶν δρόσον ἄρατε, θέρμετε δ' ὕδωρ,
ὡς ἂν θεῖον ὄνειρον ἀποκλύσω.
ἰὼ πόντιε δαῖμον, τοῦτ' ἐκεῖν'· ἰω ξύνοικοι,
τάδε τέρατα θεάσασθε.
τὸν ἀλεκτρυόνα μου ξυναρπάσασα
φρούδη Γλύκη. Νύμφαι ὀρεσίγονοι,
ὦ Μανία, ξύλλαβε.
ἐγὼ δ' ἁ τάλαινα προσέχουσ' ἔτυχον
ἐμαυτῆς ἔργοισι, λίνου μεστὸν ἄτρακτον
εἰ εἰ εἰ εἰ εἰ εἰλίσσουσα χεροῖν,
κλωστῆρα ποιοῦσ', ὅπως κνεφαῖος
ἐς τὴν ἀγορὰν φέρουσ' ἀποδοίμαν·
ὁ δ' ἀνέπτατ' ἀνέπτατ' ἐς αἰθέρα
κουφοτάταις πτερύγων ἀκμαῖς·
ἐμοὶ δ' ἄχε' ἄχεα κατέλιπε·
δάκρυα, δάκρυα τ' ἀπ' ὀμμάτων
ἔβαλον, ἔβαλον ἁ τλάμων.
ἀλλ' ὦ Κρῆτες, Ἴδας τέκνα,
τὰ τόξα λαβόντες ἐπαμύνατε,
τὰ κῶλά τ' ἀμπάλλετε, κυκλούμενοι τὴν οἰκίαν.
ἅμα δὲ Δίκτυννα παῖς Ἄρτεμις καλὰ,
τὰς κυνίσκας ἔχουσ' ἐλθέτω διὰ δόμων πανταχῆ.
σὺ δ', ὦ Διὸς, διπύρους ἀνέχουσα λαμπάδας
ὀξυτάταιν χεροῖν, Ἑκάτα, παράφηνον ἐς Γλύκης,
ὅπως ἂν εἰσελθοῦσα φωράσω.
Δι. παύσασθον ἤδη τῶν μελῶν.

ungues habentem? sed mihi, ô famulæ, lucernam accendite, et in urceis e fluviis rorem adferte, et aquam calefacite, ut divinum insomnium lustrem. Io marine dive! huc illud est. Io contubernales, ista prodigia spectate. Rapto meo gallo evasit Glyca. Nymphæ montigenæ! O Mania comprehende eam. At ego misera tum forte intenta eram operi meo, fusum oppletum lino e e e e evolvens manibus, glomerem faciens, ut primo mane in forum ferrem et venderem. At ille subvolabat in æthere levissimo alarum motu, mihique dolores reliquit; lacrimasque oculis fundebam misera. Sed, ô Cretenses, Idæ filii, sumtis sagittis, succurrite, cruraque leviter movete, et cingite domum. Simulque Dictynna virgo, Diana formosa, canes habens secum, perlustret domum quaquaversum. Tu vero Jove nata Hecata geminam protendens facem velocissimis manibus, præluceas mihi in domum Glycæ, ut ingressa detegam furtum.

Bacch. Missa jam facite carmina.

ÆSCH. Et mihi satis. Nam ad stateram volo hunc ducere, quæ sola ostendet utriusque nostrûm poësin, qualis sit: explorabit enim pondera verborum.

BACCH. Adeste huc, siquidem hoc etiam mihi faciundum est, ut poëtarum artem ad libram tanquam caseum vendam.

CHOR. Industrii sunt sapientes. Nam istuc aliud est monstrum novum, mirabilitatis plenum, cujusmodi quis alius excogitasset? Edepol ego, si quis id mihi dixisset quispiam e vulgo, ne credidissem unquam, sed putassem eum nugas agere.

BACCH. Agite jam, accedite ad lances.

EUR. En adsum.

BACCH. Easque prehendentes versum uterque recitet, nec dimittatis, prius quam ego vobis coccyzavero.

EUR. Prehendimus.

BACCH. Versum jam recitate ad stateram.

EUR. *Utinam Argoa nunquam pervolasset navis.*

ÆSCH. *Sperchie fluvie, et boum pascua.*

BACCH. Cucu. Dimittite. Multo sane inferius vergit hujusce versus.

EUR. Quamobrem?

BACCH. Quia imposuit fluvium, illorum more, qui lanas

Αι. κᾀμοί γ' ἅλις.
ἐπὶ τὸν σταθμὸν γὰρ αὐτὸν ἀγαγεῖν βούλομαι,
ὅσπερ γ' ἐλέγξει τὴν ποίησιν νῷν μόνος·
τὸ γὰρ βάρος νῷν βασανιεῖ τῶν ῥημάτων.

Δι. ἴτε δεῦρο νῦν, εἴπερ γε δεῖ καὶ τοῦτό με
ἀνδρῶν ποιητῶν τυροπωλῆσαι τέχνην.

Χο. ἐπίπονοί γ' οἱ δεξιοί.
τόδε γὰρ ἕτερον αὖ τέρας
νεοχμὸν, ἀτοπίας πλέων,
ὃ τίς ἂν ἐπενόησεν ἄλλος;
μὰ τὸν, ἐγὼ μὲν οὐδ' ἂν, εἴ τις
ἔλεγέ μοι τῶν ἐπιτυχόντων,
ἐπιθόμην, ἀλλ' ᾠόμην ἂν
αὐτὸν αὐτὰ ληρεῖν.

Δι. ἴθι νυν, παρίστασθον, παρὰ τὼ πλάστιγγ'.

Ευ. ἰδού.

Δι. καὶ λαβομένω, τὸ ῥῆμ' ἑκάτερος εἴπατον,
καὶ μὴ μεθεῖσθον, πρὶν ἂν ἐγὼ σφῷν κοκκύσω.

Ευ. ἐχόμεθα.

Δι. τοὔπος νῦν λέγετον εἰς τὸν σταθμόν.

Ευ. ΕΙΘ' ΩΦΕΛ' ΑΡΓΟΥΣ ΜΗ ΔΙΑΠΤΑΣΘΑΙ ΣΚΑΦΟΣ.

Αι. ΣΠΕΡΧΕΙΕ ΠΟΤΑΜΕ, ΒΟΥΝΟΜΟΙ Τ' ΕΠΙΣΤΡΟΦΑΙ.

Δι. κόκκυ. μεθεῖτε. καὶ πολύ γε κατωτέρω
χωρεῖ τὸ τοῦδε.

Ευ. καὶ τί ποτ' ἐστὶ ταἴτιον;

Δι. ὅτι εἰσέθηκε ποταμὸν, ἐριοπωλικῶς

ὑγρὸν ποιήσας τοὔπος, ὥσπερ τἄρια·
σὺ δ' εἰσέθηκας τοὔπος ἐπτερωμένον.
Ευ. ἀλλ' ἕτερον εἰπάτω τι, κᾀντιστησάτω.
Δι. λάβεσθε τοίνυν αὖθις.
Ευ. ἤν' ἰδού.
Δι. λέγε.
Ευ. ΟΥΚ ΕΣΤΙ ΠΕΙΘΟΥΣ ΙΕΡΟΝ ΑΛΛΟ, ΠΛΗΝ ΛΟΓΟΣ.
Αι. ΜΟΝΟΣ ΘΕΩΝ ΓΑΡ ΘΑΝΑΤΟΣ ΟΥ ΔΩΡΩΝ ΕΡᾼ.
Δι. μεθεῖτε, μεθεῖτε· καὶ τὸ τοῦδέ γ' αὖ ῥέπει.
θάνατον γὰρ εἰσέθηκε βαρύτατον κακῶν.
Ευ. ἐγὼ δὲ πειθώ γ', ἔπος ἄριστ' εἰρημένον.
Δι. πειθὼ δὲ κοῦφόν ἐστι, καὶ νοῦν οὐκ ἔχον.
ἀλλ' ἕτερον αὖ ζήτει τι τῶν βαρυστάθμων,
ὅ τι σοι καθέλξει, καρτερόν τε καὶ μέγα.
Ευ. φέρε ποῦ τοιοῦτο δῆτά μοι 'στί; ποῦ φράσω;
Δι. βέβληκ' Ἀχιλλεὺς δύο κύβω καὶ τέτταρα.
λέγοιτ' ἄν, ὡς αὕτη 'στὶ λοιπὴ σφῷν στάσις.
Ευ. ΣΙΔΗΡΟΒΡΙΘΕΣ Τ' ΕΛΑΒΕ ΔΕΞΙᾼ ΞΥΛΟΝ.
Αι. ΕΦ' ΑΡΜΑΤΟΣ ΓΑΡ ΑΡΜΑ, ΚΑΙ ΝΕΚΡῼ ΝΕΚΡΟΣ.
Δι. ἐξηπάτηκεν αὖ σε καὶ νῦν.
Ευ. τῷ τρόπῳ.
Δι. δύ' ἅρματ' εἰσέθηκε καὶ νεκρὼ δύο,
ὡς οὐκ ἄραιντ' οὐδ' ἑκατὸν Αἰγύπτιοι.
Αι. καὶ μηκέτ' ἔμοιγε κατ' ἔπος, ἀλλ' ἐς τὸν σταθμὸν
αὐτὸς, τὰ παιδί', ἡ γυνὴ, Κηφισοφῶν,

vendunt, madefaciens versum, tanquam lanam: tu vero versum alatum imposuisti.

Eur. Sed alium quempiam recitet contraque appendat.

Bacch. Prehendite igitur rursus.

Eur. En prehendo.

Bacch. Recita.

Eur. *Non est Suadæ templum aliud quam oratio.*

Æsch. *Sola enim ex diis Mors dona non appetit.*

Bacch. Dimittite, dimittite: hujus versus rursus vergit deorsum: Mortem enim indidit gravissimum malorum omnium.

Eur. At ego Suadam, versum egregium plane.

Bacch. Sed Suada res levis est, et mente caret. At tu alium quære ex illis, qui sunt majoris ponderis, qui tibi lancem impellat deorsum, robustum quempiam et magnum.

Eur. Age ergo ubi est mihi talis? ubi esse dicam?

Bacch. *Jecit Achilles duo puncta et quatuor.* Recitate: nam hæc ultima est appensio.

Eur. *Instar ferri grave dextra comprendit lignum.*

Æsch. *Super curru currus, super cadavere cadaver.*

Bacch. Circumvenit te nunc etiam.

Eur. Quidum?

Bacch. Duos currus indidit et cadavera duo, ita ut ne centum quidem Ægyptii pondus tollerent.

Æsch. Nec mecum amplius singulis versibus certet: sed in stateram ipsemet, liberi, uxor, Cephisopho, ingressus sedeat, ad-

sumtis etiam libris: ego vero duos tantum meorum versuum recitabo.

Bacch. Sapientes sunt isti viri, equidem a judicio abstinebo: nam neutrum illorum volo mihi infensum reddere. Alterum enim sapientem judico, altero delector.

Plut. Nihil igitur eorum efficies, quorum causa venisti.

Bacch. Si vero sententiam pronuntiavero, quid tum?

Plut. Altero adsumto abibis, utrumlibet prætuleris, ne frustra huc veneris.

Bacch. Dii te ament. Agite vos auscultate mihi: ego poëtam huc veni quæsitum.

Eur. Qua gratia?

Bacch. Ut sospitata civitas choros instituat. Uter itaque vestrûm civitati suaserit quidpiam utile, hunc abducere constitui. Primum ergo de Alcibiade qualem fovetis utrique sententiam? civitas enim male habet.

Eur. Quid autem de illo sentit?

Bacch. Quid sentiat? et desiderat eum, et odit, et cupit habere. Sed quid sentiatis de illo, dicite.

Eur. Odi civem, qui ad juvandam patriam tardus est, ad lædendam vero, promtissimus, quique se ex difficultatibus celeriter expedit, civitati autem prospicere nequit.

Bacch. Euge, ô Neptune! tu vero quam habes sententiam?

Æsch. Non oportet leonis catulum in urbe educare: si vero aliquis educatus fuerit, moribus ejus obsecundandum.

Bacch. Nescio, ita me Jupiter amet, utram in partem senten-

ἐμβὰς καθήσθω, ξυλλαβὼν τὰ βιβλία·
ἐγὼ δὲ δύ' ἔπη τῶν ἐμῶν ἐρῶ μόνα.
Δι. ἄνδρες σοφοὶ, κἀγὼ μὲν αὐτοὺς οὐ κρινῶ.
οὐ γὰρ δι' ἔχθρας οὐδετέρῳ γενήσομαι.
τὸν μὲν γὰρ ἡγοῦμαι σοφὸν, τῷ δ' ἥδομαι.
Πλ. οὐδὲν ἄρα πράξεις, ὧνπερ ἦλθες οὕνεκα.
Δι. ἐὰν δὲ κρίνω;
Πλ. τὸν ἕτερον λαβὼν ἄπει,
ὁπότερον ἂν κρίνῃς, ἵν' ἔλθῃς μὴ μάτην.
Δι. εὐδαιμονοίης. φέρε, πύθεσθέ μου ταδί.
ἐγὼ κατῆλθον ἐπὶ ποιητήν.
Ευ. τοῦ χάριν;
Δι. ἵν' ἡ πόλις σωθεῖσα τοὺς χοροὺς ἄγῃ.
ὁπότερος οὖν ἂν τῇ πόλει παραινέσειν
μέλλει τι χρηστὸν, τοῦτον ἄξειν μοι δοκῶ.
πρῶτον μὲν οὖν περὶ 'Αλκιβιάδου τίν' ἔχετον
γνώμην ἑκάτερος; ἡ πόλις γὰρ δυστοκεῖ.
Ευ. ἔχει δὲ περὶ αὐτοῦ τίνα γνώμην;
Δι. τίνα;
ποθεῖ μὲν, ἐχθαίρει δὲ, βούλεται δ' ἔχειν.
ἀλλ' ὅ τι νοεῖτον, εἴπατον τούτου πέρι.
Ευ. μισῶ πολίτην, ὅστις ὠφελεῖν πάτραν
βραδὺς πέφυκε, μάλα δέ γε βλάπτειν ταχὺς,
καὶ πόριμον αὑτῷ, τῇ πόλει δ' ἀμήχανον.
Δι. εὖ γ', ὦ Πόσειδον· σὺ δὲ τίνα γνώμην ἔχεις;
Αι. οὐ χρὴ λέοντος σκύμνον ἐν πόλει τρέφειν·
ἢν δ' ἐκτραφῇ τις, τοῖς τρόποις ὑπηρετεῖν.
Δι. νὴ τὸν Δία τὸν Σωτῆρα, δυσκρίτως γ' ἔχω.

ὁ μὲν σοφῶς γὰρ εἶπεν· ὁ δ' ἕτερος σαφῶς.
ἀλλ' ἔτι μίαν γνώμην ἑκάτερος εἴπατον,
περὶ τῆς πόλεως ἥν τιν' ἔχετον σωτηρίαν.

Ευ. εἴ, τις πτερώσας Κλεόκριτον Κινησίᾳ,
αἴροιεν αὖραι πελαγίαν ὑπὲρ πλάκα.

Δι. γέλοιον ἂν φαίνοιτο· νοῦν δ' ἔχει τίνα;

Ευ. εἰ ναυμαχοῖεν, κᾆτ' ἔχοντες ὀξίδας
ῥαίνοιεν ἐς τὰ βλέφαρα τῶν ἐναντίων.
ἐγὼ μὲν οἶδα, καὶ θέλω φράζειν.

Δι. λέγε.

Ευ. ὅταν τὰ νῦν ἄπιστα πίσθ' ἡγώμεθα,
τὰ δ' ὄντα πίστ', ἄπιστα.

Δι. πῶς; οὐ μανθάνω.
ἀμαθέστερόν πως εἰπὲ καὶ σαφέστερον.

Ευ. εἰ τῶν πολιτῶν, οἷσι νῦν πιστεύομεν,
τούτοις ἀπιστήσαιμεν· οἷς δ' οὐ χρώμεθα,
τούτοισι χρησαίμεσθ', ἴσως σωθεῖμεν ἄν.
εἰ νῦν γε δυστυχοῦμεν ἐν τούτοισι, πῶς
τἀναντία πράττοντες οὐ σωζοίμεθ' ἄν;

Δι. εὖ γ', ὦ Παλάμηδες, ὦ σοφωτάτη φύσις,
ταυτὶ πότερ' αὐτὸς εὗρες, ἢ Κηφισοφῶν;

Ευ. ἐγὼ μόνος· τὰς δ' ὀξίδας Κηφισοφῶν.

Δι. τί δαὶ λέγεις σύ;

Αι. τὴν πόλιν νῦν μοι φράσον
πρῶτον, τίσι χρῆται· πότερα τοῖς χρηστοῖς;

Δι. πόθεν;
μισεῖ κάκιστα.

Αι. τοῖς πονηροῖς δ' ἥδεται;

tiam feram: alter enim sapienter dixit: alter perspicue. Sed adhuc unam uterque sententiam dicite, ecquam rationem habetis servandæ civitatis.

Eur. Si quis pro alis Cleocrito applicet Cinesiam, et auræ utrumque tollant super maris æquor.

Bacch. Ridiculum quidem videretur. Sed quid sibi volt hoc commentum?

Eur. In prælio navali acetabula manibus tenentes, acetum inspergerent oculis hostium. Sed aliud quid novi et dicere volo.

Bacch. Dic.

Eur. Si illa, quæ nunc infida sunt, pro fidis habeamus: et illa, quæ fida sunt, pro infidis.

Bacch. Quomodo? non intelligo. Rudius aliquanto dic et planius.

Eur. Si civibus, quibus nunc fidimus, illis diffidamus: et quibus non utimur, istis utamur, forte sospitaremur. Si enim nunc illorum opera infelices sumus, quomodo contraria istis agentes, salvi non essemus?

Bacch. Bene sane, ô Palamedes! ô ingenium lepidissimum! num ipsus hæc invenisti, an Cephisopho?

Eur. Ego solus: sed acetabula Cephisopho.

Bacch. Quid autem dicis tu?

Æsch. Civitatem primumdum dic mihi, qualibus viris utatur. Num probis?

Bacch. Qui? odit eos pessime.

Æsch. Malis autem delectatur?

BACCH. Non sane illa quidem: sed necessitate coacta iis utitur.

ÆSCH. Quomodo ergo aliquis ejusmodi urbem servaverit, cui nec laneum, nec pelliceum stragulum convenit.

BACCH. Quæso reperi aliquid, si forte e malis emergere denuo possit.

ÆSCH. Illic dicam: hic autem nolo.

BACCH. Minine. Sed hinc mitte sursum bona.

ÆSCH. Quando terram hostium putaverint suam esse; suam vero, hostium: et quæstum esse naves, inopiam vero esse quæstum.

BACCH. Bene quidem: sed judex hæc deglutit solus.

PLUT. Fer sententiam.

BACCH. Hoc erit judicium vestrum. Eligam enim eum quem cupit animus meus.

EUR. Memor itaque deorum, per quos abducturus me jurasti domum, elige amicos tuos.

BACCH. *Lingua juravit:* Æschylum vero eligam.

EUR. Quid fecisti, impurissime hominum?

BACCH. Egone? Judicavi vicisse Æschylum. Nam quidni?

EUR. Adhucne me adspicis, in quem turpissimum admisisti flagitium?

BACCH. Quid turpe, si spectatoribus non ita videtur?

EUR. Improbe, patierisne ut mortuus maneam?

BACCH. Quis scit an *vivere* sit *mori*, *spirare* vero *cœnare*; et *dormire*, *vellus?*

PLUT. Itote ergo intro, Bacche.

BACCH. Quam ob rem?

PLUT. Ut hospitali epulo vos excipiam, priusquam abeatis.

BACCH. Recte hercle autumas: hæc enim res mihi molesta non est.

Δι. οὐ δῆτ᾽ ἐκείνη γ᾽, ἀλλὰ χρῆται πρὸς βίαν.
Αι. πῶς οὖν τις ἂν σώσειε τοιαύτην πόλιν,
ᾗ μήτε χλαῖνα, μήτε σισύρα ξυμφέρει;
Δι. εὕρισκε νὴ Δί᾽, εἴπερ ἀναδύσει πάλιν.
Αι. ἐκεῖ φράσαιμ᾽ ἄν· ἐνθαδὶ δ᾽ οὐ βούλομαι.
Δι. μὴ δῆτα σύ γ᾽· ἀλλ᾽ ἐνθένδ᾽ ἀνίει τἀγαθά.
Αι. τὴν γῆν ὅταν νομίσωσι τὴν τῶν πολεμίων
εἶναι σφετέραν, τὴν δὲ σφετέραν τῶν πολεμίων·
πόρον δὲ τὰς ναῦς, ἀπορίαν δὲ τὸν πόρον.
Δι. εὖ, πλὴν ὁ δικαστὴς αὐτὰ καταπίνει μόνος.
Πλ. κρίνοις ἄν.
Δι. αὕτη σφῷν κρίσις γενήσεται.
αἱρήσομαι γὰρ, ὅνπερ ἡ ψυχὴ θέλει.
Ευ. μεμνημένος νυν τῶν θεῶν, οὓς ὤμοσας,
ἦ μὴν ἀπάξειν μ᾽ οἴκαδ᾽, αἱροῦ τοὺς φίλους.
Δι. ῾Η ΓΛΩΣΣ᾽ ΟΜΩΜΟΚ᾽, Αἰσχύλον δ᾽ αἱρήσομαι.
Ευ. τί δέδρακας, ὦ μιαρώτατ᾽ ἀνθρώπων;
Δι. ἐγώ;
ἔκρινα νικᾷν Αἰσχύλον, τιὴ γὰρ οὔκ;
Ευ. αἴσχιστον ἔργον μ᾽ ἐργασάμενος προσβλέπεις;
Δι. τί δ᾽ αἰσχρὸν, ἢν μὴ τοῖσι θεωμένοις δοκῇ;
Ευ. ὦ σχέτλιε, περιόψει με δὴ τεθνηκότα;
Δι. τίς οἶδεν, εἰ τὸ ζῆν μέν ἐστι κατθανεῖν,
τὸ πνεῖν δὲ δειπνεῖν, καὶ τὸ καθεύδειν κώδιον;
Πλ. χωρεῖτε τοίνυν, ὦ Διόνυσ᾽, ἔσω.
Δι. τί δαί;
Πλ. ἵνα ξενίσω σφὼ πρὶν ἀποπλεῖν.
Δι. εὖ τοι λέγεις,

νὴ τὸν Δί'· οὐ γὰρ ἄχθομαι τῷ πράγματι.
Χο. μακάριόν γ' ἀνὴρ ἔχων
ξύνεσιν ἠκριβωμένην.
παρὰ δὲ πολλοῖσιν μαθεῖν.
ὅδε γὰρ εὖ φρονεῖν δοκήσας,
πάλιν ἄπεισιν οἴκαδ' αὖθις,
ἐπ' ἀγαθῷ μὲν τοῖς πολίταις,
ἐπ' ἀγαθῷ δὲ τοῖς ἑαυτοῦ
ξυγγενέσι τε καὶ φίλοις,
διὰ τὸ συνετὸς εἶναι.
χαρίεν οὖν, μὴ Σωκράτει
παρακαθήμενον λαλεῖν,
ἀποβαλόντα μουσικὴν,
τά τε μέγιστα παραλιπόντα
τῆς τραγῳδικῆς τέχνης.
τὸ δ' ἐπὶ σεμνοῖσιν λόγοισι
καὶ σκαριφισμοῖσιν λήρων
διατριβὴν ἀργὸν ποιεῖσθαι,
παραφρονοῦντος ἀνδρός.

ΠΛΟΥΤΩΝ, ΑΙΣΧΥΛΟΣ, ΧΟΡΟΣ.

Πλ. ΑΓΕ δὴ χαίρων, Αἰσχύλε, χώρει,
καὶ σῶζε πόλιν τὴν ἡμετέραν
γνώμαις ἀγαθαῖς, καὶ παίδευσον
τοὺς ἀνοήτους· πολλοὶ δ' εἰσίν·
καὶ δὸς τουτὶ Κλεοφῶντι φέρων,
καὶ τουτὶ τοῖσι πορισταῖς,
Μύρμηκί θ' ὁμοῦ καὶ Νικομάχῳ·
τόδε δ' Ἀρχενόμῳ·

CHOR. Beatus vir est, qui perfectam habet sapientiam: quod multis ex argumentis discere est. Etenim iste, quia sapere visus est, rursus redibit domum, bono civium, et bono suorum cognatorum et amicorum, quia perspicax et prudens est. Pulchrum itaque est, non Socrati adsidentem garrire, abjecta arte musica, omissisque iis, quæ præcipua sunt artis tragicæ. Sermonibus autem tetricis et subtilitatibus nugarum immorari otiosum, desipientis est hominis.

PLUTO, ÆSCHYLUS, CHORUS INITIATORUM.

PLUT. Agedum, Æschyle, lætus abi, et serva urbem nostram præceptis utilibus, et castiga stultos: sunt autem multi. Atque istuc trade Cleophonti, et hoc quæstoribus illis, Murmeci simul et Nicomacho; hoc autem Archenomo: et dic

ipsis ut cito ad me huc veniant, et ne cunctentur. Ni vero cito venerint, ego, ita me amet Apollo, fodicabo ipsos, et quadrupedes constrictos, una cum Adimanto Leucolophi filio, mox huc demittam.

ÆSCH. Faciam hæc: tu autem solium meum da Sophocli custodiendum et servandum, si forte aliquando huc redeam. Nam hunc mihi secundum esse judico in sapientia. Memineris vero, ut vafer ille homo et falsiloquus et scurra nunquam in sede mea vel invitus sedeat.

PLUT. Prælucete igitur vos huic lucernis sacris, simulque prosequimini, suis ipsum canticis et carminibus celebrantes.

CHOR. Principio felix iter abeunti poëtæ et in lucem properanti date, Dii inferi: deinde civitati magnorum bonorum bonas excogitationes. Nam magnis malis et acerbo armorum conflictu liberaremur hoc pacto. Pugnet autem Cleopho, et alius quicunque istorum voluerit, in patrio suo solo.

καὶ φράζ' αὐτοῖς, ταχέως ἥκειν
ὡς ἐμὲ δευρὶ, καὶ μὴ μέλλειν.
κἂν μὴ ταχέως ἥκωσιν, ἐγὼ,
νὴ τὸν Ἀπόλλω, στίξας αὐτοὺς,
καὶ ξυμποδίσας,
μετ' Ἀδειμάντου τοῦ λευκολόφου
κατὰ γῆς ταχέως ἀποπέμψω.

Αι. ταῦτα ποιήσω· σὺ δὲ τὸν θᾶκον
τὸν ἐμὸν παράδος Σοφοκλεῖ τηρεῖν,
καὶ διασώζειν, ἢν ἄρ' ἐγώ ποτε
δεῦρ' ἀφίκωμαι. τοῦτον γὰρ ἐγὼ
σοφίᾳ κρίνω δεύτερον εἶναι.
μέμνησο δ' ὅπως ὁ πανοῦργος ἀνὴρ,
καὶ ψευδολόγος, καὶ βωμολόχος,
μηδέποτ' εἰς τὸν θᾶκον τὸν ἐμὸν
μηδ' ἄκων ἐγκαθεδεῖται.

Πλ. φαίνετε τοίνυν ὑμεῖς τούτῳ
λαμπάδας ἱερὰς, χἄμα προπέμπετε,
τοῖσιν τούτου τοῦτον μέλεσιν
καὶ μολπαῖσιν κελαδοῦντες.

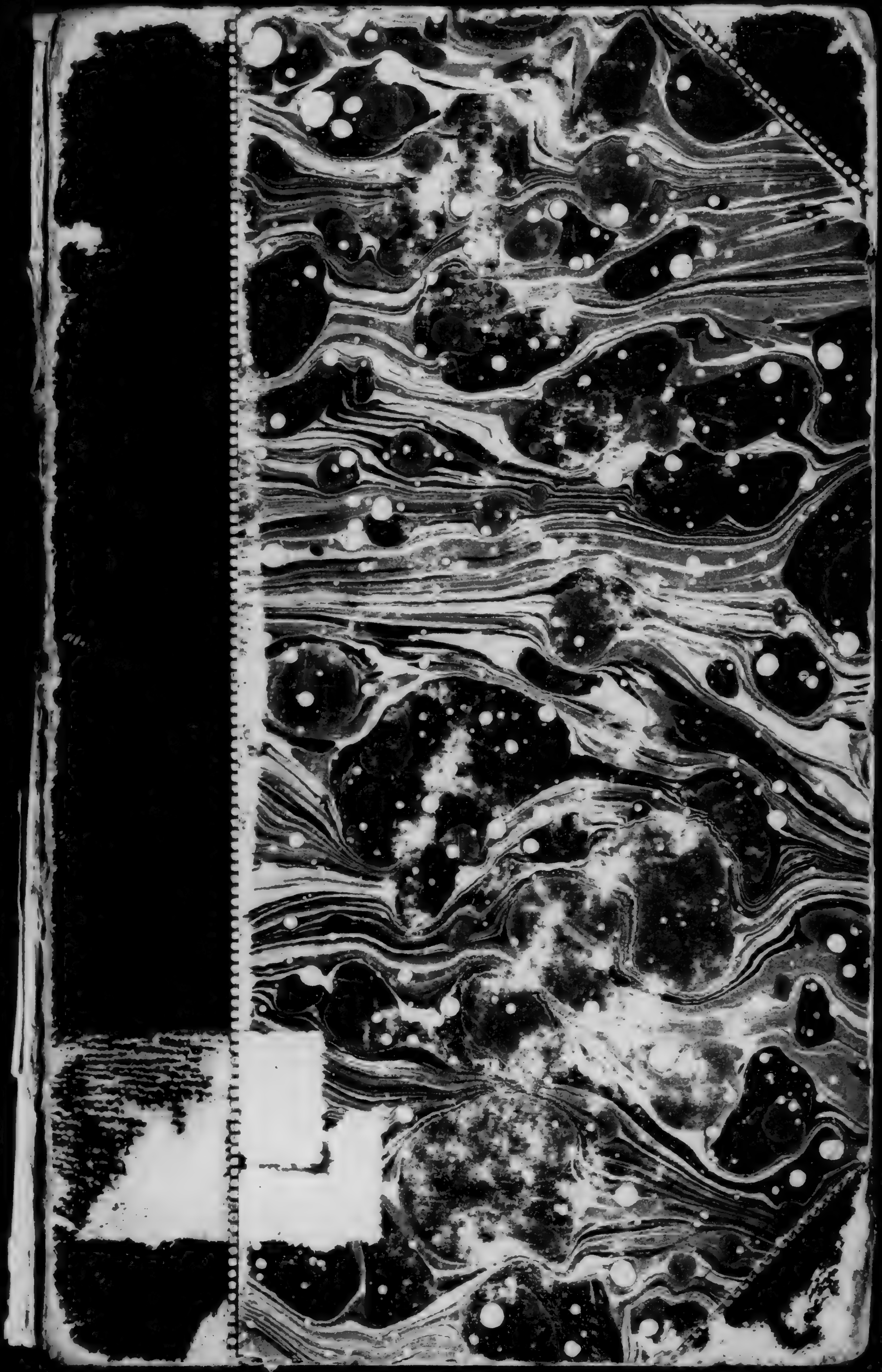
Χο. πρῶτα μὲν εὐοδίαν ἀγαθὴν ἀπιόντι ποιητῇ
κὲς φάος ὀρνυμένῳ δότε, δαίμονες οἱ κατὰ γαῖαν,
τῇ τε πόλει μεγάλων ἀγαθῶν ἀγαθὰς ἐπινοίας.
πάγχυ γὰρ ἐκ μεγάλων ἀχέων παυσαίμεθ' ἂν οὕτως,
ἀργαλέων τ' ἐν ὅπλοις ξυνόδων· Κλεοφῶν δὲ μαχέσθω,
κἄλλος ὁ βουλόμενος τούτων πατρίοις ἐν ἀρούραις.

LONDINI:

EXCUDEBAT N. BLISS.

VOLUME 2

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΗΣ.

ARISTOPHANIS

COMŒDIÆ

EX OPTIMIS EXEMPLARIBUS EMENDATÆ:

CUM

VERSIONE LATINA.

A

RICH. FRANC. PHIL. BRUNCK.

TOM. II.

LONDINI:
SUMTIBUS G. ET W. B. WHITTAKER.
1823.

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ

Π Λ Ο Υ Τ Ο Σ.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΚΑΡΙΩΝ θεράπων.
ΧΡΕΜΥΛΟΣ δεσπότης.
ΠΛΟΥΤΟΣ.
ΧΟΡΟΣ ΑΓΡΟΙΚΩΝ.
ΒΛΕΨΙΔΗΜΟΣ φίλος Χρεμύλου.
ΠΕΝΙΑ.
ΓΥΝΗ Χρεμύλου.
ΔΙΚΑΙΟΣ ΑΝΗΡ.
ΣΥΚΟΦΑΝΤΗΣ.
ΓΡΑΥΣ.
ΝΕΑΝΙΑΣ.
ΕΡΜΗΣ.
ΙΕΡΕΥΣ ΔΙΟΣ.

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ

Π Λ Ο Υ Τ Ο Σ.

ΚΑΡΙΩΝ ΧΡΕΜΥΛΟΣ, ΠΛΟΥΤΟΣ, ΧΟΡΟΣ.

Κα. Ὡς ἀργαλέον πρᾶγμ' ἐστὶν, ὦ Ζεῦ καὶ θεοὶ,
δοῦλον γενέσθαι παραφρονοῦντος δεσπότου.
ἢν γὰρ τὰ βέλτισθ' ὁ θεράπων λέξας τύχῃ,
δόξῃ δὲ μὴ δρᾷν ταῦτα τῷ κεκτημένῳ,
μετέχειν ἀνάγκη τὸν θεράποντα τῶν κακῶν.
τοῦ σώματος γὰρ οὐκ ἐᾷ τὸν κύριον
κρατεῖν ὁ δαίμων, ἀλλὰ τὸν ἐωνημένον.
καὶ ταῦτα μὲν δὴ ταῦτα. τῷ δὲ Λοξίᾳ,
ὃς θεσπιῳδεῖ τρίποδος ἐκ χρυσηλάτου,
μέμψιν δικαίαν μέμφομαι ταύτην, ὅτι
ἰατρὸς ὢν καὶ μάντις, ὥς φασιν, σοφὸς,
μελαγχολῶντ' ἀπέπεμψέ μου τὸν δεσπότην·
ὅστις ἀκολουθεῖ κατόπιν ἀνθρώπου τυφλοῦ,
τοὐναντίον δρῶν, ἢ προσῆκ' αὐτῷ ποιεῖν.

ARISTOPHANIS

PLUTO.

CARIO, CHREMYLUS, PLUTUS, CHORUS.

Car. O Jupiter Diique, quam molesta res est servum esse desipientis domini! Si enim optima quæque servus dixerit, secus autem facere hero videatur, servo evenire aliquid mali necesse est. Nam qui natura corporis sui dominus est, eum in illud jus habere non sinit Fortuna, sed illum qui id emerit. Atque hæc quidem ita se habent. Sed Loxiam, qui vaticinatur e tripode aureo, accuso hac justa accusatione, quod, medicus quum sit et vates, ut aiunt, sapiens, atra bili percitum dimisit herum meum; qui pone sequitur hominem cœcum, contra faciens atque eum conveniebat facere. Nam nos, qui videmus, cœcos

ducimus: iste autem sequitur, ac me insuper sequi cogit, nihil prorsus mihi respondens. Quapropter non potest fieri ut taceam, nisi dixeris, cur hunc sequamur tandem, here; sed facessam tibi negotium: non enim me verberabis, qui coronam habeo.

Chrem. Immo hercle, detracta prius corona, si mihi molestus eris, ut magis dolorem sentias.

Car. Nugæ! non enim quiescam, priusquam dicas mihi, quis tandem sit iste. Animo namque prorsus benevolo hoc sciscitor.

Chrem. At te non celabo: meorum enim vernarum fidelissimum te duco et occultissimum. Ego, qui vir sum pius et justus, iniqua utebar fortuna, et pauper eram.

Car. Novi equidem.

Chrem. Alii autem ditescebant sacrilegi, causidici, et sycophantæ, et scelesti.

Car. Credo.

Chrem. Scitatum igitur profectus sum ad deum, meam quidem hominis miseri rem familiarem fere jam existimans exhaustam esse: de filio autem, qui mihi unicus est, interrogaturus, an eum oporteat mutatis moribus fieri improbum, injustum, omnis honestatis expertem, utpote qui vitæ id putarem conducere.

Car. Quid ergo Phœbus profatus est e sertis?

οἱ γὰρ βλέποντες τοῖς τυφλοῖς ἡγούμεθα·
οὗτος δ' ἀκολουθεῖ, κᾀμὲ προσβιάζεται,
καὶ ταῦτ' ἀποκρινόμενος τοπαράπαν οὐδὲ γρύ.
ἐγὼ μὲν οὖν οὐκ ἔσθ' ὅπως σιγήσομαι,
ἢν μὴ φράσῃς, ὅ τι τῷδ' ἀκολουθοῦμέν ποτε,
ὦ δέσποτ'· ἀλλά σοι παρέξω πράγματα.
οὐ γάρ με τυπτήσεις, στέφανον ἔχοντά γε.
Χρ. μὰ Δί', ἀλλ' ἀφελὼν τὸν στέφανον, ἢν λυπῇς τι με,
ἵνα μᾶλλον ἀλγῇς.
Κα. λῆρος· οὐ γὰρ παύσομαι,
πρὶν ἂν φράσῃς μοι, τίς ποτ' ἐστὶν οὑτοσί.
εὔνους γὰρ ὢν σοι πυνθάνομαι πάνυ σφόδρα.
Χρ. ἀλλ' οὔ σε κρύψω· τῶν ἐμῶν γὰρ οἰκετῶν
πιστότατον ἡγοῦμαί σε καὶ κλεπτίστατον.
ἐγὼ θεοσεβὴς καὶ δίκαιος ὢν ἀνὴρ
κακῶς ἔπραττον, καὶ πένης ἦν.
Κα. οἶδά τοι.
Χρ. ἕτεροι δ' ἐπλούτουν, ἱερόσυλοι, ῥήτορες,
καὶ συκοφάνται, καὶ πονηροί.
Κα. πείθομαι.
Χρ. ἐπερησόμενος οὖν ᾠχόμην ὡς τὸν θεὸν,
τὸν ἐμὸν μὲν αὐτοῦ τοῦ ταλαιπώρου σχεδὸν
ἤδη νομίζων ἐκτετοξεῦσθαι βίον·
τὸν δ' υἱὸν, ὅσπερ ὢν μόνος μοι τυγχάνει,
πευσόμενος εἰ χρὴ μεταβαλόντα τοὺς τρόπους,
εἶναι πανοῦργον, ἄδικον, ὑγιὲς μηδὲ ἓν,
ὡς τῷ βίῳ τοῦτ' αὐτὸ νομίσας ξυμφέρειν.
Κα. τί δῆθ' ὁ Φοῖβος ἔλακεν ἐκ τῶν στεμμάτων;

Χρ. πεύσει. σαφῶς γὰρ ὁ θεὸς εἶπέ μοι τοδί·
ὅτῳ ξυναντήσαιμι πρῶτον ἐξιὼν,
ἐκέλευσε τούτου μὴ μεθίεσθαί μ' ἔτι·
πείθειν δ' ἐμαυτῷ ξυνακολουθεῖν οἴκαδε.
Κα. καὶ τῷ ξυναντᾷς δῆτα πρώτῳ;
Χρ. τουτωΐ.
Κα. εἶτ' οὐ ξυνίης τὴν ἐπίνοιαν τοῦ θεοῦ,
φράζουσαν, ὦ σκαιότατε, σοι σαφέστατα,
ἀσκεῖν τὸν υἱὸν τὸν ἐπιχώριον τρόπον;
Χρ. τῷ τοῦτο κρίνεις;
Κα. δῆλον ὁτιὴ καὶ τυφλὸς
γνῶναι δοκεῖ τοῦθ', ὡς σφόδρ' ἐστὶ ξυμφέρον,
ΤΟ ΜΗΔΕΝ ΑΣΚΕΙΝ ΥΓΙΕΣ ΑΝ ΤΩ ΝΥΝ ΧΡΟΝΩ.
Χρ. οὐκ ἔσθ' ὅπως ὁ χρησμὸς εἰς τοῦτο ῥέπει,
ἀλλ' εἰς ἕτερόν τι μεῖζον. ἢν δ' ἡμῖν φράσῃ
ὅστις ποτ' ἐστὶν οὑτοσὶ, καὶ τοῦ χάριν,
καὶ τοῦ δεόμενος, ἦλθε μετὰ νῷν ἐνθαδὶ,
πυθοίμεθ' ἂν τὸν χρησμὸν ἡμῶν, ὅ τι νοεῖ.
Κα. ἄγε δὴ, πρότερον σὺ σαυτὸν ὅστις εἶ φράσον,
ἢ τἀπὶ τούτοις δρῶ. λέγειν χρὴ ταχὺ πάνυ.
Πλ. ἐγὼ μὲν οἰμώζειν λέγω σοι.
Κα. μανθάνεις,
ὅς φησιν εἶναι;
Χρ. σοὶ λέγει τοῦτ', οὐκ ἐμοί.
σκαιῶς γὰρ αὐτοῦ καὶ χαλεπῶς ἐκπυνθάνει.
ἀλλ' εἴ τι χαίρεις ἀνδρὸς εὐόρκου τρόποις,
ἐμοὶ φράσον.

CHREM. Audies. Clare namque Deus dixit mihi hocce: *cui occurrerem primum egressus, ab eo me jussit non amplius discedere, eique persuadere, ut me sequatur domum.*

CAR. Cui ergo primo occurristi?

CHREM. Huic.

CAR. Itane non intelligis mentem dei, hominum ineptissime, quæ tibi dicit clarissime, filium tuum ut educes vernaculo more?

CHREM. Quonam argumento istuc judicas?

CAR. Nimirum vel cœcus cognoscere sibi hoc videatur, *valde esse conducibile nihil boni conari hoc tempore.*

CHREM. Non potest fieri ut oraculum illo vergat, sed ad majus aliud quidpiam. Quod si nobis dixerit iste, quinam sit, et qua gratia, et cujus rei indigens venerit nobiscum huc, intelligeremus quænam sit mens oraculi nostri.

CAR. Agedum tutemet te indica, quinam sis, priusquam faciam quæ deinceps consecutura sunt. Dicere oportet quam citissime.

PLUT. Equidem ejulare te jubeo.

CAR. Intelligis quem se dicat esse?

CHREM. Tibi hoc dicit, non mihi. Nam rustice et duriter eum interrogas. At tu, si tibi placent hominis candidi mores, dic mihi.

PLUT. Plorare equidem tibi dico.

CAR. Amplectere virum et omen oblatum a Deo.

CHREM. Haud impune, ita mihi Ceres propitia sit, id feres amplius.

CAR. Nisi enim declares qui sis, male te malum perdam.

PLUT. O boni, discedite a me.

CHREM. Haudquaquam.

CAR. Equidem optimum est quod dico, here: perdam hominem hunc pessime. Statuam enim eum in loco aliquo prærupto; post ibi relicto homine abibo, ut inde delapsus cervices frangat.

CHREM. Tolle vero sublimem ocius.

PLUT. Nequaquam.

CHREM. Dicesne igitur?

PLUT. Sed si audiatis me, qui sim, sat scio, aliquid mali facietis mihi, nec me dimittetis.

CHREM. Nos quidem hercle, si modo velis ipse.

PLUT. Amittite nunc me primum.

CHREM. Ecce amittimus.

PLUT. Audite jam. Necesse est enim, ut videtur, me dicere, quæ celare constitueram. Ego enim sum Plutus.

CHREM. O impurissime hominum omnium! itane vero tacebas, Plutus quum esses?

CAR. Tu Plutus, tam ærumnoso statu?

CHREM. O Phœbe Apollo, et dii et dæmones et Jupiter! Quid ais? illene revera es tu?

PLUT. Ille inquam.

CHREM. Is ipsusne es?

Πλ. κλάειν ἔγωγέ σοι λέγω.
Κα. δέχου τὸν ἄνδρα καὶ τὸν ὄρνιν τοῦ θεοῦ.
Χρ. οὔ τοι, μὰ τὴν Δήμητρα, χαιρήσεις ἔτι.
Κα. ἢν μὴ φράσῃς γὰρ, ἀπό σ' ὀλῶ κακὸν κακῶς.
Πλ. ὦ 'τὰν, ἀπαλλάχθητον ἀπ' ἐμοῦ.
Χρ. πώμαλα.
Κα. καὶ μὴν ὃ λέγω, βέλτιστόν ἐστι, δέσποτα·
ἀπολῶ τὸν ἄνθρωπον κάκιστα τουτονί.
ἀναθεὶς γὰρ ἐπὶ κρημνόν τινα, κᾆτ' αὐτὸν λιπὼν
ἄπειμ', ἵν' ἐκεῖθεν ἐκτραχηλισθῇ πεσών.
Χρ. ἀλλ' αἶρε ταχέως.
Πλ. μηδαμῶς.
Χρ. οὔκουν ἐρεῖς;
Πλ. ἀλλ' ἢν πύθησθέ μ', ὅστις εἴμ', εὖ οἶδ' ὅτι
κακόν τι μ' ἐργάσεσθε, κοὐκ ἀφήσετε.
Χρ. νὴ τοὺς θεοὺς ἡμεῖς γ', ἐὰν βούλῃ γε σύ.
Πλ. μέθεσθέ νύν μου πρῶτον.
Χρ. ἠνὶ μεθίεμεν.
Πλ. ἀκούετον δή. δεῖ γὰρ, ὡς ἔοικ', ἐμὲ
λέγειν, ἃ κρύπτειν ἦ παρεσκευασμένος.
ἐγὼ γάρ εἰμι Πλοῦτος.
Χρ. ὦ μιαρώτατε
ἀνδρῶν ἁπάντων· εἶτ' ἐσίγας Πλοῦτος ὤν;
Κα. σὺ Πλοῦτος, οὕτως ἀθλίως διακείμενος;
Χρ. ὦ Φοῖβ' Ἄπολλον, καὶ θεοὶ, καὶ δαίμονες,
καὶ Ζεῦ, τί φῄς; ἐκεῖνος ὄντως εἶ σύ;
Πλ. ναί.
Χρ. ἐκεῖνος αὐτός;

Πλ. αὐτότατος.
Χρ. πόθεν οὖν, φράσον,
αὐχμῶν βαδίζεις;
Πλ. ἐκ Πατροκλέους ἔρχομαι,
ὃς οὐκ ἐλούσατ' ἐξότου περ ἐγένετο.
Χρ. τουτὶ δὲ τὸ κακὸν πῶς ἔπαθες; κάτειπέ μοι.
Πλ. ὁ Ζεύς με ταῦτ' ἔδρασεν, ἀνθρώποις φθονῶν.
ἐγὼ γὰρ ὢν μειράκιον ἠπείλησ', ὅτι
ὡς τοὺς δικαίους καὶ σοφοὺς καὶ κοσμίους
μόνους βαδιοίμην· ὁ δ' ἔμ' ἐποίησεν τυφλὸν,
ἵνα μὴ διαγιγνώσκοιμι τούτων μηδένα.
οὕτως ἐκεῖνος τοῖσι χρηστοῖσι φθονεῖ.
Χρ. καὶ μὴν διὰ τοὺς χρηστούς γε τιμᾶται μόνους,
καὶ τοὺς δικαίους.
Πλ. ὁμολογῶ σοι.
Χρ. φέρε, τί οὖν;
εἰ πάλιν ἀναβλέψειας, ὥσπερ καὶ προτοῦ,
φεύγοις ἂν ἤδη τοὺς πονηρούς;
Πλ. φήμ' ἐγώ.
Χρ. ὡς τοὺς δικαίους δ' ἂν βαδίζοις;
Πλ. πάνυ μὲν οὖν.
πολλοῦ γὰρ αὐτοὺς οὐχ ἑώρακα χρόνου.
Χρ. καὶ θαῦμά γ' οὐδέν· οὐδ' ἐγὼ γὰρ ὁ βλέπων.
Πλ. ἄφετόν με νῦν. ἴστον γὰρ ἤδη τἀπ' ἐμοῦ.
Χρ. μὰ Δί', ἀλλὰ πολλῷ μᾶλλον ἑξόμεσθά σου.
Πλ. οὐκ ἠγόρευον, ὅτι παρέξειν πράγματα
ἐμέλλετόν μοι;
Χρ. καὶ σύ γ', ἀντιβολῶ, πιθοῦ,

PLUT. Ipsissimus.

CHREM. Unde igitur, dic mihi, squalidus incedis?

PLUT. E Patroclis domo venio, qui non lavit postquam natus est.

CHREM. Cœcitatem autem hanc dic mihi, undenam te afflictet?

PLUT. Jupiter ita me male habuit, hominibus invidens. Ego enim quum essem adhuc adolescentulus, minatus eram, me ad justos et sapientes et modestos solos iturum: ille autem me fecit cœcum, ut ne dignoscerem illorum quemquam: adeo ille probis invidet.

CHREM. Atqui a probis honore adficitur solis et a justis.

PLUT. Adsentior tibi.

CHREM. Age, quid ergo? si rursus cerneres, ut antehac, fugitaresne tum malos?

PLUT. Ita aio.

CHREM. Iresne vero ad bonos?

PLUT. Maxime quidem: multo enim eos non vidi tempore.

CHREM. Et nihil mirum sane: nec enim ego, qui cerno.

PLUT. Dimittite nunc me. Jam enim me et mea omnia cognoscitis.

CHREM. Non hercle: sed multo magis te retinebimus.

PLUT. Nonne dicebam fore ut molestias exhibeatis mihi?

CHREM. At tu sine, quæso, ut hoc tibi persuadeam, et ne de-

seras me. Non enim invenies me ipso, etiamsi quæras, hominem melius moratum. Non inquam, Jovem testor: nec enim est alius, præterquam ego.

PLUT. Hæc dicunt omnes: quando autem me adepti sunt revera, et evaserunt divites, plane supra modum fiunt mali.

CHREM. Ita quidem obtinet: sunt tamen non omnes mali.

PLUT. Non hercle omnes modo, sed ad unum omnes simul.

CAR. Flebis largiter.

CHREM. At tu ut scias, quanta, si apud nos maneas, eventura sint bona, adverte animum, ut intelligas. Arbitror enim, modo deus adnuat, me ista te liberaturum cœcitate, restituto tibi visu.

PLUT. Minime istuc feceris; nolo enim rursus visum recipere.

CHREM. Quid ais?

CAR. Homo iste ingenio natus est ad miseriam.

PLUT. Jupiter enim, sat scio, quum primum stulta horum facta animadvertet, penitus me perdet.

CHREM. Nunc vero nonne hoc facit, qui te passim offendentem errare sinit?

PLUT. Nescio: at ego illum formido maxime.

CHREM. Itane? ô timidissime omnium deorum! Putasne vero fore Jovis tyrannidem et fulmina trioboli, si visum recipias tu vel in modicum tempus?

PLUT. Vah! ne dixeris ista, miser.

καὶ μή μ' ἀπολίπῃς· οὐ γὰρ εὑρήσεις ἐμοῦ
ζητῶν ἔτ' ἄνδρα τοὺς τρόπους βελτίονα·
μὰ τὸν Δί'· οὐ γάρ ἐστιν ἄλλος, πλὴν ἐγώ.
Πλ. ταυτὶ λέγουσι πάντες· ἡνίκ' ἂν δ' ἐμοῦ
τύχωσ' ἀληθῶς, καὶ γένωνται πλούσιοι,
ἀτεχνῶς ὑπερβάλλουσι τῇ μοχθηρίᾳ.
Χρ. ἔχει μὲν οὕτως· εἰσὶ δ' οὐ πάντες κακοί.
Πλ. μὰ Δί' ἀλλ' ἀπαξάπαντες.
Κα. οἰμώξει μακρά
Χρ. σὺ δ', ὡς ἂν εἰδῇς ὅσα, παρ' ἡμῖν ἢν μένῃς,
γενήσετ' ἀγαθὰ, πρόσεχε τὸν νοῦν, ἵνα πύθῃ.
οἶμαι, γὰρ, οἶμαι, ξὺν θεῷ δ' εἰρήσεται,
ταύτης ἀπαλλάξειν σε τῆς ὀφθαλμίας,
βλέψαι ποιήσας.
Πλ. μηδαμῶς τοῦτ' ἐργάσῃ.
οὐ βούλομαι γὰρ πάλιν ἀναβλέψαι.
Χρ. τί φῄς;
Κα. ἄνθρωπος οὗτός ἐστιν ἄθλιος φύσει.
Πλ. ὁ Ζεὺς μὲν οὖν οἶδ' ὡς, τὰ τούτων μῶρ' ἐπεὶ
πύθοιτ' ἂν, ἐπιτρίψει με.
Χρ. νῦν δ' οὐ τοῦτο δρᾷ,
ὅστις σε προσπταίοντα περινοστεῖν ἐᾷ;
Πλ. οὐκ οἶδ'· ἐγὼ δ' ἐκεῖνον ὀῤῥωδῶ πάνυ.
Χρ. ἄληθες; ὦ δειλότατε πάντων δαιμόνων·
οἴει γὰρ εἶναι τὴν Διὸς τυραννίδα,
καὶ τοὺς κεραυνοὺς ἀξίους τριωβόλου,
ἐάν γ' ἀναβλέψῃς σὺ κἂν σμικρὸν χρόνον;
Πλ. ἆ, μὴ λέγ', ὦ πονηρὲ ταῦτ'.

Χρ. ἔχ' ἥσυχος.
ἐγὼ γὰρ ἀποδείξω σε τοῦ Διὸς πολὺ
μεῖζον δυνάμενον.
Πλ. ἐμὲ σύ;
Χρ. νὴ τὸν οὐρανόν.
αὐτίκα γὰρ ἄρχει διὰ τίν' ὁ Ζεὺς τῶν θεῶν;
Κα. διὰ τἀργύριον· πλεῖστον γάρ ἐστ' αὐτῷ.
Χρ. φέρε,
τίς οὖν ὁ παρέχων ἐστὶν αὐτῷ τοῦθ';
Κα. ὁδί.
Χρ. θύουσι δ' αὐτῷ διὰ τίν'; οὐ διὰ τουτονί;
Κα. καὶ νὴ Δί' εὔχονταί γε πλουτεῖν ἄντικρυς.
Χρ. οὔκουν ὅδ' ἐστὶν αἴτιος, καὶ ῥᾳδίως
παύσειεν, εἰ βούλοιτο, ταῦτ' ἄν;
Πλ. ὅτι τί δή;
Χρ. ὅτι οὐδ' ἂν εἷς θύσειεν ἀνθρώπων ἔτι,
οὐ βοῦν ἄν, οὐχὶ ψαιστόν, οὐκ ἄλλ' οὐδὲ ἕν,
μὴ βουλομένου σοῦ.
Πλ. πῶς;
Χρ. ὅπως; οὐκ ἔσθ' ὅπως
ὠνήσεται δήπουθεν, ἢν σὺ μὴ παρὼν
αὐτὸς διδῷς τἀργύριον, ὥστε τοῦ Διὸς
τὴν δύναμιν, ἢν λυπῇ τι, καταλύσεις μόνος.
Πλ. τί λέγεις; δι' ἐμὲ θύουσιν αὐτῷ;
Χρ. φήμ' ἐγώ.
καὶ νὴ Δί', εἴ τι γ' ἔστι λαμπρὸν καὶ καλόν,
ἢ χάριεν ἀνθρώποισι, διὰ σὲ γίγνεται.
ἅπαντα τῷ πλουτεῖν γάρ ἐσθ' ὑπήκοα.

CHREM. Quiesce: ego enim ostendam te Jove multo plus posse.

PLUT. Mene tu?

CHREM. Per cœlum juro. Et primum quidem per quemnam imperat Jupiter Diis?

CAR. Per argentum: plurimum enim est ei.

CHREM. Age, quis itaque est, qui hoc ei præbet?

CAR. Hicce.

CHREM. Per quem vero sacrificant illi? nonne per hunc?

CAR. Et quidem hercle precantur palam, ut ditescant.

CHREM. Nonne igitur hicce causa est, et facile finem imponat, si velit, his rebus?

PLUT. Quid ita?

CHREM. Quia haud quisquam hominum sacrificaret amplius nec bovem, nec libum, nec aliud quicquam, te nolente.

PLUT. Quomodo?

CHREM. Quomodo? nullo modo fiet, ut emat scilicet, nisi tu præsens ipse des argentum: itaque Jovis potentiam, si tibi molestus fuerit, tolles solus.

PLUT. Quid autumas? Per me sacrificant ei?

CHREM. Aio ego. Atque hercle si quid est præclarum et pulchrum, aut venustum hominibus, id oer te fit: omnia enim divitiis parent.

Car. Sane equidem propter pauxillum argenti servus sum factus, quod non æque essem dives.

Chrem. Et meretriculas aiunt Corinthias, siquando eas pauper quispiam adtentaverit, ne animum quidem advertere; si vero dives, clunem eas extemplo illi obvertere.

Car. Quin et pueros aiunt idem istuc factitare, non amatorum, sed pecuniæ gratia.

Chrem. Non probos vero, sed meritorios, quoniam non flagitant pecuniam probi.

Car. Quid ergo?

Chrem. Alius equum generosum, alius canes venaticos.

Car. Namque dum pudet eos forte pecuniam petere, verbo involvunt malitiam.

Chrem. Artes item omnes propter te et commenta quævis callida inter homines sunt inventa. Alius enim eorum corium secat in sutrina sedens.

Car. Alius ferrum cudit, alius fabricatur e ligno.

Chrem. Alius aurum fundit, quod a te accepit.

Car. Alius edepol obvios in viis expilat, alius parietes perfodit.

Chrem. Alius fullonicam exercet.

Car. Alius lavat pelles.

Chrem. Alius coria macerat: alius vendit cepas.

Car. Alius deprehensus in adulterio propter te vulsuram patitur.

Plut. Hei me miserum! hæc me dudum latuerant.

Car. Magnus vero Rex nonne propter hunc superbit?

Chrem. Concio nonne propter hunc agitur?

Car. Quid? triremes nonne tu imples? dic mihi.

Κα. ἔγωγέ τοι διὰ μικρὸν ἀργυρίδιον
δοῦλος γεγένημαι, διὰ τὸ μὴ πλουτεῖν ἴσως.
Χρ. καὶ τάς γ' ἑταίρας φασὶ τὰς Κορινθίας,
ὅταν μὲν αὐτὰς τὶς πένης πειρῶν τύχῃ,
οὐδὲ προσέχειν τὸν νοῦν· ἐὰν δὲ πλούσιος,
τὸν πρωκτὸν αὐτὰς εὐθὺς ὡς τοῦτον τρέπειν.
Κα. καὶ τούς γε παῖδας φασὶ ταυτὸ τοῦτο δρᾷν,
οὐ τῶν ἐραστῶν, ἀλλὰ τἀργυρίου χάριν.
Χρ. οὐ τούς γε χρηστοὺς, ἀλλὰ τοὺς πόρνους· ἐπεὶ
αἰτοῦσιν οὐκ ἀργύριον οἱ χρηστοί.
Κα. τί δέ;
Χρ. ὁ μὲν ἵππον ἀγαθὸν, ὁ δὲ κύνας θηρευτικάς.
Κα. αἰσχυνόμενοι γὰρ ἀργύριον αἰτεῖν ἴσως,
ὀνόματι περιπέττουσι τὴν μοχθηρίαν.
Χρ. τέχναι δὲ πᾶσαι διὰ σὲ, καὶ σοφίσματα,
ἐν τοῖσιν ἀνθρώποισιν ἔσθ' εὑρημένα.
ὁ μὲν γὰρ αὐτῶν σκυτοτομεῖ καθήμενος.
Κα. ἕτερος δὲ χαλκεύει τις, ὁ δὲ τεκταίνεται.
Χρ. ὁ δὲ χρυσοχοεῖ γε, χρυσίον παρὰ σοῦ λαβών.
Κα. ὁ δὲ λωποδυτεῖ γε, νὴ Δί', ὁ δὲ τοιχωρυχεῖ.
Χρ. ὁ δέ γναφεύει γ'.
Κα. ὁ δέ γε πλύνει κώδια.
Χρ. ὁ δὲ βυρσεδοψεῖ γ'· ὁ δέ γε πωλεῖ κρόμμυα.
Κα. ὁ δ' ἁλούς γε μοιχὸς διὰ σέ που παρατίλλεται.
Πλ. οἴμοι τάλας, ταυτί μ' ἐλάνθανεν πάλαι.
Κα. ὁ μέγας δὲ βασιλεὺς οὐχὶ διὰ τοῦτον κομᾷ;
Χρ. ἡ 'κκλησία δ' οὐχὶ διὰ τοῦτον γίγνεται;
Κα. τί δέ; τὰς τριήρεις οὐ σὺ πληροῖς; εἴπ' ἐμοί.

Χρ. τὸ δ' ἐν Κορίνθῳ ξενικὸν οὐχ οὗτος τρέφει;
Κα. ὁ Πάμφιλος δ' οὐχὶ διὰ τοῦτον κλαύσεται;
Χρ. ὁ Βελονοπώλης δ' οὐχὶ μετὰ τοῦ Παμφίλου;
Κα. Ἀγύῤῥιος δ' οὐχὶ διὰ τοῦτον πέρδεται;
Χρ. Φιλέψιος δ' οὐχ ἕνεκά σου μύθους λέγει;
Κα. ἡ ξυμμαχία δ' οὐχὶ διὰ σὲ τοῖς Αἰγυπτίοις;
Χρ. ἐρᾷ δὲ Λαῒς οὐ διὰ σὲ Φιλωνίδου;
Κα. ὁ Τιμοθέου δὲ πύργος - - -
Χρ. ἐμπέσοι γέ σοι.
τὰ δὲ πράγματ' οὐχὶ διὰ σὲ πάντα πράττεται;
μονώτατος γὰρ εἶ σὺ πάντων αἴτιος,
καὶ τῶν κακῶν, καὶ τῶν ἀγαθῶν, εὖ ἴσθ' ὅτι.
Κα. κρατοῦσι γοῦν κἀν τοῖς πολέμοις ἑκάστοτε.
ἐφ' οἷς ἂν οὗτος ἐπικαθέζηται μόνος.
Πλ. ἐγὼ τοσαῦτα δυνατός εἰμ' εἷς ὢν ποιεῖν;
Χρ. καὶ ναὶ μὰ Δία τούτων γε πολλῷ πλείονα·
ὥστ' οὐδὲ μεστός σου γέγον' οὐδεὶς πώποτε.
τῶν μὲν γὰρ ἄλλων ἐστὶ πάντων πλησμονή·
ἔρωτος.
Κα. ἄρτων.
Χρ. μουσικῆς.
Κα. τραγημάτων.
Χρ. τιμῆς.
Κα. πλακούντων.
Χρ. ἀνδραγαθίας.
Κα. ἰσχάδων.
Χρ. φιλοτιμίας.
Κα. μάζης.

CHREM. Conductum vero in Corintho exercitum nonne hic alit?

CAR. Pamphilus nonne propter hunc plorabit?

CHREM. Nonne Belonopoles una cum Pamphilo?

CAR. Nonne Agyrrius propter hunc pedit?

CHREM. Nonne Philepsius tui causa fabulas narrat?

CAR. Nonne propter te auxilia sunt Ægyptiis?

CHREM. Nonne propter te Philonidem amat Laïs?

CAR. Timothei autem turris—

CHREM. Ea quidem te obruat. Nonne omnia negotia propter te geruntur? solus enim omnino tu es omnium causa et malorum et bonorum: hoc probe scias ita esse.

CAR. Itaque et in bellis superiores identidem sunt, super quibus iste sessitaverit solus.

PLUT. Egone tanta possum solus efficere?

CHREM. Et istis hercle multo plura. Ideo nec plenus tui quisquam est factus unquam. Nam aliarum rerum est omnium satietas: amoris.

CAR. Panum.

CHREM. Musicæ.

CAR. Bellariorum.

CHREM. Honoris.

CAR. Placentarum.

CHREM. Virtutis.

CAR. Ficuum.

CHREM. Ambitionis.

CAR. Pultis.

Chrem. Imperi.

Car. Lentis.

Chrem. Tui autem plenus nemo unquam fuit. Sed si quis talenta lucratus fuerit tredecim, multo magis cupit sedecim lucrarier: quæ si confecerit, quadraginta vult, aut sibi vitalem vitam esse negat.

Plut. Recte quidem mihi videmini dicere omnino: sed de uno tantum solicitus sum.

Chrem. Qua de re? memora.

Plut. Quo pacto ego potentiæ hujus, quam vos dicitis habere me, compos fiam.

Chrem. Enimvero hercle haud temerarium est, quod dicant omnes, rem plenam timoris esse divitias.

Plut. Minime vero: sed me calumniatus est parietum perfossor quispiam. Quum enim aliquando irrepsisset in domum, nihil potuit illinc auferre, occlusis omnibus repertis: tum providentiam meam nominavit *timiditatem*.

Chrem. Ne jam tibi curæ sit quicquam: nam si eris promto et parato animo ad res agendas, faxo, ut cernas acutius Lynceo.

Plut. Quomodo igitur poteris hoc efficere, mortalis quum sis?

Chrem. Spem aliquam bonam foveo ex illis, quæ mihi dixit Phœbus ipse, Pythicam quatiens laurum.

Plut. Ergone ille etiam horum est conscius?

Chrem. Ita inquam.

Plut. Videte---

Χρ. στρατηγίας.
Κα. φακῆς.
Χρ. σοῦ δ' ἐγένετ' οὐδεὶς μεστὸς οὐδεπώποτε.
ἀλλ' ἢν τάλαντά τις λάβῃ τρία καὶ δέκα,
πολὺ μᾶλλον ἐπιθυμεῖ λαβεῖν ἑκκαίδεκα·
κᾂν ταῦτ' ἀνύσηται, τετταράκοντα βούλεται,
ἤ φησιν οὐ βιωτὸν αὐτῷ τὸν βίον.
Πλ. εὖ τοι λέγειν ἔμοιγε φαίνεσθον πάνυ·
πλὴν ἓν μόνον δέδοικα.
Χρ. φράζε τοῦ πέρι.
Πλ. ὅπως ἐγὼ τὴν δύναμιν, ἣν ὑμεῖς φατὲ
ἔχειν με, ταύτης δεσπότης γενήσομαι.
Χρ. νὴ τὸν Δί'· ἀλλὰ καὶ λέγουσι πάντες, ὡς
δειλότατόν ἐσθ' ὁ Πλοῦτος.
Πλ. ἥκιστ'· ἀλλ' ἐμὲ
τοιχωρύχος τις διέβαλεν. εἰσδὺς γάρ ποτε,
οὐκ εἶχεν, ἐς τὴν οἰκίαν, οὐδὲν λαβεῖν,
εὑρὼν ἁπαξάπαντα κατακεκλεισμένα·
εἶτ' ὠνόμασέ μου τὴν πρόνοιαν, δειλίαν.
Χρ. μὴ νῦν μελέτω σοι μηδέν· ὡς, ἐὰν γένῃ
ἀνὴρ πρόθυμος αὐτὸς εἰς τὰ πράγματα,
βλέποντ' ἀποδείξω σ' ὀξύτερον τοῦ Λυγκέως.
Πλ. πῶς οὖν δυνήσει τοῦτο δρᾶσαι, θνητὸς ὤν;
Χρ. ἔχω τιν' ἀγαθὴν ἐλπίδ', ἐξ ὧν εἶπέ μοι
ὁ Φοῖβος αὐτὸς, Πυθικὴν σείσας δάφνην.
Πλ. κᾀκεῖνος οὖν ξύνοιδε ταῦτα;
Χρ. φήμ' ἐγώ.
Πλ. ὁρᾶτε.

Χρ. μὴ φρόντιζε μηδὲν, ὦ 'γαθέ.
ἐγὼ γὰρ, εὖ τοῦτ' ἴσθι, κεἰ δεῖ μ' ἀποθανεῖν,
αὐτὸς διαπράξω ταῦτα.
Κα. κἂν βούλῃ γ' ἐγώ.
Χρ. πολλοὶ δ' ἔσονται χ' ἅτεροι νῷν ξύμμαχοι,
ὅσοις δικαίοις οὖσιν οὐκ ἦν ἄλφιτα.
Πλ. παπαί· πονηρούς γ' εἶπας ἡμῖν ξυμμάχους.
Χρ. οὔκ· ἤν γε πλουτήσωσιν ἐξ ἀρχῆς πάλιν.
ἀλλ' ἴθι σὺ μὲν ταχέως δραμών.
Κα. τί δρῶ; λέγε.
Χρ. τοὺς ξυγγεώργους κάλεσον, εὑρήσεις δ' ἴσως
ἐν τοῖσιν ἀγροῖς αὐτοὺς ταλαιπωρουμένους,
ὅπως ἂν ἴσον ἕκαστος, ἐνταυθοῖ παρὼν,
ἡμῖν μετάσχῃ τοῦδε τοῦ Πλούτου μέρος.
Κα. καὶ δὴ βαδίζω· τοῦτο δὲ τὸ κρεάδιον
τῶν ἔνδοθέν τις εἰσενεγκάτω λαβών.

Χρεμύλος.

ἐμοὶ μελήσει τοῦτό γ'· ἀλλ' ἀνύσας τρέχε.
σὺ δ', ὦ κράτιστε Πλοῦτε πάντων δαιμόνων,
ἔσω μετ' ἐμοῦ δεῦρ' εἴσιθ'· ἡ γὰρ οἰκία
αὕτη 'στὶν, ἣν δεῖ χρημάτων σε τήμερον
μεστὴν ποιῆσαι, καὶ δικαίως κἀδίκως.

Πλοῦτος.

ἀλλ' ἄχθομαι μὲν εἰσιὼν, νὴ τοὺς θεοὺς,
ἐς οἰκίαν ἑκάστοτ' ἀλλοτρίαν πάνυ·
ἀγαθὸν γὰρ ἀπέλαυσ' οὐδὲν αὐτοῦ πώποτε.
ἢν μὲν γὰρ ἐς φειδωλὸν εἰσελθὼν τύχω,
εὐθὺς κατώρυξέν με κατὰ τῆς γῆς κάτω·

Chrem. Liquido es et tranquillo animo, ô bone: ego enim, scias hoc velim, tametsi me necesse sit mortem oppetere, ipse hæc efficiam.

Car. Et, si voles, ego etiam.

Chrem. Multi autem erunt et alii nobis adjutores, quibus, utpote justis viris, non est unde vitam sustentent.

Plut. Papæ! miseros utique prædicas nobis adjutores.

Chrem. Non; si modo ditescant denuo. Sed tu curriculo curre.

Car. Quid faciam? dic.

Chrem. Socios nostros agricolas arcesse (forte autem invenies in agris eos cum ærumnis conflictantes) ut quilibet huc veniens, æqualem nobiscum accipiat hujus Pluti partem.

Car. Jam eo; sed carnis hoc frustum aliquis e domo capiat, et intro ferat.

Chrem. Mihi erit curæ: sed perge currere. Tu vero, Plute, deorum omnium præstantissime, intro mecum huc ingredere: domus enim hæc est, quam te divitiis oportet hodie implere, qua jure qua injuria.

Plut. At ægre admodum fero, deos testor, quod mihi identidem in domum alienam ingrediendum sit. Quippe nihil inde boni mihi obtigit unquam. Si enim ad parcum forte ingressus fuero, continuo me defodit in ima terra: tum si quis accedat probus homo et amicus rogatum, ut sibi commodet

pauxillum pecuniæ, negat se vero vidisse me unquam. Sin ad insanum et prodigum hominem intravero, scortis et aleis objectus, nudus domo excido, cis brevissimum tempus.

Chrem. Non enim in hominem moderatum incidisti unquam, qualis fere sum ego semper; nam et parsimonia delector, ut nemo alius; et rursus, siquando usus veniat, sumtibus. Sed ingrediamur: nam volo ut te videat uxor mea, et gnatus unicus, quem ego post te amo maxime.

Plut. Credo.

Chrem. Cur enim tibi quispiam veritatem non dicat?

Car. O qui sæpe jam cum hero meo commune allium edistis, amici viri et populares, laborisque amantes, ite, properate, festinate: nam tempus non est cunctandi, sed est in ipso articulo, quo oportet vos opem ferre.

Chor. Nonne vides nos jamdudum properantes alacriter, ut par est viros imbecillos et jam senes? at tu forte æquum censes me currere, priusquam istuc dicas mihi, qua gratia herus tuus arcessiverit nos.

Car. Nonne jamdudum tibi dico? ipse vero non audis.

κἂν τις προσέλθῃ χρηστὸς ἄνθρωπος φίλος,
αἰτῶν λαβεῖν τι μικρὸν ἀργυρίδιον,
ἔξαρνός ἐστι μηδ' ἰδεῖν με πώποτε.
ἢν δ' ὡς παραπλῆγ' ἄνθρωπον εἰσελθὼν τύχω,
πόρναισι καὶ κύβοισι παραβεβλημένος,
γυμνὸς θύραζ' ἐξέπεσον ἐν ἀκαρεῖ χρόνῳ.

Χρεμύλος.

μετρίου γὰρ ἀνδρὸς οὐκ ἐπέτυχες πώποτε.
ἐγὼ δὲ τούτου τοῦ τρόπου πῶς εἴμ' ἀεί.
χαίρω τε γὰρ φειδόμενος, ὡς οὐδεὶς ἀνὴρ,
πάλιν τ' ἀναλῶν, ἡνίκ' ἂν τούτου δέῃ.
ἀλλ' εἰσίωμεν, ὡς ἰδεῖν σε βούλομαι
καὶ τὴν γυναῖκα, καὶ τὸν υἱὸν τὸν μόνον,
ὃν ἐγὼ φιλῶ μάλιστα μετὰ σέ.

Πλοῦτος.

πείθομαι.

Χρεμύλος.

τί γὰρ ἄν τις οὐχὶ πρὸς σὲ τἀληθῆ λέγοι;

Καρίων.

ὦ πολλὰ δὴ τῷ δεσπότῃ ταυτὸν θύμον φαγόντες,
ἄνδρες φίλοι καὶ δημόται, καὶ τοῦ πονεῖν ἐρασταὶ,
ἴτ', ἐγκονεῖτε, σπεύδεθ', ὡς ὁ καιρὸς οὐχὶ μέλλειν,
ἀλλ' ἔστ' ἐπ' αὐτῆς τῆς ἀκμῆς, ᾗ δεῖ παρόντ' ἀμύνειν.
Χο. οὔκουν ὁρᾷς ὁρμωμένους ἡμᾶς πάλαι προθύμως,
ὡς εἰκός ἐστιν, ἀσθενεῖς γέροντας ἄνδρας ἤδη;
σὺ δ' ἀξιοῖς ἴσως με θεῖν, πρὶν ταῦτα καὶ φράσαι μοι,
ὅτου χάριν γ' ὁ δεσπότης ὁ σὸς κέκληκεν ἡμᾶς.
Κα. οὔκουν πάλαι δήπου λέγω; σὺ δ' αὐτὸς οὐκ ἀκούεις.

ὁ δεσπότης γάρ φησιν, ὑμᾶς ἡδέως ἅπαντας
ψυχροῦ βίου καὶ δυσκόλου ζήσειν ἀπαλλαγέντας.

Χο. ἔστιν δὲ δὴ τί, καὶ πόθεν τὸ πρᾶγμα τοῦθ', ὅ φησιν;

Κα. ἔχων ἀφῖκται δεῦρο πρεσβύτην τιν', ὦ πόνηροι,
ῥυπῶντα, κυφὸν, ἄθλιον, ῥυσὸν, μαδῶντα, νωδόν·
οἶμαι δὲ, νὴ τὸν οὐρανὸν, καὶ ψωλὸν αὐτὸν εἶναι.

Χο. ὦ χρυσὸν ἀγγείλας ἐπῶν, πῶς φῄς; πάλιν φράσον μοι.
δηλοῖς γὰρ αὐτὸν σωρὸν ἥκειν χρημάτων ἔχοντα.

Κα. πρεσβυτικῶν μὲν οὖν κακῶν ἔγωγ' ἔχοντα σωρόν.

Χο. μῶν ἀξιοῖς φενακίσας ἡμᾶς ἀπαλλαγῆναι
ἀζήμιος, καὶ ταῦτ' ἐμοῦ βακτηρίαν ἔχοντος;

Κα. πάντως γὰρ ἄνθρωπον φύσει τοιοῦτον ἐς τὰ πάντα
ἡγεῖσθέ μ' εἶναι κοὐδὲν ἂν νομίζεθ' ὑγιὲς εἰπεῖν;

Χο. ὡς σεμνὸς οὑπίτριπτος· αἱ κνῆμαι δέ σου βοῶσιν
ἰοὺ, ἰοὺ, τὰς χοίνικας, καὶ τὰς πέδας ποθοῦσαι.

Κα. ἐν τῇ σορῷ νυνὶ λαχὸν τὸ γράμμα σου δικάζειν,
σὺ δ' οὐ βαδίζεις; ὁ δὲ Χάρων τὸ ξύμβολον δίδωσι.

Χο. διαῤῥαγείης. ὡς μόθων εἶ, καὶ φύσει κόβαλος,
ὅστις φενακίζεις· φράσαι δ' οὔπω τέτληκας ἡμῖν
ὅτου χάριν μ' ὁ δεσπότης ὁ σὸς κέκληκε δεῦρο·
οἳ πολλὰ μοχθήσαντες, οὐκ οὔσης σχολῆς, προθύμως
δεῦρ' ἤλθομεν, πολλῶν θύμων ῥίζας διεκπερῶντες.

Κα. ἀλλ' οὐκέτ' ἂν κρύψαιμι. τὸν Πλοῦτον μὲν, ὦνδρες, ἥκει
ἄγων ὁ δεσπότης· ὃς ὑμᾶς πλουσίους ποιήσει.

Χο. ὄντως γάρ ἐστι πλουσίοις ἅπασιν ἡμὶν εἶναι;

Κα. νὴ τοὺς θεοὺς, Μίδας μὲν οὖν, ἢν ὦτ' ὄνου λάβητε.

Χο. ὡς ἥδομαι καὶ τέρπομαι, καὶ βούλομαι χορεῦσαι
ὑφ' ἡδονῆς, εἴπερ λέγεις ὄντως σὺ ταῦτ' ἀληθῆ.

Herus etenim meus dicit vos jucunde omnes victuros, frigida ista et dura vivendi ratione solutos.

Chor. Quænam vero res est illa, aut unde, quam ille narrat?

Car. Advenit huc habens secum senem quemdam, ô miseri, squalidum, incurvum, ærumnosum, rugosum, calvum, edentulum, et hercle etiam arbitror verpum eum esse.

Chor. O qui aureum nuntium adportas, quid ais? iterandum ista mihi: significas enim eum cum acervo pecuniarum advenire.

Car. Immo cum acervo senilium malorum.

Chor. Num putas, si nos deluseris, id te impune laturum, me præsertim baculum habente?

Car. Prorsusne vero hominem ingenio me putatis adeo versuto esse, nec unquam arbitramini me sani quicquam dicere?

Chor. Quam severus est perditissimus ille! at tibiæ tuæ clamant, *Iu, iu,* chœnices et compedes desiderantes.

Car. Quum jam sorte ducta litera jus in loculo dicturus sis, quid ire cessas? Charon vero tibi symbolum dat.

Chor. Disrumparis! ut molestus es et ingenio versipelli, qui deludis nos, et nondum dicere sustinuisti, cujus rei causa nos herus tuus vocaverit huc; qui multis laboribus exerciti, quamvis non esset otium, strenue huc advenimus, per multas alliorum radices transeuntes.

Car. Sed non celabo amplius: venit enim, ô amici, Plutum adducens herus: qui vos divites faciet.

Chor. An revera divitibus esse nobis licet omnibus?

Car. Ita hercle: et quidem Midas faciet, si aures asininas sumatis.

Chor. Ut lætor, ut delector, ut cupio tripudiare præ gaudio! siquidem tu hæc re ipsa vera prædicas.

Car. At ego volo, *threttanelo*, Cyclopem imitans, et hoc modo pedibus impellens, vos agere. Sed eia filioli clamitantes, et cum balatu edentes ovicularum caprarumque olentium carmina, sequimini, arrectisque veretris, instar hircorum lascivite.

Chor. Nos autem conabimur, *threttanelo*, Cyclopem te, ubi balantes invenerimus sordibus inquinatum, peram habentem et olera agrestia, vino gravem, ducentem oviculas, temere alicubi somno oppressum, excœcare, sumta ingenti et præusta sude.

Car. At ego Circam illam, quæ medicamina miscet, quæ sodalibus Philonidis aliquando Corinthi persuasit, ut tanquam porci subactam merdam comederent, quam ipsa subegerat illis, imitabor omnibus modis: vos autem præ gaudio grunnientes, sequimini matrem porcelli.

Chor. Nos itaque te Circam, miscentem medicamina, et officiis sublinentem atque contaminantem socios, comprehendentes, præ gaudio Laërtis filium imitantes, a testiculis suspendemus; stercoreque tibi oblinemus, tanquam hirco, nares: tu vero, ut Aristyllus, ore hiante lambens, dices: *Sequimini matrem porcelli.*

Car. Sed ohe! omissis jam cavillationibus, ad aliud cantici genus convertimini: ego autem domum ingressus, clam hero

Κα. καὶ μὴν ἐγὼ βυλήσομαι, θρεττανελὸ τὸν Κύκλωπα
μιμούμενος, καὶ τοῖν ποδοῖν ὡδὶ παρενσαλεύων,
ὑμᾶς ἄγειν. ἀλλ' εἶα, τέκεα, θαμίν' ἐπαναβοῶντες,
βληχώμενοί τε προβατίων
αἰγῶν τε κιναβρώτων μέλη,
ἕπεσθ', ἀπεψωλημένοι τράγοι δ' ἀκρατιεῖσθε.
Χο. ἡμεῖς δέ γ' αὖ ζητήσομεν, θρεττανελὸ τὸν Κύκλωπα
βληχώμενοι, σὲ τουτονὶ πινῶντα καταλαβόντες,
πήραν ἔχοντα, λάχανά τ' ἄγρια δροσερὰ, κραιπαλῶντά θ',
ἡγούμενον τοῖς προβατίοις,
εἰκῆ δὲ καταδαρθέντα που,
μέγαν λαβόντες ἡμμένον σφηκίσκον, ἐκτυφλῶσαι.
Κα. ἐγὼ δὲ τὴν Κίρκην γε, τὴν τὰ φάρμακ' ἀνακυκῶσαν,
ἣ τοὺς ἑταίρους τοῦ Φιλωνίδου ποτ' ἐν Κορίνθῳ
ἔπεισεν, ὡς ὄντας κάπρους,
μεμαγμένον σκῶρ' ἐσθίειν, αὐτὴ δ' ἔματτεν αὐτοῖς,
μιμήσομαι πάντας τρόπους·
ὑμεῖς δὲ γρυλλίζοντες ὑπὸ φιληδίας
ἕπεσθε μητρὶ χοῖροι.
Χο. οὐκοῦν σε τὴν Κίρκην γε, τὴν τὰ φάρμακ' ἀνακυκῶσαν,
καὶ μαγγανεύουσαν, μολύνουσάν τε τοὺς ἑταίρους,
λαβόντες, ὑπὸ φιληδίας
τὸν Λαρτίου μιμούμενοι, τῶν ὄρχεων κρεμῶμεν,
μινθώσομέν θ', ὥσπερ τράγου,
τὴν ῥῖνα· σὺ δ' Ἀρίστυλλος ὑποχάσκων ἐρεῖς·
Ἕπεσθε μητρὶ χοῖροι.
Κα. ἀλλ' εἶα νῦν τῶν σκωμμάτων ἀπαλλαγέντες ἤδη
ὑμεῖς ἐπ' ἄλλ' εἶδος τρέπεσθ'·

ἐγὼ δ' ἰὼν ἤδη, λάθρα
βουλήσομαι τοῦ δεσπότου,
λαβών τιν' ἄρτον, καὶ κρέας
μασώμενος, τολοιπὸν οὕτω τῷ κόπῳ ξυνεῖναι.
Χο. (λείπει κομμάτιον τοῦ Χοροῦ.)

ΧΡΕΜΥΛΟΣ, ΧΟΡΟΣ, ΒΛΕΨΙΔΗΜΟΣ, ΠΕΝΙΑ.

Χρ. ΧΑΙΡΕΙΝ μὲν ὑμᾶς ἐστιν, ὦ 'νδρες δημόται,
ἀρχαῖον ἤδη προσαγορεύειν καὶ σαπρόν·
ΑΣΠΑΖΟΜΑΙ δ', ὁτιὴ προθύμως ἥκετε,
καὶ συντεταμένως, κοὐ κατεβλακευμένως.
ὅπως δ' ἐμοὶ καὶ τἄλλα συμπαραστάται
ἔσεσθε, καὶ σωτῆρες ὄντως τοῦ θεοῦ.
Χο. θάῤῥει. βλέπειν γὰρ ἄντικρυς δόξεις μ' Ἄρην.
δεινὸν γὰρ, εἰ τριωβόλου μὲν οὕνεκα
ὠστιζόμεσθ' ἑκάστοτ' ἐν τῇ 'κκλησίᾳ,
αὐτὸν δὲ τὸν Πλοῦτον παρείην τῳ λαβεῖν.
Χρ. καὶ μὴν ὁρῶ καὶ Βλεψίδημον τουτονὶ
προσιόντα· δῆλος δ' ἐστὶν, ὅτι τοῦ πράγματος
ἀκήκοέν τι, τῇ βαδίσει καὶ τῷ τάχει.
Βλ. τί ἂν οὖν τὸ πρᾶγμ' εἴη; πόθεν, καὶ τίνι τρόπῳ
Χρεμύλος πεπλούτηκ' ἐξαπίνης; οὐ πείθομαι.
καί τοι λόγος γ' ἦν, νὴ τὸν Ἡρακλέα, πολὺς
ἐπὶ τοῖσι κουρείοισι τῶν καθημένων,
ὡς ἐξαπίνης ἀνὴρ γεγένηται πλούσιος.
ἔστιν δ' ἐμοὶ τοῦτ' αὐτὸ θαυμάσιον γ' ὅπως,

meo, volo sumere non nihil panis et carnis; atque ubi manducavero, sic postea opus obire.

Chor. (*Deest cantiuncula Chori.*)

CHREMYLUS, CHORUS, BLEPSIDEMUS, PAUPERTAS.

Chrem. Si salvos vos esse jubeam, ô populares, ea jam antiqua est et obsoleta compellatio: itaque amanter vos complector, quod venistis promte et contente, nec socorditer. Facite autem ut etiam in ceteris rebus mihi adjutores adsitis, simulque veri hujus dei servatores.

Chor. Confide: namque videbor tibi prorsus martium quiddam intueri. Esset enim absurdum, si propter tres quidem obolos identidem in concione alii alios trudimus et impellimus, ipsum autem Plutum paterer a quoquam mihi eripi.

Chrem. Atqui video etiam Blepsidemum huncce accedentem. Satis apparet ex incessu ejus et festinatione, eum aliquid harum rerum inaudivisse.

Blep. Quid hoc rei sit? unde et quomodo Chremylus divus factus sit repente? non credo. Tametsi mehercle sermones multi ferebantur hominum in tonstrinis desidentium, eum repente factum esse divitem. Est autem cum hoc ipsum mi-

randum, tum quod, prospera utens fortuna, amicos arcessit. Non sane facit hoc pro recepto hic more.

Chrem. Sed nihil celando, ita me dii ament, dicam, ô Blepsideme. Melius quam heri nobiscum nunc agitur: adeoque participem te fieri bonorum, nihil prohibet; es enim unus ex amicis.

Blep. Verene es factus, uti prædicant, dives?

Chrem. Fiam equidem actutum, si deus volet: inest, inest enim periculum quidpiam in hoc negotio.

Blep. Quale?

Chrem. Rogas?

Blep. Dic cito, quod dicere vis.

Chrem. Ut, si rem istam ex sententia geramus, simus perpetuo fortunati: sin aliquid fuerit offensum, ut funditus pereamus.

Blep. Mala merce mihi videris onustus; nec mihi istuc placet. Nam subito sic ditari nimis, et rursus in metu esse, hominis est qui nihil boni patravit.

Chrem. Quemadmodum nihil boni?

Blep. Si nimirum quidpiam furatus inde venis, aut argentum aut aurum ab Apolline, et nunc forte facti te pœnitet.

Chrem. Pro averrunce Apollo! haud equidem hercle.

Blep. Desine nugari, ô bone; novi enim clare.

Chrem. Noli tu quicquam tale de me suspicari.

Blep. Heu! quam nihil omnino sani est apud quemquam! verum omnes ad unum serviunt lucro.

Chrem. Per Cererem haud sana mente mihi esse videris.

χρηστόν τι πράττων, τοὺς φίλους μεταπέμπεται.
οὔκουν ἐπιχώριόν τι πρᾶγμ' ἐργάζεται.
Χρ. ἀλλ' οὐδὲν ἀποκρύψας ἐρῶ, μὰ τοὺς θεούς.
ὦ Βλεψίδημ', ἄμεινον ἢ χθὲς πράττομεν,
ὥστε μετέχειν ἔξεστιν· εἶ γὰρ τῶν φίλων.
Βλ. γέγονας δ' ἀληθῶς, ὡς λέγουσι, πλούσιος;
Χρ. ἔσομαι μὲν οὖν αὐτίκα μάλ', ἢν θεὸς θέλῃ.
ἔνι γάρ τις, ἔνι κίνδυνος ἐν τῷ πράγματι.
Βλ. ποῖός τις;
Χρ. οἷος;
Βλ. λέγ' ἀνύσας ὅ τι φῄς ποτε.
Χρ. ἢν μὲν κατορθώσωμεν, εὖ πράττειν ἀεί·
ἢν δὲ σφαλῶμεν, ἐπιτετρίφθαι τοπαράπαν.
Βλ. τουτὶ πονηρὸν φαίνεται τὸ φορτίον,
καί μ' οὐκ ἀρέσκει. τό τε γὰρ ἐξαίφνης ἄγαν
οὕτως ὑπερπλουτεῖν, τό τ' αὖ δεδοικέναι,
πρὸς ἀνδρὸς οὐδὲν ὑγιὲς ἔστ' εἰργασμένου.
Χρ. πῶς οὐδὲν ὑγιές;
Βλ. εἴ τι κεκλοφὼς, νὴ Δία,
ἐκεῖθεν ἥκεις, ἀργύριον ἢ χρυσίον
παρὰ τοῦ θεοῦ· κᾆπειτ' ἴσως σοι μεταμέλει.
Χρ. Ἄπολλον ἀποτρόπαιε· μὰ Δί', ἐγὼ μὲν οὔ.
Βλ. παῦσαι φλυαρῶν, ὦ 'γάθ'· οἶδα γὰρ σαφῶς.
Χρ. σὺ μηδὲν εἰς ἔμ' ὑπονόει τοιοῦτο.
Βλ. φεῦ·
ὡς οὐδὲν ἀτεχνῶς ὑγιές ἐστιν οὐδενός.
ἀλλ' εἰσὶ τοῦ κέρδους ἅπαντες ἥττονες.
Χρ. οὔ τοι, μὰ τὴν Δήμητρ', ὑγιαίνειν μοι δοκεῖς.

Βλ. ὡς πολὺ μεθέστηχ' ὧν πρότερον εἶχεν τρόπων.
Χρ. μελαγχολᾷς, ἄνθρωπε, νὴ τὸν οὐρανόν.
Βλ. ἀλλ' οὐδὲ τὸ βλέμμ' αὐτὸ κατὰ χώραν ἔχει.
ἀλλ' ἔστιν ἐπίδηλόν τι πεπανουργηκότι.
Χρ. σὺ μὲν οἶδ' ὃ κρώζεις· ὡς ἐμοῦ τι κεκλοφότος,
ζητεῖς μεταλαβεῖν.
Βλ. μεταλαβεῖν ζητῶ; τίνος;
Χρ. τὸ δ' ἐστὶν οὐ τοιοῦτον, ἀλλ' ἑτέρως ἔχον.
Βλ. μῶν οὐ κέκλοφας, ἀλλ' ἥρπακας;
Χρ. κακοδαιμονᾷς.
Βλ. ἀλλ' οὐδὲ μὴν ἀπεστέρηκάς γ' οὐδένα;
Χρ. οὐ δῆτ' ἔγωγ'.
Βλ. ὦ Ἡράκλεις· φέρε, ποῖ τις ἂν
τράποιτο; τἀληθὲς γὰρ οὐκ ἐθέλεις φράσαι.
Χρ. κατηγορεῖς γάρ, πρὶν μαθεῖν τὸ πρᾶγμά μου.
Βλ. ὦ 'τάν, ἐγώ σοι τοῦτ' ἀπὸ σμικροῦ πάνυ
ἐθέλω διαπράξαι, πρὶν πυθέσθαι τὴν πόλιν,
τὸ στόμ' ἐπιβύσας κέρμασιν τῶν ῥητόρων.
Χρ. καὶ μὴν φίλως γ' ἄν μοι δοκεῖς, νὴ τοὺς θεούς,
τρεῖς μνᾶς ἀναλώσας, λογίσασθαι δώδεκα.
Βλ. ὁρῶ τιν' ἐπὶ τοῦ βήματος καθεδούμενον,
ἱκετηρίαν ἔχοντα μετὰ τῶν παιδίων
καὶ τῆς γυναικός· κοὐ διοίσοντ' ἄντικρυς
τῶν Ἡρακλειδῶν οὐδ' ὁτιοῦν τῶν Παμφίλου.
Χρ. οὔκ, ὦ κακόδαιμον, ἀλλὰ τοὺς χρηστοὺς μόνους
ἔγωγε, καὶ τοὺς δεξιοὺς καὶ σώφρονας
ἀπάρτι πλουτῆσαι ποιήσω.
Βλ. τί σὺ λέγεις;

Blep. Quam multum recessit a pristinis moribus!

Chrem. Mi homo, te certe atra bilis agitat.

Blep. At neque vultu est satis composito et quieto; sed et is indicio est eum aliquid mali perpetrasse.

Chrem. Tu quidem quid blateres, novi: nempe, quasi ego quidpiam furatus fuerim, cupis particeps fieri.

Blep. Particeps fieri cupio? cujusnam?

Chrem. At non ita se res hæc habet: sed aliter longe.

Blep. Num vi aliquid, non furto, abstulisti?

Chrem. Larvæ te ac intemperiæ agitant.

Blep. At vero nec cuiquam damnum fecisti?

Chrem. Non certe ego.

Blep. O Hercules! age, quonam igitur quis se vertat? nam verum non vis fateri.

Chrem. Accusas enim, prius quam rem cognoveris.

Blep. O amice, hoc tibi negotium exiguo admodum sumtu volo expedire, priusquam audiant ista cives, os oratorum nummis obturans.

Chrem. Et quidem hercle, ut mihi videris, tribus hanc in rem impensis minis, familiariter mihi duodecim imputares.

Blep. Video nonneminem qui ad tribunal sedebit, et supplex olivæ ramum protendet, cum liberis et uxore; qui prorsus non differet quicquam ab Heraclidis Pamphili.

Chrem. Apage istæc, insane: solos enim probos, et lepidos, et modestos mox divites reddam.

Blep. Quid ais? adeone multa furatus es?

CHREM. Vah! tu istis commemorandis malis me perdes.
BLEP. Tu quidem te ipsum, ut mihi videris.
CHREM. Non equidem; quoniam Plutum, ô stulte, habeo.
BLEP. Tu Plutum? Quemnam?
CHREM. Ipsum deum.
BLEP. Et ubinam est?
CHREM. Intus.
BLEP. Ubi?
CHREM. Apud me.
BLEP. Apud te?
CHREM. Omnino.
BLEP. Nonne in malam rem abibis? Plutus apud te?
CHREM. Ita inquam, per deos adjuro.
BLEP. Verane dicis?
CHREM. Aio.
BLEP. Per Vestam obsecro.
CHREM. Testor Neptunum.
BLEP. Marinumne dicis?
CHREM. Si alius est quispiam Neptunus, alium etiam illum.
BLEP. Itane ad nos amicos tuos non transmittes eum?
CHREM. Res nondum in eo est.
BLEP. Quid ais? non in eo, ut nos participes facias?
CHREM. Non hercle: oportet enim prius—
BLEP. Quid?

οὕτω πάνυ πολλὰ κέκλοφας;
Χρ. οἴμοι τῶν κακῶν, ἀπολεῖς.
Βλ. σὺ μὲν οὖν σεαυτὸν, ὥς γ' ἐμοὶ δοκεῖς.
Χρ. οὐ δῆτ'· ἐπεὶ τὸν Πλοῦτον, ὦ μόχθηρε σὺ, ἔχω.
Βλ. σὺ Πλοῦτον; ὁποῖον;
Χρ. αὐτὸν τὸν θεόν.
Βλ. καὶ ποῦ 'στιν;
Χρ. ἔνδον.
Βλ. ποῦ;
Χρ. παρ' ἐμοί.
Βλ. παρὰ σοί;
Χρ. πάνυ.
Βλ. οὐκ ἐς κόρακας; Πλοῦτος παρὰ σοί;
Χρ. νὴ τοὺς θεούς.
Βλ. λέγεις ἀληθῆ;
Χρ. φημί.
Βλ. πρὸς τῆς Ἑστίας;
Χρ. νὴ τὸν Ποσειδῶ.
Βλ. τὸν θαλάττιον λέγεις;
Χρ. εἰ δ' ἔστιν ἕτερός τις Ποσειδῶν, τὸν ἕτερον.
Βλ. εἶτ' οὐ διαπέμπεις καὶ πρὸς ἡμᾶς τοὺς φίλους;
Χρ. οὐκ ἔστι πω τὰ πράγματ' ἐν τούτῳ.
Βλ. τί φής; οὐ τῷ μεταδοῦναι;
Χρ. μὰ Δία. δεῖ γὰρ πρῶτα--
Βλ. τί;

Χρ. βλέψαι ποιῆσαι νὼ - -
Βλ. τίνα βλέψαι; φράσον.
Χρ. τὸν Πλοῦτον, ὥσπερ πρότερον, ἑνί γέ τῳ τρόπῳ.
Βλ. τυφλὸς γὰρ ὄντως ἐστί;
Χρ. νὴ τὸν οὐρανόν.
Βλ. οὐκ ἐτὸς ἄρ' ὡς ἔμ' ἦλθεν οὐδεπώποτε.
Χρ. ἀλλ', ἢν θεοὶ θέλωσι, νῦν ἀφίξεται.
Βλ. οὔκουν ἰατρὸν εἰσαγαγεῖν ἐχρῆν τινά;
Χρ. τίς δῆτ' ἰατρός ἐστι νῦν ἐν τῇ πόλει;
οὔτε γὰρ ὁ μισθὸς οὐδὲν ἔστ', οὔθ' ἡ τέχνη.
Βλ. σκοπῶμεν.
Χρ. ἀλλ' οὐκ ἔστιν.
Βλ. οὐδ' ἐμοὶ δοκεῖ.
Χρ. μὰ Δί', ἀλλ' ὅπερ πάλαι παρεσκευαζόμην
ἐγὼ, κατακλίνειν αὐτὸν εἰς 'Ασκληπιοῦ
κράτιστόν ἐστι.
Βλ. πολὺ μὲν οὖν, νὴ τοὺς θεούς.
μή νυν διάτριβ', ἀλλ' ἄνυε πράττων ἕν γέ τι.
Χρ. καὶ δὴ βαδίζω.
Βλ. σπεῦδέ νυν.
Χρ. τοῦτ' αὐτὸ δρῶ.
Πε. ὦ θερμὸν ἔργον, κἀνόσιον, καὶ παράνομον
τολμῶντε δρᾶν ἀνθρωπαρίω κακοδαίμονε,
ποῖ, ποῖ; τί φεύγετον; οὐ μενεῖτον;
Βλ. Ἡράκλεις.
Πε. ἐγὼ γὰρ ὑμᾶς ἐξολῶ κακοὺς κακῶς.
τόλμημα γὰρ τολμᾶτον οὐκ ἀνασχετὸν,
ἀλλ' οἷον οὐδεὶς ἄλλος οὐδεπώποτε

CHREM. Curare nos ut videat---

BLEP. Quisnam videat? effare.

CHREM. Plutus, ut antehac, quovis tandem pacto.

BLEP. Estne enim revera cœcus?

CHREM. Ita: cœlum testor.

BLEP. Non temere ergo factum, quod ad me nunquam venerit.

CHREM. At jam porro veniet, si dii voluerint.

BLEP. Annon medicum oportuit introducere aliquem?

CHREM. Quis vero medicus est nunc in urbe? Nam et merces nihili est, et ars.

BLEP. Videamus tamen.

CHREM. At nullus est.

BLEP. Neque mihi videtur.

CHREM. Non hercle. Verum, quod dudum meditabar ego, optimum est, si illum in Æsculapi fano incubare faciamus.

BLEP. Multo quidem certe, ita me dii ament. Ne igitur cunctare; sed da operam, ut perficias aliquid.

CHREM. Atqui jam vado.

BLEP. Festina igitur.

CHREM. Hoc ipsum facio.

PAUP. O qui facinus audax et impium et nefarium facere sustinetis, homunculi miseri! quo? quo? quid fugitis? nonne resistetis!

BLEP. Hercules, te invoco.

PAUP. Ego enim vos perdam malos male: facinus enim au-

detis non tolerabile, sed quale nemo alius unquam est ausus neque deus, neque homo: adeoque periistis.

CHREM. Tu vero, quænam es? pallida namque mihi videris esse.

BLEP. Fortasse Erynnis est ex tragœdia: et quidem furibundum quid et tragicum intuetur.

CHREM. At vero faces non habet.

BLEP. Plorabit igitur.

PAUP. Quam vero putatis me esse?

CHREM. Cauponam, aut ovorum venditricem: non enim tanto clamore nos adorta esses, nulla provocata injuria.

PAUP. Itane? annon vero gravissima perpetrastis, qui me cogitatis ex omnibus locis ejicere?

CHREM. Nonne superest tibi Barathrum? sed quænam sis, quidni statim dicis?

PAUP. Quæ efficiam hodie, ut detis pœnas, pro eo quod me quæritis hinc penitus exstirpare.

BLEP. Numquid est caupona ista ex vicinia, quæ iniqua cotylarum suarum mensura semper me fraudatur?

PAUP. Equidem Paupertas ego sum, quæ vobiscum habito a multis annis.

BLEP. *(aufugiens, audito Paupertatis nomine)* O Rex Apollo, diique, quo quis fugiat?

CHREM. Heus tu, quid agis? ô timidissimum animal! nonne manebis?

BLEP. Minime omnium.

CHREM. Non manebis? sed viri duo feminam fugimus unam?

BLEP. Paupertas enim est, ô miser, qua nusquam ulla nata est belua pestilentior.

οὔτε θεὸς, οὔτ' ἄνθρωπος· ὥστ' ἀπολώλατον.
Χρ. σὺ δ' εἶ τίς; ὠχρὰ μὲν γὰρ εἶναί μοι δοκεῖς.
Βλ. ἴσως Ἐριννύς ἐστιν ἐκ τραγῳδίας·
βλέπει γέ τοι μανικόν τι καὶ τραγῳδικόν.
Χρ. ἀλλ' οὐκ ἔχει γὰρ δᾷδας.
Βλ. οὐκοῦν κλαύσεται.
Πε. οἴεσθε δ' εἶναι τίνα με;
Χρ. πανδοκεύτριαν,
ἢ λεκιθόπωλιν. οὐ γὰρ ἂν τοσουτονὶ
ἐνέκραγες ἡμῖν, οὐδὲν ἠδικημένη.
Πε. ἄληθες; οὐ γὰρ δεινότατα δεδράκατον,
ζητοῦντες ἐκ πάσης με χώρας ἐκβαλεῖν;
Χρ. οὔκουν ὑπόλοιπόν σοι τὸ βάραθρον γίγνεται;
ἀλλ' ἥ τις εἶ, λέγειν σ' ἐχρῆν αὐτίκα μάλα.
Πε. ἣ σφὼ ποιήσω τήμερον δοῦναι δίκην,
ἀνθ' ὧν ἐμὲ ζητεῖτον ἐνθένδ' ἀφανίσαι.
Βλ. ἆρ' ἐστὶν ἡ καπηλὶς, ἡ 'κ τῶν γειτόνων,
ἣ ταῖς κοτύλαις ἀεί με διαλυμαίνεται;
Πε. Πενία μὲν οὖν, ἣ σφῷν ξυνοικῶ πόλλ' ἔτη.
Βλ. (φεύγει, ἀκούσας ὅτι ἡ Πενία ἐστί.)
ἄναξ Ἄπολλον, καὶ θεοὶ, ποῖ τις φύγῃ;
Χρ. οὗτος, τί δρᾷς; ὦ δειλότατον σὺ θηρίον,
οὐ παραμενεῖς;
Βλ. ἥκιστα πάντων.
Χρ. οὐ μενεῖς;
ἀλλ' ἄνδρε δύο γυναῖκα φεύγομεν μίαν;
Βλ. Πενία γάρ ἐστιν, ὦ πόνηρ', ἧς οὐδαμοῦ
οὐδὲν πέφυκε ζῶον ἐξωλέστερον.

Χρ. στῆθ', ἀντιβολῶ σε, στῆθι.
Βλ. μὰ Δί' ἐγὼ μὲν οὔ.
Χρ. καὶ μὴν λέγω, δεινότατον ἔργον παραπολὺ
ἔργων ἁπάντων ἐργασόμεθ', εἰ τὸν θεὸν
ἔρημον ἀπολιπόντε ποι φευξούμεθα,
τηνδὶ δεδιότε, μὴ δὲ διαμαχούμεθα.
Βλ. ποίοις ὅπλοισιν ἢ δυνάμει πεποιθότες;
ποῖον γὰρ οὐ θώρακα, ποίαν ἀσπίδα
οὐκ ἐνέχυρον τίθησιν ἡ μιαρωτάτη;
Χρ. θάῤῥει· μόνος γὰρ οὗτος οἶδ' ὁ θεὸς ὅτι
τροπαῖον ἂν στήσαιτο τῶν ταύτης τρόπων.
Πε. γρύζειν δὲ καὶ τολμᾶτον, ὦ καθάρματε,
ἐπ' αὐτοφώρῳ δεινὰ δρῶντ' εἰλημμένω;
Χρ. σὺ δ', ὦ κάκιστ' ἀπολουμένη, τί λοιδορεῖ,
ἡμῖν προσελθοῦσ', οὐδ' ὁτιοῦν ἀδικουμένη;
Πε. οὐδὲν γὰρ, ὦ πρὸς τῶν θεῶν, νομίζετον
ἀδικεῖν με, τὸν Πλοῦτον ποιεῖν πειρωμένω
βλέψαι πάλιν;
Χρ. τί οὖν; ἀδικοῦμεν τοῦτό σε,
εἰ πᾶσιν ἀνθρώποις ἀγαθὸν πορίζομεν;
Πε. τί δ' ἂν γ' ὑμεῖς ἀγαθὸν ἐξεύροιθ';
Χρ. ὅ τι;
σὲ πρῶτον ἐκβαλόντες ἐκ τῆς Ἑλλάδος.
Πε. ἔμ' ἐκβαλόντες; καὶ τί ἂν νομίζετον
κακὸν ἐργάσασθαι μεῖζον ἀνθρώπους;
Χρ. ὅ τι;
εἰ τοῦτο δρᾷν μέλλοντες, ἐπιλαθοίμεθα.
Πε. καὶ μὴν περὶ τούτου σφῷν ἐθέλω δοῦναι λόγον

Chrem. Sta, obsecro, sta.

Blep. Non ego certe.

Chrem. Atqui, tibi dico, scelus multo pessimum omnium scelerum admittimus, si deum solum relinquentes aliquorsum fugerimus, hujusce metu, neque depugnaverimus.

Blep. Quibus armis, aut qua potentia freti? Quam enim loricam, quem clypeum impurissima hæc pignori non opponit?

Chrem. Bono animo es: scio enim deum illum solum facile hanc profligaturum.

Paup. Etiamne vos mutire audetis, ô piacula, quum manifeste in flagitio pessimo deprehensi sitis?

Chrem. Tu vero, perditissima, quid conviciis incessis nos, ne tantillum quidem injuriæ passa?

Paup. Nullane, quæso, putatis vos me injuria adficere, qui Plutum facere conamini oculatum denuo?

Chrem. Quid vero? injuriine in te sumus, si universis hominibus bona præbemus?

Paup. At quid vos boni excogitare possitis?

Chrem. Quid? Primumdum si te ejiciamus e Græcia.

Paup. Si me ejiciatis? et quonam putatis vos malo majore mactaturos homines?

Chrem. Quonam? si nimirum hujus incepti obliviscamur.

Paup. Atqui primum ipsa volo vobis de hac re rationem red-

dere. Et si ostendero solam me vobis omnium esse bonorum causam, meoque beneficio vos vivere, recte est: sin minus, facite jam quodcunque vobis videbitur.

CHREM. Hoccine tu audes, impurissima dicere?

PAUP. Patere modo te doceri: nam perquam facile arbitror me ostensuram, te tota via errare, si justos te ais ditaturum.

CHREM. O fustes et nervi, nonne opem feretis?

PAUP. Ne quiritare, neve exclama, priusquam rem intelligas.

BLEP. Ecquis vero possit non exclamare *Iu, iu,* talia audiens?

PAUP. Qui mente est integra.

CHREM. Quam ergo multam tibi irrogabo, si causa cec[ide]ris?

PAUP. Quæcunque tibi videbitur.

CHREM. Recte autumas.

PAUP. Idem enim, si vincamini, vobis patiundum erit.

BLEP. Putasne sufficere mortes viginti?

CHREM. Huic quidem: at nobis duæ sufficient solæ.

PAUP. Effugere non poteritis, quin hoc patiamini: aut quid possit habere aliquis, quod mihi jure opponat?

CHOR. Sed jam oportet vos argutum quidpiam proferre, quo vincatis hancce, adlatis rationibus ei contradicentes: nihil vero molliter et remisse agatis.

CHREM. Ego me arbitror cognovisse, istuc omnibus ex æ-

τοπρῶτον αὐτή. κἂν μὲν ἀποφήνω, μόνην
ἀγαθῶν ἁπάντων οὖσαν αἰτίαν ἐμὲ
ὑμῖν, δι' ἐμέ τε ζῶντας ὑμᾶς· εἰ δὲ μή,
ποιεῖτον ἤδη τοῦθ', ὅ τι ἂν ὑμῖν δοκῇ.

Χρ. τουτὶ σὺ τολμᾷς, ὦ μιαρωτάτη, λέγειν;

Πε. καὶ σύ γε διδάσκου. πάνυ γὰρ οἶμαι ῥᾳδίως
ἅπανθ' ἁμαρτάνοντά σ' ἀποδείξειν ἐγώ,
εἰ τοὺς δικαίους φῂς ποιήσειν πλουσίους.

Χρ. ὦ τύμπανα καὶ κύφωνες, οὐκ ἀρήξετε;

Πε. οὐ δεῖ σχετλιάζειν καὶ βοᾶν, πρὶν ἂν μάθῃς.

Βλ. καὶ τίς δύναιτ' ἂν μὴ βοᾶν, ἰοὺ, ἰοὺ,
τοιαῦτ' ἀκούων;

Πε. ὅστις ἐστὶν εὖ φρονῶν.

Χρ. τί δῆτά σοι τίμημ' ἐπιγράψω τῇ δίκῃ,
ἐάν γ' ἁλῷς;

Πε. ὅ τι σοι δοκεῖ.

Χρ. καλῶς λέγεις.

Πε. τὸ γὰρ αὐτό γ', ἐὰν ἡττᾶσθε, καὶ σφὼ δεῖ παθεῖν.

Βλ. ἱκανοὺς νομίζεις δῆτα θανάτους εἴκοσιν;

Χρ. ταύτῃ γε· νῷν δὲ δύ' ἀποχρήσουσιν μόνω.

Πε. οὐκ ἂν φθάνοιτον τοῦτο πράττοντ'· ἢ τί γ' ἂν
ἔχοι τις ἂν δίκαιον ἀντειπεῖν ἔτι;

Χορός.

ἀλλ' ἤδη χρῆν τι λέγειν ὑμᾶς σοφὸν, ᾧ νικήσετε τηνδὶ
ἐν τοῖσι λόγοις ἀντιλέγοντες· μαλακὸν δ' ἐνδώσετε μηδέν.

Χρεμύλος.

φανερὸν μὲν ἔγωγ' οἶμαι γνῶναι τοῦτ' εἶναι πᾶσιν ὁμοίως,
ὅτι τοὺς χρηστοὺς τῶν ἀνθρώπων εὖ πράττειν ἐστὶ δίκαιον·

τοὺς δὲ πονηροὺς καὶ τοὺς ἀθέους, τούτων τἀναντία δήπου.
τοῦτ' οὖν ἡμεῖς ἐπιθυμοῦντες, μόλις εὕρομεν, ὥστε γενέσθαι,
βούλημα καλὸν καὶ γενναῖον, καὶ χρήσιμον εἰς ἅπαν ἔργον.
ἢν γὰρ ὁ Πλοῦτος νυνὶ βλέψῃ, καὶ μὴ τυφλὸς ὢν περινοστῇ,
ὡς τοὺς ἀγαθοὺς τῶν ἀνθρώπων βαδιεῖται, κοὐκ ἀπολείψει·
τοὺς δὲ πονηροὺς καὶ τοὺς ἀθέους φευξεῖται· κᾆτα ποιήσει
πάντας χρηστοὺς καὶ πλουτοῦντας δήπου, τά τε θεῖα σέβοντας.
καίτοι τούτου τοῖς ἀνθρώποις τίς ἂν ἐξεύροι ποτ' ἄμεινον;

Βλεψίδημος.

οὔ τις. ἐγώ σοι τούτου μάρτυς· μηδὲν ταύτην γ' ἀνερώτα.

Χρεμύλος.

ὡς μὲν γὰρ νῦν ἡμῖν ὁ βίος τοῖς ἀνθρώποις διάκειται,
τίς ἂν οὐχ ἡγοῖτ' εἶναι μανίαν, κακοδαιμονίαν τ' ἔτι μᾶλλον;
πολλοὶ μὲν γὰρ τῶν ἀνθρώπων ὄντες πλουτοῦσι πονηροὶ,
ἀδικῶς αὐτὰ ξυλλεξάμενοι· πολλοὶ δ' ὄντες πάνυ χρηστοὶ
πράττουσι κακῶς, καὶ πεινῶσιν, μετὰ σοῦ τε τὰ πλεῖστα σύνεισιν.
οὐκοῦν εἶναί φημ', ἣ παύσει ταῦτ', ἢν βλέψῃ ποθ' ὁ Πλοῦτος,
ὁδὸν, ἥν τιν' ἰὼν τοῖς ἀνθρώποις ἀγάθ' ἂν μείζω πορίσειεν.

Πενία.

ἀλλ', ὦ πάντων ῥᾷστ' ἀνθρώπων ἀναπεισθέντ' οὐχ ὑγιαίνειν
δύο πρεσβύτα, ξυνθιασώτα τοῦ ληρεῖν καὶ παραπαίειν,
εἰ τοῦτο γένοιθ', ὃ ποθεῖθ' ὑμεῖς, οὔ φημ' ἂν λυσιτελεῖν σφῷν.
εἰ γὰρ ὁ Πλοῦτος βλέψειε πάλιν, διανείμειέ τ' ἴσον ἑαυτὸν,
οὔτε τέχνην ἂν τῶν ἀνθρώπων, οὔτ' ἂν σοφίαν μελετῴη
οὐδείς· ἀμφοῖν δ' ὑμῖν τούτοιν ἀφανισθέντοιν, ἐθελήσει
τίς χαλκεύειν, ἢ ναυπηγεῖν, ἢ ῥάπτειν, ἢ τροχοποιεῖν,
ἢ σκυτοτομεῖν, ἢ πλινθουργεῖν, ἢ πλύνειν, ἢ σκυλοδεψεῖν,
ἢ γῆς ἀρότροις ῥήξας δάπεδον, καρπὸν Δηοῦς θερίσασθαι,

quo esse in promtu, nimirum justum esse, ut bonis hominibus bene sit; malis autem et impiis, contra. Hoc quum nos cuperemus, vix tandem invenimus, quo id effectum daremus, consilium pulchrum et generosum, et per omnia utile. Si enim Plutus nunc cernat, neque cœcus obambulet, ad bonos homines ibit, et eos non deseret: malos autem et impios fugitabit: atque sic deinde efficiet, ut omnes fiant boni et divites, rerumque divinarum observantes. Atqui quod hominibus melius sit istoc ipso, quis invenire possit?

Blep. Nemo. Ego tibi hujus rei testis ero: ne hanc interroges.

Chrem. Ut enim nunc humana vita comparata est, quis non putabit insaniam esse, vel potius furorem? Plurimi enim hominum, licet sint mali, opibus abundant, quas injuste collegerunt: plurimi autem, quamvis probi admodum, inopia et fame laborant, et tecum maxime ætatis partem degunt. Aio itaque, si Plutus cernat aliquando, esse aliam, quæ his rebus finem imponat, viam, quam si ingrediatur ille, majora bona hominibus præbeat.

Paup. At ô qui omnium facillime hominum adducti estis, ut insaniretis, duo vetuli, in delirando et allucinando socii, si hoc fiat quod vos cupitis, nego id vobis profuturum esse. Si enim Plutus de integro cernat, distribuatque æqualiter sese, nec artem ullam, nec scientiam quisquam hominum colet. Ambabus autem istis sublatis, quis volet ferrum cudere, aut naves compingere, aut vestes consuere, aut rotas facere, aut coria secare, aut lateres coquere, aut vestimenta polire, aut coria macerare, aut,

aratris proscisso terræ solo, Cereris fruges metere, si otiosis esse licebit vobis, ista omnia negligentibus?

CHREM. Nugaris. Nam ista omnia nobis, quæcunque modo enumerasti, famuli perficient.

PAUP. Unde igitur habebis famulos?

CHREM. Ememus scilicet pecunia.

PAUP. At primo quis erit, qui vendat, quando pecuniam et ille habebit?

CHREM. Lucri cupidus mercator quispiam e Thessalia veniens, a plurimis plagiariis.

PAUP. At primo nec plagiarius erit ullus, juxta illam nempe quam dicis rationem. Quis enim dives volet istuc faciens discrimen adire vitæ? itaque ipse arare coactus et fodere et alia opera facere, multo ærumnosius teres ætatem, quam nunc.

CHREM. In caput tuum vertat!

PAUP. Præterea non poteris aut in sponda dormire; non enim erit: aut in tapetibus; quis enim texere volet, cui aurum suppetat? neque unguentis inungere poteritis sponsam, quando eam ducetis domum, nec eam ornare sumtuosis vestibus ostro

ἢν ἐξῇ ζῆν ἀργοῖς ὑμῖν τούτων πάντων ἀμελοῦσι;

Χρεμύλος.

λῆρον ληρεῖς. ταῦτα γὰρ ἡμῖν πάνθ᾽, ὅσα νυνὶ κατέλεξας,
οἱ θεράποντες μοχθήσουσιν.

Πενία.

πόθεν οὖν ἕξεις θεράποντας;

Χρεμύλος.

ὠνησόμεθ᾽ ἀργυρίου δήπου.

Πενία.

τίς δ᾽ ἔσται πρῶτον ὁ πωλῶν,
ὅταν ἀργύριον κἀκεῖνος ἔχῃ;

Χρεμύλος.

κερδαίνειν βουλόμενός τις
ἔμπορος ἥκων ἐκ Θετταλίας, παρὰ πλείστων ἀνδραποδιστῶν.

Πενία.

ἀλλ᾽ οὐδ᾽ ἔσται πρῶτον ἁπάντων οὐδεὶς οὐδ᾽ ἀνδραποδιστὴς,
κατὰ τὸν λόγον, ὃν σὺ λέγεις, δήπου. τίς γὰρ πλουτῶν ἐθελήσει,
κινδυνεύων περὶ τῆς ψυχῆς τῆς αὑτοῦ, τοῦτο ποιῆσαι;
ὥστ᾽ αὐτὸς ἀροῦν ἐπαναγκασθεὶς, καὶ σκάπτειν, τἄλλα τε μοχθεῖν,
ὀδυνηρότερον τρίψεις βίοτον πολὺ τοῦ νῦν.

Χρεμύλος.

ἐς κεφαλήν σοι.

Πενία.

ἔτι δ᾽ οὐχ ἕξεις οὔτ᾽ ἐν κλίνῃ καταδαρθεῖν· οὐ γὰρ ἔσονται·
οὔτ᾽ ἐν δάπισιν· τίς γὰρ ὑφαίνειν ἐθελήσει, χρυσίου ὄντος;
οὔτε μύροισιν μυρίσαι στακτοῖς, ὁπόταν νύμφην ἀγάγησθον·
οὔθ᾽ ἱματίων βαπτῶν δαπάναις κοσμῆσαι ποικιλομόρφων.

καίτοι τί πλέον πλουτεῖν ἐστιν τούτων πάντων ἀποροῦσι;
παρ' ἐμοῦ δ' ἔστιν ταῦτ' εὔπορα πάνθ' ὑμῖν, ὧν δεῖσθον. ἐγὼ γὰρ
τὸν χειροτέχνην, ὥσπερ δέσποιν', ἐπαναγκάζουσα κάθημαι,
διὰ τὴν χρείαν καὶ τὴν πενίαν ζητεῖν ὁπόθεν βίον ἕξει.

Χρεμύλος.

σὺ γὰρ ἂν πορίσαι τί δύναι' ἀγαθὸν, πλὴν φώδων ἐκ βαλανείου,
καὶ παιδαρίων ὑποπεινώντων, καὶ γραϊδίων κολοσυρτόν;
φθειρῶν τ' ἀριθμὸν, καὶ κωνώπων, καὶ ψυλλῶν οὐδὲ λέγω σοι
ὑπὸ τοῦ πλήθους, αἳ βομβοῦσαι περὶ τὴν κεφαλὴν ἀνιῶσιν,
ἐπεγείρουσαι, καὶ φράζουσαι· Πεινήσεις, ἀλλ' ἐπανίστω.
πρὸς δέ γε τούτοις, ἀνθ' ἱματίου μὲν ἔχειν ῥάκος· ἀντὶ δὲ κλίνης,
στιβάδα σχοίνων, κόρεων μεστὴν, ἣ τοὺς εὕδοντας ἐγείρει·
καὶ φορμὸν ἔχειν ἀντὶ τάπητος σαπρόν· ἀντὶ δὲ προσκεφαλαίου,
λίθον εὐμεγέθη πρὸς τῇ κεφαλῇ· σιτεῖσθαι δ', ἀντὶ μὲν ἄρτων,
μαλάχης πτόρθους, ἀντὶ δὲ μάζης, φυλλεῖ' ἰσχνῶν ῥαφανίδων·
ἀντὶ δὲ θράνου, στάμνου κεφαλὴν κατεαγότος· ἀντὶ δὲ μάκτρας,
πιθάκνης πλευρὰν, ἐρρωγυῖαν καὶ ταύτην. ἆρά γε πολλῶν
ἀγαθῶν πᾶσιν τοῖς ἀνθρώποις ἀποφαίνω σ' αἴτιον οὖσαν;

Πενία.

σὺ μὲν οὐ τὸν ἐμὸν βίον εἴρηκας· τὸν τῶν πτωχῶν δ' ὑπεκρούσω.

Χρεμύλος.

οὐκοῦν δήπου τῆς πτωχείας πενίαν φαμὲν εἶναι ἀδελφήν.

Πενία.

ὑμεῖς γ', οἵπερ καὶ Θρασυβούλῳ Διονύσιον εἶναι ὅμοιον.
ἀλλ' οὐχ οὑμὸς τοῦτο πέπονθεν βίος, οὐ μὰ Δί'· οὐδέ γε μέλλει.
πτωχοῦ μὲν γὰρ βίος, ὃν σὺ λέγεις, ζῆν ἐστιν μηδὲν ἔχοντα·
τοῦ δὲ πένητος, ζῆν φειδόμενον, καὶ τοῖς ἔργοις προσέχοντα·

perfusis et acu pictis. Atqui ditescere quid juvat istis omnibus egentes? apud me autem ea omnia in promtu sunt, quibus indigetis. Ego enim tanquam domina adsideo, cogens opificem, ut propter egestatem et penuriam quærat, unde victum habeat.

Chrem. Tune vero præbere quicquam boni possis, præter pustulas e balneo, et puerulorum esurientium aniculärumque turbas numerumque pediculorum et culicum et pulicum, nec dico quantum præ multitudine? qui molesto circa caput stridore expergefaciunt, canentes, *Esuries, sed surge.* Præterea ut habeant pro veste pannos, pro lecto stramentum e juncis, culicibus plenum, quod dormientes excitat: et stoream ut habeant pro tapete putridam, pro pulvino lapidem prægrandem sub capite: et ut pro pane comedant malvæ germina: pro pulte folia exilium raphanorum: utque habeant pro scamno fracti urcei operculum: pro mactra dolioli latus, idque etiam rimosum. Numquid multorum bonorum te omnibus hominibus ostendo esse causam?

Paup. Tu quidem meam vitam non memorasti: illam autem mendicorum exagitasti.

Chrem. Atqui mendicitatis paupertatem dicimus esse sororem.

Paup. Vos quidem, qui etiam Thrasybulo Dionysium similem esse dicitis. Verum mea vita nihil tale experta est; nihil hercle, neque experietur. Mendici enim vita, quam tu dicis, est, vivere nihil habentem: pauperis autem, vivere pace, labo-

ribus addictum; nihil quidem ei superesse, verum etiam nihil deese.

CHREM. Pro Ceres! quam beatæ memoriæ vitam ejus narras! si parcendo et laborando tantum non relinquat, unde sepeliri possit.

PAUP. Deridere incipis et cavillari, posthabitis seriis; ignorans me homines meliores reddere, quam Plutus, et ingenio et specie. Nam apud hunc podagrosi, ventriosi, et crassi suras, pinguesque sunt supra modum: apud me autem tenues et graciles, hostibusque formidabiles.

CHREM. Forsan enim a fame hanc ipsis gracilitatem præstas.

PAUP. De temperantia jam disseram vobis, et demonstrabo mecum esse modestiam, Pluti autem esse, injurias inferre.

CHREM. Sane itaque furari modestum est, et parietes perfodere.

BLEP. Ita hercle: si quidem latere hæc facientem oportet, quidni modestum est?

PAUP. Adspice modo oratores in urbibus, ut se, quamdiu sunt pauperes, populo et reipublicæ justos præstant, at e publicis pecuniis ditati, mox injusti fiunt, et insidiantur plebi, popularisque status fiunt hostes.

CHREM. At non mentiris horum quicquam, licet valde sis maledica. Verumtamen nihilominus plorabis, ne propterea su-

περιγίγνεσθαι δ' αὐτῷ μηδὲν, μὴ μέντοι μηδ' ἐπιλείπειν.

Χρεμύλος.

ὡς μακαρίτην, ὦ Δάματερ, τὸν βίον αὐτοῦ κατέλεξας,
εἰ φεισάμενος καὶ μοχθήσας καταλείψει μηδὲ ταφῆναι.

Πενία.

σκώπτειν πειρᾷ καὶ κωμῳδεῖν, τοῦ σπουδάζειν ἀμελήσας,
οὐ γιγνώσκων, ὅτι τοῦ Πλούτου παρέχω βελτίονας ἄνδρας,
καὶ τὴν γνώμην καὶ τὴν ἰδέαν. παρὰ τῷ μὲν γὰρ ποδαγρῶντες,
καὶ γαστρώδεις, καὶ παχύκνημοι, καὶ πίονές εἰσιν ἀσελγῶς·
παρ' ἐμοὶ δ' ἰσχνοὶ, καὶ σφηκώδεις, καὶ τοῖς ἐχθροῖς ἀνιαροί.

Χρεμύλος.

ὑπὸ τοῦ λιμοῦ γὰρ ἴσως αὐτοῖς τὸ σφηκῶδες σὺ πορίζεις.

Πενία.

περὶ σωφροσύνης ἤδη τοίνυν περανῶ σφῷν, κἀναδιδάξω,
ὅτι κοσμιότης οἰκεῖ μετ' ἐμοῦ· τοῦ Πλούτου δ' ἐστιν ὑβρίζειν.

Χρεμύλος.

πάνυ γοῦν κλέπτειν κόσμιόν ἐστιν, καὶ τοὺς τοίχους διορύττειν.

Βλεψίδημος.

νὴ τὸν Δία γ', εἴ γε λαθεῖν αὐτὸν δεῖ, πῶς οὐ κόσμιόν ἐστι;

Πενία.

σκέψαι τοίνυν ἐν ταῖς πόλεσιν τοὺς ῥήτορας, ὡς ὁπόταν μὲν
ὦσι πένητες, περὶ τὸν δῆμον καὶ τὴν πόλιν εἰσὶ δίκαιοι·
πλουτήσαντες δ' ἀπὸ τῶν κοινῶν, παραχρῆμ' ἄδικοι γεγένηνται,
ἐπιβουλεύουσί τε τῷ πλήθει, καὶ τῷ δήμῳ πολεμοῦσιν.

Χρεμύλος.

ἀλλ' οὐ ψεύδει τούτων γ' οὐδὲν, καίπερ σφόδρα βάσκανος οὖσα.
ἀτὰρ οὐχ ἧττόν γ' οὐδὲν κλαύσει, μηδὲν ταύτῃ γε κομήσῃς,
ὅτι γε ζητεῖς τοῦτ' ἀναπείσειν ἡμᾶς, ὡς ἔστιν ἀμείνων

πενία πλούτου.

Πενία.

καὶ σύ γ' ἐλέγξαι μ' οὔπω δύνασαι περὶ τούτου
ἀλλὰ φλυαρεῖς, καὶ πτερυγίζεις.

Χρεμύλος.

καὶ πῶς φεύγουσί σ' ἅπαντες;

Πενία.

ὅτι βελτίους αὐτοὺς ποιῶ. σκέψασθαι δ' ἔστι μάλιστα
ἀπὸ τῶν παίδων. τοὺς γὰρ πατέρας φεύγουσι, φρονοῦντας ἄριστα
αὐτοῖς. οὕτω διαγιγνώσκειν χαλεπὸν πρᾶγμ' ἐστὶ δίκαιον.

Χρεμύλος.

τὸν Δία φήσεις ἆρ' οὐκ ὀρθῶς διαγιγνώσκειν τὸ κράτιστον·
κἀκεῖνος γὰρ τὸν πλοῦτον ἔχει.

Βλεψίδημος.

ταύτην δ' ἡμῖν ἀποπέμπει.

Πενία.

ἀλλ', ὦ Κρονικαῖς λήμαις ὄντως λημῶντες τὰς φρένας ἄμφω,
ὁ Ζεὺς δήπου πένεται, καὶ τοῦτ' ἤδη φανερῶς σε διδάξω.
εἰ γὰρ ἐπλούτει, πῶς ἂν ποιῶν τὸν Ὀλυμπικὸν αὐτὸς ἀγῶνα,
ἵνα τοὺς Ἕλληνας ἅπαντας ἀεὶ δι' ἔτους πέμπτου ξυναγείρει,
ἀνεκήρυττεν τῶν ἀθλητῶν τοὺς νικῶντας, στεφανώσας
κοτίνου στεφάνῳ; καίτοι χρυσῷ μᾶλλον ἐχρῆν, εἴπερ ἐπλούτει.

Χρεμύλος.

οὐκοῦν τούτῳ δήπου δηλοῖ τιμῶν τὸν πλοῦτον ἐκεῖνος.
φειδόμενος γὰρ καὶ βουλόμενος τούτου μηδὲν δαπανᾶσθαι,
λήροις ἀναδῶν τοὺς νικῶντας, τὸν πλοῦτον ἐᾷ παρ' ἑαυτῷ.

Πενία.

πολὺ τῆς πενίας πρᾶγμ' αἴσχιον ζητεῖς αὐτῷ περιάψαι,

perbias, quoniam studes nobis persuadere meliorem esse paupertatem divitiis.

Paup. Tu vero refutare me nondum potes in ista re, sed nugaris, et frustra strepis.

Chrem. Qui fit ergo, ut te omnes fugitent?

Paup. Quia meliores eos reddo. Contemplari licet hoc maxime in pueris; etenim illi patres fugitant, qui bene cupiunt ipsis: adeo difficile est dignoscere id quod justum est.

Chrem. Dices itaque Jovem non satis dignoscere quod sit optimum: nam et ille divitias habet.

Blep. Hanc autem ad nos ablegat.

Paup. At ô qui mentem lippientem habetis Saturniis gramiis, Jupiter inops est utique; idque jam clare te docebo. Si enim dives esset, quomodo instituens ipse Olympiacum certamen, ubi Græcos universos quinto quoque anno congregat, proclamaret victores athletas, coronatos oleastri ramo? atqui auro potius oportebat, si esset dives.

Chrem. Hoc ipso ergo ostendit ille, se magni facere divitias. Dum enim parcit et nihil earum volt erogari, dumque rebus nihili victores coronat, divitias sibi servat.

Paup. Rem ei multo turpiorem, quam est inopia, studes ad-

fingere, si, dives quum sit, adeo est sordidus et lucri cupidus.

Chrem. Sed te Jupiter perdat oleastro prius redimitam.

Paup. Vosne mihi ausos contradicere, quasi non omnia vobis bona eveniant propter paupertatem!

Chrem. Ex Hecata hoc quærere licet, an ditescere, an vero esurire sit melius. Dicit enim eos, qui abundant opibus, cœnam sibi singulis mensibus adpositum venire, eam vero pauperes homines rapere, priusquam adposita sit. Sed perieris, et ne mutias quicquam amplius. Non enim persuadebis, tametsi persuadeas.

Paup. *O cives Argivi, audite qualia dicat.*

Chrem. Pausonem invoca commensalem tuum.

Paup. Quid agam misera?

Chrem. In maximam malam crucem abi ocius a nobis.

Paup. Quorsum autem eam?

Chrem. In nervum ito: ne cessa, sed propera.

Paup. Atqui vos me aliquando huc arcessetis.

Chrem. Tum redibis: nunc vero te aufer. Melius est enim ut ego ditescam: tuo autem capiti male sit.

Blep. Equidem hercle volo dives factus convivari cum liberis

εἰ πλούσιος ὢν, ἀνελεύθερός ἐσθ' οὑτωσὶ καὶ φιλοκερδής.

Χρεμύλος.

ἀλλὰ σέ γ' ὁ Ζεὺς ἐξολέσειεν, κοτίνου στεφάνῳ στεφανώσας.

Πενία.

τὸ γὰρ ἀντιλέγειν τολμᾶν ὑμᾶς, ὡς οὐ πάντ' ἔστ' ἀγάθ' ὑμῖν
διὰ τὴν Πενίαν.

Χρεμύλος.

παρὰ τῆς Ἑκάτης ἔξεστιν τοῦτο πυθέσθαι,
εἴτε τὸ πλουτεῖν, εἴτε τὸ πεινῆν βέλτιον. φησὶ γὰρ αὐτὴ
τοὺς μὲν ἔχοντας καὶ πλουτοῦντας δεῖπνον κατὰ μῆν' ἀποπέμπειν·
τοὺς δὲ πένητας τῶν ἀνθρώπων, ἁρπάζειν, πρὶν καταθεῖναι.
ἀλλὰ φθείρου, καὶ μὴ γρύξῃς
ἔτι μηδ' ὁτιοῦν.
οὐ γὰρ πείσεις, οὐδ' ἢν πείσῃς.

Πε. ὦ πόλις Ἄργους, κλύεθ' οἷα λέγει.
Χρ. Παύσωνα κάλει τὸν ξύσσιτον.
Πε. τί πάθω, τλήμων;
Χρ. ἔρρ' ἐς κόρακας θᾶττον ἀφ' ἡμῶν.
Πε. εἶμι δὲ ποῖ γῆς;
Χρ. ἐς τὸν κύφων'· ἀλλ' οὐ μέλλειν
χρή σ', ἀλλ' ἀνύτειν.
Πε. ἦ μὴν ὑμεῖς γ' ἔτι μ' ἐνταυθοῖ
μεταπέμψεσθον.
Χρ. τότε νοστήσεις· νῦν δὲ φθείρου.
κρεῖττον γάρ μοι πλουτεῖν ἐστὶν,
σὲ δ' ἐᾶν κλάειν μακρὰ τὴν κεφαλήν.
Βλ. νὴ Δί' ἔγωγ' οὖν ἐθέλω πλουτῶν
εὐωχεῖσθαι μετὰ τῶν παίδων

τῆς τε γυναικὸς, καὶ λουσάμενος,
λιπαρὸς χωρῶν ἐκ βαλανείου,
τῶν χειροτέχνων
καὶ τῆς Πενίας καταπαρδεῖν.

Χρ. αὕτη μὲν ἡμῖν ἡ 'πίτριπτος οἴχεται.
ἐγὼ δὲ καὶ σύ γ' ὡς τάχιστα τὸν θεὸν
ἐγκατακλινοῦντ' ἄγωμεν εἰς 'Ασκληπιοῦ.

Βλ. καὶ μὴ διατρίβωμέν γε, μὴ πάλιν τις αὖ
ἐλθὼν διακωλύσῃ τι τῶν προὔργου ποιεῖν.

Χρ. ὦ παῖ Καρίων, τὰ στρώματ' ἐκφέρειν σ' ἐχρῆν,
αὐτόν τ' ἄγειν τὸν Πλοῦτον, ὡς νομίζεται,
καὶ τἄλλ', ὅσ' ἐστὶν ἔνδον ηὐτρεπισμένα.

Χο. (λείπει ἡ τοῦ Χοροῦ ᾠδή.)

ΚΑΡΙΩΝ, ΧΟΡΟΣ, ΓΥΝΗ, ΧΡΕΜΥΛΟΥ, ΠΛΟΥΤΟΣ, ΧΡΕΜΥΛΟΣ.

Κα. Ὦ πλεῖστα Θησείοισι μεμυστιλημένοι,
γέροντες ἄνδρες, ἐπ' ὀλιγίστοις ἀλφίτοις,
ὡς εὐτυχεῖθ', ὡς μακαρίως πεπράγατε,
ἄλλοι θ', ὅσοις μέτεστι τοῦ χρηστοῦ τρόπου.

Χο. τί δ' ἔστιν, ὦ βέλτιστε τῶν σαυτοῦ φίλων;
φαίνει γὰρ ἥκειν ἄγγελος χρηστοῦ τινος.

Κα. ὁ δεσπότης πέπραγεν εὐτυχέστατα,
μᾶλλον δ' ὁ Πλοῦτος αὐτός· ἀντὶ γὰρ τυφλοῦ,
ἐξωμμάτωται καὶ λελάμπρυνται κόρας,
'Ασκληπιοῦ παιῶνος εὐμενοῦς τυχών.

Χο. λέγεις μοι χαράν· λέγεις μοι βοάν.

Κα. πάρεστι χαίρειν, ἤν τε βούλησθ', ἤν τε μή.

Χο. ἀναβοάσομαι τὸν εὔπαιδα, καὶ

meis et uxore; et lotus atque nitidus procedens e balneo, opificibus et Paupertati oppedere.

CHREM. Nobis quidem abiit perdita ista: ego vero et tu Deum quam citissime ducamus in Æsculapi fanum, ut illic incubet.

BLEP. Ne vero cessemus, ne rursus aliquis accedens impedimento sit, quo minus faciamus, quod ad rem pertineat.

CHREM. Heus Cario famule, stragula efferre oportet, ipsumque deum ducere, ut moris est, ceteraque simul, quæ intus parata sunt.

CHOR. *(Deest Chori canticum.)*

CARIO, CHORUS, MULIER, PLUTUS, CHREMYLUS.

CAR. O qui sæpe Theseis tenuiter epulati estis, senes, pane admodum modico, quam nunc estis fortunati, quam beata est sors vestra, ceterique omnes, qui probis estis moribus!

CHOR. Quid est, optime tuorum sodalium? videris enim advenire nuntius alicujus boni.

CAR. Herus meus factus est fortunatissimus, vel potius ipse Plutus: nam ex cœco factus est oculatissimus, habetque nitentes pupillas, Æsculapio usus medico propitio.

CHOR. Nuntias mihi quod gaudeam, nuntias mihi quod exclamem.

CAR. Licet jam lætari, velitis nolitis.

CHOR. Alta voce laudabo optimi patris filium, et ingens illud mortalibus jubar, Æsculapium.

Mul. Quisnam iste clamor est? nuntiabitne aliquid boni? hoc enim cupiens ego dudum intus desideo, hunc opperiens.

Car. Cito, cito affer vinum, hera, ut et ipsa bibas: lubens enim oppido hoc facis. Nam omnia bona uno quasi fasce comprehensa tibi fero.

Mul. Ubi ergo sunt?

Car. Ex illis quæ dicam cognosces illico.

Mul. Age igitur expedi quidquid dicis tandem.

Car. Ausculta igitur: nam ego rem omnem a calce usque in caput tibi demensam dabo.

Mul. Ne quæso in caput mihi.

Car. Annon bona ea, quæ modo evenerunt?

Mul. Non res ipsas inquam.

Car. Etenim quum extemplo pervenimus ad Deum, virum ducentes tunc quidem miserrimum, at nunc felicem ac beatum, si quisquam alius, primum quidem ipsum ad mare deduximus, deinde abluimus.

Mul. Edepol næ ille beatus erat: homo senex, frigido lotus mari.

Car. Deinde ad delubrum Dei concessimus. Postquam autem in ara placentæ et liba consecrata fuere flamma Vulcani, reclinavimus Plutum, uti par erat: nostrûm autem unusquisque torum sibi consarcinavit.

μέγα βροτοῖσι φέγγος, Ἀσκληπιόν.
Γυ. τίς ἡ βοή ποτ' ἐστίν; ἆρά γ' ἀγγελεῖ
χρηστόν τι; τοῦτο γὰρ ποθοῦσ' ἐγὼ πάλαι,
ἔνδον κάθημαι περιμένουσα τουτονί.
Κα. ταχέως, ταχέως φέρ' οἶνον, ὦ δέσποιν', ἵνα
καὐτὴ πίῃς· φιλεῖς δὲ δρῶσ' αὐτὸ σφόδρα·
ὡς ἀγαθὰ συλλήβδην ἅπαντά σοι φέρω.
Γυ. καὶ ποῦ 'στιν;
Κα. ἐν τοῖς λεγομένοις εἴσει τάχα.
Γυ. πέραινε τοίνυν, ὅ τι λέγεις, ἀνύσας ποτέ.
Κα. ἄκουε τοίνυν, ὡς ἐγὼ τὰ πράγματα
ἐκ τῶν ποδῶν ἐς τὴν κεφαλήν σοι πάντ' ἐρῶ.
Γυ. μὴ δῆτ' ἐμοί γ' ἐς τὴν κεφαλήν.
Κα. μὴ τἀγαθά,
ἃ νῦν γεγένηται;
Γυ μὴ μὲν οὖν τὰ πράγματα.
Κα. ὡς γὰρ τάχιστ' ἀφικόμεθα πρὸς τὸν θεὸν,
ἄγοντες ἄνδρα, τότε μὲν ἀθλιώτατον,
νῦν δ', εἴ τιν' ἄλλον, μακάριον κεὐδαίμονα,
πρῶτον μὲν αὐτὸν ἐπὶ θάλατταν ἤγομεν·
ἔπειτ' ἐλοῦμεν.
Γυ. νὴ Δί' εὐδαίμων ἄρ' ἦν,
ἀνὴρ γέρων ψυχρᾷ θαλάττῃ λούμενος.
Κα. ἔπειτα πρὸς τὸ τέμενος ᾖμεν τοῦ θεοῦ.
ἐπεὶ δὲ βωμῷ πόπανα καὶ προθύματα
καθωσιώθη, πέλανος Ἡφαίστου φλογὶ,
κατεκλίνομεν τὸν Πλοῦτον, ὥσπερ εἰκὸς ἦν·
ἡμῶν δ' ἕκαστος στιβάδα παρεκαττύετο.

Γυ. ἦσαν δέ τινες κᾆλλοι δεόμενοι τοῦ θεοῦ;
Κα. εἷς μέν γε Νεοκλείδης, ὅς ἐστι μὲν τυφλὸς,
κλέπτων δὲ, τοὺς βλέποντας ὑπερηκόντισεν·
ἕτεροί τε πολλοὶ, παντοδαπὰ νοσήματα
ἔχοντες. ὡς δὲ τοὺς λύχνους ἀποσβέσας
ἡμῖν παρήγγειλεν καθεύδειν τοῦ θεοῦ
ὁ πρόσπολος, εἰπὼν, ἤν τις αἴσθηται ψόφου,
σιγᾷν, ἅπαντες κοσμίως κατεκείμεθα.
κᾀγὼ καθεύδειν οὐκ ἐδυνάμην· ἀλλ' ἐμὲ
ἀθάρης χύτρα τις ἐξέπληττε, κειμένη
ὀλίγον ἄπωθεν τῆς κεφαλῆς του γρᾳδίου,
ἐφ' ἣν ἐπεθύμουν δαιμονίως ἐφερπύσαι.
ἔπειτ' ἀναβλέψας ὁρῶ τὸν ἱερέα
τοὺς φθοῖς ἀφαρπάζοντα καὶ τὰς ἰσχάδας
ἀπὸ τῆς τραπέζης τῆς ἱερᾶς. μετὰ τοῦτο δὲ
περιῆλθε τοὺς βωμοὺς ἅπαντας ἐν κύκλῳ,
εἴ που πόπανον εἴη τι καταλελειμμένον·
ἔπειτα ταῦθ' ἥγιζεν εἰς σάκταν τινά.
κᾀγὼ νομίσας πολλὴν ὁσίαν τοῦ πράγματος,
ἐπὶ τὴν χύτραν τὴν τῆς ἀθάρης ἀνίσταμαι.
Γυ. ταλάντατ' ἀνδρῶν, οὐκ ἐδεδοίκεις τὸν θεόν;
Κα. νὴ τοὺς θεοὺς ἔγωγε, μὴ φθάσειέ με
ἐπὶ τὴν χύτραν ἐλθὼν, ἔχων τὰ στέμματα.
ὁ γὰρ ἱερεὺς αὐτοῦ με προὐδιδάξατο.
τὸ γρᾴδιον δ', ὡς ᾔσθετο δή μου τὸν ψόφον,
τῇ χεῖρ' ὑφῄρει· κᾆτα συρίξας ἐγὼ
ὀδὰξ ἐλαβόμην, ὡς παρείας ὢν ὄφις.
ἡ δ' εὐθέως τὴν χεῖρα πάλιν ἀνέσπασε,

MUL. Aderantne alii etiam, opem Dei desiderantes?

CAR. Unus quidem Neoclides, qui cœcus quidem est, at furando facile videntes superat: aliique multi omnis generis morbis impliciti. Postquam autem lucernis exstinctis nos jussit dormire Dei minister, edixitque, ut, si quis sonitum sentiret, taceret, omnes placide decubuimus. Ego autem dormire non poteram, sed me pultis olla quædam percellebat, posita non procul a capite aniculæ cujusdam, ad quam misere cupiebam adrepere. Deinde suspiciens video sacerdotem liba rapere et caricas de sacra mensa. Postilla circumibat aras omnes ordine, sicubi aliquod panificium esset relictum: deinde hæc sacro ritu condebat in sacculum aliquem. Ego autem existimans jam omnino fas esse talia facere, ad ollam illam pultis erigor.

MUL. Scelestissime hominum! non verebaris Deum?

CAR. Immo equidem hercle, ne prius ad ollam accederet cum suis corollis: nam sacerdos ejus mihi documento fuerat. Anicula vero, quum jam strepitum meum sentiret, manu ollam subtrahere conata est: ego autem, subilo edito, mordicus eam adripui, non secus ac si pareas anguis fuissem: illa vero extemplo ma-

num retraxit, jacuitque quiete, stragulis involuta, præ metu visiens acerbius mustela. At ego tunc bonam partem pultis absorbui: post impletus requievi.

Mul. Deus vero ad vos non accederat?

Car. Nondum. Posthæc etiam ridiculum quiddam feci: nam accedente ipso vehementer admodum pepedi: nam venter meus inflatus erat.

Mul. Mirum ni illi nauseam moveris.

Car. Minime: verum Jaso quædam, quæ ipsum sequebatur, erubuit: et Panacea sese evertit, naribus compressis: nam thus ego non pedo.

Mul. Ipse autem Deus?

Car. Ne id quidem hercle curavit.

Mul. Utique inurbanum hunc deum esse dicis.

Car. Neutiquam hercle: sed merdivorum.

Mul. Hem scelus!

Car. Post illa me ipse etiam extemplo cooperui timens: ille autem ivit circum circa, morbos inspiciens omnes recte admodum atque ordine: deinde puer ei lapideum mortariolum adposuit, et pistillum, et capsulam.

Mul. Lapideam?

Car. Non hercle inquam, non ipsam capsulam.

Mul. At vero quo modo videbas, ô tervenefice, qui te coopertum fuisse dicis?

Car. Per palliolum: pol enim foramina habebat non pauca.

κατέκειτο δ', αὑτὴν ἐντυλίξασ' ἡσυχῆ,
ὑπὸ τοῦ δέους βδέουσα δριμύτερον γαλῆς.
κἀγὼ τότ' ἤδη τῆς ἀθάρης πολλὴν ἔφλων·
ἔπειτ', ἐπειδὴ μεστὸς ἦν, ἀνεπαυόμην.

Γυ. ὁ δὲ θεὸς ὑμῖν οὐ προσῄειν;

Κα. οὐδέπω.
μετὰ τοῦτο δ' ἤδη καὶ γελοῖον δῆτά τι
ἐποίησα. προσιόντος γὰρ αὐτοῦ, μέγα πάνυ
ἀπέπαρδον· ἡ γαστὴρ γὰρ ἐπεφύσητό μου.

Γυ. ἦπου σε διὰ τοῦτ' εὐθὺς ἐβδελύττετο.

Κα. οὔκ· ἀλλ' Ἰασὼ μέν τις ἀκολουθοῦσ' ἅμα,
ὑπηρυθρίασε, χ' ἡ Πανάκει' ἀπεστράφη,
τὴν ῥῖν' ἐπιλαβοῦσ'· οὐ λιβανωτὸν γὰρ βδέω.

Γυ. αὐτὸς δ' ἐκεῖνος;

Κα. οὐ μὰ Δί' οὐδ' ἐφρόντισε.

Γυ. λέγεις ἄγροικον ἄρα σύ γ' εἶναι τὸν θεόν.

Κα. μὰ Δί' οὐκ ἔγωγ', ἀλλὰ σκατοφάγον.

Γυ. αἶ τάλαν.

Κα. μετὰ ταῦτ' ἐγὼ μὲν εὐθὺς ἐνεκαλυψάμην,
δείσας· ἐκεῖνος δ' ἐν κύκλῳ τὰ νοσήματα
σκοπῶν περιῄει πάντα κοσμίως πάνυ.
ἔπειτα παῖς αὐτῷ λίθινον θυείδιον
παρέθηκε, καὶ δοίδυκα, καὶ κιβώτιον.

Γυ. λίθινον;

Κα. μὰ Δί' οὐ δῆτ' οὐχὶ τό γε κιβώτιον.

Γυ. σὺ δὲ πῶς ἑώρας, ὦ κάκιστ' ἀπολούμενε,
ὃς ἐγκεκαλύφθαι φῄς;

Κα. διὰ τοῦ τριβωνίου.

ὀπὰς γὰρ εἶχεν οὐκ ὀλίγας, μὰ τὸν Δία.
πρῶτον δὲ πάντων τῷ Νεοκλείδῃ φάρμακον
καταπλαστὸν ἐνεχείρησε τρίβειν, ἐμβαλὼν
σκορόδων κεφαλὰς τρεῖς Τηνίων. ἔπειτ' ἔφλα
ἐν τῇ θυείᾳ ξυμπαραμιγνύων ὀπὸν,
καὶ σχῖνον· εἶτ' ὄξει διέμενος Σφηττίῳ,
κατέπλασεν αὐτοῦ τὰ βλέφαρ' ἐκστρέψας, ἵνα
ὀδυνῷτο μᾶλλον. ὁ δὲ κεκραγὼς καὶ βοῶν,
ἔφευγ' ἀνᾴξας· ὁ δὲ θεὸς γελάσας ἔφη·
'Ενταῦθα νῦν κάθησο καταπεπλασμένος,
ἵν' ἐπομνύμενον παύσω σε τῆς ἐκκλησίας.
Γυ. ὡς φιλόπολίς τις ἔσθ' ὁ δαίμων καὶ σοφός.
Κα. μετὰ τοῦτο τῷ Πλούτωνι παρεκαθέζετο,
καὶ πρῶτα μὲν δὴ τῆς κεφαλῆς ἐφήψατο·
ἔπειτα καθαρὸν ἡμιτύβιον λαβὼν,
τὰ βλέφαρα περιέψησεν· ἡ Πανάκεια δὲ
κατεπέτασ' αὐτοῦ τὴν κεφαλὴν φοινικίδι
καὶ πᾶν τὸ πρόσωπον· εἶθ' ὁ θεὸς ἐπόππυσεν.
ἐξηξάτην οὖν δύο δράκοντ' ἐκ τοῦ νεὼ,
ὑπερφυεῖς τὸ μέγεθος.
Γυ. ὦ φίλοι θεοί.
Κα. τούτω δ' ὑπὸ τὴν φοινικίδ' ὑποδύνθ' ἡσυχῇ,
τὰ βλέφαρα περιέλειχον, ὥς γ' ἐμοὶ 'δόκει·
καὶ πρίν σε κοτύλας ἐκπιεῖν οἴνου δέκα,
ὁ Πλοῦτος, ὦ δέσποιν', ἀνεστήκει βλέπων·
ἐγὼ δὲ τὼ χεῖρ' ἀνεκρότησ' ὑφ' ἡδονῆς,
τὸν δεσπότην τ' ἤγειρον. ὁ θεὸς δ' εὐθέως
ἠφάνισεν αὐτὸν, οἵ τ' ὄφεις, ἐς τὸν νεών.

Primo itaque Neoclidi medicamentum ad illinendum cœpit terere, injectis alliorum Teniorum tribus capitibus: deinde contudit illa in mortario, admiscens gummi et scillam: his deinde aceto perfusis Sphettio, oblevit ei palpebras extrorsum versas, ut cruciaretur magis. At ille vociferans atque clamans fugit exiliens: ipse autem Deus ridens dixit: *Hic jam sede perlitus, ut mea opera desinas interesse concioni, possisque eam ejurare.*

Mul. Quam amans reipublicæ est ille Deus et sapiens!

Car. Posthinc Pluto adsedit; et primo quidam caput attrectavit: deinde puro sudario sumto, palpebras circumabstersit: Panacea vero obvelavit ei caput purpureo involucro, et faciem totam: deinde Deus sibilavit, atque prosiluerunt illico e delubro serpentes duo immani magnitudine.

Mul. Dii boni!

Car. Isti autem tacite purpureum involucrum subeuntes, palpebras circumlambebant, ut mihi quidem videbatur; et

priusquam tu heminas vini decem ebiberes, Plutus, hera mea, surrexit videns. Ego autem plausi præ gaudio, herumque excitavi. At deus statim se abscondit ipsique serpentes in delubrum. Qui autem juxta ipsum cubabant quantopere existimas? Plutum amplexi sunt, et tota nocte vigilarunt, usquedum illuxit. Ego autem laudabam deum maximopere, quod cito Plutum fecisset videntem, Neoclidem vero magis fecisset cœcum.

Mul. Quantam habes potentiam, ô rex domine! Sed dic mihi, ubi est Plutus?

Car. Venit. Verum circa eum erat immensa hominum turba. Qui enim prius justi fuerant, victumque habuerant modicum, ipsum amplexabantur, salutabantque omnes gaudio perfusi: quicunque autem fuerant divites, opesque multas habuerant, et victum sibi injusta ratione acquisiverant, supercilia contrahebant, vultumque præ se ferebant tetricum. Illi autem pone sequebantur, sertis redimiti, ridentes, bona verba dicentes: personabat autem calceus senum, in numerum compositis gressibus euntium. Sed eia omnes pariter uno ordine saltate, tripudiate, choreas ducite: nemo enim vobis domum ingressis nuntiabit, farinam non inesse in sacco.

Mul. Equitem, ita mihi Hecate propitia sit, volo coronare te, ob lætum nuntium, panum clibanitiorum serie, qui talia nuntiaveris.

Car. Ne ergo cunctare amplius: jam enim viri adsunt prope ostium.

οἱ δ' ἐγκατακείμενοι παρ' αὐτῷ, πῶς δοκεῖς,
τὸν Πλοῦτον ἠσπάζοντο, καὶ τὴν νύχθ' ὅλην
ἐγρηγόρεσαν, ἕως διέλαμψεν ἡμέρα.
ἐγὼ δ' ἐπῄνουν τὸν θεὸν πάνυ σφόδρα,
ὅτι βλέπειν τὸν Πλοῦτον ἐποίησεν ταχὺ,
τὸν δὲ Νεοκλείδη μᾶλλον ἐποίησεν τυφλόν.

Γυ. ὅσην ἔχεις τὴν δύναμιν, ὦ ̓ναξ δέσποτα.
ἀτὰρ φράσον μοι, ποῦ 'σθ' ὁ Πλοῦτος;

Κα. ἔρχεται.
ἀλλ' ἦν περὶ αὐτὸν ὄχλος ὑπερφυὴς ὅσος.
οἱ γὰρ δίκαιοι πρότερον ὄντες, καὶ βίον
ἔχοντες ὀλίγον, αὐτὸν ἠσπάζοντο, καὶ
ἐδεξιοῦνθ' ἅπαντες ὑπὸ τῆς ἡδονῆς·
ὅσοι δ' ἐπλούτουν, οὐσίαν τ' εἶχον συχνὴν,
οὐκ ἐκ δικαίου τὸν βίον κεκτημένοι,
ὀφρῦς ξυνῆγον, ἐσκυθρώπαζόν θ' ἅμα.
οἱ δ' ἠκολούθουν κατόπιν ἐστεφανωμένοι,
γελῶντες, εὐφημοῦντες· ἐκτυπεῖτο δὲ
ἐμβὰς γερόντων εὐρύθμοις προβήμασιν.
ἀλλ' εἶ ἁπαξάπαντες ἐξ ἑνὸς λόγου
ὀρχεῖσθε, καὶ σκιρτᾶτε, καὶ χορεύετε·
οὐδεὶς γὰρ ὑμῖν εἰσιοῦσιν ἀγγελεῖ,
ὡς ἄλφιτ' οὐκ ἔνεστιν ἐν τῷ θυλάκῳ.

Γυ. νὴ τὴν Ἑκάτην, κἄγωγ' ἀναδῆσαι βούλομαι
εὐαγγέλιά σ' ἐν κριβανωτῶν ὁρμαθῷ,
τοιαῦτ' ἀπαγγείλαντα.

Κα. μή νυν μέλλ' ἔτι,
ὡς ἄνδρες ἐγγύς εἰσιν ἤδη τῶν θυρῶν.

Γυ. φέρε νῦν ἰοῦσ' εἴσω κομίσω καταχύσματα
ὥσπερ νεωνήτοισιν ὀφθαλμοῖς ἐγώ.
Κα. ἐγὼ δ' ἀπαντῆσαί γ' ἐκείνοις βούλομαι.
Χο. (λείπει κομμάτιον τοῦ Χοροῦ.)
Πλ. καὶ προσκυνῶ γε πρῶτα μὲν τὸν Ἥλιον,
ἔπειτα σεμνῆς Παλλάδος κλεινὸν πέδον,
χώραν τε πᾶσαν Κέκροπος, ἥ μ' ἐδέξατο.
αἰσχύνομαι δὲ τὰς ἐμαυτοῦ ξυμφορὰς,
οἵοις ἄρ' ἀνθρώποις ξυνὼν ἐλάνθανον·
τοὺς ἀξίους δὲ τῆς ἐμῆς ὁμιλίας
ἔφευγον, εἰδὼς οὐδὲν ὁ τλήμων ἐγώ.
ὡς οὐδ' ἐκεῖν' ἄρ', οὐδὲ ταῦτ' ὀρθῶς ἔδρων·
ἀλλ' αὖ τὰ πάντα πάλιν ἀναστρέψας ἐγὼ
δείξω τολοιπὸν πᾶσιν ἀνθρώποις, ὅτι
ἄκων ἐμαυτὸν τοῖς πονηροῖς ἐνεδίδουν.
Χρ. βάλλ' ἐς κόρακας· ὡς χαλεπόν εἰσιν οἱ φίλοι,
οἱ φαινόμενοι παραχρῆμ', ὅταν πράττῃ τις εὖ.
νύττουσι γὰρ, καὶ φλῶσι τἀντικνήμια,
ἐνδεικνύμενοι ἕκαστος εὔνοιάν τινα.
ἐμὲ γὰρ τίς οὐ πρόσειπε; ποῖος οὐκ ὄχλος
περιεστεφάνωσεν ἐν ἀγορᾷ πρεσβυτικός;
Γυ. ὦ φίλτατ' ἀνδρῶν, καὶ σὺ, καὶ σὺ, χαίρετον.
φέρε νῦν, νόμος γάρ ἐστι, τὰ καταχύσματα
ταυτὶ καταχέω σου λαβοῦσα.
Πλ. μηδαμῶς.
ἐμοῦ γὰρ εἰσιόντος ἐς τὴν οἰκίαν
πρώτιστα, καὶ βλέψαντος, οὐδὲν ἐκφέρειν
πρεπῶδές ἐστιν, ἀλλὰ μᾶλλον εἰσφέρειν.

Mul. Age vero domum ingressa, afferam bellaria, tanquam in recens emtos oculos effundenda.

Car. Ego autem obviam procedere illis volo.

Chor (*Deest Chori cantiuncula.*)

Plut. Et quidem primum saluto Solem, deinde almæ Palladis inclytum solum, universamque Cecropis regionem, quæ me excepit. Pudet autem me miseriæ meæ. Mene cum istiusmodi hominibus inscium convixisse! illos autem, qui digni erant meo consortio, fugitavi, omnium rerum ignarus, ego miser. Quam male utrumque feci! sed omnibus in contrarium conversis, ostendam deinceps cunctis hominibus, quam invitus me ipsum improbis tradiderim.

Chrem. Facesse in malam rem. Quam molesti sunt amici, qui statim apparent protinus, quum quis prospera utitur fortuna! Etenim fodicant, et tibias fricant, declarantes unusquisque benevolentiam quamdam. Nam quis me non salutavit? quænam me in foro non circumdedit senilis turba?

Mul. Carissime vir, et tu et tu salvete. Age nunc, moris enim est, bellaria ista sumam et te iis perfundam.

Plut. Nequaquam. Me enim primum, postquam visum recepi, domum ingrediente, nihil efferre decet, sed potius inferre.

MUL. Itane non accipies bellaria hæc?

PLUT. Intus quidem apud focum, uti mos est. Præterea irrisionem sic quoque vitabimus. Non enim decet poëtam caricas et bellaria spectatoribus projicere, et istis eos ad risum compellere.

MUL. Recte prorsus autumas. Nam ecce Dexinicus iste jam surrexit, tanquam arrepturus caricas.

CHOR. (*Deest canticum Chori.*)

CARIO, VIR JUSTUS, CHREMYLUS, SYCOPHANTA, CHORUS.

CAR. Quam suave est, ô viri, rem feliciter gerere, præsertim si nihil domo extuleris. Nobis enim bonorum acervus in domum irruit, sine ullo cujusvis intertrimento. Panarium quidem plenum est alba farina: amphoræ autem vino rubro fragranti: argento et auro omnia nobis vasa efferta sunt, adeo ut mirari subeat: puteus oleo plenus: ampullæ unguentis refertæ; cœnaculum caricis. Acetabula omnia, et patellæ, et ollæ æreæ jam sunt: scutellas vero putidas, piscarias illas, argenteas jam videre est: muscipula autem nobis repente facta est eburnea. At nos famuli ludimus par impar stateribus aureis: nates autem detergimus, non lapillis

Γυ. εἶτ' οὐχὶ δέξει δῆτα τὰ καταχύσματα;
Πλ. ἔνδον γε παρὰ τὴν ἑστίαν, ὥσπερ νόμος·
ἔπειτα καὶ τὸν φόρτον ἐκφύγοιμεν ἄν.
οὐ γὰρ πρεπῶδές ἐστι τῷ διδασκάλῳ,
ἰσχάδια καὶ τρωγάλια τοῖς θεωμένοις
προβαλόντ', ἐπὶ τούτοισιν ἐπαναγκάζειν γελᾷν.
Γυ. εὖ πάνυ λέγεις· ὡς Δεξίνικος οὑτοσὶ
ἀνίσταθ', ὡς ἁρπασόμενος τὰς ἰσχάδας.
Χο. (λείπει ἡ τοῦ Χοροῦ ᾠδή.)

ΚΑΡΙΩΝ, ΑΝΗΡ ΔΙΚΑΙΟΣ, ΧΡΕΜΥΛΟΣ, ΣΥΚΟΦΑΝΤΗΣ, ΧΟΡΟΣ.

Κα. ΩΣ ἡδὺ πράττειν, ὦ ̓́νδρες, ἔστ' εὐδαιμόνως,
καὶ ταῦτα μηδὲν ἐξενεγκόντ' οἴκοθεν.
ἡμῖν γὰρ ἀγαθῶν σωρὸς εἰς τὴν οἰκίαν
ἐπεισπέπαικεν οὐδὲν ἠδικηκόσιν.
ἡ μὲν σιπύη μεστή 'στι λευκῶν ἀλφίτων·
οἱ δ' ἀμφορῆς, οἴνου μέλανος ἀνθοσμίου.
ἅπαντα δ' ἡμῖν ἀργυρίου καὶ χρυσίου
τὰ σκευάρια πλήρη 'στιν, ὥστε θαυμάσαι.
τὸ φρέαρ δ' ἐλαίου μεστόν· αἱ δὲ λήκυθοι
μύρου γέμουσι· τὸ δ' ὑπερῷον, ἰσχάδων.
ὀξὶς δὲ πᾶσα, καὶ λοπάδιον, καὶ χύτρα,
χαλκῆ γέγονε· τοὺς δὲ πινακίσκους τοὺς σαπρούς,
τοὺς ἰχθυηρούς, ἀργυροῦς πάρεσθ' ὁρᾷν.
ὁ δ' ἶπος ἡμῖν ἐξαπίνης ἐλεφάντινος.
στατῆρσι δ' οἱ θεράποντες ἀρτιάζομεν
χρυσοῖς· ἀποψώμεσθα δ' οὐ λίθοις ἔτι,

ἀλλὰ σκοροδίοις ὑπὸ τρυφῆς ἑκάστοτε.
καὶ νῦν ὁ δεσπότης μὲν ἔνδον βουθυτεῖ
ὗν καὶ τράγον καὶ κριὸν, ἐστεφανωμένος·
ἐμὲ δ' ἐξέπεμψεν ὁ καπνός. οὐχ οἷός τε γὰρ
ἔνδον μένειν ἦν. ἔδακνε γὰρ τὰ βλέφαρά μου.
Δι. ἕπου μετ' ἐμοῦ, παιδάριον, ἵνα πρὸς τὸν θεὸν
ἴωμεν.
Χρ. ἔα, τίς ἔσθ' ὁ προσιὼν οὑτοσί;
Δι. ἀνὴρ πρότερον μὲν ἄθλιος, νῦν δ' εὐτυχής.
Χρ. δηλονότι τῶν χρηστῶν τις, ὡς ἔοικας, εἶ.
Δι. μάλιστ'.
Χρ. ἔπειτα τοῦ δέει;
Δι. πρὸς τὸν θεὸν
ἥκω· μεγάλων γάρ μοι 'στὶν ἀγαθῶν αἴτιος.
ἐγὼ γὰρ ἱκανὴν οὐσίαν παρὰ τοῦ πατρὸς
λαβὼν, ἐπήρκουν τοῖς δεομένοις τῶν φίλων,
εἶναι νομίζων χρήσιμον πρὸς τὸν βίον.
Χρ. ἦπου σε ταχέως ἐπέλιπεν τὰ χρήματα.
Δι. κομιδῆ μὲν οὖν.
Χρ. οὐκοῦν μετὰ ταῦτ' ἦσθ' ἄθλιος.
Δι. κομιδῆ μὲν οὖν. κἀγὼ μὲν ᾤμην, οὓς τέως
εὐηργέτησα δεομένους, ἕξειν φίλους
ὄντως βεβαίους, εἰ δεηθείην ποτέ·
οἱ δ' ἐξετρέποντο, κοὐκ ἐδόκουν ὁρᾶν μ' ἔτι.
Χρ. καὶ κατεγέλων γ', εὖ οἶδ' ὅτι.
Δι. κομιδῆ μὲν οὖν.
αὐχμὸς γὰρ ὢν τῶν σκευαρίων μ' ἀπώλεσεν.
Χρ. ἀλλ' οὐχὶ νῦν.

amplius, sed alliis, præ luxuria, semper. Et nunc herus quidem meus immolat suem et hircum et arietem coronatus: me autem exire compulit fumus; nec enim poteram intus manere: nam palpebras mihi mordebat.

Just. Sequere me, puer, ut ad Deum eamus.

Chrem. Eia quis iste est, qui huc accedit?

Just. Homo prius quidem miser, nunc autem fortunatus.

Chrem. Apparet e numero bonorum te esse.

Just. Maxime.

Chrem. Quid itaque vis tibi?

Just. Ad deum istum venio: nam is mihi magnorum bonorum auctor est. Ego enim quum facultates satis amplas a patre mihi relictas accepissem, subveniebam inopibus amicis, existimans hoc in vita esse utile.

Chrem. Mirum, ni te cito defecerit pecunia.

Just. Omnino.

Chrem. Itaque postea miser eras?

Just. Omnino. Et ego quidem arbitrabar, quibus antea benefecissem indigentibus, eos me habiturum amicos vere firmos, siquando egerem: illi autem me aversabantur, et me videre se dissimulabant.

Chrem. Etiam deridebant te, sat scio.

Just. Omnino. Squalor enim meæ supellectilis me perdidit.

Chrem. Sed jam non amplius.

Just. Eapropter ad deum merito huc veni, ut eum adorem.

Chrem. Sed quid detritum pallium facit ad deum, quod fert puer hic, qui te comitatur? dic mihi.

Just. Et hoc dedicaturus ad deum venio.

Chrem. Num in hoc pallio initiatus es majoribus mysteriis?

Just. Non: verum in eo alsi annos tredecim.

Chrem. Calcei vero?

Just. Et isti una hibernum frigus tolerarunt.

Chrem. Ergo istos etiam dedicandos adtulisti?

Just. Ita hercle.

Chrem. Lepida sane dona deo ferens venis.

Syc. Hei infortunatus ego! quam penitus perii miser! ô terque quaterque infortunatus et quinquies, et duodecies, et decies-millies. Iu, iu! ita multiplici obrutus sum infortunio.

Chrem. Apollo averrunce et dii servatores! quin est quod huic homini evenit mali?

Syc. Annon vero intoleranda mihi nunc evenerunt mala? qui amisi omnia, quæ domi habebam, per deum hunc, qui futurus est cœcus de integro, si modo jura non deficiant.

Just. Ego propemodum rem cognoscere me arbitror: accedit enim aliquis oppressus calamitate: videtur autem esse homo pravæ notæ.

Chrem. Ita hercle. Recte ergo ei fit, quod perit.

Syc. Ubi, ubi est iste, qui solus nos omnes opulentos extem-

Δι. ἀνθ' ὧν ἐγὼ πρὸς τὸν θεὸν
προσευξόμενος ἥκω δικαίως ἐνθάδε.
Χρ. τὸ τριβώνιον δὲ, τί δύναται πρὸς τὸν θεὸν,
ὃ φέρει μετὰ σοῦ τὸ παιδάριον τουτί; φράσον.
Δι. καὶ τοῦτ' ἀναθήσων ἔρχομαι πρὸς τὸν θεόν.
Χρ. μῶν οὖν ἐμυήθης δῆτ' ἐν αὐτῷ τὰ μεγάλα;
Δι. οὔκ· ἀλλ' ἐνερρίγωσ' ἔτη τρία καὶ δέκα.
Χρ. τὰ δ' ἐμβάδια;
Δι. καὶ ταῦτα συνεχειμάζετο.
Χρ. καὶ ταῦτ' ἀναθήσων ἔφερες οὖν;
Δι. νὴ τὸν Δία.
Χρ. χαρίεντά γ' ἥκεις δῶρα τῷ θεῷ φέρων.
Συ. οἴμοι κακοδαίμων, ὡς ἀπόλωλα δείλαιος,
καὶ τρισκακοδαίμων, καὶ τετράκις, καὶ πεντάκις,
καὶ δωδεκάκις, καὶ μυριάκις· ἰοὺ, ἰού.
οὕτω πολυφόρῳ ξυγκέκραμαι δαίμονι.
Χρ. Ἀπόλλον ἀποτρόπαιε, καὶ θεοὶ φίλοι,
τί ποτ' ἐστὶν, ὅ τι πέπονθεν ὤνθρωπος κακόν;
Συ. οὐ γὰρ σχέτλια πέπονθα νυνὶ πράγματα,
ἀπολωλεκὼς ἅπαντα τἀκ τῆς οἰκίας
διὰ τὸν θεὸν τοῦτον, τὸν ἐσόμενον τυφλὸν
πάλιν αὖθις, ἥνπερ μὴ 'λλίπωσιν αἱ δίκαι;
Δι. ἐγὼ σχεδὸν τὸ πρᾶγμα γιγνώσκειν δοκῶ.
προσέρχεται γάρ τις κακῶς πράττων ἀνήρ.
ἔοικε δ' εἶναι τοῦ πονηροῦ κόμματος.
Χρ. νὴ Δία· καλῶς τοίνυν ποιῶν ἀπόλλυται.
Συ. ποῦ, ποῦ 'σθ' ὁ μόνος ἅπαντας ἡμᾶς πλουσίους
ὑποσχόμενος οὗτος ποιήσειν εὐθέως,

εἰ πάλιν ἀναβλέψειεν ἐξαρχῆς; ὁ δὲ
πολὺ μᾶλλον ἐνίους ἐστὶν ἐξολωλεκώς.
Χρ. καὶ τίνα δέδρακε ταῦτα δῆτ';
Συ. ἐμὲ τουτονί.
Χρ. ἦ τῶν πονηρῶν ἦσθα καὶ τοιχωρύχων;
Συ. μὰ Δί', οὐμενοῦν ἔσθ' ὑγιὲς ὑμῶν οὐδενὸς,
κοὐκ ἔσθ' ὅπως οὐκ ἔχετέ μου τὰ χρήματα.
Κα. ὡς σοβαρὸς, ὦ Δάματερ, εἰσελήλυθεν
ὁ συκοφάντης. δῆλον ὅτι βουλιμιᾷ.
Συ. σὺ μὲν εἰς ἀγορὰν ἰὼν ταχέως οὐκ ἂν φθάνοις;
ἐπὶ τοῦ τροχοῦ γὰρ δεῖ σ' ἐκεῖ στρεβλούμενον
εἰπεῖν ἃ πεπανούργηκας.
Κα. οἴμωζ' ἄρα σύ.
Δι. νὴ τὸν Δία τὸν Σωτῆρα, πολλοῦ γ' ἄξιος
ἅπασι τοῖς Ἕλλησιν ὁ θεὸς ἔσθ', ὅτι
τοὺς συκοφάντας ἐξολεῖ κακοὺς κακῶς.
Συ. οἴμοι τάλας· μῶν καὶ σὺ μετέχων καταγελᾷς;
ἐπεὶ πόθεν θοἰμάτιον εἴληφας τοδί;
ἐχθὲς δ' ἔχοντ' εἶδόν σ' ἐγὼ τριβώνιον.
Δι. οὐδὲν προτιμῶ σου. φορῶ γὰρ πριάμενος
τὸν δακτύλιον τονδὶ παρ' Εὐδάμου δραχμῆς.
Χρ. ἀλλ' οὐκ ἂν ἐστι συκοφάντου δήγματος.
Συ. ἆρ' οὐχ ὕβρις ταῦτ' ἐστὶ πολλή; σκώπτετον,
ὅ τι δὲ ποιεῖτον ἐνθάδ', οὐκ εἰρήκατον.
οὐκ ἐπ' ἀγαθῷ γὰρ ἐνθάδ' ἐστὸν οὐδενί.
Χρ. μὰ τὸν Δί' οὔκουν τῷ γε σῷ, σάφ' ἴσθ' ὅτι.
Συ. ἀπὸ τῶν ἐμῶν γὰρ, ναὶ μὰ Δαὶ, δειπνήσετον.
Χρ. ὡς δὴ 'π' ἀληθείᾳ, σὺ μετὰ τοῦ μάρτυρος

plo se facturum pollicitus fuerat, si modo visum rursus reciperet? at ille multo potius perdidit nonnullos.

Chrem. Et quemnam sic male adfecit?

Syc. Me ipsum.

Chrem. Num unus ex improbis eras et parietum perfossoribus?

Syc. Nihil hercle sani vobis ambobus inest: nec fieri potest, quin meam habeatis pecuniam.

Car. Pro magna Ceres! quam se ferocem intulit hic sycophanta! apparet eum fame urgeri.

Syc. Tu quidem mox cito ad forum ibis: ibi enim tormentis cogeris in rota confiteri tua scelera.

Car. At tu ejula.

Just. Ita me Jupiter Servator amet, ut magni faciendus est Græcis omnibus Deus ille, quod sycophantas perditurus est malos male.

Syc. Hei miser ego! Num tu etiam hujus furti particeps, me derides? nam alioqui unde accepisti vestimentum hocce? heri autem te vidi detrito amictum pallio.

Just. Nihil te moror: gesto enim emtum drachma ab Eudamo anulum huncce.

Chrem. Sed nullum reperias contra sycophantæ morsum.

Syc. Quid est, nisi hoc insignis contumelia est? irridetis; si quid hic agatis, nondum dixistis. Etenim nulli bono hic estis.

Chrem. Non tuo hercle: scias hoc velim.

Syc. De meo enim edepol cœnabitis.

Chrem. Ut hoc verum est, ita tu cum tuo teste disrumparis, nullo cibo repletus.

Syc. Negatis? intus est, ô impurissimi, magna vis piscium in frusta concisorum, et carnium assarum. Uhu, uhu, uhu, uhu, uhu, uhu.

Chrem. Odorarisne aliquid, scelus?

Just. Frigus fortasse, quia tam detrito amictus est pallio.

Syc. Hæccine toleranda sunt, ô Jupiter diique ceteri! mene ab istis sic ludibrio haberi! heu, quam crucior, quod vir bonus et patriæ amans hæc mala suffero!

Chrem. Tune patriæ amans et vir bonus?

Syc. Ut nemo alius.

Chrem. Atqui responde mihi quod te interrogabo.

Syc. Quidnam?

Chrem. Esne agricola?

Syc. Tu me adeo insanire putas?

Chrem. Sed mercator?

Syc. Sane eum me esse simulo, siquando usus venit.

Chrem. Quid ergo? num artem aliquam addidicisti?

Syc. Non hercle.

Chrem. Quomodo igitur victitabas, aut unde, quum nihil ageres?

Syc. Publica negotia procuro et privata omnia.

Chrem. Tune? qua impulsus causa?

Syc. Sic lubet.

Chrem. Quomodo igitur tu sis vir bonus, ô parietum perfessor, si in iis, quæ nihil ad te adtinent, odium tibi concilias?

Syc. Itane vero ad me non adtinet de mea mihi patria me bene mereri pro meis viribus, ô fatue?

διαῤῥαγείης, μηδενὸς ἐμπεπλησμένος.
Συ. ἀρνεῖσθον; ἔνδον ἐστὶν, ὦ μιαρωτάτω,
πολὺ χρῆμα τεμαχῶν καὶ κρεῶν ὠπτημένων.
ὖ ὗ, ὖ ὗ, ὖ ὗ, ὖ ὗ, ὖ ὗ, ὖ ὗ.
Χρ. κακόδαιμον, ὀσφραίνει τι;
Δι. τοῦ ψύχους γ' ἴσως
ἐπεὶ τοιοῦτόν γ' ἀμπέχεται τριβώνιον.
Συ. ταῦτ' οὖν ἀνάσχετ' ἐστὶν, ὦ Ζεῦ καὶ θεοὶ,
τούτους ὑβρίζειν εἰς ἔμ'; οἴμ', ὡς ἄχθομαι,
ὅτι χρηστὸς ὢν καὶ φιλόπολις, πάσχω κακῶς.
Χρ. σὺ φιλόπολις καὶ χρηστός;
Συ. ὡς οὐδείς γ' ἀνήρ.
Χρ. καὶ μὴν ἐπερωτηθεὶς ἀπόκριναί μοι.
Συ. τὸ τί;
Χρ. γεωργὸς εἶ;
Συ. μελαγχολᾷν μ' οὕτως οἴει;
Χρ. ἀλλ' ἔμπορος;
Συ. ναὶ, σκήπτομαί γ', ὅταν τύχω.
Χρ. τί δαί; τέχνην τιν' ἔμαθες.
Συ. οὐ μὰ τὸν Δία.
Χρ. πῶς οὖν διέζης, ἢ πόθεν, μηδὲν ποιῶν;
Συ. τῶν τῆς πόλεώς εἰμ' ἐπιμελητὴς πραγμάτων,
καὶ τῶν ἰδίων πάντων.
Χρ. σύ; τί παθών;
Συ. βούλομαι.
Χρ. πῶς οὖν ἂν εἴης χρηστὸς, ὦ τοιχωρύχε,
εἴ, σοι προσῆκον μηδὲν, εἶτ' ἀπεχθάνει;
Συ. οὐ γὰρ προσήκει τὴν ἐμαυτοῦ μοι πόλιν

εὐεργετεῖν μ', ὦ κέπφε, καθ' ὅσον ἂν σθένω;
Χρ. εὐεργετεῖν οὖν ἐστι τὸ πολυπραγμονεῖν;
Συ. τὸ μὲν οὖν βοηθεῖν τοῖς νόμοις τοῖς κειμένοις,
καὶ μὴ 'πιτρέπειν, ἐάν τις ἐξαμαρτάνῃ.
Πρ. οὐκοῦν δικαστὰς ἐξεπιτηδὲς ἡ πόλις
ἄρχειν καθίστησιν;
Συ. κατηγορεῖ δὲ τίς;
Χρ. ὁ βουλόμενος.
Συ. οὐκοῦν ἐκεῖνός εἰμ' ἐγώ.
ὥστ' εἰς ἔμ' ἥκει τῆς πόλεως τὰ πράγματα.
Χρ. νὴ Δία, πονηρόν γ' ἆρα προστάτην ἔχει.
ἐκεῖνο δ' οὐ βούλοι' ἄν, ἡσυχίαν ἔχων,
ζῆν ἀργός;
Συ. ἀλλὰ προβατίου βίον λέγεις,
εἰ μὴ φανεῖται διατριβή τις τῷ βίῳ.
Χρ. οὐδ' ἂν μεταμάθοις;
Συ. οὐδ' ἄν, εἰ δοίης γ' ἐμοὶ
τὸν Πλοῦτον αὐτὸν, καὶ τὸ Βάττου σίλφιον.
Χρ. κατάθου ταχέως θοἰμάτιον.
Κα. οὗτος, σοὶ λέγει.
Χρ. ἔπειθ' ὑπόλυσαι.
Κα. ταῦτα πάντα σοὶ λέγει.
Συ. καὶ μὴν προσελθέτω πρὸς ἔμ' ὑμῶν ἐνθαδὶ
ὁ βουλόμενος.
Κα. οὐκοῦν ἐκεῖνός εἰμ' ἐγώ.
Συ. οἴμοι τάλας, ἀποδύομαι μεθ' ἡμέραν.
Κα. σὺ γὰρ ἀξιοῖς τἀλλότρια πράττων ἐσθίειν.
Συ. ὁρᾷς ἃ ποιεῖ; ταῦτ' ἐγὼ μαρτύρομαι.

CHREM. Bene mereri de patria estne aliena curare?

SYC. Est sane legibus succurrere, quæ positæ fuerint, et non permittere, si quis peccet.

CHREM. Annon vero data opera civitas judices constituit, qui his præsint?

SYC. At quis nomina defert?

CHREM. Qui vult.

SYC. Atqui is ego sum: proinde in me recidunt civitatis negotia.

CHREM. Improbum igitur hercle præsidem habet. At nonne malles tranquillitate perfruens in otio vivere?

SYC. At tu pecudis vitam commemoras, si nullum erit studium, in quo ætatem teras.

CHREM. Nec meliora te doceri sineres?

SYC. Non, si mihi dares Plutum ipsum et Batti silphium.

CHREM. Depone ocius vestem.

CAR. Heus tu, tibi dicit.

CHREM. Deinde calceos exue.

CAR. Omnia hæc tibi dicit.

SYC. Quin age, accedat aliquis vestrûm huc ad me, si quis vult.

CAR. Atqui is sum ego.

SYC. Hei miser! interdiu vestibus spolior.

CAR. Tu enim vis, aliena negotia curans, cibum habere.

SYC. (*ad testem*) Viden' tu quæ facit? horum te testem voco.

CHREM. Sed in pedes se conjecit, quem adduxti testem.

SYC. Væ mihi! solus ab istis circumclusus sum.

CAR. Nunc clamitas?

SYC. Væ iterum mihi!

CAR. Da tu mihi detritum istud pallium, quo amiciam sycophantam huncce.

JUST. Minime vero: nam Pluto consecratum est dudum.

CAR. Ubinam ergo melius dedicabitur, quam si homini nequam et parietum perfossori injiciatur. At Plutum ornari decoris vestimentis par est.

JUST. Calceis autem istis quid faciemus? dic mihi.

CAR. Et istos actutum ad frontem, tanquam ad oleastrum, clavis adfigam huic.

SYC. Abibo: nam sentio me multo inferiorem esse vobis. Si vero socium mihi adscivero quempiam, tametsi ficulneum, potens iste Deus ut mihi pœnas det, faxo hodie; quandoquidem solus et unus tollit manifesto popularem statum, re nec in senatu, nec apud populum deliberata.

JUST. Tu vero, quoniam armatura mea instructus incedis, age in balneum curre: deinde ibi primam stationem obtinens te calefacias: nam et eandem ego olim tenui.

CHREM. Sed balneator protrahet eum foras prehensum testiculis: nam, ubi eum viderit, animadvertet ipsum esse ex sequioris notæ hominibus. At nos ingrediamur, ut adores Deum.

Χρ. ἀλλ᾽ οἴχεται φεύγων, ὃν ἦγες μάρτυρα.
Συ. οἴμοι περιείλημμαι μόνος.
Κα. νυνὶ βοᾷς;
Συ. οἴμοι μάλ᾽ αὖθις.
Κα. δὸς σύ μοι τὸ τριβώνιον,
ἵν᾽ ἀμφιέσω τὸν συκοφάντην τουτονί.
Δι. μὴ δῆθ᾽· ἱερὸν γάρ ἐστι τοῦ Πλούτου πάλαι.
Κα. ἔπειτα ποῦ κάλλιον ἀνατεθήσεται,
ἢ περὶ πονηρὸν ἄνδρα καὶ τοιχωρύχον;
Πλοῦτον δὲ κοσμεῖν ἱματίοις σεμνοῖς πρέπει.
Δι. τοῖς δ᾽ ἐμβαδίοις τί χρήσεταί τις; εἴπ᾽ ἐμοί.
Κα. καὶ ταῦτα πρὸς τὸ μέτωπον αὐτίκα δὴ μάλα,
ὥσπερ κοτίνῳ, προσπατταλεύσω τουτῳί.
Συ. ἄπειμι· γιγνώσκω γὰρ ἥττων ὢν πολὺ
ὑμῶν· ἐὰν δὲ σύζυγον λάβω τινὰ,
καὶ σύκινον, τοῦτον τὸν ἰσχυρὸν θεὸν
ἐγὼ ποιήσω τήμερον δοῦναι δίκην,
ὅτι καταλύει περιφανῶς, εἷς ὢν μόνος,
τὴν δημοκρατίαν, οὔτε τὴν Βουλὴν πιθὼν
τὴν τῶν πολιτῶν, οὔτε τὴν ἐκκλησίαν.
Δι. καὶ μὴν, ἐπειδὴ τὴν πανοπλίαν τὴν ἐμὴν
ἔχων βαδίζεις, εἰς τὸ βαλανεῖον τρέχε·
ἔπειτ᾽ ἐκεῖ κορυφαῖος ἑστηκὼς, θέρου.
κἀγὼ γὰρ εἶχον τὴν στάσιν ταύτην ποτέ.
Χρ. ἀλλ᾽ ὁ βαλανεὺς ἕλξει θύραζ᾽ αὐτὸν, λαβὼν
τῶν ὀρχιπέδων· ἰδὼν γὰρ αὐτὸν, γνώσεται,
ὅτι ἔστ᾽ ἐκείνου τοῦ πονηροῦ κόμματος.
νὼ δ᾽ εἰσίωμεν, ἵνα προσεύξῃ τὸν θεόν.

Χο. (λείπει ἡ τοῦ Χοροῦ ᾠδή.)

ΓΡΑΥΣ, ΧΟΡΟΣ, ΧΡΕΜΥΛΟΣ, ΝΕΑΝΙΑΣ.

Γρ. ΑΡ', ὦ φίλοι γέροντες, ἐπὶ τὴν οἰκίαν
ἀφίγμεθ' ὄντως τοῦ νέου τούτου θεοῦ,
ἢ τῆς ὁδοῦ τοπαράπαν ἡμαρτήκαμεν;
Χο. ἀλλ' ἴσθ' ἐπ' αὐτὰς τὰς θύρας ἀφιγμένη,
ὦ μειρακίσκη· πυνθάνει γὰρ ὡρικῶς.
Γρ. φέρε νυν, ἐγὼ τῶν ἔνδοθεν καλέσω τινά.
Χρ. μὴ δῆτ'· ἐγὼ γὰρ αὐτὸς ἐξελήλυθα.
ἀλλ' ὅ τι μάλιστ' ἐλήλυθας, λέγειν σ' ἐχρῆν.
Γρ. πέπονθα δεινὰ καὶ παράνομ', ὦ φίλτατε.
ἀφ' οὗ γὰρ ὁ θεὸς οὗτος ἤρξατο βλέπειν,
ἀβίωτον εἶναί μοι πεποίηκε τὸν βίον.
Χρ. τί δ' ἔστιν; ἦπου καὶ σὺ συκοφάντρια
ἐν ταῖς γυναιξὶν ἦσθα;
Γρ. μὰ Δί' ἐγὼ μὲν οὔχ.
Χρ. ἀλλ' οὐ λαχοῦσ' ἔπινες ἐν τῷ γράμματι;
Γρ. σκώπτεις· ἐγὼ δὲ κατακέκνησμαι δείλακρα.
Χρ. οὔκουν ἐρεῖς ἀνύσασα τὸν κνησμὸν τίνα;
Γρ. ἄκουε νῦν. ἦν μοι τι μειράκιον φίλον,
πενιχρὸν μὲν, ἄλλως δ' εὐπρόσωπον, καὶ καλὸν,
καὶ χρηστόν. εἰ γάρ του δεηθείην ἐγὼ,
ἅπαντ' ἐποίει κοσμίως μοι καὶ καλῶς·
ἐγὼ δὲ ἐκείνῳ ταὐτὰ πάνθ' ὑπηρέτουν.
Χρ. τί δ' ἦν, ὅ τι σου μάλιστ' ἐδεῖθ' ἑκάστοτε;
Γρ. οὐ πολλά· καὶ γὰρ ἐκνομίως μ' ᾐσχύνετο.
ἀλλ' ἀργυρίου δραχμὰς ἂν ᾔτησ' εἴκοσιν

Chor. *(Deest Chori canticum.)*

ANUS, CHORUS, CHREMYLUS, ADOLESCENS.

An. Anne optimi senes, ad domum novi istius Dei vere pervenimus, aut tota via aberravimus?

Chor. At scito ad ipsum te pervenisse ostium, adolescentula: nam lepide sciscitaris.

An. Age ergo, familiarium quempiam evocabo foras.

Chrem. Ne faxis: ego enim ipse egressus sum. Sed quam obrem maxime veneris, dicere te par est.

An. Perpetior gravia et nefaria, ô amice: nam ex quo Deus iste cœpit videre, haud vitalem reddidit vitam mihi.

Chrem. Quid vero est? num tu etiam sycophantria inter mulieres eras?

An. Haud ecastor ego.

Chrem. Aut literam non sortita es, quæ tibi jus daret gratiis bibendi?

An. Irrides: ego vero perii. Ita uror misera.

Chrem. Annon itaque properabis dicere, quid te tam male urat?

An. Ausculta. Erat mihi adolescentulus, quem amabam, pauper quidem, sed venusto vultu, et pulcher et probus. Nam si qua re mihi forte opus esset, omnia faciebat mihi decenter et scite; ego vero vicissim in iisdem omnibus operam ei dabam.

Chrem. Quid autem erat, quod a te peteret maxime?

An. Non multa: etenim me impendio reverebatur. Sed viginti drachmas petebat quandoque ad vestem emendam: octo

autem ad calceos: et tunicam sororibus emere me jubebat, matrique pallam, frumentique petebat modios quatuor.

Chrem. Haud multa sane, ita me Apollo amet, ista sunt, quæ commemorasti: sed apparet illum te reveritum esse.

An. Et hæc quidem non ex avaritia petere se a me dicebat, verum amicitiæ gratia, ut meam gestans vestem, mei recordaretur.

Chrem. Hominem narras supra modum tui amantem.

An. Sed nunc scelestus non eodem amplius erga me est animo: verum prorsus est immutatus. Quum enim placentam istam, ceteraque ei bellaria, quæ huic lanci imposita sunt, misissem, et prædixissem me ad vesperam venturam—

Chrem. Quid fecit? dic mihi.

An. Placentulam istam nobis insuper remisit, ea lege, ut ne amplius illuc venirem, addito etiam hoc dicterio: *Olim fuere fortes Milesii.*

Chrem. Apparet moribus fuisse non improbis: deinde dives factus, non amplius capitur lenticula: antehac autem præ inopia omnia devorabat.

An. Atqui antehac quotidie, ita me amet Ceres et Proserpina, ad ostium meum accedebat semper.

Chrem. Efferendi causa?

εἰς ἱμάτιον· ὀκτὼ δ' ἂν εἰς ὑποδήματα·
καὶ ταῖς ἀδελφαῖς ἀγοράσαι χιτώνιον
ἐκέλευσεν ἂν, τῇ μητρί θ' ἱματίδιον·
πυρῶν τ' ἂν ἐδεήθη μεδίμνων τεττάρων.

Χρ. οὐ πολλὰ τοίνυν, μὰ τὸν Ἀπόλλω, ταῦτά γε
εἴρηκας· ἀλλὰ δῆλον, ὅτι σ' ᾐσχύνετο.

Γρ. καὶ ταῦτα τοίνυν οὐχ ἕνεκεν μισητίας
αἰτεῖν μ' ἔφασκεν, ἀλλὰ φιλίας οὕνεκα,
ἵνα τοὐμὸν ἱμάτιον φορῶν, μεμνῇτό μου.

Χρ. λέγεις ἐρῶντ' ἄνθρωπον ἐκνομιώτατα.

Γρ. ἀλλ' οὐχὶ νῦν γ' ὁ βδελυρὸς ἔτι τὸν νοῦν ἔχει
τὸν αὐτόν· ἀλλὰ πολὺ μεθέστηκεν πάνυ.
ἐμοῦ γὰρ αὐτῷ τὸν πλακοῦντα τουτονὶ,
καὶ τἄλλα τἀπὶ τοῦ πίνακος τραγήματα
ἐπόντα πεμψάσης, ὑπειπούσης θ', ὅτι
εἰς ἑσπέραν ἥξοιμι - - -

Χρ. τί σ' ἔδρασ'; εἶπ' ἐμοί.

Γρ. ἄμητα προσαπέπεμψεν ἡμῖν τουτονὶ,
ἐφ' ᾧ τ' ἐκεῖσε μηδέποτέ μ' ἐλθεῖν ἔτι,
καὶ πρὸς ἐπὶ τούτοις εἶπεν ἀποπέμπων, ὅτι
ΠΑΛΑΙ ΠΟΤ' ΗΣΑΝ ΑΛΚΙΜΟΙ ΜΙΛΗΣΙΟΙ.

Χρ. δῆλον ὅτι τοὺς τρόπους τις οὐ μοχθηρὸς ἦν.
ἔπειτα πλουτῶν, οὐκέθ' ἥδεται φακῇ·
πρότου δ' ὑπὸ τῆς πενίας ἅπαντ' ἐπήσθιε.

Γρ. καὶ μὴν πρότου γ' ὁσημέραι, νὴ τὼ θεὼ,
ἐπὶ τὴν θύραν ἐβάδιζεν αἰεὶ τὴν ἐμήν.

Χρ. ἐπ' ἐκφοράν;

Γρ. μὰ Δί', ἀλλὰ τῆς φωνῆς μόνον
ἐρῶν ἀκοῦσαι.
Χρ. τοῦ λαβεῖν μὲν οὖν χάριν.
Γρ. καὶ, νὴ Δί', εἰ λυπουμένην γ' αἴσθοιτό με,
νηττάριον ἂν καὶ φάττιον ὑπεκορίζετο.
Χρ. ἔπειτ' ἴσως ᾔτησ' ἂν εἰς ὑποδήματα;
Γρ. μυστηρίοις δὲ τοῖς μεγάλοις ὀχουμένην
ἐπὶ τῆς ἁμάξης ὅτι προσέβλεψέν με τις,
ἐτυπτόμην διὰ τοῦθ' ὅλην τὴν ἡμέραν.
οὕτω σφόδρα ζηλότυπος ὁ νεανίσκος ἦν.
Χρ. μόνος γὰρ ἥδεθ', ὡς ἔοικεν, ἐσθίων.
Γρ. καὶ τάς γε χεῖρας παγκάλας ἔχειν μ' ἔφη.
Χρ. ὁπότε προτείνειάν γε δραχμὰς εἴκοσιν.
Γρ. ὄζειν τε τῆς χρόας ἔφασκεν ἡδύ με.
Χρ. εἰ Θάσιον ἐνέχεις, εἰκότως γε, νὴ Δία.
Γρ. τὸ βλέμμα δ' ὡς ἔχοιμι μαλακὸν καὶ καλόν.
Χρ. οὐ σκαιὸς ἦν ἄνθρωπος· ἀλλ' ἠπίστατο
γραὸς καπρώσης τἀφόδια κατεσθίειν.
Γρ. ταῦτ' οὖν ὁ θεὸς, ὦ φίλ' ἄνερ, οὐκ ὀρθῶς ποιεῖ,
φάσκων βοηθεῖν τοῖς ἀδικουμένοις ἀεί.
Χρ. τί γὰρ ποιήσει, φράζε, καὶ πεπράξεται.
Γρ. ἀναγκάσαι δίκαιόν ἐστι, νὴ Δία,
τὸν εὖ παθόνθ' ὑπ' ἐμοῦ, πάλιν μ' ἀντευποιεῖν·
ἢ μηδ' ὁτιοῦν ἀγαθὸν δίκαιος ἔστ' ἔχειν.
Χρ. οὐκοῦν καθ' ἑκάστην ἀπεδίδου τὴν νύκτα σοι;
Γρ. ἀλλ' οὐδέποτέ με ζῶσαν ἀπολείψειν ἔφη.
Χρ. ὀρθῶς γε· νῦν δέ γ' οὐκέτι ζῆν σ' οἴεται.
Γρ. ὑπὸ τοῦ γὰρ ἄλγους κατατέτηκ', ὦ φίλτατε.

An. Non ecastor, sed tantum vocis meæ audiendi cupidus.

Chrem. Quin immo accipiendi gratia.

An. Tum pol, siquando tristem me esse sentiret, *anaticulam* me et *palumbulam* blande vocabat.

Chrem. Deinde forte nummos petebat ad calceos.

An. Majoribus autem Eleusiniis quia vectam me carpento forte quis adspexisset, ob id toto die vapulavi: tanta æmulatio incesserat illum adolescentulum.

Chrem. Nam lubenter, uti videtur, comedebat solus.

An. Quin et manus me perpulchras habere solebat dicere.

Chrem. Quum scilicet porrigerent viginti drachmas.

An. Cutemque meam suave dicebat olere.

Chrem. Merito hercle, siquando nimirum Thasium infunderes.

An. Adspectumque me habere mollem et pulchrum.

Chrem. Non inficetus erat homo, sed sciebat vetulæ subantis viatica comedere.

An. Hæc itaque Deus iste, ô amice, non recte facit, qui profitetur se injuria lacessitis præsto futurum semper.

Chrem. Quid igitur faciat, dic; et effectum dabitur.

An. Ecastor æquum est cogere eum, qui a me beneficia acceperit, ut mihi vicissim benefaciat: aut indignus est qui ne minimo quidem fruatur bono.

Chrem. Nonne igitur singulis tibi noctibus referebat gratias?

An. At dicebat se vivam me nunquam deserturum.

Chrem. Recte quidem: at nunc non amplius vivere te putat.

An. Præ mœrore enim contabui, ô amicissime.

CHREM. Non: sed putrefacta es, ut mihi videris:

AN. Itaque profecto per anulum me transire feceris.

CHREM. Si quidem is anulus sit cribri circulus.

AN. Sed eccum, ipsus hic advenit adolescentulus, de quo dudum conqueror. Videtur comissatum ire.

CHREM. Apparet. Coronam etenim gestans et facem incedit.

AD. Salvere jubeo.

AN. Quid ait?

AD. Amica vetus, celeriter sane incanuisti, cœlum testor.

AN. Misera ego, quanta contumelia adficior!

CHREM. A multo tempore, te non videtur vidisse.

AN. Quanto tempore, miser, qui heri apud me fuerit?

CHREM. Ergo contra ei evenit, atque aliis plerisque: ebrius enim, ut apparet, acutius cernit.

AN. Minime: sed semper incompositis fuit moribus.

AD. O rex maris Neptune, et dii seniles, quantum rugarum in facie habet!

AN. Ah, ah! facem mihi ne admove.

CHREM. Recte sane autumat. Si enim ipsam vel unica scintilla attigerit, tanquam vetustum oleæ ramum eam comburet.

AD. Vin' aliquantisper mecum ludere?

AN. Ubinam, miser?

AD. Istic, sumtis nucibus.

AN. Quemnam ludum?

Χρ. οὔκ· ἀλλὰ κατασέσηπας, ὥς γ' ἐμοὶ δοκεῖς.
Γρ. διὰ δακτυλίου μὲν οὖν ἐμέ γ' ἂν διελκύσαις.
Χρ. εἰ τυγχάνοι γ' ὁ δακτύλιος ὢν τηλία.
Γρ. καὶ μὴν τὸ μειράκιον τοδὶ προσέρχεται,
οὗπερ πάλαι κατηγοροῦσα τυγχάνω·
ἔοικε δ' ἐπὶ κῶμον βαδίζειν.
Χρ. φαίνεται.
στέφανόν γέ τοι καὶ δᾷδ' ἔχων πορεύεται.
Νε. ἀσπάζομαι.
Γρ. τί φησιν;
Νε. ἀρχαία φίλη,
πολιὰ γεγένησαι ταχύ γε, νὴ τὸν οὐρανόν.
Γρ. τάλαιν' ἐγὼ τῆς ὕβρεος, ἧς ὑβρίζομαι.
Χρ. ἔοικε διὰ πολλοῦ χρόνου σ' ἑωρακέναι.
Γρ. ποίου χρόνου, ταλάνταθ', ὃς παρ' ἐμοὶ χθὲς ἦν;
Χρ. τοὐναντίον πέπονθε τοῖς πολλοῖς ἄρα.
μεθύων γὰρ, ὡς ἔοικεν, ὀξύτερον βλέπει.
Γρ. οὔκ· ἀλλ' ἀκόλαστός ἐστιν αἰεὶ τοὺς τρόπους.
Νε. ὦ Ποντοπόσειδον, καὶ θεοὶ πρεσβυτικοὶ,
ἐν τῷ προσώπῳ τῶν ῥυτίδων ὅσας ἔχει.
Γρ. (ἆ, ἆ·) τὴν δᾷδα μή μοι πρόσφερ'.
Χρ. εὖ μέντοι λέγει.
ἐὰν γὰρ αὐτὴν εἷς μόνος σπινθὴρ λάβῃ,
ὥσπερ παλαιὰν εἰρεσιώνην καύσεται.
Νε. βούλει διὰ χρόνου πρός με παῖσαι;
Γρ. ποῖ, τάλαν;
Νε. αὐτοῦ, λαβοῦσα κάρυα.
Γρ. παιδιὰν τίνα;

Νε. πόσους ἔχεις ὀδόντας;
Χρ. ἀλλὰ γνώσομαι
κἄγωγ'. ἔχει γὰρ τρεῖς ἴσως, ἢ τέτταρας.
Νε. ἀπότισον· ἕνα γὰρ γόμφιον μόνον φορεῖ.
Γρ. ταλάντατ' ἀνδρῶν, οὐχ ὑγιαίνειν μοι δοκεῖς,
πλυνόν με ποιῶν ἐν τοσούτοις ἀνδράσιν.
Νε. ὄναιο μέντ' ἄν, εἴ τις ἐκπλύνειέ σε.
Χρ. οὐ δῆτ', ἐπεὶ νῦν μὲν καπηλικῶς ἔχει.
εἰ δ' ἐκπλυνεῖται τοῦτο τὸ ψιμύθιον,
ὄψει κατάδηλα τοῦ προσώπου τὰ ῥάκη.
Γρ. γέρων ἀνὴρ ὢν, οὐχ ὑγιαίνειν μοι δοκεῖς.
Νε. πειρᾷ μὲν οὖν ἴσως σε, καὶ τῶν τιτθίων
ἐφάπτεταί σου, λανθάνειν δοκῶν ἐμέ.
Γρ. μὰ τὴν 'Αφροδίτην, οὐκ ἐμοῦ γ', ὦ βδελυρὲ σύ.
Χρ. μὰ τὴν 'Εκάτην, οὐ δῆτα· μαινοίμην γὰρ ἄν.
ἀλλ', ὦ νεανίσκ', οὐκ ἐῶ τὴν μείρακα
μισεῖν σε ταύτην.
Νε. ἀλλ' ἔγωγ' ὑπερφιλῶ.
Χρ. καὶ μὴν κατηγορεῖ γέ σου.
Νε. τί κατηγορεῖ;
Χρ. εἶναί σ' ὑβριστὴν φησὶ, καὶ λέγειν, ὅτι
ΠΑΛΑΙ ΠΟΤ' ΗΣΑΝ ΑΛΚΙΜΟΙ ΜΙΛΗΣΙΟΙ.
Νε. ἐγὼ περὶ ταύτης οὐ μαχοῦμαί σοι.
Χρ. τὸ τί;
Νε. αἰσχυνόμενος τὴν ἡλικίαν τὴν σὴν, ἐπεὶ
οὐκ ἄν ποτ' ἄλλῳ τοῦτ' ἐπέτρεπον ποιεῖν·
νῦν δ' ἄπιθι χαίρων, ξυλλαβὼν τὴν μείρακα.

AD. Quot habes dentes?

CHREM. At cognoscam ego etiam: habet enim tres fortasse, aut quatuor.

AD. Solve: nam unicum tantum molarem habet.

AN. Homo miserrime! non mihi videris esse sanæ mentis, qui coram tot viris me conviciis perfundis.

AD. Equidem tibi prodesset, si quis te calida perfunderet.

CHREM. Non sane, quia nunc mangonice sese habet: sin abluatur ista cerussa, videbis manifesto faciei rugas.

AN. Quum sis homo senex, deliras, uti video.

AD. Fortasse attentat te, et papillas contrectat tuas, existimans hæc se clam me facere.

AN. Non meas quidem, non inquam, sceleste, ita me Venus amet.

CHREM. Non sane, ita mihi Hecate propitia sit: nam utique insanirem. Verum tamen, ô adolescens, non sinam adolescentulam ut odio habeas istam.

AD. Ego vero eam efflictim amo.

CHREM. Atqui te accusat.

AD. Qua de re accusat?

CHREM. Ait te petulantem esse et dicere, *Olim fortes fuisse Milesios.*

AD. Ego de hac tecum non contendam.

CHREM. Quid ita?

AD. Reverentia ætatis tuæ: nam nunquam alteri concessissem ut istuc faceret. Nunc vero lætus abi adsumta adolescentula.

Chrem. Novi mentem tuam, novi: non amplius forte vis esse cum illa.

An. Quis autem est permissurus?

Ad. Non sollicitarem sane anum subagitatam inde a tredecies mille annis.

Chrem. At tamen quoniam vinum non dedignatus es bibere, etiam fæx tibi exhaurienda erit.

Ad. Sed hæc fæx est nimis vetus et putris.

Chrem. Ergo colum istis omnibus medebitur.

Ad. Sed abi intro: Deo enim volo ingressus dedicare coronas hasce, quas habeo.

An. Ego vero ei etiam aliquid dicere volo.

Ad. At ego jam non intrabo.

Chrem. Bono animo es: nihil formida: non enim tibi vim inferet.

Ad. Recte omnino mones: nam satis multo tempore eam sublevi.

An. I præ: ego autem pone te ingrediar.

Chrem. Quam pertinaciter, ô supreme Jupiter, hæc anicula, velut ostreum, adolescenti adhæreseit!

Chor. (*Deest Chori canticum.*)

CARIO, MERCURIUS, SACERDOS JOVIS, CHREMYLUS, ANUS, CHORUS.

Car. Quis est, qui pultat fores? quid hoc est? nemo, ut videtur, pultat: sed nimirum ostiolum sic temere sonitu edito gemit.

Merc. Tibi, tibi inquam dico, Cario, resiste.

Χρ. οἶδ', οἶδα τὸν νοῦν· οὐκέτ' ἀξιοῖς ἴσως
εἶναι μετ' αὐτῆς.
Γρ. ὁ δ' ἐπιτρέψων ἐστὶ τίς;
Νε. οὐκ ἂν διαλεχθείην διεσπλεκωμένῃ
ὑπὸ μυρίων ἐτῶν γε καὶ τρισχιλίων.
Χρ. ὅμως δ', ἐπειδὴ καὶ τὸν οἶνον ἠξίους
πίνειν, ξυνεκποτέ' ἐστί σοι καὶ τὴν τρύγα.
Νε. ἀλλ' ἔστι κομιδῇ τρὺξ παλαιὰ καὶ σαπρά.
Χρ. οὐκοῦν τρύγοιπος ταῦτα πάντ' ἰάσεται.
Νε. ἀλλ' εἴσιθ' εἴσω· τῷ θεῷ γὰρ βούλομαι
ἐλθὼν ἀναθεῖναι τοὺς στεφάνους τούσδ', οὓς ἔχω.
Γρ. ἐγὼ δέ γ' αὐτῷ καὶ φράσαι τι βούλομαι.
Νε. ἐγὼ δέ γ' οὐκ εἴσειμι.
Χρ. θάῤῥει, μὴ φοβοῦ.
οὐ γὰρ βιάσεται.
Νε. πάνυ καλῶς τοίνυν λέγεις.
ἱκανὸν γὰρ αὐτὴν πρότερον ὑπεπίττουν χρόνον.
Γρ. βάδιζ'· ἐγὼ δέ σου κατόπιν εἰσέρχομαι.
Χρ. ὡς εὐτόνως, ὦ Ζεῦ βασιλεῦ, τὸ γρᾴδιον,
ὥσπερ λεπὰς, τῷ μειρακίῳ προσίσχεται.
Χο. (λείπει ἡ τοῦ Χοροῦ ᾠδή.)

ΚΑΡΙΩΝ, ΕΡΜΗΣ, ΙΕΡΕΥΣ ΔΙΟΣ, ΧΡΕΜΥΛΟΣ, ΓΡΑΥΣ, ΧΟΡΟΣ.

Κα. ΤΙΣ ἔσθ' ὁ κόπτων τὴν θύραν; τουτὶ τί ἦν;
οὐδεὶς ἔοικεν· ἀλλὰ δῆτα τὸ θύριον
φθεγγόμενον ἄλλως κλαυσιᾷ.
Ερ. σέ τοι, σέ τοι

λέγω, Καρίων, ἀνάμεινον.
Κα. οὗτος, εἴπ' ἐμοὶ,
σὺ τὴν θύραν ἔκοπτες οὑτωσὶ σφόδρα;
Ερ. μὰ Δί', ἀλλ' ἔμελλον· εἶτ' ἀνέῳξάς, με φθάσας.
ἀλλ' ἐκκάλει τὸν δεσπότην τρέχων ταχὺ,
ἔπειτα τὴν γυναῖκα καὶ τὰ παιδία,
ἔπειτα τοὺς θεράποντας, εἶτα τὴν κύνα,
ἔπειτα σαυτὸν, εἶτα τὴν ὗν.
Κα. εἴπ' ἐμοὶ,
τί δ' ἐστίν;
Ερ. ὁ Ζεὺς, ὦ πόνηρε, βούλεται,
ἐς ταυτὸν ὑμᾶς ξυγκυκήσας τρυβλίον,
ἁπαξάπαντας εἰς τὸ βάραθρον ἐμβαλεῖν.
Κα. ἡ γλῶττα τῷ κήρυκι τούτων τέμνεται.
ἀτὰρ διὰ τί γε ταῦτ' ἐπιβουλεύει ποιεῖν
ἡμᾶς;
Ερ. ὁτιὴ δεινότατα πάντων πραγμάτων,
εἴργασθ'. ἀφ' οὗ γὰρ ἤρξατ' ἐξαρχῆς βλέπειν
ὁ Πλοῦτος, οὐδεὶς οὐ λιβανωτὸν, οὐ δάφνην,
οὐ ψαιστὸν, οὐχ ἱερεῖον, οὐκ ἄλλ' οὐδὲ ἓν
ἡμῖν ἐπιθύει τοῖς θεοῖς.
Κα. μὰ Δί', οὐδέ γε
θύσει. κακῶς γὰρ ἐπεμελεῖσθ' ἡμῶν τότε.
Ερ. καὶ τῶν μὲν ἄλλων μοι θεῶν ἧττον μέλει·
ἐγὼ δ' ἀπόλωλα κἀπιτέτριμμαι.
Κα. σωφρονεῖς.
Ερ. πρότερον γὰρ εἶχον μὲν παρὰ ταῖς καπηλίσι
πάντ' ἀγάθ' ἕωθεν εὐθὺς, οἰνοῦτταν, μέλι,

CAR. Eho, dic mihi, tune fores pultabas tam improbe?

MERC. Non hercle, sed jam pultaturus eram: deinde occupasti aperire. Sed curriculo curre et evoca huc herum, deinde uxorem ejus et liberos, deinde et famulos, deinde canem, deinde te ipsum, deinde porcum.

CAR. Dic mihi, quid est?

MERC. Jupiter, ô miserrime, vult in eodem vos commistos catino universos in Barathrum injicere.

CAR. Istiusmodi rerum nuntio lingua exciditur. Sed cur tandem hæc facere cogitat nobis?

MERC. Quia facinus gravissimum patrastis. Ex quo enim denuo cœpit videre Plutus, nemo nec thus, nec laurum, nec libum, nec victimam, nec aliud quicquam nobis diis sacrificat.

CAR. Non hercle; neque sacrificabit. Male enim nostri curam gerebatis tunc.

MERC. De ceteris quidem diis minus anxie laboro: at ego perii et interii.

CAR. Recte sapis.

MERC. Antea enim apud cauponas mane statim habebam omnis generis lautitias, offam vino subactam, mel, caricas, quæcun-

que par est Mercurium edere: nunc autem esuriens, sursum porrectis pedibus, requiesco.

Car. Nonne vero merito, ut qui damno cauponas mactabas subinde, quum tamen istiusmodi bona ab illis haberes?

Merc. Heu miser ego! heu placentam quarto cujusvis mensis die pistam!

Car. *Absentem desideras et frustra vocas.*

Merc. Eheu pernam, quam ego comedebam!

Car. Uni tu pernæ innixus hic sub dio salta.

Merc. Et intestina calida, quæ ego comedebam!

Car. Intestinorum tormina te videntur vexare.

Merc. Eheu calicem æquali portione vini et aquæ temperatum!

Car. Hoc insuper epoto, quamprimum hinc facesse.

Merc. Numquid me amicum tuum ope tua juvares?

Car. Si ejusmodi re tibi opus est, in qua tibi prodesse possim.

Merc. Si mihi panem bene pistum præbens, comedere dares, et magnum frustum carnis victimarum earum, quibus intus sacrificatis.

Car. At illa efferri nefas est.

Merc. Atqui quando aliquod vasculum heri tui surripiebas, semper ego faciebam, ut latere posses.

Car. Ea quidem conditione, ut ipse particeps fieres, ô parietum perfossor: nam obvenire tibi solebat grandis placenta bene pista.

Merc. Quam deinde solus comedere solebas.

Car. Non enim partem æquam plagarum mecum accipiebas, siquando deprehenderer flagitio aliquo commisso.

Merc. Ne memineris veterum malorum, si Phylen occupasti. Sed, per deos obsecro, contubernalem me recipite.

ἰσχάδας, ὅσ' εἰκός ἐστιν Ἑρμῆν ἐσθίειν·
νυνὶ δὲ πεινῶν, ἀναβάδην ἀναπαύομαι.
Κα. οὔκουν δικαίως, ὅστις ἐποίεις ζημίαν
ἐνίοτε, τοιαῦτ' ἀγάθ' ἔχων;
Ερ. οἴμοι τάλας,
οἴμοι πλακοῦντος, τοῦ 'ν τετράδι πεπεμμένου.
Κα. ΠΟΘΕΙΣ ΤΟΝ ΟΥ ΠΑΡΟΝΤΑ ΚΑΙ ΜΑΤΗΝ ΚΑΛΕΙΣ.
Ερ. οἴμοι δὲ κωλῆς, ἧς ἐγὼ κατήσθιον.
Κα. ἀσκωλίαζ' ἐνταῦθα πρὸς τὴν αἰθρίαν.
Ερ. σπλάγχνων τε θερμῶν, ὧν ἐγὼ κατήσθιον.
Κα. ὀδύνη σε πρὸς τὰ σπλάγχν' ἔοικ' ἐπιστρέφειν.
Ερ. οἴμοι δὲ κύλικος ἴσον ἴσῳ κεκραμένης.
Κα. ταύτην ἐπιπιὼν, ἀποτρέχων οὐκ ἂν φθάνοις;
Ερ. ἆρ' ὠφελήσαις ἄν τι τὸν σαυτοῦ φίλον;
Κα. εἴ του δέει γ', ὧν δυνατὸς εἰμί σ' ὠφελεῖν.
Ερ. εἴ μοι πορίσας ἄρτον τιν' εὖ πεπεμμένον
δοίης καταφαγεῖν, καὶ κρέας νεανικὸν,
ὧν θύεθ' ὑμεῖς ἔνδον.
Κα. ἀλλ' οὐκ ἔκφορα.
Ερ. καὶ μὴν ὁπότε τι σκευάριον τοῦ δεσπότου
ὑφέλοι', ἐγώ σε λανθάνειν ἐποίουν ἀεί.
Κα. ἐφ' ᾧ τε μετέχειν καὐτὸς, ὦ τοιχωρύχε.
ἧκεν γὰρ ἄν σοι ναστὸς εὖ πεπεμμένος.
Ερ. ἔπειτα τοῦτόν γ' αὐτὸς ἂν κατήσθιες.
Κα. οὐ γὰρ μετεῖχες τὰς ἴσας πληγὰς ἐμοὶ,
ὁπότε τι ληφθείην πανουργήσας ἐγώ.
Ερ. μὴ μνησικακήσῃς, εἰ σὺ Φυλὴν κατέλαβες.

ἀλλὰ ξύνοικον, πρὸς θεῶν δέξασθ᾽ ἐμέ.
Κα. ἔπειτ᾽, ἀπολιπὼν τοὺς θεοὺς, ἐνθάδε μενεῖς;
Ερ. τὰ γὰρ παρ᾽ ὑμῖν ἐστὶ βελτίω πολύ.
Κα. τί δέ; ταὐτομολεῖν ἀστεῖον εἶναί σοι δοκεῖ;
Ερ. ΠΑΤΡΙΣ ΓΑΡ ΕΣΤΙ ΠΑΣ᾽ ΙΝ᾽ ΑΝ ΠΡΑΤΤῌ ΤΙΣ ΕΥ.
Κα. τί δῆτ᾽ ἂν εἴης ὄφελος ἡμῖν ἐνθάδ᾽ ὤν.
Ερ. παρὰ τὴν θύραν Στροφαῖον ἱδρύσασθ᾽ ἐμέ.
Κα. Στροφαῖον; ἀλλ᾽ οὐκ ἔργον ἔστ᾽ οὐδὲν στροφῶν.
Ερ. ἀλλ᾽ Ἐμπολαῖον.
Κα. ἀλλὰ πλουτοῦμεν· τί οὖν
Ἑρμῆν παλιγκάπηλον ἡμᾶς δεῖ τρέφειν;
Ερ. ἀλλὰ Δόλιον τοίνυν.
Κα. Δόλιον; ἥκιστά γε.
οὐ γὰρ δόλου νῦν ἔργον, ἀλλ᾽ ἁπλῶν τρόπων.
Ερ. ἀλλ᾽ Ἡγεμόνιον.
Κα. ἀλλ᾽ ὁ θεὸς ἤδη βλέπει,
ὥσθ᾽ ἡγεμόνος οὐδὲν δεησόμεσθ᾽ ἔτι.
Ερ. Ἐναγώνιος τοίνυν ἔσομαι. καὶ τί ἔτ᾽ ἐρεῖς;
Πλούτῳ γάρ ἐστι τοῦτο συμφορώτατον,
ποιεῖν ἀγῶνας μουσικοὺς καὶ γυμνικούς.
Κα. ὡς ἀγαθόν ἐστ᾽ ἐπωνυμίας πολλὰς ἔχειν·
οὗτος γὰρ ἐξεύρηκεν αὑτῷ βιότιον.
οὐκ ἐτὸς ἅπαντες οἱ δικάζοντες θαμὰ
σπεύδουσιν ἐν πολλοῖς γεγράφθαι γράμμασιν.
Ερ. οὐκοῦν ἐπὶ τούτοις εἰσίω.
Κα. καὶ πλῦνέ γε
αὐτὸς προσελθὼν πρὸς τὸ φρέαρ τὰς κοιλίας,

CAR. Itane, diis relictis, hic manebis?

MERC. Vestra enim conditio est melior multo.

CAR. Quid vero? num transfugere tibi lepidum videtur?

MERC. *Patria enim est omnis regio ubi homini bene est.*

CAR. Quem, quæso, usum nobis præstabis, si hic fueris?

MERC. Januæ vertendæ me præsidem facitote.

CAR. Vertendæ? atqui nihil opus est versutiis.

MERC. At negotiationum.

CAR. At nunc ditescimus. Quid ergo Mercurium Cauponarium alere nobis opus est?

MERC. Itaque doli artificem.

CAR. Doli? minime. Non enim opus est jam dolo, sed simplicibus moribus.

MERC. At viæ ducem.

CAR. Sed Deus jam videt: adeoque duce non amplius indigebimus.

MERC. Itaque certaminum præses ero: et quid adhuc dices? Pluto enim convenientissimum est instituere certamina musica et gymnica.

CAR. Quam bonum est cognomina multa habere! iste enim hac ratione invenit sibi victum. Non temere omnes judices omni sæpe studio contendunt, ut multis tribunalium literis inscribantur.

MERC. Itaque hac conditione ingrediar.

CAR. Et quidem elue ipse ad puteum accedens exta victimarum, ut statim officiosum te mihi probes.

SAC. Quis possit mihi certo indicare, ubi sit Chremylus?

CHREM. Quid est, vir optime?

SAC. Quid, nisi male? Ex quo enim Plutus iste cœpit videre, pereo fame: nam quod comedam, non habeo, tametsi sum sacerdos Jovis Servatoris.

CHREM. Quænam vero, amabo, causa est hujus rei?

SAC. Nemo dignatur amplius sacrificare.

CHREM. Quam ob rem?

SAC. Quia omnes sunt divites. At tunc, quum nihil habebant, mercator salvus reversus domum mactabat victimam aliquam: alius item quispiam, quod judicio absolutus fuisset: alius vero litabat, et invitabat sacerdotem: nunc nemo sacrificat prorsus quicquam, neque in fanum intrat, nisi cacatum plus quem decies milleni.

CAR. Nonne ergo ex his, quæ tibi rite obveniunt, sumis?

SAC. Igitur ipse etiam mihi videor, Jove Servatore deserto, hic mansurus.

CHREM. Bono animo es: nam Deo volente, bene erit. Jupiter enim Servator hic adest, sponte adveniens.

SAC. Omnia bona itaque nuntias.

CHREM. Dedicabimus ergo actutum, manta modo, Plutum in eo loco, ubi antehac erat, ærarium Deæ perpetuo custodiens.

ἵν' εὐθέως διακονικὸς εἶναι δοκῇς.
Ιε. τίς ἂν φράσειε ποῦ 'στι Χρεμύλος μοι σαφῶς;
Χρ. τί δ' ἐστὶν, ὦ βέλτιστε;
Ιε. τί γὰρ ἄλλ', ἢ κακῶς;
ἀφ' οὗ γὰρ ὁ Πλοῦτος οὗτος ἤρξατο βλέπειν,
ἀπόλωλ' ὑπὸ λιμοῦ. καταφαγεῖν γὰρ οὐκ ἔχω,
καὶ ταῦτα τοῦ Σωτῆρος ἱερεὺς ὢν Διός.
Χρ. ἡ δ' αἰτία τίς ἐστιν, ὦ πρὸς τῶν θεῶν;
Ιε. θύειν ἔτ' οὐδεὶς ἀξιοῖ.
Χρ. τίνος οὕνεκα;
Ιε. ὅτι πάντες εἰσὶ πλούσιοι· καίτοι τότε,
ὅτ' εἶχον οὐδὲν, ὁ μὲν ἂν ἥκων ἔμπορος
ἔθυσεν ἱερεῖόν τι σωθείς· ὁ δέ τις ἂν
δίκην ἀποφυγών· ὁ δ' ἂν ἐκαλλιερεῖτό τις,
καὶ μετεκάλει τὸν ἱερέα· νῦν δ' οὐδὲ εἷς
θύει τοπαράπαν οὐδὲν, οὐδ' εἰσέρχεται,
πλὴν ἀποπατησόμενοί γε πλεῖν ἢ μυρίοι.
Κα. οὔκουν τὰ νομιζόμενα σὺ τούτων λαμβάνεις;
Ιε. τὸν οὖν Δία τὸν Σωτῆρα καὐτός μοι δοκῶ
χαίρειν ἐάσας, ἐνθάδ' αὐτοῦ καταμενεῖν.
Χρ. θάῤῥει. καλῶς ἔσται γὰρ, ἢν θεὸς θέλῃ.
ὁ Ζεὺς ὁ Σωτὴρ γὰρ πάρεστιν ἐνθάδε,
αὐτόματος ἥκων.
Ιε. πάντ' ἀγαθὰ τοίνυν λέγεις.
Χρ. ἱδρυσόμεθ' οὖν αὐτίκα μάλ', ἀλλὰ περίμενε,
τὸν Πλοῦτον, οὗπερ πρότερον ἦν ἱδρυμένος,
τὸν ὀπισθόδομον ἀεὶ φυλάττων τῆς θεοῦ.
ἀλλ' ἐκδότω τις δεῦρο δᾷδας ἡμμένας,

ἵν' ἔχων προηγῇ τῷ θεῷ σύ.

Ιε. πάνυ μὲν οὖν

δρᾶν ταῦτα χρή.

Χρ. τὸν Πλοῦτον ἔξω τις κάλει.

Γρ. ἐγὼ δὲ τί ποιῶ;

Χρ. τὰς χύτρας, αἷς τὸν θεὸν

ἱδρυσόμεθα, λαβοῦσ' ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, φέρε

σεμνῶς· ἔχουσα δ' ἦλθες αὐτὴ ποικίλα.

Γρ. ὧν δ' οὕνεκ' ἦλθον;

Χρ. πάντα σοι πεπράξεται.

ἥξει γὰρ ὁ νεανίσκος ὥς σ' εἰς ἑσπέραν.

Γρ. ἀλλ' εἴ γε μέντοι, νὴ Δί', ἐγγυᾷ σύ μοι

ἥξειν ἐκεῖνον ὡς ἔμ', οἴσω τὰς χύτρας.

Κα. καὶ μὴν πολὺ τῶν ἄλλων χυτρῶν τἀναντία

αὗται ποιοῦσι. ταῖς γὰρ ἄλλαις μὲν χύτραις

ἡ γραῦς ἔπεστ' ἀνωτάτω· ταύτης δὲ νῦν

τῆς γραὸς ἐπιπολῆς ἔπεισιν αἱ χύτραι.

Χορός.

οὐκ ἔτι τοίνυν εἰκὸς μέλλειν οὐδ' ἡμᾶς, ἀλλ' ἀναχωρεῖν

ἐς τοὔπισθεν· δεῖ γὰρ κατόπιν τούτων ᾄδοντας ἕπεσθαι.

Sed efferat aliquis huc faces incensas, ut tu eas gestans præcedas ante Deum.

Sac. Omnino quidem hæc fieri oportet.

Chrem. Plutum aliquis evocet foras.

An. Ego vero quid faciam?

Chrem. Ollas, quibus Deum dedicabimus, cape, et in capite fer modeste, siquidem venisti varia veste induta.

An. Et illa, quorum causa veneram?

Chrem. Omnia confient. Veniet enim ad te adolescentulus ad vesperam.

An. At tu quidem si pro illo spondeas venturum eum ad me, ita ecastor portabo ollas.

Car. Profecto ollis istis contra atque aliis evenit; nam ceteris quidem ollis anus in summo est: huic autem nunc anui in superficie sunt ollæ.

Chor. Haud amplius itaque decet nos cunctari, sed recedere retrorsum: nos enim cantantes oportet istos a tergo sequi.

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ

ΕΚΚΛΗΣΙΑΖΟΥΣΑΙ.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.
ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΤΙΝΕΣ.
ΧΟΡΟΣ.
ΒΛΕΠΥΡΟΣ *ἀνὴρ Πραξαγόρας.*
ΑΝΗΡ ΤΙΣ.
ΧΡΕΜΗΣ.
Ο ΚΑΤΑΘΕΙΣ.
Ο ΜΗ ΚΑΤΑΘΕΙΣ.
ΚΗΡΥΞ.
ΓΡΑΕΣ ΤΙΝΕΣ.
ΝΕΑΝΙΣ.
ΝΕΑΝΙΑΣ.
ΘΕΡΑΠΑΙΝΑ.
ΔΕΣΠΟΤΗΣ.

ARISTOPHANIS

ECCLESIAZUSÆ.

PRAXAGORA, MULIERES QUÆDAM, CHORUS.

PRAX. O LUCIDUM jubar lychni fictilis, conspicuis in locis perquam commode suspensum, (namque tuam originem fortunasque exponemus, ô lychne; nempe rota ductus impulsu figuli, singulis in naribus splendidos Solis honores habes.) da motu tuo condicta flammæ signa. Tibi quippe uni aperimus consilia nostra; atque adeo merito, siquidem in cubiculis nostris dum varias rei Venereæ schemas experimur, tu nobis ades, neque quisquam ex ædibus abigit oculum tuum, crissantium corporum inspectorem. Solus autem, ô lychne, in arcanos usque feminum recessus luces, deustulans pullulantes pilos: tum etiam nobis cellas frugibus et Lyæo latice refertas furtim reserantibus ades. Ac in hisce omnibus adjutor quum sis, nihil

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ

ΕΚΚΛΗΣΙΑΖΟΥΣΑΙ.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ, ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΤΙΝΕΣ, ΧΟΡΟΣ.

Πρ. Ω ΛΑΜΠΡΟΝ ὄμμα τοῦ τροχηλάτου λύχνου,
κάλλιστ' ἐν εὐσκόποισιν ἐξηρτημένον,
(γονάς τε γὰρ σὰς καὶ τύχας δηλώσομεν·
τροχῷ γὰρ ἐλαθεὶς κεραμικῆς ῥύμης ἄπο,
μυκτῆρσι λαμπρὰς ἡλίου τιμὰς ἔχεις.)
ὅρμα φλογὸς σημεῖα τὰ ξυγκείμενα.
σοὶ γὰρ μόνῳ δηλοῦμεν· εἰκότως, ἐπεὶ
κἀν τοῖσι δωματίοισιν Ἀφροδίτης τρόπων
πειρωμέναισι πλησίον παραστατεῖς·
λορδουμένων τε σωμάτων ἐπιστάτην
ὀφθαλμὸν οὐδεὶς τὸν σὸν ἐξείργει δόμων.
μόνος δὲ μηρῶν εἰς ἀποῤῥήτους μυχοὺς
λάμπεις, ἀφεύων τὴν ἐπανθοῦσαν τρίχα·
στοάς τε, καρποῦ βακχίου τε νάματος
πλήρεις, ὑποιγνύσαισι συμπαραστατεῖς·

καὶ ταῦτα συνδρῶν, οὐ λαλεῖς τοῖς πλησίον.
ἀνθ' ὧν ξυνείσει καὶ τὰ νῦν βουλεύματα,
ὅσα Σκίροις ἔδοξε ταῖς ἐμαῖς φίλαις.
ἀλλ' οὐδεμία πάρεστιν, ἃς ἥκειν ἐχρῆν.
καί τοι πρὸς ὄρθρον ἐστίν· ἡ δ' ἐκκλησία
αὐτίκα μάλ' ἔσται· καταλαβεῖν δ' ἡμᾶς ἕδρας,
ὡς Σφυρόμαχός ποτ' εἶπεν, εἰ μέμνησθ' ἔτι·
ΔΕΙ ΤΑΣ ΕΤΑΙΡΑΣ ΕΓΚΑΘΙΖΟΜΕΝΑΣ
ΛΑΘΕΙΝ.
τί δῆτ' ἂν εἴη; πότερον οὐκ ἐῤῥαμμένους
ἔχουσι τοὺς πώγωνας, οὓς εἴρητ' ἔχειν;
ἢ θαιμάτια τἀνδρεῖα κλεψάσαις λαβεῖν
ἦν χαλεπὸν αὐταῖς; ἀλλ' ὁρῶ τονδὶ λύχνον
προσιόντα. φέρε νυν ἐπαναχωρήσω πάλιν,
μὴ καί τις ὢν ἀνὴρ ὁ προσιὼν τυγχάνῃ.
Γυ. α'. ὥρα βαδίζειν, ὡς ὁ κήρυξ ἀρτίως,
ἡμῶν προσιόντων, δεύτερον κεκόκκυκεν.
Πρ. ἐγὼ δέ γ' ὑμᾶς προσδοκῶσ' ἐγρηγόρουν
τὴν νύκτα πᾶσαν. ἀλλὰ, φέρε, τὴν γείτονα
τήνδ' ἐκκαλέσωμαι, τρυγονῶσα τὴν θύραν.
δεῖ γὰρ τὸν ἄνδρ' αὐτῆς λαθεῖν.
Γυ. β'. ἤκουσά τοι
ὑποδουμένη τὸ κνῦμά σου τῶν δακτύλων,
ἅτ' οὐ καταδαρθοῦσ'. ὁ γὰρ ἀνὴρ, ὦ φιλτάτη,
(Σαλαμίνιος γάρ ἐστιν, ᾧ ξύνειμ' ἐγὼ)
τὴν νύχθ' ὅλην ἤλαυνέ μ' ἐν τοῖς στρώμασιν,
ὥστ' ἄρτι τουτὶ θοιμάτιον αὐτοῦ λαβεῖν.
Γυ. α'. καὶ μὴν ὁρῶ καὶ Κλειναρέτην, καὶ Σωστράτην

tamen vicinis enuntias. Quamobrem conscius eris præsentium consiliorum, quæcunque Sciris decreverunt mulieres amicæ meæ. Sed nulla earum adest, quas venisse oportuit: et tamen jamjam lucescet hoc: actutum habebitur concio, et sedes nobis capiendæ sunt, ut olim Sphyromachus dixit, si satis meministis: *Oportet mulieres inter viros sedentes latere.* Quidnam autem sit? an nondum consuerunt barbas, quas ut haberent constitutum fuerat? an vero vestes virorum subducere eis difficile fuerit? Atat advenientem lucernam prospicio. Age, mihi retro huc concedendum est, ne forte qui horsum venit, vir aliquis siet.

Mul. I. Nunc eundi tempus est: præco enim modo prodeuntibus nobis domo altera vice cantavit.

Prax. At ego vos opperiens noctem perpetem vigilavi. Verum age, hanc vicinam e proximo evocem, leniter scalpens januam. Cauto enim opus est, ne quid vir ejus persentiscat.

Mul. II. Audivi sane, dum mihi induco calceos, scalptionem digitorum tuorum, quippe quæ non dormiebam; siquidem vir, ô mea tu (Salaminius autem est quicum nupta sum ego) tota me nocte usque et usque agitavit in stragulis. Itaque adeo illius vestem nunc demum capere potui.

Mul. I. Atat video prodeuntem Clinaretam, et Sostratam, et una cum iis vicinam hanc Philænetam.

Prax. Ecquid festinabitis vos? Sancte enim dejeravit Glyce, quæ nostrûm postrema venerit, eam tribus vini congiis et cicerum chœnice multatum iri.

Mul. I. En, Smicythionis non vides Melistichen in virilibus calceis festinantem? Ea quidem sola mihi videtur a viro exisse otiose.

Mul. II. Quid? nonne vides cauponis uxorem Geusistratam dextra lampadem tenentem, unaque Philodoreti et Chæretadæ sponsam?

Prax. Sed et alias bene multas video horsum tendentes, mulierum quæ sunt in urbe excellentissimas quasque.

Mul. III. Ego quidem, ô dilecta, diu multumque fui sollicita, donec e domo furtim elabi potuerim. Vir enim meus totam noctem misere tussiit, trichiis here in cœna offertus.

Prax. Sedete igitur, ut vos, quando huc omnes convenisse video, de iis interrogem, quæ in Sciris decreta sunt, quo sciam ea feceritis nec ne.

Mul. IV. Ego sane: nam primum omnium alas habeo hirsutiores fruticeto, itidem ut convenerat. Tum vero, si quando vir meus ad forum se conferret, totum corpus perungebam, et sic stans in sole toto die excoquebar.

Mul. V. Ego quoque: novaculam enim domo ejeci extemplo, tota ut pilosa fierem, neque quicquam mihi cum muliere simile esset.

Prax. Habetis vero barbas, quibuscum ut conveniremus, nobis omnibus edictum fuerat?

προσιοῦσαν ἤδη τήνδε, καὶ Φιλαινέτην.
Πρ. οὔκουν ἐπείξεσθ', ὡς Γλύκη κατώμοσε
τὴν ὑστάτην ἥκουσαν οἴνου τρεῖς χοᾶς
ἡμῶν ἀποτίσειν, κἀρεβίνθων χοίνικα.
Γυ. α'. τὴν Σμικυθίωνος οὐχ ὁρᾷς Μελιστίχην
σπεύδουσαν ἐν ταῖς ἐμβάσιν; κἀμοὶ δοκεῖ
κατὰ σχολὴν παρὰ τἀνδρὸς ἐξελθεῖν μόνη.
Γυ. β'. τὴν τοῦ καπήλου δ' οὐχ ὁρᾷς Γευσιστράτην,
ἔχουσαν ἐν τῇ δεξιᾷ τὴν λαμπάδα;
καὶ τὴν Φιλοδωρήτου τε καὶ Χαιρητάδου;
Πρ. ὁρῶ προσιούσας χ' ἀτέρας πολλὰς πάνυ
γυναῖκας, ὅ τι περ ἔστ' ὄφελος ἐν τῇ πόλει.
Γυ. γ'. καὶ πάνυ ταλαιπώρως ἔγωγ', ὦ φιλτάτη,
ἐκδρᾶσα παρέδυν. ὁ γὰρ ἀνὴρ τὴν νύχθ' ὅλην
ἔβηττε, τριχίδων ἑσπέρας ἐμπλήμενος.
Πρ. κάθησθε τοίνυν, ὡς ἂν ἀνέρωμαι τάδε
ὑμᾶς, ἐπειδὴ ξυλλελεγμένας ὁρῶ,
ὅσα Σκίροις ἔδοξεν, εἰ δεδράκατε.
Γυ. δ'. ἔγωγε. πρῶτον μέν γ' ἔχω τὰς μασχάλας
λόχμης δασυτέρας, καθάπερ ἦν ξυγκείμενον·
ἔπειθ', ὁπότ' ἀνὴρ εἰς ἀγορὰν οἴχοιτό μου,
ἀλειψαμένη τὸ σῶμ' ὅλον, δι' ἡμέρας
ἐχλιαινόμην ἑστῶσα πρὸς τὸν ἥλιον.
Γυ. ε'. κἄγωγε· τὸ ξυρὸν δέ γ' ἐκ τῆς οἰκίας
ἔῤῥιψα πρῶτον, ἵνα δασυνθείην ὅλη,
καὶ μηδὲν εἴην ἔτι γυναικὶ προσφερής.
Πρ. ἔχετε δὲ τοὺς πώγωνας, οὓς εἴρητ' ἔχειν
πάσαισιν ἡμῖν, ὁπότε συλλεγοίμεθα;

Γυ. δ'. νὴ τὴν Ἑκάτην, τὸν καλὸν ἔγωγε τουτονί.
Γυ. ε'. κἄγωγ' Ἐπικράτους οὐκ ὀλίγῳ καλλίονα.
Πρ. ὑμεῖς δὲ τί φατέ;
Γυ. δ'. φασί· κατανεύουσι γάρ.
Πρ. καὶ μὴν τά γ' ἄλλ' ὑμῖν ὁρῶ πεπραγμένα.
Λακωνικὰς γὰρ ἔχετε, καὶ βακτηρίας,
καὶ θαιμάτια τἀνδρεῖα, καθάπερ εἴπομεν.
Γυ. ζ'. ἔγωγέ τοι τὸ σκύταλον ἐξηνεγκάμην
τὸ τοῦ Λαμίου τουτὶ καθεύδοντος λάθρα.
Γυ. α'. τοῦτ' ἔστ' ἐκεῖνο τῶν σκυτάλων, ὧν πέρδεται.
νὴ τὸν Δία τὸν Σωτῆρ', ἐπιτήδειός γ' ἂν ἦν,
τὴν τοῦ Πανόπτου διφθέραν ἐνημμένος,
εἴπερ τι βουκολεῖν ἐθέλοι τὸν δήμιον.
Πρ. λέγοιτ' ἂν ὅπως καὶ τἀπὶ τούτοις δράσομεν,
ἕως ἔτ' ἐστὶν ἄστρα κατὰ τὸν οὐρανόν·
ἡ 'κκλησία δ', εἰς ἣν παρεσκευάσμεθα
ἡμεῖς βαδίζειν, ἐξ ἕω γενήσεται.
Γυ. α'. νὴ τὸν Δί', ὥστε δεῖ σε καταλαβεῖν ἕδρας
ὑπὸ τῷ λίθῳ, τῶν Πρυτανέων καταντικρύ.
Γυ. η'. ταυτί γέ τοι, νὴ τὸν Δί', ἐφερόμην, ἵνα
πληρουμένης ξαίνοιμι τῆς ἐκκλησίας.
Πρ. πληρουμένης, τάλαινα;
Γυ. η'. νὴ τὴν Ἄρτεμιν,
ἔγωγε. τί γὰρ ἂν χεῖρον ἀκροῴμην ἅμα
ξαίνουσα; γυμνὰ δ' ἐστί μου τὰ παιδία.
Πρ. ἰδού γέ σε ξαίνουσαν, ἣν τοῦ σώματος
οὐδὲν παραφῆναι τοῖς καθημένοις ἔδει.
οὐκοῦν καλά γ' ἂν πάθοιμεν, εἰ πλήρης τύχοι

Mul. IV. Ego quidem, per Hecaten, pulchram hancce habeo.

Mul. V. Ego itidem unam, Epicratis barba non paulo pulchriorem.

Prax. Vos autem quid autumatis?

Mul. IV. Habere se autumant: dictis enim adnuunt.

Prax. Et quidem cetera vobis, ut video, factitata sunt: Laconicos enim calceos habetis et scipiones, vestesque viriles, prout a nobis præceptum fuerat.

Mul. VI. Ego quidem hunc Lamiæ dormientis baculum domo etiam mecum extuli.

Mul. I. Hic sane unus ex iis baculis est, quorum pressus pondere pedit Lamias. Aptus esset, per Jovem Servatorem hic homo, si Panoptæ renonem indueret, carnificem quibus vellet modis ludificari.

Prax. Dicite, quæso, dum adhuc astra in cœlo apparent, qui tandem ea, quæ posthæc agenda sunt, faciemus? conventus enim, ad quem nos accinximus, statim ad Aurora inchoabitur.

Mul. I. Sane Ecastor: itaque capere te sedem oportet ex adverso tribunalis, in quo Prytanes sedent.

Mul. VII. Hæc quidem mecum adtuli, ut congregata concione carminare possim.

Prax. *Congregata?* misera.

Mul. VII. Ita sane, per Dianam. Qui enim minus bene rhetores audiam, si carminem! nudi autem mihi sunt pueri domi.

Prax. Ecce vero carminantem! quam quidem nullum corporis membrum oportebat ostendere spectatoribus. Res vero bella et nimis jocosa nobis accideret, si frequenti in populi cœ-

tu transcendens subsellia nostrûm quæpiam, rejecta veste eugium ostenderet. Sin priores sederimus, collectis vestibus, latebimus. Quum vero barbas demiserimus, quas illic ori nostro circumligabimus, quis, amabo, nos videns non reputaverit viros? Agyrrius enim Pronomi barbam habens, cunctos fefellit: atqui prius mulier erat: nunc autem, ut vides, summum in republica locum tenet. Quocirca, per diem crastinum obsecro, tam magnum audeamus facinus, si qua ratione urbis administrationem capere possimus, quo boni quidpiam in eam conferamus. Nunc enim nec velis nec remis ratem provehimus.

Mul. VII. At quæso tandem, quonam fiet modo, ut mulierum conventus concionari possit?

Prax. Sane vero nihil facilius. Quippe vulgo dictitant, eos ex adolescentibus, qui plurimum subiguntur, dicendi peritissimos esse: id autem nobis per fortem fortunam suppetit.

Mul. VII. Nescio ego. Periculosa autem res est inexperientia.

Prax. Inde est quod huc data opera convenimus, ut ante meditemur quæ nobis illic dicenda erunt: age autem, nonne ocius barbam tibi circumligabis, tuque et ceteræ omnes, quæ in dicendo exercitæ sunt?

Mul. VIII. Quænam autem, ô stulta, nostrûm loqui nescit?

Prax. Age igitur, barbam tu tibi præliga, citoque vir fias. Ego autem, positis in medio coronis, barbam et ipsa mihi cir-

ὁ δῆμος ὤν, κᾆπειθ᾽ ὑπερβαίνουσά τις
ἀναβαλλομένη δείξειε τὸν Φορμίσιον.
ἢν δ᾽ ἐγκαθιζώμεσθα πρότεραι, λήσομεν
ξυστειλάμεναι θαἰμάτια· τὸν πώγωνά τε
ὅταν καθῶμεν, ὃν περιδησόμεσθ᾽ ἐκεῖ,
τίς οὐκ ἂν ἡμᾶς ἄνδρας ἡγήσαιθ᾽ ὁρῶν;
Ἀγύῤῥιος γοῦν τὸν Προνόμου πώγων᾽ ἔχων
λέληθε· καί τοι πρότερον ἦν οὗτος γυνή.
νυνὶ δ᾽, ὁρᾷς, πράττει τὰ μέγιστ᾽ ἐν τῇ πόλει.
τούτου γέ τοι, νὴ τὴν ἐπιοῦσαν ἡμέραν,
τόλμημα τολμῶμεν τοσοῦτον, οὕνεκα,
ἤν πως παραλαβεῖν τῆς πόλεως τὰ πράγματα
δυνώμεθ᾽, ὥστ᾽ ἀγαθόν τι πρᾶξαι τὴν πόλιν.
νῦν μὲν γὰρ οὔτε θέομεν, οὔτ᾽ ἐλαύνομεν.

Γυ. η΄. καὶ πῶς γυναικῶν θηλύφρων ξυνουσία
δημηγορήσει;

Πρ. πολὺ μὲν οὖν ἄριστά που.
λέγουσι γὰρ καὶ τῶν νεανίσκων ὅσοι
πλεῖστα σποδοῦνται, δεινοτάτους εἶναι λέγειν·
ἡμῖν δ᾽ ὑπάρχει τοῦτο κατὰ τύχην τινά.

Γυ. η΄. οὐκ οἶδα· δεινὸν δ᾽ ἐστὶν ἡ μὴ ᾽μπειρία.

Πρ. οὐκοῦν ἐπίτηδες ξυνελέγημεν ἐνθάδε,
ὅπως προμελετήσωμεν, ἅκεῖ δεῖ λέγειν.
οὐκ ἂν φθάνοις τὸ γένειον ἂν περιδουμένη,
ἄλλαι θ᾽ ὅσαι λαλεῖν μεμελετήκασί που;

Γυ. θ΄. τίς δ᾽, ὦ μέλ᾽, ἡμῶν οὐ λαλεῖν ἐπίσταται;

Πρ. ἴθι δὴ σὺ περίδου, καὶ ταχέως ἀνὴρ γενοῦ·
ἐγὼ δὲ θεῖσα τοὺς στεφάνους, περιδήσομαι

καὐτὴ μεθ' ὑμῶν, ἤν τι μοι δόξῃ λέγειν.
Γυ. β'. δεῦρ', ὦ γλυκυτάτη Πραξαγόρα, σκέψαι τάλαν,
ὡς καὶ καταγέλαστον τὸ πρᾶγμα φαίνεται.
Πρ. πῶς καταγέλαστον;
Γυ. β'. ὥσπερ εἴ τις σηπίαις
πώγωνα περιδήσειεν ἐσταθευμέναις.
Πρ. ὁ Περιστίαρχος, περιφέρειν χρὴ τὴν γαλῆν,
πάριθ' ἐς τὸ πρόσθεν. Ἀρίφραδες, παῦσαι λαλῶν·
κάθιζε παριών. τίς ἀγορεύειν βούλεται;
Γυ. θ'. ἐγώ.
Πρ. περίθου δὴ τὸν στέφανον τύχῃ 'γαθῇ.
Γυ. θ'. ἰδού.
Πρ. λέγοις ἄν.
Γυ. θ'. εἶτα πρὶν πιεῖν λέγω;
Πρ. ἰδοὺ ΠΙΕΙΝ.
Γυ. θ'. τί γάρ, ὦ μέλ', ἐστεφανωσάμην;
Πρ. ἄπιθ' ἐκποδών· τοιαῦτ' ἂν ἡμᾶς εἰργάσω
κἀκεῖ.
Γυ. θ'. τί δ'; οὐ πίνουσι κἀν τῇ 'κκλησίᾳ;
Πρ. ἰδού γέ σοι ΠΙΝΟΥΣΙ.
Γυ. θ'. νὴ τὴν Ἄρτεμιν,
καὶ ταῦτά γ' εὔζωρον. τὰ γοῦν βουλεύματα
αὐτῶν, ὅσ' ἂν πράξωσιν ἐνθυμουμένοις,
ὥσπερ μεθυόντων, ἐστὶ παραπεπληγμένα.
καί, νὴ Δία, σπένδουσί γ'· ἢ τίνος ἂν χάριν
τοσαῦτ' ἐπεύχοντ', εἴπερ οἶνος μὴ παρῆν;
καὶ λοιδοροῦνταί γ', ὥσπερ ἐμπεπωκότες·
καὶ τὸν παροινοῦντ' ἐκφέρουσ' οἱ τοξόται.

cumligabo, sicut vos facietis, si forte quid dicere mihi videbitur necesse.

Mul. II. Age ô dulcissima Praxagora, aspice sodes, quam ridicula res videatur.

Prax. Qui autem ridicula?

Mul. II. Veluti si sepiis assatis barbam quis cicumligaret.

Prax. Heus lustrator, mustelam circumfer: prodi in medium. Ariphrades, linguam comprime, transi et sedem cape. Quænam concionari vult?

Mul. VIII. Ego.

Prax. Impone igitur capiti coronam, quod faustum et felix sit

Mul. VIII. Ecce.

Prax. Verba facito.

Mul. VIII. Itane antequam biberim dicam?

Prax. Ecce vero *biberim!*

Mul. VIII. Quid igitur, ô inepta, opus fuerat coronam sumere?

Prax. Apage te hinc. Talia fortasse nobis fecisses et illic.

Mul. VIII. Sed enim nonne et viri in concione bibunt?

Prax. En iterum *bibunt!*

Mul. VIII. Sane, per Dianam, et quidem meracius. Unde et decreta quæcunque faciunt, inspicientibus et attente considerantibus insana videntur et dementia, velut ebriorum hominum commenta. Quin etiam, per Jovem, libant: sin minus, cujus rei gratia ita diis supplicarent, vinum nisi adesset: præterea conviciantur inter sese, quasi bene appoti; temulentosque, qui se gerant indecore, efferunt e cœtu lictores.

PRAX. Abi, abi sis et sede: mulier enim nihili es.

MUL. VIII. Ecastor næ mihi satius erat barbam non sumere: siti enim, opinor, nunc miseræ mihi dissilient viscera.

PRAX. Estne vestrûm alia quæ velit dicere:

MUL. IX. Ego.

PRAX. Age ergo coronare: res quippe nunc agitur: daque operam ut viriliter et probe dicas, baculo decore innixa.

MUL. IX. *Profecto optassem quempiam eorum, qui dicendo assueti sunt, ea dicere, quæ optima sint, ut sederem otiosus: at nunc ne unam cauponam sivero, quantum quidem mea sententia valuerit, in diversorio suo lacus aquæ facere. Mihi quidem non placet, per Cererem et Proserpinam—*

PRAX. *Per Cererem et Proserpinam?* O misera, ubinam tibi mens est?

MUL. IX. Quid vero est? Nondum enim a te petii bibere.

PRAX. Non sane: sed, quum vir sis, per Cererem et Proserpinam jurasti: quanquam cetera lepidissime locuta es.

MUL. IX. O per Apollinem!

PRAX. Desine, quæso: frustra enim concioni interfuerim, nihilque promoverim, nisi mos loquendi accurate observatus fuerit.

MUL. IX. Cedo coronam: nam rursus concionabor. Videor enim mihi satis apte quippiam meditata. *Mihi enim, ô mulieres, quæ hic sedetis—*

PRAX. *Mulieres* rursus, ô misella tu, compellas, quæ viros compellare debes.

MUL. IX. Erroris causa est Epigonus iste. Quippe eo respiciens, coram mulieribus dicere me putabam.

PRAX. Facesse hinc tu quoque, et posthac sede: ego enim

Πρ. σὺ μὲν βάδιζε, καὶ κάθιζ᾽· οὐδὲν γὰρ εἶ.
Γυ. θ΄. νὴ τὸν Δί᾽, ἦ μοι μὴ γενειᾷν κρεῖττον ἦν·
δίψει γὰρ, ὡς ἔοικεν, ἀφαυανθήσομαι.
Πρ. ἔσθ᾽ ἥτις ἑτέρα βούλεται λέγειν;
Γυ. ι΄. ἐγώ.
Πρ. ἴθι δὴ στεφανοῦ· καὶ γὰρ τὸ χρῆμ᾽ ἐργάζεται.
ἄγε νυν ὅπως ἀνδριστὶ καὶ καλῶς ἐρεῖς,
διερεισμένη τὸ σχῆμα τῇ βακτηρίᾳ.
Γυ. ι΄. Ἐβουλόμην μὲν ἕτερον ἂν τῶν ἠθάδων
λέγειν τὰ βέλτισθ᾽, ἵν᾽ ἐκαθήμην ἥσυχος·
νῦν δ᾽ οὐκ ἐάσω, κατά γε τὴν ἐμὴν, μίαν
ἐν τοῖσι καπηλείοισι λάκκους ἐμποιεῖν
ὕδατος. ἐμοὶ μὲν οὐ δοκεῖ, μὰ τὼ θεὼ—
Πρ. ΜΑ ΤΩ ΘΕΩ. τάλαινα, ποῦ τὸν νοῦν ἔχεις;
Γυ. ι΄. τί δ᾽ ἔστιν; οὐ γὰρ δὴ πιεῖν ᾔτησά σε.
Πρ. μὰ Δί᾽, ἀλλ᾽ ἀνὴρ ὢν τὼ θεὼ κατώμοσας,
καί τοι τά γ᾽ ἄλλ᾽ εἰποῦσα δεξιώτατα.
Γυ. ι΄. ὢ νὴ τὸν Ἀπόλλω.
Πρ. παῦε τοίνυν, ὡς ἐγὼ
ἐκκλησιάζουσ᾽ οὐ προβαίην τὸν πόδα
τὸν ἕτερον ἂν, εἰ μὴ τοῦτ᾽ ἀκριβωθήσεται.
Γυ. ι΄. φέρε τὸν στέφανον· ἐγὼ γὰρ αὖ λέξω πάλιν.
οἶμαι γὰρ ἤδη μεμελετηκέναι καλῶς.
Ἐμοὶ γὰρ, ὦ γυναῖκες αἱ καθήμεναι—
γυναῖκας αὖ, δύστηνε, τοὺς ἄνδρας λέγεις.
Γυ. ι΄. δι᾽ Ἐπίγονόν γ᾽ ἐκεῖνον. ἐπιβλέψασα γὰρ
ἐκεῖσε, πρὸς γυναῖκας ᾠόμην λέγειν.
Πρ. ἄπερρε καὶ σὺ, καὶ κάθησ᾽ ἐντευθενί.

αὐτὴ γὰρ ὑμῶν γ' ἕνεκά μοι λέξειν δοκῶ,
τονδὶ λαβοῦσα· τοῖς θεοῖς μὲν εὔχομαι,
τυχεῖν κατορθώσασα τὰ βεβουλευμένα.
'Εμοίγ' ἴσον μὲν τῆσδε τῆς χώρας μέτα,
ὅσον περ ὑμῖν· ἄχθομαι δὲ καὶ φέρω
τὰ τῆς πόλεως ἅπαντα βαρέως πράγματα.
ὁρῶ γὰρ αὐτὴν προστάταισι χρωμένην
ἀεὶ πονηροῖς· κἄν τις ἡμέραν μίαν
χρηστὸς γένηται, δέκα πονηρὸς γίγνεται.
ἐπέτρεψας ἑτέρῳ; πλείον' ἔτι δράσει κακά.
χαλεπὸν μὲν οὖν ἄνδρας δυσαρέστους νουθετεῖν,
οἳ τοὺς φιλεῖν μὲν βουλομένους δεδοίκατε,
τοὺς δ' οὐκ ἐθέλοντας ἀντιβολεῖθ' ἑκάστοτε.
ἐκκλησίαισιν ἦν ὅτ' οὐκ ἐχρώμεθα
οὐδὲν τοπαράπαν· ἀλλὰ τόν γ' Ἀγύῤῥιον
πονηρὸν ἡγούμεσθα· νῦν δὲ, χρωμένων,
ὁ μὲν λαβὼν ἀργύριον, ὑπερεπῄνεσεν·
ὁ δ' οὐ λαβὼν, εἶναι θανάτου φήσ' ἀξίους
τοὺς μισθοφορεῖν ζητοῦντας ἐν τῇ 'κκλησίᾳ.
Γυ. α'. νὴ τὴν Ἀφροδίτην, εὖγε ταυταγὶ λέγεις.
Πρ. τάλαιν', Ἀφροδίτην ὠνόμασας. χαρίεντά γ' ἂν
ἔδρασας, εἰ τοῦτ' εἶπες ἐν τῇ 'κκλησίᾳ.
Γυ. α'. ἀλλ' οὐκ ἂν εἶπον.
Πρ. μηδ' ἐθίζου νῦν λέγειν.
Τὸ συμμαχικὸν αὖ τοῦθ', ὅτ' ἐσκοπούμεθα,
εἰ μὴ γένοιτ', ἀπολεῖν ἔφασκον τὴν πόλιν·
ὅτε δὴ δ' ἐγένετ', ἤχθοντο· τῶν δὲ ῥητόρων
ὁ ταῦτ' ἀναπείσας εὐθὺς ἀποδρὰς ᾤχετο.

ipsa, ut videor, sumta hac corona, vestrûm omnium causa concionabor, deos primum precata, ut, quæ constituimus, ad felicem exitum perducam. *Æque ad me adtinet hujus regionis cura, atque ad vos. Doleo autem et fero iniquo animo omnia urbis nostræ incommoda: quippe illam video præfectis utentem perpetuo malis: eorumque si quispiam vel diem unum bonus sit, totos decem dies malus est. Alii fortassis commiseris rempublicam? plura etiam mala faciet. Difficile autem viros morosos monere; vos, inquam, ô cives, qui reformidatis eos, qui vos amare volunt: iis autem, qui amare nolunt, supplicatis perpetuo. Fuit tempus, quum conciliis nullo modo uteremur, sed Agyrrium pravum hominem censebamus: nunc autem, quum iis utamur, alius quidem accipiens pecuniam, id mirum in modum laudat; qui vero non accipit, eos morte dignos deputat, qui in conciliis mercedem ferunt.*

Mul. I. Per Venerem, hæc belle dicis.

Prax. Misera, *Venerem* nominasti. Lepida vero et jocosa nobis faceres, in concione si id diceres.

Mul. I. At non dicerem.

Prax. Ne igitur nunc assuesce dicere. *Præterea confœderationem hanc quum considerabamus, deque ea deliberabamus, vulgo dictitabant perituram civitatem, si minus illa fieret: postquam inita est, indigne ferre cœperunt: rhetorum autem ille, qui eam suaserat, extemplo fugiens abiit. Naves in mare de-*

duci, satis placet inopi : divitibus autem et agricolis non placet. Corinthiis succensetis : illi autem tibi, ô popelle, boni et commodi sunt : iis itidem commodus esto. Argeus rudis est, Hieronymus autem sapiens. Salus leviter caput exseruit, at illam respuitis, ne Thrasybulum ipsum advocantes.

Mul. I. Eugepæ, quam prudens vir !

Prax. Nunc, ut decet, laudasti. *Vos enim, ô popule, horum omnium causa estis, qui pecuniam publicam in mercedem vestram fertis. Privatim singuli spectatis, quod quisque lucrabitur ; commune autem, quemadmodum Æsimus, volvitur. Atqui si mihi auscultaveritis, adhuc servabimini. Mulieribus enim aio oportere vos urbem nostram tradere : etenim illis domi procuratricibus et dispensatricibus utimur.*

Mul. II. Bene, bene, per Jovem, bene. Perge, ô bone.

Prax. *Ut autem melius quam nos moratæ sunt, ego docebo. Primum enim cunctæ lavant lanas aqua calida pro more veteri : neque temere novi quid tentantes ipsas videas. Atheniensium vero civitas, si hoc bene teneret, nonne servaretur, nisi quid aliud novi curiose frustraque actitaret ? Sedentes illæ frigunt obsonia, sicut et prius : capite ferunt, sicut et prius : Thesmophoria agunt, sicut et prius : viros suos male habent, sicut et*

ναῦς δὴ καθέλκειν τῷ πένητι μὲν δοκεῖ·
τοῖς πλουσίοις δὲ καὶ γεωργοῖς οὐ δοκεῖ.
Κορινθίοις ἄχθεσθε· κᾀκεῖνοί γέ σοι
νῦν εἰσὶ χρηστοὶ, καὶ σὺ νῦν χρηστὸς γενοῦ.
Ἀργεῖος ἀμαθὴς, ἀλλ' Ἱερώνυμος σοφός·
σωτηρία παρέκυψεν, ἀλλ' ὀρίζεται
Θρασύβουλος αὐτὸς οὐχὶ παρακαλούμενος.

Γυ. α'. ὡς ξυνετὸς ἀνήρ.

Πρ. νῦν καλῶς ἐπῄνεσας.
Ὑμεῖς γ' ἄρ' ἔστ', ὦ δῆμε, τούτων αἴτιοι.
τὰ δημόσια γὰρ μισθοφοροῦντες χρήματα,
ἰδίᾳ σκοπεῖσθ' ἕκαστος, ὅ τι τις κερδανεῖ·
τὸ δὲ κοινὸν, ὥσπερ Αἴσιμος, κυλίνδεται.
ἢν οὖν ἐμοὶ πείθησθε, σωθήσεσθ' ἔτι.
ταῖς γὰρ γυναιξὶ φημὶ χρῆναι τὴν πόλιν
ἡμᾶς παραδοῦναι. καὶ γὰρ ἐν ταῖς οἰκίαις,
ταύταις ἐπιτρόποις καὶ ταμίαισι χρώμεθα.

Γυ. β'. εὖ γ', εὖ γε, νὴ Δί', εὖ γε· λέγε, λέγ', ὦ 'γαθέ.

Πρ. Ὡς δ' εἰσὶν ἡμῶν τοὺς τρόπους βελτίονες,
ἐγὼ διδάξω. πρῶτα μὲν γὰρ τἄρια
βάπτουσι θερμῷ κατὰ τὸν ἀρχαῖον νόμον
ἁπαξάπασαι· κοὐχὶ μεταπειρωμένας
ἴδοις ἂν αὐτάς. ἡ δ' Ἀθηναίων πόλις,
εἰ τοῦτο χρηστῶς εἶχεν, οὐκ ἂν ἐσῴζετο,
εἰ μή τι καινὸν ἄλλο περιειργάζετο ;
καθήμεναι φρύγουσιν, ὥσπερ καὶ προτοῦ.
ἐπὶ τῆς κεφαλῆς φέρουσιν, ὥσπερ καὶ προτοῦ.
τὰ Θεσμοφόρι' ἄγουσιν, ὥσπερ καὶ προτοῦ.

τοὺς ἄνδρας ἐπιτρίβουσιν, ὥσπερ καὶ προτοῦ.
μοιχοὺς ἔχουσιν ἔνδον, ὥσπερ καὶ προτοῦ·
αὑτοῖς παροψωνοῦσιν, ὥσπερ καὶ προτοῦ.
τὸν οἶνον εὔζωρον φιλοῦσ', ὥσπερ προτοῦ.
βινούμεναι χαίρουσιν, ὥσπερ καὶ προτοῦ.
ταύταισιν οὖν, ὦ 'νδρες, παραδόντες τὴν πόλιν,
μὴ περιλαλῶμεν, μηδὲ πυνθανώμεθα,
τί ποτ' ἄρα δρᾷν μέλλουσιν, ἀλλ' ἁπλῷ τρόπῳ
ἐῶμεν ἄρχειν, σκεψάμενοι ταυτὶ μόνα·
ὡς τοὺς στρατιώτας πρῶτον οὖσαι μητέρες
σώζειν μάλ' ἐπιθυμοῦσιν· εἶτα σιτία
τίς τῆς τεκούσης μᾶλλον ἐπιπέμψειεν ἄν;
χρήματα πορίζειν εὐπορώτατον γυνή·
ἄρχουσά τ' οὐκ ἂν ἐξαπατηθείη ποτέ.
αὐταὶ γάρ εἰσιν ἐξαπατᾷν εἰθισμέναι.
τὰ μὲν ἄλλ' ἐάσω· ταῦτα δ' ἂν πείθησθέ μοι,
εὐδαιμονοῦντες τὸν βίον διάξετε.

Γυ. α'. εὖ γ', ὦ γλυκυτάτη Πραξαγόρα, καὶ δεξιῶς.
πόθεν, ὦ τάλαινα, ταῦτ' ἔμαθες οὕτω καλῶς;

Πρ. ἐν ταῖσι φυγαῖς μετὰ τἀνδρὸς ᾤκησ' ἐν Πνυκί·
ἔπειτ' ἀκούουσ' ἐξέμαθον τῶν ῥητόρων.

Γυ. α'. οὐκ ἐτὸς ἄρ', ὦ μέλ', ἦσθα δεινὴ καὶ σοφή·
καί σε στρατηγεῖν αἱ γυναῖκες αὐτόθεν
αἱρούμεθ', ἢν ταῦθ', ἁ'πινοεῖς, κατεργάσῃ.
ἀτὰρ ἢν Κέφαλός σοι λοιδορῆται προσφθαρείς,
πῶς ἀντερεῖς πρὸς αὐτὸν ἐν τῇ 'κκλησίᾳ;

Πρ. φήσω παραφρονεῖν αὐτόν.

Γυ. α'. ἀλλὰ τοῦτό γε

prius: adulteros domi habent, sicut et prius: et ut illis dent, obsonantes fallunt, sicut et prius: vinum meracum amant, sicut et prius: subagitatæ gaudent, sicut et prius. His igitur, ô viri, urbem tradentes, non est, quod frustra argutemur; neque rogitemus, quid illæ acturæ sint: sed omnimodo sinamus illas imperare, hoc unum considerantes, quod videlicet matres quum sint, milites servare cupiunt. Dein cibaria quisnam melius submittat, quam quæ peperit? ad parandas divitias solertissimum est muliebre ingenium; et mulier si imperet, haud unquam facile decipiatur: quippe illæ decipere assuetæ sunt. Cetera quidem omittam: in his autem si mihi fidem habueritis, felices vitam omnem degetis.

MUL. I. Bene, ô jucundissima Praxagora, et ingeniose. Unde quæso hæc, ô bona, didicisti tam callide?

PRAX. Fugarum tempore cum viro habitavi in Pnyce: tum sæpius ibi audiens rhetorum conciones, et ipsa concionari didici.

MUL. I. Non temere igitur, ô bona, dicendi perita es et sapiens; et te ducem mulieres, abhinc eligimus, si hæc, quæ cogitas, facies. Verum si Cephalus irruens convicietur tibi, quo modo ei in concione contradices?

PRAX. Eum dicam delirare.

MUL. I. At hoc norunt omnes.

PRAX. Sed et atra bile percitum esse.

MUL. I. Hoc itidem sciunt omnes.

PRAX. Præterea et acetabula male fingere, rempublicam autem bene et pulchre.

MUL. I. Quid si Neoclides lippus probra tibi ingerat?

PRAX. Huic ego dicam, ut in canis culum inspiciat.

MUL. I. Quid, si te pulsent?

PRAX. Ego contra movebor, utpote quæ non imperita sim plurimarum pulsationum.

MUL. I. Hoc unum a nobis provisum non est: si te lictores trahant, quid tandem facies?

PRAX. Subnixis sic alis reluctabor: neque enim media prehendar.

MUL. I. Nos autem, si te sublimem rapiant, amittere jubebimus.

MUL. II. Hæc quidem nobis pulchre cogitata sunt: illud vero non prævidimus, quonam modo manus tollere tunc meminerimus: quippe non manus, sed pedes tollere adsuetæ sumus.

PRAX. Res ista difficilis est: tamen extendendæ manus ab humero nudantibus alterum brachium. Nunc autem agite, vestes succingite, induamini citissime Laconicos calceos, quemadmodum virum videtis, quum in concionem, aut foras singulis diebus iturus est. Tum vero, quum ea se bene habuerint, barbas vobis adligate. Quum vero bene compositæ illas scite

ἴσασι πάντες.
Πρ. ἀλλὰ καὶ μελαγχολᾷν.
Γυ. α'. καὶ τοῦτ' ἴσασιν.
Πρ. ἀλλὰ καὶ τὰ τρυβλία
κακῶς κεραμεύειν, τὴν δὲ πόλιν εὖ καὶ καλῶς.
Γυ. α'. τί δ', ἢν Νεοκλείδης ὁ γλάμων σε λοιδορῇ;
Πρ. τούτῳ μὲν ἂν εἴποιμ' ἐς κυνὸς πυγὴν ὁρᾷν.
Γυ. α'. τί δ', ἢν ὑποκρούσωσί σε;
Πρ. προσκινήσομαι,
ἅτ' οὐκ ἄπειρος οὖσα πολλῶν κρουμάτων.
Γυ. α'. ἐκεῖνο μόνον ἄσκεπτον, ἤν σε τοξόται
ἕλκωσιν, ὅ τι δράσεις ποτ'.
Πρ. ἐξαγκωνιῶ
ὡδί· μέση γὰρ οὐδέποτε ληφθήσομαι.
Γυ. α'. ἡμεῖς δέ γ', ἢν αἴρωσ', ἐᾶν κελεύσομεν.
Γυ. β'. ταυτὶ μὲν ἡμῖν ἐντεθύμηται καλῶς·
ἐκεῖνο δ' οὐ πεφροντίκαμεν, ὅτῳ τρόπῳ
τὰς χεῖρας αἴρειν μνημονεύσομεν τότε.
εἰθισμέναι γὰρ ἐσμὲν αἴρειν τὰ σκέλη.
Πρ. χαλεπὸν τὸ πρᾶγμ'· ὅμως δὲ χειροτονητέον
ἐξωμισάσαις τὸν ἕτερον βραχίονα.
ἄγε νυν ἀναστέλλεσθ' ἄνω τὰ χιτώνια·
ὑποδεῖσθε δ' ὡς τάχιστα τὰς Λακωνικὰς,
ὥσπερ τὸν ἄνδρα θεᾶσθ', ὅτ' εἰς ἐκκλησίαν
μέλλοι βαδίζειν, ἢ θύραζ' ἑκάστοτε.
ἔπειτ', ἐπειδὰν ταῦτα πάντ' ἔχῃ καλῶς,
περιδεῖσθε τοὺς πώγωνας. ἡνίκ' ἂν δέ γε
τούτους ἀκριβώσητε περιηρμοσμέναι,

καὶ θαιμάτια τἀνδρεῖά γ', ἅπερ ἐκλέψατε,
ἐπαναβάλεσθε, κᾆτα ταῖς βακτηρίαις
ἐπερειδόμεναι βαδίζετ', ᾄδουσαι μέλος
πρεσβυτικόν τι, τὸν τρόπον μιμούμεναι
τὸν τῶν ἀγροίκων.

Γυ. β'. εὖ λέγεις· ἡμεῖς δέ γε
προΐωμεν αὐτῶν. καὶ γὰρ ἑτέρας οἴομαι
ἐκ τῶν ἀγρῶν εἰς τὴν Πνύχ' ἥξειν ἄντικρυς
γυναῖκας.

Πρ. ἀλλὰ σπεύσαθ', ὡς εἴωθ' ἐκεῖ
τοῖς μὴ παροῦσιν ὀρθρίως ἐς τὴν Πνύκα,
ὑπαποτρέχειν ἔχουσι μηδὲ πάτταλον.

Χο. ὥρα προβαίνειν, ὦνδρες, ἡμῖν ἐστι. τοῦτο γὰρ χρὴ
μεμνημένας ἀεὶ λέγειν, ὡς μή ποτ' ἐξολίσθῃ,
ἡμᾶς. ὁ κίνδυνος γὰρ οὐχὶ μικρὸς, ἢν ἁλῶμεν
ἐνδυόμεναι κατὰ σκότον τόλμημα τηλικοῦτον.

Ημ. χωρῶμεν εἰς ἐκκλησίαν, ὦνδρες· ἠπείλησε γὰρ
ὁ Θεσμοθέτης, ὃς ἂν μὴ πρῴ πάνυ τοῦ κνέφους
ἥκῃ κεκονιμένος, βλέπων ὑπότριμμα,
στέργων σκοροδάλμῃ, μὴ δώσειν τὸ τριώβολον.
ἀλλ', ὦ Χαριτιμίδη, καὶ Σμίκυθε, καὶ Δράκης,
ἕπου κατεπείγων, σαυτῷ προσέχων, ὅπως
μηδὲν παραχορδιεῖς, ὧν δεῖ σ' ἀποδεῖξαι·
ὅπως δὲ τὸ σύμβολον λαβόντες ἔπειτα πλη-
σίον καθεδούμεθ', ὡς ἂν χειροτονῶμεν
ἅπανθ', ὁπόσ' ἂν δέῃ τὰς ἡμετέρας φίλας.
καίτοι τί λέγω; φίλους γὰρ χρῆν μ' ὀνομάζειν.

Ημ. ὅρα δ' ὅπως ὠθήσομεν τούσδε τοὺς ἐξ ἄστεος

aptaveritis vobis, tunc etiam virorum pallia, quæ subduxistis, ceteris superinjicite, et baculis innixæ, incedite, canticum aliquid senile canentes, more rusticorum incitatæ.

Mul. II. Bene autumas: nos autem præeamus illis. Nam et alias puto ex agris in Pnycem venturas exadvorsum mulieres.

Prax. Verum festinate. Quippe mos est, ut qui usque a mane in Pnyce non adfuerunt, abeant ne minimum quidem lucri referentes.

Chor. Progrediendi tempus est, ô viri; id enim nos memores dicere perpetuo oportet, ne forte nobis excidat: neque enim mediocre periculum nobis adsit, si deprehendamur aggressæ tale facinus in tenebris.

Sem. Eamus in concionem, ô viri; nam interminatus est Thesmotheta ei, qui non primo mane, offusis etiamnum tenebris super terram, venerit pulvere conspersus præ festinatione, acerba tuens, alliata muria contentus, ei inquam, non daturum se tres obolos. Sed, ô Charitimida, tuque Smicythe, et Drace, sequere festinabunde, operam dans, ut nihil aberres ab iis, quæ te illic effecta dare necesse est. Ceterum symbolo accepto prope invicem sedeamus, ut ea decernamus omnia, quæ amicarum nostrarum in rem bene conducant. At vero quid loquor? *amicorum* enim dicere debueram.

Sem. Vide autem ut propellamus istos, qui ex Astu veniunt;

qui quidem antehac, quum unicum obolum acciperent ad concionem venientes, sedebant confabulantes : nunc autem præ turba molesti sunt. At enim quum Archon erat generosus ille Myronides, nemo ausus fuisset e reipublicæ administratione mercedem ferre: sed veniebat unusquisque in sacculo habens potum simul panemque et duas cepas, tresque olivas circiter. Nunc autem triobolum accipere postulant, quum aliquid publicæ rei faciunt, quasi viles operarii, qui lutum ferunt.

BLEPYRUS, VIR QUIDAM, CHREMES, CHORUS, PRAXAGORA.

Blep. Quid hoc rei est ? Quonam mihi uxor evanuit ? nam circa Auroram dies est; illa autem non apparet. At ego jaceo jamdiu cacaturiens, soleas quæritans in tenebris et pallium : postquam autem illud manibus studiose tentando non potui invenire, jam vero januam aderat pultans Copræus, hoc ego uxoris meæ amiculum capio, ejusque Persicas induo. Sed ubinam locus est secretus ? ubinam commode cacaverim ? at sane noctu ubicunque cacare vacat : neque enim me quisquam nunc cacantem viderit. Hei misero mihi, quod, senex quum essem, duxerim uxorem ! quot ego verberibus plecti dignus

ἥκοντας, ὅσοι προτοῦ μὲν, ἡνίκ' ἐλθόντας ἔδει
λαβεῖν ὀβολὸν μόνον, κάθηντο λαλοῦντες·
νυνὶ δ' ἐνοχλοῦσ' ἄγαν. ἀλλ' οὐχὶ, Μυρωνίδης
ὅτ' ἦρχεν ὁ γεννάδας, οὐδεὶς ἂν ἐτόλμα
τὰ τῆς πόλεως διοικεῖν, ἀργύριον λαβών·
ἀλλ' ἧκεν ἕκαστος ἐν ἀσκιδίῳ φέρων
πιεῖν, ἅμα τ' ἄρτον, καὶ δύο κρομμύω,
καὶ τρεῖς ἂν ἐλάας. νυνὶ δὲ τριώβολον
ζητοῦσι λαβεῖν, ὅταν πράττωσί τι κοινὸν,
ὥσπερ πηλοφοροῦντες.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ, ΑΝΗΡ ΤΙΣ, ΧΡΕΜΗΣ, ΧΟΡΟΣ, ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

Βλ. ΤΙ τὸ πρᾶγμα ; ποῖ ποθ' ἡ γυνὴ φρούδη 'στί μοι ;
ἐπεὶ πρὸς ἕω νῦν γ' ἔστιν· ἡ δ' οὐ φαίνεται.
ἐγὼ δὲ κατάκειμαι πάλαι χεζητιῶν,
τὰς ἐμβάδας ζητῶν λαβεῖν ἐν τῷ σκότῳ
καὶ θοιμάτιον· ὅτε δὴ δ' ἐκεῖνο ψηλαφῶν
οὐκ ἐδυνάμην εὑρεῖν, ὁ δ' ἤδη τὴν θύραν
ἐπεῖχε κρούων ὁ Κοπρεαῖος, λαμβάνω
τουτὶ τὸ τῆς γυναικὸς ἡμιδιπλοίδιον,
καὶ τὰς ἐκείνης Περσικὰς ὑφέλκομαι.
ἀλλ' ἐν καθαρῷ ποῦ, ποῦ τις ἂν χέσας τύχοι ;
ἢ πανταχοῦ τοι νυκτὸς ἐστὶν ἐν καλῷ.
οὐ γάρ με νῦν χέζοντά γ' οὐδεὶς ὄψεται.
οἴμοι κακοδαίμων, ὅτι γέρων ὢν ἠγόμην
γυναῖχ'· ὅσας εἴμ' ἄξιος πληγὰς λαβεῖν.
οὐ γάρ ποθ' ὑγιὲς οὐδὲν ἐξελήλυθε

δράσουσ'. ὅμως δ' οὖν ἐστιν ἀποπατητέον.
Αν. τίς ἐστιν; οὐ δήπου Βλέπυρος ὁ γειτνιῶν;
νὴ τὸν Δί', αὐτὸς δῆτ' ἐκεῖνος. εἴπ' ἐμοὶ,
τί τοῦτό σοι τὸ πυῤῥόν ἐστιν; οὔ τι που
Κινησίας σου κατατετίληκέν ποθεν;
Βλ. οὔκ· ἀλλὰ τῆς γυναικὸς ἐξελήλυθα
τὸ κροκωτίδιον ἀμπισχόμενος, οὑνδύεται.
Αν. τὸ δ' ἱμάτιόν σου ποῦ 'στιν;
Βλ. οὐκ ἔχω φράσαι
ζητῶν γὰρ αὔτ' οὐχ εὗρον ἐν τοῖς στρώμασιν.
Αν. εἶτ' οὐδὲ τὴν γυναῖκ' ἐκέλευσάς σοι φράσαι;
Βλ. μὰ τὸν Δί'· οὐ γὰρ ἔνδον οὖσα τυγχάνει.
ἀλλ' ἐκτετρύπηκεν λαθοῦσά μ' ἔνδοθεν·
ὃ καὶ δέδοικα μή τι δρᾷ νεώτερον.
Αν. νὴ τὸν Ποσειδῶ, ταυτὰ τοίνυν ἄντικρυς
ἐμοὶ πέπονθας. καὶ γὰρ, ᾗ ξύνειμ' ἐγὼ,
φρούδη 'στ', ἔχουσα θοἰμάτιον, οὑγὼ 'φόρουν·
κοὐ τοῦτο λυπεῖ μ'· ἀλλὰ καὶ τὰς ἐμβάδας.
οὔκουν λαβεῖν γ' αὐτὰς ἐδυνάμην οὐδαμοῦ.
Βλ. μὰ τὸν Διόνυσον, οὐδ' ἄρ' ἔγωγε τὰς ἐμὰς
Λακωνικάς· ἀλλ' ὡς ἔτυχον χεζητιῶν,
ἐς τὼ κοθόρνω τω πόδ' ἐνθεὶς ἱέμην,
ἵνα μὴ 'γχέσαιμ' ἐς τὴν σισύραν· φανὴ γὰρ ἦν.
Αν. τί δῆτ' ἂν εἴη; μῶν ἐπ' ἄριστον γυνὴ
κέκληκεν αὐτὴν τῶν φίλων;
Βλ. γνώμην γ' ἐμήν.
οὔκουν πονηρά γ' ἐστὶν, ὅ τι κἄμ' εἰδέναι.
Αν. ἀλλὰ σὺ μὲν ἱμονιάν τιν' ἀποπατεῖς· ἐμοὶ δ'

sum! Neutiquam enim boni quidpiam actura exiit. Verum utut hæc sunt, interim cacandum est tamen.

VIR QUID. Quis illic est? nonne Blepyrus vicinus? Per Jovem ille ipsus est. Dic mihi, quid sibi vult hoc rubrum quo contegeris? an te Cinesias alicunde concacavit?

BLEP. Minime: sed cum uxoris meæ crocotula, quam illa induere solet, domo exii.

VIR. Pallium vero tuum ubinam est?

BLEP. Dicere nequeo; in stragulis enim diu quæsitum non reperi.

VIR. Quid postea? tu non uxori imperasti ut diceret?

BLEP. Non per Jovem: quippe intus non est: sed clam me evasit domo. Quamobrem metuo ne quid mali designet.

VIR. Per Neptunum, eadem tibi prorsus eveniunt, quæ mihi. Uxor etenim mea disparuit, sumto pallio, quod ego ferre soleo. Neque hoc me modo male habet: sed et calceos ipsos abstulit: nullibi enim eos reperire potui.

BLEP. Per Bacchum, nec ego meas Laconicas: sed sicut eram cacaturiens, pedibus in cothurnos immissis huc festinavi, ut ne cacarem in læna, quippe quæ recens lota et nitida est.

VIR. Quid, quæso, illud sit? num ad prandium eam amicarum quæpiam vocavit?

BLEP. Mea quidem sententia: non enim malis morata est moribus, quod quidem sciam.

VIR. At tu funem cacas. Mihi vero tempus est abeundi in concionem, si modo cepero pallium, quod mihi unicum est.

Blep. Ego itidem, ubi cacavero: nunc autem pirum quoddam silvestre occludens mihi podicem retinet cibos.

Vir. Num pirum illud est, quod Laconicis dixit Thrasybulus?

Blep. Per Bacchum, tenaciter mihi adhæerescit. At enim quid agam? nec enim solum me angit hoc præsens malum: sed quando edero, quonam mihi abibit dehinc stercus? Nunc enim hic, quicunque tandem ille sit Achradusius vir, ostium obseravit. Quis igitur medicum mihi arcessat, et quem? quis eorum, qui clunibus operam dant, artis est peritissimus? hanc sane callet Amynon, at fortasse negabit. Antisthenem quispiam huc evocet omni modo: hic enim homo, ut facile conjicias, si ingemiscentem audias, novit quid sibi velit culus cacaturiens. O veneranda Lucina, ne me siris disrumpi obserato podice, ut ne fiam lasanum comicum.

Chrem. Heus tu, quid facis? num cacas?

Blep. Egone? non equidem hercle amplius; sed resurgo.

Chrem. Quid vero uxoris tuæ amiculum induisti?

Blep. Quippe illud temere in tenebris intus cepi. At unde agis te, quæso?

Chrem. E concione.

Blep. Jamne ergo dimissa est?

ὥρα βαδίζειν ἐστὶν εἰς ἐκκλησίαν,
ἥνπερ λάβω θοἰμάτιον, ὅπερ ἦν μοι μόνον.
Βλ. κἄγωγ', ἐπειδὰν ἀποπατήσω· νῦν δ' ἐμοῦ
ἀχράς τις ἐγκλείσασ' ἔχει τὰ σιτία.
Αν. μῶν ἦν Θρασύβουλος εἶπε τοῖς Λακωνικοῖς;
Βλ. νὴ τὸν Διόνυσον, ἐνέχεται γοῦν μοι σφόδρα.
ἀτὰρ τί δράσω; καὶ γὰρ οὐδὲ τοῦτό με
μόνον τὸ λυποῦν ἐστιν, ἀλλ' ὅταν φάγω,
ὅποι βαδιεῖταί μοι τολοιπὸν ἡ κόπρος.
νῦν μὲν γὰρ οὗτος βεβαλάνωκε τὴν θύραν,
ὅστις ποτ' ἔστ' ἄνθρωπος 'Αχραδούσιος.
τίς ἂν οὖν ἰατρόν μοι μετέλθοι, καὶ τίνα;
τίς τῶν κατὰ πρωκτὸν δεινός ἐστι τὴν τέχνην;
ἆρ' οἶδ' 'Αμύνων· ἀλλ' ἴσως ἀρνήσεται.
'Αντισθένη τις καλεσάτω πάσῃ τέχνῃ.
οὗτος γὰρ ἀνὴρ ἕνεκά γε στεναγμάτων
οἶδεν τί πρωκτὸς βούλεται χεζητιῶν.
ὦ πότνια Εἰλείθυι', μή με περιίδῃς
διαῤῥαγέντα, μηδὲ βεβαλανωμένον,
ἵνα μὴ γένωμαι σκωραμὶς κωμῳδική.
Χρ. οὗτος, τί ποιεῖς; οὔ τι που χέζεις;
Βλ. ἐγώ;
οὐ δῆτ' ἔτι γε, μὰ τὸν Δί', ἀλλ' ἀνίσταμαι.
Χρ. τί δὲ τῆς γυναικὸς ἀμπέχει τὸ χιτώνιον;
Βλ. ἐν τῷ σκότῳ γὰρ τοῦτ' ἔτυχον ἔνδον λαβών.
ἀτὰρ πόθεν ἥκεις ἐτεόν;
Χρ. ἐξ ἐκκλησίας.
Βλ. ἤδη λέλυται γάρ;

Χρ. ἦν Δί' ὄρθριον μὲν οὖν.
καὶ δῆτα πολὺν ἡ μίλτος, ὦ Ζεῦ φίλτατε,
γέλων παρέσχεν, ἣν προσέῤῥαινον κύκλῳ.
Βλ. τὸ τριώβολον δῆτ' ἔλαβες;
Χρ. εἰ γὰρ ὤφελον.
ἀλλ' ὕστερος νῦν ἦλθον, ὥστ' αἰσχύνομαι
ἔχων μὰ Δί' οὐδέν' ἄλλο γ', ἢ τὸν θύλακον.
Βλ. τὸ δ' αἴτιον τί;
Χρ. πλεῖστος ἀνθρώπων ὄχλος,
ὅσος οὐδεπώποτ' ἦλθ' ἀθρόος ἐς τὴν Πνύκα·
καὶ δῆτα πάντας σκυτοτόμοις ᾐκάζομεν,
ὁρῶντες αὐτούς. οὐ γὰρ ἀλλ' ὑπερφυῶς
ὡς λευκοπληθὴς ἦν ἰδεῖν ἡ 'κκλησία·
ὥστ' οὐκ ἔλαβον οὔτ' αὐτὸς, οὔτ' ἄλλοι συχνοί.
Βλ. οὐδ' ἄρ' ἂν ἐγὼ λάβοιμι νῦν ἐλθών;
Χρ. πόθεν;
οὐδ' εἰ μὰ Δία τότ' ἦλθες, ὅτε τὸ δεύτερον
ὡ'λεκτρυὼν ἐφθέγγετο.
Βλ. οἴμοι δείλαιος.
ΑΝΤΙΛΟΧ', ΑΠΟΙΜΩΞΟΝ ΜΕ ΤΟΥ ΤΡΙΩΒΟΛΟΥ
ΤΟΝ ΖΩΝΤΑ ΜΑΛΛΟΝ. τἀμὰ γὰρ διοίχεται.
ἀτὰρ τί τὸ πρᾶγμ' ἦν, ὅτι τοσοῦτον χρῆμ' ὄχλου
οὕτως ἐν ὥρᾳ ξυνελέγη;
Χρ. τί δ' ἄλλο γ', ἢ
ἔδοξε τοῖς Πρυτάνεσι περὶ σωτηρίας
γνώμας καθεῖναι τῆς πόλεως. κᾆτ' εὐθέως
πρῶτος Νεοκλείδης ὁ γλάμων παρείρπυσε·

CHREM. Ita hercle, et quidem diluculo. Et pro Jupiter! plurimum risum præbuit rubrica, quam undique sparserant.

BLEP. Proinde triobolum accepisti.

CHREM. Utinam vero! sed tardior veni; unde hercle me piget pudetque, quum præter inanem saccum nihil reportem domum.

BLEP. Quæ vero fuit causa?

CHREM. Plurima hominum turba, quanta nunquam venit simul in Pnycem. Et sane quum illos intueremur, cunctos pro sutoribus coriariis habuimus. Quippe mirum in modum alba videbatur illa multitudo, quæ concionem replebat. Itaque non accepi triobolum, neque plurimi alii.

BLEP. Nec igitur ego acciperem, si nunc irem?

CHREM. Quidum? non pol, etiamsi eo profectus fuisses, puum secunda vice cecinit gallus.

BLEP. Væ misero mihi! *Antiloche, me viventem lugeas, magis quam triobolum: nullus enim sum ego.* Verum quæ res fuit, cur tanta turba mature adeo convenerit?

CHREM. Quid aliud, quam quod Prytanipus visum est de salute reipublicæ sententias rogare? Tum statim primus Neoclides lippus prodiit: dein populus exclamat, quam putas

valide? *Nonne indignum est audere hunc concionari, quum præsertim de salute reipublicæ agatur, qui sibi palpebrarum pilos non potuerit salvare?* Ille autem reclamans et circumspectans ait: *Quid enim me facere oportuit?*

Blep. *Allia simul terentem cum silphio, Laconicumque miscentem tithymallum, tibi inungere vesperi supercilia,* ei dixissem ego, si adfuissem.

Chrem. Post hunc Euæon, ille ingeniosissimus, processit nudus, ut quidem plerisque videbatur: ipse enim negabat se pallium habere. Deinde orationem habuit maxime popularem. *Videtis quidem,* inquit, *me ipsum quoque salutis egentem quatuor staterum: nihilominus dicam, quomodo rempublicam et cives servetis. Si enim indigentibus lænas præbeant fullones, statim incipiente bruma, laterum dolor neminem nostrûm capiat unquam. Quibuscunque autem lectus non est, nec stragulæ vestes, eant illi apprime loti dormitum apud pellionum aliquem: is vero januam si claudat hiemis tempore, tribus scorteis penulis multetur.*

Blep. Per Bacchum, satis commoda. Si et hæc adjecisset, nemo, opinor, contra decrevisset: ut farinæ venditores scilicet indigentibus tres chœnices in cœnam præberent omnibus:

κἄπειθ' ὁ δῆμος ἀναβοᾷ, πόσον δοκεῖς,
ὡς δεινὰ τολμᾷν τουτονὶ δημηγορεῖν,
καὶ ταῦτα περὶ σωτηρίας προκειμένου,
ὃς αὐτὸς αὑτῷ βλεφαρίδ' οὐκ ἐσώσατο.
ὁ δ' ἀναβοήσας καὶ περιβλέψας ἔφη·
Τί δαί μ' ἐχρῆν δρᾷν;

Βλ. Σκόροδ' ὁμοῦ τρίψαντ' ὀπῷ,
τιθύμαλλον ἐμβαλόντα τοῦ Λακωνικοῦ,
σαυτῷ παραλείφειν τὰ βλέφαρα τῆς ἑσπέρας,
ἔγωγ' ἂν εἶπον, εἰ παρὼν ἐτύγχανον.

Χρ. μετὰ τοῦτον Εὐαίων ὁ δεξιώτατος
παρῆλθε γυμνὸς, ὡς ἐδόκει τοῖς πλείοσιν.
αὐτός γε μέντ' οὐ 'φασκεν ἱμάτιον ἔχειν,
κἄπειτ' ἔλεξε δημοτικωτάτους λόγους.
Ὁρᾶτε μέν με δεόμενον σωτηρίας
τετραστατήρου καὐτόν· ἀλλ' ὅμως ἐρῶ,
ὡς τὴν πόλιν καὶ τοὺς πολίτας σώσετε.
ἢν γὰρ παρέχωσι τοῖς δεομένοις οἱ κναφῆς
χλαίνας, ἐπειδὰν πρῶτον ἥλιος τραπῇ,
πλευρῖτις ἡμῶν οὐδέν' ἂν λάβοι ποτέ.
ὅσοις δὲ κλίνη μή 'στι, μηδὲ στρώματα,
ἰέναι καθευδήσοντας ἀπονενιμμένους
ἐς τῶν σκυλοδεψῶν· ἢν δ' ἐπικλίνῃ τὴν θύραν,
χειμῶνος ὄντος, τρεῖς σισύρας ὀφειλέτω.

Βλ. νὴ τὸν Διόνυσον, χρηστά γ'· εἰ δ' ἐκεῖνά γε
προσέθηκεν, οὐδεὶς ἀντεχειροτόνησεν ἄν·
τοὺς ἀλφιταμοιβοὺς τοῖς ἀπόροις τρεῖς χοίνικας
δεῖπνον παρέχειν ἅπασιν, ἢ κλάειν μακρὰ,

ἵνα τοῦτ' ἀπέλαυσαν Ναυσικύδους τἀγαθόν.

Χρ. μετὰ τοῦτο τοίνυν εὐπρεπὴς νεανίας
λευκός τις ἀνεπήδησεν, ὅμοιος Νικίᾳ,
δημηγορήσων, κἀπεχείρησεν λέγειν,
ὡς χρὴ παραδοῦναι ταῖς γυναιξὶ τὴν πόλιν.
εἶτ' ἐθορύβησαν, κἀνέκραγον, ὡς εὖ λέγοι,
τὸ σκυτοτομικὸν πλῆθος· οἱ δ' ἐκ τῶν ἀγρῶν
ἀνεβορβόρυξαν.

Βλ. νοῦν γὰρ εἶχον, νὴ Δία.

Χρ. ἀλλ' ἦσαν ἥττους· ὁ δὲ κατεῖχε τῇ βοῇ,
τὰς μὲν γυναῖκας πόλλ' ἀγαθὰ λέγων, σὲ δὲ
πολλὰ κακά.

Βλ. καὶ τί εἶπε;

Χρ. πρῶτον μέν σ' ἔφη
εἶναι πανοῦργον.

Βλ. καί σε;

Χρ. μή πω τοῦτ' ἔρῃ.
κἄπειτα κλέπτην.

Βλ. ἐμὲ μόνον;

Χρ. καὶ, νὴ Δία,
καὶ συκοφάντην.

Βλ. ἐμὲ μόνον;

Χρ. καὶ, νὴ Δία,
τωνδὶ τὸ πλῆθος.

Βλ. τίς δὲ τοῦτ' ἄλλως λέγει;

Χρ. γυναῖκα δ' εἶναι πρᾶγμ' ἔφη νουβυστικὸν,
καὶ χρηματοποιόν· κοὐχὶ τἀπόῤῥητ' ἔφη
ἐκ Θεσμοφόροιν ἑκάστοτ' αὐτὰς ἐκφέρειν·

sin minus, plurimum plorarent; ut id fructus et commodi plebs a Nausicyde ferat.

Chrem. Posthæc autem formosus juvenis quidam, candido vultu, prosiluit, Niciæ similis, ut concionem haberet, et occepit dicere: *Oportere rempublicam mulieribus mandari.* Tum tumultuari cœpit sutoria multitudo et clamare, *bene ipsum et apte dicere:* at ii, qui ex agris venerant, reclamarunt.

Blep. Mentem enim habebant, per Jovem.

Chrem. Verum inferiores erant numero: ille autem magis magisque vociferabatur, de mulieribus quidem bona plurima dicens, de te vero mala plurima.

Blep. Quid autem dixit?

Chrem. Primumdum dixit te versipellem et fraudulentum.

Blep. Et te?

Chrem. Ne adhuc me istud roges. Dein furem.

Blep. Me solum?

Chrem. Immo hercle et sycophantam.

Blep. Me solum?

Chrem. Immo hercle vero horuncce omnem multitudinem.

Blep. Hoc quidem quis infitias iverit?

Chrem. At feminam dicebat rem esse sapientia plenam, et parandis divitiis aptam: nec illas arcana ex Thesmophoriis iden-

tidem efferre: te vero et me ex curia, quidquid Senatus decresset, efferre dicebat.

Blep. Et sane, per Mercurium, id mentitus non est.

Chrem. Deinde mutuas inter se dare vestes, aurum, argentum, pocula, idque solas solis, non coram testibus, et ea omnia reddere, neque invicem fraudare; quod nostrum plurimos facere prædicabat.

Blep. Sane, per Neptunum, et quidem coram testibus.

Chrem. Tum mulieres neminem criminari, aut in jus vocare, neque popularem statum evertere. Sed multa et bona aliaque quam plurima de mulieribus bene dicebat.

Blep. Quid tandem decretum est?

Chrem. Committi rempublicam illis: id enim unum videri quod in urbe nostra nondum factum sit.

Blep. Ac decretum est?

Chrem. Ita dico.

Blep. Eaque omnia illis committuntur, quæ viris antehac curæ erant?

Chrem. Ita se hæc habent.

Blep. Neque ego amplius in foro jus dicam, sed uxor?

Chrem. Neque tu, quos habes liberos, ales in posterum, sed uxor.

Blep. Neque suspirare diluculo amplius opus erit mihi?

Chrem. Non, per Jovem; sed mulieribus ea curæ sunt: tu autem securus sine gemitu pedens domi manebis.

Blep. Hoc unum timendum est nobis æqualibus, ne scilicet illæ, ubi reipublicæ habenas susceperint, tum nos vi cogant—

σὲ δὲ κἀμὲ βουλεύοντε τοῦτο δρᾶν ἀεί.
Βλ. καί, νὴ τὸν Ἑρμῆν, τοῦτό γ' οὐκ ἐψεύσατο.
Χρ. ἔπειτα συμβάλλειν πρὸς ἀλλήλας ἔφη
ἱμάτια, χρυσί', ἀργύριον, ἐκπώματα,
μόνας μόναις γ', οὐ μαρτύρων ἐναντίον·
καὶ ταῦτ' ἀποφέρειν πάντα, κοὐκ ἀποστερεῖν·
ἡμῶν δὲ τοὺς πολλοὺς ἔφασκε τοῦτο δρᾶν.
Βλ. νὴ τὸν Ποσειδῶ, μαρτύρων τ' ἐναντίον.
Χρ. οὐ συκοφαντεῖν, οὐ διώκειν, οὐδὲ τὸν
δῆμον καταλύειν, ἄλλα τε πολλὰ κἀγαθὰ
ἕτερά τε πλεῖστα τὰς γυναῖκας εὐλόγει.
Βλ. τί δῆτ' ἔδοξεν;
Χρ. ἐπιτρέπειν γε τὴν πόλιν
αὐταῖς. ἐδόκει γὰρ τοῦτο μόνον ἐν τῇ πόλει
οὔπω γεγενῆσθαι.
Βλ. καὶ δέδοκται;
Χρ. φήμ' ἐγώ.
Βλ. ἅπαντά τ' αὐταῖς ἐστι προστεταγμένα,
ἃ τοῖσιν ἀστοῖς ἔμελεν;
Χρ. οὕτω ταῦτ' ἔχει.
Βλ. οὐδ' εἰς δικαστήριον ἄρ' εἶμ', ἀλλ' ἡ γυνή;
Χρ. οὐδ' ἔτι σὺ θρέψεις οὓς ἔχεις, ἀλλ' ἡ γυνή.
Βλ. οὐδὲ στένειν τὸν ὄρθρον ἔτι πρᾶγμ' ἔστι μοι;
Χρ. μὰ Δί', ἀλλὰ ταῖς γυναιξὶ ταῦτ' ἤδη μέλει·
σὺ δ' ἀστενακτὶ περδόμενος οἴκοι μενεῖς.
Βλ. ἐκεῖνο δεινὸν τοῖσιν ἡλίκοισι νῷν,
μὴ παραλαβοῦσαι τῆς πόλεως τὰς ἡνίας,
ἔπειτ' ἀναγκάζωσι πρὸς βίαν - - -

Χρ. τί δρᾷν;
Βλ. κινεῖν ἑαυτάς.
Χρ. ἢν δὲ μὴ δυνώμεθα;
Βλ. ἄριστον οὐ δώσουσι.
Χρ. σὺ δέ γε, νὴ Δία,
δρᾶ ταῦθ', ἵν' ἀριστᾷς τε καὶ κινῇς ἅμα.
Βλ. τὸ πρὸς βίαν δεινότατον.
Χρ. ἀλλ' εἰ τῇ πόλει
τοῦτο ξυνοίσει, ταῦτα χρὴ πάντ' ἄνδρα δρᾷν.
λόγος τέ τοι τις ἔστι τῶν γεραιτέρων·
'Ανόηθ' ὅσ' ἂν καὶ μῶρα βουλευσώμεθα,
ἅπαντ' ἐπὶ τὸ βέλτιον ἡμῖν ξυμφέρειν.
καὶ ξυμφέροι γ', ὦ πότνια Παλλὰς καὶ θεοί.
ἀλλ εἶμι· σὺ δ' ὑγίαινε.
Βλ. καὶ σύ γ', ὦ Χρέμης.
Χο. ἔμβα, χώρει.
ἆρ' ἔστι τῶν ἀνδρῶν τις ἡμῖν ὅστις ἐπακολουθεῖ;
στρέφου, σκόπει,
φύλαττε σαυτὴν ἀσφαλῶς, πολλοὶ γὰρ οἱ πανοῦργοι,
μήπου τις ἐκ τοὔπισθεν ὢν τὸ σχῆμα καταφυλάξῃ·
ἀλλ' ὡς μάλιστα τοῖν ποδοῖν ἐπικτυπῶν βάδιζε.
ἡμῖν δ' ἂν αἰσχύνην φέροι
πάσαισι παρὰ τοῖς ἀνδράσιν τὸ πρᾶγμα τοῦτ' ἐλεγχθέν.
πρὸς ταῦτα συστέλλου σεαυτὴν,
κύκλῳ περισκοπουμένη κἀκεῖσε, καὶ τὰ τῇδε
ἐκ δεξιῶν, μὴ ξυμφορὰ γενήσεται τὸ πρᾶγμα.
ἀλλ' ἐγκονῶμεν· τοῦ τόπου γὰρ ἐγγὺς ἐσμὲν ἤδη,
ὅθεν περ εἰς ἐκκλησίαν ὡρμώμεθ', ἡκίκ' ᾖμεν·

CHREM. Nam quam rem?

BLEP. Subagitare ipsas.

CHREM. Si vero non possumus?

BLEP. Prandium non dabunt.

CHREM. Tu vero istuc hercle age, ut prandeas et futuas simul.

BLEP. Nihil tam odiosum est, quam invitum aliquid facere.

CHREM. Verum si reipublicæ istud conducit, id viros omnes facere oportet. Nam et quoddam seniorum dictum circumfertur, nempe: *Quæcunque stulta et fatua decreverimus, ea omnia nobis in melius converti.* Atque utinam ita contingat, et convertantur quidem, ô veneranda Pallas et dii ceteri. Verum abeo: tu autem vale.

BLEP. Et tu, ô Chreme.

CHOR. Incede, progredere: an est quisquam virorum, qui nos sequatur? converte te et adspice: custodi te caute, multi enim sunt hic fraudulenti et versipelles, ne quis a tergo habitum nostrum observet. Sed pedibus quam pote plurimum sonans incede. Nobis enim dedecus afferat omnibus ea res, si a viris deprensa fuerit. Quamobrem succinge te, circumquaque observans, et illuc, et huc ad dextram, ne hæc res infortunio nobis sit. Sed festinemus: namque prope illum jam sumus locum, unde in concionem perreximus, quum eo ivimus. Quin conspicitur jam domus, ex qua est dux illa, egregrium

commenta facinus, quod comprobarunt cives. Itaque non est, ut amplius cunctemur opperientes, barbasque mento aptatas habentes, ne quis forte nos videat, et medium in agmen nostrum involet. Sed age huc in umbra accedens ad parietem, limis respiciens, rursus habitum muta, et compone te ad eundem modum, quo antea culta eras: et ne cuncteris: quippe jam ducem nostrûm omnium e concione venientem videmus. Sed festina omnis, et tædeat te barbam amplius habere, præsertim quum illæ adveniant vestem solitam jam pridem indutæ.

Prax. Hæ nobis res, ô mulieres, prospere cesserunt, de quibus deliberavimus. Sed quam citissime antequam nos vir quispiam videat, projicite penulas: facessat hinc virilis calceus, Laconicorum laxate colligata lora, baculos dimittite. Ac tu quidem istas mulieres compone: ego vero volo intro subrepens, priusquam vir me videat, pallium ejus reponere eo, unde sumsi, ut et alia, quæ domo extuli.

Chor. Omnia quæ dixti, jam composita sunt: tuum autem est deinceps docere, quidnam agentes conducibile tibi videbimur recte auscultare. Nunquam enim cum ulla muliere, quæ te peritior acriorque esset, scio me congressam fuisse.

Prax. Opperimini nunc, ut ejus imperi, quod mihi modo

τὴν δ' οἰκίαν ἔξεσθ' ὁρᾶν, ὅθεν περ ἡ στρατηγὸς
ἔσθ', ἡ τὸ πρᾶγμ' εὑροῦσ', ὃ νῦν ἔδοξε τοῖς πολίταις·
ὥστ' εἰκὸς ἡμᾶς μὴ βραδύνειν ἔστ' ἐπαναμενούσας,
πώγωνας ἐξηρτημένας, μὴ καί τις ὄψεθ' ἡμᾶς,
χ' ἡμῶν ἔσω κατάπτῃ.
ἀλλ' εἶα δεῦρ' ἐπὶ σκιᾶς,
ἐλθοῦσα πρὸς τὸ τειχίον,
παραβλέπουσα θατέρῳ,
πάλιν μετασκεύαζε σαυτὴν αὖθις, ἧπερ ἦσθα,
καὶ μὴ βράδυν'· ὡς τήνδε καὶ δὴ τὴν στρατηγὸν ἡμῶν
χωροῦσαν ἐξ ἐκκλησίας ὁρῶμεν· ἀλλ' ἐπείγου
ἅπασα, καὶ μίσει σάκον πρὸς ταῖν γνάθοιν ἔχουσα·
χ' αὗται γὰρ ἥκουσιν, πάλαι τὸ σχῆμα τοῦτ' ἔχουσαι.
Πρ. ταυτὶ μὲν ἡμῖν, ὦ γυναῖκες, εὐτυχῶς
τὰ πράγματ' ἐκβέβηκεν, ἁ'βουλεύσαμεν.
ἀλλ' ὡς τάχιστα, πρίν τιν' ἀνθρώπων ἰδεῖν,
ῥιπτεῖτε χλαίνας· ἐμβὰς ἐκποδὼν ἴτω·
χαλᾶτε συναπτοὺς ἡνίας Λακωνικάς·
βακτηρίας ἄφεσθε· καὶ μέντοι σὺ μὲν
ταύτας κατευτρέπιζ'· ἐγὼ δὲ βούλομαι
ἔσω παρερπύσασα, πρὶν τὸν ἄνδρα με
ἰδεῖν, καταθέσθαι θοἰμάτιον αὐτοῦ πάλιν,
ὅθεν περ ἔλαβον, τἄλλα θ', ἃ 'ξηνεγκάμην.

Χορός.

ἤδη κεῖται πάνθ', ἅπερ εἶπας· σὸν δ' ἔργον τἄλλα διδάσκειν,
ὅ τι σοι δρῶσαι ξύμφορον ἡμεῖς δόξομεν ὀρθῶς ὑπακούειν.
οὐδεμιᾷ γὰρ δεινοτέρᾳ σου ξυμμίξασ' οἶδα γυναικί.
Πρ. περιμείνατε νῦν, ἵνα τῆς ἀρχῆς, ἣν ἄρτι κεχειροτόνημαι,

ξυμβέλοισιν ἁπάσαις ὑμῖν χρήσωμαι. καὶ γὰρ ἐκεῖ μοι
ἐν τῷ θορύβῳ καὶ τοῖς δεινοῖς ἀνδρειόταται γεγένησθε.

Χο. (λείπει ἡ τοῦ Χοροῦ ᾠδή.)

ΒΛΕΠΥΡΟΣ, ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ, ΧΟΡΟΣ.

Βλ. ΑΥΤΗ, πόθεν ἥκεις, Πραξαγόρα;
Πρ. τί δ', ὦ μέλε,
σοὶ τοῦθ';
Βλ. ὅ τι μοι τοῦτ' ἐστίν; ὡς εὐηθικῶς.
Πρ. οὔ τοι περί του μοιχοῦ γε φήσεις.
Βλ. οὐκ ἴσως
ἑνός γε.
Πρ. καὶ μὴν βασανίσαι τουτί γέ σοι
ἔξεστι.
Βλ. πῶς;
Πρ. εἰ τῆς κεφαλῆς ὄζω μύρου.
Βλ. τί δ'; οὐχὶ βινεῖται γυνὴ κἄνευ μύρου;
Πρ. οὐ δὴ τάλαιν' ἔγωγε.
Βλ. πῶς οὖν ὄρθριον
ᾤχου σὺ, καὶ πῆ, θοἰμάτιον λαβοῦσά μοι;
Πρ. γυνή με τις νύκτωρ ἑταίρα καὶ φίλη
μετεπέμψατ' ὠδινοῦσα.
Βλ. κᾆτ' οὐκ ἦν ἐμοὶ
φράσασαν ἰέναι;
Πρ. τῆς λεχοῦς δ' ἦν φροντίσαι,
οὕτως ἐχούσης, ὦνερ.
Βλ. εἰποῦσάν γ' ἐμοί.
ἀλλ' ἔστιν ἐνταῦθά τι κακόν.

mandatum est, vobis consiliariis utar; si quidem illic in medio tumultu et rebus asperis fortissimas vos experta sum.

Chor. *(Deest Chori canticum.)*

BLEPYRUS, PRAXAGORA, CHORUS.

Blep. Heus tu, unde venis, Praxagora?

Prax. Quid tua, ô bone, interest?

Blep. Quid mea intersit? quam inepte hoc rogas!

Prax. Saltem de mœcho aliquo non mihi narrabis.

Blep. Non de uno forte.

Prax. Atqui istud tibi explorare licet.

Blep. Quo modo?

Prax. Si capite unguentum redoleo.

Blep. Quid vero? non subagitatur etiam mulier absque unguento?

Prax. Non ecastor ego.

Blep. Cur igitur et quonam abiisti diluculo, subducto mihi pallio?

Prax. Mulier quædam socia et amica nocte me arcessivit parturiens.

Blep. Itane non poteras, priusquam eo ires, rem mihi dicere.

Prax. Mulieri præsto esse oportebat, cui tam prope instabat partus.

Blep. Saltem mihi dixisses. Sed subest hic aliquid mali.

Prax. Non, per Cererem et Proserpinam. Sed sicut tum eram, abii. Rogabat enim ea, quæ me arcessebat, ut quam citissime possem, ad sese irem.

Blep. Itane vero non oportebat te vestimenta tua sumere? sed postquam me meis exueras, injecto mihi tuo amiculo, abiisti, relinquens me tanquam mortuum, nisi quod non coronasti me, neque lecythum adposuisti.

Prax. Frigus enim erat; ego autem gracilis et paulo infirmior; ideoque ut calefierem, ista indui: te vero in calore jacentem et stragulis reliqui, mi vir.

Blep. Laconicæ autem meæ tecum abierunt, et baculus meus simul.

Prax. Ut pallium tuerer, meos cum tuis calceos mutavi, te imitans, et pedibus sonans, et lapides feriens baculo.

Blep. Scin' igitur amisisse te tritici sextarium, quem ego accepissem, si concioni interfuissem?

Prax. Ne sollicitus sis: nam marem peperit puerum.

Blep. Concio?

Prax. Non ecastor: sed mulier illa ad quam ivi. Verum, amabo, habitane est concio?

Blep. Ita hercle. Non memineras me tibi heri dixisse?

Prax. At enim nunc reminiscor.

Blep. Nec igitur quæ illic decreta sunt nosti?

Prax. Pol horum nihil novi.

Blep. Sede igitur sepias esitans. Vobis enim rempublicam mandatam esse dicunt.

Πρ. μὰ τὼ θεώ.
ἀλλ' ὥσπερ εἶχον ᾠχόμην· ἐδεῖτο δὲ,
ἥπερ μεθῆκέ μ', ἐξιέναι πάσῃ τέχνῃ.
Βλ. εἶτ' οὐ τὸ σαυτῆς ἱμάτιόν σ' ἐχρῆν ἔχειν;
ἀλλ' ἔμ' ἀποδύσασ', ἐπιβαλοῦσα τοὔγκυκλον,
ᾤχου καταλιποῦσ' ὡσπερεὶ προκείμενον,
μόνον οὐ στεφανώσασ', οὐδ' ἐπιθεῖσα λήκυθον.
Πρ. ψῦχος γὰρ ἦν· ἐγὼ δὲ λεπτὴ κᾀσθενής·
ἔπειθ' ἵν' ἀλεαίνοιμι, τοῦτ' ἠμπισχόμην·
σὲ δ' ἐν ἀλέᾳ κατακείμενον καὶ στρώμασι
κατέλιπον, ὦ 'νερ.
Βλ. αἱ δὲ δὴ Λακωνικαὶ
ᾤχοντο μετὰ σοῦ, κᾄτι χ' ἡ βακτηρία.
Πρ. ἵνα θοἰμάτιον σώσαιμι, μεθυπεδησάμην,
μιμουμένη σε, καὶ κτυποῦσα τοῖν ποδοῖν,
καὶ τοὺς λίθους παίουσα τῇ βακτηρίᾳ.
Βλ. οἶσθ' οὖν ἀπολωλεκυῖα πυρῶν ἑκτέα,
ὃν χρῆν ἔμ' ἐξ ἐκκλησίας εἰληφέναι;
Πρ. μὴ φροντίσῃς· ἄῤῥεν γὰρ ἔτεκε παιδίον.
Βλ. ἡ 'κκλησία;
Πρ. μὰ Δί', ἀλλ' ἐφ' ἥνπερ ᾠχόμην.
ἀτὰρ γεγένηται;
Βλ. ναὶ μὰ Δί'. οὐκ ᾔδησθά με
φράσαντά σοι χθές;
Πρ. ἄρτι γ' ἀναμιμνήσκομαι.
Βλ. οὐδ' ἄρα τὰ δόξαντ' οἶσθα;
Πρ. μὰ Δί' ἐγω μὲν οὔ.
Βλ. κάθησο τοίνυν σηπίας μασωμένη.

ὑμῖν δέ φασι παραδεδόσθαι τὴν πόλιν.
Πρ. τί δρᾶν; ὑφαίνειν;
Βλ. οὐ μὰ Δί', ἀλλ' ἄρχειν.
Πρ. τίνων;
Βλ. ἁπαξαπάντων τῶν κατὰ πόλιν πραγμάτων.
Πρ. νὴ τὴν Ἀφροδίτην, μακαρία γ' ἄρ' ἡ πόλις
ἔσται τολοιπόν.
Βλ. κατὰ τί;
Πρ. πολλῶν οὕνεκα.
οὐ γὰρ ἔτι τοῖς τολμῶσιν αὐτὴν αἰσχρὰ δρᾶν
ἔσται τολοιπόν· οὐδαμοῦ δὲ μαρτυρεῖν,
οὐ συκοφαντεῖν.
Βλ. μηδαμῶς, πρὸς τῶν θεῶν,
τουτὶ ποιήσῃς, μηδ' ἀφέλῃς μου τὸν βίον.
Χο. ὦ δαιμόνι' ἀνδρῶν, την γυναῖκ' ἔα λέγειν.
Πρ. μὴ λωποδυτῆσαι, μὴ φθονεῖν τοῖς πλησίον,
μὴ γυμνὸν εἶναι, μὴ πένητα μηδένα,
μὴ λοιδορεῖσθαι, μὴ 'νεχυραζομένον φέρειν.
Χο. νὴ τὸν Ποσειδῶ, μεγάλα γ', εἰ μὴ ψεύδεται.
Πρ. ἀλλ' ἀποφανῶ τοῦθ', ὥστ' ἐμοί σε μαρτυρεῖν,
καὶ τοῦτον αὐτὸν μηδὲν ἀντειπεῖν ἐμοί.
Χο. νῦν δὴ δεῖ σε πυκνὰν φρένα, καὶ
φιλόσοφον ἐγείρειν φροντίδ', ἐπισταμένην
ταῖσι φίλαισιν ἀμύνειν. κοινῇ γὰρ ἐπ' εὐτυχίαισιν
ἔρχεται γνώμης ἐπίνοια, πολίτην
δῆμον ἐπαγλαϊοῦσα μυρίαισιν εὐτυχίαισι βίου,
δηλοῦν, ὅ τι περ δύναται καιρός.
δεῖται γάρ τι σοφοῦ 'ξευρήματος ἡ πόλις ἡμῶν.

PRAX. Quid ut faciamus? texamus?

BLEP. Non hercle; sed ut administretis.

PRAX. Quænam?

BLEP. Res omnes, quæ ad civitatem adtinent.

PRAX. Per Venerem, beata erit civitas in posterum.

BLEP. Quamobrem?

PRAX. Multis de causis. Non enim audacibus viris licebit turpia in eam et indigna patrare deinceps, neque ullo modo testimonium falsum dicere, neque criminari.

BLEP. Neutiquam, per deos obsecro, istuc feceris, neque mihi victum meum auferas.

CHOR. O mi homo, sinito uxorem dicere.

PRAX. Non despoliatorem esse, non invidere vicinis; neminem nudum, neminem pauperem esse, non conviciari, non pignora a debitoribus auferre.

CHOR. Per Neptunum, magna pollicetur, nisi mentiatur.

PRAX. At id ego effectum dabo, ita ut vera dixisse mihi tute sis testis, et hic ipse nihil contradicere possit.

CHOR. Nunc demum illud est, quum te prudentem animum et philosophicam cogitationem excitare oportet, scientem mulieribus amicis succurrere. Ad communem enim felicitatem adhibenda tibi est linguæ solertia, quæ civilem populum adornet infinitis prosperitatibus vitæ, et demonstret, quid occasio possit. Indiget quippe sapienti quopiam commento respublica nostra. At perfice modo res, quæ nec factæ unquam, neque

commemoratæ fuerint antea. Oderunt enim nostri homines, si vetera sæpius spectent. Sed non cunctandum: quin potius commentationes ejus rei aggrediendæ sunt. Nam cito quidpiam agere, valde gratiosum est apud spectatores.

Prax. Atqui commoda me suasuram esse confido spectatoribus, si mavelint novi quidpiam sequi, quam moribus antiquis adhærere. Hoc est quod maxime formido.

Blep. De novarum quidem rerum studio ne metuas: has enim sectari, nobis pro alio quovis imperio est, ut et veterum rituum negligentes esse.

Prax. Ne igitur quispiam vestrûm mihi contradicat, neque me prius interpellet, quam commentationem meam noverit, et me audierit loquentem. Quippe dicam omnes oportere omnibus uti communiter, omniumque rerum participes esse, et ex iisdem bonis vivere; non autem hunc divitem, illum vero miserum esse; neque hunc magnum agrum colere, illi vero ne satis quidem terræ esse sepeliendo cadaveri; neque servis hunc compluribus uti, illum autem ne pedisequum quidem habere. Sed unum omnibus communem victum faciam, eumque similem.

Blep. Quomodo igitur omnibus communis erit?

Prax. Comedes stercus prior me.

Blep. Et stercoris etiam participes erimus?

Prax. Non ecastor mea hæc est sententia: sed me inter-

ἀλλὰ πέραινε μόνον μήτε δεδραμένα, μήτ'
εἰρημένα πω πρότερον.
μισοῦσι γὰρ, ἢν τὰ παλαιὰ πολλάκις θεῶνται.
ἀλλ' οὐ μέλλειν, ἀλλ' ἅπτεσθαι καὶ δὴ χρὴ ταῖς διανοίαις,
ὡς τὸ ταχύνειν χαρίτων μετέχει πλεῖστον παρὰ τοῖσι θεαταῖς.

Πραξαγόρα.

καὶ μὴν ὅτι μὲν χρηστὰ διδάξω πιστεύω τούσδε θεατὰς,
εἰ καινοτομεῖν ἐθελήσουσιν, καὶ μὴ τοῖς ἤθεσι λίαν
τοῖς ἀρχαίοις ἐνδιατρίβειν· τοῦτ' ἔσθ', ὃ μάλιστα δέδοικα.

Βλέπυρος.

περὶ μὲν τοίνυν τοῦ καινοτομεῖν μὴ δείσῃς· τοῦτο γὰρ ἡμῖν
δρᾷν ἀντ' ἄλλης ἀρχῆς ἐστιν, τῶν δ' ἀρχαίων ἀμελῆσαι.

Πραξαγόρα.

μή νυν πρότερον μηδεὶς ὑμῶν ἀντείπῃ, μηδ' ὑποκρούσῃ,
πρὶν ἐπίστασθαι τὴν ἐπίνοιαν, καὶ τοῦ φράζοντος ἀκοῦσαι.
κοινωνεῖν γὰρ πάντας φήσω χρῆναι, πάντων μετέχοντας,
κἀκ ταυτοῦ ζῆν, καὶ μὴ τὸν μὲν πλουτεῖν, τὸν δ' ἄθλιον εἶναι·
μηδὲ γεωργεῖν τὸν μὲν πολλὴν, τῷ δ' εἶναι μηδὲ ταφῆναι·
μηδ' ἀνδραπόδοις τὸν μὲν χρῆσθαι πολλοῖς, τὸν δ' οὐδ' ἀκολούθῳ·
ἀλλ' ἕνα ποιῶ κοινὸν πᾶσιν βίοτον, καὶ τοῦτον ὅμοιον.

Βλέπυρος.

πῶς οὖν ἔσται κοινὸς ἅπασιν;

Πραξαγόρα.

κατέδει σπέλεθον πρότερός μου.

Βλέπυρος.

καὶ τῶν σπελέθων κοινωνοῦμεν;

μὰ Δί', ἀλλ' ἔφθης μ' ὑποκρούσας.

Πραξαγόρα.

τοῦτο γὰρ ἤμελλον ἐγὼ λέξειν. τὴν γῆν πρώτιστα ποιήσω

κοινὴν πάντων, καὶ τἀργύριον, καὶ τἄλλ', ὁπόσ' ἐστιν ἑκάστῳ.
εἶτ' ἀπὸ τούτων κοινῶν ὄντων ἡμεῖς βοσκήσομεν ὑμᾶς,
ταμιευόμεναι, καὶ φειδόμεναι, καὶ τὴν γνώμην προσέχουσαι.

Βλέπυρος.

πῶς οὖν ὅστις μὴ κέκτηται γῆν ἡμῶν, ἀργύριον δὲ
καὶ Δαρεικοὺς, ἀφανῆ πλοῦτον---

Πραξαγόρα.

ταῦτ' ἐς τὸ μέσον καταθήσει,
καὶ μὴ καταθεὶς ψευδορκήσει.

Βλέπυρος.

κἀκτήσατο γὰρ διὰ τοῦτο.

Πραξαγόρα.

ἀλλ' οὐδέν τοι χρήσιμον ἔσται πάντως αὐτῷ.

Βλέπυρος.

κατὰ δὴ τί;

Πραξαγόρα.

οὐδεὶς οὐδὲν πενίᾳ δράσει. πάντα γὰρ ἕξουσιν ἅπαντες,
ἄρτους, τεμάχη, μάζας, χλαίνας, οἶνον, στεφάνους, ἐρεβίνθους.
ὥστε τί κέρδος μὴ καταθεῖναι; σὺ γὰρ ἐξευρὼν ἀπόδειξον.

Βλέπυρος.

οὔκουν καὶ νῦν οὗτοι μᾶλλον κλέπτουσ', οἷς ταῦτα πάρεστι;

Πραξαγόρα.

πρότερόν γ', ὦ τᾶν, ὅτε τοῖσι νόμοις διεχρώμεθα τοῖς προτέροισι·
νῦν δ', ἔσται γὰρ βίος ἐκ κοινοῦ, τί τὸ κέρδος μὴ καταθεῖναι;

Βλέπυρος.

ἢν μείρακ' ἰδὼν, ἐπιθυμήσῃ καὶ βούληται σκαλαθῦραι,
ἕξει, τούτων ἀφελὼν, δοῦναι· τῶν ἐκ κοινοῦ δὲ μεθέξει
ξυγκαταδαρθών.

pellasti. Hocce enim dictura eram: nempe agros primo faciam omnibus communes, et pecunias, et alia quæ uniuscujusque sunt. Dein ex illis omnibus, factis communibus, vos omnes alemus, dispensantes et parcentes, et animum adtendentes.

Blep. At quomodo qui agros non possidet, pecuniam vero et Daricos, opes scilicet occultas—

Prax. Hæc in medium deponet, et qui non deposuerit, pejerabit.

Blep. Quippe et pejerando quæsivit.

Prax. Sed ei prorsus non conducet.

Blep. Quamobrem?

Prax. Nemo enim quicquam paupertatis causa faciet: quippe omnes omnia habebunt, panes, salsamenta, placentas, lænas, vinum, corollas, cicer. Quocirca quid lucri esset non deponenti omnia in commune? tu, si quid excogites, fac palam.

Blep. Nonne et nunc ii plurimum furantur, quibus hæc omnia suppetunt?

Prax. Antea quidem, ô amice, quum prioribus legibus utebamur: nunc autem, erit enim ex communi victus omnibus, quidnam emolumenti erit non deponenti?

Blep. Si puellam conspicatus, eam cupiat, velitque clam molere, habebit quod det, ex his bonis sumens: communium autem participabit, cum ea dormiens.

Prax. At enim ei licebit gratiis una dormire. Namque faciam, ut illæ communes cum viris cubent, et cuilibet volenti liberos pariant.

Blep. Quomodo autem, si omnes iverint ad formosissimam illarum, et postulabunt eam subagitare?

Prax. Fœdiores et simæ juxta lepidiores sedebunt: tum si quis harum aliquam cupiet, deformem prius inibit.

Blep. At quomodo nos seniculos, si cum turpioribus simus, non ante nos deficiet penis, quam eo perveniatur, quo nobis eundum dicis?

Prax. Non pugnas ciebunt formosæ.

Blep. Qua de re?

Prax. Bono animo es, ne formida, non pugnabunt.

Blep. Qua de re, inquam?

Prax. Ut vobiscum congrediantur. Et tibi quidem posita hæc lex est: quæ autem ad nos pertinet solerter excogitata est. Quippe ita cautum et consultum est, ne cujus feminæ foramen vacuum sit.

Blep. Viri autem quid facient? nam fugient illæ viros deformes, et ad formosos se conferent.

Πραξαγόρα.

ἀλλ' ἔξεσται προῖκ' αὐτῷ ξυγκαταδαρθεῖν.
καὶ ταύτας γὰρ κοινὰς ποιῶ τοῖς ἀνδράσι συγκατακεῖσθαι,
καὶ παιδοποιεῖν τῷ βουλομένῳ.

Βλέπυρος.

πῶς οὖν, εἰ πάντες ἴασιν,
ἐπὶ τὴν ὡραιοτάτην αὐτῶν, καὶ ζητήσουσιν ἐρείδειν;

Πραξαγόρα.

αἱ φαυλότεραι καὶ σιμότεραι παρὰ τὰς σεμνὰς καθεδοῦνται·
κᾆτ' ἢν ταύτης ἐπιθυμήσῃ, τὴν αἰσχρὰν πρῶθ' ὑποκρούσει.

Βλέπυρος.

καὶ πῶς ἡμᾶς τοὺς πρεσβύτας, ἢν ταῖς αἰσχραῖσι συνῶμεν,
οὐκ ἐπιλείψει τὸ πέος πρότερον, πρὶν ἐκεῖσ', οἷ φῄς, ἀφικέσθαι;

Πραξαγόρα.

οὐχὶ μαχοῦνται.

Βλέπυρος.

περὶ τοῦ;

Πραξαγόρα.

θάῤῥει, μὴ δείσῃς, οὐχὶ μαχοῦνται.

Βλέπυρος.

περὶ τοῦ;

Πραξαγόρα.

τοῦ μὴ ξυγκαταδαρθεῖν. καὶ σοὶ τοιοῦτον ὑπάρχει.
τὸ μὲν ἡμέτερον γνώμην τιν' ἔχει. προβεβούλευται γὰρ ὅπως ἂν
μηδεμιᾶς ᾖ τρύπημα κενόν.

Βλέπυρος.

τὸ δὲ τῶν ἀνδρῶν τί ποιήσει;
φεύξονται γὰρ τοὺς αἰσχίους, ἐπὶ τοὺς δὲ καλοὺς βαδιοῦνται.

Πραξαγόρα.

ἀλλὰ φυλάξουσ' αἱ φαυλότεραι τοὺς καλλίους ἀπιόντας
ἀπὸ τοῦ δείπνου· καὶ τηρήσουσ' ἐπὶ τοῖσιν δημοσίοισιν
οἱ φαυλότεροι· κοὐκ ἔξεσται παρὰ τοῖσι καλοῖς καταδαρθεῖν
ταῖσι γυναιξὶν, πρὶν τοῖς αἰσχροῖς καὶ τοῖς μικροῖς χαρί-
[σωνται.

Βλέπυρος.

ἡ Λυσικράτους ἄρα νυνὶ ῥὶς ἴσα τοῖσι καλοῖσι φρονήσει.

Πραξαγόρα.

νὴ τὸν Ἀπόλλω· καὶ δημοτική γ' ἡ γνώμη, καταχήνη
τῶν σεμνοτέρων ἔσται πολλὴ, καὶ τῶν σφραγῖδας ἐχόντων,
ὅταν ἐμβὰς δή γ' εἴπῃ· Προτέρῳ παραχώρει, κᾆτ' ἐπιτήρει,
ὅταν ἤδη 'γὼ διαπραξάμενος παραδῶ σοι δευτεριάζειν.

Βλέπυρος.

πῶς οὖν, οὕτω ζώντων ἡμῶν, τοὺς αὑτοῦ παῖδας ἕκαστος
ἔσται δύνατος διαγιγνώσκειν;

Πραξαγόρα.

τί δὲ δεῖ; πατέρας γὰρ ἅπαντας
τοὺς πρεσβυτέρους αὑτῶν εἶναι τοῖσι χρόνοισιν νομιοῦσιν.

Βλέπυρος.

οὐκοῦν ἄγξουσ' εὖ καὶ χρηστῶς ἑξῆς τὸν πάντα γέροντα
διὰ τὴν ἄγνοιαν, ἐπεὶ καὶ νῦν, γιγνώσκοντες πατέρ' ὄντα,
ἄγχουσι. τί δῆθ', ὅταν ἄγνως ᾖ, πῶς οὐ τότε κἀπιχεσοῦνται;

Πραξαγόρα.

ἀλλ' ὁ παρεστὼς οὐκ ἐπιτρέψει· τότε δ' αὐτοῖς οὐκ ἔμελ' οὐδὲν
τῶν ἀλλοτρίων, ὅστις τύπτοι· νῦν δ' ἢν πληγέντος ἀκούσῃ,
μὴ 'υτὸν ἐκεῖνον τύπτῃ δεδιὼς, τοῖς δρῶσιν τοῦτο μαχεῖται.

Βλέπυρος.

τὰ μὲν ἄλλα λέγεις οὐδὲν σκαιῶς· εἰ δὲ προσελθὼν Ἐπίκουρος,
ἢ Λευκολόφας, πάππαν με καλοῖ, τοῦτ' ἤδη δεινὸν ἀκοῦσαι.

Prax. At fœdæ observabunt formosos, quum abibunt a cœna: itidem deformes illi observabunt in foro et aliis locis publicis: neque licebit feminis cum formosis viris cubare, priusquam deformibus et pumilis copiam sui fecerint.

Blep. Nunc igitur Lysicratis nasus æque ac formosi juvenes superbiet.

Prax. Sane, ita me Apollo amet. Hoc quidem decretum oppido populare est, et mera irrisio superborum, eorumque qui anulos gerunt, quum embas eis dicet: *Heus tu, seniori cede, et coram opperire dum ego, peracta re, tibi secundas partes exigendas dabo.*

Blep. Quomodo igitur, nobis sic viventibus, unusquisque liberos suos dignoscere potis erit?

Prax. Quid opus est? Quippe suos patres existimabunt eos omnes esse qui ætate provectiores erunt.

Blep. Itaque bene et naviter in posterum senem omnem præfocabunt præ ignorantia, quandoquidem et nunc patrem cognoscentes, strangulant tamen. Quid? quum ignotus erit parens, quomodo non tunc eum male concacabunt?

Prax. Sed qui forte illic aderit, non permittet. Olim quidem non erat eis cura patrum alienorum, quicunque illos verberaret: at nunc si quis seniorem percussum audierit, timens ne parentem ipsum suum is pulset, talia facientibus adversabitur.

Blep. Hæc quidem omnia non insulse dicis: verum si Epicurus accedens, aut Leucolophas patrem me vocitet, id mihi grave sit audire.

Prax. At aliud longe est istoc gravius.

Blep. Quidnam!

Prax. Si te Aristyllus osculetur, te suum patrem esse dictitans.

Blep. Fleret sane et ejularet.

Prax. At tu oleres calamintham. Verum ille natus est, antequam decretum hoc fieret: quamobrem frustra metuas, ne te osculetur.

Blep. Id sane graviter ferrem. Terram autem quis colet?

Prax. Servi. Tibi autem curæ erit, quum jam decempedalis erit umbra solarii, uncte et laute ire ad cœnam.

Blep. De vestibus autem, quæ ratio earum parandarum erit? id enim ex te sciscitari lubet.

Prax. Quæ quidem vobis nunc sunt, iis utemini: in posterum autem vobis alias texemus.

Blep. Unum adhuc a te quæsitum volo. Si quis multam alicui debeat, a magistratibus damnatus, undenam hanc solvet? non enim æquum est e publica pecunia.

Prax. Sed enim primo ne lites quidem erunt.

Blep. Hoc vero quam multos homines pessumdabit!

Πραξαγόρα.

πολὺ μέντοι δεινότερον τούτου τοῦ πράγματός ἐστι.

Βλέπυρος.

τὸ ποῖον;

Πραξαγόρα.

εἴ σε φιλήσειεν Ἀρίστυλλος, φάσκων αὐτοῦ πατέρ' εἶναι.

Βλέπυρος.

οἰμώζοι γ' ἂν, καὶ κωκύοι.

Πραξαγόρα.

σὺ δέ γ' ὄζοις ἂν καλαμίνθης.
ἀλλ' οὗτος μὲν πρότερον γέγονεν, πρὶν τὸ ψήφισμα γενέσθαι,
ὥστ' οὐχὶ δέος, μή σε φιλήσῃ.

Βλέπυρος.

δεινὸν μέντ' ἂν γ' ἐπεπόνθη.
τὴν γῆν δὲ τίς ἔσθ' ὁ γεωργήσων;

Πραξαγόρα.

οἱ δοῦλοι. σοὶ δὲ μελήσει,
ὅταν ᾖ δεκάπουν τὸ στοιχεῖον, λιπαρὸν χωρεῖν ἐπὶ δεῖπνον.

Βλέπυρος.

περὶ δ' ἱματίων τίς πόρος ἔσται; καὶ γὰρ τοῦτ' ἔστιν ἔρεσθαι.

Πραξαγόρα.

τὰ μὲν ὄνθ' ὑμῖν πρῶτον ὑπάρξει· τὰ δὲ λοίφ' ἡμεῖς ὑφανοῦμεν.

Βλέπυρος.

ἓν ἔτι ζητῶ· πῶς, ἤν τις ὄφλῃ παρὰ τοῖς ἄρχουσι δίκην τῳ,
πόθεν ἐκτίσει ταύτην; οὐ γὰρ τῶν κοινῶν γ' ἔστι δίκαιον.

Πραξαγόρα.

ἀλλ' οὐδὲ δίκαι πρῶτον ἔσονται.

Βλέπυρος.

τουτὶ δὲ πόσους ἐπιτρίψει;

Πραξαγόρα.

κἀγὼ ταύτην γνώμην ἐθέμην. τοῦ γὰρ, τάλαν, οὕνεκ' ἔσονται;

Βλέπυρος.

πολλῶν ἕνεκεν, νὴ τὸν Ἀπόλλω· πρῶτον δ' ἑνὸς οὕνεκα δήπου,
ἤν τις ὀφείλων ἐξαρνῆται.

Πραξαγόρα.

πόθεν οὖν ἐδάνεισ' ὁ δανείσας,
ἐν τῷ κοινῷ πάντων ὄντων; κλέπτων δή που 'στ' ἐπίδηλος.

Βλέπυρος.

νὴ τὴν Δήμητρ', εὖ γε διδάσκεις. τουτὶ τοίνυν σὺ φράσον μοι.
τῆς αἰκίας οἱ τύπτοντες πόθεν ἐκτίσουσιν, ἐπειδὰν
εὐωχηθέντες ὑβρίζωσιν; τοῦτο γὰρ οἶμαί σ' ἀπορήσειν.

Πραξαγόρα.

ἀπὸ τῆς μάζης, ἧς σιτεῖται· ταύτην γὰρ ὅταν τις ἀφαιρῇ,
οὐχ ὑβριεῖται φαύλως οὐδεὶς οὕτως τῇ γαστρὶ κολασθείς.

Βλέπυρος.

οὐδ' αὖ κλέπτης οὐδεὶς ἔσται;

Πραξαγόρα.

πῶς γὰρ κλέψει, μετὸν αὐτῷ;

Βλέπυρος.

οὐκ ἀποδύσουσ' ἄρα τῶν νυκτῶν.

Πραξαγόρα.

οὐκ, ἢν οἴκοι γε καθεύδῃς,
οὐδ' ἢν γε θύραζ', ὥσπερ πρότερον. βίοτος γὰρ πᾶσιν ὑπάρξει.
ἢν δ' ἀποδύῃ γ', αὐτὸς δώσει. τί γὰρ αὐτῷ πρᾶγμα μάχεσθαι;
ἕτερον γὰρ ἰὼν ἐκ τοῦ κοινοῦ κρεῖττον κομιεῖται ἐκείνου.

Βλέπυρος.

οὐδὲ κυβεύσουσιν ἄρ' ἄνθρωποι.

PRAX. Hoc quoque ego decretum feci. Nam cujus rei causa, ô miser, lites essent?

BLEP. Plurimarum sane, per Apollinem: primum enim hujusce; si quis aliquid cuipiam debens neget.

PRAX. At fœnori qui pecuniam daret, unde eam sumeret, rebus omnibus in commune depositis? manifestarius fur esset scilicet.

BLEP. Per Cererem, bene doces. Hoc igitur dicito mihi: qui alios verberabunt, unde injurias persolvent, quum bene appoti obvios male mulcaverint? de hoc enim ambigere te arbitror.

PRAX. A maza, quam ipsus edit: hanc enim quum quis ei ademerit, non facile deinceps injuriam faciet, sic ventre multatus.

BLEP. Nec etiam fur erit ullus?

PRAX. Qui enim furabitur, qui omnium sit particeps?

BLEP. Neque obvios nocte spoliabunt?

PRAX. Non pol, si domi dormias; nequidem si foris, ut antea. Victus enim omnibus suppetet. Si quis autem alium spoliare velit, is ultro vestimenta sua dabit: quid enim ei opus esset repugnare? quippe meliora prioribus illis ex communi accipiet.

BLEP. Neque etiam alea ludent homines?

PRAX. Nam cujus lucri gratia id quis faceret?

BLEP. Quam vero vitæ rationem institues?

PRAX. Communem omnibus. Urbem enim me facturam dico instar unius habitationis, omnia in unum committendo, ita ut alter in alterius ædes facile ingrediatur.

BLEP. Cœnam autem ubi adpones?

PRAX. Fora Judicialia et porticus virorum cœnacula faciam.

BLEP. Tribunal autem ad quid utile erit?

PRAX. Super illud imponam crateras et aquales: et stantes in eo pueri bellica laude clarorum virorum fortia canent facta, timidorumque, si qui fuerint, probra, ut pudore suffusi a cœna abstineant.

BLEP. Per Apollinem, rem festivam narras. Vascula autem, in quæ sortes conjiciuntur, ubinam repones?

PRAX. In foro ea ponam; tum stans juxta statuam Harmodii sorte omnes ducam, donec sortitus gaudens abeat, sciens in qua litera cœnaturus sit: et præco eos proclamabit, qui ex litera *Beta* erunt, ut in porticum Basilicam sequantur cœnaturi; eos autem qui ex *Theia* erunt, in eam, quæ inde deno-

Πραξαγόρα.

περὶ τοῦ γὰρ τοῦτο ποιήσει;

Βλέπυρος.

τὴν δὲ δίαιταν τίνα ποιήσεις;

Πραξαγόρα.

κοινὴν πᾶσιν. τὸ γὰρ ἄστυ
μίαν οἴκησιν φημὶ ποιήσειν ξυῤῥήξασ' εἰς ἓν ἅπαντα,
ὥστε βαδίζειν ὡς ἀλλήλους.

Βλέπυρος.

τὸ δὲ δεῖπνον ποῦ παραθήσεις;

Πραξαγόρα.

τὰ δικαστήρια καὶ τὰς στωὰς, ἀνδρῶνας πάντα ποιήσω.

Βλέπυρος.

τὸ δὲ βῆμα τί σοι χρήσιμον ἔσται;

Πραξαγόρα.

τοὺς κρατῆρας καταθήσω,
καὶ τὰς ὑδρίας, καὶ ῥαψῳδεῖν ἔσται τοῖς παιδαρίοισι
τοὺς ἀνδρείους ἐν τῷ πολέμῳ, κεἴ τις δειλὸς γεγένηται,
ἵνα μὴ δειπνῶσ' αἰσχυνόμενοι.

Βλέπυρος.

νὴ τὸν Ἀπόλλω, χάριέν γε.
τὰ δὲ κληρωτήρια ποῖ τρέψεις;

Πραξαγόρα.

ἐς τὴν ἀγορὰν καταθήσω·
κᾆτα στήσασα παρ' Ἁρμοδίῳ κληρώσω πάντας, ἕως ἂν
εἰδὼς ὁ λαχὼν ἀπίῃ χαίρων ἐν ὁποίῳ γράμματι δειπνεῖ·
καὶ κηρύξει τοὺς ἐκ τοῦ Βητ' ἐπὶ τὴν στωὰν ἀκολουθεῖν
τὴν Βασίλειον δειπνήσοντας· τοὺς Θῆτ' ἐς τὴν παρὰ ταύτην·

τοὺς δ' ἐκ τοῦ Κάππ' ἐς τὴν στωὰν χωρεῖν τὴν Ἀλφιτόπωλιν.

Βλέπυρος.

ἵνα κάπτωσιν;

Πραξαγόρα.

μὰ Δί', ἀλλ' ἵν' ἐκεῖ δειπνῶσιν.

Βλέπυρος.

ὅτῳ δὲ τὸ γράμμα
μὴ 'ξελκυσθῇ, καθ' ὃ δειπνήσει, τούτους ἀπελῶσιν ἅπαντες.

Πρ. ἀλλ' οὐκ ἔσται τοῦτο παρ' ἡμῖν.
πᾶσι γὰρ ἄφθονα πάντα παρέξομεν·
ὥστε μεθυσθεὶς αὐτῷ στεφάνῳ
πᾶς τις ἄπεισιν τὴν δᾷδα λαβών.
αἱ δὲ γυναῖκες κατὰ τὰς διόδους
προσπίπτουσαι τοῖς ἀπὸ δείπνου,
τάδε λέξουσιν· Δεῦρο παρ' ἡμᾶς·
ἐνθάδε μεῖραξ ἔσθ' ὡραία.
Παρ' ἐμοὶ δ', ἑτέρα φήσει τις ἄνωθ'
ἐξ ὑπερῴου, καὶ καλλίστη,
καὶ λευκοτάτη· πρότερον μέντοι
δεῖ σε καθεύδειν αὐτῆς παρ' ἐμοί.
τοῖς δ' εὐπρεπέσιν γ' ἀκολουθοῦντες
καὶ μειρακίοις αἱ φαυλότεραι
τοιάδ' ἐροῦσιν· Ποῖ θεῖς οὗτος;
πάντως οὐδὲν δράσεις ἐλθών·
τοῖς γὰρ σιμοῖς καὶ τοῖς αἰσχροῖς
ἐψήφισθαι προτέροις βινεῖν·
ὑμᾶς δὲ τέως θρία λαβόντας
διφόρου συκῆς

minatur; eos vero, qui ex *Kappa* erunt, in porticum ut eant, ubi frumentum venale.

BLEP. Frumento ut se ingurgitent?

PRAX. Non ecastor: sed ut ibi cœnent.

BLEP. Cui autem litera educta non fuerit, secundum quam cœnet, eos omnes expellent?

PRAX. At id apud nos non erit: quippe omnia omnibus copiosa præbebimus, ita ut unusquisque cum corolla facem sumens e convivio abeat ebrius: porro mulieres in biviis occursantes iis, qui a cœna redibunt, hæc dicent: *Huc ad nos deflecte: hic apud nos formosa puella est. Apud me quoque,* alia inquiet, desuper ex cœnaculo, *et quidem pulcherrima et candidissima: prius tamen oportet te mecum quam cum ea cubare.* Formosos autem et adolescentulos secutæ deformiores talia dicent: *Heus tu, quo curris? prorsus nihil ages, quum illuc veneris: nam lege sancitum est, ut lepidas simi et turpes priores futuant, vos autem interea folia bifera fici capientes in*

vestibulis masturbemini. Age nunc dicito mihi, placentne hæc vobis ?

Blep. Admodum.

Prax. Itaque in forum mihi eundum est, ut accipiam bona in commune deponenda, adsumta præconissa quapiam maxime vocali. Hæc enim me facere necesse est, quæ dux reipublicæ electa fui : opus est præterea, ut convivales cœtus constituam, ut celebretis primum hodie convivium.

Blep. Jam enim convivabimur ?

Prax. Ita dico. Tum vero meretrices coërcere volo omnes, earumque quæstui finem imponere.

Blep. Quamobrem ?

Prax. Manifesta res est : ut decerpamus ipsæ florem adolescentulorum. Nec famulas ornatas oportet ingenuarum Venerem intercipere, sed cum servulis tantum cubare catonacam gestantibus, iisque ut placeant cunnum sibi vellere.

Blep. Age ergo, tecum ibo comes juxta latus, ut obviorum convertam in me oculos, et mihi dicant : *Nonne suspicitis hunc Præfectæ nostræ maritum ?*

Chor. *(Deest canticum Chori.)*

VIR I. bona in medium depositurus, VIR II. non depositurus, PRÆCO, CHORUS.

Vir I. Ego quidem ut in forum supellectilia feram parabo,

ἐν τοῖς προθύροισι δέφεσθαι.
φέρε νῦν, φράσον μοι, ταῦτ' ἀρέσκει σφῷν ;

Βλ. πάνυ.

Πρ. βαδιστέον τ' ἄρ' ἐστὶν εἰς ἀγορὰν ἐμοὶ,
ἵν' ἀποδέχωμαι τὰ προσιόντα χρήματα,
λαβοῦσα κηρύκαιναν εὔφωνόν τινα.
ἐμὲ γὰρ ἀνάγκη ταῦτα δρᾷν, ᾑρημένην
ἄρχειν, καταστῆσαί τε τὰ ξυσσίτια,
ὅπως ἂν εὐωχῆσθε πρῶτον τήμερον.

Βλ. ἤδη γὰρ εὐωχησόμεσθα ;

Πρ. Φήμ' ἐγώ.
ἔπειτα τὰς πόρνας καταπαῦσαι βούλομαι
ἁπαξαπάσας.

Βλ. ἱνατί ;

Πρ. δῆλον τουτογί·
ἵνα τῶν νέων ἔχωμεν αὐταὶ τὰς ἀκμάς.
καὶ τάς γε δούλας οὐχὶ δεῖ κοσμουμένας
τὴν τῶν ἐλευθέρων ὑφαρπάζειν Κύπριν,
ἀλλὰ παρὰ τοῖς δούλοισι κοιμᾶσθαι μόνον,
κατωνάκῃ τὸν χοῖρον ἀποτετιλμένας.

Βλ. φέρε νυν ἐγώ σοι παρακολουθῶ πλησίον,
ἵν' ἀποβλέπωμαι, καὶ λέγωσί μοι ταδί·
ΤΟΝ ΤΗ ΣΤΡΑΤΗΓΟΥ ΤΟΥΤΟΝ ΟΥ ΘΑΥΜΑΖΕΤΕ ;

Χο. (λείπει ἡ τοῦ Χοροῦ ᾠδή.)

ΑΝΗΡ Α, ὁ καταθεὶς, ΑΝΗΡ Β, ὁ μὴ καταθεὶς, ΚΗΡΥΞ, ΧΟΡΟΣ.

Αν. α΄. ΕΓΩΓ', ἵν' εἰς ἀγοράν γε τὰ σκεύη φέρω,

προχειριοῦμαι, κἀξετάσω τὴν οὐσίαν.
χώρει σὺ δεῦρο, κιναχύρα καλὴ καλῶς,
τῶν χρημάτων θύραζε πρώτη τῶν ἐμῶν,
ὅπως ἂν ἐντετριμμένη κανηφορῇς,
πολλοὺς κάτω δὴ θυλάκους στρέψασ᾽ ἐμούς.
ποῦ ᾽σθ᾽ ἡ διφροφόρος; ἡ χύτρα, δεῦρ᾽ ἔξιθι,
νὴ Δία, μέλαινά γ᾽, οὐδ᾽ ἂν, εἰ τὸ φάρμακον
ἑψοῦσ᾽ ἔτυχες, ᾧ Λυσικράτης μελαίνεται.
ἵστω παρ᾽ αὐτὴν, δεῦρ᾽ ἴθ᾽, ἡ κομμώτρια·
φέρε δεῦρο ταύτην τὴν ὑδρίαν, ὑδριαφόρε,
ἐνταῦθα· σὺ δὲ δεῦρ᾽, ἡ κιθαρῳδὸς, ἔξιθι,
πολλάκις ἀναστήσασά μ᾽ εἰς ἐκκλησίαν
ἀωρὶ νυκτῶν διὰ τὸν ὄρθριον νόμον.
ὁ τὴν σκάφην λαβὼν προΐτω, τὰ κηρία
κόμιζε, τοὺς θαλλοὺς καθίστη πλησίον,
καὶ τὼ τρίποδ᾽ ἐξένεγκε, καὶ τὴν λήκυθον·
τὰ χυτρίδι᾽ ἤδη καὶ τὸν ὄχλον ἀφίετε.

Αν. β΄. ἐγὼ καταθήσω τἀμά; κακοδαίμων ἄρα
ἀνὴρ ἔσομαι, καὶ νοῦν ὀλίγον κεκτημένος.
μὰ τὸν Ποσειδῶ γ᾽ οὐδέποτ᾽, ἀλλὰ βασανιῶ
πρώτιστον αὐτὰ πολλάκις καὶ σκέψομαι.
οὐ γὰρ τὸν ἐμὸν ἱδρῶτα καὶ φειδωλίαν
οὐδὲν πρὸς ἔπος οὕτως ἀνοήτως ἐκβαλῶ,
πρὶν ἐκπύθωμαι πᾶν τὸ πρᾶγμ᾽ ὅπως ἔχει.
οὗτος, τί τὰ σκευάρια ταυτὶ βούλεται;
πότερα μετοικιζόμενος ἐξενήνοχας
αὔτ᾽, ἢ φέρεις ἐνέχυρα θήσων;

Αν. α΄. οὐδαμῶς.

et substantiam omnem recensebo. Heus tu, cinachyra, huc bella belle prodi foras, rerum mearum prima, ut bene trita canistrigeræ vicem obeas, tu quæ multos jam meos saccos evertisti. Ubinam est sellifera? olla huc exi: sane hercle nigra es: nec posses nigrior esse, tametsi pigmentum coxisses, quo Lysicrates canos tingit. Sta juxta ipsam; huc ades, ô ornatrix: huc hydriam feras, hydriaphore: tu autum huc prodi, ô citharistria, quæ me sæpius excitasti, ut in concionem irem, nocte intempesta, modum orthrium canens. Prodeat quispiam alveolum capiens; favos effer, oleaginos ramos huc prope statue, effer itidem duos tripodas et ampullam: ollulas jam, aliaque viliora vasa omittite.

Vir II. Egone mea ut deponam? utique hercle infelix essem, et exigua mente præditus. Nunquam id faciam, ita me Neptunus amabit; sed ejusmodi decreta primum examinabo sæpius, et attente considerabo. Neque enim meum sudorem, et quod ægre comparsi miser, nullius emolumenti causa sic imprudenter amittam, priusquam didicerim, qui se res omnis habeat. Eho tu, quid sibi hæc supellectilia volunt? num aliam in domum migras, qui hæc omnia extulisti, aut pignori ea oppositurus fers?

Vir I. Minime.

Vir II. Cur igitur ordine sic stant omnia illa? an præconi Hieroni pompam ducitis?

Vir I. Minime hercle; sed ea reipublicæ delaturus sum in forum, secundum sancitas leges.

Vir II. Delaturus es?

Vir I. Omnino.

Vir II. Infelix igitur es, per Jovem Servatorem.

Vir I. Quomodo?

Vir II. Quomodo? facile dictu est.

Vir I. Quid? nonne legibus parere oportet?

Vir II. Quibus, ô miser?

Vir I. Iis quæ sancitæ sunt.

Vir II. Quæ sancitæ sunt? ô quam insanus es!

Vir I. Insanus?

Vir II. Quidni enim? immo hercle omnino omnium es stultissimus.

Vir I. Quia facio, quod decretum est? Atqui virum probum maxime omnium ea exsequi oportet, quæ publica auctoritate mandata sunt.

Vir II. Virum stolidum scilicet.

Vir I. Tu vero deponere tua in commune non paras?

Vir II. Id ego cavebo, priusquam viderim, quid consili capiat populus.

Vir I. Quid enim aliud, quam parati omnes sunt ferre bona sua?

Vir II. At id si vidissem, tum demum crederem.

Vir I. Enimvero id per vias prædicant.

Αν. β'. τί δῆτ' ἐπὶ στοίχου 'στὶν οὕτως; οὔ τι που
Ἱέρωνι τῷ κήρυκι πομπὴν πέμπετε;

Αν. α'. μὰ Δί', ἀλλ' ἀποφέρειν αὐτὰ μέλλω τῇ πόλει
ἐς τὴν ἀγορὰν, κατὰ τοὺς δεδογμένους νόμους.

Αν. β'. μέλλεις ἀποφέρειν;

Αν. α'. πάνυ γε.

Αν. β'. κακοδαίμων ἄρ' εἶ,
νὴ τὸν Δία τὸν Σωτῆρα.

Αν. α'. πῶς;

Αν. β'. πῶς; ῥᾳδίως.

Αν. α'. τί δ'; οὐχὶ πειθαρχεῖν με τοῖς νόμοισι δεῖ;

Αν. β'. ποίοισιν, ὦ δύστηνε;

Αν. α'. τοῖς δεδογμένοις.

Αν. β'. δεδογμένοισιν; ὡς ἀνόητος ἦσθ' ἄρα.

Αν. α'. ἀνόητος;

Αν. β'. οὐ γάρ; ἠλιθιώτατος μὲν οὖν
ἁπαξαπάντων.

Αν. α'. ὅτι τὸ ταττόμενον ποιῶ;
τὸ ταττόμενον γὰρ δεῖ ποιεῖν τὸν σώφρονα
μάλιστα πάντων.

Αν. β'. τὸν μὲν οὖν ἀβέλτερον.

Αν. α'. σὺ δ' οὐ καταθεῖναι διανοεῖ;

Αν. β'. φυλάξομαι,
πρὶν ἄν γ' ἴδω τὸ πλῆθος ὅ τι βουλεύεται.

Αν. α'. τί γὰρ ἄλλο γ', ἢ φέρειν παρεσκευασμένοι
τὰ χρήματ' εἰσίν;

Αν. β'. ἀλλ' ἰδὼν ἂν ἐπιθόμην.

Αν. α'. λέγουσι γοῦν ἐν ταῖς ὁδοῖς.

Αν. β΄. λέξουσι γοῦν.
Αν. α΄. καὶ φασὶν οἴσειν ἀράμενοι.
Αν. β΄. φήσουσι γοῦν.
Αν. α΄. ἀπολεῖς ἀπιστῶν πάντ᾽.
Αν. β΄. ἀπιστήσουσι γοῦν.
Αν. α΄. ὁ Ζεύς σέ γ᾽ ἐπιτρίψειεν.
Αν. β΄. ἐπιτρίψουσι γοῦν.
οἴσειν δοκεῖς τιν᾽, ὅστις αὐτῶν νοῦν ἔχει;
οὐ γὰρ πάτριον τοῦτ᾽ ἐστὶν, ἀλλὰ λαμβάνειν
ἡμᾶς μόνον δεῖ, νὴ Δία. καὶ γὰρ οἱ θεοί·
γνώσει δ᾽ ἀπὸ τῶν χειρῶν γε· καὶ τἀγάλματα,
ὅταν γὰρ εὐχώμεσθα διδόναι τἀγαθὰ,
ἕστηκεν ἐκτείνοντα τὴν χεῖρ᾽ ὑπτίαν,
οὐχ ὥστε δώσοντ᾽, ἀλλ᾽ ὅπως τι λήψεται.
Αν. α΄. ὦ δαιμόνι᾽ ἀνδρῶν, σὺ γ᾽ ἔμ᾽ ἔα προὔργου τι δρᾶν.
ταυτὶ γάρ ἐστι συνδετέα. ποῦ μοι ᾽σθ᾽ ἱμάς;
Αν. β΄. ὄντως γὰρ οἴσεις;
Αν. α΄. ναὶ μὰ Δία, καὶ δὴ μὲν οὖν
τωδὶ ξυνάπτω τὼ τρίποδε.
Αν. β΄. τῆς μωρίας;
τὸ μηδὲ περιμείναντα τοὺς ἄλλους ὅ τι
δράσουσιν, εἶτα τηνικαῦτ᾽ ἤδη---
Αν. α΄. τί δρᾶν;
Αν. β΄. ἐπαναμένειν· ἔπειτα διατρίβειν ἔτι.
Αν. α΄. ἵνα δὴ τί;
Αν. β΄. σεισμὸς εἰ γένοιτο πολλάκις,
ἢ πῦρ ἀπότροπον, ἢ διάξειεν γαλῆ,
παύσαιντ᾽ ἂν εἰσφέροντες, ὦ ᾽μβρόντητε σύ.

Vir II. Prædicabunt scilicet.

Vir I. Et sublatis in humerum sarcinis se deferre dicunt.

Vir II. Dicent scilicet.

Vir I. Enecas me, omnibus his fidem nullam habens.

Vir II. Fidem nullam habebunt scilicet.

Vir I. Jupiter te male perdat.

Vir II. Male perdent scilicet. Putas civem aliquem sua delaturum, qui saltem vel pauxillum mentis habeat? neque enim e more nostro istuc est: sed nos capere tantum oportet, ita me Jupiter amet. Quippe ita et dii solet : id autem ex illorum manibus nosces: simulacra etenim, quum fundimus preces, ut bona nobis largiantur, stant manu supina porrecta, non quasi quicquam datura, sed ut aliquid accipiant.

Vir I. O perditissime, sinito me quod facto est opus facere: hæc enim colliganda mihi sunt. Quo abiit lorum?

Vir II. Quid enim? revera hæc feres?

Vir I. Sane hercle; adeoque jam duos hos tripodas una simul colligo.

Vir II. O quæ dementia! non opperiri te, quid alii facturi sint, ac tum demum—

Vir I. Quid tum demum facere?

Vir II. Adhuc opperiri, postilla vero cunctari etiamnum.

Vir I. Quamobrem tandem?

Vir II. Si terræ motus creber fiat, aut mali quis ignis ominis emicet, aut mustela transiliat, desinant profecto omnes bona sua in forum deferre, ô stupide.

Vir I. Lepide hercle mecum ageretur, si, dum opperirer, interim non haberem ubi istæc deponerem.

Vir II. At enim potius timeas, ut alicunde capere possis. Sed habeto bonum animum, depones, etiamsi ad ultimum mensis diem veneris.

Vir I. Quidum?

Vir II. Ego nostros homines novi, qui in decernendo præproperi sunt, ac rursum negant facturos se, quæ decreta fuerint.

Vir I. Sua comportabunt, ô amice.

Vir II. Si vero non ferant, quid tum?

Vir I. Securus esto, ferent.

Vir II. Si vero non ferant, quid tum?

Vir I. Cum ipsis pugnabimus.

Vir II. Si vero superiores erunt, quid tum?

Vir I. Abibo, supellectilibus relictis.

Vir II. Si vero ea divendant, quid tum?

Vir I. Disrumparis.

Vir II. Si vero disrumpar, quid tum?

Vir I. Bene facies.

Vir II. Tu vero ferre etiamnum cupies?

Vir I. Ego sane: namque vicinos meos video sua comportantes.

Vir II. Nimirum Antisthenes sua deferet? Multo sana lepidius ei videretur plus quam triginta dies prius cacare.

Vir I. Plora.

Vir II. Antimachus autem chori magister quid in commune deferet plus, quam Callias? Profecto hic homo rem suam perdet.

Αν. α΄. χαρίεντα γοῦν πάθοιμ᾽ ἂν, εἰ μὴ ᾿χοιμ᾽ ὅποι
ταῦτα καταθείην.

Αν. β΄. μὴ γὰρ οὐ λάβοις ὅποι.
θάῤῥει, καταθήσεις, κᾂν ἔνην ἔλθῃς.

Αν. α΄. τιή;

Αν. β΄. ἐγᾦδα τούτους χειροτονοῦντας μὲν ταχεῖς·
ἅττ᾽ ἂν δὲ δόξῃ, ταῦτα πάλιν ἀρνουμένους.

Αν. α΄. οἴσουσιν, ὦ ᾿τάν.

Αν. β΄. ἢν δὲ μὴ κομίσωσι, τί;

Αν. α΄. ἀμέλει κομιοῦσι.

Αν. β΄. ἢν δὲ μὴ κομίσωσι, τί;

Αν. α΄. μαχούμεθ᾽ αὐτοῖς.

Αν. β΄. ἢν δὲ κρείττους ὦσι, τί;

Αν. α΄. ἄπειμ᾽ ἐάσας.

Αν. β΄. ἢν δὲ πωλῶσ᾽ αὐτὰ, τί;

Αν. α΄. διαῤῥαγείης.

Αν. β΄. ἢν διαῤῥαγῶ δὲ, τί;

Αν. α΄. καλῶς ποιήσεις.

Αν. β΄. σὺ δ᾽ ἐπιθυμήσεις φέρειν;

Αν. α΄. ἔγωγε· καὶ γὰρ τοὺς ἐμαυτοῦ γείτονας
ὁρῶ φέροντας.

Αν. β΄. πάνυ γ᾽ ἂν οὖν ᾿Αντισθένης
αὔτ᾽ εἰσενέγκοι· πολὺ γὰρ ἐμμελέστερον
πρότερον χέσαι πλεῖν ἢ τριάκονθ᾽ ἡμέρας.

Αν. α΄. οἴμωζε.

Αν. β΄. Καλλίμαχος δ᾽ ὁ χοροδιδάσκαλος
αὐτοῖσιν εἰσοίσει τί πλεῖον Καλλίου;
ὤνθρωπος οὗτος ἀποβαλεῖ τὴν οὐσίαν.

Αν. α΄. δεινά γε λέγεις.
Αν β΄. τί δεινόν; ὥσπερ οὐχ ὁρῶν
ἀεὶ τοιαῦτα γιγνόμενα ψηφίσματα.
οὐκ οἶσθ' ἐκεῖν', ἅδοξε, τὰ περὶ τῶν ἁλῶν;
Αν. α΄. ἔγωγε.
Αν. β΄. τοὺς χαλκοῦς δ' ἐκείνους ἡνίκα
ἐψηφισάμεθ', οὐκ οἶσθα;
Αν. α΄. καὶ κακὸν γ' ἐμοὶ
τὸ κόμμ' ἐγένετ' ἐκεῖνο. πωλῶν γὰρ βότρυς,
μεστὴν ἀπῆρα τὴν γνάθον χαλκῶν ἔχων·
κᾆπειτ' ἐχώρουν εἰς ἀγορὰν ἐπ' ἄλφιτα.
ἔπειθ' ὑπέχοντος ἄρτι μου τὸν θύλακον,
ἀνέκραγ' ὁ κήρυξ, ΜΗ ΔΕΧΕΣΘΑΙ ΜΗΔΕΝΑ
ΧΑΛΚΟΥΝ ΤΟΛΟΙΠΟΝ· ΑΡΓΥΡΩ ΓΑΡ
ΧΡΩΜΕΘΑ.
Αν. β΄. τὸ δ' ἔναγχος οὐχ ἅπαντες ἡμεῖς ὤμνυμεν,
τάλαντ' ἔσεσθαι πεντακόσια τῇ πόλει
τῆς τετταρακοστῆς, ἣν ἐπόρισ' Εὐριπίδης;
κεὐθὺς κατεχρύσου πᾶς ἀνὴρ Εὐριπίδην·
ὅτε δὴ δ' ἀνασκοπουμένοις ἐφαίνετο
Ο ΔΙΟΣ ΚΟΡΙΝΘΟΣ, καὶ τὸ πρᾶγμ' οὐκ ἤρκεσεν,
πάλιν κατεπίττου πᾶς ἀνὴρ Εὐριπίδην.
Αν. α΄. οὐ ταυτὸν, ὦ 'τάν. τότε μὲν ἡμεῖς ἤρχομεν·
νῦν δ' αἱ γυναῖκες.
Αν. β΄. ἅς γ' ἐγὼ φυλάξομαι,
νὴ τὸν Ποσειδῶ, μὴ κατουρήσωσί μου.
Αν. α΄. οὐκ οἶδ' ὅ τι ληρεῖς. φέρε σὺ τἀνάφορον, ὁ παῖς.
Κη. ὦ πάντες ἀστοὶ, νῦν γὰρ οὕτω ταῦτ' ἔχει,

Vir. I. Molesta loqueris.

Vir II. Quid molesta? quasi non videam quotidie ejusmodi creta fieri. Non illud meministi, quod de sale factum est?

Vir I. Memini quidem.

Vir II. Et alterum, quando scivimus de æreis illis nummis? meministine?

Vir I. Immo damno mihi fuit recens illa cusa moneta. Nam, venditis uvis, abivi plenam habens æreis drachmis maxillam: dein in forum ad emendam farinam profectus sum: ibi quum sacculum jam ei recipiendæ sustinerem, proclamavit præco: *Neminem accipere debere æreos nummos in posterum; argento enim utimur.*

Vir II. Quid? Nonne nuper omnes dejerabamus, quingenta mox reipublicæ talenta fore ex tributo quadragesimæ, quam excogitarat Euripides? ibique continuo nullus non Euripidem laudibus evehebat. At postquam attentius considerantibus res ipsa visa est, quod dici solet, *Jovis Corinthus*, neque ad necessaria suffecit, denuo nullus non Euripidi convicia dicebat.

Vir I. At res, ô bone, non in eodem sunt statu. Nam tunc nos viri rempublicam administrabamus; nunc autem mulieres.

Vir II. Quæ ne me commeiant, ita me Neptunus amet, cavebo sedulo.

Vir I. Nescio quid nugeris. Cape tibi lignum bajulatorium, puer.

Præc. O cives omnes adeste; nunc enim ita res est: venite,

festinate recta ad Præfectam nostram, ut vobis sortes ducentibus Fortuna sigillatim indicet, ubinam cœnaturi sitis, quia mensæ oneratæ et refertæ sunt bonis omnibus, et paratæ sunt, lectulique lodicibus et tapetibus aggesti sunt: crateras miscent unguentariæ mulieres, eosque ordine statuunt: piscium tomi assantur, leporinæ carnes verubus figuntur, placentæ pinsuntur, corollæ plectuntur, bellaria friguntur: juvenculæ ollas fresæ fabæ coquunt: Smœus autem inter illas, equestri indutus pallio, mulierum patinas detergit; senex vero venit cum molli læna et delicatis calceis, una cum aliquo adolescentulo cachinnans; et pallium ibi projectum temere jacet. Proinde venite, quandoquidem is qui mazam fert jam stat exspectans: agite ergo, maxillas diducite.

Vir II. Utique ergo ibo: quid enim hic moror? quandoquidem ita reipublicæ visum est.

Vir I. Et quo ibis tu, qui bona non deposuisti?

Vir II. Ad cœnam.

Vir I. Non sane, si mulieribus illis cor inest, priusquam bona adferas.

Vir II. At enim adferam.

Vir I. Quando?

Vir II. Officium meum, ô amice, moræ non erit.

Vir I. Quidum?

χωρεῖτ', ἐπείγεσθ' εὐθὺ τῆς στρατηγίδος,
ὅπως ἂν ὑμῖν ἡ τύχη κληρουμένοις
φράσῃ καθ' ἕκαστον ἄνδρ', ὅπου δειπνήσετε·
ὡς αἱ τράπεζαί γ' εἰσὶν ἐπινενησμέναι
ἀγαθῶν ἁπάντων, καὶ παρεσκευασμέναι,
κλῖναί τε σισυρῶν καὶ δαπίδων νενησμέναι.
κρατῆρας ἐγκιρνᾶσιν αἱ μυροπώλιδες,
ἱστᾶσί τ' ἐφεξῆς· τὰ τεμάχη ῥιπίζεται,
λαγῷ' ἀναπηγνύασι, πόπανα πέττεται,
στέφανοι πλέκονται, φρύγεται τραγήματα·
χύτρας ἔτνους ἕψουσιν αἱ νεώταται·
Σμοιὸς δ' ἐν αὐταῖς ἱππικὴν στολὴν ἔχων
τὰ τῶν γυναικῶν διακαθαίρει τρυβλία.
γέρων δὲ χωρεῖ χλανίδα καὶ κονίποδας
ἔχων, καχάζων μεθ' ἑτέρου νεανίου·
ἐμβὰς δὲ κεῖται, καὶ τρίβων ἐῤῥιμμένος.
πρὸς ταῦτα χωρεῖθ', ὡς ὁ τὴν μάζαν φέρων
ἕστηκεν· ἀλλὰ τὰς γνάθους διοίγνυτε.
Αν. β'. οὐκοῦν βαδιοῦμαι δῆτα. τί γὰρ ἕστηκ' ἔχων
ἐνταῦθ', ἐπειδὴ τῇ πόλει ταυτὶ δοκεῖ;
Αν. α'. καὶ ποῖ βαδιεῖ σὺ, μὴ καταθεὶς τὴν οὐσίαν;
Αν. β'. ἐπὶ δεῖπνον.
Αν. α'. οὐ δῆτ', ἤν γ' ἐκείναις νοῦς ἐνῇ,
πρίν γ' ἂν ἀπενέγκῃς.
Αν. β'. ἀλλ' ἀποίσω.
Αν. α'. πηνίκα;
Αν. β'. οὐ τοὐμὸν, ὦ 'τὰν, ἐμποδὼν ἔσται.
Αν. α'. τί δή;

Αν. β΄. ἑτέρους ἀποίσειν φήμ᾽ ἔθ᾽ ὑστέρους ἐμοῦ.

Αν. α΄. βαδιεῖ δὲ δειπνήσων ὅμως;

Αν. β΄. τί γὰρ πάθω;
τὰ δυνατὰ γὰρ δεῖ τῇ πόλει ξυλλαμβάνειν
τοὺς εὖ φρονοῦντας.

Αν. α΄. ἢν δὲ κωλύσωσι, τί;

Αν. β΄. ὁμόσ᾽ εἶμι κύψας.

Αν. α΄. ἢν δὲ μαστιγῶσι, τί;

Αν. β΄. καλούμεθ᾽ αὐτάς.

Αν. α΄. ἢν δὲ καταγελῶσι, τί;

Αν. β΄. ἐπὶ ταῖς θύραις ἑστὼς---

Αν. α΄. τί δράσεις; εἴπ᾽ ἐμοί.

Αν. β΄. τῶν εἰσφερόντων ἁρπάσομαι τὰ σιτία.

Αν. α΄. βάδιζε τοίνυν ὕστερος· σὺ δ᾽, ὦ Σίμων,
καὶ Παρμένων, αἴρεσθε τὴν παμπησίαν.

Αν. β΄. φέρε νυν ἐγώ σοι ξυμφέρω.

Αν. α΄. σύ; μηδαμῶς.
δέδοικα γὰρ μὴ καὶ παρὰ τῇ στρατηγίδι,
ὅταν κατατιθῶ, προσποιῇ τῶν χρημάτων.

Αν. β΄. νὴ τὸν Δία, δεῖ γοῦν μηχανήματός τινος,
ὅπως τὰ μὲν ὄντα χρήμαθ᾽ ἕξω, τοῖσδε δὲ
τῶν ματτομένων κοινῇ μεθέξω πως ἐγώ.
ὀρθῶς ἔμοιγε φαίνεται· βαδιστέον
ὁμόσ᾽ ἐστὶ δειπνήσοντα, κοὐ μελλητέον.

Χο. (λείπει ἡ τοῦ Χοροῦ ᾠδή.)

ΓΡΑΕΣ ΤΙΝΕΣ, ΝΕΑΝΙΣ, ΝΕΑΝΙΑΣ, ΘΕΡΑΠΑΙΝΑ, ΔΕΣΠΟΤΗΣ, ΧΟΡΟΣ.

Γρ. α΄. ΤΙ ποτ᾽ ἄνδρες οὐχ ἥκουσιν; ὥρα δ᾽ ἦν πάλαι·

Vir II. Quippe dico alios etiam me posteriores adlaturos.

Vir I. Ibis interim tu cœnaturus tamen?

Vir II. Quid enim agam? quippe decet sapientes reipublicæ pro virili opitulari.

Vir I. Si autem te impediant, quid tum?

Vir II. Contra ibo demisso capite.

Vir I. Si autem te verberent, quid tum?

Vir II. Eas in jus vocabo.

Vir I. Si autem te irrideant, quid tum?

Vir II. Ad fores stans---

Vir I. Quid facies, cedo?

Vir II. Cibos rapiam ex inferentium manibus.

Vir I. Abi igitur illuc posterior. At tu, ô Simo, tuque ô Parmeno, tollite hanc meam omnem substantiam.

Vir II. Age sis una cum iis ferendo operam tibi præstabo.

Vir I. Tu? haudquaquam. Vereor enim, ne, apud Præfectam nostram postquam deposuero mea, ea tibi vindices.

Vir II. Ergo hercle fabrica mihi opus est aliqua, ut quæ mea sunt mihi habeam, eorum autem, quæ in commune pinsuntur, particeps quoquo modo fiam. Recte mihi videtur: eundum est strenue, ut cœnem, neque cunctandum est.

Chor. *(Deest canticum Chori.)*

MULIERES VETULÆ TRES, ADOLESCENS, PUELLA, FAMULA, HERUS, CHORUS.

An. I. Quid tandem viri non veniunt? jamdudum tempus

est. Ego autem fuco oblita sto et crocotam induta, otiosa, cantillans apud me canticum, ludibunda, ut quempiam illorum prætereuntem complectar. O Musæ, in os meum descendite, molliculam cantiunculam ad Ionicos modos commentæ.

Puel. Nunc quidem prior me e fenestra prospexisti, ô putrida. Nempe rebaris, me non præsente, desertas vineas te vindemiaturam, et cantando quempiam allecturam. Ego autem, si id facies, contra canam. Etsi enim spactatoribus tritum id nimis et fastidiosum quandoque est, tamen jucundi aliquid habet et comici.

An. I. Huncce adloquere, et cum eo abscede hinc: tu vero amicellule tibicen, tibiis sumtis, dignum te ac me canticum accine. Si quis lepide sibi vult esse, is apud me dormiat. Neque enim noviciis puellis inest solertia, sed iis solis quæ maturiores sunt: neque ulla magis contenta esse velit, quam ego amico, quicum rem habuerim, sed ad alium quempiam illico avolet.

Puel. Ne puellis invideas: quippe voluptas inest delicatis earum cruribus, et efflorescit in illarum papillis: tu vero, ô anus, collocata es et uncta, Orci delicium.

ἐγὼ δὲ καταπεπλασμένη ψιμυθίῳ
ἕστηκα καὶ κροκωτὸν ἠμφιεσμένη,
ἀργὸς, μινυρομένη τι πρὸς ἐμαυτὴν μέλος,
παίζουσ', ὅπως ἂν περιλάβοιμ' αὐτῶν τινὰ
παριόντα. Μοῦσαι, δεῦρ' ἴτ' ἐπὶ τοὐμὸν στόμα,
μελύδριον εὑροῦσαί τι τῶν Ἰωνικῶν.

Νε. νῦν μέν με παρακύψασα προὔφθης, ὦ σαπρά.
ᾤου δ' ἐρήμας, οὐ παρούσης ἐνθαδὶ
ἐμοῦ, τρυγήσειν, καὶ προσάξεσθαι τινὰ,
ᾄδουσ'· ἐγὼ δ', ἢν τοῦτο δρᾷς, ἀντᾴσομαι.
κεἰ γὰρ δι' ὄχλου τοῦτ' ἐστὶ τοῖς θεωμένοις,
ὅμως ἔχει τερπνόν τι, καὶ κωμῳδικόν.

Γρ. α'. τούτῳ διαλέγου, κἀπιχώρησον· σὺ δὲ
φιλοττάριον αὐλητὰ, τοὺς αὐλοὺς λαβὼν,
ἄξιον ἐμοῦ καὶ σοῦ προσαύλησον μέλος.
εἴ τις ἀγαθὸν βούλεται
παθεῖν τι, παρ' ἐμοὶ χρὴ καθεύδειν.
οὐ γὰρ ἐν νέαις τὸ σοφὸν ἔν-
εστιν, ἀλλ' ἐν ταῖς πεπείροις·
οὐδέ τις στέργειν ἂν ἐθέλοι
μᾶλλον ἢ 'γὼ τὸν φίλον,
ᾧπερ ξυνείην· ἀλλ' ἐφ' ἕτερον ἂν πέτοιτο.

Νε. μὴ φθόνει ταῖσιν νέαισι.
τὸ τρυφερὸν γὰρ ἐμπέφυκε
τοῖσιν ἁπαλοῖς μηρίοισι,
κἀπὶ τοῖς μήλοις ἐπανθεῖ·
σὺ δ', ὦ γραῦ, παραλέλεξαι, κἀντέτριψαι, τῷ
θανάτῳ μέλημα.

Γρ. α'. ἐκπέσοι σου τὸ τρῆμα,
τό τ' ἐπίκλιντρον ἀποβάλοις,
βουλομένη σποδεῖσθαι,
κἀπὶ τῆς κλίνης ὄφιν εὕροις,
καὶ προσελκύσαιο βουλομένη φιλῆσαι.
Νε. αἶ, αἶ· τί ποτε πείσομαι; οὐχ ἥκει μοι ταῦρος·
μόνη δ' αὐτοῦ λείπομαι·
ἡ γάρ μοι μήτηρ ἄλλῃ βέβηκε,
καὶ τἄλλ' οὐδὲν μετὰ ταῦτα.
ἀλλ', ὦ μαῖ', ἱκετεύω,
κάλει τὸν 'Ορθαγόραν, οὕτως
σαυτῆς κατόναι', ἀντιβολῶ σε.
Γρ. α'. ἤδη τὸν ἀπ' 'Ιωνίας
τρόπον, τάλαινα, κνησιᾷς·
δοκεῖς δ' ἐμοὶ καὶ λάβδα κατὰ τοὺς Λεσβίους.
ἀλλ' οὐκ ἄν ποθ' ὑφαρπάσαιο
τἀμὰ παίγνια· τὴν δ' ἐμὴν
ὥραν οὐκ ἀπολεῖς, οὐδ' ἀπολήψει.
Νε. ᾆδ' ὁπόσα βούλει, καὶ παράκυψον, ὥς γαλῆ.
οὐδεὶς γὰρ ὡς σὲ πρότερον εἴσεισ' ἀντ' ἐμοῦ.
Γρ. α'. οὔκουν ἐπ' ἐκφοράν γε.
Νε. καινόν γ', ὦ σαπρά.
Γρ. α'. οὐ δῆτα.
Νε. τί γὰρ ἂν γραῦς καπρῶσά τις λέγοι;
Γρ. α'. οὐ τοὐμὸν ὀδυνήσει σε γῆρας.
Νε. ἀλλὰ τί;
ἡ "γχουσα μᾶλλον, καὶ τὸ σὸν ψιμύθιον;
Γρ. α'. τί μοι διαλέγει;

An. I. Excidat tibi foramen, et sellam amittas, quum voles subagitarier, et in lecto serpentem reperias, et ad te attrahas, volens osculari.

Puel. Eheu, eheu! quid agam? non venit mihi taurus: sola autem hic relinquor. Nam mater mea alio abiit; et si quid superest, pro nihilo habeo. Sed, ô nutrix, precor, arcesse huc Orthagoram, ita tua ætate fruaris, tibi supplico.

An. I. Jam, ô misella, more Ionico pruris: videris autem et *Labda* secundum Lesbios. Sed meas mihi nunquam præripies delicias: meam autem horam nec frustra abire facies, nec adeo intercipies.

Puel. Canta quantumvis, et prospice e fenestra, velut mustela: nemo enim ad te prius ingredietur, quam ad me.

An. I. Anne ut efferaris?

Puel. Mirum quod siet, ô marcida.

An. I. Minime vero.

Puel. Quid enim dicat subans anus?

An. I. Non tibi molestum erit meum senium.

Puel. Quid igitur? an magis anchusa, et tua cerussa?

An. I. Quid mecum loqueris?

Puel. Quid vero per fenestram prospicis?

An. I. Ego? canto apud me Epigeni meo amico.

Puel. Tibi enim amicus sit quispiam præter Gerem?

An. I. Ipsus tibi ostendet: actutum enim ad me veniet: sed eccum adest.

Puel. Tuì quidem, ô pernicies, nihil egens.

An. I. Ita me Jupiter amet, ut mei eget, ô pestifera!

Puel. I. Id statim ipsus ostendet: nam ego hinc recedo.

An. I. Et ego pariter, ut noris me multo magis sapere.

Ad. Utinam liceret cum puella dormire, et nihil ante subagitare resimum et anile: neque enim istuc tolerabile est viro libero.

An. II. Itaque, per Jovem, magno tuo malo futues: neque enim sub Charixena hæc aguntur. Secundum legem æquum est ista fieri, siquidem in populari statu vivimus. Sed secedam, et aucupabo eum, quid tandem faciet.

Ad. Utinam, ô dii, formosam illam solam deprehendam, ad quam appotus venio, jampridem desiderans.

Puel. Decepi scelestam illam aniculam: quippe abiit, putans videlicet me intus mansuram.

An. I. Verumenimvero hic ipsus est, cujus modo meminimus. *Huc quidem veni, huc ades, quod mihi amicum est: huc ad me accede, et tota nocte mecum concumbe. Quippe

Νε. σὺ δὲ τί διακύπτεις;
Γρ. α΄. ἐγώ;
ᾄδω πρὸς ἐμαυτὴν Ἐπιγένει τῷ 'μῷ φίλῳ.
Νε. σοὶ γὰρ φίλος τις ἐστὶν ἄλλος, ἢ Γέρης;
Γρ. α΄. δείξει γε καὶ σοί. τάχα γὰρ εἶσιν ὡς ἐμέ.
ὁδὶ γὰρ αὐτός ἐστιν.
Νε. οὐ σοῦ γ', ὦ 'λεθρε,
δεόμενος οὐδέν.
Γρ. α΄. νὴ Δί', ὦ φθίνυλλα σύ.
Νε. δείξει τάχ' αὐτὸς, ὡς ἔγωγ' ἀπέρχομαι.
Γρ. α΄. κᾄγωγ', ἵνα γνῷς ὡς πολύ σου μεῖζον φρονῶ.
Νε. εἴθ' ἐξῆν παρὰ τῇ νέᾳ καθεύδειν,
καὶ μηδὲν πρότερον διασποδῆσαι
ἀνάσιμον ἢ πρεσβύτερον. οὐ γὰρ ἀνασχετὸν
τοῦτό γ' ἐλευθέρῳ.
Γρ. β΄. οἰμώζων ἄρα, νὴ Δία, σποδήσεις.
οὐ γὰρ τἀπὶ Χαριξένης τάδ' ἐστίν.
κατὰ τὸν νόμον ταῦτα ποιεῖν
ἔστιν δίκαιον, εἴ γε δημοκρατούμεθα.
ἀλλ' εἶμι τηρήσουσ', ὅ τι καὶ δράσει ποτέ.
Νε. εἴθ', ὦ θεοὶ, λάβοιμι τὴν καλὴν μόνην,
ἐφ' ἣν πεπωκὼς ἔρχομαι ποθῶν πάλαι.
Νε. ἐξηπάτησα τὸ κατάρατον γρᾴδιον·
φρούδη γάρ ἐστιν, οἰομένη μ' ἔνδον μένειν.
Γρ. α΄. ἀλλ' οὑτοσὶ γὰρ αὐτὸς, οὗ μεμνήμεθα
δεῦρο δὴ, δεῦρο δὴ, φίλον ἐμὸν, δεῦρό μοι
πρόσελθε, καὶ ξύνευνός μοι
τὴν εὐφρόνην ὅπως ἔσει. πάνυ γάρ τις ἔρως με δονεῖ

τῶνδε τῶν σῶν βοστρύχων.
ἄτοπος δ' ἔγκειταί μοί τις πόθος,
ὅς με διακναίσας ἔχει.
μέθες, ἱκνοῦμαί σ', Ἔρως, καὶ ποίησον τόνδ' ἐς εὐνὴν
τὴν ἐμὴν ἱκέσθαι.
Νε. δεῦρο δὴ, δεῦρο δὴ καὶ σύ μοι
καταδραμοῦσα τὴν θύραν ἄνοιξον
τήνδ'· εἰ δὲ μὴ, καταπεσὼν κείσομαι.
φίλον, ἀλλ' ἐν τῷ σῷ βούλομαι κόλπῳ
πληκτίζεσθαι μετὰ τῆς σῆς πυγῆς.
Κύπρι, τί μ' ἐκμαίνεις ἐπὶ ταύτῃ;
μέθες, ἱκνοῦμαί σ', Ἔρως, καὶ ποίησον τήνδ' ἐς εὐνὴν
τὴν ἐμὴν ἱκέσθαι.
καὶ ταῦτα μέν μοι μετρίως
πρὸς τὴν ἐμὴν ἀνάγκην εἰρημέν' ἐστί· σὺ δ' ἐμοὶ,
φίλτατον, ὦ ἱκετεύω,
ἄνοιξον, ἀσπάζου με· διά τοι σὲ πόνους ἔχω.
ὦ χρυσοδαίδαλτον ἐμὸν μέλημα,
Κύπριδος ἔρνος, μέλιττα Μούσης, Χαρίτων θρέμμα,
Τρυφῆς πρόσωπον,
ἄνοιξον, ἀσπάζου με, διά τοι σὲ πόνους ἔχω.
Γρ. α'. οὗτος, τί κόπτεις; μῶν ἐμὲ ζητεῖς;
Νε. πόθεν;
Γρ. α'. καὶ τὴν θύραν γ' ἤραττες.
Νε. ἀποθάνοιμ' ἄρα.
Γρ. α'. τοῦ δὲ σὺ δεόμενος δᾷδ' ἔχων ἐλήλυθας;
Νε. 'Αναφλύστιον ζητῶν τιν' ἄνθρωπον.
Γρ. α'. τίνα;

me mirum in modum amor tuorum capillorum agitat: insana autem me incessit cupido, quæ me vellicat. Concede, quæso, Amor, et facito ut iste in lectum meum veniat.

Ad. Huc tandem, ô huc ad me descendens ostium hoc aperi: sin minus, fusus hic jacebo mortuus. O amicula, in tuo sinu volo lascivire cum tuis natibus. Venus, quid me hujus desiderio in furorem agis? Concede, quæso, Amor, et facito ut ista in lectum meum veniat. Hactenus quidem pro mea necessitate satis dictum fuit: tu vero mihi, ô mea voluptas, ore te, aperi ostium, et amplectere me. Quippe propter te labores perpetior. O ludicrum meum aureolum, Veneris germen, Musæ apicula, Gratiarum alumna, Mollitiei facies, aperi, amplectere me; quippe propter te labores perpetior.

An. I. Heus tu, quid pultas ostium? mene quæritas?

Ad. Haudquaquam.

An. I. Ostium tamen pultabas.

Ad. Emoriar igitur.

An. I. Cujusnam vero rei indigens huc venisti cum face?

Ad. Anaphlystium hominem quemdam quærens.

An. I. Quemnam?

AD. Qui te ipsam subagitet, quem forte etiam exspectas.

AN. I. Ita sane, per Venerem, velis nolis.

AD. At quæ supra sexaginta annos sunt, eas nunc non inducimus, sed in aliud rejicimus tempus: quippe eas, quæ intra viginti annos sunt, judicamus.

AN. I. Ista quidem in priori reipublicæ statu obtinebant, ô dulcissime; nunc autem lege decretum est uti nos primum inducamur.

AD. A volente quidem, juxta legem latrunculorum ludo præscriptam.

AN. I. At enim non cœnas juxta legem latrunculorum ludo præscriptam.

AD. Nescio quid dicas. Hæc mihi pultanda est.

AN. I. Quum videlicet prius meam pultaveris januam.

AD. Sed nunc pollinarium cribrum non petimus.

AN. II. Scio ego me abs te amari: nunc autem stupes, quod me foris reperisti: verum admove mihi os.

AD. At enim, ô misella, amatorem tuum formido.

AN. II. Quemnam?

AD. Pictorem illum scitissimum.

AN. II. Ille autem quisnam est?

AD. Qui mortuis ampullas pingit: quamobrem abi intro, ne te pro foribus conspicetur.

AN. II. Novi quid velis.

AD. Etenim hercle ego te quoque novi.

AN. II. At Venerem obtestor, cui sorte obtigi, haud te amittam.

AD. Deliras, ô anicula.

AN. II. Nugaris tu: ego enim te ad lectum meum ducam.

AD. Quid, quæso, opus sit uncos extrahendis cadis emere, quum, hujuscemodi vetulam demittendo, liceat e puteis cados educere?

Νε. αὐτήν σε κινοῦνθ', ὃν σὺ προσδοκᾷς ἴσως.
Γρ. α'. νὴ τὴν Ἀφροδίτην, ἤν τε βούλῃ γ', ἤν τε μή.
Νε. ἀλλ' οὐχὶ νυνὶ τὰς ὑπερεξηκοντέτεις
ἐσάγομεν, ἀλλ' ἐσαῦτις ἀναβεβλήμεθα.
τὰς ἐντὸς εἴκοσιν γὰρ ἐκδικάζομεν.
Γρ. α'. ἐπὶ τῆς πρότερον ἀρχῆς γε ταυτ' ἦν, ὦ γλύκων·
νυνὶ δὲ πρῶτον εἰσάγειν ἡμᾶς δοκεῖ.
Νε. τῷ βουλομένῳ γε, κατὰ τὸν ἐν πεττοῖς νόμον.
Γρ. α'. ἀλλ' οὐδὲ δειπνεῖς κατὰ τὸν ἐν πεττοῖς νόμον.
Νε. οὐκ οἶδ' ὅ τι λέγεις. τήνδε δή μοι κρουστέον.
Γρ. α'. ὅταν γε κρούσῃς τὴν ἐμὴν πρῶτον θύραν.
Νε. ἀλλ' οὐχὶ νυνὶ κρησέραν αἰτούμεθα.
Γρ. β'. οἶδ' ὅτι φιλοῦμαι· νῦν δὲ θαυμάζεις, ὅτι
θύραισί μ' εὗρες· ἀλλὰ πρόσαγε τὸ στόμα.
Νε. ἀλλ', ὦ μέλ', ὀῤῥωδῶ τὸν ἐραστήν σου.
Γρ. β'. τίνα;
Νε. τὸν τῶν γραφέων ἄριστον.
Γρ. β'. οὗτος δ' ἔστι τίς;
Νε. ὃς τοῖς νεκροῖσι ζωγραφεῖ τὰς ληκύθους.
ἀλλ' ἄπιθ', ὅπως μή σ' ἐπὶ θύραισιν ὄψεται.
Γρ. β'. οἶδ', οἶδ' ὅ τι βούλει.
Νε. καὶ γὰρ ἐγώ σε, νὴ Δία.
Γρ. β'. μὰ τὴν Ἀφροδίτην, ἥ μ' ἔλαχεν κληρουμένη,
μὴ 'γώ σ' ἀφήσω.
Νε. παραφρονεῖς, ὦ γρᾴδιον.
Γρ. β'. ληρεῖς· ἐγὼ δ' ἄξω σ' ἐπὶ τἀμὰ στρώματα.
Νε. τί δῆτα κρεάγρας τοῖς κάδοις ὠνοίμεθ' ἄν,
ἐξὸν, καθέντα γρᾴδιον τοιουτονὶ,

ἐκ τῶν φρεάτων τοὺς κάδους ξυλλαμβάνειν;
Γρ. β′. μὴ σκῶπτέ μ', ὦ τάλαν, ἀλλ' ἕπου δεῦρ' ὡς ἐμέ.
Νε. ἀλλ' οὐκ ἀνάγκη μοι 'στὶν, εἰ μὴ τῶν ἐτῶν
τὴν πεντακοσιοστὴν κατέθηκας τῇ πόλει.
Γρ. β′. νὴ τὴν 'Αφροδίτην, δεῖ γε μέντοι. ὡς ἐγὼ
τοῖς τηλικούτοις ξυγκαθεύδουσ' ἥδομαι.
Νε. ἐγὼ δὲ ταῖς γε τηλικαύταις ἄχθομαι,
κοὐκ ἂν πιθοίμην οὐδέποτ'.
Γρ. β′. ἀλλὰ, νὴ Δία,
ἀναγκάσει τουτί σε.
Νε. τοῦτο δ' ἔστι τί;
Γρ. β′. ψήφισμα, καθ' ὅ σε δεῖ βαδίζειν ὡς ἐμέ.
Νε. λέγ' αὐτὸ, τί ποτε κᾄστι.
Γρ. β′. καὶ δή σοι λέγω.
Ἔδοξε ταῖς γυναιξὶν, ἢν ἀνὴρ νέος
νέας ἐπιθυμῇ, μὴ σποδεῖν αὐτὴν, πρὶν ἂν
τὴν γραῦν προκρούσῃ πρῶτον· ἢν δὲ μὴ θέλῃ
πρότερον προκρούειν, ἀλλ' ἐπιθυμῇ τῆς νέας,
ταῖς πρεσβυτέραις γυναιξὶν ἔστω τὸν νέον
ἕλκειν ἀνατεὶ, λαβομένας τοῦ παττάλου.
Νε. οἴμοι· Προκρούστης τήμερον γενήσομαι.
Γρ. β′. τοῖς γὰρ νόμοις τοῖς ἡμετέροισι πειστέον.
Νε. τί δ', ἢν ἀφαιρῆταί μ' ἀνὴρ τῶν δημοτῶν
ἢ τῶν φίλων ἐλθών τις;
Γρ. β′. ἀλλ' οὐ κύριος
ὑπὲρ μέδιμνον ἔστ' ἀνὴρ οὐδεὶς ἔτι.
Νε. ἐξωμοσία δ' οὐκ ἔστιν;
Γρ. β′. οὐ γὰρ δεῖ στροφῆς.

An. II. Ne cavilleris me, ô miser; sed huc domum sequere.

Ad. At enim mihi necesse non est, nisi quingentesimam annorum tuorum reipublicæ solvisti.

An. II. Per Venerem nihilominus obsequere: nam mirifice gaudeo, ubi cum tuis æqualibus dormio.

Ad. Ego vero mirifice gravor, siquando cum tuis æqualibus mihi dormiendum sit; neque ad id faciendum unquam adduci potero.

An. II. Sed, per Jovem, hoc te coget.

Ad. Hoc autem, quid est?

An. II. Decretum, juxta quod tibi ad me veniendum est.

Ad. Recita ipsum, quodnam tandem est.

An. II. En tibi recito: *Censuerunt mulieres, si vir juvenis puellam habere cupiat, eam non ante subagitare, quam aniculam prius permoluerit: sin nolit hanc prius permolere, at expetat juvenculam, liceat provectioribus ætate mulieribus juvenem illum trahere impune, mentula prehensum.*

Ad. Hei mihi! *Procrustes* hodie fiam.

An. II. Nostris scilicet legibus parendum est.

Ad. Quid si me eripiat ex popularibus aut ex amicis veniens quispiam?

An. II. At rei, quæ supra medimnum sit, nulli nunc viro competit auctoritas.

Ad. Ejuratio vero nulla est?

An. II. Non enim tergiversatione opus est.

AD. At enim mercatorem me esse causabor.

AN. II. At enim plorabis.

AD. Quid igitur oportet facere?

AN. II. Hac ad me sequi.

AD. Et hæc mihi faciendi necessitas est?

AN. II. Et Diomedea quidem.

AD. Substerne igitur primum aliquantulum origani, amputatosque palmites quatuor suppone, et vittis caput cinge, et adpone ampullas, et lustralis aquæ urceum pro foribus statue.

AN. II. Immo etiam coronam adhuc emes mihi.

AD. Ita, per Jovem; si modo consumtis cereis forte superes: arbitror enim te, statim atque intro ingressa fueris, morituram.

PUEL. Quo hunc trahis tu?

AN. II. Eum, qui meus est, domum induco.

PUEL. At non sapienter id facis: non enim ætatem habet, ut tecum dormiat, qui tantilla ætate est: quandoquidem mater ei potius, quam uxor esses. Proinde si legem hanc constituatis, totum orbem Œdipis replebitis.

AN. II. O tervenefica, præ invidia hunc sermonem commentata venis. At ego te ulciscar.

AD. Per Jovem Servatorem, gratum mihi fecisti, ô mel meum, hanc anum a me amovens. Quare pro his meritis ad vesperum gratiam tibi magnam et crassam referam.

AN. I. Heus, heus tu, quonam huncce trahis, contra legem, qua cautum est scilicet, ut is prius mecum dormiat?

Νε. ἀλλ᾽ ἔμπορος εἶναι σκήψομαι.

Γρ. β′. κλαύσει γε σύ.

Νε. τί δῆτα χρὴ δρᾷν;

Γρ. β′. δεῦρ᾽ ἀκολουθεῖν ὡς ἐμέ.

Νε. καὶ ταῦτ᾽ ἀνάγκη μοι ᾽στί;

Γρ. β′. Διομήδειά γε.

Νε. ὑποστόρεσαί νυν πρῶτα τῆς ὀριγάνου,
καὶ κλήμαθ᾽ ὑπόθου ξυγκλάσασα τέτταρα,
καὶ ταινίωσαι, καὶ παράθου τὰς ληκύθους,
ὕδατός τε κατάθου τοὔστρακον πρὸ τῆς θύρας.

Γρ. β′. ἦ μὴν ἔτ᾽ ὠνήσει σὺ καὶ στεφάνην ἐμοί.

Νε. νὴ τὸν Δί᾽, ἤν περιῇς γε που τῶν κηρίνων.
οἶμαι γὰρ ἔνδον διαπεσεῖσθαί σ᾽ αὐτίκα.

Νε. ποῖ τοῦτον ἕλκεις σύ;

Γρ. β′. τὸν ἐμαυτῆς εἰσάγω.

Νε. οὐ σωφρονοῦσά γ᾽. οὐ γὰρ ἡλικίαν ἔχει
παρά σοι καθεύδειν τηλικοῦτος ὤν· ἐπεὶ
μήτηρ ἂν αὐτοῦ μᾶλλον εἴης ἢ γυνή.
ὥστ᾽ εἰ καταστήσεσθε τοῦτον τὸν νόμον,
τὴν γῆν ἅπασαν Οἰδιπόδων ἐμπλήσετε.

Γρ. β′. ὦ παμβδέλυρα, φθονοῦσα τόνδε τὸν λόγον
ἐξεῦρες· ἀλλ᾽ ἐγώ σε τιμωρήσομαι.

Νε. νὴ τὸν Δία τὸν Σωτῆρα, κεχάρισαί γ᾽ ἐμοί,
ὦ γλυκύτατον, τὴν γραῦν ἀπαλλάξασά μου·
ὥστ᾽ ἀντὶ τούτων τῶν ἀγαθῶν εἰς ἑσπέραν
μεγάλην ἀποδώσω καὶ παχεῖάν σοι χάριν.

Γρ. α′. αὕτη σύ, ποῖ παραβᾶσα τόνδε τὸν νόμον
ἕλκεις, παρ᾽ ἐμοὶ τῶν γραμμάτων εἰρηκότων

προτερον καθεύδειν αὐτόν;
Νε. οἴμοι δείλαιος.
πόθεν ἐξέκυψας, ὦ κάκιστ' ἀπολουμένη;
τοῦτο γὰρ ἐκείνου τὸ κακὸν ἐξωλέστερον.
Γρ. α'. βάδιζε δεῦρο.
Νε. μηδαμῶς με περιΐδῃς
ἑλκόμενον ὑπὸ τῆσδ', ἀντιβολῶ σ'.
Γρ. α'. ἀλλ' οὐκ ἐγὼ,
ἀλλ' ὁ νόμος ἕλκει σ'.
Νε. οὐκ ἐμέ γ', ἀλλ' Ἐμπουσά τις
ἐξ αἵματος φλύκταιναν ἠμφιεσμένη.
Γρ. α'. ἕπου, μαλακίων, δεῦρ', ἀνύσας, καὶ μὴ λάλει.
Νε. ἴθι νυν ἔασον ἐς ἄφοδον πρώτιστά με
ἐλθόντα θαῤῥῆσαι πρὸς ἐμαυτόν· εἰ δὲ μὴ,
αὐτοῦ τι δρῶντα πυῤῥὸν ὄψει μ' αὐτίκα
ὑπὸ τοῦ δέους.
Γρ. α'. θάῤῥει, βάδιζ'· ἔνδον χεσεῖ.
Νε. δέδοικα κἀγὼ, μὴ πλέον γ', ἢ βούλομαι.
ἀλλ' ἐγγυητάς σοι καταστήσω δύο
ἀξιόχρεως.
Γρ. α'. μή μοι καθίστη.
Γρ. γ'. ποῖ σὺ, ποῖ
χωρεῖς μετ' αὐτῆς;
Νε. οὐκ ἔγωγ'· ἀλλ' ἕλκομαι.
ἀτὰρ, ἥτις εἶ γε, πόλλ' ἀγαθὰ γένοιτό σοι,
ὅτι μ' οὐ περιεῖδες ἐπιτριβέντ'. ὦ Ἡράκλεις,
ὦ Πᾶνες, ὦ Κορύβαντες, ὦ Διοσκόρω,
τοῦτ' αὖ πολὺ τούτου τὸ κακὸν ἐξωλέστερον.

Ad. Væ mihi misero! undenam emersisti, ô perdita? nam hoc quidem malum illo altero perniciosius.

An. I. Huc ambula.

Ad. Haudquaquam, obsecro, patiare ab istac me trahi.

An. I. At non ego te traho, verum lex ipsa.

Ad. Non me tu quidem trahis, sed Empusa, cui saniosis pustulis totum corpus tumet.

An. I. Hac, ô mollicelle, sequere propere, et ne obloquitor.

Ad. Age ergo, sinito saltem ire me cacatum, ut animum interea recipiam; sin minus, hic tu me actutum præ metu rubrum quid facientem videbis.

An. I. Bono animo es; ambula, intus cacabis.

Ad. Quin metuo, ne plus etiam, quam volo. Sed sponsores tibi duos dabo idoneos.

An. I. Nullos volo.

An. III. Heus, heus, quo tu cum ista ambulas?

Ad. Non ambulo, sed trahor. Verum, quæcunque sis, Dii tibi multa bona dederint, quæ me male haberi haud pateris. At at, ô Hercules, ô Panes, ô Corybantes, ô Castores, quanto hoc malum illo altero etiam perniciosius est! at quid hoc tan-

dem, obsecro, negoti est? an cerussæ plena simia, vel anuis spectrum huc ex Orco reversum?

An. III. Ne me irrideas; sed hac sequere.

An. I. Hac quidem ad me.

An. III. Nunquam enim te amittam.

An. I. Neque ipsa quoque.

Ad. Distrahetis me, ô male perituræ.

An. III. Certe enim ex lege oportuit te mihi morigerari.

An. I. Minime, si quæ alia deformior anus intervenerit.

Ad. At vero si a vobis, ô vetulæ, absumtus fuero, qui tandem postea ad formosam illam accedam?

An. III. Tu quidem ipse dispicias: interim tibi hoc faciundum, quod volo.

Ad. Utra vero vestrarum subagitata defungar?

An. I. Nescis? huc veni.

Ad. Hæc igitur me dimittat.

An. III. Immo huc ad me veni.

Ad. Sane quidem, si me ista dimittat.

An. I. At ecastor ego te haud dimisero.

An. III. Neque pol ego.

Ad. Molestæ vero portitores essetis.

An. I. Quid ita?

Ad. Quia vectores hinc illinc trahentes deartuaretis.

An. I. Huc tacitus veni.

An. III. Non, per Jovem, sed ad me.

Ad. Plane res est secundum Cannoni decretum: videlicet diremtum me futuere oportet. Sed qui tandem fieri poterit, ut ambas, quasi remos duos, agitem?

ἀτὰρ τί τὸ πρᾶγμ' ἔστ', ἀντιβολῶ, τουτί ποτε;
πότερον πίθηκος ἀνάπλεως ψιμυθίου,
ἢ γραῦς ἀνεστηκυῖα παρὰ τῶν πλειόνων;
Γρ. γ'. μὴ σκῶπτέ μ', ἀλλὰ δεῦρ' ἕπου.
Γρ. α'. δευρὶ μὲν οὖν.
Γρ. γ'. ὡς οὐκ ἀφήσω σ' οὐδέποτ'.
Γρ. α'. οὐδὲ μὴν ἐγώ.
Νε. διασπάσεσθέ μ', ὦ κακῶς ἀπολούμεναι.
Γρ. γ'. ἐμοὶ γὰρ ἀκολουθεῖν σ' ἔδει κατὰ τὸν νόμον.
Γρ. α'. οὐκ, ἢν ἑτέρα γε γραῦς ἔτ' αἰσχίων φανῇ.
Νε. ἢν οὖν ὑφ' ὑμῶν πρῶτον ἀπόλωμαι κακῶς,
φέρε, πῶς ἐπ' ἐκείνην τὴν καλὴν ἀφίξομαι;
Γρ. γ'. αὐτὸς σκόπει σύ· ταδὶ δέ σοι ποιητέον.
Νε. ποτέρας προτέρας οὖν κατελάσας ἀπαλλαγῶ;
Γρ. α'. οὐκ οἶσθα; βαδιεῖ δεῦρ'.
Νε. ἀφέτω νύν μ' αὑτηί.
Γρ. γ'. δευρὶ μὲν οὖν ἴθ' ὡς ἔμ'.
Νε. ἤν γ' ἡδί μ' ἀφῇ.
Γρ. α'. ἀλλ' οὐκ ἀφήσω μὰ Δία σ'.
Γρ. γ'. οὐδὲ μὴν ἐγώ.
Νε. χαλεπαί γ' ἂν ἦστε γενόμεναι πορθμῆς.
Γρ. α'. τιή;
Νε. ἕλκοντε τοὺς πλωτῆρας ἂν ἀπεκναίετε.
Γρ. α'. σιγῇ βάδιζε δεῦρο.
Γρ. γ'. μὰ Δί', ἀλλ' ὡς ἐμέ.
Νε. τουτὶ τὸ πρᾶγμα κατὰ τὸ Καννώνου σαφῶς
ψήφισμα, βινεῖν δεῖ με διαλελημμένον.
πῶς οὖν δικωπεῖν ἀμφοτέρας δυνήσομαι;

Γρ. α΄. καλῶς, ἐπειδὰν καταφάγῃς βολβῶν χύτραν.
Νε. οἴμοι κακοδαίμων, ἐγγὺς ἤδη τῆς θύρας
ἑλκόμενος εἴμ᾽.
Γρ. γ΄. ἀλλ᾽ οὐδὲν ἔσται σοι πλέον.
ξυνεσπεσοῦμαι γὰρ μετὰ σοῦ.
Νε. μὴ πρὸς θεῶν.
ἑνὶ γὰρ ξυνέχεσθαι κρεῖττον ἢ δυοῖν κακοῖν.
Γρ. γ΄. νὴ τὴν Ἑκάτην, ἐάν τε βούλῃ γ᾽, ἤν τε μή.
Νε. ὢ τρισκακοδαίμων, εἰ γυναῖκα δεῖ σαπρὰν
βινεῖν ὅλην τὴν νύκτα καὶ τὴν ἡμέραν·
κᾆπειτ᾽, ἐπειδὰν τῆσδ᾽ ἀπαλλαγῶ, πάλιν
Φρύνην ἔχουσαν λήκυθον πρὸς ταῖς γνάθοις.
ἆρ᾽ οὐ κακοδαίμων εἰμί; βαρυδαίμων μὲν οὖν,
νὴ τὸν Δία τὸν Σωτῆρ᾽, ἀνὴρ, καὶ δυστυχὴς,
ὅστις τοιούτοις θηρίοις ξυνήξομαι.
ὅμως δ᾽, ἐάν τι πολλὰ πολλάκις πάθω
ὑπὸ ταῖνδε ταῖν κασαλβάδοιν, δεῦρ᾽ ἐσπλέων,
θάψαι μ᾽ ἐν αὐτῷ τῷ στόματι τῆς ἐσβολῆς·
καὶ τὴν ἄνωθεν ἐπιπολῆς τοῦ σήματος
ζῶσαν καταπιττώσαντας, εἶτα τὼ πόδε
μολυβδοχοήσαντας κύκλῳ περὶ τὰ σφυρὰ,
ἄνω ᾽πιθεῖναι πρόφασιν ἀντὶ ληκύθου.
Χο. (λείπει κομμάτιον τοῦ Χοροῦ.)
Θε. ὢ μακάριος μὲν δῆμος, εὐδαίμων δ᾽ ἐγὼ,
αὐτή τε μοι δέσποινα μακαριωτάτη,
ὑμεῖς δ᾽ ὅσαι πάρεστ᾽ ἐπὶ ταῖσδε ταῖς θύραις,
οἱ γείτονές θ᾽ ἅπαντες, οἵ τε δημόται,
ἐγώ τε πρὸς τούτοισιν ἡ διάκονος,

An. I. Facile istuc, si ollam bulborum comederis.

Ad. Væ misero mihi! propius jam ad ostium trahor.

An. III. Sed nihil promovebis: una enim tecum intro me conjiciam.

Ad. Ne faxis, per deos: uno enim malo premi melius est quam duobus.

An. III. Per Hecaten, velis nolis, a te non divellar.

Ad. O me ter miserum, siquidem diem integrum et noctem integram putrida anus subigenda est: tum postquam hac defunctus fuero, denuo Phryne altera repetenda erit, quæ ampullam ad maxillas habet. Annon igitur ego infelix sum? certe iratis diis natus, per Jovem Servatorem, et infortunatus, qui cum hujusmodi belluis natabo. Tamen mementote, si quid mihi acciderit, sæpius coacto ab hisce impuratis scortis intro navigare, sepelire me in ipso aditus ostio; superstitemque, cui immortuus fuero, illam in summo tumulo, postquam eam fervida pice obleveritis, pedesque ejus plumbo malleolis circumfuso muniveritis, superimponere loco ampullæ.

Chor. (*Deest Chori cantilena.*)

Fam. Felicem vero Atticum populum; me quoque non minus felicem; heram vero meam longe omnium felicissimam! Vos quoque felices estis, quæ juxta fores nostras adestis, vicinique omnes et populares nostri: felix cum illis ego quoque ancilla, quæ caput perunxi unguentis, pro Jupiter! ut bonis!

sed ista omnia longe longeque superant amphorulæ vino Thasio plenæ: hujus enim odor in capite diutius remanet: illa autem marcescentia cito evanescunt. Proinde multo, at quam multo, ô dii! meliores sunt amphorulæ. Infunde ergo merum, tota nocte lætiorem me reddet, vinum illud eligens, quod maxime odoratum sit. Sed, ô mulieres, dicite mihi herum meum, maritum dominæ meæ, ubi sit.

CHOR. Istic si maneas, nobis videris eum repertura.

FAM. Sane vero; nam eccum ad cœnam venit. O here, ô fortunate, et terbeate.

HER. Egone?

FAM. Sane ecastor tu quidem, ut nemo alius. Te enim quis alius existat magis beatior, qui, quum plures triginta millibus civium in urbe sint, solus tamen ex illis impransus es.

CHOR. Prorsus felicem hominem narras.

FAM. Quo tandem? quo abis?

HER. Ad cœnam.

FAM. Sane, per Venerem, longe omnium postremus. Tamen jussit me hera ut te adsumerem, et una tecum has puellas ducerem. Vini autem Chii copia magna relicta est, et multæ aliæ res bonæ. Itaque ne cessetis. Tum si quis spectatorum nobis favet, et judicum si quis non aliud, quam jus, respicit,

ἥτις μεμύρισμαι τὴν κεφαλὴν μυρώμασιν,
ἀγαθοῖσιν, ὦ Ζεῦ· πολὺ δ' ὑπερπέπαικεν αὖ
τούτων ἁπάντων τὰ Θάσι' ἀμφορείδια.
ἐν τῇ κεφαλῇ γὰρ ἐμμένει πολὺν χρόνον·
τὰ δ' ἄλλ' ἀπανθήσαντα πάντ' ἀπέπτετο·
ὥστ' ἐστὶ πολὺ βέλτιστα, πολὺ δῆτ', ὦ θεοί.
κέρασον ἄκρατον, εὐφρανεῖ τὴν νύχθ' ὅλην,
ἐκλεγομένη ὅ τι ἂν μάλιστ' ὀσμὴν ἔχῃ.
ἀλλ', ὦ γυναῖκες, φράσατέ μοι τὸν δεσπότην,
τὸν ἄνδρ', ὅπου 'στὶ, τῆς ἐμῆς κεκτημένης.
Χο. αὐτοῦ μένουσ' ἡμῖν γ' ἂν ἐξευρεῖν δοκεῖς.
Θε. μάλισθ'· ὁδὶ γὰρ ἐπὶ τὸ δεῖπνον ἔρχεται.
ὦ δέσποτ', ὦ μακάριε, καὶ τρισόλβιε.
Δε. ἐγώ;
Θε. σὺ μέντοι, νὴ Δί', ὥς γ' οὐδεὶς ἀνήρ.
τίς γὰρ γένοιτ' ἂν μᾶλλον ὀλβιώτερος,
ὅστις, πολιτῶν πλεῖον ἢ τρισμυρίων
ὄντων τὸ πλῆθος, οὐ δεδείπνηκας μόνος.
Χο. εὐδαιμονικόν γ' ἄνθρωπον εἴρηκας σαφῶς.
Θε. ποῖ, ποῖ βαδίζεις;
Δε. ἐπὶ τὸ δεῖπνον ἔρχομαι.
Θε. νὴ τὴν 'Αφροδίτην, πολύ γ' ἁπάντων ὕστατος.
ὅμως δ' ἐκέλευε συλλαβοῦσάν μ' ἡ γυνὴ
ἄγειν σε, καὶ τασδὶ μετὰ σοῦ τὰς μείρακας.
οἶνος δὲ Χῖος ἐστὶ περιλελειμμένος
καὶ τἄλλ' ἀγαθά. πρὸς ταῦτα μὴ βραδύνετε,
καὶ τῶν θεατῶν εἴ τις εὔνους τυγχάνει,
καὶ τῶν κριτῶν εἰ μή τις ἑτέρωσε βλέπει,

ἴτω μεθ' ἡμῶν· πάντα γὰρ παρέξομεν.
οὐκοῦν ἅπασι δῆτα γενναίως ἐρεῖς,
καὶ μὴ παραλείψεις μηδέν', ἀλλ' ἐλευθέρως
καλεῖν γέροντα, μειράκιον, παιδίσκον· ὡς
τὸ δεῖπνον αὐτοῖς ἔστ' ἐπεσκευασμένον
ἁπαξάπασιν, ἢν ἀπίωσιν οἴκαδε.
Χο. ἐγὼ δὲ πρὸς τὸ δεῖπνον ἤδη 'πείξομαι,
ἔχουσά τοι καὶ δᾷδα ταυτηνὶ καλῶς.
τί δῆτα διατρίβεις ἔχων, ἀλλ' οὐκ ἄγεις
τασδὶ λαβών; ἐν ὅσῳ δὲ καταβαίνεις, ἐγὼ
ἐπᾴσομαι μέλος τι μελλοδειπνικόν.
σμικρὸν δ' ὑποθέσθαι τοῖς κριταῖσι βούλομαι·
τοῖς σοφοῖς μὲν, τῶν σοφῶν μεμνημένους κρίνειν ἐμέ·
τοῖς γελῶσι δ' ἡδέως, διὰ τὸν γέλων κρίνειν ἐμέ·
σχεδὸν ἅπαντας οὖν κελεύω δηλαδὴ κρίνειν ἐμέ.
μηδὲ τὸν κλῆρον γενέσθαι μηδὲν ἡμῖν αἴτιον,
ὅτι προείληχ'· ἀλλ' ἅπαντα ταῦτα χρὴ μεμνημένους
μὴ 'πιορκεῖν, ἀλλὰ κρίνειν τοὺς χοροὺς ὀρθῶς ἀεί·
μηδὲ ταῖς κακαῖς ἑταίραις τὸν τρόπον προσεικέναι,
αἳ μόνον μνήμην ἔχουσι τῶν τελευταίων ἀεί·
ὢ, ὤ, ὥρα δὴ, φίλαι
γυναῖκες, εἴπερ μέλλομεν τὸ χρῆμα δρᾷν,
ἐπὶ τὸ δεῖπνον ὑπανακινεῖν. Κρητικῶς οὖν τὼ πόδε
καὶ σὺ κίνει.
Ημ. τοῦτο δρῶ.
Χο. καὶ τάσδε νῦν λαγαρὰς
τοῖν σκελίσκοιν τὸν ῥυθμόν. τάχα γὰρ ἔπεισι
λεπαδοτεμαχοσελαχογαλεο-

veniat nobiscum: nam iis omnia præbebimus. Itaque quod dico, liberaliter dices omnibus, et cave quemquam omiseris; sed passim voca senes, adolescentes, pueros; nam ipsis cœna parata est omnino omnibus, si nempe quisque domum suam abierit.

CHOR. Ipsa autem jam ad cœnam festinabo, hanc facem pulchre et decore manu gestans. At tu, quæso, quid ita cunctare, neque tecum ducis has puellas? Dum autem ipse descendas, ego canticum accinam aliquod cœnaturis aptum.

Nunc judices aliquid monere volo, ut qui inter illos sapientes sunt, de me judicent, eorum memores, quæ sapienter dicta a me audierunt: tum ut qui lubenter rident, ii de me judicent, memores quam festive et ridicule multa protulerim. Itaque, ni fallor, fere omnes de me ferre sententiam jubeo. Neque nobis obsit, quod ductis sortibus primi prodierimus; sed eos horum omnium memores condecet, servata jurisjurandi fide, de Choris semper ex merito judicare, neque improbarum meretricum morem imitari, quæ semper postrema tantum benefacta in memoria habent. O, ô, nunc tempus est, amicæ mulieres, si rem agere volumus, subsultim ad cænam ire: Cretico igitur rhythmo move tu pedes.

SEM. Hoc quoque facio.

CHOR. Et has quoque leves agili crure ad rhythmum moveri. Nam mox adponentur ostrea, salsamenta, cartilaginosi pisces,

mustelli, reliquiæ calvariarum cum acri intrito, laserpitium cum melle interfuso, turdi, merulæ, columbæ, gallinaceorum tosta capitula, cincli, liviæ, leporinæ carnes cum intinctu defruti, cum alis. Tu itaque, his auditis, propere et celeriter patellam sume et ovum, dein festina, ut cœnes.

Sem. Sed jam vorant alii.

Chor. In altum tollimini crure agili, euæ: cœnabimus, parta victoria lætæ, euœ, euæ.

κρανιολειψανοδριμυποτιτριμματο-
σιλφιοπαραομελιτοκατακεχυμενο-
κιχλεπικοσσυφοπεριστερα-
λεκτρυονοπτεκεφαλλιοκιγκλοπε-
λειολαγωοσιραιοβαφητραγανοπτερύγων.
σὺ δὲ ταῦτ᾽ ἀκροασάμενος ταχὺ καὶ ταχέως
λαβὲ τρυβλίον· εἶτα λαβὼν κόνισαι
λέκιθον, ἵν᾽ ἐπιδειπνῇς.
Ημ. ἀλλὰ λαιμάττουσί που.
Χο. αἴρεσθ᾽ ἄνω· ἰαὶ εὐαί.
δειπνήσομεν εὐοὶ εὐαὶ,
εὐαῖως ἐπινίκι᾽ εὐαὶ, εὐαὶ, εὐαὶ, εὐαὶ, εὐαί.

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ

ΝΕΦΕΛΑΙ.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.
ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ.
ΘΕΡΑΠΩΝ Στρεψιάδου.
ΜΑΘΗΤΑΙ Σωκράτους.
ΣΩΚΡΑΤΗΣ.
ΧΟΡΟΣ ΝΕΦΕΛΩΝ.
Ο ΔΙΚΑΙΟΣ ΛΟΓΟΣ.
Ο ΑΔΙΚΟΣ ΛΟΓΟΣ.
ΠΑΣΙΑΣ δανειστής.
ΜΑΡΤΥΣ Πασίου.
ΑΜΥΝΙΑΣ δανειστής.
ΧΑΙΡΕΦΩΝ.

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ

Ν Ε Φ Ε Λ Α Ι.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ, ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ, ΘΕΡΑΠΩΝ, ΜΑΘΗΤΗΣ, ΣΩΚΡΑΤΗΣ, ΧΟΡΟΣ.

Στ. ΙΟΥ, ἰού.
ὦ Ζεῦ βασιλεῦ, τὸ χρῆμα τῶν νυκτῶν ὅσον
ἀπέραντον. οὐδέποθ' ἡμέρα γενήσεται;
καὶ μὴν πάλαι γ' ἀλεκτρυόνος ἤκουσ' ἐγώ.
οἱ δ' οἰκέται ῥέγκουσιν· ἀλλ' οὐκ ἂν πρὸ τοῦ.
ἀπόλοιο δῆτ', ὦ πόλεμε, πολλῶν οὕνεκα,
ὅτι οὐδὲ κολάσαι 'ξεστί μοι τοὺς οἰκέτας.
ἀλλ' οὐδ' ὁ χρηστὸς οὑτοσὶ νεανίας
ἐγείρεται τῆς νυκτὸς, ἀλλὰ πέρδεται
ἐν πέντε σισύραις ἐγκεκορδυλημένος.
ἀλλ', εἰ δοκεῖ, ῥέγκωμεν ἐγκεκαλυμμένοι.- - -
'Αλλ' οὐ δύναμαι δείλαιος εὕδειν, δακνόμενος

ARISTOPHANIS

NUBES.

Streps. Eheu, eheu! O supreme Jupiter, satin' infinita res est noctium? nunquamne dies fiet? Atqui dudum ego audivi gallum. Servi tamen stertunt: at antehac id non ausi fuissent. Pereas itaque, Bellum, multis de causis, tum vero quia nec servos castigare mihi licet. Sed neque bonus iste adolescens expergiscitur tota nocte; verum pedit, quinque lodicibus involutus. Sed, si videtur, stertamus obtecti.

At enim non possum dormire miser, qui mordeor a sumtibus,

et præsepi, et alieno ære, propter istum gnatum. Ille vero comam alens equitat, et bigas agit, et equos somniat: at ego pereo, quum video Lunam adducere vigesimos dies: nam usuræ procedunt.---Accende, puer, lucernam, et effer tabellas, ut sumtis illis recolam, quot sint quibus debeo, et usuras computem.---Age videam, quid debeo? Duodecim minas Pasiæ. Quamobrem duodecim minas Pasiæ? quonam eas insumsi? Quando coppatiam emi. Hei miser! utinam excussus mihi prius fuisset oculus lapide!

PHID. Philo, inique agis: persequere tuum ipsius curriculum.

STREPS. Hoc illud est malum, quod me perdidit: nam etiam dormiens rem equestrem animo agitat.

PHID. Quot cursibus peragitur curule certamen?

STREPS. Me quidem patrem tuum multis tu exagitas cursibus.---At enim quodnam me post Pasiam invasit æs alienum? Tres minæ pro curriculo et rotis Amyniæ.

PHID. Abduc equum domum, volutatum prius in pulvere.

STREPS. At, ô miser, evolvisti me ex meis bonis, siquidem aliis jam obnoxius sum e re judicata, alii autem pro usuris aiunt pignora se capturos.

PHID. Quæso, pater, quid ita anxius es, et tota nocte huc illuc te versas?

STREPS. Mordet me Demarchus quispiam e stragulis.

PHID. Sine me, ô bone, aliquantulum dormire.

STREPS. Dormi tu ergo: scito tamen æs istuc alienum

ὑπὸ τῆς δαπάνης, καὶ τῆς φάτνης, καὶ τῶν χρεῶν,
διὰ τουτονὶ τὸν υἱόν. ὁ δὲ κόμην ἔχων,
ἱππάζεταί τε, καὶ ξυνωρικεύεται,
ὀνειροπολεῖ θ' ἵππους· ἐγὼ δ' ἀπόλλυμαι,
ὁρῶν ἄγουσαν τὴν σελήνην εἰκάδας.
οἱ γὰρ τόκοι χωροῦσιν.--- ἅπτε, παῖ, λύχνον,
κἄκφερε τὸ γραμματεῖον, ἵν' ἀναγνῶ λαβὼν,
ὁπόσοις ὀφείλω, καὶ λογίσωμαι τοὺς τόκους.
φέρ' ἴδω, τί ὀφείλω; δώδεκα μνᾶς Πασίᾳ.
τοῦ δώδεκα μνᾶς Πασίᾳ; τί ἐχρησάμην;
ὅτ' ἐπριάμην τὸν κοππατίαν. οἴμοι τάλας.
εἴθ' ἐξεκόπην πρότερον τὸν ὀφθαλμὸν λίθῳ.
Φε. Φίλων, ἀδικεῖς. ἔλαυνε τὸν σαυτοῦ δρόμον.
Στ. τοῦτ' ἐστὶ τοῦτο τὸ κακὸν, ὅ μ' ἀπολώλεκεν.
ὀνειροπολεῖ γὰρ καὶ καθεύδων ἱππικήν.
Φε. πόσους δρόμους ἐλᾷ τὰ πολεμιστήρια;
Στ. ἐμὲ μὲν σὺ πολλοὺς τὸν πατέρ' ἐλαύνεις δρόμους.---
ἀτὰρ τί χρέος ἔβα με μετὰ τὸν Πασίαν;
τρεῖς μναῖ διφρίσκου καὶ τροχοῖν Ἀμυνίᾳ.
Φε. ἄπαγε τὸν ἵππον ἐξαλίσας οἴκαδε.
Στ. ἀλλ', ὦ μέλ', ἐξήλικας ἐμέ γ' ἐκ τῶν ἐμῶν,
ὅτε καὶ δίκας ὤφληκα, χ' ἅτεροι τόκου
ἐνεχυράσεσθαί φασιν.
Φε. ἐτεὸν, ὦ πάτερ,
τί δυσκολαίνεις, καὶ στρέφει τὴν νύχθ' ὅλην;
Στ. δάκνει με δήμαρχός τις ἐκ τῶν στρωμάτων.
Φε. ἔασον, ὦ δαιμόνιε, καταδαρθεῖν τι με.
Στ. σὺ μὲν οὖν κάθευδε· τὰ δὲ χρέα ταῦτ' ἴσθ' ὅτι

εἰς τὴν κεφαλὴν ἅπαντα τὴν σὴν τρέψεται.---
Φεῦ.
εἴθ' ὤφελ' ἡ προμνήστρι' ἀπολέσθαι κακῶς,
ἥτις με γῆμαι 'πῆρε τὴν σὴν μητέρα.
ἐμοὶ γὰρ ἦν ἄγροικος ἥδιστος βίος,
εὐρωτιῶν, ἀκόρητος, εἰκῆ κείμενος,
βρύων μελίτταις, καὶ προβάτοις, καὶ στεμφύλοις.
ἔπειτ' ἔγημα Μεγακλέους τοῦ Μεγακλέους
ἀδελφιδῆν, ἄγροικος ὢν, ἐξ ἄστεος,
σεμνήν, τρυφῶσαν, ἐγκεκοισυρωμένην.
ταύτην ὅτ' ἐγάμουν, ξυγκατεκλινόμην ἐγώ,
ὄζων τρυγός, τρασιᾶς, ἐρίων περιουσίας·
ἡ δ' αὖ, μύρου, κρόκου, καταγλωττισμάτων,
δαπάνης, λαφυγμοῦ, Κωλιάδος, Γενετυλλίδος.
οὐ μὴν ἐρῶ γ', ὡς ἀργὸς ἦν, ἀλλ' ἐσπάθα.
ἐγὼ δ' ἂν, αὐτῇ θοἰμάτιον δεικνὺς τοδὶ,
πρόφασιν, ἔφασκον· Ὦ γύναι, λίαν σπαθᾷς.
Θε. ἔλαιον ἡμῖν οὐκ ἔνεστ' ἐν τῷ λύχνῳ.
Στ. οἴμοι· τί γάρ μοι τὸν πότην ἧπτες λύχνον;
δεῦρ' ἔλθ', ἵνα κλάῃς.
Θε. διατί δῆτα κλαύσομαι;
Στ. ὅτι τῶν παχειῶν ἐνετίθεις θρυαλλίδων.---
Μετὰ ταῦθ', ὅπως νῷν ἐγένεθ' υἱὸς οὑτοσὶ,
ἐμοί τε δὴ καὶ τῇ γυναικὶ τῇ 'γαθῇ,
περὶ τοὐνόματος δὴ ταῦτ' ἐλοιδορούμεθα.
ἡ μὲν γὰρ ἵππον προσετίθει πρὸς τοὔνομα,
Ξάνθιππον, ἢ Χάριππον, ἢ Καλλιππίδην·
ἐγὼ δὲ τοῦ πάππου 'τιθέμην Φειδωνίδην.

omne in caput tuum recasurum.---Heu! utinam pessimis exemplis periisset pronuba illa, quæ me impulit, ut matrem tuam ducerem! Ruri enim agebam vitam suavissimam, squalidam, incomtam, neglectam, redundantem apibus et ovibus et fracibus. Postilla uxorem duxi Megaclis, Megaclis fili, ex sorore neptem, rusticus urbanam, superbam, luxuriosam. Cœsyræ moribus imbutam. Hanc postquam duxeram, cum ea cubabam olens mustum, ficus, lanarum copiam: illa vero unguentum, crocum, collabellata oscula, sumtus, heluationes, Coliadem et Genetyllidem. Non equidem dicam otiosam eam fuisse; sed texebat. Ego autem ei pallium hoc ostendens, eoque utens prætextu, dicere ei solebam: *Mulier, telam nimis densas.*

Fam. Oleum nobis non inest in lucerna.

Streps. Hei mihi! cur enim bibulam istam accendisti lucernam? huc accede, ut plores.

Fam. Cur, obsecro, plorem?

Streps. Quia e crassis ellychniis unum indidisti.---Post illa, quum nobis jam natus esset filius iste, mihi scilicet et bonæ illi mulieri, inter nos primum de nomine obortum est jurgium ad hanc modum. Illa quidem equum addebat nomini, *Xanthippum*, aut *Charippum*, aut *Callippidem* eum nuncupans: ego vero avi imponebam ei nomen *Phidonidem*. Hac-

tienus quidem processit concertatio: postea tandem convenit inter nos, et dedimus ei nomen *Phidippidi*. Hunc autem illa gnatum gremio complexa blande adloquebatur: *Quando tu grandis factus currum agitabis versus urbem, ut Megacles, croceo amictus pallio!* Ego autem dicebam: *Immo quando tu capras duces e Phelleo, ut pater tuus, renone indutus!* Sed meis dictis nequaquam paruit: verum fortunis meis equinum offudit morbum. Et nunc tota nocte mecum meditatus, viæ unam rationem inveni admirabiliter excellentem; quam si isti persuasero, salvus ero. Verum excitare prius ipsum volo. Quomodo ergo eum quam mollissime expergefaciam? quomodo? Phidippides, Phidippidisce!

PHID. Quid est, mi pater?

STREPS. Osculare me et manum cedo dexteram.

PHID. En. Quid est?

STREPS. Dic mihi, amas me?

PHID. Ita, Neptunum hunc testor Equestrem.

STREPS. Neutiquam mihi, quæso, Equestrem istum memora: hic enim deus est mihi causa malorum. Verum, si me corde revera amas, ô gnate, gere morem mihi.

PHID. Quid tibi ergo morem vis geram?

STREPS. Immuta quam ocissime mores tuos, et abi, ut discas, quæ ego jubebo.

PHID. Dic jam quid jubeas.

τέως μὲν οὖν ἐκρινόμεθ'· εἶτα τῷ χρόνῳ
κοινῇ ξυνέβημεν, κᾀθέμεθα Φειδιππίδην.
τοῦτον τὸν υἱὸν λαμβάνουσ' ἐκορίζετο;
Ὅταν σὺ μέγας ὢν ἅρμ' ἐλαύνῃς πρὸς πόλιν,
ὥσπερ Μεγακλέης, ξυστίδ' ἔχων - - - ἐγὼ δ' ἔφην·
Ὅταν μὲν οὖν τὰς αἶγας ἐκ τοῦ Φελλέως,
ὥσπερ ὁ πατήρ σου, διφθέραν ἐνημμένος - - -
ἀλλ' οὐκ ἐπίθετο τοῖς ἐμοῖς οὐδὲν λόγοις,
ἀλλ' ἵππερόν μου κατέχεεν τῶν χρημάτων.
νῦν οὖν ὅλην τὴν νύκτα φροντίζων, ὁδοῦ
μίαν εὗρον ἀτραπὸν δαιμονίως ὑπερφυᾶ,
ἣν, ἢν ἀναπείσω τουτονὶ, σωθήσομαι.
ἀλλ' ἐξεγεῖραι πρῶτον αὐτὸν βούλομαι.
πῶς δῆτ' ἂν ἥδιστ' αὐτὸν ἐπεγείραιμι; πῶς;
Φειδιππίδη, Φειδιππίδιον.
Φε. τί, ὦ πάτερ;
Στ. κύσον με, καὶ τὴν χεῖρα δὸς τὴν δεξιάν.
Φε. ἰδού. τί ἐστιν.
Στ. εἰπ' ἐμοὶ, φιλεῖς ἐμέ;
Φε. νὴ τὸν Ποσειδῶ τουτονὶ τὸν Ἵππιον.
Στ. μή μοι γε τοῦτον μηδαμῶς τὸν Ἵππιον.
οὗτος γὰρ ὁ θεὸς αἴτιός μοι τῶν κακῶν.
ἀλλ' εἴπερ ἐκ τῆς καρδίας μ' ὄντως φιλεῖς,
ὦ παῖ, πιθοῦ.
Φε. τί οὖν πίθωμαι δῆτά σοι;
Στ. ἔκστρεψον ὡς τάχιστα τοὺς σαυτοῦ τρόπους,
καὶ μάνθαν' ἐλθὼν ἃ ἂν ἐγὼ παραινέσω.
Φε. λέγε δὴ, τί κελεύεις;

Στ. καί τι πείσει;
Φε. πείσομαι,
νὴ τὸν Διόνυσον.
Στ. δεῦρό νύν γ' ἀπόβλεπε.
ὁρᾷς τὸ θύριον τοῦρο καὶ τῳκίδιον;
Φε. ὁρῶ. τί οὖν τοῦτ' ἐστὶν ἐτεὸν, ὦ πάτερ;
Στ. ψυχῶν σοφῶν τοῦτ' ἐστὶ φροντιστήριον.
ἐνταῦθ' ἐνοικοῦσ' ἄνδρες, οἳ τὸν οὐρανὸν
λέγοντες ἀναπείθουσιν, ὡς ἔστιν πνιγεὺς,
κᾆστιν περὶ ἡμᾶς οὗτος· ἡμεῖς δ' ἄνθρακες.
οὗτοι διδάσκουσ', ἀργύριον ἤν τις διδῷ,
λέγοντα νικᾷν καὶ δίκαια κᾄδικα.
Φε. εἰσὶν δὲ τίνες;
Στ. οὐκ οἶδ' ἀκριβῶς τοὔνομα·
μεριμνοφροντισταὶ καλοί τε κἀγαθοί.
Φε. αἰβοῖ· πονηροί γ', οἶδα. τοὺς ἀλαζόνας,
τοὺς ὠχριῶντας, τοὺς ἀνυποδήτους λέγεις,
ὧν ὁ κακοδαίμων Σωκράτης καὶ Χαιρεφῶν.
Στ. ἦ, ἦ, σιώπα· μηδὲν εἴπῃς νήπιον.
ἀλλ' εἴ τι κήδει τῶν πατρῴων ἀλφίτων,
τούτων γενοῦ μοι, σχασάμενος τὴν ἱππικήν.
Φε. οὐκ ἂν, μὰ τὸν Διόνυσον, εἰ δοίης γ' ἐμοὶ
τοὺς Φασιανοὺς, οὓς τρέφει Λεωγόρας.
Στ. ἴθ', ἀντιβολῶ σ', ὦ φίλτατ' ἀνθρώπων ἐμοὶ,
ἐλθὼν διδάσκου.
Φε. καὶ τί σοι μαθήσομαι;
Στ. εἶναι παρ' αὐτοῖς φασὶν ἄμφω τὼ λόγω,
τὸν κρείττον', ὅστις ἐστὶ, καὶ τὸν ἥττονα.

STREPS. Obtemperabisne aliquantum mihi?

PHID. Obtemperabo, ita me Bacchus amet.

STREPS. Huc ergo converte oculos. Viden' ostiolum hoc et domunculam?

PHID. Video: at, quæso, quid est hoc, pater?

STREPS. Animarum sapientum hæc est schola. Hic habitant viri, qui sermonibus alios ad credendum inducunt, cœlum esse furnum, qui circa nos siet, nos autem esse carbones. Ipsi docent, si quis pecuniam ipsis det, quo pacto quis dicendo vincat et justam et injustam causam.

PHID. Quinam vero sunt?

STREPS. Non callide novi nomen: sunt viri boni, meditationibus dediti.

PHID. Au! miseri illi quidem; novi. Jactatores illos luridos et discalceatos dicis, quorum unus est perditus ille Socrates, itemque Chærephon.

STREPS. Ah, ah! tace; ne stulte loquere. Verum si qua te tangit cura paterni victus, fi mihi unus horum, et rem equestrem missam face.

PHID. Non facerem, ita me Bacchus amet, etiamsi dares mihi Phasianos illos, quos alit Leogoras.

STREPS. Eja obsecro, hominum mihi carissime, abi et te doceri sine.

PHID. Et quid tibi discam?

STREPS. Aiunt apud eos esse geminos hos sermones: meliorem nempe, quisquis ille sit, et pejorem: istorum sermonum

alterum, pejorem inquam, aiunt vincere, etiamsi injustissima dicat. Si itaque disceres mihi injustum illum sermonem, quæcunque nunc propter te debeo, istorum nihil quicquam, ne obolum quidem, cuipiam solverem.

PHID. Haud sane tibi obtemperabo: non enim sustinerem adspicere equites, si mihi color vultus corruptus esset.

STREPS. Non itaque amplius, ita mihi Ceres propitia sit, de meis comedes, neque ipsus, neque jugalis equus, neque samphora; sed exigam te domo in malam rem.

PHID. Sed me sine equis esse non patietur avunculus meus Megacles. At domum ingrediar; te vero negligam.

STREPS. Sed non ego tamen, postquam cecidi, jacebo. Verum, invocatis diis, in scholam ibo, et memet ipse docendum dabo. Quomodo ergo, quum senex sim, et obliviosus, et tardus, sermonum exquisitorum subtilitates addiscam? Eundum est. Quid multum cunctor, et non potius ostium pulto? Puer, heus puer!

DISC. Facesse hinc in malam rem. Quis est qui pultavit fores?

STREPS. Phidonis filius Strepsiades Cicynnensis.

DISC. Rusticus utique es, qui inconsiderate januam tam improbe calcitrasti, et cogitationem, quam animo conceperam, mihi excussisti.

STREPS. Ignosce mihi; procul enim hinc habito ruri. Sed dic mihi, quodnam erat illud, quod tibi ex animo excussi?

DISC. Sed fas non est hæc cuiquam dicere, nisi discipulis.

STREPS. Mihi ergo audacter dicito: ipsus enim venio in scholam discipulus.

τούτοιν τὸν ἕτερον τοῖν λόγοιν, τὸν ἥττονα.
νικᾷν λέγοντα φασὶ τἀδικώτερα.
ἢν οὖν μάθῃς μοι τὸν ἄδικον τοῦτον λόγον,
ἃ νῦν ὀφείλω διὰ σὲ, τούτων τῶν χρεῶν
οὐκ ἂν ἀποδοίην οὐδ' ἂν ὀβολὸν οὐδενί.

Φε. οὐκ ἂν πιθοίμην. οὐ γὰρ ἂν τλαίην ἰδεῖν
τοὺς ἱππέας, τὸ χρῶμα διακεκναισμένος.

Στ. οὐκ ἄρα, μὰ τὴν Δήμητρα, τῶν γ' ἐμῶν ἔδει,
οὔτ' αὐτὸς, οὔθ' ὁ ζύγιος, οὔθ' ὁ σαμφόρας·
ἀλλ' ἐξελῶ σ' ἐς κόρακας ἐκ τῆς οἰκίας.

Φε. ἀλλ' οὐ περιόψεταί μ' ὁ θεῖος Μεγακλέης
ἄνιππον. ἀλλ' εἴσειμι, σοῦ δ' οὐ φροντιῶ.

Στ. ἀλλ' οὐδ' ἐγὼ μέντοι πεσών γε κείσομαι·
ἀλλ' εὐξάμενος τοῖσιν θεοῖς, διδάξομαι
αὐτὸς, βαδίζων εἰς τὸ φροντιστήριον.
πῶς οὖν γέρων ὤν, κἀπιλήσμων, καὶ βραδὺς,
λόγων ἀκριβῶν σχινδαλάμους μαθήσομαι;
ἰτητέον. τί ταῦτ' ἔχων στραγγεύομαι,
ἀλλ' οὐχὶ κόπτω τὴν θύραν; παῖ, παιδίον.

Μα. βάλλ' ἐς κόρακας. τίς ἔσθ' ὁ κόψας τὴν θύραν;

Στ. Φείδωνος υἱὸς Στρεψιάδης Κικυννόθεν.

Μα. ἀμαθής γε, νὴ Δί', ὅστις οὑτωσὶ σφόδρα
ἀπεριμερίμνως τὴν θύραν λελάκτικας,
καὶ φροντίδ' ἐξήμβλωκας ἐξευρημένην.

Στ. ξύγγνωθί μοι· τηλοῦ γὰρ οἰκῶ τῶν ἀγρῶν.
ἀλλ' εἰπέ μοι τὸ πρᾶγμα τοὐξημβλωμένον.

Μα. ἀλλ' οὐ θέμις πλὴν τοῖς μαθηταῖσιν λέγειν.

Στ. λέγε νυν ἐμοὶ θαῤῥῶν. ἐγὼ γὰρ οὑτοσὶ

ἥκω μαθητὴς εἰς τὸ φροντιστήριον.
Μα. λέξω. νόμισαι δέ σε ταῦτα χρὴ μυστήρια.
ἀνήρετ' ἄρτι Χαιρεφῶντα Σωκράτης
ψύλλαν, ὁπόσους ἅλλοιτο τοὺς αὑτῆς πόδας.
δακοῦσα γὰρ τοῦ Χαιρεφῶντος τὴν ὀφρῦν,
ἐπὶ τὴν κεφαλὴν τοῦ Σωκράτους ἀφήλατο.
Στ. πῶς δῆτα τοῦτ' ἐμέτρησε;
Μα. δεξιώτατα.
κηρὸν διατήξας, εἶτα τὴν ψύλλαν λαβὼν
ἐνέβαψεν εἰς τὸν κηρὸν αὐτῆς τὼ πόδε·
κᾆτα ψυγείσῃ περιέφυσαν Περσικαί.
ταύτας ὑπολύσας, ἀνεμέτρει τὸ χωρίον.
Στ. ὦ Ζεῦ βασιλεῦ, τῆς λεπτότητος τῶν φρενῶν.
Μα. τί δῆτ' ἄν, ἕτερον εἰ πύθοιο Σωκράτους
φρόντισμα;
Στ. ποῖον; ἀντιβολῶ, κάτειπέ μοι.
Μα. ἀνήρετ' αὐτὸν Χαιρεφῶν ὁ Σφήττιος,
ὁπότερα τὴν γνώμην ἔχοι, τὰς ἐμπίδας
κατὰ τὸ στόμ' ᾄδειν, ἢ κατὰ τοὐῤῥοπύγιον.
Στ. τί δῆτ' ἐκεῖνος εἶπε περὶ τῆς ἐμπίδος;
Μα. ἔφασκεν εἶναι τοὔντερον τῆς ἐμπίδος
στενόν· διαλέπτου δ' ὄντος αὐτοῦ, τὴν πνοὴν
βίᾳ βαδίζειν εὐθὺ τοὐῤῥοπυγίου·
ἔπειτα κοῖλον πρὸς στενῷ προσκείμενον
τὸν πρωκτὸν ἠχεῖν ὑπὸ βίας τοῦ πνεύματος.
Στ. σάλπιγξ ὁ πρωκτός ἐστιν ἄρα τῶν ἐμπίδων.
ὦ τρισμακάριος τοῦ διεντερεύματος.
ἦ ῥᾳδίως φεύγων ἂν ἀποφύγοι δίκην,

Disc. Dicam: sed credere debes mysteria hæc esse. Modo interrogabat Chærephontem Socrates, pulex quot suos ipsius saltaret pedes: quum enim momordisset Chærephontis supercilium, in caput Socratis inde saltavit.

Streps. Quomodo, quæso, istud metitus est?

Disc. Scite admodum. Cera liquefacta, deinde pulice prehenso, immersit pedes ejus in ceram: post, refrigerato pulici adhæserunt calcei Persici, quos ille detraxit, iisque spatium dimetitus est.

Streps. O supreme Jupiter, quanta subtilitas mentis!

Disc. Quid vero, si aliud Socratis audias inventum?

Streps. Quale? obsecro, enarra mihi.

Disc. Interrogabat ipsum Chærephon Sphettius, utrum putaret culices ore canere, an vero podice.

Streps. Quid, quæso, nam dicebat ille de culice?

Disc. Intestinum culicis dicebat esse angustum: per illud autem tenue flatum vi pergere versus podicem: deinde angusto intestino adjacentem cavum podicem flatus violentia sonare.

Streps. Tuba itaque est podex culicum. O ter beatus ob perspectam intestini naturam! Facile hercle reus absolvetur, qui tam bene norit intestinum culicis.

Disc. Nuper vero sublimis cogitatio abrepta ei fuit a stellione.

Streps. Quomodo? dic mihi.

Disc. Dum noctu investigabat ille Lunæ vias et conversiones, sursumque spectabat ore hiante, de tecto concacavit eum stellio.

Streps. O lepidum stellionem, qui Socratem concacavit!

Disc. Heri autem vesperi cœna nobis non erat.

Streps. Hem! quid itaque inveniendo cibo excogitavit?

Disc. Insperso in mensam tenui pulvere, veruculum incurvavit, deinde circino sumto, vestem e palæstra surripuit.

Streps. Quid ergo Thalem illum miramur? Aperi, aperi propere scholam, et mihi quamprimum ostende Socratem: gestio enim discipulus fieri: sed aperi ostium. O Hercules! unde ego has bestias esse dicam gentium?

Disc. Quid mirare? cui videntur esse similes?

Streps. Lacedæmoniis illis, qui e Pylo captivi adducti sunt. Sed quid terram intuentur isti?

Disc. Querunt subterranea.

Streps. Bulbos ergo quærunt. Ne jam istuc amplius curate: ego enim scio ubi sint magni et pulchri. Quid vero isti faciunt, qui tam cernuos se inflectunt?

Disc. Perscrutantur ima Erebi et Tartari.

Streps. Quid ergo podex in cœlum spectat?

ὅστις δίοιδε τοὔντερον τῆς ἐμπίδος.
Μα. πρώην δέ γε γνώμην μεγάλην ἀφῃρέθη
ὑπ' ἀσκαλαβώτου.
Στ. τίνα τρόπον; κάτειπέ μοι.
Μα. ζητοῦντος αὐτοῦ τῆς σελήνης τὰς ὁδοὺς,
καὶ τὰς περιφορὰς, εἶτ' ἄνω κεχηνότος,
ἀπὸ τῆς ὀροφῆς νύκτωρ γαλεώτης κατέχεσεν.
Στ. ἥσθην γαλεώτῃ καταχέσαντι Σωκράτους.
Μα. ἐχθὲς δέ γ' ἡμῖν δεῖπνον οὐκ ἦν ἑσπέρας.
Στ. εἶεν. τί οὖν πρὸς τἄλφιτ' ἐπαλαμήσατο;
Μα. κατὰ τῆς τραπέζης καταπάσας λεπτὴν τέφραν,
κάμψας ὀβελίσκον, εἶτα διαβήτην λαβὼν,
ἐκ τῆς παλαίστρας θοἰμάτιον ὑφείλετο.
Στ. τί δῆτ' ἐκεῖνον τὸν Θαλῆν θαυμάζομεν;
ἄνοιγ', ἄνοιγ' ἀνύσας, τὸ φροντιστήριον,
καὶ δεῖξον ὡς τάχιστά μοι τὸν Σωκράτη.
μαθητιῶ γάρ. ἀλλ' ἄνοιγε τὴν θύραν.
ὦ Ἡράκλεις. ταυτὶ ποδαπὰ τὰ θηρία;
Μα. τί ἐθαύμασας; τῷ σοι δοκοῦσιν εἰκέναι;
Στ. τοῖς ἐκ Πύλου ληφθεῖσι τοῖς Λακωνικοῖς.
ἀτὰρ τί ποτ' ἐς τὴν γῆν βλέπουσιν οὑτοιί;
Μα. ζητοῦσιν οὗτοι τὰ κατὰ γῆς.
Στ. βολβοὺς ἄρα
ζητοῦσι. μὴ νῦν τοῦτ' ἔτι φροντίζετε.
ἐγὼ γὰρ οἶδ', ἵν' εἰσὶ μεγάλοι καὶ καλοί.
τί δ' ἆρ' οἵδε δρῶσιν, οἳ σφόδρ' ἐγκεκυφότες;
Μα. οὗτοί γ' ἐρεβοδιφῶσιν ὑπὸ τὸν Τάρταρον.
Στ. τί δῆθ' ὁ πρωκτὸς ἐς τὸν οὐρανὸν βλέπει;

Μα. αὐτὸς καθ' αὑτὸν ἀστρονομεῖν διδάσκεται.
ἀλλ' εἴσιθ', ἵνα μὴ 'κεῖνος ἡμῖν ἐπιτύχῃ.
Στ. μήπω γε, μήπω γ'. ἀλλ' ἐπιμεινάντων, ἵνα
αὐτοῖσι κοινώσω τι πραγμάτιον ἐμόν.
Μα. ἀλλ' οὐχ οἷόν τ' αὐτοῖσι πρὸς τὸν ἀέρα
ἔξω διατρίβειν πολὺν ἄγαν ἐστὶν χρόνον.
Στ. πρὸς τῶν θεῶν, τί γὰρ τάδ' ἐστίν; εἰπ' ἐμοί.
Μα. 'Αστρονομία μὲν αὑτηΐ.
Στ. τουτὶ δὲ, τί;
Μα. Γεωμετρία.
Στ. τοῦτ' οὖν τί ἐστι χρήσιμον;
Μα. γῆν ἀναμετρεῖσθαι.
Στ. πότερα τὴν κληρουχικήν;
Μα. οὔκ· ἀλλὰ τὴν ξύμπασαν.
Στ. ἀστεῖον λέγεις.
τὸ γὰρ σόφισμα δημοτικὸν καὶ χρήσιμον.
Μα. αὕτη δέ σοι γῆς περίοδος πάσης. ὁρᾷς;
αἵδε μὲν 'Αθῆναι.
Στ. τί σὺ λέγεις; οὐ πείθομαι·
ἐπεὶ δικαστὰς οὐχ ὁρῶ καθημένους.
Μα. ὡς τοῦτ' ἀληθῶς 'Αττικὸν τὸ χωρίον.
Στ. καὶ ποῦ Κικυννῆς εἰσὶν οἱ 'μοὶ δημόται;
Μα. ἐνταῦθ' ἔνεισιν· ἡ δέ γ' Εὔβοι', ὡς ὁρᾷς,
ἡδὶ, παρατέταται μακρὰ πόῤῥω πάνυ.
Στ. οἶδ'· ὑπὸ γὰρ ἡμῶν παρετάθη καὶ Περικλέους.
ἀλλ' ἡ Λακεδαίμων ποῦ 'στιν;
Μα. ὅπου 'στίν; αὑτηΐ.
Στ. ὡς ἐγγὺς ἡμῶν. τοῦτο μέγα φροντίζετε,

Disc. Seorsum ille astronomiam discit. Sed ingredimini, ne ipsus in nos forte incidat.

Streps. Nondum etiam, nondum: sed maneant, ut cum ipsis communicem pauxillum quid rerum mearum.

Disc. Sed non possunt sub dio foris commorari nimis longo tempore.

Streps. Per deos obsecro, quid hæc sunt? dic mihi.

Disc. Hæc quidem astronomia est.

Streps. Hoc vero, quid?

Disc. Geometria.

Streps. Hoc ergo quam ad rem usui est?

Disc. Ad dimetiendam terram.

Streps. Illamne, quæ sorte distributa fuerit?

Disc. Non; verum universam.

Streps. Facete dicis: est enim hoc inventum populare et utile.

Disc. Hæc autem est terræ descriptio universæ. Viden'? hæ quidem sunt Athenæ.

Streps. Quid dicis? minime credo. Quippe judices sedere non video.

Disc. Atqui hoc est revera solum Atticum.

Streps. Et ubi sunt Cicynnenses, populares mei?

Disc. Hic insunt. Eubœa autem, ut vides, hæcce, in longitudinem oppido protensa.

Streps. Scio: nam a vobis protensa est et a Pericle. Sed Lacedæmon ubi est?

Disc. Ubi sit? hæc est.

Streps. Quam prope a nobis! sed opere studete maximo, ut eam a nobis abducatis quam longissime.

Disc. Sed mehercle fieri non potest.

Streps. Vapulabitis igitur. Age, quis vero est vir iste in carnario?

Disc. Ipsus.

Streps. Quis ipsus?

Disc. Socrates.

Streps. O Socrates! I tu, voca mihi eum magna voce.

Disc. Tute ipse sane voca: nam mihi otium non est.

Streps. O Socrates, ô Socratisce.

Soc. Quid me vocas, mortalis?

Streps. Primum quidem, quid facias, obsecro, dic mihi.

Soc. Per aërem incedo et Solem contemplor.

Streps. Itane a crate deos despicis, non vero a terra? siquidem—

Soc. Neutiquam enim possem recte indagare res cœlestes, nisi suspenso animo, et permista meditatione cum aëre sibi consimili. Si vero humi stans superna ab inferiore loco spectarem, nunquam possem illa indagare. Enimvero terra vi quadam trahit ad se humorem meditationis. Idem autem contingit nasturtio.

Streps. Quid ais? Meditatio trahit humorem in nasturtium? Age vero, mi Socratisce, huc ad me descende, ut me illa doceas, quorum gratia veni.

ταύτην ἀφ' ἡμῶν ἀπαγαγεῖν πόῤῥω πάνυ.
Μα. ἀλλ' οὐχ οἷόν τε, νὴ Δί'.
Στ. οἰμώξεσθ' ἄρα.
φέρε, τίς γὰρ οὗτος οὑπὶ τῆς κρεμάθρας ἀνήρ;
Μα. αὐτός.
Στ. τίς αὐτός;
Μα. Σωκράτης.
Στ. ὦ Σώκρατες.
ἴθ' οὗτος, ἀναβόησον αὐτόν μοι μέγα.
Μα. αὐτὸς μὲν οὖν σὺ κάλεσον. οὐ γάρ μοι σχολή.
Στ. ὦ Σώκρατες,
ὦ Σωκρατίδιον.
Σω. τί με καλεῖς, ὦ 'φήμερε;
Στ. πρῶτον μὲν ὅ τι δρᾷς, ἀντιβολῶ, κάτειπέ μοι.
Σω. ἀεροβατῶ, καὶ περιφρονῶ τὸν ἥλιον.
Στ. ἔπειτ' ἀπὸ ταῤῥοῦ τοὺς θεοὺς ὑπερφρονεῖς,
ἀλλ' οὐκ ἀπὸ τῆς γῆς; εἴπερ—
Σω. οὐ γὰρ ἄν ποτε
ἐξεῦρον ὀρθῶς τὰ μετέωρα πράγματα,
εἰ μὴ κρεμάσας τὸ νόημα, καὶ τὴν φροντίδα
λεπτὴν καταμίξας ἐς τὸν ὅμοιον ἀέρα·
εἰ δ' ὢν χαμαὶ τἄνω κάτωθεν ἐσκόπουν,
οὐκ ἄν ποθ' εὗρον. οὐ γὰρ ἀλλ' ἡ γῆ βίᾳ
ἕλκει πρὸς αὑτὴν τὴν ἰκμάδα τῆς φροντίδος.
πάσχει δὲ ταυτὸ τοῦτο καὶ τὰ κάρδαμα.
Στ. τί φῄς;
ἡ φροντὶς ἕλκει τὴν ἰκμάδ' εἰς τὰ κάρδαμα;
ἴθι νῦν, κατάβηθ', ὦ Σωκρατίδιον, ὡς ἐμὲ,

ἵνα μ' ἐκδιδάξῃς, ὧνπερ οὕνεκ' ἐλήλυθα.
Σω. ἦλθες δὲ κατὰ τί;
Στ. βουλόμενος μαθεῖν λέγειν.
ὑπὸ γὰρ τόκων, χρήστων τε δυσκολωτάτων,
ἄγομαι, φέρομαι, τὰ χρήματ' ἐνεχυράζομαι.
Σω. πόθεν δ' ὑπόχρεως σαυτὸν ἔλαθες γενόμενος;
Στ. νόσος μ' ἐπέτριψεν ἱππικὴ, δεινὴ φαγεῖν.
ἀλλά με δίδαξον τὸν ἕτερον τοῖν σοῖν λόγοιν,
τὸν μηδὲν ἀποδιδόντα. μισθὸν δ', ὅν τιν' ἂν
πράττῃ μ', ὀμοῦμαι, σοι καταθήσειν, τοὺς θεούς.
Σω. ποίους θεοὺς ὀμεῖ σύ; πρῶτον γὰρ θεοὶ
ἡμῖν νόμισμ' οὐκ ἔστι.
Στ. τῷ δ' ἄρ' ὄμνυτ'; ἢ
σιδαρέοισιν, ὥσπερ ἐν Βυζαντίῳ;
Σω. βούλει τὰ θεῖα πράγματ' εἰδέναι σαφῶς,
ἅττ' ἐστὶν ὀρθῶς;
Στ. νὴ Δί', εἴπερ ἐστί γε.
Σω. καὶ ξυγγενέσθαι ταῖς Νεφέλαισιν ἐς λόγους,
ταῖς ἡμετέραισι δαίμοσιν;
Στ. μάλιστά γε.
Σω. κάθιζε τοίνυν ἐπὶ τὸν ἱερὸν σκίμποδα.
Στ. ἰδοὺ κάθημαι.
Σω. τουτονὶ τοίνυν λαβὲ
τὸν στέφανον.
Στ. ἐπὶ τί στέφανον; οἴμοι, Σώκρατες,
ὥσπερ με τὸν 'Αθάμανθ' ὅπως μὴ θύσετε.
Σω. οὔκ· ἀλλὰ πάντα ταῦτα τοὺς τελουμένους
ἡμεῖς ποιοῦμεν.

Soc. Quam autem ob rem venisti?

Streps. Cupiens addiscere artem dicendi; nam ab usuris, creditoribusque difficillimis agor, feror, bona mea pignori capta diripiuntur.

Soc. Quomodo vero non animadvertisti ære te alieno obrui?

Streps. Perdidit me morbus equestris terribilis voracitatis. Sed doce me alterum tuorum sermonum, illum, inquam, qui nihil reddit. Mercedem vero, quamcunque petieris, præsentaria pecunia me tibi soluturum per deos jurabo.

Soc. Per quosnam deos jurabis tu? primum enim dii nobis non sunt in usu.

Streps. Per quid ergo juratis? an per ferreos nummos, ut in Byzantio?

Soc. Vin' res divinas cognoscere clare et recte, quænam sint?

Streps. Volo hercle, si modo ullæ sunt.

Soc. Et venire in colloquium cum Nubibus, nostris deabus?

Streps. Maxime.

Soc. Sede itaque in sacro grabbato.

Streps. En, sedeo.

Soc. Porro coronam hanc cape.

Streps. Quorsum coronam? Eheu, Socrates, cave sis, ne me, sicut Athamantem sacrificetis.

Soc. Non fiet: verum qui initiantur, omnia ista nos iis facimus.

Streps. Quid, quæso, inde lucri capiam?

Soc. In dicendo fies tritus, crepitaculum, pollen: sed quiesce.

Streps. Pol me non falles: nam si ad hunc modum conspergar, pollen fiam.

Soc. Lingua favere oportet senem, precibusque aures adhibere. O rex, immense Aër, qui terram sublimem tenes, lucideque Æther, venerabilesque divæ, Nubes, quæ tonitrua et fulmina volvitis, surgite et apparete, ô dominæ, philosopho sublimes.

Streps. Nondum etiam, nondum, priusquam duplicata lacinia caput obtexero, ne compluar. Mene vero infelicem domo egressum fuisse sine galero!

Soc. Adeste igitur, ô venerandæ Nubes, ut vosmet huic ostendatis, sive in Olympi vertice sacro nivali sedetis; sive Oceani patris in hortis sacram choream instituitis cum Nymphis; sive forte in Nili fluentis aquam aureis gutturniis hauritis; me Mœoticam obtinetis paludem, sive Mimantis nivosam rupem, exaudite, et accipite hoc sacrificium, sacris his gavisæ.

Chor. Perennes Nubes, tollamur manifestæ, roscida natura agiles, patre ab Oceano graviter fremente ad celsorum montium vertices arboribus comantes, unde conspicuas longe lateque speculas despectamus, sacramque terram fructuum parentem, et

Στ. εἶτα δὴ τί κερδανῶ;
Σω. λέγειν γενήσει τρίμμα, κρόταλον, παιπάλη.
ἀλλ' ἔχ' ἀτρέμας.
Στ. μὰ τὸν Δί' οὐ ψεύσει γ' ἐμέ.
καταπαττόμενος γὰρ παιπάλη γενήσομαι.

Σωκράτης.

εὐφημεῖν χρὴ τὸν πρεσβύτην, καὶ τῆς εὐχῆς ὑπακούειν.
ὦ δέσποτ' ἄναξ, ἀμέτρητ' Ἀὴρ, ὃς ἔχεις τὴν γῆν μετέωρον,
λαμπρός τ' Αἰθὴρ, σεμναί τε θεαὶ Νεφέλαι βροντησικέραυνοι,
ἄρθητε, φάνητ', ὦ δέσποιναι, τῷ φροντιστῇ μετέωροι.

Στρεψιάδης.

μήπω, μήπω γε, πρὶν ἂν τουτὶ πτύξωμαι, μὴ καταβρεχθῶ.
τὸ δὲ μὴ κυνέην οἴκοθεν ἐλθεῖν ἐμὲ τὸν κακοδαίμον' ἔχοντα.

Σωκράτης.

ἔλθετε δῆτ', ὦ πολυτίμητοι Νεφέλαι, τῷδ' εἰς ἐπίδειξιν,
εἴτ' ἐπ' Ὀλύμπου κορυφαῖς ἱεραῖς χιονοβλήτοισι κάθησθε,
εἴτ' Ὠκεανοῦ πατρὸς ἐν κήποις ἱερὸν χορὸν ἵστατε Νύμφαις,
εἴτ' ἄρα Νείλου προχοαῖς ὑδάτων χρυσέαις ἀρύτεσθε πρόχοισιν,
ἢ Μαιῶτιν λίμνην ἔχετ', ἢ σκόπελον νιφόεντα Μίμαντος·
ἐπακούσατε δεξάμεναι θυσίαν, καὶ τοῖς ἱεροῖσι χαρεῖσαι.

Χο. ἀέναοι Νεφέλαι
ἀρθῶμεν φανεραὶ,
δροσερὰν φύσιν εὐάγητοι,
πατρὸς ἀπ' Ὠκεανοῦ βαρυαχέος
ὑψηλῶν ὀρέων κορυφὰς ἔπι
δενδροκόμους, ἵνα
τηλεφανεῖς σκοπιὰς ἀφορώμεθα,
καρπούς τ' ἀρδομέναν ἱερὰν χθόνα,

καὶ ποταμῶν ζαθέων κελαδήματα,
καὶ πόντον κελάδοντα βαρύβρομον.
ὄμμα γὰρ αἰθέρος ἀ-
κάματον σελαγεῖται
μαρμαρέαισιν αὐγαῖς.
ἀλλ' ἀποσεισάμεναι νέφος ὄμβριον,
ἀθανάταις ἰδέαις ἐπιδώμεθα
τηλεσκόπῳ ὄμματι γαῖαν.

Σωκράτης.

ὦ μέγα σεμναὶ Νεφέλαι, φανερῶς ἠκούσατέ μου καλέσαντος.
ᾔσθου φωνῆς ἅμα καὶ βροντῆς μυκησαμένης θεοσέπτου ;

Στρεψιάδης.

καὶ σέβομαί γ', ὦ πολυτίμητοι, καὶ βούλομαι ἀνταποπαρδεῖν
πρὸς τὰς βροντάς· οὕτως αὐτὰς τετρεμαίνω καὶ πεφόβημαι.
κεἰ θέμις ἐστὶν, νυνί γ' ἤδη, κεἰ μὴ θέμις ἐστὶ, χεσείω.

Σωκράτης.

οὐ μὴ σκώψεις, μηδὲ ποιήσεις, ἅπερ οἱ τρυγοδαίμονες οὗτοι·
ἀλλ' εὐφήμει· μέγα γάρ τι θεῶν κινεῖται σμῆνος ἀοιδαῖς.

Χο. παρθένοι ὀμβροφόροι,
ἔλθωμεν λιπαρὰν
χθόνα Παλλάδος, εὔανδρον γᾶν
Κέκροπος ὀψόμεναι πολυήρατον,
οὗ σέβας ἀῤῥήτων ἱερῶν, ἵνα
μυστοδόκος δόμος
ἐν τελεταῖς ἁγίαις ἀναδείκνυται,
οὐρανίοις τε θεοῖς δωρήματα,
ναοί θ' ὑψερεφεῖς, καὶ ἀγάλματα,
καὶ πρόσοδοι μακάρων ἱερώταται,

divinorum fluviorum sonitus, et pontum sonantem gravi murmure: nam infatigabilis oculus Ætheris coruscat lucido jubare. Sed decussa caligine imbrifera, immortalem revelantes speciem, terram spectemus longe prospiciente oculo.

Soc. O maxime venerabiles Nubes, manifesto audistis me vocantem. Sensistine vocem, simulque mugitum tonitrus divini?

Streps. Vos equidem veneror, ô sanctæ Nubes, vestrisque volo tonitrubus oppedere; adeo iis auditis contremisco et timore perculsus sum: et, sive fas est, sive non est fas, jam volo cacare.

Soc. Ne illudas, neu facias, quod perditi isti comici; sed ore fave: magnum enim dearum examen incipit moveri cum cantu.

Chor. Virgines imbriferæ eamus, ut pingue solum Palladis, fortium virorum feracem terram Cecropis videamus amabilem, ubi cultus arcanorum sacrorum, ubi mystica domus inter sacras initiationes ostenditur, diisque cœlestibus munera, templaque summis educta tectis, et simulacra, et supplicationes beatorum

sanctissimæ, coronisque ornata deorum sacrificia, epulæque omni tempore anni: vere autem adventante Bromia festivitas, et suaviter resonantum Chororum incitamenta, et tibiarum gravis cantus.

Streps. Per Jovem te obsecro, dic mihi, ô Socrates, quænam sunt illæ, quæ vocem istam emiserunt majestate plenam. Num Heroinæ aliquæ sunt?

Soc. Minime: verum cœlestes Nubes, magna numina hominibus otiosis, quæ sententias, et dicendi peritiam, et mentem nobis suggerunt, et præstigias, et loquacitatem et fallaciam et perceptionem.

Streps. Idcirco igitur audita earum voce, volitat anima mea, jamque de rebus subtilibus disputare gestit, et de fumo garrire, et sententiola sententiolam pungendo alteri orationi contradicere; adeo ut cupiam, si quo pacto liceat, eas aperte videre.

Soc. Specta igitur huc ad Parnethem: jam enim eas cerno sensim et placide descendentes.

Streps. Age, ubi? ostende.

Soc. En, procedunt magno numero, per loca cava et densa seipsas obliquas inferentes.

Streps. Quid hoc rei, quod eas non video?

εὐστέφανοί τε θεῶν
θυσίαι, θαλίαι τε,
παντοδαπαῖς ἐν ὥραις·
ἦρί τ' ἐπερχομένῳ Βρομία χάρις,
εὐκελάδων τε χορῶν ἐρεθίσματα,
καὶ Μοῦσα βαρύβρομος αὐλῶν.

Στρεψιάδης. [ται,

πρὸς τοῦ Διὸς ἀντιβολῶ σε, φράσον, τίνες εἴσ', ὦ Σώκρατες, αὗ-
αἱ φθεγξάμεναι τοῦτο τὸ σεμνόν; μῶν Ἡρῷναί τινές εἰσιν;

Σωκράτης.

ἥκιστ', ἀλλ' οὐράνιαι Νεφέλαι, μεγάλαι θεαὶ ἀνδράσιν ἀργοῖς,
αἵπερ γνώμην, καὶ διάλεξιν, καὶ νοῦν ἡμῖν παρέχουσι,
καὶ τερατείαν, καὶ περίλεξιν, καὶ κροῦσιν, καὶ κατάληψιν.

Στρεψιάδης.

ταῦτ' ἄρ' ἀκούσασ' αὐτῶν τὸ φθέγμ' ἡ ψυχή μου πεπότηται,
καὶ λεπτολογεῖν ἤδη ζητεῖ, καὶ περὶ καπνοῦ στενολεσχεῖν,
καὶ γνωμιδίῳ γνώμην νύξασ' ἑτέρῳ λόγῳ ἀντιλογῆσαι·
ὥστ', εἴ πως ἐστὶν, ἰδεῖν αὐτὰς ἤδη φανερῶς ἐπιθυμῶ.

Σωκράτης.

βλέπε νυν δευρὶ πρὸς τὴν Πάρνηθ'. ἤδη γὰρ ὁρῶ κατιούσας
ἥσυχα ταύτας.

Στρεψιάδης.

φέρε, ποῦ; δεῖξον.

Σωκράτης.

χωροῦσ' αὗται πάνυ πολλαὶ
διὰ τῶν κοίλων καὶ τῶν δασέων αὗται πλάγιαι.

Στρεψιάδης.

τί τὸ χρῆμα,

ὡς οὐ καθορῶ;

Σωκράτης.

παρὰ τὴν ἔσοδον.

Στρεψιάδης.

διαθρῶ νυνὶ μόλις ἤδη.

Σωκράτης.

νῦν γέ τοι ἤδη καθορᾷς αὐτὰς, εἰ μὴ λημᾷς κολοκύνταις.

Στρεψιάδης.

νὴ Δί’, ἔγωγ’· ὦ πολυτίμητοι. πάντα γὰρ ἤδη κατέχουσι.

Σωκράτης.

ταύτας μέντοι σὺ θεὰς οὔσας οὐκ ᾔδης, οὐδ’ ἐνόμιζες.

Στρεψιάδης. [εἶναι.

μὰ Δί’, ἀλλ’ ὁμίχλην καὶ δρόσον αὐτὰς ἡγούμην καὶ καπνὸν

Σωκράτης.

οὐ γὰρ, μὰ Δί’, οἶσθ’ ὁτιὴ πλείστους αὗται βόσκουσι σοφιστὰς,
θουριομάντεις, ἰατροτέχνας, σφραγιδονυχαργοκομήτας,
κυκλίων τε χορῶν ᾀσματοκάμπτας, ἄνδρας μετεωροφένακας·
οὐδὲν δρῶντας βόσκουσ’ ἀργοὺς, ὅτι ταύτας μουσοποιοῦσι.

Στρεψιάδης.

ταῦτ’ ἄρ’ ἐποίουν ὑγρᾶν Νεφελᾶν στρεπταίγλαν δάϊον ὁρμὰν,
πλοκάμους θ’ ἑκατογκεφάλα Τυφῶ, πρημαινούσας τε θυέλλας
εἶτ’ ἀερίους, διεροὺς, γαμψοὺς οἰωνοὺς, ἀερονηχεῖς
ὄμβρους θ’ ὑδάτων δροσερᾶν Νεφελᾶν. εἶτ’ ἀντ’ αὐτῶν κατέπινον
κεστρᾶν τεμάχη μεγάλαν, ἀγαθᾶν, κρέατ’ ὀρνίθεια κιχηλᾶν.

Σωκράτης.

διὰ μέντοι τάσδ’ οὐχὶ δικαίως.

Στρεψιάδης.

λέξον δή μοι, τί παθοῦσαι,

Soc. Juxta aditum.

Streps. Jam demum vix eas dispicio.

Soc. Nunc tamen vides ipsas, nisi gramias in oculis habes instar cucurbitæ.

Streps. Hercle equidem. O venerandæ! locum jam omnem tenent.

Soc. Has tamen tu deas esse nesciebas, nec eas pro numinibus habebas.

Streps. Non hercle: verum nebulam et rorem et fumum eas esse existimabam.

Soc. Non enim edepol scis, ut multos istæ alant sophistas, vates Thurinos, medicos, prodigos, poëtas dithyrambicis choris qui flectunt modos, hominesque qui de rebus ætheriis disserentes audientibus fucum faciunt; hos, inquam, omnes alunt otiosos et nihil agentes, quoniam ipsas laudibus celebrant.

Streps. Propterea igitur versibus suis crepare solent *humidarum Nubium lucem avertentium celerem impetum, cirrosque centicipitis Typhonis, furentesque procellas, item aërias, udas, aduncis unguibus alites, in aëre natantes, imbresque aquarum rorantum Nubium:* deinde pro his versibus deglutiunt *mugilum magnorum et bonorum frusta carnes avium turdorum.*

Soc. Propter has tamen immerito.

Streps. Dic mihi, quæso, undenam eis accidit, si revera

Nubes sunt, ut similes sint factæ mulieribus? non enim illæ ales sunt.

Soc. Age, quales ergo sunt?

Streps. Non satis callide scio: saltem similes videntur lanis expansis; non hercle mulieribus, ne tantillum quidem. Istæ vero nares habent.

Soc. Responde nunc mihi quod te interrogabo.

Streps. Dic ergo cito quidquid vis.

Soc. Vidistin' aliquando, sursum spectans, nubem Centauro similem, aut pardo, aut lupo, aut tauro?

Streps. Ego hercle vero: sed quid tum?

Soc. Nempe fiunt quidquid lubitum est. Namque si comantem quempiam conspiciant pædiconem ex hirsutis illis, qualis est Xenophantis filius, insaniam ejus irridentes, Centauris se assimulant.

Streps. Quid ergo? si depeculatorem ærarii Simonem videant, quid faciunt?

Soc. Mores ejus ut arguant, lupi repente fiunt.

Streps. Hoc igitur ipsum est, quamobrem Cleonymum heri conspicatæ, qui clypeum abjecit, quia timidissimum eum videbant, cervi factæ sunt.

Soc. Et nunc, quod Clisthenem adspexerunt, viden'? eo mulieres factæ sunt.

εἴπερ Νεφέλαι γ' εἰσὶν ἀληθῶς, θνηταῖς εἴξασι γυναιξίν;
οὐ γὰρ ἐκεῖναί γ' εἰσὶ τοιαῦται.

Σωκράτης.

φέρε, ποῖαι γάρ τινές εἰσιν;

Στρεψιάδης.

οὐκ οἶδα σαφῶς· εἴξασιν γοῦν ἐρίοισιν πεπταμένοισι,
κοὐχὶ γυναιξὶν, μὰ Δί', οὐδ' ὁτιοῦν. αὗται δὲ ῥῖνας ἔχουσιν.

Σωκράτης.

ἀπόκριναι νῦν ἅττ' ἂν ἔρωμαι.

Στρεψιάδης.

λέγε νῦν ταχέως ὅ τι βούλει.

Σωκράτης.

ἤδη ποτ' ἀναβλέψας εἶδες νεφέλην Κενταύρῳ ὁμοίαν,
ἢ παρδάλει, ἢ λύκῳ, ἢ ταύρῳ;

Στρεψιάδης.

νὴ Δί' ἔγωγ'. εἶτα τί τοῦτο;

Σωκράτης.

γίγνονται πάνθ' ὅ τι βούλονται· κᾆτ' ἢν μὲν ἴδωσι κομήτην,
ἄγριόν τινα τῶν λασίων τούτων, οἷόν περ τὸν Ξενοφάντου,
σκώπτουσαι τὴν μανίαν αὐτοῦ, Κενταύροις ᾔκασαν αὑτάς.

Στρεψιάδης.

τί δ' ἄρ'; ἢν ἅρπαγα τῶν δημοσίων καθίδωσι Σίμωνα, τί δρῶσιν;

Σωκράτης.

ἀποφαίνουσαι τὴν φύσιν αὐτοῦ, λύκοι ἐξαίφνης ἐγένοντο.

Στρεψιάδης.

ταῦτ' ἄρα, ταῦτα Κλεώνυμον αὗται τὸν ῥίψασπιν χθὲς ἰδοῦσαι,
ὅτι δειλότατον τοῦτον ἑώρων, ἔλαφοι διὰ τοῦτ' ἐγένοντο.

Σωκράτης.

καὶ νῦν ὅτι Κλεισθένη εἶδον, ὁρᾷς, διὰ τοῦτ' ἐγένοντο γυναῖκες.

Στρεψιάδης.

χαίρετε τοίνυν, ὦ δέσποιναι· καὶ νῦν, εἴπερ τινὶ κἄλλῳ,
οὐρανομήκη ῥήξατε κἀμοὶ φωνὴν, ὦ παμβασίλειαι.

Χορός.

χαῖρ', ὦ πρεσβῦτα παλαιογενὲς, θηρατὰ λόγων φιλομούσων,
σύ τε, λεπτοτάτων λήρων ἱερεῦ· φράζε πρὸς ἡμᾶς ὅ τι χρῄζεις.
οὐ γὰρ ἂν ἄλλῳ γ' ὑπακούσαιμεν τῶν νῦν μετεωροσοφιστῶν,
πλὴν ἢ Προδίκῳ· τῷ μὲν, σοφίας καὶ γνώμης οὕνεκα· σοὶ δὲ,
ὅτι βρενθύει τ' ἐν ταῖσιν ὁδοῖς, καὶ τὠφθαλμὼ παραβάλλει,
κἀνυπόδητος κακὰ πόλλ' ἀνέχει, κἀφ' ἡμῖν σεμνοπροσωπεῖς.

Στρεψιάδης.

ὦ Γῆ, τοῦ φθέγματος· ὡς ἱερὸν, καὶ σεμνὸν, καὶ τερατῶδες.

Σωκράτης.

αὗται γάρτοι μόναι εἰσὶ θεαί· τἄλλα δὲ πάντ' ἐστὶ φλύαρος.

Στρεψιάδης.

ὁ Ζεὺς δ' ἡμῖν, φέρε, πρὸς τῆς Γῆς, οὑλύμπιος οὐ θεός ἐστι;

Σωκράτης.

ποῖος Ζεύς; οὐ μὴ ληρήσεις. οὐδ' ἔστι Ζεύς.

Στρεψιάδης.

τί λέγεις σύ;
ἀλλὰ τίς ὕει; τουτὶ γὰρ ἔμοιγ' ἀπόφηναι πρῶτον ἁπάντων.

Σωκράτης.

αὗται δήπου· μεγάλοις δέ σ' ἐγὼ σημείοις αὐτὸ διδάξω.
φέρε, ποῦ γὰρ πώποτ' ἄνευ Νεφελῶν ὕοντ' ἤδη τεθέασαι;
καίτοι χρῆν αἰθρίας ὕειν αὐτὸν, ταύτας δ' ἀποδημεῖν.

Στρεψιάδης.

νὴ τὸν Ἀπόλλω, τοῦτό γέ τοι τῷ νυνὶ λόγῳ εὖ προσέφυσας.

Streps. Salvete itaque, ô dominæ atque jam, si cui alii unquam, et mihi, rupto silentio, mittite altisonam vocem, ô præpotentes reginæ.

Chor. Salve, ô senex annose, sapientum investigator sermonum; tuque subtilissimarum nugarum sacerdos, dic nobis cujus rei indiges. Haud enim facile obtemperemus sophistarum alii cœlestia scrutantium, excepto Prodico: huic quidem doctrinæ et ingeni ergo; tibi vero, quia superbus incedis, hac illac oculos versans, et discalceatus multa mala sustines, nobisque fretus vultum ad gravitatem componis.

Streps. O Terra! quæ vox! quam sacra, quam venerabilis, quam prodigiosa!

Soc. Enimvero istæ solæ sunt Deæ: cetera omnia sunt nugæ.

Streps. Sed agedum, per Terram te obtestor, Jupiter Olympius nonne nobis Deus est?

Soc. Quis Jupiter? quæso, ne nugeris: ne quidem est Jupiter.

Streps. Quid ais tu? quis pluit ergo? Istuc enim primum omnium mihi demonstra.

Soc. Hæ nimirum ipsæ: magnis autem signis hoc te docebo. Age, ubinam tu Jovem sine Nubibus unquam pluere vidisti? Atqui oportebat eum cœlo sereno pluere; has autem peregre abesse.

Streps. Recte, ita me Apollo amet, istud hoc tuo argumento adstruxti: atqui antehac revera putabam Jovem per cribrum

meiere. Sed quis ille sit, qui tonat, dic; hoc facit me tremere.

Soc. Hæ tonant, quum volvuntur.

Streps. Quomodo, audacissime?

Soc. Ubi multa aqua oppletæ fuerint, et vi ad motum excitatæ, in præceps actæ necessario, plenæ imbris, inde graves in se invicem incidentes, rumpuntur et edunt fragorem.

Streps. Sed quisnam est, qui impellit eas, ut ferantur? nonne Jupiter?

Soc. Minime: verum ætherius turbo.

Streps. Turbo? hoc me latuerat, Jovem nimirum non esse, sed pro eo Turbinem nunc regnare. Sed de tonitrus fragore me nondum docuisti.

Soc. Non audivisti me tibi dicere Nubes plenas aqua incidentes in se invicem fragorem edere propter densitatem?

Streps. Age, qua ratione hoc possim credere?

Soc. A te ipso, ut te docebo. Nunquamne Panathenæis tibi contigit, ut te implesses jure, posteaque tibi turbaretur venter, isque concussus subito strepitum edere cogeretur?

καίτοι πρότερον τὸν Δί' ἀληθῶς ᾤμην διὰ κοσκίνου οὐρεῖν.
ἀλλ', ὅστις ὁ βροντῶν ἐστι, φράσον· τοῦτό με ποιεῖ τετρεμαίνειν.

Σωκράτης.

αὗται βροντῶσι κυλινδόμεναι.

Στρεψιάδης.

τῷ τρόπῳ, ὦ πάντα σὺ τολμῶν;

Σωκράτης.

ὅταν ἐμπλησθῶσ' ὕδατος πολλοῦ, κἀναγκασθῶσι φέρεσθαι,
κατακρημνάμεναι πλήρεις ὄμβρου δι' ἀνάγκην, εἶτα βαρεῖαι
εἰς ἀλλήλας ἐμπίπτουσαι, ῥήγνυνται καὶ παταγοῦσιν.

Στρεψιάδης.

ὁ δ' ἀναγκάζων ἐστὶ τίς αὐτὰς, οὐχ ὁ Ζεὺς, ὥστε φέρεσθαι;

Σωκράτης.

ἥκιστ'· ἀλλ' αἰθέριος δῖνος.

Στρεψιάδης.

Δῖνος; τουτί μ' ἐλελήθη,
ὁ Ζεὺς οὐκ ὢν, ἀλλ' ἀντ' αὐτοῦ Δῖνος νυνὶ βασιλεύων.
ἀτὰρ οὐδέν πω περὶ τοῦ πατάγου καὶ τῆς βροντῆς μ' ἐδίδαξας.

Σωκράτης.

οὐκ ἤκουσάς μου, τὰς Νεφέλας ὕδατος μεστὰς ὅτι φημὶ,
ἐμπιπτούσας εἰς ἀλλήλας παταγεῖν διὰ τὴν πυκνότητα;

Στρεψιάδης.

φέρε τουτὶ τῷ χρὴ πιστεύειν;

Σωκράτης.

ἀπὸ σαυτοῦ γ', ὥς σε διδάξω.
ἤδη ζωμοῦ Παναθηναίοις ἐμπλησθεὶς, εἶτ' ἐταράχθης
τὴν γαστέρα, καὶ κλόνος ἐξαίφνης αὐτὴν διεκορκορύγησε;

Στρεψιάδης.

νὴ τὸν Ἀπόλλω, καὶ δεινὰ ποιεῖ γ' εὐθύς μοι, καὶ τετάρακται,
χὥσπερ βροντὴ τὸ ζωμίδιον παταγεῖ, καὶ δεινὰ κέκραγεν·
ἀτρέμας πρῶτον πὰξ, κᾆτα παπὰξ ἐπάγει, κἄπειτα πα-
παππάξ·
χὥταν χέζω, κομιδῇ βροντᾷ παπαπαππὰξ, ὥσπερ ἐκεῖναι.

Σωκράτης.

σκέψαι τοίνυν ἀπὸ γαστριδίου τυννουτουὶ οἷα πέπορδας·
τὸν δ' ἀέρα τόνδ', ὄντ' ἀπέραντον, πῶς οὐκ εἰκὸς μέγα βροντᾶν;
ταῦτ' ἄρα καὶ τὼ 'νόματ' ἀλλήλοιν βροντὴ καὶ πορδὴ ὁμοίω.

Στρεψιάδης.

ἀλλ' ὁ κεραυνὸς πόθεν ἂν φέρεται, λάμπων πυρί; τοῦτο
δίδαξον·
καὶ καταφρύγει βάλλων ἡμᾶς, τοὺς δὲ ζῶντας περιφλύει.
τοῦτον γὰρ δὴ φανερῶς ὁ Ζεὺς ἵησ' ἐπὶ τοὺς ἐπιόρκους.

Σωκράτης.

καὶ πῶς, ὦ μῶρε σὺ, καὶ Κρονίων ὄζων, καὶ βεκκεσέληνε,
εἴπερ βάλλει τοὺς ἐπιόρκους, πῶς οὐχὶ Σίμων' ἐνέπρησεν,
οὐδὲ Κλεώνυμον, οὐδὶ Θέωρον; καίτοι σφόδρα γ' εἴσ' ἐπίορκοι.
ἀλλὰ τὸν αὑτοῦ γε νεὼν βάλλει, καὶ Σούνιον ἄκρον Ἀθηνῶν,
καὶ τὰς δρῦς τὰς μεγάλας· τί παθών; οὐ γὰρ δὴ δρῦς ἐπιορκεῖ.

Στρεψιάδης.

οὐκ οἶδ'· ἀτὰρ εὖ σὺ λέγειν φαίνει. τί γάρ ἐστιν δῆθ' ὁ κεραυνός;

Σωκράτης.

ὅταν εἰς ταύτας ἄνεμος ξηρὸς μετεωρισθεὶς κατακλεισθῇ,
ἔνδοθεν αὐτὰς, ὥσπερ κύστιν, φυσᾷ· κἄπειθ' ὑπ' ἀνάγκης
ῥήξας αὐτὰς, ἔξω φέρεται σοβαρὸς διὰ τὴν πυκνότητα,
ὑπὸ τοῦ ῥοίβδου καὶ τῆς ῥύμης αὐτὸς ἑαυτὸν κατακαίων.

STREPS. Ita mehercle: et quidem statim incipit me pessime habere, et turbatur: et jusculum sicut tonitru strepit, et horrendum mugit, sensim primum *pax*; deinde subjungit *papax*; mox demum *papappax*; et quando caco, plane tonat *papapappax*, sicut illæ.

Soc. Considera igitur, e tantillo ventre quam vehementer pepederis: aërem autem hunc immensum quomodo non verisimile est magno strepitu tonare? Hinc ergo et nomina ista ΒΡΟΝΤΗ, ΠΟΡΔΗ sunt similia inter se.

STREPS. Sed fulmen undenam venire possit, igni coruscans? hoc me doce; et torrefacit nos ferens, alios vivos amburit. Hoc enim Jupiter manifesto jaculatur in perjuros.

Soc. Et quomodo, ô fatue, et Saturni tempora redolens, et fabellis anilibus innutrite, si perjuros ferit, quomodo, inquam, Simonem non combussit, neque Cleonymum, neque Theorum? sunt tamen isti valde perjuri. Sed jaculatur suum ipsius templum, et Sunium promontorium Atticæ, et proceras quercus. Quanam ex causa? non enim quercus utique pejerat.

STREPS. Nescio: recte tamen autumare mihi videris. At vero quid, quæso, est fulmen?

Soc. Quando ventus aridus sursum sublatus in istis inclusus fuerit, intus eas inflat, tanquam vesicam: deinde ubi suamet vi eas rupit, extrorsum fertur concitatus propter densitatem, stridulo impetu se ipsum comburens

STREPS. Edepol mihi prorsus idem aliquando evenit Jovialibus. Ventriculum cognatis torrebam, quem incidere omiseram imprudens: ille vero inflabatur: deinde repente medius crepans, in ipsos oculos mihi fartum ejaculatus est, et faciem combussit.

CHOR. O qui præclaram cupivisti sapientiam a nobis apisci, quam beatus inter Athenienses, ceterosque Græcos eris, si memoria et studium tibi non deest, et ærumnarum patientia inest in corde; nec defatigaris vel stando, vel eundo; neque frigus moleste fers, neque prandere cupis; vino etiam abstines, et gymnasiis, aliisque ineptiis; et istud optimum esse putas, quod quidem scitum virum decet, vincere nimirum factis et consiliis, et lingua pugnando.

STREPS. Sed de corde duro et præfracto, studioque et cura somnum obturbante; item ventre parco, vitamque discruciante et vel thymbra contento, ne sis sollicitus: nam eo nomine me præbere possim, ut ferrum in me cudant.

Soc. Sed hoc etiam confirma, te in posterum nullum habiturum deum, præter eadem ipsa, quæ nos pro diis habemus; nimirum Chaos hoc, et Nubes, et Linguam: hæc tria inquam.

STREPS. Nec prorsus adloquerer alios, si vel obvius eis fierem: neque sacrificarem, neque libarem, neque thus adolerem.

CHOR. Nunc itaque dic nobis audacter quidnam tibi faciamus: nam frustra non eris, si nos colas, et admireris, et studeas esse politus.

Στρεψιάδης.

νὴ Δί', ἔγωγ' οὖν ἀτεχνῶς ἔπαθον τουτὶ ποτὲ Διασίοισιν.
ὤπτων γαστέρα τοῖς ξυγγενέσιν, κᾆτ' οὐκ ἔσχων ἀμελήσας·
ἡ δ' ἀνεφυσᾶτ', εἶτ' ἐξαίφνης διαλακήσασα πρὸς αὐτὼ
τὠφθαλμώ μου προσετίλησεν, καὶ κατέκαυσεν τὸ πρόσωπον.

Χορός.

ὦ τῆς μεγάλης ἐπιθυμήσας σοφίας, ἄνθρωπε, παρ' ἡμῶν,
ὡς εὐδαίμων ἐν Ἀθηναίοις καὶ τοῖς Ἕλλησι γενήσει,
εἰ μνήμων εἶ καὶ φροντιστὴς, καὶ τὸ ταλαίπωρον ἔνεστιν
ἐν τῇ ψυχῇ, καὶ μὴ κάμνεις, μήθ' ἑστὼς, μήτε βαδίζων,
μήτε ῥιγῶν ἄχθει λίαν, μήτ' ἀριστᾶν ἐπιθυμεῖς,
οἴνου τ' ἀπέχει, καὶ γυμνασίων, καὶ τῶν ἄλλων ἀνοήτων·
καὶ βέλτιστον τοῦτο νομίζεις, ὅπερ εἰκὸς δεξιὸν ἄνδρα,
νικᾶν πράττων καὶ βουλεύων, καὶ τῇ γλώττῃ πολεμίζων.

Στρεψιάδης.

ἀλλ' ἕνεκέν γε ψυχῆς στεῤῥᾶς, δυσκολοκοίτου τε μερίμνης,
καὶ φειδωλοῦ καὶ τρυσιβίου γαστρὸς, καὶ θυμβρεπιδείπνου,
ἀμέλει θαῤῥῶν, οὕνεκα τούτων ἐπιχαλκεύειν παρέχοιμ' ἄν.

Σωκράτης.

ἀλλ' ὅτι δῆτ' οὖν νομιεῖς ἤδη θεὸν οὐδένα, πλὴν ἅπερ ἡμεῖς,
τὸ Χάος τουτὶ, καὶ τὰς Νεφέλας, καὶ τὴν γλῶτταν, τρία ταυτί;

Στρεψιάδης.

οὐδ' ἂν διαλεχθείην ἀτεχνῶς τοῖς ἄλλοις, οὐδ' ἂν ἀπαντῶν·
οὐδ' ἂν θύσαιμ', οὐδ' ἂν σπείσαιμ', οὐδ' ἐπιθείην λαβανωτόν.

Χορός.

λέγε νῦν ἡμῖν, ὅ τι σοι δρῶμεν, θαῤῥῶν· ὡς οὐκ ἀτυχήσεις,
ἡμᾶς τιμῶν, καὶ θαυμάζων, καὶ ζητῶν δεξιὸς εἶναι.

Στρεψιάδης.

ὦ δέσποιναι, δέομαι τοίνυν ὑμῶν τουτὶ πάνυ μικρὸν,

τῶν Ἑλλήνων εἶναί με λέγειν ἑκατὸν σταδίοισιν ἄριστον.

Χορός.

ἀλλ' ἔσται σοι τοῦτο παρ' ἡμῶν· ὥστε τολοιπόν γ' ἀπὸ τουδὶ
ἐν τῷ δήμῳ γνώμας οὐδεὶς νικήσει πλείονας ἢ σύ.

Στρεψιάδης.

μή μοί γε λέγειν γνώμας μεγάλας· οὐ γὰρ τούτων ἐπιθυμῶ.
ἀλλ' ὅσ' ἐμαυτῷ στρεψοδικῆσαι, καὶ τοὺς χρήστας διολισθεῖν.

Χορός.

τεύξει τοίνυν, ὧν ἱμείρεις. οὐ γὰρ μεγάλων ἐπιθυμεῖς.
ἀλλὰ σεαυτὸν παράδος θαῤῥῶν τοῖς ἡμετέροις προπόλοισι.

Στρεψιάδης.

δράσω τοῦθ', ὑμῖν πιστεύσας. ἡ γὰρ ἀνάγκη με πιέζει,
διὰ τοὺς ἵππους τοὺς κοππατίας, καὶ τὸν γάμον, ὅς μ' ἐπέτριψε.
νῦν οὖν χρήσθων, ὅ τι βούλονται.
τουτὶ τό γ' ἐμὸν σῶμ' αὐτοῖσιν
παρέχω τύπτειν, πεινῆν, διψῆν,
αὐχμεῖν, ῥιγοῦν, ἀσκὸν δαίρειν·
εἴπερ τὰ χρέα διαφευξοῦμαι,
τοῖς ἀνθρώποις τ' εἶναι δόξω
θρασὺς, εὔγλωττος, τολμηρὸς, ἴτης,
βδελυρὸς, ψευδῶν ξυγκολλητὴς,
εὑρησιεπὴς, περίτριμμα δικῶν,
κύρβις, κρόταλον, κίναδος, τρύμη,
μάσθλης, εἴρων, γλοιὸς, ἀλαζὼν,
κέντρων, μιαρὸς,
στρόφις, ἀργαλέος, ματτυολοιχός.
ταῦτ' εἴ με λέγουσιν ἀπαντῶντες,

Streps. O dominæ, quod a vobis peto, id paulum quiddam est omnino; nimirum ut Græcos in facultate dicendi anteire possim centum stadiis.

Chor. Immo erit hoc a vobis tibi: ita ut jam ab hoc tempore in sententiis pro concione dicendis nemo tam sæpe vincat quam tu.

Streps. Ne mihi contingat de arduis rebus sententias dicere: istuc enim haud cupio: sed tantum pro me ipso lites pervertere, et elabi e manibus creditorum.

Chor. Adipisceris igitur quæ optas: non enim ardua cupis. Sed te ipsum trade intrepidus nostris ministris.

Streps. Faciam istud, vobis fretus; nam urget me necessitas propter equos illos coppatias, et conjugium, quod me perdidit. Nunc ergo utuntor me prorsus ut lubet; istuc meum corpus ipsis trado, quod verberibus tundant, fame, siti, squalore, algu conficiant, pro utre excorient, modo æs effugiam alienum, et hominibus videar esse audax, loquax, temerarius, procax, scelestus, mendaciorum conglutinator, inventor verborum, tritus in litibus, tabula legum, crepitaculum, vulpes, terebra, subactus, simulator, lubricus, arrogans, cento, impurus, versutus, molestus, impudens. Modo his me nominibus appellet

obvius quisque, faciunto isti plane quod lubuerit, et, si volunt, ita me Ceres amet, ex me intestina farciunto, et scholasticis adponunto.

Chor. Animus quidem inest huic haud timidus, sed promtus. Scias autem velim, si hæc didiceris a me, famam, quæ cœlum adtingat, inter homines te consecuturum.

Streps. Quid mihi eveniet?

Chor. Omni tempore mecum beatissimam vitam ages unus omnium.

Streps. En unquam potis erit fieri, ut istuc videam?

Chor. Ita ut multi ad fores tuas semper sedeant, cupientes te convenire, et tecum colloqui, atque communicare tuæ solertiæ negotia et lites multis talentis æstimatas, de quibus consultabunt tecum. Sed incipe senem docere quidquid constituisti, et incita animum ejus, et ingeni vires explora.

Soc. Agedum dic mihi tu ingenium tuum, quale sit; ut illo cognito, machinas posthac novas tibi admoveam.

δρώντων ἀτεχνῶς ὅ τι χρῄζουσιν·
κεἰ βούλονται, νὴ τὴν Δήμητρ᾽,
ἐκ μοῦ χορδὴν
τοῖς φροντισταῖς παραθέντων.
Χο. λῆμα μὲν πάρεστι τῷδέ γ᾽
οὐκ ἄτολμον, ἀλλ᾽ ἕτοιμον. ἴσθι δ᾽ ὡς
ταῦτα μαθὼν παρ᾽ ἐμοῦ, κλέος οὐρανόμηκες
ἐν βροτοῖσιν ἕξεις.
Στ. τί πείσομαι;
Χο. τὸν πάντα χρόνον μετ᾽ ἐμοῦ
ζηλωτότατον βίον ἀν-
θρώπων διάξεις.
Στ. ἆρά γε τοῦτ᾽ ἂν ἐγώ
ποτ᾽ ὄψομαι;
Χο. ὥστε γε σοῦ πολλοὺς
ἐπὶ ταῖσι θύραις
ἀεὶ καθῆσθαι,
βουλομένους ἀνακοινοῦσθαί τε,
καὶ ἐς λόγους ἐλθεῖν,
πράγματα, κἀντιγραφὰς,
πολλῶν ταλάντων
ἄξια σῇ φρενὶ,
συμβουλευσομένους μετὰ σοῦ.
ἀλλ᾽ ἐγχείρει τὸν πρεσβύτην, ὅ τι περ μέλλεις, προδιδάσκειν
καὶ διακίνει τὸν νοῦν αὐτοῦ, καὶ τῆς γνώμης ἀποπειρῶ.
Σω. ἄγε δὴ, κάτειπέ μοι σὺ τὸν σαυτοῦ τρόπον,
ἵν᾽ αὐτὸν εἰδὼς, ὅστις ἐστὶ, μηχανὰς
ἤδη ᾽πὶ τούτοις πρὸς σὲ καινὰς προσφέρω.

Στ. τί δέ; τειχομαχεῖν μοι διανοεῖ, πρὸς τῶν θεῶν;
Σω. οὔκ· ἀλλὰ βραχέα σου πυθέσθαι βούλομαι,
εἰ μνημονικὸς εἶ.
Στ. δύο τρόπω, νὴ τὸν Δία.
ἢν μέν γ' ὀφείληταί τι μοι, μνήμων πάνυ·
ἐὰν δ' ὀφείλω, σχέτλιος, ἐπιλήσμων πάνυ.
Σω. ἔνεστι δῆτά σοι λέγειν ἐν τῇ φύσει;
Στ. λέγειν μὲν οὐκ ἔνεστ'· ἀποστερεῖν δ' ἔνι.
Σω. πῶς οὖν δυνήσει μανθάνειν;
Στ. ἀμέλει, καλῶς.
Σω. ἄγε νῦν, ὅπως, ὅταν τι προβάλωμαι σοφὸν
περὶ τῶν μετεώρων, εὐθέως ὑφαρπάσεις.
Στ. τί δαί; κυνηδὸν τὴν σοφίαν σιτήσομαι;
Σω. ἄνθρωπος ἀμαθὴς οὑτοσὶ καὶ βάρβαρος.
δέδοικά σ', ὦ πρεσβῦτα, μὴ πληγῶν δέει.
φέρ' ἴδω, τί δρᾷς, ἤν τις σε τύπτῃ;
Στ. τύπτομαι·
κἄπειτ' ἐπισχὼν ὀλίγον, ἐπιμαρτύρομαι·
εἶτ' αὖθις ἀκαρῆ διαλιπὼν, δικάζομαι.
Σω. ἴθι νῦν, κατάθου θοἰμάτιον.
Στ. ἠδίκηκά τι;
Σω. οὔκ· ἀλλὰ γυμνοὺς εἰσιέναι νομίζεται.
Στ. ἀλλ' οὐχὶ φωράσων ἔγωγ' εἰσέρχομαι.
Σω. κατάθου. τί ληρεῖς;
Στ. εἰπὲ δὴ νῦν μοι τοδί;
ἢν ἐπιμελὴς ὦ, καὶ προθύμως μανθάνω,
τῷ τῶν μαθητῶν ἐμφερὴς γενήσομαι;
Σω. οὐδὲν διοίσεις Χαιρεφῶντος τὴν φύσιν.

Streps. Quid vero? num me, per Deos obsecro, tanquam murum oppugnare cogitas?

Soc. Non: sed pauca quædam interrogare te volo, an memoria polleas.

Streps. Ita hercle, gemino modo. Nam si mihi debeatur, præpolleo memoria: sin ipsus debeam, hei misero mihi! prorsus sum obliviosus.

Soc. Insitamne habes vim dicendi?

Streps. Haud dicendi quidem, sed defraudandi.

Soc. Quomodo igitur poteris discere?

Streps. Bene: ne sis sollicitus.

Soc. Age nunc, da operam, ut quum primum sapientem aliquam quæstionem proposuero de rebus cœlestibus, eam extemplo arripias.

Streps. Quid? num canum in morem sapientiam comedam?

Soc. Homo iste rusticus est et barbarus. Vereor, ô senex, ne plagis indigeas. Age videam, quid facias, si quis te verberet?

Streps. Verberor. Deinde ubi me paululum continui, antestor: deinde ubi rursus pauxillum intermisi, in jus voco.

Soc. Age nunc depone vestem.

Streps. Quæ tibi a me facta est injuria?

Soc. Nulla: sed mos est ut nudi ingrediantur.

Streps. Atqui ego non ingredior res furtivas quæritatum.

Soc. Depone: quid nugaris?

Strep. Hoc, quæso, dic mihi: si diligens fuero, et cupide didicero, cuinam tuorum discipulorum ero similis?

Soc. Ingenio nihil differes a Chærephonte.

Streps. Hei miser! semimortuus fiam.

Soc. Ne multum loquere, sed propera et sequere me hac ocius.

Streps. In manum da mihi placentam mellitam prius: nam timeo huc intro, tanquam in Trophonii antrum, descendens.

Soc. Perge: quid sic morare circa ostium?

Chor. Sed abi lætus ob istuc animi robur. Feliciter eveniat huic homini, quod ætate multum provecta, recentioribus ingenium suum rebus imbuit, et sapientiam colit.

Spectatores, dicam vobis libere veritatem; per Bacchum juro, cujus alumnus ego sum. Equidem ita vincam et pro sapiente habear, ut, quia vos putabam spectatores elegantes esse, istamque esse præstantissimam mearum comœdiarum, idcirco vobis primum eam volui gustandam offerre, cui insumsi laborem plurimum: deinde abscessi ab hominibus ineptis victus, meo quidem immerito. Ob hæc incuso vos, qui sapientes estis, quorum causa commentatus ista fueram. Sed neque sic tamen mea sponte deseram cordatiores. Ex quo enim hic apud viros, apud quos jucundum est vel verba facere et *Modestus* meus et *Cinædus* non male audivere; egoque (nam virgo adhuc eram, necdum licebat me parere) exposui fœtum, quem

Στ. οἴμοι κακοδαίμων, ἡμιθνὴς γενήσομαι.
Σω. οὐ μὴ λαλήσεις, ἀλλ' ἀκολουθήσεις ἐμοὶ,
ἀνύσας τι, δευρὶ θᾶττον.
Στ. ἐς τὼ χεῖρέ νυν
δός μοι μελιτοῦτταν πρότερον· ὡς δέδοικ' ἐγὼ
εἴσω καταβαίνων, ὥσπερ ἐς Τροφωνίου.
Σω. χώρει· τί κυπτάζεις ἔχων περὶ τὴν θύραν;
Χο. ἀλλ' ἴθι χαίρων, τῆς ἀνδρείας
οὕνεκα ταύτης.
εὐτυχία γένοιτ' ἀν-
θρώπῳ, ὅτι προήκων
ἐς βαθὺ τῆς ἡλικίας,
νεωτέροις τὴν φύσιν αὑτοῦ
πράγμασι χρωτίζεται,
καὶ σοφίαν ἐπασκεῖ.
Ὦ θεώμενοι, κατερῶ πρὸς ὑμᾶς ἐλευθέρως
τἀληθῆ, νὴ τὸν Διόνυσον, τὸν ἐκθρέψαντά με.
οὕτω νικήσαιμί γ' ἐγὼ, καὶ νομιζοίμην σοφὸς,
ὡς ὑμᾶς ἡγούμενος εἶναι θεατὰς δεξιοὺς,
καὶ ταύτην σοφώτατ' ἔχειν τῶν ἐμῶν κωμῳδιῶν,
πρώτους ἠξίωσ' ἀναγεῦσ' ὑμᾶς, ἣ παρέσχε μοι
ἔργον πλεῖστον· εἶτ' ἀνεχώρουν ὑπ' ἀνδρῶν φορτικῶν
ἡττηθεὶς, οὐκ ἄξιος ὤν. ταῦτ' οὖν ὑμῖν μέμφομαι
τοῖς σοφοῖς, ὧν οὕνεκ' ἐγὼ ταῦτ' ἐπραγματευόμην.
ἀλλ' οὐδ' ὣς ὑμᾶς ποθ' ἑκὼν προδώσω τοὺς δεξιούς.
ἐξ ὅτου γὰρ ἐνθάδ' ὑπ' ἀνδρῶν, οἷς ἡδὺ καὶ λέγειν,
ὁ σώφρων τε χὠ καταπύγων ἄριστ' ἠκουσάτην,
κἀγὼ, παρθένος γὰρ ἔτ' ἦν, κοὐκ ἐξῆν πω μοιτεκεῖν,

ἐξέθηκα, παῖς δ' ἑτέρα τις λαβοῦσ' ἀνείλετο,
ὑμεῖς δ' ἐξεθρέψατε γενναίως, κἀπαιδεύσατε,
ἐκ τούτου μοι πιστὰ παρ' ὑμῖν γνώμης ἔσθ' ὅρκια.
νῦν οὖν, Ἠλέκτραν κατ' ἐκείνην, ἥδ' ἡ κωμῳδία
ζητοῦσ' ἦλθ', ἤν που 'πιτύχῃ θεαταῖς οὕτω σοφοῖς.
γνώσεται γὰρ, ἤν περ ἴδῃ, τἀδελφοῦ τὸν βόστρυχον.
ὡς δὲ σώφρων ἐστὶ φύσει, σκέψασθ'· ἥ τις πρῶτα μὲν
οὐδὲν ἦλθε ῥαψαμένη σκύτινον καθειμένον,
ἐρυθρὸν ἐξ ἄκρου, παχὺ, τοῖς παιδίοις ἵν' ἦν γέλως.
οὐδ' ἔσκωψε τοὺς φαλακροὺς, οὐδὲ κόρδαχ' εἵλκυσεν·
οὐδὲ πρεσβύτης ὁ λέγων τἄπη, τῇ βακτηρίᾳ
τύπτει τὸν παρόντ', ἀφανίζων πονηρὰ σκώμματα.
οὐδ' εἰσῇξε δᾷδας ἔχουσ'· οὐδ' Ἰοὺ, Ἰοὺ, βοᾷ·
ἀλλ' αὑτῇ καὶ τοῖς ἔπεσιν πιστεύουσ' ἐλήλυθε.
κἀγὼ μὲν τοιοῦτος ἀνὴρ ὢν ποιητὴς, οὐ κομῶ,
οὐδ' ὑμᾶς ζητῶ 'ξαπατᾷν, δὶς καὶ τρὶς ταὔτ' εἰσάγων·
ἀλλ' ἀεὶ καινὰς ἰδέας εἰσφέρων σοφίζομαι,
οὐδὲν ἀλλήλαισιν ὁμοίας, καὶ πάσας δεξιάς.
ὃς μέγιστον ὄντα Κλέων' ἔπαισ' ἐς τὴν γαστέρα,
κοὐκέτ' ἐσαῦθίς γ' ἐπεπήδησά γ' αὐτῷ κειμένῳ.
οὗτοι δ', ὡς ἅπαξ παρέδωκεν λαβὴν Ὑπέρβολος,
τοῦτον δείλαιον κολετρῶσ' ἀεὶ καὶ τὴν μητέρα.
Εὔπολις μὲν τὸν Μαρικᾶν πρώτιστον παρείλκυσεν
ἐκστρέψας τοὺς ἡμετέρους Ἱππέας κακὸς κακῶς·
προσθεὶς αὐτῷ γραῦν μεθύσην, τοῦ κόρδακος οὕνεχ', ἣν
Φρύνιχος πάλαι πεποίηχ', ἣν τὸ κῆτος ἤσθιεν.
εἶθ' αὖθις Ἕρμιππος ἐποίησεν εἰς Ὑπέρβολον·
ἄλλοι τ' ἤδη πάντες ἐρείδουσιν εἰς Ὑπέρβολον,

alia quædam puella susceptum abstulit; vos autem educastis liberaliter et instituistis: exinde, inquam, satis spectata est mihi vestra fides et benevolentia. Nunc itaque, ut Electra illa, venit hæc Comœdia, quærens an forte incidere possit in spectatores tam sapientes: agnoscet enim, si modo eum conspiciat, fratris cincinnum. Quam vero modestis sit moribus, videte; quæ primum quidem non ingressa est, consutum quiddam habens coriaceum, pendulum, rubrum in summo, crassum, ut pueris risus excitetur; neque irrisit calvos, nec cordacem saltavit: nec senex, qui versus recitat, baculo verberat adstantem, dicta mordacia retundens; neque irrupit in scenam cum facibus, nec *Io, io,* clamat: sed sibimetipsi et versibus fidens advenit. Et ego quidem, qui talis poëta sim, non superbio; neque studeo vos decipere, bis terve eadem introducendo. Verum semper novas formas comminiscor, quas inferam, nihil inter se similes, scitas et lepidas omnes: qui plurima valenti gratia Cleoni ventrem percussi, nec amplius tamen ei insultavi jacenti. Isti autem, ubi semel ansam dedit Hyperbolus, miserum illum assidue conculcant, ejusque matrem. Primum quidem omnium Eupolis *Maricam* protraxit, quum nostros *Equites* in alium habitum male commutasset malus, addita, quæ cordacem saltaret, anu temulenta, quam pridem Phrynichus commentus fuerat, objeceratque marinæ beluæ. Deinde Hermippus rursus Hyperbolum traduxit; et jam omnes alii insectantur Hyperbolum, imagines meas de anguillis imitantes. Cuicunque

ergo ista risum movent, is meis ne capiatur: sin meis inventis et me ipso delectabimini, in futurum tempus recte sapere videbimini.

SEM. Cœlo regnantem, diisque imperantem magnum Jovem Choro ut adsit primum invoco: deinde præpotentem tridentis dominum, terræque et salsi maris ferum motorem: et nominatissimum patrem nostrum, Ætherem venerabilem, nutricium omnium: equorumque agitatorem illum, qui prælucidis radiis permeat totum terræ solum, magnus apud deos et apud mortales deus.

CHOR. O sapientissimi spectatores, huc advertite mentem. Vos enim, a quibus passæ sumus injuriam, palam incusamus. Nam quum præ ceteris diis plurimum commodemus urbi, nobis tamen solis omnium deorum nec sacrificatis, nec libatis, quæ vos conservamus. Si enim absque ullo judicio decernatur expeditio aliqua, tunc aut tonamus, aut stillamus. Namque diis invisum illum coriarium Paphlagonem quum eligeretis ducem exercitus, supercilia contraximus, et indignatæ sumus, tonitrusque erupit cum fulmine: Luna autem solitas deseruit vias, et Sol, ellychnio statim in se contracto, negavit se lucere velle, si Cleo duceret exercitum: nihilominus eum elegistis.

τὰς εἰκοὺς τῶν ἐγχέλεων τὰς ἐμὰς μιμούμενοι.
ὅστις οὖν τούτοισι γελᾷ, τοῖς ἐμοῖς μὴ χαιρέτω·
ἢν δ' ἐμοὶ καὶ τοῖσιν ἐμοῖς εὐφραίνησθ' εὑρήμασιν,
ἐς τὰς ὥρας τὰς ἑτέρας εὖ φρονεῖν δοκήσετε.

Ημ. Ὑψιμέδοντα μὲν θεῶν
Ζῆνα τύραννον ἐς χορὸν
πρῶτα μέγαν κικλήσκω·
τόν τε μεγασθενῆ τριαίνης ταμίαν,
γῆς τε καὶ ἁλμυρᾶς
θαλάσσης ἄγριον μοχλευτήν·
καὶ μεγαλώνυμον ἡμέτερον πατέρ',
Αἰθέρα σεμνότατον, βιοθρέμμονα πάντων·
τόν θ' ἱππονώμαν, ὃς ὑπερ-
λάμπροις ἀκτῖσιν κατέχει
γῆς πέδον, μέγας ἐν θεοῖς,
ἐν θνητοῖσί τε, δαίμων.

Χο. Ὦ σοφώτατοι θεαταὶ, δεῦρο τὸν νοῦν προσέχετε.
ἠδικημέναι γὰρ ὑμῖν, μεμφόμεσθ' ἐναντίον.
πλεῖστα γὰρ θεῶν ἁπάντων ὠφελούσαις τὴν πόλιν,
δαιμόνων ἡμῖν μόναις οὐ θύετ' οὐδὲ σπένδετε,
αἵ τινες τηροῦμεν ὑμᾶς. ἢν γὰρ ᾖ τις ἔξοδος
μηδενὶ ξὺν νῷ, τότ' ἢ βροντῶμεν, ἢ ψεκάζομεν.
εἶτα τὸν θεοῖσιν ἐχθρὸν βυρσοδέψην Παφλαγόνα
ἡνίχ' ᾑρεῖσθε στρατηγὸν, τὰς ὀφρῦς ξυνήγομεν,
κἀποιοῦμεν δεινά· βροντὴ δ' ἐῤῥάγη δι' ἀστραπῆς·
ἡ σελήνη δ' ἐκλέλοιπε τὰς ὁδούς· ὁ δ' ἥλιος,
τὴν θρυαλλίδ' εἰς ἑαυτὸν εὐθέως ξυνελκύσας,
οὐ φανεῖν ἔφασκεν ὑμῖν, εἰ στρατηγήσει Κλέων.

ἀλλ' ὅμως εἵλεσθε τοῦτον. φασὶ γὰρ δυσβουλίαν
τῇδε τῇ πόλει προσεῖναι· ταῦτα μέντοι τοὺς θεούς,
ἅττ' ἂν ὑμεῖς ἐξαμάρτητ', ἐπὶ τὸ βέλτιον τρέπειν.
ὡς δὲ καὶ τοῦτο ξυνοίσει, ῥᾳδίως διδάξομεν.
ἢν Κλέωνα τὸν λάρον δώρων ἑλόντες καὶ κλοπῆς,
εἶτα φιμώσητε τούτου τῷ ξύλῳ τὸν αὐχένα,
αὖθις ἐς τἀρχαῖον ὑμῖν, εἴ τι κἀξημάρτετε,
ἐπὶ τὸ βέλτιον τὸ πρᾶγμα τῇ πόλει ξυνοίσεται.

Ημ. Ἀμφί μοι αὖτε, Φοῖβ' ἄναξ
Δήλιε, Κυνθίαν ἔχων
ὑψικέρατα πέτραν·
ἥ τ' Ἐφέσου μάκαιρα πάγχρυσον ἔχεις
οἶκον, ἐν ᾧ κόραι
σε Λυδῶν μεγάλως σέβουσιν·
ἥ τ' ἐπιχώριος ἡμετέρα θεός,
αἰγίδος ἡνίοχος, πολίουχος Ἀθάνα·
Παρνασίαν θ' ὃς κατέχων
πέτραν, σὺν πεύκαις σελαγεῖ,
Βάκχαις Δελφίσιν ἐμπρέπων,
κωμαστὴς Διόνυσος.

Χο. Ἡνίχ' ἡμεῖς δεῦρ' ἀφορμᾶσθαι παρεσκευάσμεθα,
ἡ Σελήνη ξυντυχοῦσ' ἡμῖν, ἐπέστειλεν φράσαι,
πρῶτα μὲν χαίρειν Ἀθηναίοισι, καὶ τοῖς ξυμμάχοις·
εἶτα θυμαίνειν ἔφασκε· δεινὰ γὰρ πεπονθέναι,
ὠφελοῦσ' ὑμᾶς ἅπαντας, οὐ λόγοις, ἀλλ' ἐμφανῶς.
πρῶτα μὲν τοῦ μηνὸς εἰς δᾷδ' οὐκ ἔλαττον, ἢ δραχμήν,
ὥστε καὶ λέγειν ἅπαντας, ἐξιόντας ἑσπέρας·
Μὴ πρίω, παῖ, δᾷδ', ἐπειδὴ φῶς Σεληναίης καλόν.

Aiunt enim *mala consilia capere hanc civitatem solere; sed quæcunque peccaveritis, illa deos in melius convertere.* Ista vero quo pacto convenient, facile vos docebimus: nempe si Cleonem, voracem illum larum, sordium et furti damnatum, capistraveritis, cervicemque ejus nervo constrinxeritis, id si peccatum fuerit, rursus in pristinum vobis, atque in melius res ea cedet reipublicæ.

Sem. Huc ades tu quoque Phœbe rex, Delie, excelsa qui tenes Cynthiæ rupis cacumina; tuque beata, quæ auream Ephesi domum habitas, in qua magnifice te colunt Lydorum puellæ; tuque patria nostra dea, Ægida quæ moderaris, urbis præses Minerva: et qui Parnasiam obtinens petram cum tædis fulges, Delphicas inter Bacchas conspiciendus, commissator Bacchus.

Chor. Quum nos huc profectionem moliremur, convenit nos Luna, mandavitque nobis, ut suis verbis plurimam Atheniensibus et sociis diceremus salutem. Hoc primum. Deinde irasci se aiebat: etenim atrocia perpessam esse, ut quæ vobis omnibus commodaret, non verbis, sed re palam. Primum quidem quot mensibus haud drachma minus pro tæda, adeo ut dicant omnes egredientes vesperi: *Ne facem emito, puer, quoniam Lunæ pulchra lux est.* Aliaque beneficia se vobis præ-

stare dicit: vos tamen dierum rationem habere non recte, verum susque deque turbare: adeo ut interminari sibi deos identidem dicat, quando cœna fraudantur, et abeunt domum sacra non adepti, quæ ipsis fieri debuissent juxta statum dierum ordinem: deinde quum diis operari oportet, vos quæstiones de reis habetis et judicia exercetis: contra vero sæpe, nobis diis jejunia agentibus, quando nimirum lugemus aut Memnonem aut Sarpedonem, vos libatis et ridetis. Idcirco hoc anno sorte ducto ad Amphictyonum conventum legato Hyperbolo nos dii coronam ademimus; et merito: sic enim magis sciet, vitæ dies agendos esse secundum Lunæ cursum.

SOCRATES, STREPSIADES, CHORUS.

Soc. Per respirationem, per Chaos, per Aërem juro, ut ego non vidi hominem tam rusticum ullum, nec tam stupidum, nec tam ineptum, nec tam obliviosum; qui subtilitates quasdam parvas discens, eas obliviscitur, antequam plene didicerit. At tamen eum foras vocabo huc in lucem. Ubi Strepsiades? exi sumto grabbato.

Streps. Sed eum non me sinunt efferre cimices.

Soc. Propere depone et adverte animum.

Streps. En.

Soc. Age, quid vis nunc primum discere, quod antea nunquam didiceris? dic mihi. Utrum de metris, aut de versibus, an vero de rhythmis?

Streps. De metris equidem; quia nuper a venditore farinæ defraudatus fui duobus chœnicibus.

ἄλλα τ' εὖ δρᾷν φησίν· ὑμᾶς δ' οὐκ ἄγειν τὰς ἡμέρας
οὐδὲν ὀρθῶς, ἀλλ' ἄνω τε καὶ κάτω κυδοιδοπᾷν.
ὥστ' ἀπειλεῖν φησὶν αὐτῇ τοὺς θεοὺς ἑκάστοτε,
ἡνίκ' ἂν ψευσθῶσι δείπνου, κᾀπίωσιν οἴκαδε,
τῆς ἑορτῆς μὴ τυχόντες, κατὰ λόγον τῶν ἡμερῶν.
κᾆθ', ὅταν θύειν δέῃ, στρεβλοῦτε καὶ δικάζετε.
πολλάκις δ' ἡμῶν ἀγόντων τῶν θεῶν ἀπαστίαν,
ἡνίκ' ἂν πενθῶμεν ἢ τὸν Μέμνον', ἢ Σαρπηδόνα,
σπένδεθ' ὑμεῖς, καὶ γελᾶτ'. ἀνθ' ὧν λαχων Ὑπέρβολος
τῆτες ἱερομνημονεῖν, κᾄπειθ' ὑφ' ἡμῶν τῶν θεῶν
τὸν στέφανον ἀφῃρέθη. μᾶλλον γὰρ οὕτως εἴσεται
κατὰ Σελήνην ὡς ἄγειν χρὴ τοῦ βίου τὰς ἡμέρας.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ, ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ, ΧΟΡΟΣ.

Σω. ΜΑ τὴν ἀναπνοὴν, μὰ τὸ Χάος, μὰ τὸν Ἀέρα,
οὐκ εἶδον οὕτως ἄνδρ' ἄγροικον οὐδένα,
οὐδ' ἄπορον, οὐδὲ σκαιὸν, οὐδ' ἐπιλήσμονα·
ὅστις σκαλαθυρμάτι' ἄττα μικρὰ μανθάνων,
ταῦτ' ἐπιλέλησται, πρὶν μαθεῖν. ὅμως γε μὴν
αὐτὸν καλῶ θύραζε δευρὶ πρὸς τὸ φῶς.
ποῦ Στρεψιάδης; ἔξει, τὸν ἀσκάντην λαβών.
Στ. ἀλλ' οὐκ ἐῶσί μ' ἐξενεγκεῖν οἱ κόρεις.
Σω. ἀνύσας τι κατάθου, καὶ πρόσεχε τὸν νοῦν.
Στ. ἰδού.
Σω. ἄγε δὴ, τί βούλει πρῶτα νυνὶ μανθάνειν,
ὧν οὐκ ἐδιδάχθης πώποτ' οὐδέν; εἴπ' ἐμοί.
πότερα περὶ μέτρων, ἢ περὶ ἐπῶν, ἢ ῥυθμῶν;
Στ. περὶ τῶν μέτρων ἔγωγ'· ἔναγχος γάρ ποτε

ὑπ' ἀλφιταμοιβοῦ παρεκόπην διχοινίκῳ.
Σω. οὐ τοῦτ' ἐρωτῶ σ'· ἀλλ' ὅ τι κάλλιστον μέτρον
ἡγεῖ· πότερα τὸ τρίμετρον, ἢ τὸ τετράμετρον;
Στ. ἐγὼ μὲν οὐδὲν πρότερον ἡμιεκτέου.
Σω. οὐδὲν λέγεις, ὦ 'νθρωπε.
Στ. περίδου νῦν ἐμοὶ,
εἰ μὴ τετράμετρόν ἐστιν ἡμιεκτέον.
Σω. ἐς κόρακας· ὡς ἄγροικος εἶ καὶ δυσμαθής.
ταχύ γ' ἂν δύναιο μανθάνειν περὶ ῥυθμῶν.
Στ. τί δέ μ' ὠφελήσουσ' οἱ ῥυθμοὶ πρὸς τἄλφιτα;
Σω. πρῶτον μὲν εἶναι κομψὸν ἐν ξυνουσίᾳ·
εἶτ' ἐπαΐειν ὁποῖός ἐστι τῶν ῥυθμῶν
κατ' ἐνόπλιον, χὠποῖος αὖ κατὰ δάκτυλον.
Στ. κατὰ δάκτυλον; νὴ τὸν Δί', ἀλλ' οἶδ'.
Σω. εἰπὲ δή.
Στ. τίς ἄλλος ἀντὶ τουτουὶ τοῦ δακτύλου;
πρὸ τοῦ μὲν, ἔτ' ἐμοῦ παιδὸς ὄντος, οὑτοσί.
Σω. ἀγρεῖος εἶ καὶ σκαιός.
Στ. οὐ γὰρ, ὦ 'ζυρὲ,
τούτων ἐπιθυμῶ μανθάνειν οὐδέν.
Σω. τί δαί;
Στ. ἐκεῖν', ἐκεῖνο, τὸν ἀδικώτατον λόγον.
Σω. ἀλλ' ἕτερα δεῖ σε πρότερα τούτου μανθάνειν·
τῶν τετραπόδων ἅττ' ἐστὶν ὀρθῶς ἄῤῥενα.
Στ. ἀλλ' οἶδ' ἔγωγε τἄῤῥεν', εἰ μὴ μαίνομαι.
κριὸς, τράγος, ταῦρος, κύων, ἀλεκτρυών.
Σω. ὁρᾷς ἃ πάσχεις; τήν τε θήλειαν, καλεῖς
ἀλεκτρυόνα κατὰ ταυτὸ, καὶ τὸν ἄῤῥενα.

Soc. Non hoc te rogo; sed quodnam pulcherrimum metrum esse putes; trimetrumne an tetrametrum?

Streps. Equidem semisextario nullum præstare puto.

Soc. Nihil dicis tu homo.

Streps. Certa mecum pignore, ni tetrametrum est semisextarium.

Soc. I in malam crucem. Quam rusticus ei indocilis es! cito tu de rhythmis aliquid disceres scilicet.

Streps. Quid autem mihi proderunt rhythmi ad victum?

Soc. Primum quidem ut sis commodus et facetus in convictu; deinde ut intelligas, quinam sit rhythmus secundum enoplium, et quinam secundum dactylum.

Streps. Secundum dactylum? at edepol novi.

Soc. Dic ergo.

Streps. Quis alius, nisi dactylus hic? antehac vero, quum puer essem, iste.

Soc. Rudis es et stolidus.

Streps. Atqui, ô miser, horum nihil discere cupio.

Soc. Quid vero?

Streps. Illud, illud, inquam, sermonem illum injustissimum.

Soc. Sed alia sunt, quæ te prius discere necesse est; quadrupedum quænam sint vere masculina.

Streps. At novi equidem, nisi insanio, quid masculinum sit: nempe ΚΡΙΟΣ, ΤΡΑΓΟΣ, ΤΑΥΡΟΣ, ΚΥΩΝ, ΑΛΕΚΤΡΥΩΝ.

Soc. Viden' quid facias? et femellam vocas ΑΛΕΚΤΡΥΟΝΑ, itidem uti et masculum.

STREPS. Age vero, quomodo?

Soc. Quomodo? ΑΛΕΚΤΡΥΩΝ et ΑΛΕΚΤΡΥΩΝ.

STREPS. Verum est quod dicis, ita me Neptunus amet. Sed jam quomodo femellam nuncupem?

Soc. ΑΛΕΚΤΡΥΑΙΝΑΝ: alterum autem ΑΛΕΚΤΟΡΑ.

STREPS. ΑΛΕΚΤΡΥΑΙΝΑΝ inquis? Belle, per Aërem juro: adeo ut pro ista sola doctrina opplebo farina undique tuam ΚΑΡΔΟΠΟΝ.

Soc. Ecce autem rursus alterum hoc peccatum. ΚΑΡΔΟΠΟΝ marem vocas, quæ tamen femina est.

STREPS. Quomodo ego marem ΚΑΡΔΟΠΟΝ voco?

Soc. Maxime quidem, sicuti ΚΛΕΩΝΥΜΟΝ.

STREPS. Qua ratione? dic.

Soc. Idem valet tibi ΚΑΡΔΟΠΟΣ et ΚΛΕΩΝΥΜΟΣ.

STREPS. Sed, ô bone, ne quidem erat Cleonymo mactra, verum in rotundo mortario farinam subigebat. At deinceps quomodo appellare decet?

Soc. Quomodo? ΚΑΡΔΟΠΗΝ, itidem ut dicis ΣΩΣΤΡΑΤΗΝ.

STREPS. ΚΑΡΔΟΠΗΝ feminam rectius vocas: istuc autem longe rectissimum esset, si, ut ΚΑΡΔΟΠΗ, diceretur etiam ΚΛΕΩΝΥΜΗ.

Soc. Præterea de nominibus hominum discere te necesse est, quænam sint masculina, et quæ feminina.

STREPS. Sed novi equidem quæ feminina sint.

Soc. Dic ergo.

STREPS. *Lysilla, Philinna, Clitagora, Demetria.*

Soc. Masculina vero nomina quæ sunt?

Στ. πῶς δή; φέρε.
Σω. πῶς; ἀλεκτρυὼν κἀλεκτρυών.
Στ. νὴ τὸν Ποσειδῶ. νῦν δὲ πῶς με χρὴ καλεῖν;
Σω. ἀλεκτρύαιναν· τὸν δ' ἕτερον, ἀλέκτορα.
Στ. ἀλεκτρύαιναν: εὖγε, νὴ τὸν Ἀέρα·
ὥστ' ἀντὶ τούτου τοῦ διδάγματος μόνου
διαλφιτώσω σου κύκλῳ τὴν κάρδοπον.
Σω. ἰδοὺ μάλ' αὖθις τοῦθ' ἕτερον· τὴν κάρδοπον
ἄῤῥενα καλεῖς, θήλειαν οὖσαν.
Στ. τῷ τρόπῳ
ἄῤῥενα καλῶ 'γὼ κάρδοπον;
Σω. μάλιστά γε·
ὥσπερ γε καὶ Κλεώνυμον.
Στ. πῶς δή; φράσον.
Σω. ταυτὸν δύναταί σοι κάρδοπος Κλεωνύμῳ.
Στ. ἀλλ', ὦ 'γαθ', οὐδ' ἦν κάρδοπος Κλεωνύμῳ·
ἀλλ' ἐν θυείᾳ στρογγύλῃ γ' ἀνεμάττετο.
ἀτὰρ τολοιπὸν πῶς με χρὴ καλεῖν;
Σω. ὅπως;
τὴν καρδόπην, ὥσπερ καλεῖς τὴν Σωστράτην.
Στ. τὴν καρδόπην θήλειαν ὀρθότερον λέγεις.
ἐκεῖνο δ' ἦν ἂν, καρδόπη, Κλεωνύμη.
Σω. ἔτι δή γε περὶ τῶν ὀνομάτων μαθεῖν σε δεῖ,
ἅττ' ἄῤῥεν' ἐστὶν, ἅττα δ' αὐτῶν θήλεα.
Στ. ἀλλ' οἶδ' ἔγωγ', ἃ θήλε' ἐστίν.
Σω. εἰπὲ δή.
Στ. Λύσιλλα, Φίλιννα, Κλειταγόρα, Δημητρία.
Σω. ἄῤῥενα δὲ ποῖα των ὀνομάτων;

Στ. μυρία.
Φιλόξενος, Μελησίας, Ἀμυνίας.
Σω. ἀλλ', ὦ πόνηρε, ταῦτά γ' ἔστ' οὐκ ἄῤῥενα.
Στ. οὐκ ἄῤῥεν' ἐν ὑμῖν ἐστίν;
Σω. οὐδαμῶς γ', ἐπεὶ
πῶς ἂν καλέσειας, ἐντυχὼν Ἀμυνίᾳ;
Στ. ὅπως ἄν; ὡδί. Δεῦρο, δεῦρ', Ἀμυνία.
Σω. ὁρᾷς; γυναῖκα τὴν Ἀμυνίαν καλεῖς.
Στ. οὔκουν δικαίως, ὅστις οὐ στρατεύεται;
ἀτὰρ τί ταῦθ' ἃ πάντες ἴσμεν, μανθάνω;
Σω. οὐδέν, μὰ Δί'· ἀλλὰ κατακλινεὶς δευρὶ—
Στ. τί δρῶ;
Σω. ἐκφρόντισόν τι τῶν σεαυτοῦ πραγμάτων.
Στ. μὴ δῆθ', ἱκετεύω σ', ἐνθάδ'· ἀλλ', εἴπερ γε χρή,
χαμαί μ' ἔασον αὐτὰ ταῦτ' ἐκφροντίσαι.
Σω. οὐκ ἔστι παρὰ ταῦτ' ἄλλα.
Στ. κακοδαίμων ἐγώ,
οἵαν δίκην τοῖς κόρεσι δώσω τήμερον.
Σω. φρόντιζε δὴ καὶ διάθρει·
πάντας τρόπους σεαυτὸν
στρόβει πυκνώσας
ταχὺς δ', ὅταν εἰς ἄπορον
πέσῃς, ἐπ' ἄλλο πήδα
νόημα φρενός· ὕπνος δ' ἀπέστω
γλυκύθυμος ὀμμάτων.
Στ. ἰατταταῖ, ἰατταταῖ.
Σω. τί πάσχεις; τί κάμνεις;
Στ. ἀπόλλυμαι δείλαιος· ἐκ τοῦ σκίμποδος

Streps. Perquam multa: *Philoxenus, Melesias, Amynias.*

Soc. Atqui, ô stulte, hæc non sunt masculina.

Streps. Non masculina apud vos hæc sunt?

Soc. Nequaquam. Nam quomodo vocares, si in Amyniam incideres?

Streps. Quomodo vocarem? sic: *Ades, ades, Amynia.*

Soc. Viden'? mulierem jam *Amyniam* appellas.

Streps. Nonne illum merito, qui militiam detrectat? Sed quid juvat ista discere, quæ omnes scimus?

Soc. Nihil quidem hercle. Sed tu decumbens huc—

Streps. Quid faciam?

Soc. Excogita quidpiam circa negotia tua.

Streps. Ne me, quæso, super hoc grabbato jubeas decumbere: sed, si omnino decumbendum est, humi eadem ista sinas me excogitare.

Soc. Fieri aliter nequit.

Streps. Infelix ego, quas hodie pœnas cimicibus dabo!

Soc. Meditare jam et dispice: in omnes partes te ipsum versa, mente arcte constipata. Celeriter, quum in aliquam difficultatem incideris, ad aliud commentum transili; somnus autem dulcis absit ab oculis.

Streps. Iattatæ, iattatæ!

Soc. Quid tibi accidit? quid male te habet?

Streps. Pereo miser: e grabbato prorepentes mordent me

cimices, et mihi latus dilaniant, et animam ebibunt, et testiculos evellunt, et culum perfodiunt, et me perdunt.

Soc. Ne nunc nimis graviter doleas.

Streps. At quomodo? Quum mihi perierint opes, perierit color, perierit anima, perierit calceus, et ad hæc mala etiam pervigil cantans propemodum ipsus perierim.

Soc. Heus tu, quid agis? meditarisne?

Streps. Egone? meditor, ita me Neptunus amet.

Soc. Quid ergo meditatus es?

Streps. An cimices aliquid de me sint relicturi.

Soc. Peribis pessime.

Streps. Sed, ô bone, jam perii.

Soc. Ne molliter agas, sed caput operi. Inveniendum enim est commentum defraudatorium, et aliqua captio.

Streps. Heu! quis itaque in me injiciat e pellibus agninis commentum privativum?

Soc. Agedum, videam primo quid agat iste. Eho tu, dormis?

Streps. Non equidem hercle.

δάκνουσί μ' ἐξέρποντες οἱ Κορίνθιοι,
καὶ τὰς πλευρὰς δαρδάπτουσιν,
καὶ τὴν ψυχὴν ἐκπίνουσιν,
καὶ τοὺς ὄρχεις ἐξέλκουσιν,
καὶ τὸν πρωκτὸν διορύττουσιν,
καί μ' ἀπολοῦσιν.
Σω. μὴ νῦν βαρέως ἄλγει λίαν.
Στ. καὶ πῶς, ὅτ' ἐμοῦ
φροῦδα τὰ χρήματα, φρούδη χροιὰ,
φρούδη ψυχὴ, φρούδη δ' ἐμβάς;
καὶ πρὸς τούτοις ἔτι τοῖσι κακοῖς,
φρουρᾶς ᾄδων
ὀλίγου φροῦδος γεγένημαι.
Σω. οὗτος, τί ποιεῖς; οὐχὶ φροντίζεις;
Στ. ἐγώ;
νὴ τὸν Ποσειδῶ.
Σω. καὶ τί δῆτ' ἐφρόντισας;
Στ. ὑπὸ τῶν κόρεων εἴ μου τὶ περιλειφθήσεται.
Σω. ἀπολεῖ κάκιστ'.
Στ. ἀλλ', ὦ 'γάθ', ἀπόλωλ' ἀρτίως.
Σω. οὐ μαλθακιστέ', ἀλλὰ περικαλυπτέα.
εὑρητέος γὰρ νοῦς ἀποστερητικὸς,
κᾀπαιόλημ'.
Στ. οἴμοι· τίς ἂν δῆτ' ἐπιβάλοι
ἐξ ἀρνακίδων γνώμην ἀποστερητρίδα;
Σω. φέρε νῦν, ἀθρήσω πρῶτον, ὅ τι δρᾷ, τουτονί.
οὗτος, καθεύδεις;
Στ. μὰ τὸν Ἀπόλλω, 'γὼ μὲν οὔκ.

Σω. ἔχεις τι ;
Στ. μὰ Δί', οὐ δῆτ' ἔγωγ'.
Σω. οὐδὲν πάνυ ;
Στ. οὐδέν γε, πλὴν ἢ τὸ πέος ἐν τῇ δεξιᾷ.
Σω. οὐκ ἐγκαλυψάμενος ταχέως τι φροντιεῖς ;
Στ. περὶ τοῦ ; σὺ γάρ μοι τοῦτο φράσον, ὦ Σώκρατες.
Σω. αὐτὸς ὅ τι βούλει πρῶτος ἐξευρεῖν λέγε.
Στ. ἀκήκοας μυριάκις, ἁγὼ βούλομαι.
περὶ τῶν τόκων, ὅπως ἂν ἀποδῶ μηδενί.
Σω. ἴθι νυν, καλύπτου, καὶ σχάσας τὴν φροντίδα
λεπτὴν, κατὰ μικρὸν περιφρόνει τὰ πράγματα,
ὀρθῶς διαιρῶν καὶ σκοπῶν.
Στ. οἴμοι τάλας.
Σω. ἔχ' ἀτρέμα· κᾂν ἀπορῇς τι τῶν νοημάτων,
ἀφεὶς ἄπελθε· κᾆτα τὴν γνώμην πάλιν
κίνησον αὖθις ἐς αὐτὸ, καὶ ζυγώθρισον.
Στ. ὦ Σωκρατίδιον φίλτατον---
Σω. τί, ὦ γέρον ;
Στ. ἔχω τόκου γνώμην ἀποστερητικήν.
Σω. ἐπίδειξον αὐτήν.
Στ. εἰπὲ δή νῦν μοι τοδί·
γυναῖκα φαρμακίδ' εἰ πριάμενος Θετταλὴν,
καθέλοιμι νύκτωρ τὴν σελήνην, εἶτα δὴ
αὐτὴν καθείρξαιμ' ἐς λοφεῖον στρογγύλον,
ὥσπερ κάτοπτρον, κᾆτα τηροίην ἔχων---
Σω. τί δῆτα τοῦτ' ἂν ὠφελήσειέν σ' ;
Στ. ὅ τι ;
εἰ μηκέτ' ἀνατέλλοι σελήνη μηδαμοῦ,

Soc. Habesne aliquid ?

Streps. Edepol nihil ego.

Soc. Nihil prorsus ?

Streps. Nihil, nisi penem hunc, quem teneo dextra.

Soc. Nonne te cooperiens ocius aliquid meditaberis ?

Streps. Qua de re ? hoc enim, quæso, dic mihi, Socrates.

Soc. Ipsemet quod primum invenire vis, eloquere.

Streps. Plus millies audivisti, quid ego velim : de usuris, inquam, ne illas solvam cuiquam.

Soc. Agedum cooperias te, et cohibe apud te cogitationem subtilem : minutatim considera rem, recte dividens eam et contemplans.

Streps. Hei miser !

Soc. Quiesce, et si forte hæsitaveris in aliquo commento, omitte et ab eo discede : deinde cogitationem rursus commove, et denuo idem illud pensita.

Streps. O Socratisce carissime !

Soc. Quid est, mi senex ?

Streps. Habeo commentum ad fraudandas usuras.

Soc. Fac illud palam.

Streps. Dic mihi ergo : si mulierem veneficam Thessala emerem, et noctu deducerem Lunam ; deinde conclusam theca aliqua rotunda, tanquam speculum, asservarem ?

Soc. Quid, quæso, hoc tibi prodesset ?

Streps. Rogas ? si non amplius oriretur Luna uspiam, usuras non darem.

Soc. Quid ita?

Streps. Quia in singulos menses pecunia datur fœnori.

Soc. Bene. Sed aliud rursus tibi proponam callidum quidpiam. Si tibi forte scriberetur dica quinque talentûm, quomodo eam obliterares? dic mihi.

Streps. Quomodo? quomodo? nescio: sed quærendum.

Soc. Ne jam circa te ipsum coërceas et contineas cogitationem semper; sed laxatam dimitte meditationem in aërem, tanquam scarabæum lino ex pede revinctum.

Streps. Inveni obliterationem dicæ callidissimam, ut ipsus etiam fateberis.

Soc. Qualem?

Streps. En unquam apud pharmacopolas lapidem vidisti, pulchrum illum et pellucidum, quo ignem accendunt?

Soc. Crystallum dicis?

Streps. Illud, inquam.

Soc. Cedo, quid faceres?

Streps. Si hoc sumto, quando scriberet dicam scriba, longius ego stans sic ad Solem literas liquefacerem dicæ mihi scriptæ?

Soc. Lepide, ita me Gratiæ ament.

Streps. O! quam lætor, quod quinque talentûm dicam obliteravi!

Soc. Age nunc celeriter istuc arripe.

Streps. Quidnam?

οὐκ ἂν ἀποδοίην τοὺς τόκους.
Σω. τίη τί δή;
Στ. ὁτιὴ κατὰ μῆνα τἀργύριον δανείζεται.
Σω. εὖ γ'· ἀλλ' ἕτερον αὖ σοι προβαλῶ τι δεξιόν.
εἴ σοι γράφοιτο πεντετάλαντός τις δίκη,
ὅπως ἂν αὐτὴν ἀφανίσειας, εἴπ' ἐμοί.
Στ. ὅπως; ὅπως; οὐκ οἶδ'· ἀτὰρ ζητητέον.
Σω. μὴ νῦν περὶ σαυτὸν ἴλλε τὴν γνώμην ἀεὶ,
ἀλλ' ἀποχάλα τὴν φροντίδ' ἐς τὸν ἀέρα,
λινόδετον ὥσπερ μηλολόνθην τοῦ ποδός.
Στ. εὕρηκ' ἀφάνισιν τῆς δίκης σοφωτάτην,
ὥστ' αὐτὸν ὁμολογεῖν σ' ἐμοί.
Σω. ποίαν τίνα;
Στ. ἤδη παρὰ τοῖσι φαρμακοπώλαις τὴν λίθον
ταύτην ἑώρας, τὴν καλὴν, τὴν διαφανῆ,
ἀφ' ἧς τὸ πῦρ ἅπτουσι;
Σω. τὴν ὕαλον λέγεις;
Στ. ἔγωγε.
Σω. φέρε, τί δῆτ' ἄν;
Στ. εἰ ταύτην λαβὼν,
ὁπότε γράφοιτο τὴν δίκην ὁ γραμματεὺς,
ἀπωτέρω στὰς ὧδε πρὸς τὸν ἥλιον,
τὰ γράμματ' ἐκτήξαιμι τῆς ἐμῆς δίκης;
Σω. σοφῶς γε, νὴ τὰς Χάριτας.
Στ. οἴμ', ὡς ἥδομαι,
ὅτι πεντετάλαντος διαγέγραπταί μοι δίκη.
Σω. ἄγε δὴ ταχέως τουτὶ ξυνάρπασον.
Στ. τὸ τί

Σω. ὅπως ἀποστρέψαις ἂν ἀντιδικῶν δίκην,
μέλλων ὀφλήσειν, μὴ παρόντων μαρτύρων.
Στ. φαυλότατα καὶ ῥᾷστ'.
Σω. εἰπὲ δή.
Στ. καὶ δὴ λέγω.
εἰ πρόσθεν ἔτι μιᾶς ἐνεστώσης δίκης,
πρὶν τὴν ἐμὴν καλεῖσθ', ἀπαγξαίμην τρέχων.
Σω. οὐδὲν λέγεις.
Στ. νὴ τοὺς θεοὺς ἔγωγ'· ἐπεὶ
οὐδεὶς κατ' ἐμοῦ τεθνεῶτος εἰσάξει δίκην.
Σω. ὑθλεῖς· ἄπερρ'. οὐκ ἂν διδαξαίμην σ' ἔτι.
Στ. ὁτιὴ τί; ναὶ, πρὸς τῶν θεῶν, ὦ Σώκρατες.
Σω. ἀλλ' εὐθὺς ἐπιλήθει σύγ', ἅττ' ἂν καὶ μάθῃς.
ἐπεὶ, τί δή γε πρῶτον ἐδιδάσκου; λέγε.
Στ. φέρ' ἴδω, τί μέντοι πρῶτον ἦν; τί πρῶτον ἦν;
τίς ἦν, ἐν ᾗ ματτόμεθα μέντοι τἄλφιτα;
οἴμοι, τίς ἦν;
Σω. οὐκ ἐς κόρακας ἀποφθερεῖ,
ἐπιλησμότατον καὶ σκαιότατον γερόντιον;
Στ. οἴμοι· τί οὖν δῆθ' ὁ κακοδαίμων πείσομαι;
ἀπὸ γὰρ ὀλοῦμαι, μὴ μαθὼν γλωττοστροφεῖν.
ἀλλ', ὦ Νεφέλαι, χρηστόν τι συμβουλεύσατε.
Χο. ἡμεῖς μὲν, ὦ πρεσβῦτα, συμβουλεύομεν,
εἴ σοί τις υἱός ἐστιν ἐκτεθραμμένος,
πέμπειν ἐκεῖνον ἀντὶ σαυτοῦ μανθάνειν.
Στ. ἀλλ' ἔστι μοι γ' υἱὸς καλός τε κἀγαθός·
ἀλλ' οὐκ ἐθέλει γὰρ μανθάνειν. τί δ' ἐγὼ πάθω;
Χο. σὺ δ' ἐπιτρέπεις;

Soc. Quo pacto, in judicium vocatus, actoris petitionem everteres, si eo res recidisset, ut condemnari te oporteret, quia testes non produceres?

Streps. Perquam facile et levi negotio.

Soc. Dic ergo.

Streps. Atqui dico: si nimirum prius, dum adhuc una superest lis decidenda, antequam mea introducatur, curriculo abirem, et me suspenderem.

Soc. Nihil dicis.

Streps. Immo equidem vere, ita me dii ament. Nam nemo contra me mortuum introduceret litem.

Soc. Nugaris; apage: nolim te amplius docere.

Streps. Quid ita, mi Socrates, per deos obsecro?

Soc. Sed tu statim oblivisceris quæcunque didiceris. Nam, dic mihi, quid erat, quod primo docebaris?

Streps. Age videam, quid erat primum? primum quid erat? quænam erat illa, in qua nimirum subigimus farinam? hei mihi! quænam erat?

Soc. Nonne in malam rem hinc facesses, obliviosissime et stolidissime senex?

Streps. Hei infelix! quid me fiet? nam pereundum mihi erit, quia non didici versute dicere. Sed vos, ô Nubes, date mihi bonum aliquod consilium.

Chor. Nos quidem, ô senex, istud consilium tibi damus: si tibi forte est gnatus, quem educaveris, illum ut mittas, qui pro te discat.

Streps. At est quidem mihi gnatus præclaræ indolis: verum is discere nonvult. Quid igitur agam?

Chor. Tu vero hoc ei permittis?

Streps. Namque bona est corporis habitudine, et viget, et originem ducit ex mulieribus superbis de prosapia Cœsyræ. Sed eum arcessam; sin noluerit, haud potis ero, quin eum extrudam domo. Sed tu ingressus opperire me paulisper.

Chor. Sentisne, ut per nos solas ex omnibus diis plurima actutum bona potiere. Namque iste paratus est omnia facere, quæcunque jusseris: tu vero hominis attoniti et palam spe elati cognito ingenio, eum attonde, quamplurimum potes. Solent enim fere hujusmodi res cito immutarier.

STREPSIADES, PHIDIPPIDES, SOCRATES, CHORUS, JUSTUS ORATOR, INJUSTUS ORATOR.

Streps. Non amplius hic manebis, per Nebulam juro: sed abi, et comede Megaclis columnas.

Phid. O miser, quæ te intemperiæ agitant, mi pater? non recte sapis, Jovem Olympium testor.

Streps. Ecce autem, ecce, *Jovem Olympium!* ô stultitia! hunccine ista ætate Jovem putare esse ullum?

Phid. At quæso, quid hoc rides?

Streps. Quia mecum reputo te puerulum esse, vetustaque et obsoleta ut credas animum inducere. Attamen accede, ut

Στ. εὐσωματεῖ γὰρ καὶ σφριγᾷ,
κᾆστ' ἐκ γυναικῶν εὐπτέρων τῶν Κοισύρας.
ἀτὰρ μέτειμί γ' αὐτόν· ἢν δὲ μὴ θέλῃ,
οὐκ ἔσθ' ὅπως οὐκ ἐξελῶ 'κ τῆς οἰκίας.
ἀλλ' ἐπανάμεινόν μ' ὀλίγον εἰσελθὼν χρόνον.
Χο. ἆρά γ' αἰσθάνει πλεῖστα
δι' ἡμᾶς ἀγάθ' αὐτίχ'
ἕξων μόνας θεῶν;
ὡς ἕτοιμος ὅδ' ἐστὶ
πάντα δρᾷν, ὅσ' ἂν κελεύῃς.
σὺ δ' ἀνδρὸς ἐκπεπληγμένου,
καὶ φανερῶς ἐπηρμένου,
γνοὺς, ἀπολάψεις ὅτι πλεῖστον δύνασαι,
ταχέως· φιλεῖ γάρ πως τὰ τοι-
αῦθ' ἑτέρως τρέπεσθαι.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ, ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ, ΣΩΚΡΑΤΗΣ, ΧΟΡΟΣ, ΔΙΚΑΙΟΣ ΛΟΓΟΣ, ΑΔΙΚΟΣ ΛΟΓΟΣ.

Στ. ΟΥ τοι, μὰ τὴν Ὁμίχλην, ἔτ' ἐνταυθοῖ μενεῖς·
ἀλλ' ἔσθι' ἐλθὼν τοὺς Μεγακλέους κίονας.
Φε. ὦ δαιμόνιε· τί χρῆμα πάσχεις, ὦ πάτερ;
οὐκ εὖ φρονεῖς, μὰ τὸν Δία τὸν Ὀλύμπιον.
Στ. ἰδού γ', ἰδοὺ ΔΙ' ΟΛΥΜΠΙΟΝ· τῆς μωρίας,
τὸν Δία νομίζειν, ὄντα τηλικουτονί.
Φε. τί δὲ τοῦτ' ἐγέλασας ἐτεόν;
Στ. ἐνθυμούμενος,
ὅτι παιδάριον εἶ, καὶ φρονεῖς ἀρχαϊκά.

ὅμως γε μὴν πρόσελθ', ἵν' εἰδῇς πλείονα,
καί σοι φράσω πρᾶγμ', ὃ σὺ μαθὼν, ἀνὴρ ἔσει.
ὅπως δὲ τοῦτο μὴ διδάξεις μηδένα.
Φε. ἰδού· τί ἐστίν;
Στ. ὤμοσας νῦν ΝΗ ΔΙΑ.
Φε. ἔγωγ'.
Στ. ὅρα γοῦν, ὡς ἀγαθὸν τὸ μανθάνειν.
οὐκ ἔστιν, ὦ Φειδιππίδη, Ζεύς.
Φε. ἀλλὰ τίς;
Στ. Δῖνος βασιλεύει, τὸν Δί' ἐξεληλακώς.
Φε. αἰβοῖ, τί ληρεῖς;
Στ. ἴσθι τοῦθ' οὕτως ἔχον.
Φε. τίς φησι ταῦτα;
Στ. Σωκράτης ὁ Μήλιος,
καὶ Χαιρεφῶν, ὃς οἶδε τὰ ψυλλῶν ἴχνη.
Φε. σὺ δ' εἰς τοσοῦτο τῶν μανιῶν ἐλήλυθας,
ὥστ' ἀνδράσιν πείθει χολῶσιν;
Στ. εὐστόμει,
καὶ μηδὲν εἴπῃς φλαῦρον ἄνδρας δεξιοὺς,
καὶ νοῦν ἔχοντας· ὧν, ὑπὸ τῆς φειδωλίας,
ἀπεκείρατ' οὐδεὶς πώποτ', οὐδ' ἠλείψατο,
οὐδ' ἐς βαλανεῖον ἦλθε λουσόμενος. σὺ δὲ
ὥσπερ τεθνεῶτός μου καταλούει τὸν βίον.
ἀλλ' ὡς τάχιστ' ἐλθὼν ὑπὲρ ἐμοῦ μάνθανε.
Φε. τίδ' ἂν παρ' ἐκείνων καὶ μάθοι χρηστόν τις ἄν;
Στ. ἄληθες; ὅσαπερ ἔστ' ἐν ἀνθρώποις σοφά.
γνώσει δὲ σαυτὸν ὡς ἀμαθὴς εἶ καὶ παχύς.
ἀλλ' ἐπανάμεινόν μ' ὀλίγον ἐνταυθοῖ χρόνον.

plura scias; et aliquid tibi dicam, quo tu cognito vir eris. Cave autem ne istuc quemquam doceas.

Phid. En adsum. Quid est?

Streps. Jurasti modo per Jovem.

Phid. Equidem, ut dicis.

Streps. Vide ergo, quam bonum sit discere. Non est Jupiter, mi Phidippides.

Phid. Quis ergo?

Streps. Turbo regnat, qui Jovem expulit.

Phid. Eho, quid deliras?

Streps. Scias hoc ita se habere.

Phid. Quis hæc dicit?

Streps. Socrates Melius, et Chærephon, qui novit pulicum vestigia.

Phid. Tune eo usque insaniæ es progressus, ut hominibus atra bile percitis credas?

Streps. Bona verba. Ne male dixeris de viris sapientibus et cordatis, quorum, præ parsimonia, nullus unquam se tonderi aut exungi sivit, neque in balneum ivit lavatum. Tu vero, tanquam si mortuus essem, me bonis eluis. Sed abi quamprimum, et pro me disce.

Phid. Quid vero boni ab illis disci potest?

Streps. Itane? omnis humana sapientia. Quin cognosces, quam ipse sis rudis et pinguis ingeni: sed præstolare me paulisper hic.

Phid. Hei mihi! quid faciam, delirante patre? Vocatumne in jus dementiæ eum arguam, an fabris loculorum indicem ejus insaniam?

Streps. Age videam, quemnam putas hunc esse? dic mihi.

Phid. ΑΛΕΚΤΡΥΟΝΑ.

Streps. Bene sane. Hanc vero, quid eam esse dices?

Phid. ΑΛΕΚΤΡΥΟΝΑ.

Streps. Idemne utrumque ridiculus es. Ne itaque deinceps ita dixeris? sed hanc voca ΑΛΕΚΤΡΥΑΙΝΑΝ: istum vero ΑΛΕΚΤΟΡΑ.

Phid. ΑΛΕΚΤΡΥΑΙΝΑΝ inquis? hæccine tam præclara didicisti, intro ingressus nuper ad impios illos Telluris filios?

Streps. Aliaque præterea multa: sed quandocunque aliquid addiscerem, continuo obliviscebar, annis præpeditus.

Phid. Ideone etiam vestem perdidisti?

Streps. At enim non perdidi: verum studiis impendi.

Phid. Calceos vero quo contulisti, ô stolide?

Streps. Ut Pericles, ad necessarios usus perdidi. Sed age, ambula, eamus: et, modo patri sis obsequens, per me sane pecca. Ego etiam me olim tibi adhucdum sexenni scio obsecutum esse balbutienti, quando obolum illum quem ex Heliæa primum acceperam, ex eo tibi emi plostellum Jovis festo.

Phid. Profecto tibi olim ista molestiam parient.

Streps. Bene sane, quod morem geris. Ades, huc ades, ô Socrates, egredere; adduco enim tibi gnatum istum meum, cui vel nolenti persuasi.

Soc. Enim puer est adhuc rerum imprudens, et corbibus hic pendentibus non adsuetus.

Φε. οἴμοι· τί δράσω, παραφρονοῦντος τοῦ πατρός
πότερα παρανοίας αὐτὸν εἰσαγαγὼν ἕλω,
ἢ τοῖς σοροπηγοῖς τὴν μανίαν αὐτοῦ φράσω;
Στ. φέρ' ἴδω, σὺ τοῦτον τίνα νομίζεις; εἰπ' ἐμοί.
Φε. ἀλεκτρυόνα.
Στ. καλῶς γε· ταυτηνὶ δὲ, τί;
Φε. ἀλεκτρυόν'.
Στ. ἄμφω ταυτό. καταγέλαστος εἶ.
μή νυν τολοιπόν. ἀλλὰ τήνδε μὲν καλεῖν
ἀλεκτρύαιναν· τουτονὶ δ', ἀλέκτορα.
Φε. ἀλεκτρύαιναν; ταῦτ' ἔμαθες τὰ δεξιὰ,
εἴσω παρελθὼν ἄρτι παρὰ τοὺς Γηγενεῖς;
Στ. χ' ἅτερά γε πόλλ'· ἀλλ' ὅ τι μάθοιμ' ἑκάστοτε,
ἐπελανθανόμην ἂν εὐθὺς ὑπὸ πλήθους ἐτῶν.
Φε. διὰ ταῦτα δὴ καὶ θοιμάτιον ἀπώλεσας;
Στ. ἀλλ' οὐκ ἀπολώλεκ', ἀλλὰ καταπεφρόντικα.
Φε. τὰς δ' ἐμβάδας ποῖ τέτροφας, ὦ 'νόητε σύ;
Στ. ὥσπερ Περικλέης, εἰς τὸ δέον ἀπώλεσα.
ἀλλ' ἴθι, βάδιζ', ἴωμεν. εἶτα τῷ πατρὶ
πειθόμενος ἐξάμαρτε· κἀγώ τοι ποτὲ
οἶδ' ἑξέτει σοι τραυλίσαντι πιθόμενος,
ὃν πρῶτον ὀβολὸν ἔλαβον Ἡλιαστικὸν,
ὅτ' ἐπριάμην σοι Διασίοις ἁμαξίδα.
Φε. ἦ μὴν σὺ τούτοις τῷ χρόνῳ ποτ' ἀχθέσει.
Στ. εὖγ', ὅτι ἐπείσθης. δεῦρο; δεῦρ', ὦ Σώκρατες,
ἔξελθ'. ἄγω γάρ σοι τὸν υἱὸν τουτονὶ,
ἄκοντ' ἀναπείσας.
Σω. νηπύτιος γὰρ ἔστ' ἔτι,

καὶ τῶν γε κρεμαθρῶν οὐ τρίβων τῶν ἐνθάδε.
Φε. αὐτὸς τρίβων εἴης ἂν, εἰ κρέμαιό γε.
Στ. οὐκ ἐς κόρακας; καταρᾷ σὺ τῷ διδασκάλῳ.
Σω. ἰδοὺ ΚΡΕΜΑΙ'. ὡς ἠλίθιον ἐφθέγξατο,
καὶ τοῖσι χείλεσιν διεῤῥυηκόσι.
πῶς ἂν μάθοι ποθ' οὗτος ἀπόφευξιν δίκης,
ἢ κλῆσιν, ἢ χαύνωσιν ἀναπειστηρίαν;
καίτοι ταλάντου τοῦτ' ἔμαθεν Ὑπέρβολος.
Στ. ἀμέλει, δίδασκε. θυμόσοφός ἐστιν φύσει.
εὐθύς γέ τοι, παιδάριον τυννουτοὶ,
ἔπλαττεν ἔνδον οἰκίας, ναῦς τ' ἔγλυφεν,
ἁμαξίδας τε σκυτίνας εἰργάζετο,
κἀκ τῶν σιδίων βατράχους ἐποίει, πῶς δοκεῖς.
ὅπως δ' ἐκείνω τὼ λόγω μαθήσεται,
τὸν κρείττον', ὅστις ἐστὶ, καὶ τὸν ἥττονα,
ὃς, τἄδικα λέγων, ἀνατρέπει τὸν κρείττονα·
ἐὰν δὲ μὴ, τὸν γοῦν ἄδικον πάσῃ τέχνῃ.
Σω. αὐτὸς μαθήσεται παρ' αὐτοῖν τοῖν λόγοιν.
Στ. ἐγὼ δ' ἀπέσομαι. τοῦτο γοῦν μέμνησ', ὅπως
πρὸς πάντα τὰ δίκαι' ἀντιλέγειν δυνήσεται.
Χο. (λείπει τὸ μέλος τοῦ Χοροῦ.)
Δι. χώρει δευρὶ, δεῖξον σαυτὸν
τοῖσι θεαταῖς, καίπερ θρασὺς ὤν.
Αδ. ἴθ' ὅποι χρῄζεις. πολὺ γὰρ μᾶλλόν σ'
ἐν τοῖς πολλοῖσι λέγων ἀπολῶ.
Δι. ἀπολεῖς σύ; τίς ὤν;
Αδ. λόγος.
Δι. ἥττων γ' ὤν.

PHID. Tu sane adsuetus fies, si pendeas.

STREPS. Nonne in malam rem ibis? magistro tu convicium dicis?

Soc. Ecce autem *si pendeas*, inquit! quam stulte locutus est, et labiis diductis! Quomodo iste unquam disceret, quanam arte judicio absolveretur, aut testes citaret, aut elevaret adversarii dicta, contrariaque persuaderet? atqui hæc pro talento didicit Hyperbolus.

STREPS. Ne sis sollicitus: doce modo: nam ingeniosus est. Etenim quum adhuc puer tantillus esset, jam intus fingebat domos, et naves sculpebat, et plostella coriacea fabricabat, et ex putamine malorum punicorum ranas faciebat scitissime. Sed tu da operam, ut illos sermones addiscat, meliorem, inquam, quisquis ille sit, et pejorem, qui injusta dicendo meliorem evertit; si minus ambos, saltem injustum illum, quovis pacto.

Soc. Ipsemet discet ab ipsis sermonibus.

STREPS. Ego autem abero. Istuc igitur memineris, ut ad omnia e jure petita argumenta contradicere queat.

CHOR. *(Deest Chori cantilena.)*

JUST. Huc procede, et ostende te spectatoribus, licet audax sis.

INJ. I quo lubet: nam multo magis apud multitudinem dicendo te perdam.

JUST. Tu me perdas? quis es?

INJ. Sermo.

JUST. At inferior.

Inj. Sed te vincam, qui me potiorem te esse dicis.

Just. Quanam arte, quave sapientia?

Inj. Commenta nova inveniendo.

Just. Ista enim florent propter istos stultos.

Inj. Non stultos, verum sapientes.

Just. Perdam te pessime.

Inj. Quid faciendo? dic.

Just. Illa dicendo, quæ justa sunt.

Inj. Sed ista evertam contradicendo: nam esse justitiam plane nego.

Just. Negas esse?

Inj. Cedo, ubi est ergo?

Just. Apud deos.

Inj. Quomodo, quæso, si justitia est, Jupiter non periit, qui patrem suum in vincula conjecit?

Just. Au! istuc sane malum procedit. Nauseam facit; date mihi pelvim.

Inj. Decrepitus es et inconcinnus.

Just. Cinædus es et impudens.

Inj. Mihi rosæ videntur quæ dicis.

Just. Et scurra.

Inj. Liliis me coronas.

Just. Et parricida.

Inj. Non animadvertis, ut me auro conspergas.

Αδ. ἀλλά σε νικῶ, τὸν ἐμοῦ κρείττω
φάσκοντ' εἶναι.

Δι. τί σοφὸν ποιῶν;

Αδ. γνώμας καινὰς ἐξευρίσκων.

Δι. ταῦτα γὰρ ἀνθεῖ διὰ τουτουσὶ
τοὺς ἀνοήτους;

Αδ. οὔκ· ἀλλὰ σοφούς.

Δι. ἀπολῶ σε κακῶς.

Αδ. εἰπὲ, τί ποιῶν;

Δι. τὰ δίκαια λέγων.

Αδ. ἀλλ' ἀνατρέψω
ταῦτ', ἀντιλέγων: οὐδὲ γὰρ εἶναι
πάνυ φημὶ δίκην.

Δι. οὐκ εἶναι φῄς;

Αδ. φέρε γὰρ, ποῦ 'στιν;

Δι. παρὰ τοῖσι θεοῖς.

Αδ. πῶς δῆτα δίκης οὔσης, ὁ Ζεὺς
οὐκ ἀπόλωλεν, τὸν πατέρ' αὑτοῦ
δήσας;

Δι. αἰβοῖ· τουτὶ καὶ δὴ
χωρεῖ τὸ κακόν· δότε μοι λεκάνην.

Αδ. τυφογέρων εἶ, κἀνάρμοστος.

Δι. καταπύγων εἶ, κἀναίσχυντος---

Αδ. ῥόδα μ' εἴρηκας.

Δι. καὶ βωμολόχος---

Αδ. κρίνεσι στεφανοῖς.

Δι. καὶ πατραλοίας.

Αδ. χρυσῷ πάττων μ' οὐ γιγνώσκεις.

Δι. οὐ δῆτα προτοῦ γ'· ἀλλὰ μολύβδῳ.
Αδ. νῦν δέ γε κόσμος τοῦτ' ἐστὶν ἐμοί.
Δι. θρασὺς εἶ πολλοῦ.
Αδ. σὺ δέ γ' ἀρχαῖος.
Δι. διὰ σὲ δὲ φοιτᾷν
οὐδεὶς ἐθέλει τῶν μειρακίων·
καὶ γνωσθήσει ποτ' Ἀθηναίοις
οἷα διδάσκεις τοὺς ἀνοήτους.
Αδ. αὐχμεῖς αἰσχρῶς.
Δι. σὺ δέ γ' εὖ πράττεις.
καίτοι πρότερόν γ' ἐπτώχευες,
Τήλεφος εἶναι Μυσὸς φάσκων,
ἐκ πηριδίου
γνώμας τρώγων Πανδελετείους.
Αδ. ᾤ μοι σοφίας, ἧς ἐμνήσθης.
Δι. ᾤ μοι μανίας τῆς σῆς, πόλεώς θ',
ἥ τις σε τρέφει
λυμαινόμενον τοῖς μειρακίοις.
Αδ. οὐχὶ διδάξεις τοῦτον, Κρόνος ὤν.
Δι. εἴπερ γ' αὐτὸν σωθῆναι χρὴ,
καὶ μὴ λαλιὰν μόνον ἀσκῆσαι.
Αδ. δεῦρ' ἴθι, τοῦτον δ' ἔα μαίνεσθαι.
Δι. κλαύσει, τὴν χεῖρ' ἢν ἐπιβάλλῃς.
Χο. παύσασθε μάχης καὶ λοιδορίας.
ἀλλ' ἐπίδειξαι, σύ τε, τοὺς προτέρους
ἅττ' ἐδίδασκες· σύ τε τὴν καινὴν
παίδευσιν· ὅπως ἂν ἀκούσας σφῷν
ἀντιλεγόντοιν, κρίνας φοιτᾷ.

Just. Olim certe non auro, verum plumbo conspergebaris.

Inj. At nunc illud est mihi ornamentum.

Just. Quanta est tua audacia!

Inj. Quanta vero tua ineptia?

Just. Propter te frequentare ludum nullus vult adolescens: et agnoscent olim Athenienses, qualia doceas stultos.

Inj. Turpiter squalles.

Just. Tu autem es dives, tametsi antehac mendicabare, Telephum illum Mysum te esse prædicans, e perula depromtas Pandeleti sententias rodens.

Inj. O quantam memoras mihi sapientiam!

Just. O quanta est stultitia tua, et civitatis, quæ te alit, corrumpentem mores adolescentum!

Inj. Hunc non docebis tu, qui senex es et delirus.

Just. Si modo servari eum oportet, et non loquacitatem solum exercere.

Inj. Huc accede, et istum sine insanire.

Just. Vapulabis, si manum ei admoveas.

Chor. Desinite rixæ et conviciorum: sed ostendite, tu quidem prioris ævi homines qualia docueris; tu vero novam disciplinam; ut audita et dijudicata vestra lite, in ludum alterutrius eat.

Just. Facere ista volo.

Inj. Ego etiam volo.

Chor. Age, quis vestrûm dicet prior?

Inj. Isti concedam: deinde ex illis, quæ dixerit, ipsum novis verbis et sententiis, quasi sagittis, configam: postremo si hiscere occeperit, totam faciem et oculos, quasi a crabronibus, compunctus sententiis meis, peribit.

Chor. Nunc ostendent isti, freti callidis sermonibus, et cogitationibus, et meditationibus sententias procudentibus, uter eorum dicendo sit melior: etenim hic nunc summo in discrimine versantur sapientiæ, de qua meis amicis maximum est certamen. Sed, ô qui priores homines moribus bonis decorasti, rumpe vocem, qua delectaris, et indolem tuam ostende.

Just. Dicam igitur veterem disciplinam, quomodo comparata fuerit, quum ego justa dicendo florerem, et modestia adhuc moribus recepta esset. Primum quidem decebat nullius pueri mutientis vocem audiri: deinde incedere oportebat in viis mo-

Δι. δρᾶν ταῦτ' ἐθέλω.
Αδ. κᾄγωγ' ἐθέλω.
Χο. φέρε, τίς λέξει πρότερός γ' ὑμῶν;
Αδ. τούτῳ δώσω· κᾆτ' ἐκ τούτων,
ὧν ἂν λέξῃ, ῥηματίοισιν
καινοῖς αὐτὸν καὶ διανοίαις
κατατοξεύσω.
τὸ τελευταῖον δ', ἢν ἀναγρύξῃ,
τὸ πρόσωπον ἅπαν καὶ τὼ 'φθαλμὼ
κεντούμενος, ὥσπερ ὑπ' ἀνθρηνῶν,
ὑπὸ τῶν γνωμῶν ἀπολεῖται.
Χο. νῦν δείξετον τὼ πισύνω
τοῖς περιδεξίοισι
λόγοισι, καὶ φροντίσι, καὶ
γνωμοτύποις μερίμναις,
ὁπότερος αὐτοῖν λέγων
ἀμείνων φανήσεται.
νῦν γὰρ ἅπας ἐνταῦθα κίνδυνος
ἀνεῖται σοφίας,
ἧς πέρι τοῖς ἐμοῖς φίλοις
ἔστιν ἀγὼν μέγιστος.
ἀλλ', ὦ πολλοῖς τοὺς πρεσβυτέρους ἤθεσι χρηστοῖς στεφανώσας,
ῥῆξον φωνὴν, ᾗ τινι χαίρεις, καὶ τὴν σαυτοῦ φύσιν εἰπέ.

Δίκαιος.

λέξω τοίνυν τὴν ἀρχαίαν παιδείαν, ὡς διέκειτο,
ὅτ' ἐγὼ τὰ δίκαια λέγων ἤνθουν, καὶ σωφροσύνη 'νενόμιστο.
πρῶτον μὲν ἔδει παιδὸς φωνὴν γρύξαντος μηδέν' ἀκοῦσαι·
εἶτα βαδίζειν ἐν ταῖσιν ὁδοῖς εὐτάκτως ἐς κιθαριστοῦ

τοὺς κωμήτας γυμνοὺς ἀθρόους, κεἰ κριμνώδη κατανίφοι.
εἶτ' αὖ προμαθεῖν ᾆσμ' ἐδίδασκεν, τὼ μηρὼ μὴ ξυνέχοντας,
ἢ ΠΑΛΛΑΔΑ ΠΕΡΣΕΠΟΛΙΝ ΔΕΙΝΑΝ, ἢ ΤΗΛΕ-
ΠΟΡΟΝ ΤΙ ΒΟΑΜΑ,
ἐντειναμένους τὴν ἁρμονίαν, ἣν οἱ πατέρες παρέδωκαν.
εἰ δέ τις αὐτῶν βωμολοχεύσαιτ', ἢ κάμψειέν τινα καμπὴν,
αὐτὸς δείξας, ἔν θ' ἁρμονίαις χιάζων ἢ σιφνιάζων,
οἵας οἱ νῦν τὰς κατὰ Φρῦνιν ταύτας τὰς δυσκολοκάμπτους,
ἐπετρίβετο τυπτόμενος πολλὰς, ὡς τὰς Μούσας ἀφανίζων.
ἐν παιδοτρίβου δὲ καθίζοντας, τὸν μηρὸν ἔδει προβαλέσθαι
τοὺς παῖδας, ὅπως τοῖς ἔξωθεν μηδὲν δείξειαν ἀπηνές·
εἶτ' αὖ πάλιν αὖθις ἀνισταμένους ξυμψῆσαι, καὶ προνοῆσαι
εἴδωλον τοῖσιν ἐρασταῖσιν τῆς ἥβης μὴ καταλείπειν.
ἠλείψατο δ' ἂν τοὐμφαλοῦ οὐδεὶς παῖς ὑπένερθεν τότ' ἂν, ὥστε
τοῖς αἰδοίοισι δρόσος καὶ χνοῦς, ὥσπερ μήλοισιν, ἐπήνθει.
οὐδ' ἂν μαλακὴν φυρασάμενος τὴν φωνὴν, πρὸς τὸν ἐραστὴν,
αὐτὸς ἑαυτὸν προαγωγεύων τοῖς ὀφθαλμοῖς, ἐβάδιζεν.
οὐδ' ἂν ἑλέσθαι δειπνοῦντ' ἐξῆν κεφάλαιον τῆς ῥαφανῖδος,
οὐδ' ἂν ἄνηθον τῶν πρεσβυτέρων ἁρπάζειν, οὐδὲ σέλινον,
οὐδ' ὀψοφαγεῖν οὐδὲ κιχλίζειν, οὐδ' ἴσχειν τὼ πόδ' ἐναλλάξ.

Ἄδικος.

ἀρχαῖά γε καὶ Διπολιώδη, καὶ τεττίγων ἀνάμεστα,
καὶ Κηκείδου, καὶ Βουφονίων.

Δίκαιος.

ἀλλ' οὖν ταῦτ' ἐστὶν ἐκεῖνα,
ἐξ ὧν ἄνδρας Μαραθωνομάχους ἡ 'μὴ παίδευσις ἔθρεψε.
σὺ δὲ τοὺς νῦν εὐθὺς ἐν ἱματίοις προδιδάσκεις ἐντετυλίχθαι·
ὥστε μ' ἀπάγχεσθ', ὅταν ὀρχεῖσθαι Παναθηναίοις δέον αὐτοὺς,

deste euntes ad citharœdum vicanos nudos et confertos, etiamsi ningeret instar farinæ: deinde cantilenam docebat, quam discerent, femina non comprimentes, aut *Palladem invictam vastatricem urbium*, aut *Longe vagantem clamorem*, traditum intendentes a patribus modum. Si vero eorum aliquis scurrile quid inceptaret, fracta mollique voce canens, auctor ipse inventi, et in modis Chios vel Siphnios imitans, quales sunt flexiones illæ vulgo nunc acceptæ, quas Phrynis invexit, tam laboriosæ, is male mulcabatur, multis contusus verberibus, tanquam qui Musas aboleret. In palæstra autem oportebat sedere pueros femore prætenso, ne quid indecori ostenderent extrariis: tum rursus quando surgerent, arenam converrere, et providere, ne impressam aliquam imaginem pubis relinquerent amatoribus. Nullus tunc puer ungebatur infra umbilicum; quapropter in genitalibus ros et lanugo, sicut in malis, florescebat: nec ad amatorem accedebat, voce molliter infracta et modulata, lacivisque oculis alliciens, ipse suus leno: nec sumere licebat cœnanti caput raphani, neque anethum seniorum præripere, nec apium, nec pisces comedere, nec turdos, nec pedem alterum alteri implicare.

Inj. Antiqua sane hæc sunt, et Diipoliis coæva, plena cicadis, et Cecida, et Buphoniis.

Just. Attamen hæc sunt illa, quibus mea disciplina viros educavit, qui Marathone pugnarunt: tu autem nunc homines doces statim vestibus involvi: adeoque enecor indignatione, quando in Panathenæis, ubi eos saltare oportet, aliquis clype-

um peni prætendens negligit Tritogeniam. Proinde, ὁ adolescens, audacter me potiorem sermonem elige; et tunc disces odisse forum, et a balineis abstinere, et erubescere ob turpia, et, si quis te ideo cavilletur, excandescere, et senioribus accedentibus loco cedere, nec male facere tuis parentibus, nec aliud quicquam turpe admittere, quia Pudoris signum debes effingere: nec ad saltatricem irrumpere, ne istis rebus inhiantem malo petat meretricula, famaque tua deteratur; nec contradicere patri quicquam, nec, Japetum eum vocitando, meminisse malorum illius ætatis, quæ te educavit.

Inj. Si huic, ὁ adolescens, de istis credas, ita me Bacchus amet, similis eris Hippocratis filiis, et vulgo te vocabunt bliteum.

Just. Immo nitidus et florens in palæstris versaberis; non garries in foro inconditas nugas, quales isti nunc, neque traheris in jus ob rem levem, quæ te tum perdere possit propter calumnias adversariorum: verum in Academiam descendens, sub sacris oleis decurres, redimitus calamo albo, cum modesto æquali tuo aliquo, smilacem redolens et otium, et album populum folia germinantem, verno tempore gaudens, quando platanus ulmo susurrat. Quod si hæc quæ dico facias, eoque advertas animum, habebis semper pectus pingue, colorem nitidum,

τὴν ἀσπίδα τῆς κωλῆς προέχων, ἀμελῇ τῆς Τριτογενείας.
πρὸς ταῦτ᾽, ὦ μειράκιον, θαῤῥῶν ἐμὲ τὸν κρείττω λόγον αἱροῦ·
κἀπιστήσει μισεῖν ἀγορὰν, καὶ βαλανείων ἀπέχεσθαι,
καὶ τοῖς αἰσχροῖς αἰσχύνεσθαι, κἂν σκώπτῃ τίς σε, φλέγεσθαι·
καὶ τῶν θακῶν τοῖς πρεσβυτέροις ὑπανίστασθαι προσιοῦσι·
καὶ μὴ περὶ τοὺς σαυτοῦ γονέας κακοεργεῖν, ἄλλο τε μηδὲν
αἰσχρὸν ποιεῖν, ὅτι τῆς Αἰδοῦς μέλλεις τἄγαλμ᾽ ἀναπλάττειν·
μηδ᾽ εἰς ὀρχηστρίδος εἰσάττειν, ἵνα μὴ πρὸς ταῦτα κεχηνὼς,
μήλῳ βληθεὶς ὑπὸ πορνιδίου, τῆς εὐκλείας ἀποθραυσθῇς·
μηδ᾽ ἀντειπεῖν τῷ πατρὶ μηδὲν, μηδ᾽ Ἰαπετὸν καλέσαντα
μνησικακῆσαι τὴν ἡλικίαν, ἐξ ἧς ἐνεοττοτροφήθης.

Ἄδικος.

εἰ ταῦτ᾽, ὦ μειράκιον, πείσει τούτῳ, νὴ τὸν Διόνυσον,
τοῖς Ἱπποκράτους υἱέσιν εἴξεις, καί σε καλοῦσι βλιτομάμαν.

Δίκαιος.

ἀλλ᾽ οὖν λιπαρός γε καὶ εὐανθὴς ἐν γυμνασίοις διατρίψεις,
οὐ στωμύλλων κατὰ τὴν ἀγορὰν τριβολεκτράπελ᾽, οἷά περ οἱ νῦν,
οὐδ᾽ ἑλκόμενος περὶ πραγματίου γλισχραντιλογεξεπιτρίπτου.
ἀλλ᾽ εἰς Ἀκαδημίαν κατιὼν, ὑπὸ ταῖς μορίαις ἀποθρέξεις,
στεφανωσάμενος καλάμῳ λευκῷ μετὰ σώφρονος ἡλικιώτου,
σμίλακος ὄζων, καὶ ἀπραγμοσύνης, καὶ λεύκης φυλλοβολούσης,
ἦρος ἐν ὥρᾳ χαίρων, ὁπόταν πλάτανος πτελέᾳ ψιθυρίζῃ.
ἢν ταῦτα ποιῇς, ἁγὼ φράζω,
καὶ πρὸς τούτοις προσέχῃς τὸν νοῦν,
ἕξεις αἰεὶ στῆθος λιπαρὸν,
χροιὰν λαμπρὰν, ὤμους μεγάλους,
γλῶτταν βαιὰν, πυγὴν μεγάλην,
πόσθην μικράν· ἢν δ᾽, ἅπερ οἱ νῦν,

ἐπιτηδεύῃς, πρῶτα μὲν ἕξεις
χροιὰν ὠχρὰν, ὤμους μικροὺς,
στῆθος λεπτὸν, γλῶτταν μεγάλην,
πυγὴν μικρὰν, κωλῆν μεγάλην,
ψήφισμα μακρόν· καί σ' ἀναπείσει
τὸ μὲν αἰσχρὸν ἅπαν καλὸν ἡγεῖσθαι,
τὸ καλὸν δ' αἰσχρόν· καὶ πρὸς τούτοις
τῆς Ἀντιμάχου
καταπυγοσύνης ἀναπλήσει.
Χο. ὦ καλλίπυργον σοφίαν
κλεινοτάτην ἐπασκῶν,
ὡς ἡδύ σου τοῖσι λόγοις
σῶφρον ἔπεστιν ἄνθος.
εὐδαίμονες ἄρ' ἦσαν οἱ
τότε ζῶντες, ἡνίκ' ἦς,
τῶν προτέρων. πρὸς γοῦν τάδ', ὦ κομψο-
πρεπῆ μοῦσαν ἔχων,
δεῖ σε λέγειν τι καινὸν, ὡς
εὐδοκίμηκεν ἀνήρ.
δεινῶν δέ σοι βουλευμάτων ἔοικε δεῖν πρὸς αὐτὸν,
εἴπερ τὸν ἄνδρ' ὑπερβαλεῖ, καὶ μὴ γέλωτ' ὀφλήσεις.
Αδ. καὶ μὴν πάλαι γ' ἐπνιγόμην τὰ σπλάγχνα, κἀπεθύμουν
ἅπαντα ταῦτ' ἐναντίαις γνώμαισι συνταράξαι.
ἐγὼ γὰρ ἥττων μὲν λόγος δι' αὐτὸ τοῦτ' ἐκλήθην
ἐν τοῖσι φροντισταῖσιν, ὅτι πρώτιστος ἐπενόησα
καὶ τοῖσι νόμοις καὶ ταῖσι δίκαις τἀναντί' ἀντιλέξαι.
καὶ τοῦτο πλεῖν ἢ μυρίων ἔστ' ἄξιον στατήρων,
αἱρούμενον τοὺς ἥττονας λόγους, ἔπειτα νικᾶν.

humeros magnos, linguam exiguam, nates magnas, penem parvum. Sin illis rebus, quibus isti nunc, studebis, primum quidem habebis colorem pallidum, humeros parvos, pectus tenue, linguam magnam, nates parvas, penem magnum, decretum longum : et persuadebit tibi, ut credas quidquid turpe est, illud esse honestum, quidquid honestum, illud turpe; et ad hæc Antimachi mollitie oppleberis.

Chor. O sapientiæ excelsæ et inclytæ cultor, quam suavis orationi tuæ et modestus inest flos ! Beati ergo erant, qui tunc vivebant, quum tu adhuc eras, prioris ævi homines. Tu vero, cui molle atque facetum adnuit Musa, contra ista oportet aliquid novi te adferre; nam iste vir multam laudem adeptus est. Solerti autem consilio videtur tibi opus fore adversus eum, si virum illum volueris superare, et non ludibrium debere.

Inj. Atqui dudum mihi præfocantur ilia, cupienti omnia ista contrariis sententiis conturbare. Nam ego Pejor quidem Sermo ob id ipsum vocor a scholasticis, quia primus excogitavi, quomodo quis legibus et juri contradicere possit : sed hoc auro contra carum non est, si nimirum suscipias causam

debiliorem, et tamen vincas. Sed specta, quomodo confutabo disciplinam hujus, cui confidit; qui negat se passurum te calida lavari. Quo itaque argumento vituperas calida lavacra?

Just. Quia pessima sunt, et hominem reddunt ignavum.

Inj. Quiesce: nam ecce te medium teneo, ut elabi nequeas. Dic mihi, quemnam ex Jovis filiis fortissimi animi putas fuisse, et labores plurimos exantlasse?

Just. Mea quidem sententia nemo potior fuit Hercule.

Inj. Ubinam, quæso, vidisti unquam frigidas balineas Herculeas? et quis tamen erat fortior?

Just. Hæc sunt illa nimirum, quæ adolescentibus quotidie in ore sunt, et efficiunt ut balneum sit plenum, palæstræ vacuæ.

Inj. Vituperas deinde hanc in foro versandi consuetudinem; at ego laudo. Nam si hoc malum esset, Homerus nunquam fecisset Nestorem oratorem, et ceteros sapientes omnes. Redeo nunc hinc ad linguam, quam iste negat juniores exercere debere; ego vero aio. Tum etiam modestiam colendam esse ait. Quæ duo maxima sunt mala. Nam cui tu unquam propter modestiam vidisti boni quidpiam obtigisse? Dic mihi, et me dictis refelle.

Just. Multis: nam Peleus ista de causa accepit a diis machæram.

Inj. Machæram? lepido sane lucro auctus, miserrimus ille. At Hyperbolus ex lychnis vendendis talenta accepit perquam multa propter malitiam; non vero, ita me Jupiter amet, non ille machæram.

Just. Thetidem etiam, quod modestus esset, duxit Peleus.

Inj. Quæ deinde, deserto illo, abiit: non enim erat protervus, nec is, qui dulci ludo perpetem noctem in stragulis duce-

σκέψαι δὲ τὴν παίδευσιν, ᾗ πέποιθεν, ὡς ἐλέγξω·
ὅστις σε θερμῷ φησὶ λοῦσθαι πρῶτον οὐκ ἐάσειν,
καίτοι τίνα γνώμην ἔχων, ψέγεις τὰ θερμὰ λουτρά;
Δι. ὁτιὴ κάκιστόν ἐστι, καὶ δειλὸν ποιεῖ τὸν ἄνδρα.
Αδ. ἐπίσχες· εὐθὺς γάρ σε μέσον ἔχω λαβὼν ἄφυκτον.
καί μοι φράσον, τῶν τοῦ Διὸς παίδων τίν' ἄνδρ' ἄριστον
ψυχὴν νομίζεις, εἰπὲ, καὶ πλείστους πόνους πονῆσαι;
Δι. ἐγὼ μὲν οὐδέν' Ἡρακλέους βελτίον' ἄνδρα κρίνω.
Αδ. ποῦ ψυχρὰ δῆτα πώποτ' εἶδες Ἡράκλεια λουτρά;
καίτοι τίς ἀνδρειότερος ἦν;
Δι. ταῦτ' ἐστὶ ταῦτ' ἐκεῖνα,
ἃ τῶν νεανίσκων ἀεὶ δι' ἡμέρας λαλούντων
πλῆρες τὸ βαλανεῖον ποιεῖ, κενὰς δὲ τὰς παλαίστρας.
Αδ. εἶτ' ἐν ἀγορᾷ τὴν διατριβὴν ψέγεις· ἐγὼ δ' ἐπαινῶ.
εἰ γὰρ πονηρὸν ἦν, Ὅμηρος οὐδέποτ' ἂν ἐποίει
τὸν Νέστορ' ἀγορητὴν ἂν, οὐδὲ τοὺς σοφοὺς ἅπαντας.
ἄνειμι δῆτ' ἐντεῦθεν εἰς τὴν γλῶτταν, ἣν ὁδὶ μὲν
οὔ φησι χρῆναι τοὺς νέους ἀσκεῖν· ἐγὼ δέ φημι.
καὶ σωφρονεῖν αὖ φησι χρῆναι. δύο κακὼ μεγίστω.
ἐπεὶ σὺ διὰ τὸ σωφρονεῖν τῷ πώποτ' εἶδες ἤδη
ἀγαθόν τι γενόμενον; φράσον, καί μ' ἐξέλεγξον εἰπών.
Δι. πολλοῖς. ὁ γοῦν Πηλεὺς ἔλαβε διὰ τοῦτο τὴν μάχαιραν.
Αδ. μάχαιραν; ἀστεῖόν γε κέρδος ἔλαβεν ὁ κακοδαίμων.
Ὑπέρβολος δ' ἐκ τῶν λύχνων πλεῖν ἢ τάλαντα πολλὰ
εἴληφε διὰ πονηρίαν· ἀλλ', οὐ μὰ Δί', οὐ μάχαιραν.
Δι. καὶ τὴν Θέτιν δ' ἔγημε διὰ τὸ σωφρονεῖν ὁ Πηλεύς.
Αδ. κᾆτ' ἀπολιποῦσά γ' αὐτὸν ᾤχετ'. οὐ γὰρ ἦν ὑβριστὴς,
οὐδ' ἡδὺς ἐν τοῖς στρώμασιν τὴν νύκτα παννυχίζειν·

γυνὴ δὲ σιναμωρεμένη χαίρει. σὺ δ' εἶ κρόνιππος.
σκέψαι γὰρ, ὦ μειράκιον, ἐν τῷ σωφρονεῖν ἅπαντα
ἅνεστιν· ἡδονῶν θ' ὅσων μέλλεις ἀποστερεῖσθαι,
παίδων, γυναικῶν, κοττάβων, ὄψων, πότων, κιχλισμῶν.
καίτοι τί σοι ζῆν ἄξιον, τούτων ἐὰν στερηθῇς;
εἶεν. πάρειμ' ἐντεῦθεν ἐς τὰς τῆς φύσεως ἀνάγκας.
ἥμαρτες, ἠράσθης, ἐμοίχευσάς τι, κᾆτ' ἐλήφθης.
ἀπόλωλας· ἀδύνατος γὰρ εἶ λέγειν. ἐμοὶ δ' ὁμιλῶν,
χρῶ τῇ φύσει, σκίρτα, γέλα, νόμιζε μηδὲν αἰσχρόν.
μοιχὸς γὰρ ἢν τύχῃς ἁλοὺς, τάδ' ἀντερεῖς πρὸς αὐτὸν,
ὡς οὐδὲν ἠδίκησας· εἶτ' ἐς τὸν Δί' ἐπανενεγκεῖν·
κἀκεῖνος ὡς ἥττων ἔρωτός ἐστι καὶ γυναικῶν.
καίτοι σὺ, θνητὸς ὢν, θεοῦ πῶς μεῖζον ἂν δύναιο;

Δι. τί δ', ἢν ῥαφανιδωθῇ πιθόμενός σοι, τέφρᾳ τε τιλθῇ;
ἕξει τινὰ γνώμην λέγειν, τὸ μὴ εὐρύπρωκτος εἶναι;

Αδ. ἢν δ' εὐρύπρωκτος ᾖ, τί πείσεται κακόν;

Δι. τί μὲν οὖν ἂν ἔτι μεῖζον πάθοι τούτου ποτέ;

Αδ. τί δῆτ' ἐρεῖς, ἢν τοῦτο νικηθῇς ἐμοῦ;

Δι. σιγήσομαι. τί δ' ἄλλο;

Αδ. φέρε δή μοι φράσον,
ξυνηγοροῦσιν ἐκ τίνων;

Δι. ἐξ εὐρυπρώκτων.

Αδ. πείθομαι.
τί δαί; τραγῳδοῦσ' ἐκ τίνων;

Δι. ἐξ εὐρυπρώκτων.

Αδ. εὖ λέγεις.
καὶ δημαγωγοῦσ' ἐκ τίνων;

Δι. ἐξ εὐρυπρώκτων.

ret: mulier autem gaudet, si probe subagitetur. Sed tu nugator ineptus es. Nam considera, ô adolescens, omnia quæ in modestia insunt, quantisque voluptatibus sis cariturus, pueris, mulieribus, cottabis, piscibus, vino, cachinnis. At si istis defraudareris, quid esset, quamobrem vitam amares? sed de istis hactenus. Transeo nunc ad naturæ necessitates. Peccasti, amasti, stuprum fecisti quidpiam, tum deprehensus es; periisti: causam enim orare nescis. At si mecum fueris, indulge genio, salta, ride, nihil putato turpe. Si enim cum aliena uxore rem habens deprehendaris, ipsi marito præfracte dicito te injuriam non fecisse: deinde ad Jovem causam refer, quia et ille amori mulierum succubuit: tu vero mortalis qui sis, quomodo possis esse potentior Jove?

Just. Quid vero? si raphanismum et vulsuram patiatur tibi morem gerens, habebitne aliquod argumentum, quo ostendat, se laticulum non esse?

Inj. Quid tum, si laticulus sit? quid inde fiet illi mali?

Just. Quidnam vero majus isto malum possit illi unquam contingere?

Inj. Quid itaque dices, si hac in re te vicero?

Just. Tacebo: quid enim aliud agerem?

Inj. Agedum dic mihi, patroni causarum ex quorum hominum ordine sunt?

Just. E laticulis.

Inj. Credo. Quid vero? tragici poëtæ ex quorum ordine sunt?

Just. E laticulis.

Inj. Recte autumas. Et populi moderatores ex quorum ordine?

Just. E laticulis.

Inj. Ergone agnoscis tandem te nihil dicere? Etiam inter spectatores utri sint plures, specta.

Just. En, specto.

Inj. Quid vides ergo?

Just. Multo plures mehercle laticulos video. Nam et istum novi ego, et illum, et crinitum huncce.

Inj. Quid ergo dices?

Just. Vincimur. O cinædi, per deos obsecro, accipite meum pallium; nam ad vos transfugio.

Soc. Quid itaque? utrumne vis prehensum istum tuum gnatum abducere, an ut eum doceam dicendi artem?

Streps. Doce et castiga, et memento, ut bene mihi exacuas eum: ex altera parte ut ei bucca valeat ad leviores lites; alteram vero buccam ejus exacue, ut valeat ad majora negotia.

Soc. Ne sis sollicitus; recipies eum argutatorem probum.

Phid. Immo pallidum, opinor, et miserum.

Soc. Ite nunc.

Phid. Arbitror autem fore, ut te horum pœniteat.

Chor. Judices quid lucrabuntur, si aliqua Chorum hunc juste juverint, volumus vobis enarrare. Nam primum quidem ineunte vere, si volueritis agrum novare, pluemus vobis primis, ceteris posterius: deinde vites, jam natis uvis, custodiemus, ut

Αδ. ἆρα δῆτ'
ἔγνωκας ὡς οὐδὲν λέγεις;
καὶ τῶν θεατῶν ὁπότεροι πλείους, σκόπει.
Δι. καὶ δὴ σκοπῶ.
Αδ. τί δῆθ' ὁρᾷς;
Δι. πολὺ πλείονας, νὴ τοὺς θεοὺς,
τοὺς εὐρυπρώκτους. τουτονὶ γοῦν οἶδ' ἐγὼ,
κᾀκεινονὶ, καὶ τὸν κομήτην τουτονί.
Αδ. τί δῆτ' ἐρεῖς;
Δι. ἡττήμεθ'. ὦ κινούμενοι,
πρὸς τῶν θεῶν, δέξασθέ μου
θοιμάτιον, ὡς
ἐξαυτομολῶ πρὸς ὑμᾶς.
Σω. τί δῆτα; πότερον τοῦτον ἀπάγεσθαι λαβὼν
βούλει τὸν υἱὸν, ἢ διδάσκω σοι λέγειν;
Στ. δίδασκε, καὶ κόλαζε, καὶ μέμνησ' ὅπως
εὖ μοι στομώσεις αὐτόν· ἐπὶ μὲν θάτερα,
οἷαν δικιδίοις· τὴν δ' ἑτέραν αὐτοῦ γνάθον
στόμωσον, οἷαν ἐς τὰ μείζω πράγματα.
Σω. ἀμέλει, κομιεῖ τοῦτον σοφιστὴν δεξιόν.
Φε. ὠχρὸν μὲν οὖν, οἶμαί γε, καὶ κακοδαίμονα.
Σω. χωρεῖτε νῦν.
Φε. οἶμαι δέ σοι
ταῦτα μεταμελήσειν.
Χο. Τοὺς κριτὰς, ἃ κερδανοῦσιν, ἤν τι τόνδε τὸν χορὸν
ὠφελῶσ' ἐκ τῶν δικαίων, βουλόμεσθ' ὑμῖν φράσαι.
πρῶτα μὲν γὰρ, ἢν νεᾶν βούλησθ' ἐν ὥρᾳ τοὺς ἀγροὺς,
ὕσομεν πρώτοισιν ὑμῖν, τοῖσι δ' ἄλλοις ὕστερον.

εἶτα τὸν καρπὸν τεκούσας ἀμπέλους φυλάξομεν,
ὥστε μήτ' αὐχμὸν πιέζειν, μήτ' ἄγαν ἐπομβρίαν.
ἢν δ' ἀτιμάσῃ τις ἡμᾶς, θνητὸς ὢν, οὔσας θεὰς,
προσεχέτω τὸν νοῦν, πρὸς ἡμῶν οἷα πείσεται κακὰ,
λαμβάνων οὔτ' οἶνον, οὔτ' ἄλλ' οὐδὲν ἐκ τοῦ χωρίου.
ἡνίκ' ἂν γὰρ αἵ τ' ἐλάαι βλαστάνωσ', αἵ τ' ἄμπελοι,
ἀποκεκόψονται· τοιαύταις σφενδόναις παιήσομεν.
ἢν δὲ πλινθεύοντ' ἴδωμεν, ὕσομεν· καὶ τοῦ τέγους
τὸν κέραμον αὐτοῦ χαλάζαις στρογγύλαις ξυντρίψομεν.
κᾂν γαμῇ ποτ' αὐτὸς, ἢ τῶν ξυγγενῶν, ἢ τῶν φίλων,
ὕσομεν τὴν νύκτα πᾶσαν· ὥστ' ἴσως βουλήσεται
κᾂν ἐν Αἰγύπτῳ τυχεῖν ὢν μᾶλλον, ἢ κρῖναι κακῶς.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ, ΣΩΚΡΑΤΗΣ, ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ, ΠΑΣΙΑΣ, ΜΑΡΤΥΣ, ΑΜΥΝΙΑΣ, ΧΟΡΟΣ.

Στ. ΠΕΜΠΤΗ, τετρὰς, τρίτη, μετὰ ταύτην δευτέρα·
εἶθ', ἣν ἐγὼ μάλιστα πασῶν ἡμερῶν
δέδοικα, καὶ πέφρικα, καὶ βδελύττομαι,
εὐθὺς μετὰ ταύτην ἔστ' ἔνη τε καὶ νέα.
πᾶς γάρ τις ὄμνυσ', οἷς ὀφείλων τυγχάνω,
θείς μοι πρυτανεῖ', ἀπολεῖν τε φησὶ κἀξολεῖν,
ἐμοῦ μέτριά τοι καὶ δίκαι' αἰτουμένου·
Ὦ δαιμόνιε, τὸ μέν τι νυνὶ μὴ λάβῃς,
τὸ δ' ἀναβαλοῦ μοι, τὸ δ' ἄφες.---οὔ φασιν ποτὲ
οὕτως ἀπολήψεσθ', ἀλλὰ λοιδοροῦσί με,
ὡς ἄδικός εἰμι, καὶ δικάσεσθαί φασί μοι.
νῦν οὖν δικαζέσθων. ὀλίγον γάρ μοι μέλει,
εἴπερ μεμάθηκεν εὖ λέγειν Φειδιππίδης.

neque eas siccitas, neque nimia lædat pluvia. Si vero nos Deas contemserit mortalis quispiam, is advertat animum, quantis eum ulciscemur malis, quum e fundo suo nec vinum, nec aliud quicquam percipiet. Nam quando germinaverint oleæ et vites, concidentur, adeo validis eas contundemus fundis. Si vero lateres illum fingere videbimus, pluemus; et tecti ejus tegulas rotunda comminuemus grandine. Tum si quando nuptias aut ipsus, aut cognatus, amicusve quis celebrabit, tota nocte pluemus: ut forsitan malit vel in Ægypto potius fuisse, quam judicasse perperam.

STREPSIADES, SOCRATES, PHIDIPPIDES, PASIAS, TESTIS, AMYNIAS, CHORUS.

Streps. Quintus, quartus, tertius, postea secundus, deinde, quem ego maxime omnium dierum timeo ei horreo et abominor, statim post illum est vetus et novus. Nam unusquisque eorum, quibus debeo, juramentum apud judices præstat, pignoraque deponit, affirmans se funditus me pessumdaturum, tametsi interea ut parcant, æquosque se præbeant, his verbis eos oro: *O bone, velis istud jam non flagitare, illud differre, hoc remittere.* At illi negant se unquam hoc pacto sua recipere posse, et me pipulo differunt, injustum esse hominem dicentes, seque nomen meum delaturos. Nunc itaque deferant: parum enim id curo, siquidem Phidippides artem dicendi bene addi-

dicit. Sed mox scibo, scholæ ostium ubi pultavero. Puer heus, puer, puer.

Soc. Strepsiadem salvere jubeo.

Streps. Dii te ament. Sed istum farinæ saccum prius accipe. Oportet enim magistrum munere aliquo beare. Et mihi gnatum dic, quem nuper introduxti, an sermonem illum addidicerit.

Soc. Addidicit.

Streps. Bene sane, ô Fraus regina!

Soc. Adeoque quamlibet litem facile efficiet, ut vincas.

Streps. Etiamne si testes adfuissent, quum fœnore acciperem?

Soc. Multo magis, etiamsi mille adfuissent.

Streps. Itaque exclamabo alte intensa voce: Io! nummularii, væ vobis: nunc pereatis, et vos ipsi, et sors, et usuræ usurarum; nihil amplius mihi nocebitis. Talis mihi educatur in istis ædibus gnatus, ancipiti lingua micans, propugnator meus, conservator domus, inimicis gravis, profligator paternarum curarum et magnarum molestiarum, quem evoca ocius foras ad me. O gnate, ô fili, fili, egredere domo; audi patris tui vocem.

Soc. Hic vir ille est.

Streps. O amice, ô amice.

Soc. Accipe eum ad te, et abi.

τάχα δ' εἴσομαι, κόψας τὸ φροντιστήριον.
παῖ, ἠμὶ, παῖ, παῖ.
Σω. Στρεψιάδην ἀσπάζομαι.
Στ. κἄγωγέ σ'· ἀλλὰ τουτονὶ πρῶτον λαβέ.
χρὴ γὰρ ἐπιθαυμάζειν τι τὸν διδάσκαλον.
καί μοι τὸν υἱὸν, εἰ μεμάθηκε τὸν λόγον
ἐκεῖνον, εἴφ', ὃν ἀρτίως εἰσήγαγες.
Σω. μεμάθηκεν.
Στ. εὖ γ', ὦ παμβασίλει' Ἀπαιόλη.
Σω. ὥστ' ἀποφύγοις ἂν, ἥν τιν' ἂν βούλῃ, δίκην.
Στ. κεἰ μάρτυρες παρῆσαν, ὅτ' ἐδανειζόμην;
Σω. πολλῷ γε μᾶλλον, κεἰ παρῆσαν χίλιοι.
Στ. βοάσομαί γ' ἄρα τὰν ὑπέρτονον βοάν.
ἰὼ, κλάετ', ὦ 'βολοστάται,
αὐτοί τε, καὶ τἀρχαῖα, καὶ τόκοι τόκων.
οὐδὲν γὰρ ἄν με φλαῦρον ἐργάσεσθ' ἔτι·
οἷος ἐμοὶ τρέφεται
τοῖσδ' ἐνὶ δώμασι παῖς,
ἀμφήκει γλώττῃ
λάμπων, πρόβολος ἐμὸς,
σωτὴρ δόμοις, ἐχθροῖς ἀνιαρὸς,
λυσανίας πατρῴων μεγάλων κακῶν·
ὃ κάλεσον τρέχων ἔνδοθεν ὡς ἐμέ.
ὦ τέκνον, ὦ παῖ, παῖ,
ἔξελθ' οἴκων· ἄϊε σοῦ πατρός.
Σω. ὅδ' ἐκεῖνος ἀνήρ.
Στ. ὦ φίλος, ὦ φίλος.
Σω. ἄπιθι σὺ λαβών.

Στ. ἰὼ, ἰὼ, τέκνον,
ἰοὺ, ἰού·
ὡς ἥδομαί σου πρῶτα τὴν χροίαν ἰδών.
νῦν μέν γ᾽ ἰδεῖν εἶ πρῶτον ἐξαρνητικὸς,
κἀντιλογικὸς, καὶ τοῦτο τοὐπιχώριον
ἀτεχνῶς ἐπανθεῖ, τὸ ΤΙ ΛΕΓΕΙΣ ΣΥ; καὶ δοκεῖν
ἀδικοῦντ᾽ ἀδικεῖσθαι, καὶ κακουργοῦντ᾽, οἶδ᾽ ὅτι·
ἐπὶ τοῦ προσώπου τ᾽ ἐστὶν Ἀττικὸν βλέπος.
νῦν οὖν ὅπως σώσεις μ᾽, ἐπεὶ κἀπώλεσας.
Φε. φοβεῖ δὲ δὴ τί;
Στ. τὴν ἕνην τε καὶ νέαν.
Φε. ἕνη γάρ ἐστι καὶ νέα τις ἡμέρα;
Στ. εἰς ἥν γε θήσειν τὰ πρυτανεῖα φασί μοι.
Φε. ἀπολοῦντ᾽ ἄρ᾽ αὔθ᾽ οἱ θέντες. οὐ γὰρ ἔσθ᾽ ὅπως
μί᾽ ἡμέρα γένοιτ᾽ ἂν ἡμέραι δύο.
Στ. οὐκ ἂν γένοιτο;
Φε. πῶς γάρ; εἰ μήπερ γ᾽ ἅμα
αὐτὴ γένοιτο γραῦς τε καὶ νέα γυνή.
Στ. καὶ μὴν νενόμισταί γ᾽.
Φε. οὐ γὰρ, οἶμαι, τὸν νόμον
ἴσασιν ὀρθῶς, ὅ τι νοεῖ.
Στ. νοεῖ δὲ τί;
Φε. ὁ Σόλων ὁ παλαιὸς ἦν φιλόδημος τὴν φύσιν.
Στ. τουτὶ μὲν οὐδέν πω πρὸς ἕνην τε καὶ νέαν.
Φε. ἐκεῖνος οὖν τὴν κλῆσιν εἰς δύ᾽ ἡμέρας
ἔθηκεν, εἴς τε τὴν ἕνην τε καὶ νέαν,
ἵν᾽ αἱ θέσεις γίγνοιντο τῇ νουμηνίᾳ.
Στ. ἵνα δὴ τί τὴν ἕνην προσέθηκεν;

Streps. Io, io, gnate mi, Iu, iu! ut lætor, quum primum colorem tuum intueor: nunc facies indicat te paratum primo ad negandum, deinde ad contradicendum, et istud vernaculum revera in te apparet et viget, nempe: *Quid ais tu?* et *simulare se injuriam accepisse, quum ipsus alteri intulerit, et, sat, scio, male fecerit.* In vultu etiam tuo inest Atticus obtutus. Nunc ergo da operam, ut me serves, quia perdidisti etiam.

Phid. Quid ergo formidas?

Streps. Veterem et novum diem.

Phid. Estne autem dies aliquis vetus et novus?

Streps. Ad quem se aiunt in jus vocaturos, depositis pignoribus.

Phid. Peribunt ergo, qui deposuerint; non enim fieri potest, ut unus dies biduum sit.

Streps. Istucne fieri non possit?

Phid. Nam quo pacto? nisi simul eadem mulier et anus sit et puella.

Streps. Atqui lex ita fert.

Phid. Non enim, ut reor, legem intelligunt recte, quid sibi velit.

Streps. Quid sibi vult ergo?

Phid. Solon ille antiquus erat ingenio populari.

Streps. Hoc quidem nihil facit ad veterem et novum diem.

Phid. Ille igitur citationem in duos dies constituit, in veterem et in novum, ut pignora litigantes deponerent novilunio.

Streps. Cur itaque veterem addidit?

Phid. Cur, ô fatue? ut sistentes se rei uno die prius, sponte se a litibus dissolvant, re composita; sin minus, ut mane ipso novilunio acrius postulentur.

Streps. Cur ergo magistratus non ipso noviluni die pignora accipiunt; sed pridie, veteri et novo die?

Phid. Idem enim facere mihi videntur, quod gulosi in conviviis. Ut quam citissime litigantium pignora raperent, idcirco uno die præverterunt.

Streps. Euge, ô miseri, quid sedetis stolidi, qui nobis sapientibus ludibrium debetis, quum nihil aliud sitis, quam lapides, numerus, pecudes, amphoræ temere coacervatæ? Quare in me ipsum et gnatum istum ob hanc felicitatem canendæ sunt mihi laudes. *Quam beatus ô Strepsiades, ipsus es, quam sapiens, et qualem filium educas!* mihi nempe dicent amici et populares admirabundi, quando tu perorando vinces in foro causas. Sed introducere te prius volo et convivio excipere.

Pas. Ergone quemquam oportet suorum quicquam aliis projicere? nunquam sane. Sed satius erat tunc statim frontem perfricuisse potius, quam molestias cepisse. Siquidem nunc etiam ob meam ipsius pecuniam te traho testem citationis, insuperque ex amico inimicus fiam populari meo. Attamen nun-

Φε. ἵν', ὦ μέλε,
παρόντες οἱ φεύγοντες ἡμέρᾳ μιᾷ
πρότερον, ἀπαλλάττοινθ' ἑκόντες· εἰ δὲ μὴ,
ἕωθεν ὑπανιῷντο τῇ νουμηνίᾳ.
Στ. πῶς οὐ δέχονται δῆτα τῇ νουμηνίᾳ
ἀρχαὶ τὰ πρυτανεῖ', ἀλλ' ἕνῃ τε καὶ νέᾳ;
Φε. ὅπερ οἱ προτένθαι γὰρ δοκοῦσί μοι παθεῖν·
ἵν' ὡς τάχιστα τὰ πρυτανεῖ' ὑφελοίατο,
διὰ τοῦτο προὐτένθευσαν ἡμέρᾳ μιᾷ.
Στ. εὖ γ', ὦ κακοδαίμονες, τί κάθησθ' ἀβέλτεροι,
ἡμέτερα κέρδη τῶν σοφῶν, ὄντες λίθοι,
ἀριθμὸς, πρόβατ', ἄλλως ἀμφορῆς νενησμένοι;
ὥστ' εἰς ἐμαυτὸν, καὶ τὸν υἱὸν τουτονὶ,
ἐπ' εὐτυχίαισιν ᾀστέον μοὐγκώμιον.
Μάκαρ, ὦ Στρεψίαδες,
αὐτός τ' ἔφυς, ὡς σοφὸς,
χ' οἷον τὸν υἱὸν ἐκτρέφεις,
φήσουσι δή μ' οἱ φίλοι,
χ' οἱ δημόται ζηλοῦντες,
ἡνίκ' ἂν σὺ νικᾷς λέγων τὰς δίκας.
ἀλλ' εἰσαγαγών σε βούλομαι
πρῶτον ἑστιάσαι.
Πα. εἶτ' ἄνδρα τῶν αὑτοῦ τι χρὴ προϊέναι;
οὐδέποτέ γ'. ἀλλὰ κρεῖττον ἦν εὐθὺς τότε
ἀπερυθριάσαι γε μᾶλλον, ἢ σχεῖν πράγματα·
ὅτε τῶν ἐμαυτοῦ γ' ἕνεκα νυνὶ χρημάτων
ἕλκω σε κλητεύσοντα, καὶ γενήσομαι
ἐχθρὸς ἔτι πρὸς τούτοισιν ἀνδρὶ δημότῃ.

ἀτὰρ οὐδέποτέ γε τὴν πατρίδα καταισχυνῶ
ζῶν, ἀλλὰ καλοῦμαι Στρεψιάδην---
Στ. τίς οὑτοσί;
Πα. ἐς τὴν ἕνην τε καὶ νέαν.
Στ. μαρτύρομαι,
ὅτι ἐς δύ' εἶπεν ἡμέρας. τοῦ χρήματος;
Πα. τῶν δώδεκα μνῶν, ἃς ἔλαβες, ὠνούμενος
τὸν ψαρὸν ἵππον.
Στ. ἵππον; οὐκ ἀκούετε,
ὃν πάντες ὑμεῖς ἴστε μισοῦνθ' ἱππικήν;
Πα. καὶ, νὴ Δί', ἀποδώσειν γ' ἐπώμνυς τοὺς θεούς.
Στ. μὰ τὸν Δί' οὐ γάρ πω τότ' ἐξηπίστατο
Φειδιππίδης μοι τὸν ἀκατάβλητον λόγον.
Πα. νῦν δὲ διὰ τοῦτ' ἔξαρνος εἶναι διανοεῖ;
Στ. τί γὰρ ἄλλ' ἂν ἀπολαύσαιμι τοῦ μαθήματος;
Πα. καὶ ταῦτ' ἐθελήσεις ἀπομόσαι μοι τοὺς θεοὺς,
ἵν' ἂν κελεύσω 'γώ σε;
Στ. τοὺς ποίους θεούς;
Πα. τὸν Δία, τὸν Ἑρμῆν, τὸν Ποσειδῶ.
Στ. νὴ Δία,
κἂν προσκαταθείην γ', ὥστ' ὀμόσαι, τριώβολον.
Πα. ἀπόλοιο τοίνυν ἕνεκ' ἀναιδείας ἔτι.
Στ. ἁλσὶν διασμηχθεὶς ὄναιτ' ἂν οὑτοσί.
Πα. οἴμ', ὡς καταγελᾷς.
Στ. ἓξ χοᾶς χωρήσεται.
Πα. οὔ τοι, μὰ τὸν Δία τὸν μέγαν, καὶ τοὺς θεοὺς,
ἐμοῦ καταπροίξει.
Στ. θαυμασίως ἥσθην θεοῖς.

quam dedecorabo patriam, quoad vixero: verum Strepsiadem vocabo in jus---

Streps. Quis homo est?

Pas. Ad veterem et novum diem.

Streps. Testor in duos eum dixisse dies. Sed quamobrem me citas?

Pas. Propter duodecim minas, quas accepisti, quum emeres equum illum varium.

Streps. Equumne? nonne auditis, quem vos omnes scitis odisse rem equestrem?

Pas. Immo hercle vero per Deos adjurabas, te eas redditurum.

Streps. Edepol enim nondum tunc addidicerat mihi Phidippides invictum illum sermonem.

Pas. Nunc autem eapropter infitias ire cogitas?

Streps. Quem enim alium fructum caperem ex illa doctrina?

Pas. Etiam sustinebis mihi negare per Deos juratus, ubi ego jussero?

Streps. Quosnam Deos?

Pas. Jovem, Mercurium, Neptunum.

Streps. Sane hercle. Immo tres obolos lubens perdium, ut mihi juramentum deferas.

Pas. Pereas itaque adhuc propter impudentiam!

Streps. Sale si perfricetur hic homo, melius se habeat.

Pas. Vah, ut derides!

Streps. Sex congios capiet.

Pas. Ita me magnus amet Jupiter et Dii, ut tu istuc haud impune dixeris.

Streps. Mirifice delector Diis tuis; et Jupiter juratus risum movet doctis.

Pas. Næ tu pro his dictis aliquando pœnas dabis. Sed redditurus ne sis, an non, pecuniam, responde, et me dimitte.

Streps. Otiose nunc consiste: ego enim actutum tibi respondebo clare.

Pas. Quid tibi videtur facturus?

Test. Redditurus pecuniam videtur.

Streps. Ubi iste est, qui a me repetit argentum? dic, hoc quid est?

Pas. Hoc quid sit? ΚΑΡΔΟΠΟΣ.

Streps. Ergone repetis argentum, qui tam rudis es? non redderem vel obolum cuiquam, qui ΚΑΡΔΟΠΟΝ vocaverit eam, quæ est ΚΑΡΔΟΠΗ.

Pas. Non itaque reddes?

Streps. Non, quod ego quidem sciam. Nonne igitur properabis et ocius hinc a foribus te abripies?

Pas. Abibo. Scias tamen me pignora apud judices depositurum, aut ne vivam amplius.

Streps. Perdes itaque et illa cum duodecim minis: quanquam ego nolim hoc tibi evenire, quia ΚΑΡΔΟΠΗΝ stulte vocasti ΚΑΡΔΟΠΟΝ.

Amyn. Io! hei mihi!

Streps. Hem! quisnam iste est ejulatus? numquid aliquis Carcini deorum vocem edidit?

Amyn. Quid? hoc scire vultis, quis ego sim? sum homo miserrimus.

καὶ Ζεὺς γελοῖος ὀμνύμενος τοῖς εἰδόσιν.
Πα. ἦ μὴν σὺ τούτων τῷ χρόνῳ δώσεις δίκην.
ἀλλ' εἴτε γ' ἀποδώσεις τὰ χρήματ', εἴτε μὴ,
ἀπόπεμψον, ἀποκρινάμενος.
Στ. ἔχε νῦν ἥσυχος.
ἐγὼ γὰρ αὐτίκ' ἀποκρινοῦμαί μοι σαφῶς.
Πα. τί σοι δοκεῖ δράσειν;
Μα. ἀποδώσειν μοι δοκεῖ.
Στ. ποῦ 'σθ' οὗτος ὡ'παιτῶν με τἀργύριον; λέγε,
τουτὶ τί ἐστι;
Πα. τοῦθ' ὅ τι ἐστί; κάρδοπος.
Στ. ἔπειτ' ἀπαιτεῖς τἀργύριον, τοιοῦτος ὤν;
οὐκ ἂν ἀποδοίην οὐδ' ἂν ὀβολὸν οὐδενὶ,
ὅστις καλέσειε κάρδοπον τὴν καρδόπην.
Πα. οὐκ ἄρ' ἀποδώσεις;
Στ. οὐχ, ὅσον γ' ἔμ' εἰδέναι.
οὔκουν ἀνύσας τι θᾶττον ἀπολιταργιεῖς
ἀπὸ τῆς θύρας;
Πα. ἄπειμι· καὶ τοῦτ' ἴσθ', ὅτι
θήσω πρυτανεῖ', ἢ μηκέτι ζῴην ἐγώ.
Στ. προσαποβαλεῖς ἄρ' αὐτὰ πρὸς ταῖς δώδεκα.
καίτοι σε τοῦτό γ' οὐχὶ βούλομαι παθεῖν,
ὁτιὴ 'κάλεσας εὐηθικῶς τὴν κάρδοπον.
Αμ. ἰώ μοί μοι.
Στ. ἔα·
τίς οὑτοσί ποτ' ἔσθ' ὁ θρηνῶν; οὔ τι που
τῶν Καρκίνου τις δαιμόνων ἐφθέγξατο;
Αμ. τί δ'; ὅστις εἰμὶ, τοῦτο βούλεσθ' εἰδέναι;

ἀνὴρ κακοδαίμων.
Στ. κατὰ σεαυτόν νυν τρέπου.
Αμ. ὦ σκληρὲ δαῖμον, ὦ τύχαι θραυσάντυγες
ἵππων ἐμῶν· ὦ Παλλάς, ὥς μ' ἀπώλεσας.
Στ. τί δαί σε Τληπόλεμός ποτ' εἴργασται κακόν;
Αμ. μὴ σκῶπτέ μ', ὦ 'τάν, ἀλλά μοι τὰ χρήματα
τὸν υἱὸν ἀποδοῦναι κέλευσον, ἅ 'λαβεν,
ἄλλως τε μέντοι καὶ κακῶς πεπραγότι.
Στ. τὰ ποῖα ταῦτα χρήμαθ';
Αμ. ἁ 'δανείσατο.
Στ. κακῶς ἄρ' ὄντως εἶχες, ὥς γ' ἐμοὶ δοκεῖς.
Αμ. ἵππους γ' ἐλαύνων ἐξέπεσον, νὴ τοὺς θεούς.
Στ. τί δῆτα ληρεῖς, ὥσπερ ἀπ' ὄνου καταπεσών;
Αμ. ληρῶ, τὰ χρήματ' ἀπολαβεῖν εἰ βούλομαι;
Στ. οὐκ ἔσθ' ὅπως σύ γ' αὐτὸς ὑγιαίνεις.
Αμ. τί δαί;
Στ. τὸν ἐγκέφαλον ὥσπερ σεσεῖσθαί μοι δοκεῖς.
Αμ. σὺ δέ, νὴ τὸν Ἑρμῆν, προσκεκλήσεσθαί γ' ἐμοί,
εἰ μὴ 'ποδώσεις τἀργύριον.
Στ. κάτειπέ νυν,
πότερα νομίζεις καινὸν αἰεὶ τὸν Δία
ὕειν ὕδωρ ἑκάστοτ', ἢ τὸν ἥλιον
ἕλκειν κάτωθεν ταυτὸ τοῦθ' ὕδωρ πάλιν.
Αμ. οὐκ οἶδ' ἔγωγ' ὁπότερον, οὐδ' ἐμοὶ μέλει.
Στ. πῶς οὖν ἀπολαβεῖν τἀργύριον δίκαιος εἶ,
εἰ μηδὲν οἶσθα τῶν μετεώρων πραγμάτων;
Αμ. ἀλλ' εἰ σπανίζεις, τἀργυρίου μοι τὸν τόκον
ἀπόδος γε.

Streps. Abi ergo tuam viam.

Amyn. O genium iratum meum! ô Fortunam, quæ rotas diffringit curruum meorum! ô Pallas, ut me perdidisti!

Streps. Quid autem mali tibi fecit Tlepolemus?

Amyn. Ne me irrideas, ô bone; sed mihi pecuniam jube ut reddat filius, quam accepit, præsertim quum nunc male me habeam.

Streps. Quamnam istam pecuniam narras?

Amyn. Quam ille fœnore sumsit.

Streps. Male itaque revera tibi fuit, ut videtur.

Amyn. Namque hercle equos agitans decidi.

Streps. Quid itaque deliras, tanquam si ab asino decideris?

Amyn. Deliro autem, si pecuniam recipere volo?

Streps. Non potest fieri ut tu sis sanus.

Amyn. Quidum?

Streps. Nam cerebro quasi emoto esse mihi videris.

Amyn. At tu, ita me Mercurius amet, videris in jus rapiendus, nisi reddis argentum.

Streps. Responde mihi nunc, utrum putas Jovem identidem recentem aquam pluere, aut Solem retrahere ab imo sursum eandem istam aquam.

Amyn. Nescio ego utrum fiat, neque mihi curæ est.

Streps. Quomodo ergo recipere argentum te æquum est, si nihil nosti de rebus cœlestibus?

Amyn. At si penuria obstat quin sortem reddas, redde saltem fœnus.

STREPS. Fœnus vero quodnam est animal ?

AMYN. Quid aliud, nisi quod singulis mensibus, singulisque diebus magis magisque augetur argentum, sensim labente tempore ?

STREPS. Recte autumas. Quid itaque ? potestne fieri, ut mare auctius esse nunc putes, quam antehac ?

AMYN. Non hercle; sed æquale: non enim illud augeri decet.

STREPS. Quomodo ergo, homo perdite, quum mare nihilo fiat auctius, influentibus fluviis, tu studes argentum tuum auctius facere ? nonne te hinc auferes ex ædibus ? heus puer, affer mihi stimulum.

AMYN. Hujus facti testes appello.

STREPS. Perge; quid cessas ? nonne te movebis, tu Samphora ?

AMYN. Nonne hæc contumelia est ?

STREPS. Non erumpes ? contundam te, sub culum te pungens, funalem equum: fugisne ? Eram ergo te moturus loco una cum ipsis rotis tuis et bigis.

CHOR. Hem ! quale est adamare res pravas ! Quippe hic senex, qui ejusmodi res adamavit, fraudare hos vult pecunia, quam sumsit fœnore: nec fieri poterit, quin hodie eveniat ei aliquid, quod faciet, ut iste argutator, ob ea quæ patrare cœpit,

Στ. τοῦτο δ' ἔσθ' ὁ τόκος τί θηρίον;
Αμ. τί δ' ἄλλο γ', ἢ κατὰ μῆνα, καὶ καθ' ἡμέραν,
πλέον πλέον τἀργύριον αἰεὶ γίγνεται,
ὑποῤῥέοντος τοῦ χρόνου;
Στ. καλῶς λέγεις.
τί δῆτα; τὴν θάλατταν ἔσθ' ὅτι πλείονα
νυνὶ νομίζεις ἢ πρὸ τοῦ;
Αμ. μὰ Δί', ἀλλ' ἴσην.
οὐ γὰρ δίκαιον πλείον' εἶναι.
Στ. κᾆτα πῶς
αὕτη μὲν, ὦ κακόδαιμον, οὐδὲν γίγνεται,
ἐπιῤῥεόντων τῶν ποταμῶν, πλείων; σὺ δὲ
ζητεῖς ποιῆσαι τἀργύριον πλεῖον τὸ σόν;
οὐκ ἀποδιώξεις σαυτὸν ἐκ τῆς οἰκίας;
φέρε μοι τὸ κέντρον.
Αμ. ταῦτ' ἐγὼ μαρτύρομαι.
Στ. ὕπαγε. τί μέλλεις; οὐκ ἐλᾷς, ὦ σαμφόρα;
Αμ. ταῦτ' οὐχ ὕβρις δῆτ' ἐστίν;
Στ. ἄξεις; ἐπί σ' ἀλῶ,
κεντῶν ὑπὸ τὸν πρωκτόν σε τὸν σειραφόρον.
φεύγεις; ἔμελλόν σ' ἆρα κινήσειν ἐγὼ,
αὐτοῖσι τροχοῖς τοῖς σοῖσι καὶ ξυνωρίσιν.
Χο. οἷον τὸ πραγμάτων ἐρᾷν φλαύρων. ὁ γὰρ
γέρων ὅδ' ἐρασθεὶς
ἀποστερῆσαι βούλεται
τὰ χρήμαθ' ἁ'δανείσατο·
κοὐκ ἔσθ' ὅπως οὐ τήμερόν τι λήψεται
πρᾶγμ', ὃ τοῦτον ποιήσει

τὸν σοφιστὴν, ὧν πανουργεῖν
ἤρξατ', ἐξαίφνης τι κακὸν λαβεῖν.
οἶμαι γὰρ αὐτὸν αὐτίχ' εὑρήσειν, ὅπερ
πάλαι ποτ' ἐζήτει,
εἶναι τὸν υἱὸν δεινόν οἱ
γνώμας ἐναντίας λέγειν
τοῖσιν δικαίοις,
ὥστε νικᾶν ἅπαντας,
οἷσπερ ἂν ξυγγένηται,
κἂν λέγῃ παμπόνηρα.
ἴσως δ', ἴσως βουλήσεται
κἄφωνον αὐτὸν εἶναι.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ, ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ, ΧΟΡΟΣ, ΜΑΘΗΤΑΙ Σωκράτους, ΣΩΚΡΑΤΗΣ, ΧΑΙΡΕΦΩΝ.

Στ. ΙΟΥ, ἰού·
ὦ γείτονες, καὶ ξυγγενεῖς, καὶ δημόται,
ἀμύναθετέ μοι τυπτομένῳ πάσῃ τέχνῃ.
οἴμοι κακοδαίμων τῆς κεφαλῆς, καὶ τῆς γνάθου.
ὦ μιαρὲ, τύπτεις τὸν πατέρα;
Φε. φήμ', ὦ πάτερ.
Στ. ὁρᾶθ' ὁμολογοῦνθ', ὅτι με τύπτει.
Φε. καὶ μάλα.
Στ. ὦ μιαρὲ, καὶ πατραλοία, καὶ τοιχωρύχε.
Φε. αὖθίς με ταυτὰ ταῦτα, καὶ πλείω λέγε·

improvisum aliquod malum accipiat. Nam puto eum actutum inventurum, quod dudum quærebat, nimirum ut filius ei possit docte contrariis sententiis oppugnare jura, adeo ut omnes vincat, cum quibus congressus fuerit, quamlibet prava dicat. Forte autem, forte optabit vel mutum eum esse.

STREPSIADES, PHIDIPPIDES, CHORUS, DISCIPULI SOCRATIS, SOCRATES, CHÆREPHON.

Streps. Io! io! O vicini et cognati et populares, ferte vapulanti auxilium quovis pacto. Hei mihi misero! ô caput! ô maxilla! sceleste, patrem verberas?

Phid. Aio, pater.

Streps. Videte confitentem, quod me verberet?

Phid. Utique.

Streps. O scelerate, et parricida, et parietum perfossor?

Phid. Eadem hæc iterum dic mihi, et plura maledicta ingere. Num tu etiam scis me lubenter male audire?

Streps. Prostibulum popli.

Phid. Consperge me multis rosis.

Streps. Patrem verberas?

Phid. Immo hercle etiam ostendam jure me id fecisse.

Streps. O impurissime, ecquo pacto fieri potest, ut quis jure verberet patrem?

Phid. Id equidem demonstrabo, et te vincam dicendo.

Streps. Istud tu vinces?

Phid. Longe quidem et facile. Elige utrum ex duobus sermonibus me velis perorare.

Streps. Quibus sermonibus?

Phid. Utrum velis potiorem an inferiorem?

Streps. Equidem hercle curassem te doceri, ô perdite, juri contradicere, si hoc eras mihi persuasurus, justum et honestum esse, patrem verberari a filiis.

Phid. Immo arbitror me tibi ita persuasurum, ut, ubi audiveris, ne ipse sis mihi contradicturus.

Streps. Atqui audire volo, quid dicas.

Chor. Tuum est, ô senex, providere, quo pacto virum hunc vincas: nam iste, si non quapiam fiducia fretus esset, non esset adeo protervus: sed est aliquid, quod eum audacem facit: quippe palam est hominis præfidens sibi animus. Sed unde primum inceperit hæc rixa, oportet dicere Choro; et hoc tibi omnino erit agendum.

ἆρ' ἴσθ' ὅτι χαίρω πόλλ' ἀκούων καὶ κακά;
Στ. ὦ λακκόπρωκτε.
Φε. πάττε πολλοῖς τοῖς ῥόδοις.
Στ. τὸν πατέρα τύπτεις.
Φε. κἀποφανῶ γε, νὴ Δία,
ὡς ἐν δίκῃ σ' ἔτυπτον.
Στ. ὦ μιαρώτατε,
καὶ πῶς γένοιτ' ἂν πατέρα τύπτειν ἐν δίκῃ;
Φε. ἔγωγ' ἀποδείξω, καί σε νικήσω λέγων.
Στ. τουτὶ σὺ νικήσεις;
Φε. πολύ γε καὶ ῥᾳδίως.
ἑλοῦ δ' ὁπότερον τοῖς λόγοιν βούλει λέγειν.
Στ. ποίοιν λόγοιν;
Φε. τὸν κρείττον', ἢ τὸν ἥττονα;
Στ. ἐδιδαξάμην μέντοι σε, νὴ Δί', ὦ μέλε,
τοῖσιν δικαίοις ἀντιλέγειν, εἰ ταῦτά γε
μέλλεις μ' ἀναπείθειν, ὡς δίκαιον καὶ καλὸν
τὸν πατέρα τύπτεσθαί 'στιν ὑπὸ τῶν υἱέων.
Φε. ἀλλ' οἴομαι μέντοι σ' ἀναπείσειν, ὥστε γε
οὐδ' αὐτὸς ἀκροασάμενος οὐδὲν ἀντερεῖς.
Στ. καὶ μὴν ὅ τι καὶ λέξεις ἀκοῦσαι βούλομαι.
Χο. σὸν ἔργον, ὦ πρεσβῦτα, φροντίζειν, ὅπῃ
τὸν ἄνδρα κρατήσεις·
ὡς οὗτος, εἰ μή τῳ πεποίθειν, οὐκ ἂν ἦν
οὕτως ἀκόλαστος.
ἀλλ' ἔσθ' ὅτῳ θρασύνεται· δῆλόν γε τὸ
λῆμ' ἐστὶ τἀνθρώπου.
ἀλλ', ἐξ ὅτου τοπρῶτον ἤρξαθ' ἡ μάχη γενέσθαι,

ἤδη λέγειν χρὴ πρὸς χορόν· πάντως δὲ τοῦτο δράσεις.
Στ. καὶ μὴν ὅθεν γε πρῶτον ἠγξάμεσθα λοιδορεῖσθαι,
ἐγὼ φράσω. ἐπειδὴ γὰρ εἱστιώμεθ', ὥσπερ ἴστε,
πρῶτον μὲν αὐτὸν τὴν λύραν λαβόντ' ἐγὼ 'κέλευσα
ᾆσαι Σιμωνίδου μέλος ΤΟΝ ΚΡΙΟΝ ΩΣ ΕΠΕΧΘΗ·
ὁ δ' εὐθὺς ὡς ἀρχαῖον εἶναι 'φασκε τὸ κιθαρίζειν,
ᾄδειν τε πίνονθ', ὡσπερεὶ κάχρυς γυναῖκ' ἀλοῦσαν.
Φε. οὐ γὰρ τότ' εὐθὺς χρῆν σ' ἄρα τύπτεσθαί τε καὶ πατεῖσθαι,
ᾄδειν κελεύονθ', ὡσπερεὶ τέττιγας ἑστιῶντα;
Στ. τοιαῦτα μέντοι καὶ τότ' ἔλεγεν ἔνδον, οἷά περ νῦν·
καὶ τὸν Σιμωνίδην ἔφασκ' εἶναι κακὸν ποιητήν.
κἀγὼ μόλις μὲν, ἀλλ' ὅμως ἠνεσχόμην τὸ πρῶτον.
ἔπειτα δ' ἐκέλευσ' αὐτὸν, ἀλλὰ μυῤῥίνην λαβόντα,
τῶν Αἰσχύλου λέξαι τι μοι· κᾆθ' οὗτος εὐθὺς εἶπεν·
'Εγὼ γὰρ Αἰσχύλον νομίζω πρῶτον ἐν ποιηταῖς,
ψόφου πλέων, ἀξύστατον, στόμφακα, κρημνοποιόν;
κἀνταῦθα πῶς οἴεσθέ μου τὴν καρδίαν ὀρεχθεῖν;
ὅμως δὲ τὸν θυμὸν δακὼν ἔφην· Σὺ δ' ἀλλὰ τούτων
λέξον τι τῶν νεωτέρον ἅττ' ἐστὶ τὰ σοφὰ ταῦτα.
ὁ δ' εὐθὺς ᾖσ' Εὐριπίδου ῥῆσίν τιν', ὡς ἐκίνει
ἀδελφὸς, ὦ 'λεξίκακε, τὴν ὁμομητρίαν ἀδελφήν.
ἐγὼ δ' ἔτ' οὐκ ἠνεσχόμην· ἀλλ' εὐθὺς ἐξαράττω
πολλοῖς κακοῖς καἰσχροῖσι· κᾆτ' ἐντεῦθεν, οἷον εἰκὸς,
ἔπος πρὸς ἔπος ἠρειδόμεσθ'· εἶθ' οὗτος ἐπαναπηδᾷ,
κἄπειτ' ἔφλα με, κἀσπόδει, κἄπνιγε, κἀπέτριβεν.
Φε. οὔκουν δικαίως, ὅστις οὐκ Εὐριπίδην ἐπαινεῖς,
σοφώτατον;
Στ. σοφώτατόν γ' ἐκεῖνον; ὦ, τί σ' εἴπω

Streps. Equidem unde primum cœperimus conviciari inter nos, ego dicam. Quum enim jam epulati essemus, ut scitis, primo eum jussi lyram capere, et canere carmen Simonidis, *Aries ut detonsus fuit:* at ille statim dicere, ineptum esse canere ad citharam inter pocula, velut mulierem hordea molentem.

Phid. Annon vero tunc statim oportuit verberari te et conculcari, cantare jubentem, haud secus ac si convivio cicadas acciperes?

Streps. Talia et intus tunc effutiebat, qualia nunc; et Simonidem dicebat malum esse poëtam. Et ego vix quidem, sed tamen continebam me primo: deinde jussi illum, ut sumta saltem myrto quidpiam ex Æschylo mihi recitaret. At ille continuo: *Recte enimvero jubes! namque ego Æschylo primum inter poëtas locum tribuo, strepitus pleno, incomposito, duro, confragoso.* Hic jam quomodo putatis cor meum commotum fuisse? tamen compressa ira dixi ei: *Quin tu saltem recentiorum aliquid recita, quæcunque sunt scita ista et elegantia.* At ille statim cecinit ex Euripide longam orationem, quomodo subagitavit frater, pro Averrunce! sororem uterinam. Ego autem non amplius me continui, sed confestim incesso multis et turpibus conviciis: postea, ut fieri solet, maledicta maledictis cumulavimus: denique iste exsilit, tum tundit, cædit, suffocat, et me perditum it.

Phid. Annon merito tuo, qui Euripidem non laudas sapientissimum?

Streps. Illumne sapientissimum? O quem te memorem? sed rursus vapulabo.

PHID. Idque mehercle jure.

STREPS. Et quo jure? qui te, ô impudens, educavi tam sedulo, ut, si quid bulbutires, statim omnia persentiscerem quæ velles. Quippe si *Bryn* diceres, ego confestim bibere dabam: si *Mamman* peteres, aderam ferens tibi panem: *Caccan* vix prolocutus eras, et ego te susceptum foras efferebam, atque ante me tenebam. Tu vero nunc angens me clamantem, et vociferantem me cacaturire, non sustinuisti efferre, impurissime, foras me: sed inter suffocandum ibidem cacavi.

CHOR. Arbitror utique juniorum corda palpitare exspectatione, quidnam dicturus sit. Si enim iste, qui talia perpetravit, dicendo effecerit, ut hæc credantur jure fieri, cutem seniorum non emeremus, ne quidem cicere. Tuum est, ô vibrator et quassator novarum sententiarum, quamdam persuadendi rationem conquirere, ut dicere videaris justa.

PHID. Quam suave est rebus novis et scitis imbui, et leges constitutas spernere posse. Ego enim quamdiu rei tantum equestri studui, ne tria quidem verba profari poteram, quin peccarem. At nunc postquam iste ab illis rebus me abduxit ipsemet, et ego adsuevi subtilibus sententiis et orationibus et meditationibus, arbitror fore ut edoceam, fas esse patrem castigare.

ἀλλ' αὖθις αὖ τυπτήσομαι.
Φε. νὴ τὸν Δί', ἐνδίκως γάρ.
Στ. καὶ πῶς δικαίως; ὅστις, ὦ 'ναίσχυντέ, σ' ἐξέθρεψα,
αἰσθανόμενός σου πάντα τραυλίζοντος, ὅτι νοοίης.
εἰ μέν γε βρῦν εἴποις, ἐγὼ γνοὺς ἂν πιεῖν ἐπέσχον·
μαμμᾶν δ' ἂν αἰτήσαντος, ἧκόν σοι φέρων ἂν ἄρτον·
κακκᾶν δ' ἂν οὐκ ἔφθης φράσαι, κἀγὼ λαβὼν θύραζε,
ἐξέφερον ἄν, καὶ προὐσχόμην σε. σὺ δ' ἐμὲ νῦν ἀπάγχων
βοῶντα, καὶ κεκραγόθ', ὅτι
χεζητιῴην, οὐκ ἔτλης
ἔξω 'ξενεγκεῖν, ὦ μιαρὲ,
θύραζέ μ', ἀλλ' ἀποπνιγόμενος
αὐτοῦ 'ποίησα κακκᾶν.
Χο. οἶμαί γε τῶν νεωτέρων τὰς καρδίας
πηδᾶν, ὅ τι λέξει.
εἰ γὰρ τοιαῦτά γ' οὗτος ἐξειργασμένος
λαλῶν ἀναπείσει,
τὸ δέρμα τῶν γεραιτέρων λάβοιμ' ἂν οὐκ,
ἀλλ' οὐδ' ἂν ἐρεβίνθου.
σὸν ἔργον, ὦ καινῶν ἐπῶν κινητὰ καὶ μοχλευτὰ,
πειθώ τινα ζητεῖν, ὅσως δόξεις λέγειν δίκαια.
Φε. ὡς ἡδὺ καινοῖς πράγμασιν καὶ δεξιοῖς ὁμιλεῖν,
καὶ τῶν καθεστώτων νόμων ὑπερφρονεῖν δύνασθαι.
ἐγὼ γὰρ, ὅτε μὲν ἱππικῇ τὸν νοῦν μόνῃ προσεῖχον,
οὐδ' ἂν τρί' εἰπεῖν ῥήμαθ' οἷός τ' ἦν, πρὶν ἐξαμαρτεῖν·
νυνὶ δ' ἐπειδή μ' οὑτοσὶ τούτων ἔπαυσεν αὐτὸς,
γνώμαις δὲ λεπταῖς καὶ λόγοις ξύνειμι καὶ μερίμναις,
οἶμαι διδάξειν, ὡς δίκαιον τὸν πατέρα κολάζειν.

Στ. ἵππευε τοίνυν, νὴ Δί', ὡς ἔμοιγε κρεῖττόν ἐστιν
ἵππων τρέφειν τέθριππον, ἢ τυπτόμενον ἐπιτριβῆναι.
Φε. ἐκεῖσε δ', ὅθεν ἀπέσχισάς με, τοῦ λόγου μέτειμι,
καὶ πρῶτ' ἐρήσομαί σε τουτί· παῖδά μ' ὄντ' ἔτυπτες;
Στ. ἔγωγέ σ', εὐνοῶν τε καὶ κηδόμενος.
Φε. εἰπὲ δή μοι,
οὐ κἀμέ σοι δίκαιόν ἐστιν εὐνοεῖν ὁμοίως
τύπτοντ', ἐπειδήπερ γε τοῦτ' ἔστ' εὐνοεῖν, τὸ τύπτειν;
πῶς γὰρ τὸ μὲν σὸν σῶμα χρὴ πληγῶν ἀθῷον εἶναι,
τοὐμὸν δὲ μή; καὶ μὴν ἔφυν ἐλεύθερός γε κἀγώ.
κλάουσι παῖδες, πατέρα δ' οὐ κλάειν δοκεῖς;
Στ. τίη δή;
Φε. φήσεις νομίζεσθαι σὺ παιδὸς τοῦτο τοὔργον εἶναι·
ἐγὼ δέ γ' ἀντείποιμ' ἄν, ὡς δὶς παῖδες οἱ γέροντες,
εἰκὸς δὲ μᾶλλον τοὺς γέροντας, ἢ νέους τι κλάειν,
ὅσῳπερ ἐξαμαρτάνειν ἧττον δίκαιον αὐτούς.
Στ. ἀλλ' οὐδαμοῦ νομίζεται τὸν πατέρα τοῦτο πάσχειν.
Φε. οὔκουν ἀνὴρ, ὁ τὸν νόμον θεὶς τοῦτον, ἦν τοπρῶτον,
ὥσπερ σὺ κἀγὼ, καὶ λέγων ἔπειθε τοὺς παλαιούς;
ἧττον τί δῆτ' ἔξεστι κἀμοὶ καινὸν αὖ τολοιπὸν
θεῖναι νόμον τοῖς υἱέσιν, τοὺς πατέρας ἀντιτύπτειν;
ὅσας δὲ πληγὰς εἴχομεν, πρὶν τὸν νόμον τεθῆναι,
ἀφίεμεν, καὶ δίδομεν αὐτοῖς προῖκα συγκεκόφθαι.
σκέψαι δὲ τοὺς ἀλεκτρυόνας καὶ τἄλλα τὰ βοτὰ ταυτὶ,
ὡς τοὺς πατέρας ἀμύνεται· καίτοι τί διαφέρουσιν
ἡμῶν ἐκεῖνοι, πλὴν ὅτι ψηφίσματ' οὐ γράφουσι;
Στ. τί δῆτ', ἐπειδὴ τοὺς ἀλεκτρυόνας ἅπαντα μιμεῖ,
οὐκ ἐσθίεις καὶ τὴν κόπρον, κἀπὶ ξύλου καθεύδεις;

Streps. Equita ergo, per Jovem obsecro; nam satius est me quadrigas alere, quam vapulantem pessumdari.

Phid. Illuc autem redibo, unde mihi sermonem abrupisti, et primum hoc te interrogabo: me puerum verberastine?

Streps. Ita, inquam, quia bene volebam et tibi prospiciebam.

Phid. Dic mihi, quæso, annon et me tibi æquum est bene velle similiter, et te verberare, si quidem bene velle, verberare est. Quomodo enim decet corpus tuum verberum esse immune, meum autem non esse? atqui liber natus sum ego etiam. Plorant filii; at patri non plorandum esse censes?

Streps. Quid ita?

Phid. Dices, lege receptum esse, ut puer hoc patiatur? at ego contra dicerem, senes bis pueros esse. Et æquius multo est senes plorare, quam juniores, quanto minus æquum est ipsos peccare.

Streps. Sed nusquam gentium lege receptum est, ut pater istud patiatur.

Phid. Nonne ergo homo erat, sicut tu et ego, qui primo illam legem tulit, et dicendo persuasit veteribus ut ei parerent? Qui minus, quæso, licet mihi etiam legem novam ferre filiis, ut deinceps patres suos contra verberent? Plagas interim, quascunque accepimus, priusquam lex hæc daretur, missas facimus, et concedimus, ut impune flagris concisi simus ab ipsis. Specta vero sis gallos et alias bestias, quomodo patres suos ulciscantur. Attamen quid differunt a nobis illi, nisi quod decreta non perscribunt?

Streps. Quid itaque, quando gallos per omnia imitaris, non stercus itidem comedis, et in pertica dormis?

Phid. Non eadem ratio est, ô bone; nec sane Socrati ita videretur.

Streps. Quare tempera verberare: alioqui te ipsum olim culpabis.

Phid. Quidum ?

Streps. Quia æquum est, ut ego te castigem, et tu filium tuum, si tibi aliquis fuerit natus.

Phid. Si vero non fuerit, frustrane ego ploravero, tuque me irriso moriere ?

Streps. Mihi, ô æquales, æquum dicere videtur: et puto istis concedendum esse, quod par est. Nam plorare nos oportet, nisi quod justum est faciamus.

Phid. Specta vero aliam adhuc sententiam.

Streps. Peribo enim, ni fecerim.

Phid. Et forte non ægre feres istuc tibi evenisse, quod modo perpessus es.

Streps. Quomodo vero ? doce quid inde mihi commodabis.

Phid. Matrem etiam, sicut et te, verberabo.

Streps. Quid ais ? quid ais tu ? hoc jam aliud majus malum.

Phid. Quid, si pejore illo adhibito sermone evincam dicendo, matrem verberari oportere ?

Streps. Quid aliud vero ? Istuc si feceris, nihil obstabit, quin te ipsum injicias in Barathrum cum Socrate, et sermonem illum pejorem. Per vos, ô Nubes, hæc mihi accidere, qui vobis omnes res meas commisi.

Chor. Tutemet tibi horum causa es, qui te ipsum convertisti ad mala facinora.

Φε. οὐ ταυτὸν, ὦ 'τὰν, ἐστὶν, οὐδ' ἂν Σωκράτει δοκοίη.
Στ. πρὸς ταῦτα μὴ τύπτ'· εἰ δὲ μὴ, σαυτὸν ποτ' αἰτιάσει.
Φε. καὶ πῶς ;
Στ. ἐπεὶ σὲ μὲν δίκαιός εἰμ' ἐγὼ κολάζειν·
σὺ δ', ἢν γένηταί σοι, τὸν υἱόν.
Φε. ἢν δὲ μὴ γένηται,
μάτην ἐμοὶ κεκλαύσεται, σὺ δ' ἐγχανὼν τεθνήξει ;
Στ. ἐμοὶ μὲν, ὦνδρες ἥλικες, δοκεῖ λέγειν δίκαια·
κἄμοιγε συγχωρεῖν δοκεῖ τούτοισι τἀπιεικῆ.
κλάειν γὰρ ἡμᾶς εἰκὸς ἔστ', ἢν μὴ δίκαια δρῶμεν.
Φε. σκέψαι δὲ χ' ἁτέραν ἔτι γνώμην.
Στ. ἀπὸ γὰρ ὀλοῦμαι.
Φε. καὶ μὴν ἴσως γ' οὐκ ἀχθέσει παθὼν, ἃ νῦν πέπονθας.
Στ. πῶς δή ; δίδαξον γὰρ, τί μ' ἐκ τούτων ἐπωφελήσεις ;
Φε. τὴν μητέρ', ὥσπερ καὶ σὲ, τυπτήσω.
Στ. τί φῄς ; τί φῂς σύ;
τοῦθ' ἕτερον αὖ μεῖζον κακόν.
Φε. τί δ', ἢν ἔχων τὸν ἥττω
λόγον, σὲ νικήσω λέγων,
τὴν μητέρ' ὡς τύπτειν χρεών;
Στ τί δ' ἄλλο γ'; ἢν ταυτὶ ποιῇς,
οὐδέν σε κωλύσει σεαυτὸν ἐμβαλεῖν
ἐς τὸ βάραθρον μετὰ Σωκράτους,
καὶ τὸν λόγον τὸν ἥττω.
ταυτὶ δι' ὑμᾶς, ὦ Νεφέλαι, πέπονθ' ἐγὼ,
ὑμῖν ἀναθεὶς ἅπαντα τἀμὰ πράγματα.
Χο. αὐτὸς μὲν οὖν σαυτῷ σὺ τούτων αἴτιος,
στρέψας σεαυτὸν ἐς πονηρὰ πράγματα.

Στ. τί δῆτα ταῦτ' οὔ μοι τότ' ἠγορεύσατε,
ἀλλ' ἄνδρ' ἄγροικον καὶ γέροντ' ἐπήρατε;
Χο. ἀεὶ ποιοῦμεν ταῦθ' ἑκάστοθ', ὅταν τινὰ
γνῶμεν πονηρῶν ὄντ' ἐραστὴν πραγμάτων,
ἕως ἂν αὐτὸν ἐμβάλωμεν ἐς κακὸν,
ὅπως ἂν εἰδῇ τοὺς θεοὺς δεδοικέναι.
Στ. ὤμοι, πονηρά γ', ὦ Νεφέλαι, δίκαια δέ.
οὐ γάρ μ' ἐχρῆν τὰ χρήμαθ', ἁ'δανεισάμην,
ἀποστερεῖν. νῦν οὖν ὅπως, ὦ φίλτατε,
τὸν Χαιρεφῶντα τὸν μιαρὸν, καὶ Σωκράτην
ἀπολεῖς, μετ' ἐμοῦ γ' ἐλθ', οἵ σε κἄμ' ἐξηπάτων.
Φε. ἀλλ' οὐκ ἂν ἀδικήσαιμι τοὺς διδασκάλους.
Στ. ναὶ, ναὶ, καταιδέσθητί γε Πατρῷον Δία.
Φε. ἰδού γε ΔΙΑ ΠΑΤΡΩΟΝ. ὡς ἀρχαῖος εἶ.
Ζεὺς γάρ τις ἔστιν;
Στ. ἔστιν.
Φε. οὐκ ἔστιν γ', ἐπεὶ
Δῖνος βασιλεύει, τὸν Δί' ἐξεληλακώς.
Στ. οὐκ ἐξελήλακ'· ἀλλ' ἐγὼ τότ' ᾠόμην
Δία τουτονὶ τὸν δῖνον. ὤ μοι δείλαιος,
ὅτι καὶ σὲ χυτρεοῦν ὄντα θεὸν ἡγησάμην.
Φε. ἐνταῦθα σαυτῷ παραφρόνει, καὶ φληνάφα.
Στ. οἴμοι παρανοίας· ὡς ἐμαινόμην ἄρα,
ὅτ' ἐξέβαλον καὶ τοὺς θεοὺς διὰ Σωκράτην.
ἀλλ', ὦ φίλ' Ἑρμῆ, μηδαμῶς θύμαινέ μοι,
μηδέ μ' ἐπιτρίψῃς· ἀλλὰ συγγνώμην ἔχε,
ἐμοῦ παρανοήσαντος ἀδολεσχίᾳ.
καί μοι γενοῦ ξύμβουλος, εἴτ' αὐτοὺς γραφὴν

Streps. Cur itaque hæc mihi tunc non dicebatis, sed hominem rusticum et senem spe extulistis?

Chor. Semper istud factitamus, quotiescunque cognoverimus aliquem fraudes adamare, usquedum ipsum conjiciamus in aliquod malum, ut discat deos revereri.

Streps. Eheu! acerba ista sunt, ô Nubes, sed justa. Non enim oportebat me pecuniam, quam fœnore acceperam, defraudare. Nunc igitur, mi carissime, veni mecum, ut Chærephontem illum impurum et Socratem perdas, qui me et te deceperunt.

Phid. Sed haudquaquam magistros læserim.

Streps. Immo reverere Jovem Patrium.

Phid. Ecce autem *Jovem Patrium!* quam stultus es! Estne vero Jupiter aliquis?

Streps. Est.

Phid. Non potest fieri: nam Turbo regnat, qui Jovem expulit.

Streps. Non expulit: sed ego tum arbitrabar Jovem esse turbinem hunc. Hei misero mihi! quum te etiam, qui fictilis es, pro deo habuerim.

Phid. Istic tibi ipse desipe et nugare.

Streps. Hei mihi ob istam insaniam! quantum desipiebam, quum etiam deos propter Socratem ejicerem! at, ô carissime Mercuri, nequaquam mihi succenseas, neque me perdas; sed da veniam mihi, quem garrulitas delirantem concinnaverat: et fias mihi consultor, utrum eos publice reos postulem, an

aliud faciam, quod tibi videtur. Recte mones, quod non sinis lites consuere, sed quamprimum jubes incendere domum his argutatoribus. Adesdum, Xanthia, sumta scala egredere, ligonem etiam ferens, deinde ascende supra scholam, et, usquedum in ipsos ruere facias domum, everte tectum, si herum amas. Mihi vero aliquis ferat facem accensam, et faxo ego, ut illorum nonnemo pœnas mihi det hodie, etiamsi valde sint arrogantes.

Disc. I. Io, io!

Streps. Tuum est, ô fax, plurimam flammam mittere.

Disc. I. Tu homo, quid facis?

Streps. Quid faciam? quid aliud, quam disputo de subtilibus rebus cum trabibus hujus domus?

Disc. II. Heu! quis nobis incendit domum?

Streps. Ille, cujus vestem cepistis.

Disc. II. Perdes nos, perdes.

Streps. Hoc enim ipsum etiam volo, nisi ligo fallat spes meas, aut ego forte prius delapsus cervicem fregero.

Soc. Eho tu, quid facis, quæso, qui in tecto es?

Streps. Per aërem incedo, et Solem contemplor.

Soc. Hei mihi misero! suffocabor infelix.

Chær. At ego perditus comburar.

Streps. Nam qua fiducia freti contumeliosi eratis in deos,

διωκάθω γραψάμενος, εἶθ' ὅ τι σοι δοκεῖ.
ὀρθῶς παραινεῖς, οὐκ ἐῶν δικοῤῥαφεῖν.
ἀλλ' ὡς τάχιστ' ἐμπιμπράναι τὴν οἰκίαν
τῶν ἀδολεσχῶν. δεῦρο, δεῦρ', ὦ Ξανθία,
κλίμακα λαβὼν ἔξελθε, καὶ σμινύην φέρων,
κᾄπειτ' ἐπαναβὰς ἐπὶ τὸ φροντιστήριον,
τὸ τέγος κατάσκαπτ', εἰ φιλεῖς τὸν δεσπότην,
ἕως ἂν αὐτοῖς ἐμβάλῃς τὴν οἰκίαν.
ἐμοὶ δὲ δᾷδ' ἐνεγκάτω τις ἡμμένην·
κᾀγώ τιν' αὐτῶν τήμερον δοῦναι δίκην
ἐμοὶ ποιήσω, κεἰ σφόδρα γ' εἴσ' ἀλαζόνες.

Μα. α'. ἰοὺ, ἰού.
Στ. σὸν ἔργον, ὦ δᾲς, ἱέναι πολλὴν φλόγα.
Μα. α'. ἄνθρωπε, τί ποιεῖς;
Στ. ὅ τι ποιῶ; τί δ' ἄλλο γ' ἢ
διαλεπτολογοῦμαι ταῖς δοκοῖς τῆς οἰκίας;
Μα. β'. οἴμοι, τίς ἡμῶν πυρπολεῖ τὴν οἰκίαν;
Στ. ἐκεῖνος, οὗπερ θοἰμάτιον εἰλήφατε.
Μα. β'. ἀπολεῖς, ἀπολεῖς.
Στ. τοῦτ' αὐτὸ γὰρ καὶ βούλομαι,
ἢν ἡ σμινύη μοι μὴ προδῷ τὰς ἐλπίδας,
ἢ 'γὼ πρότερόν πως ἐκτραχηλισθῶ πεσών.
Σω. οὗτος, τί ποιεῖς ἐτεὸν, οὑπὶ τοῦ τέγους;
Στ. ἀεροβατῶ, καὶ περιφρονῶ τὸν ἥλιον.
Σω. οἴμοι τάλας, δείλαιος ἀποπνιγήσομαι.
Χα. ἐγὼ δὲ κακοδαίμων γε κατακαυθήσομαι.
Στ. τί γὰρ παθόντ' ἐς τοὺς θεοὺς ὑβρίζετον,
καὶ τῆς Σελήνης ἐσκοπεῖσθον τὴν ἕδραν;

δίωκε, βάλλε, παῖε, πολλῶν οὕνεκα,
μάλιστα δ' εἰδὼς, τοὺς θεοὺς ὡς ἠδίκουν.

Χορός.

ἡγεῖσθ' ἔξω. κεχόρευται γὰρ μετρίως τόγε τήμερον ἡμῖν.

et Lunæ sedem speculabamini? pelle, jace, feri multis de causis, maxime vero quum scias eorum in deos impietatem.

Chor. Præite foras: Chorus enim nobis satis est actus hodie.

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ

ΟΡΝΙΘΕΣ.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ.
ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.
ΤΡΟΧΙΛΟΣ θεράπων Ἔποπος.
ΕΠΟΨ.
ΧΟΡΟΣ ΟΡΝΙΘΩΝ.
ΦΟΙΝΙΚΟΠΤΕΡΟΣ.
ΚΗΡΥΚΕΣ.
ΙΕΡΕΥΣ.
ΠΟΙΗΤΗΣ.
ΧΡΗΣΜΟΛΟΓΟΣ.
ΜΕΤΩΝ γεωμέτρης.
ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ.
ΨΗΦΙΣΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ.
ΑΓΓΕΛΟΙ.
ΙΡΙΣ.
ΠΑΤΡΑΛΟΙΑΣ.
ΚΙΝΗΣΙΑΣ διθυραμβοποιός.
ΣΥΚΟΦΑΝΤΗΣ.
ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.
ΠΟΣΕΙΔΩΝ.
ΤΡΙΒΑΛΛΟΣ.
ΗΡΑΚΛΗΣ.
ΟΙΚΕΤΗΣ Πεισθεταίρου.

ARISTOPHANIS

AVES.

EUELPIDES, PISTHETÆRUS, TROCHILUS, EPOPS, CHORUS, PHŒNICOPTERUS, PRÆCO.

Euel. Rectane jubes, qua arbor illa conspicitur?

Pisth. Disrumparis! hæc enimvero retro eundum esse crocitat.

Euel. Quid, miser, sursum deorsum oberramus? peribimus frustra viam euntes redeuntesque.

Pisth. Mene vero miserum cornici obsequutum iter decucurrisse stadiorum plus quam mille!

Euel. Mene vero infelicem graculo obsequutum detrivisse ungues digitorum!

Pisth. Atqui nec ubi terrarum simus amplius equidem novi.

Euel. Hinccine tu patriam invenias alicubi?

Pisth. Nunquam hercle: ne Execestides quidem hinc inveniat.

Euel. Væ mihi!

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ

ΟΡΝΙΘΕΣ.

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ, ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ, ΤΡΟΧΙΛΟΣ, ΕΠΟΨ, ΧΟΡΟΣ, ΦΟΙΝΙΚΟΠΤΕΡΟΣ, ΚΗΡΥΞ.

Ευ. ΟΡΘΗΝ κελεύεις, ᾗ τὸ δένδρον φαίνεται;
Πε. διαῤῥαγείης· ἥδε δ' αὖ κρώζει πάλιν.
Ευ. τί, ὦ πόνηρ', ἄνω κάτω πλανύττομεν;
ἀπολούμεθ', ἄλλως τὴν ὁδὸν προφορουμένω.
Πε. τὸ δ' ἐμὲ, κορώνῃ πειθόμενον τὸν ἄθλιον,
ὁδοῦ περιελθεῖν στάδια πλεῖν ἢ χίλια.
Ευ. τὸ δ' ἐμὲ, κολοιῷ πειθόμενον τὸν δύσμορον,
ἀποσποδῆσαι τοὺς ὄνυχας τῶν δακτύλων.
Πε. ἀλλ' οὐδ' ὅπου γῆς ἐσμὲν οἶδ' ἔγωγ' ἔτι.
Ευ. ἐντευθενὶ τὴν πατρίδ' ἂν ἐξεύροις σύ που;
Πε. οὐδ' ἂν, μὰ Δία γ', ἐντεῦθεν Ἐξηκεστίδης.
Ευ. οἴμοι.

Πε. σὺ μὲν, ὦ 'τὰν, τὴν ὁδὸν ταύτην ἴθι.
Ευ. ἦ δεινὰ νὼ δέδρακεν οὐκ τῶν ὀρνέων,
ὁ πινακοπώλης Φιλοκράτης μελαγχολῶν,
ὃς τώδ' ἔφασκε νῷν φράσειν τὸν Τηρέα,
τὸν ἔποφ', ὃς ὄρνις ἐγένετ', ἐκ τῶν ὀρνέων·
κᾀπέδοτο τὸν μὲν Θαῤῥελείδου τουτονὶ
κολοιὸν ὀβολοῦ· τὴν δὲ δὴ τριωβόλου.
τὼ δ' οὐκ ἄρ' ἐστὸν οὐδὲν ἄλλο, πλὴν δακνεῖν.
καὶ νῦν τί κέχηνας; ἔσθ' ὅποι κατὰ τῶν πετρῶν
ἡμᾶς ἔτ' ἄξεις; οὐ γὰρ ἔστ' ἐνταῦθά τις
ὁδός.
Πε. οὐδὲ μὰ Δί' ἐνταῦθά γ' ἀτραπὸς οὐδαμοῦ.
Ευ. οὐδ' ἡ κορώνη τῆς ὁδοῦ τι λέγει πέρι;
Πε. οὔ· ταυτὰ κρώζει, νὴ Δία, νῦν τε καὶ τότε.
Ευ. τί δὴ λέγει περὶ τῆς ὁδοῦ;
Πε. τί δ' ἄλλο γ', ἢ
βρύκουσ' ἀπέδεσθαι φησί μου τοὺς δακτύλους;
Ευ. οὐ δεινὸν οὖν δῆτ' ἐστὶν ἡμᾶς δεομένους
ἐς κόρακας ἐλθεῖν, καὶ παρεσκευασμένους,
ἔπειτα μὴ 'ξευρεῖν δύνασθαι τὴν ὁδόν;
ἡμεῖς γὰρ, ὦ 'νδρες οἱ παρόντες ἐν λόγῳ,
νόσον νοσοῦμεν τὴν ἐναντίαν Σάκᾳ.
ὁ μὲν γὰρ ὢν οὐκ ἀστὸς, εἰσβιάζεται·
ἡμεῖς δὲ φυλῇ καὶ γένει τιμώμενοι,
ἀστοὶ μετ' ἀστῶν, οὐ σοβοῦντος οὐδενὸς,
ἀνεπτόμεσθ' ἐκ τῆς πατρίδος ἀμφοῖν ποδοῖν,
αὐτὴν μὲν οὐ μισοῦντ' ἐκείνην τὴν πόλιν,
τὸ μὴ οὐ μεγάλην εἶναι φύσει, κεὐδαίμονα,

PISTH. At tu, amice, istam viam ingreditor.

EUEL. Certe malo nos multavit ille ab aviario foro avium venditor Philocrates atra bile percitus; qui solas hasce inter omnes aves dixit nobis indices futuras esse Terei Epopis, qui ales factus est, vendiditque istum Tharrelidæ graculum obolo; hanc vero tribus: at enim utrisque nihil aliud inest quam morsicare. Et quid tu nunc hiante ore prospectas? Estne locus aliquis, quo per petras nos adhuc duces? non enim hic est ulla via.

PISTH. Nec pol hic uspiam est semita.

EUEL. An neque cornix quicquam de via dicit?

PISTH. Non: eadem hercle nunc crocitat atque antea.

EUEL. Quid ergo de via dicit?

PISTH. Quid enim aliud, quam se rodendo abesuram dicit meos digitos?

EUEL. Nonne vero miserum est, nos, qui cupimus ad corvos ire, et id jam molimur, non tamen invenire posse viam? Nos etenim, ô viri, qui huic sermoni interestis, haud consimili morbo laboramus, atque ille est Sacæ. Is enim, quum civis non sit, vi sese intrudit: nos autem tribu et genere insignes, cives cum civibus, nemine pellente, evolavimus e patria utrisque pedibus; non ipsam quidem illam odio habentes urbem, quasi non magna sit vere et fortunata, omnibusque communis

habentiam in ea litibus perdituris. Enimvero cicadæ unum mensem, aut duos, in arborum cantant ramis; at Athenienses semper judiciis affixi cantant omnem vitam. Propterea hanc viam ingredimur, canistrumque ferentes, et ollam, myrrhinasque, erramus, locum investigantes negoti molestiæque vacuum, ubi perpetuam sedem figamus. Iter autem utrisque nobis est ad Tereum Epopem, utpote a quo sciscitari avemus, sicubi talem viderit urbem iis in locis ad quæ pervolavit.

Pisth. Heus tu.

Euel. Quid est?

Pisth. Jamdudum mihi cornix, sursum ut tendamus, quiddam significat.

Euel. Hic itidem graculus sursum hians spectat, quasi aliquid mihi monstraret: neque omnino fieri potest, qu in hic sint aves. Jam scibimus, ubi sonitum pultando fecerimus.

Pisth. Scin' vero quid facias? crure tuo pulta petram.

Euel. At tu capite, sis, duplex ut exoriatur sonus.

Pisth. Ergo itaque sumto lapide pulta.

Euel. Utique, siquidem videtur. Puer, heus puer.

Pisth. Quid tu mihi? Epopem evocaturus, *Puer* dicis. Nonne vice *pueri* decebat *Epopoi* inclamare?

Euel. Epopoi. Efficiesne ut pultem denuo? Epopoi.

καὶ πᾶσι κοινὴν ἐναποτῖσαι χρήματα.
οἱ μὲν γὰρ οὖν τέττιγες ἕνα μῆν' ἢ δύο
ἐπὶ τῶν κραδῶν ᾄδουσιν· Ἀθηναῖοι δ' ἀεὶ
ἐπὶ τῶν δικῶν ᾄδουσι πάντα τὸν βίον.
διὰ ταῦτα τόνδε τὸν βάδον βαδίζομεν·
κανοῦν δ' ἔχοντε, καὶ χύτραν, καὶ μυῤῥίνας,
πλανώμεθα, ζητοῦντε τόπον ἀπράγμονα,
ὅπου καθιδρυθέντε διαγενοίμεθ' ἄν.
ὁ δὲ στόλος νῷν ἐστὶ πρὸς τὸν Τηρέα,
τὸν ἔποπα, παρ' ἐκείνου πύθεσθαι δεομένω,
εἴ που τοιαύτην εἶδε πόλιν, ᾗ 'πέπτετο.

Πε. οὗτος.

Ευ. τί ἐστιν;

Πε. ἡ κορώνη μοι πάλαι
ἄνω τι φράζει.

Ευ. χᾠ κολοιὸς οὑτοσὶ
ἄνω κέχηνεν, ὡσπερεὶ δεικνύς τι μοι·
κοὐκ ἔσθ' ὅπως οὐκ ἔστιν ἐνταῦθ' ὄρνεα.
εἰσόμεθα δ' αὐτίκ', ἂν ποιήσωμεν ψόφον.

Πε. ἀλλ' οἶσθ' ὃ δρᾶσον; τῷ σκέλει θένε τὴν πέτραν.

Ευ. σὺ δὲ τῇ κεφαλῇ γ', ἵν' ᾖ διπλάσιος ὁ ψόφος.

Πε. σὺ δ' οὖν λίθῳ κόψον λαβών.

Ευ. πάνυ γ', εἰ δοκεῖ.
παῖ, παῖ.

Πε. τί λέγεις, οὗτος; τὸν Ἔποπα ΠΑΙ καλεῖς;
οὐκ ἀντὶ τοῦ παιδός γ' ἐχρῆν ΕΠΟΠΟΙ καλεῖν;

Ευ. Ἐποποῖ. ποιήσεις ἔτι με κόπτειν αὖθις αὖ;
Ἐποποῖ.

Τρ. τίνες οὗτοι; τίς ὁ βοῶν τὸν δεσπότην;
Ευ. Ἄπολλον Ἀποτρόπαιε, τοῦ χασμήματος.
Τρ. οἴμοι τάλας, ὀρνιθοθήρα τουτωί.
Ευ. οὗτος, τί δεινόν; οὐδὲ κάλλιον λέγεις;
Τρ. ἀπολεῖσθον.
Ευ. ἀλλ᾽ οὐκ ἐσμὲν ἀνθρώπω.
Τρ. τί δαί;
Ευ. Ὑποδεδιὼς ἔγωγε, Λιβυκὸν ὄρνεον.
Τρ. οὐδὲν λέγεις.
Ευ. καὶ μὴν ἔρου τὰ πρὸς ποδῶν.
Τρ. ὁδὶ δὲ δὴ τίς ἐστιν ὄρνις; οὐκ ἐρεῖς;
Πε. Ἐπικεχοδὼς ἔγωγε Φασιανικός.
Ευ. ἀλλὰ σὺ, τί θηρίον ποτ᾽ εἶ, πρὸς τῶν θεῶν;
Τρ. ὄρνις ἔγωγε δοῦλος.
Ευ. ἡττήθης τινὸς
ἀλεκτρυόνος;
Τρ. οὔκ· ἀλλ᾽ ὅτε περ ὁ δεσπότης
ἔποψ ἐγένετο, τότε γενέσθαι μ᾽ εὔξατο
ὄρνιν, ἵν᾽ ἀκόλουθον διάκονόν τ᾽ ἔχοι.
Ευ. δεῖται γὰρ ὄρνις καὶ διακόνου τινός;
Τρ. οὗτος γὰρ, ἅτ᾽, οἶμαι, πρότερον ἄνθρωπός ποτ᾽ ὤν,
τοτὲ μὲν ἐρᾷ φαγεῖν ἀφύας Φαληρικάς·
τρέχω ᾽π᾽ ἀφύας ἐγὼ, λαβὼν τὸ τρυβλίον.
ἔτνους δ᾽ ἐπιθυμεῖ, δεῖ τε τορύνης καὶ χύτρας;
τρέχω ᾽πὶ τορύνην.
Ευ. τροχίλος ὄρνις οὑτοσί.
οἶσθ᾽ οὖν ὃ δρᾶσον, ὦ τροχίλε; τὸν δεσπότην
ἡμῖν κάλεσον.

Troch. Quinam hi? quis inclamat herum?

Euel. Apollo Averrunce, qui rictus!

Troch. Væ mihi misero! aucupes isti sunt.

Euel. O bone, quid conturbaris? nam cur meliora non loqueris?

Troch. Male peribitis.

Euel. Atqui homines non sumus.

Troch. Quid ergo?

Euel. Hypodedios ego sum, avis Lybica.

Troch. Nihil dicis.

Euel. At enim interroga pedes nostros.

Troch. Hicce vero quis est ales? quin dicis?

Pisth. Epicechodos equidem Phrasianicus.

Euel. At tu, quid tandem animalis es, obsecro?

Troch. Ales equidem servus.

Euel. Num ab aliquo superatus es gallo?

Troch. Minime. Sed quando herus meus in epopem est conversus, tunc fieri me quoque optavit alitem, ut a pedibus me haberet et ministrum.

Euel. An igitur avi etiam usus est ministro aliquo?

Troch. Hic quidem, opinor, utpote qui antehac homo fuerit olim, nunc quidem comedere cupit apuas Phalericas: ego, sumta trulla, ad apuas curro: nunc autem pultem desiderat; tudicula opus est et olla; tudiculam arcessitum curro.

Euel. Trochilus ales iste est. Scin' ergo quid facias, Trochile? herum nobis voca.

Troch. Atqui hercle modo obdormivit, posquam comedite myrti baccas, et vermes aliquot.

Euel. Attamen illum excita.

Troch. Equidem liquide scio illum hoc ægre laturum: vestri tamen gratia illum expergefaciam.

Pisth. Male pereas: ita me occidisti metu.

Euel. O me infortunatum! etiam graculus mihi evolavit præ metu.

Pisth. O tu timidissimum animal, pavens amisisti graculum?

Euel. Dic mihi, quæso, nonne tu prolapsus amisisti coturnicem?

Pisth. Non equidem hercle.

Euel. Ubi igitur est?

Pisth. Avolavit.

Euel. Non ergo amisisti, ô bone? quam virili es animo!

Ep. Aperi silvam, ut exeam tandem.

Euel. O Hercules! hoc quid tandem est animalis? quænam hæc est pennarum, quæ triplicis cristæ ratio?

Ep. Quinam illi sunt, qui me quærunt?

Euel. Consentes Dii .... qui te male mulcasse videntur.

Ep. Num mihi illuditis, formam videntes alarum? Equidem eram, hospites, antehac homo.

Euel. Tibi non irridemus.

Ep. Cui ergo?

Euel. Rostrum tuum nobis ridiculum videtur.

Τρ. ἀλλ' ἀρτίως, νὴ τὸν Δία,
εὕδει καταφαγὼν μύρτα καὶ σέρφους τινάς.
Ευ. ὅμως ἐπέγειρον αὐτόν.
Τρ. οἶδα μὲν σαφῶς,
ὅτι ἀχθέσεται· σφῷν δ' αὐτὸν οὕνεκ' ἐπεγερῶ.
Πε. κακῶς σύ γ' ἀπόλοι'· ὥς μ' ἀπέκτεινας δέει.
Ευ. οἴμοι κακοδαίμων, χῴ κολοιός μ' οἴχεται
ὑπὸ τοῦ δέους.
Πε. ὦ δειλότατον σὺ θηρίον,
δείσας ἀφῆκας τὸν κολοιόν;
Ευ. εἴπ' ἐμοὶ,
σὺ δὲ τὴν κορώνην οὐκ ἀφῆκας καταπεσών;
Πε. μὰ Δί' οὐκ ἔγωγε.
Ευ. ποῦ γάρ ἐστιν;
Πε. ἀπέπτετο.
Ευ. οὐκ ἆρ' ἀφῆκας, ὦ 'γάθ'; ὡς ἀνδρεῖος εἶ.
Επ. ἄνοιγε τὴν ὕλην, ἵν' ἐξέλθω ποτέ.
Ευ. ὦ Ἡράκλεις, τουτὶ τί ποτ' ἐστὶ θηρίον;
τίς ἡ πτέρωσις; τίς ὁ τρόπος τῆς τριλοφίας;
Επ. τίνες εἰσί μ' οἱ ζητοῦντες;
Ευ. οἱ δώδεκα θεοὶ ...
εἴξασιν ἐπιτρίψαι σε.
Επ. μῶν με σκώπτετον,
ὁρῶντε τὴν πτέρωσιν; ἦν γὰρ, ὦ ξένοι,
ἄνθρωπος.
Ευ. οὐ σοῦ καταγελῶμεν.
Επ. ἀλλὰ τοῦ;
Ευ. τὸ ῥάμφος ἡμῖν σου γέλοιον φαίνεται.

Επ. τοιαῦτα μέντοι Σοφοκλέης λυμαίνεται
ἐν ταῖς τραγῳδίαισιν ἐμὲ τὸν Τηρέα.
Ευ. Τηρεὺς γὰρ εἶ σύ; πότερον ὄρνις, ἢ ταῶς;
Επ. ὄρνις ἔγωγε.
Ευ. κᾆτά σοι ποῦ τὰ πτερά;
Επ. ἐξεῤῥύηκε.
Ευ. πότερον ὑπὸ νόσου τινός;
Επ. οὔκ· ἀλλὰ τὸν χειμῶνα πάντα τὤρνεα
πτεροῤῥυεῖ τε, κᾆθις ἕτερα φύομεν.
ἀλλ' εἴπατόν μοι, σφὼ τίν' ἐστόν;
Ευ. νώ; βροτώ.
Επ. ποδαπὼ τὸ γένος;
Ευ. ὅθεν αἱ τριήρεις αἱ καλαί.
Επ. μῶν Ἡλιαστά;
Ευ. μὰ Δία, θατέρου τρόπου·
ἀπηλιαστά.
Επ. σπείρεται γὰρ τοῦτ' ἐκεῖ
τὸ σπέρμ';
Ευ. ὀλίγον ζητῶν ἂν ἐξ ἀγροῦ λάβοις.
Επ. πράγους δὲ τοῦ δὴ δεομένω δεῦρ' ἤλθετον;
Ευ. σοὶ ξυγγενέσθαι βουλομένω.
Επ. τίνος πέρι;
Ευ. ὅτι πρῶτα μὲν ἦσθ' ἄνθρωπος, ὥσπερ νώ, ποτε,
κἀργύριον ὠφείλησας, ὥσπερ νώ, ποτε,
κοὐκ ἀποδιδοὺς ἔχαιρες, ὥσπερ νώ, ποτε·
εἶτ' αὖθις ὀρνίθων μεταλλάξας φύσιν,
κατὰ γῆν ἐπέτου καὶ τὴν θάλατταν ἐν κύκλῳ,
καὶ πάνθ', ὅσα περ ἄνθρωπος, ὅσα τ' ὄρνις, φρονεῖς.

Ep. Talibus ergo Sophocles injuriis adficit in Tragœdiis me Tereum.

Euel. Tune itaque Tereus es? utrum ales an pavo?

Ep. Ales equidem.

Euel. At enim ubi tibi sunt pennæ?

Ep. Defluxerunt.

Euel. Anne morbo aliquo?

Ep. Minime. Sed hieme cunctis alitibus pennæ defluunt; iterumque aliæ enascuntur. Sed dicitote mihi, vos quinam istis?

Euel. Nos? mortales sumus.

Ep. Cujates gente?

Euel. Unde triremes illæ pulchræ sunt.

Ep. Num Heliastæ?

Euel. Minime. Sed alterius moris, Apeliastæ.

Ep. Seriturne ibi illud semen?

Euel. Toto in agro si quæras, pauxillum inde feres.

Ep. Cujus itaque rei indigentes huc venistis?

Euel. Te convenire cupientes.

Ep. Qua de re?

Euel. Quia primum quidem olim homo fuisti, uti nos: argentumque item debuisti olim, uti nos; idque si non redderes, gaudebas olim, uti nos: deinde vero in avium conversus naturam, et terram circumvolasti et mare; et omnia, quæcunque

homo, quæque avis, pernosti. Eo igitur supplices ad te huc venimus, si quam nobis urbem indicare habeas tenellam, cui molliter, ut in villosis stragulis, incubemus.

Ep. Itane majorem Athenis urbem quæris?

Euel. Non quidem majorem, sed nobis commodiorem.

Ep. Palam est aristocratiam te quærere.

Euel. Egone? minime. Quin Scelliæ filium abominor.

Ep. Qualem ergo lubentissime habitetis urbem?

Euel. Ubi summa sint ejusmodi negotia; meas veniens ad fores mane aliquis amicorum hæc mihi talia dicat: *Per Jovem Olympium rogo, ut una mecum sis et tu, tuique liberi, loti tempori: epulas enim nuptiales celebraturus sum: neque aliter omnino feceris: sin minus, ne ad me tunc invisas, quum res fuerint adversæ.*

Ep. Edepol næ tu miserabilium rerum cupiditate duceris. Quid vero tu?

Pisth. Haud dissimilia et ipsus amo.

Ep. Quænam?

Pisth. Ubi quis mihi obvius hæc exprobret, tanquam injuria adfectus, pueri formosi pater: *Egregie vero mihi filium, ô Stilbonide, quum obviam haberes redeuntem a gymnasio lotum, non osculo tetigisti, non adlocutus es, non illexisti, neque testiculos adtrectasti, quum mihi paternus sis amicus!*

Ep. Miser, quanta expetis mala! sed interim est, qualem dicitis, beata civitas propter Erythræum mare.

ταῦτ' οὖν ἱκέται νὼ πρὸς σὲ δεῦρ' ἀφίγμεθα,
εἴ τινα πόλιν φράσειας ἡμῖν εὔερον,
ὥσπερ σισύραν ἐγκατακλιθῆναι μαλθακήν.

Επ. ἔπειτα μείζω τῶν Κραναῶν ζητεῖς πόλιν;

Ευ. μείζω μὲν οὐδὲν, προσφορωτέραν δὲ νῷν.

Επ. ἀριστοκρατεῖσθαι δῆλος εἶ ζητῶν.

Ευ. ἐγώ;
ἥκιστα· καὶ τὸν Σκελλίου βδελύττομαι.

Επ. ποίαν τιν' οὖν ἥδιστ' ἂν οἰκοῖτ' ἂν πόλιν;

Ευ. ὅπου τὰ μέγιστα πράγματ' εἴη τοιαδί·
ἐπὶ τὴν θύραν μου πρῴ τις ἐλθὼν τῶν φίλων
λέγοι ταδί· Πρὸς τοῦ Διὸς τοὐλυμπίου,
ὅπως παρέσει μοι καὶ σὺ, καὶ τὰ παιδία
λουσάμενα πρῴ· μέλλω γὰρ ἑστιᾷν γάμους·
καὶ μηδαμῶς ἄλλως ποιήσεις. εἰ δὲ μὴ,
μή μοι τότ' ἔλθῃς, ὅταν ἐγὼ πράττω κακῶς.—

Επ. νὴ Δία, ταλαιπώρων γέ πραγμάτων ἐρᾷς.
τί δαὶ σύ;

Πε. τοιούτων ἐρῶ κἀγώ.

Επ. τίνων;

Πε. ὅπου ξυναντῶν μοι ταδί τις μέμψεται,
ὥσπερ ἀδικηθεὶς, παιδὸς ὡραίου πατήρ·
Καλῶς γ' ἐμοὶ τὸν υἱὸν, ὦ Στιλβωνίδη,
εὑρὼν ἀπιόντ' ἀπὸ γυμνασίου λελουμένον,
οὐκ ἔκυσας, οὐ προσεῖπας, οὐ προσηγάγου,
οὐκ ὠρχιπέδησας, ὢν ἐμοὶ πατρικὸς φίλος.—

Επ. ὦ δειλακρίων σὺ, τῶν κακῶν οἵων ἐρᾷς.
ἀτὰρ ἔστι γ', ὁποίαν λέγετον, εὐδαίμων πόλις

παρὰ τὴν Ἐρυθρὰν θάλατταν.
Ευ. οἴμοι, μηδαμῶς
ἡμῖν παρὰ τὴν θάλατταν, ἵν' ἀνακύψεται
κλητῆρ' ἄγουσ' ἕωθεν ἡ Σαλαμινία.
Ἑλληνικὴν δὲ πόλιν ἔχεις ἡμῖν φράσαι;
Επ. τί οὐ τὸν Ἠλεῖον Λέπρεον οἰκίζετον
ἐλθόνθ';
Ευ. ὅτιὴ νὴ τοὺς θεούς, ὃς οὐκ ἰδὼν
βδελύττομαι τὸν Λέπρεον ἀπὸ Μελανθίου.
Επ. ἀλλ' εἰσὶν ἕτεροι τῆς Λοκρίδος Ὀπούντιοι,
ἵνα χρὴ κατοικεῖν.
Ευ. ἀλλ' ἔγωγ' Ὀπούντιος
οὐκ ἂν γενοίμην ἐπὶ ταλάντῳ χρυσίου.
οὗτος δὲ δὴ τίς ἔσθ' ὁ μετ' ὀρνίθων βίος;
σὺ γὰρ οἶσθ' ἀκριβῶς.
Επ. οὐκ ἄχαρις ἐς τὴν τριβήν·
οὗ πρῶτα μὲν δεῖ ζῆν ἄνευ βαλαντίου.
Ευ. πολλήν γ' ἀφεῖλες τοῦ βίου κιβδηλίαν.
Επ. νεμόμεσθα δ' ἐν κήποις τὰ λευκὰ σήσαμα,
καὶ μύρτα, μήκωνα, καὶ σισύμβρια.
Ευ. ὑμεῖς μὲν ἆρα ζῆτε νυμφίων βίον.
Πε. φεῦ, φεῦ·
ἦ μέγ' ἐνορῶ βούλευμ' ἐν ὀρνίθων γένει,
καὶ δύναμιν, ἣ γένοιτ' ἄν, εἰ πίθοισθ' ἐμοί.
Επ. τί σοι πιθώμεσθ';
Πε. ὅ τι πίθησθε; πρῶτα μὲν
μὴ περιπέτεσθε πανταχοῖ κεχηνότες·
ὡς τοῦτ' ἄτιμον τοὔργον ἐστίν. αὐτίκα

Euel. Hei mihi! nequaquam nobis maritimam urbem memores, ubi apparebit calatorem vehens summo mane Salaminia navis. Græcam vero urbem habesne nobis indicare?

Ep. Quidni ad Eleum Lepreum incolendum migratis?

Euel. Quia, ita me Dii ament, etsi non viderim, abominor tamen Lepreum, Melanthi causa.

Ep. Atqui alii utique sunt Locridis Opuntii, ubi commode potest habitari.

Euel. Equidem vero Opuntius ut fiam, auri talentum non mercam. At hæc cum avibus qualis est vita? Istuc enim ut nosti accurate.

Ep. Non injucunda degere: quippe ubi primum oportet vivere sine marsupio.

Euel. Multam sane e vita abstulisti depravationem.

Ep. Depascimur autem in hortis alba sesama, myrtique baccas, et papaver, et sisymbria.

Euel. Vos igitur vivitis recens nuptorum vitam.

Pisth. Heu, heu! profecto magnum video consilium in avium gente, et potentiam, quæ exsistere possit, si mihi obtemperetis.

Ep. Quid tibi obtemperemus?

Pisth. Quid mihi obtemperetis? Primum quidem ne circumvoletis quoquoversus ore hiante, quia res est istæc indecora. Quod ut argumento tibi ostendam, en illic apud nos si quis de

inconstantibus illis, quos volitare dicimus, interroget, *Quænam est hæc avis?* Teleas hæc dicet: *Homo est instabilis, immo avis volitans, vaga, nullum unquam momentum in eodem permanens.*

Ep. Ita me Bacchus amet, recte ista carpis. Quid igitur faciamus?

Pisth. Condite unam urbem.

Ep. Qualem autem condamus aves urbem?

Pisth. Itane vero? ô sinisterrimum prolocute verbum! despice deorsum.

Ep. Enimvero despicio.

Pisth. Adspice nunc sursum.

Ep. Adspicio.

Pisth. Circumage collum.

Ep. Næ hercle operæ pretium fecero, si collum distorqueam.

Pisth. Vidistine quid?

Ep. Nubes equidem et cœlum.

Pisth. Nonne hic vero est avium polus?

Ep. Polus? quo pacto?

Pisth. Ac si quis diceret, *locus.* Quoniam autem illud circumrotatur, et transit per omnia, propterea vocatur *polus.* Illic autem si urbem condideritis, et septo semel circumdederitis, ex illo polo nominabitur urbs: quo facto hominibus imperabitis, uti locustis; ipsos autem deos perimetis fame Melia.

Ep. Quidum?

ἐκεῖ παρ' ἡμῖν τοὺς πετομένους ἢν ἔρῃ,
Τίς οὗτος ὄρνις; ὁ Τελέας ἐρεῖ ταδί·
"Ανθρωπος ἀστάθμητος, ὄρνις πετόμενος,
ἀτέκμαρτος, οὐδὲν οὐδέποτ' ἐν ταυτῷ μένων.--

Επ. νὴ τὸν Διόνυσον, εὖ γε μωμᾷ ταυταγί.
τί ἂν οὖν ποιοῖμεν;

Πε. οἰκίσατε μίαν πόλιν.

Επ. ποίαν δ' ἂν οἰκίσαιμεν ὄρνιθες πόλιν;

Πε. ἄληθες, ὦ σκαιότατον εἰρηκὼς ἔπος;
βλέψον κάτω.

Επ. καὶ δὴ βλέπω.

Πε. βλέπε νῦν ἄνω.

Επ. βλέπω.

Πε. περίαγε τὸν τράχηλον.

Επ. νὴ Δία,
ἀπολαύσομαί τι γ', εἰ διαστραφήσομαι.

Πε. εἶδές τι;

Επ. τὰς νεφέλας γε καὶ τὸν οὐρανόν.

Πε. οὐχ οὗτος οὖν δήπου 'στὶν ὀρνίθων πόλος;

Επ. πόλος; τίνα τρόπον;

Πε. ὥς τις εἰ λέγοι, τόπος.
ὅτι δὲ πολεῖται τοῦτο, καὶ διέρχεται
ἅπαντα, διὰ τοῦτό γε καλεῖται νῦν πόλος·
ἢν δ' οἰκίσητε τοῦτο, καὶ φράξηθ' ἅπαξ,
ἐκ τοῦ πόλου τούτου κεκλήσεται πόλις.
ὥστ' ἄρξετ' ἀνθρώπων μὲν, ὥσπερ παρνόπων,
τοὺς δ' αὖ θεοὺς ἀπολεῖτε λιμῷ Μηλίῳ.

Επ. πῶς;

Πε. ἐν μέσῳ δήπουθεν ἀήρ ἐςι γῆς.
εἶθ', ὥσπερ ἡμεῖς, ἢν ἰέναι βουλώμεθα
Πυθῶδε, Βοιωτοὺς δίοδον αἰτούμεθα,
οὕτως, ὅταν θύσωσιν ἄνθρωποι θεοῖς,
ἢν μὴ φόρον φέρωσιν ὑμῖν οἱ θεοὶ,
διὰ τῆς πόλεως τῆς ἀλλοτρίας καὶ τοῦ Χάους
τῶν μηρίων τὴν κνίσσαν οὐ διαφρήσετε.
Επ. ἰοὺ, ἰού·
μὰ γῆν, μὰ παγίδας, μὰ νεφέλας, μὰ δίκτυα,
μὴ 'γὼ νόημα κομψότερον ἤκουσά πω·
ὥστ' ἂν κατοικίζοιμι μετὰ σοῦ τὴν πόλιν,
εἰ ξυνδοκοίη τοῖσιν ἄλλοις ὀρνέοις.
Πε. τίς ἂν οὖν τὸ πρᾶγμ' αὐτοῖς διηγήσαιτο;
Επ. σύ.
ἐγὼ γὰρ αὐτοὺς, βαρβάρους ὄντας πρὸ τοῦ,
ἐδίδαξα τὴν φωνὴν, ξυνὼν πολὺν χρόνον.
Πε. πῶς δῆτ' ἂν αὐτοὺς ξυγκαλέσειας;
Επ. ῥᾳδίως.
δευρὶ γὰρ ἐμβὰς αὐτίκα μάλ' ἐς τὴν λόχμην,
ἔπειτ' ἀνεγείρας τὴν ἐμὴν ἀηδόνα,
καλοῦμεν αὐτούς· οἱ δὲ νῷν τοῦ φθέγματος
ἐάν περ ἐπακούσωσι, θεύσονται δρόμῳ.
Πε. ὦ φίλτατ' ὀρνίθων σὺ, μὴ νῦν ἕσταθι·
ἀλλ', ἀντιβολῶ σ', ἄγ', ὡς τάχιστ' ἐς τὴν λόχμην
ἔσβαινε, κᾀνέγειρε τὴν ἀηδόνα.
Επ. ἄγε σύννομέ μοι, παῦσαι μὲν ὕπνου·
χῦσον δὲ νόμους ἱερῶν ὕμνων,
οὓς διὰ θείου στόματος θρηνεῖς,

Pisth. In medio nimirum situs aër terram hinc disterminat: tum, sicuti nos, si ire velimus Delphos, Bœotos transitum rogamus, similiter quando sacrificabunt homines diis, nisi vectigal vobis pendant dii, per urbem alienam vestrumque Chaos femorum oblatorum nidorem non transmittetis.

Ep. Iou, iou! Terram obtestor, decipulas, nebulas et retia, haud ego commentum lepidius audivi unquam, adeo ut lubenter tecum condere cuperem hanc urbem, si idem visum fuerit ceteris avibus.

Pisth. Quis igitur eam rem ipsis exponat?

Ep. Tute. Ego enim eas, quum barbaræ essent antidhac, edocui humanam vocem, quum longo tempore una fuissem.

Pisth. Quo pacto, quæso, ipsas convocaveris?

Ep. Facile. Huc enim extemplo ingressus in fruticetum, et excitata deinde mea luscinia, advocabimus eas: illæ vero nostram vocem ubi exaudiverint curriculo adcurrent.

Pisth. Alitum ô tu carissime, ne igitur consistas; sed obsecro te, age, quam citissime in fruticetum ingredere, et excita lusciniam.

Ep. Age vitæ mihi consors, desine somni, sacrorumque modos effunde hymnorum, quos divino ore flebiliter cantas, meumque tuumque lacrimabilem Ityn complorans tenelli oris li-

quidis cantibus. Purus procedat per comantes taxos ad Jovis usque sedem sonus, ubi aureo decorus crine Phœbus tuum exaudiens melos, ad tuos elegos responsans, pulsat eburneam citharam, deorumque statuit choros: tum vero ex immortalium ore exit concordans simul divina beatorum acclamatio.

(*Tibia canit intus aliquis.*)

Pisth. Pro Jupiter! ô delectabilem aviculæ vocem! ut melle perfudit universum fruticetum!

Euel. Heus tu.

Pisth. Quid est?

Euel. Quid taces?

Pisth. Quid ita?

Euel. Epops ad cantandum iterum se comparat.

Ep. Epopoi, popopo, popoi, popoi. Io, io, ito, ito, ito, ito, ito huc aliqua sociarum mihi volucrium, quotquot fertiles agrorum tractus depascimini, infinita genera hordeivorarum, seminaque legentium gentes celeriter volantes, mollem emittentes vocem;

τὸν ἐμὸν καὶ σὸν πολύδακρυν Ἴτυν
ἐλελιζομένη διεροῖς μέλεσιν
γένυος ξουθῆς· καθαρὰ χώρει
διὰ φυλλοκόμου σμίλακος ἠχὼ
πρὸς Διὸς ἕδρας, ἵν' ὁ χρυσοκόμας
Φοῖβος ἀκούων, τοῖς σοῖς ἐλέγοις
ἀντιψάλλων ἐλεφαντόδετον
φόρμιγγα, θεῶν ἵστησι χορούς·
διὰ δ' ἀθανάτων στομάτων χωρεῖ
ξύμφωνος ὁμοῦ
θεία μακάρων ὀλολυγή.
(αὐλεῖ τις.)
Πε. ω Ζεῦ βασιλεῦ, τοῦ φθέγματος τοὐρνιθίου·
οἷον κατεμελίτωσε τὴν λόχμην ὅλην.
Ευ. οὗτος.
Πε. τί ἐστιν;
Ευ. οὐ σιωπήσει;
Πε. τί δαί;
Ευ. ὁὕποψ μελῳδεῖν αὖ παρασκευάζεται.
Επ. ἐποποὶ, ποποπὸ, ποποὶ, ποποί.
ἰὼ, ἰώ· ἴτω, ἴτω, ἴτω, ἴτω,
ἴτω τις ὧδε τῶν ἐμῶν ὁμοπτέρων·
ὅσα τ' εὐσπόρους ἀγρῶν γύας
νέμεσθε, φῦλα μυρία κριθοτράγων,
σπερμολόγων τε γένη ταχὺ πετόμενα,
μαλθακὴν ἱέντα γῆρυν·
ὅσσα τ' ἐν ἄλοκι θαμὰ βῶλον
ἀμφιτιττυβίζεθ' ὧδε

λεπτὸν, ἡδόμενα φωνᾷ·
τιὸ, τιὸ, τιὸ, τιὸ, τιὸ, τιὸ, τιὸ, τιό·
ὅσα θ' ὑμῶν κατὰ κήπους ἐπὶ κισ-
σοῦ κλάδεσι νομὸν ἔχει· τά τε κατ' ὄρεα,
τά τε κοτινοτράγα, τά τε κομαροφάγα·
ἀνύσατε πετόμενα πρὸς ἐμὰν αὐδάν·
τριοτὸ, τριοτὸ, τριοτὸ, τοβρίξ.
ὅσα θ' ἑλείας παρ' αὐλῶνας
τὰς ὀξυστόμους ἐμπίδας
κάπτεθ'· ὅσσα τ' εὐδρόσους τε
γῆς τόπους ἔχετε, καὶ λειμῶ-
να τὸν ἐρόεντα Μαραθῶνος·
ὄρνις τε πτεροποίκιλος
ἀτταγᾶς, ἀτταγᾶς.
ὧν τ' ἐπὶ πόντιον οἶδμα θαλάσσης
φῦλα μετ' ἀλκυόνεσσι ποτᾶται·
δεῦρ' ἴτε, πευσόμενοι τὰ νεώτερα.
πάντα γὰρ ἐνθάδε φῦλ' ἀθροίζομεν
οἰωνῶν τῶν ταναοδείρων.
ἥκει γάρ τις δριμὺς πρέσβυς
καινὸς γνώμην,
καινῶν τ' ἔργων ἐγχειρητής.
ἀλλ' ἴτ' ἐς λόγους ἅπαντα.
δεῦρο, δεῦρο, δεῦρο, δεῦρο.

Χο. τοροτοροτοροτοροτοροτίγξ.
κικκαβαῦ, κικκαβαῦ.
τοροτοροτοροτολιλιλίγξ.

Πε. ὁρᾷς τιν' ὄρνιν;

quæque in sulcatis agris super glebis cacabatis tam exili sono, gaudentes voce. Tio tio tio tio tio tio tio tio. Et quæcunque vestrûm per hortos in hederæ ramis vagamini, quæque per montes, et quæ silvestrem depascimini olivam arbutumque; cito advolate ad meam vocem: trioto trioto trioto tobrix. Quæque paludosis in vallibus aculeatos culices devoratis; et quæ roscida terræ loca incolitis, pratumque amœnum Marathonis; atque avis picta alas attagen, attagen: quarumque super marinos ponti fluctus gens cum alcedinibus volat: huc adeste res novas audituræ. Omnia enim huc genera congregamus longicollium alitum. Quippe venit argutus quidam senex, novi inventor consili, novarumque rerum auctor. Igitur ite ad conferendos sermones cunctæ huc, huc, huc, huc.

Chor. Torotorotorotorotorotinx, ciccabau, ciccabau, torotorotorototililinx.

Pisth. Viden' aliquam avem?

EUEL. Nullam equidem, ita me juvet Apollo; et tamen inhians in cœlum suspicio.

PISTH. Frustra ergo, ut videtur, in fruticetum ingressus Epops sese, tanquam si ovis incubet, abscondit, charadrium imitatus.

PHŒN. Torotinx, torotinx.

PISTH. At, ô bone, hæcce jam aliqua venit avis.

EUEL. Avis quidem hercle. At quænam illa est? anne vero pavo?

PISTH. Hic ipse nobis indicabit. Quænam est ista avis?

EP. Hæc non est una illarum familiarium, quas vos videtis continuo; sed palustris.

PISTH. Papæ! pulchra sane et punicea.

EP. Quippini? Siquidem et nomen ipsi sit Phœnicoptero.

EUEL. Heus tu.

PISTH. Quid clamitas?

EUEL. Alia hæc iterum avis.

PISTH. Edepol næ alia, peregrina, ut videtur, alienamque hic sedem habens. Quænam hæc est absurda oracula canens avis monticola?

EP. Nomen huic Medus est.

PISTH. Medus? ô rex Hercules! Quo demum pacto sine camelo, Medus quum sit, advolavit?

EUEL. Hæc autem alia cristata avis quænam est?

PISTH. Quid tandem istuc portenti est? non itaque tu solus es Epops, sed et hic alter.

EP. Hic quidem Philoclis est filius ex Epope prognati: ego vero avus ipsi sum paternus; ac si dicas: *Hipponicus Calliæ filius, et ex Hipponico Callias.*

PISTH. Callias igitur est hic ales. Ut ipsi plumæ defluunt!

EUEL. Scilicet, ut qui generosus sit, a sycophantis deplumatur, et femellæ insuper evellunt ipsi pennas.

Ευ. μὰ τὸν Ἀπόλλω 'γὼ μὲν οὔ.
καί τοι κέχηνά γ' εἰς τὸν οὐρανὸν βλέπων.
Πε. ἄλλως ἄρ' οὔποψ, ὡς ἔοικ', εἰς τὴν λόχμην
ἐμβὰς, ἐπῶζε, χαραδριὸν μιμούμενος.
Φο. τοροτὶγξ, τοροτίγξ.
Πε. ὦ 'γάθ', ἀλλά γ' οὑτοσὶ καὶ δή τις ὄρνις ἔρχεται.
Ευ. νὴ Δί', ὄρνις δῆτα. τίς ποτ' ἐστίν; οὐ δήπου ταὼς;
Πε. οὗτος αὐτὸς νῷν φράσει· τίς ἐστιν ὄρνις οὑτοσί;
Επ. οὗτος οὐ τῶν ἠθάδων τῶνδ', ὧν ὁρᾶθ' ὑμεῖς ἀεί·
ἀλλὰ λιμναῖος.
Πε. βαβαὶ, καλός γε καὶ φοινικιοῦς.
Επ. εἰκότως· καὶ γὰρ ὄνομ' αὐτῷ γ' ἐστὶ Φοινικόπτερος.
Ευ. οὗτος, ὦ σέ τοι.
Πε. τί βωστρεῖς;
Ευ. ἕτερος ὄρνις οὑτοσί.
Πε. νὴ Δί', ἕτερος δῆτα, χ' οὗτος ἔξεδρον χώραν ἔχων.
τίς ποτ' ἔσθ' ὁ μουσόμαντις ἄτοπος ὄρνις ὀριβάτης;
Επ. ὄνομα τούτῳ Μῆδός ἐστι.
Πε. Μῆδος; ὦ 'ναξ Ἡράκλεις·
εἶτα πῶς ἄνευ καμήλου Μῆδος ὢν ἐπέπτετο;
Ευ. ἕτερος αὖ λόφον κατειληφώς τις ὄρνις οὑτοσί.
Πε. τί τὸ τέρας τουτί ποτ' ἐστίν; οὐ σὺ μόνος ἄρ' ἦσθ' ἔποψ;
ἀλλὰ χ' οὗτος ἕτερος;
Επ. ἀλλ' ἔστιν μὲν οὗτος Φιλοκλέους,
ἐξ Ἔποπος· ἐγὼ δὲ τούτου πάππος· ὥσπερ εἰ λέγοις,
Ἱππόνικος Καλλίου, κἀξ Ἱππονίκου Καλλίας.
Πε. Καλλίας ἄρ' οὗτος οὔρνις ἐστίν· ὡς πτερορρυεῖ.
Ευ. ἅτε γὰρ ὢν γενναῖος, ὑπὸ τῶν συκοφαντῶν τίλλεται,

αἵ τε θήλειαι προσεκτίλλουσιν αὐτοῦ τὰ πτερά.
Πε. ὦ Πόσειδον, ὡς ἕτερος αὖ βαπτὸς ὄρνις οὑτοσί.
τίς ὀνομάζεταί ποθ' οὗτος;
Επ. οὑτοσὶ κατωφαγᾶς.
Πε. ἔστι γὰρ κατωφαγᾶς τις ἄλλος, ἢ Κλεώνυμος;
πῶς ἂν οὖν Κλεώνυμός γ' ὢν, οὐκ ἀπέβαλε τὸν λόφον;
ἀλλὰ μέντοι τίς ποθ' ἡ λόφωσις ἡ τῶν ὀρνέων;
ἢ 'πὶ τὸν δίαυλον ἦλθον;
Ευ. ὥσπερ οἱ Κᾶρες μὲν οὖν
ἐπὶ λόφων οἰκοῦσιν, ὦ 'γάθ', ἀσφαλείας οὕνεκα.
Πε. ὦ Πόσειδον, οὐχ ὁρᾷς ὅσον ξυνείλεκται κακὸν
ὀρνέων;
Ευ. ὦ 'ναξ Ἄπολλον, τοῦ νέφους. ἰοὺ, ἰού·
οὐδ' ἰδεῖν ἔτ' ἔσθ' ὑπ' αὐτῶν πετομένων τὴν εἴσοδον.
Πε. οὑτοσὶ πέρδιξ· ἐκεινοσί γε, νὴ Δί', ἀτταγᾶς·
οὑτοσὶ δὲ πηνέλοψ· ἐκεινοσὶ δέ γ' ἀλκυών.
Ευ. τίς γὰρ ἔσθ' οὔπισθεν αὐτῆς;
Πε. ὅς τις ἐστί; κειρύλος.
Ευ. κειρύλος γάρ ἐστιν ὄρνις;
Πε. οὐ γάρ ἐστι Σποργίλος;
χ' αὑτηΐ γε γλαύξ.
Ευ. τί φῄς; τίς γλαῦκ' Ἀθήναζ' ἤγαγε;
Πε. κίττα, τρυγὼν, κορυδὸς, ἐλεᾶς, ὑποθυμὶς, περιστερὰ,
νέρτος, ἱέραξ, φάττα, κόκκυξ, ἐρυθρόπους, κεβλήπυρις,
πορφυρὶς, κέρχνη, κολυμβὶς, ἀμπελὶς, φήνη, δρύοψ.
Ευ. ἰοὺ, ἰοὺ, τῶν ὀρνέων·
ἰοὺ, ἰοὺ, τῶν κοψίχων.
τίνα τόπον ἄρα νέμεται;

Pisth. O Neptune! eccum alium denuo versicolorem illum alitem. Quo vero nomine censetur iste?

Ep. Hic est Catophagas.

Pisth. Num vero Catophagas alius est atque Cleonymus? qui autem potis est, ut, Cleonymus quum sit, non abjecerit cristam? At vero quid sibi volunt isti avium apices? an diaulum cursuri venerunt?

Euel. Scilicet, ut Cares, ô bone, in collium apicibus incolunt, securitatis ergo.

Pisth. O Neptune! nonne vides quantum sit congregatum malum avium?

Euel. Apollo rex, quæ nubes! Iou, iou! præ volantum multitudine ne introitum quidem licet amplius conspicari.

Pisth. Hic perdix est; iste vero, ita me Jupiter amet, attagen; hic autem penelops, et iste alcedo.

Euel. Ecquis vero ille est pone alcedonem?

Pisth. Quis ille sit? cerylus.

Euel. Num igitur cerylus est ales?

Pisth. Quippini? an non et Sporgilus? hæc vero noctua est.

Euel. Quid ais? quis noctuam Athenas deportavit?

Pisth. Pica, turtur, alauda, eleas, hypothymis, columba, nertus, accipiter, palumbus, cuculus, erythropus, ceblepyris, porphyris, strix, urinatrix, ampelis, ossifraga, picus.

Euel. Iou, iou, quantum avium! Iou, iou, quantum merularum! ut pipiunt et cursitant perstrepentes! numquid nobis

minitantur? væ mihi! utique ora pandunt, atque in me respiciunt et te.

Pisth. Id quidem et mihi videtur.

Chor. Popopopopopopopopoi. Ubinam est qui me vocavit? quo tandem in loco degit?

Ep. Hic jampridem adsum, neque amicos desero.

Chor. Titititititimprou. Quem itaque tandem amicum sermonem mihi adferens?

Ep. Popularem, tutum, justum, jucundum, conducibilem. Duo enim viri subtilis ingeni huc advenerunt ad me.

Chor. Ubi? qua ratione? quid inquis?

Ep. Ab hominibus aio advenisse huc duos senes: secum autem habentes veniunt stipitem rei prodigialis.

Chor. O tu, qui maximum commisisti flagitium, ex quo equidem natus sum et eductus, quid dicis?

Ep. Quod tibi memoro, ne id tibi adhuc terrorem incutiat.

Chor. Quid mihi fecisti?

Ep. Viros admisi amantes hujus consorti.

Chor. Tune istuc fecisti facinus?

Ep. Idque etiam fecisse gaudeo.

Chor. Et jam nunc ubinam sunt?

Ep. Apud nos, si quidem apud vos ego sim.

Chor. Hei, hei! proditi sumus, et infanda perpessi. Qui enim amicus erat, et in iisdem pariter nobiscum pascebatur

οἷα πιππίζουσι, καὶ τρέχουσι διακεκραγότες.
ἆρ' ἀπειλοῦσίν γε νῷν; οἴμοι, κεχήνασίν γέ τοι
καὶ βλέπουσιν εἰς σὲ κἀμέ.
Πε. τοῦτο μὲν κἀμοὶ δοκεῖ.
Χο. ποποποποποποποποποί.
ποῦ μ' ἄρ' ὃς ἐκάλεσε;
τίνα τόπον ἄρα νέμεται;
Επ. οὑτοσὶ πάλαι πάρειμι, κοὐκ ἀποστατῶ φίλων.
Χο. τιτιτιτιτιμπρού·
τίνα λόγον ἄρα ποτὲ
πρὸς ἐμὲ φίλον ἔχων;
Επ. κοινὸν, ἀσφαλῆ, δίκαιον, ἡδὺν, ὠφελήσιμον.
ἄνδρε γὰρ λεπτὼ λογιστὰ δεῦρ' ἀφῖχθον ὡς ἐμέ.
Χο. ποῦ; πᾶ; πῶς φῄς;
Επ. φήμ' ἀπ' ἀνθρώπων ἀφῖχθαι δεῦρο πρεσβύτα δύο·
ἥκετον δ' ἔχοντε πρέμνον πράγματος πελωρίου.
Χο. ὦ μέγιστον ἐξαμαρτὼν, ἐξότου 'τράφην ἐγὼ,
πῶς λέγεις;
Επ. μήπω φοβηθῇς τὸν λόγον.
Χο. τί μ' εἰργάσω;
Επ. ἄνδρ' ἐδεξάμην ἐραστὰ τῆσδε τῆς ξυνουσίας.
Χο. καὶ δέδρακας τοῦτο τοὖργον;
Επ. καὶ δεδρακώς γ' ἥδομαι.
Χο. κᾆστὸν ἤδη ποῦ;
Επ. παρ' ὑμῖν, εἰ παρ' ὑμῖν εἴμ' ἐγώ.
Χο. ἔα, ἔα·
προδεδόμεθ', ἀνόσιά τ' ἐπάθομεν.
ὃς γὰρ φίλος ἦν, ὁμότροφά θ' ἡμῖν

ἐνέμετο πεδία παρ' ἡμῖν,
παρέβη μὲν θεσμοὺς ἀρχαίους,
παρέβη δ' ὅρκους ὀρνίθων·
ἐς δὲ δόλον ἐκάλεσεν, παρέβαλέν τ' ἐμὲ παρὰ
γένος ἀνόσιον, ὅπερ, ἐξότου γ' ἐγένετ', ἐπ' ἐμοὶ
πολέμιόν γ' ἐτράφη.
ἔστι πρὸς μὲν οὖν τὸν ὄρνιν ἡμὶν ὕστερος λόγος·
τὼ δὲ πρεσβύτα δοκεῖ μοι τώδε δοῦναι τὴν δίκην,
διαφορηθῆναί θ' ὑφ' ἡμῶν.

Πε. ὡς ἀπωλόμεσθ' ἄρα.

Ευ. αἴτιος μέντοι σὺ νῷν εἶ τῶν κακῶν τούτων μόνος.
ἐπὶ τί γάρ μ' ἐκεῖθεν ἦγες;

Πε. ἵν' ἀκολουθοίης ἐμοί.

Ευ. ἵνα μὲν οὖν κλάοιμι μεγάλα.

Πε. τοῦτο μὲν ληρεῖς ἔχων
κάρτα.

Ευ. πῶς;

Πε. κλαυσεῖ γὰρ, ἢν ἅπαξ γε τὠ 'φθαλμὼ 'κκοπῇς.

Χο. ἰὼ, ἰώ.
ἔπαγ', ἔπιθ', ἐπίφερε πολέμιον
ὁρμὰν φονίαν, πτέρυγά τε πάντα
ἐπίβαλε, περί τε κύκλωσαι·
ὡς δεῖ τώδ' οἰμώζειν ἄμφω
καὶ δοῦναι ῥύγχει φορβάν.
οὔτε γὰρ ὄρος σκιερὸν, οὔτε νέφος αἰθέριον,
οὔτε πολιὸν πέλαγός ἐστιν, ὅ τι δέξεται
τώδ' ἀποφυγόντε με.
ἀλλὰ μὴ μέλλωμεν ἤδη τώδε τίλλειν καὶ δάκνειν.

campis apud nos, transgressus est instituta vetera, violavitque sacramenta avium, et in dolum me devocavit, insidiisque exposuit generis impii, quod, ex quo fuit natum, ad gerendas mecum inimicitias increvit. De hoc autem postmodum alite videbimus: hos vero senes æquum mihi videtur nunc dare pœnas, et dilacerari a nobis.

PISTH. Ut igitur periimus!

EUEL. Causa tu quidem nobis es istorum malorum sola. Quam enim ob rem me inde abduxti?

PISTH. Ut me sequereris.

EUEL. Ut equidem potius maximopere plorem.

PISTH. Ea sane in re deliras valde.

EUEL. Quidum?

PISTH. Plorabis scilicet, si semel oculi tibi fuerint excisi.

CHOR. Io, io, irrue, fac hostilem impetum et letalem, alasque simul ingere, et circumcinge viros hos: nam utrosque plorare oportet, rostroque præbere meo escam. Nullus etenim mons umbrosus, neque nubes ætheria, neque canum est mare, quod excipiat istos me effugientes. Sed ne nunc cunctemur illos vellicare et mordere. Ubinam est ordinum ductor? inducat dextrum cornu.

EUEL. Hoc ipsum illud est. Quo fugiam infelix?

PISTH. At tu, non permanebis?

EUEL. Utin' ab istis differar?

PISTH. At enim quomodo istos te cogitas effugere posse?

EUEL. Nescio quo pacto.

PISTH. At ego profecto tibi dicam, nobis pugnandum esse manentibus, et has capiendas esse ollas.

EUEL. Quid autem olla nobis proderit?

PISTH. Tum quidem noctua nos non invadet.

EUEL. Quid autem istis aduncos ungues habentibus faciam?

PISTH. Vericulum ocius arripe, atque ita erectum tibi prætende.

EUEL. Oculis vero quidnam?

PISTH. Illis acetabulum inde sumtum adpone, aut catinum.

EUEL. O sapientissime, bene sane illud adinvenisti et imperatorie: tu vero jam Niciam exsuperas machinationibus callidis.

CHOR. Eleleleu, procede, demitte rostrum; cunctari non decet. Trahe, velle, feri, percute, primamque ollam confringe.

EP. Dicite mihi, quam tandem ob causam, omnium pessimæ beluarum, perdetis, nullam passi injuriam, hos viros, et distrahetis, qui meæ conjugis cognati sunt et tribules.

CHOR. Quid enim his magis parcemus, quam lupis? aut quos alios puniemur, qui nobis adhuc inimiciores sint?

EP. At si natura quidem sunt inimici, animo tamen amici sunt, atque huc etiam veniunt, ut utile quid vos edoceant.

CHOR. Quo tandem hi modo utile quid nos edocere queant, aut ostendere, qui avis jam meis exstiterint hostes?

πού 'σθ' ὁ ταξίαρχος; ἐπαγέτω τὸ δεξιὸν κέρας.
Ευ. τοῦτ' ἐκεῖνο· ποῖ φύγω δύστηνος;
Πε. οὗτος, οὐ μενεῖς;
Ευ. ἵν' ὑπὸ τούτων διαφορηθῶ;
Πε. πῶς γὰρ ἂν τούτους δοκεῖς
ἐκφυγεῖν;
Ευ. οὐκ οἶδ' ὅπως ἄν.
Πε. ἀλλ' ἐγώ τοι σοὶ λέγω,
ὅτι μένοντε δεῖ μάχεσθαι, λαμβάνειν τε τῶν χυτρῶν.
Ευ. τί δὲ χύτρα νώ γ' ὠφελήσει;
Πε. Γλαὺξ μὲν οὐ πρόσεισι νῷν.
Ευ. τοῖς δὲ γαμψώνυξι τοῖσδε;
Πε. τὸν ὀβελίσκον ἁρπάσας,
εἶτα πατάπηξον πρὸς αὐτόν.
Ευ. τοῖσι δ' ὀφθαλμοῖσι τί;
Πε. ὀξύβαφον ἐντευθενὶ πρόσθου λαβὼν, ἢ τρυβλίον.
Ευ. ὦ σοφώτατ', εὖ γ' ἀνεῦρες αὐτὸ, καὶ στρατηγικῶς·
ὑπερακοντίζεις σύ γ' ἤδη Νικίαν ταῖς μηχαναῖς.
Χο. ἐλελελεῦ· χώρει, κάθες τὸ ῥύγχος· οὐ μέλλειν ἐχρῆν.
ἕλκε, τίλλε, παῖε, δαῖρε, κόπτε πρώτην τὴν χύτραν.
Επ. εἰπέ μοι, τί μέλλετ', ὦ πάντων κάκιστα θηρίων,
ἀπολέσαι, παθόντες οὐδὲν, ἄνδρε, καὶ διασπάσαι,
τῆς ἐμῆς γυναικὸς ὄντε ξυγγενέε καὶ φυλέτα;
Χο. φεισόμεσθα γάρ τι τῶνδε μᾶλλον ἡμεῖς, ἢ λύκων;
ἢ τίνας τισαίμεθ' ἄλλους τῶνδ' ἂν ἐχθίους ἔτι;
Επ. εἰ δὲ τὴν φύσιν μὲν ἐχθροὶ, τὸν δὲ νοῦν εἰσὶν φίλοι,
καὶ διδάξοντές τι δεῦρ' ἥκουσιν ὑμᾶς χρήσιμον.
Χο. πῶς δ' ἂν οἵδ' ἡμᾶς τι χρήσιμον διδάξειάν ποτε,

ἢ Φράσειαν, ὄντες ἐχθροὶ τοῖσι πάπποις τοῖς ἐμοῖς ;
Επ. ἀλλ' ἀπ' ἐχθρῶν δῆτα πολλὰ μανθάνουσιν οἱ σοφοί.
ἡ γὰρ εὐλάβεια σώζει πάντα. παρὰ μὲν οὖν φίλου
οὐ μάθοις ἂν τοῦθ'· ὁ δ' ἐχθρὸς αὐτὸς ἐξηνάγκασεν.
αὐτίχ' αἱ πόλεις παρ' ἀνδρῶν ἔμαθον ἐχθρῶν, κοὐ φίλων,
ἐκπονεῖν θ' ὑψηλὰ τείχη, ναῦς τε κεκτῆσθαι μακράς.
τὸ δὲ μάθημα τοῦτο σώζει παῖδας, οἶκον, χρήματα.
Χο. ἔστι μὲν λόγων ἀκοῦσαι πρῶτον, ὡς ἡμῖν δοκεῖ,
χρήσιμον· μάθοι γὰρ ἄν τις κἀπὸ τῶν ἐχθρῶν σοφόν.
Πε. οἵδε τῆς ὀργῆς χαλᾷν εἴξασιν. ἄναγ' ἐπὶ σκέλος.
Επ. καὶ δίκαιόν γ' ἐστὶ, κᾀμοὶ δεῖ νέμειν ὑμᾶς χάριν.
Χο. ἀλλὰ μὴν οὐδ' ἄλλο σοί πω πρᾶγμ' ἠναντιώμεθα.
Πε. μᾶλλον εἰρήνην ἄγουσιν ἡμίν· ὥστε τὴν χύτραν
τώ τε τρυβλίω καθίει·
καὶ τὸ δόρυ χρὴ, τὸν ὀβελίσκον,
περιπατεῖν ἔχοντας ἡμᾶς
τῶν ὅπλων ἐντὸς, παρ' αὐτὴν
τὴν χύτραν, ἄκραν ὁρῶντας
ἐγγύς· ὡς οὐ φευκτέον νῷν.
Ευ. ἐτεόν· ἢν δ' ἄρ' ἀποθάνωμεν,
κατορυγησόμεσθα ποῦ γῆς ;
Πε. ὁ Κεραμεικὸς δέξεται νώ.
δημόσια γὰρ ἵνα ταφῶμεν,
φήσομεν πρὸς τοὺς στρατηγοὺς,
μαχομένω τοῖς πολεμίοισιν
ἀποθανεῖν ἐν Ὀρνεαῖς.
Χο. ἄπαγ' ἐς τάξιν πάλιν ἐς ταυτὸν,
καὶ τὸν θυμὸν κατάθου κύψας

Ep. Sed ab inimicis sane multa discunt sapientes. Cautio enim omnia conservat: ab amico autem illam non discas: at hostis cautos esse nos coëgit. Primum enim civitates ab hominibus didicerunt hostibus, non amicis, exstruere alta mœnia, et naves habere longas: istuc autem repertum servat liberos, familiam, rem.

Chor. Atqui, uti nobis videtur, sermones primum audire utile est: discat enim quis et ab inimicis sapiens quiddam.

Pisth. Hi vero iram remittere videntur: retro parumper cede.

Ep. Illud vero justum est; mihique hanc vos gratiam facere decet.

Chor. Et sane in nulla alia unquam tibi re contrarii fuimus.

Pisth. Magis pacem agunt nobiscum: quapropter ollam et catinos humi depone: et hastam oportet, hoc inquam veru, nos deambulare tenentes intra castra, ad ipsam ollam, extremam eam respicientes e propinquo. Nequaquam enim nobis fugiendum est.

Euel. Vera loqueris: si tamen occubuerimus, ubi terrarum sepeliemur?

Pisth. Ceramicus nos excipiet. Ut enim publice condamur, Prætoribus dicemus, nos cum hostibus depugnantes cecidisse ad Orneas.

Chor. Recipe te iterum in ordines, eodem unde abieras, animumque depone pronus juxta iram, tanquam gravis armatu-

ræ miles: istosque percontemur, quinam sint, et unde venerint, et quid consili gerant. Hem! Epops, te voco.

Ep. Cujus autem rei cupidus audiendæ me vocas?

Chor. Quinam hi sunt et unde?

Ep. Hospites e sapiente Græcia.

Chor. Quænam eos tandem fors induxit, ad aves uti venirent?

Ep. Cupido vitæ vestræ atque consuetudinis, tuique, tecumque habitandi, et usque una degendi.

Chor. Quid ais? quidnam enimvero dicunt?

Ep. Incredibilia et hactenus inaudita.

Chor. Videtne commodi aliquid, quod sibi ex hac habitatione contingat, quoque confidat, si nobiscum sit, se hostem superare, aut amicis prodesse posse?

Ep. Magnam aliquam prædicat felicitatem, inenarrabilem et incredibilem; hæc omnia scilicet esse tua, quæque hîc atque illic sunt, quæque horsum spectant, argumentis adstruit.

Chor. Satin' sanus est?

Ep. Difficile dictu, quam sit prudens.

Chor. Sapitne ei pectus?

παρὰ τὴν ὀργὴν, ὥσπερ ὁπλίτης·
κἀναπυθώμεθα τούσδε, τίνες ποτὲ,
καὶ πόθεν ἔμολον,
καὶ τίν' ἔχοντές γ' ἐπίνοιαν.
ἰὼ Ἔποψ, σέ τοι καλῶ.
Επ. καλεῖς δὲ τοῦ κλύειν θέλων;
Χο. τίνες ποθ' οἵδε, καὶ πόθεν;
Επ. ξείνω σοφῆς ἀφ' Ἑλλάδος.
Χο. τύχη δὲ ποία κομίζει
ποτ' αὐτὼ πρὸς ὄρνις ἐλθεῖν.
Επ. ἔρως βίου, διαίτης τε,
καὶ σοῦ, ξυνοικεῖν τέ σοι,
καὶ ξυνεῖναι τὸ πᾶν.
Χο. τί φής;
λέγουσι δὲ δὴ τίνας λόγους;
Επ. ἄπιστα καὶ πέρα κλύειν.
Χο. ὁρᾷ τι κέρδος ἐνθάδ' ἄξιον μονῆς,
ὅτῳ πέποιθέ, μοι ξυνὼν,
κρατεῖν ἂν ἢ τὸν ἐχθρὸν, ἢ
φίλοισιν ὠφελεῖν ἔχειν;
Επ. λέγει μέγαν τιν' ὄλβον, οὔ-
τε λεκτὸν, οὔτε πιστόν· ὡς
σὰ ταῦτα γὰρ δὴ πάντα, καὶ
τὸ τῇδε, καὶ τὸ κεῖσε, καὶ
τὸ δεῦρο προσβιβᾷ λέγων.
Χο. πότερα μαινόμενος;
Επ. ἄφατον ὡς φρόνιμος.
Χο. ἔνι σοφόν τι φρενί;

Επ. πυκνότατον κίναδος,
σόφισμα κύρμα, τρίμμα, παιπάλημ' ὅλον.
Χο. λέγειν κέλευέ μοι, λέγειν.
κλύων γὰρ, ὧν σύ μοι λέγεις
λόγων, ἀνεπτέρωμαι.
Επ. ἄγε δὴ σὺ καὶ σὺ τὴν πανοπλίαν αὖ πάλιν
ταύτην λαβόντε, κρεμάσατον τύχῃ 'γαθῇ
εἰς τὸν ἰπνὸν εἴσω, πλησίον τοῦ 'πιστάτου.
σὺ δὲ τούσδ' ἐφ' οἷσπερ τοῖς λόγοις ξυνέλεξ' ἐγὼ,
φράσον, δίδαξον.
Πε. μὰ τὸν 'Απόλλω 'γὼ μὲν οὐκ,
ἢν μὴ διάθωνταί γ' οἵδε διαθήκην ἐμοὶ,
ἥνπερ ὁ πίθηκος τῇ γυναικὶ διέθετο,
ὁ μαχαιροποιὸς, μήτε δάκνειν τούτους ἐμὲ,
μήτ' ὀρχίπεδ' ἕλκειν, μητ' ὀρύττειν---
Χο. οὔ τι που
τὸν . . . ; οὐδαμῶς.
Πε. οὔκ· ἀλλὰ τὼ 'φθαλμὼ λέγω.
Χο. διατίθεμαι 'γωγε.
Πε. κατόμοσόν νυν ταῦτά μοι.
Χο. ὄμνυμ' ἐπὶ τούτοις, πᾶσι νικᾷν τοῖς κριταῖς,
καὶ τοῖς θεαταῖς πᾶσιν.
Πε. ἔσται ταυταγί.
Χο. εἰ δὲ παραβαίην, ἑνὶ κριτῇ νικᾷν μόνον.
Κη. ἀκούετε λεῴ· τοὺς ὁπλίτας νυνμενὶ
ἀνελομένους θὤπλ' ἀπιέναι πάλιν οἴκαδε,
σκοπεῖν δ' ὅ τι ἂν προγράφωμεν ἐν τοῖς πινακίοις.
Χο. δολερὸν μὲν ἀεὶ κατὰ πάντα δὴ τρόπον

Ep. Est callidissima vulpes, ipsa astutia, promti consili, subactus, versutus totus.

Chor. Dicere ipsum, dicere ad me jube. Auditis enim, quos mihi narras, sermonibus, in spem erigor.

Ep. Agite vero vos ambo, omnem illam armaturam sumite rursus, et, quod felix faustumque sit, suspendite in camino intus prope epistatem: tu vero ea, puorum causa hosce convocavi, edissere atque expone.

Pisth. Haud equidem hercle, nisi illi mecum tale paciscantur pactum, quale simius ille ensium faber cum sua pepigit uxore, ut neque illi me commordeant, neque testiculis trahant, neque fodicent---

Ep. Illumne metuis? intelligis. Nequaquam.

Pisth. Non hunc, sed oculos dico.

Chor. Spondeo equidem.

Pisth. Jurejurando igitur hæc mihi confirma.

Chor. Ita istis omnibus vincam judicibus, et his cunctis spectatoribus.

Pisth. Eveniet hoc quidem.

Chor. Sin fefellero, ut uno tantum judice vincam.

Præc. Audite populi: gravis armaturæ nunc quidem milites sumtis armis revertantur domum: nos autem consideremus, quæ sint nobis in tabulis præscribenda.

Chor. Subdolum quidem semper et vafrum omni modo

natus est homo: at tu tamen eloquere. Fors enim commodum aliquid in medium protuleris, quod mihi excogitaveris, aut potestatem quandam majorem, quæ præterierit me imprudentem: tu autem illud perspicis. In commune, quæso, consule: quodcunque enim mihi bonum conciliaris, illud erit commune. Sed cujuscunque rei causa huc venire animum induxti, confidenter eloquere: neutiquam enim pacta, antequam quid velis acceptum fuerit, violaverimus.

Pisth. Edepol næ dicere gestio; dudumque mihi macerata est una oratio, quam porro subigere nihil vetat. Puer, affer corollam: ad manus aquam ocius quis ministret.

Euel. Cœnaturine sumus, aut quid?

Pisth. Haud sanequam: sed dicere quæro jampridem magnam aliquam rem et pinguem, quæ istorum emolliat animos. Adeo vestri causa percrucior, qui, quum antea reges essetis—

Chor. Nos reges? cujus?

Pisth. Vos inquam, omnium quæcunque sunt, mei primum, hujusce, et Jovis ipsius; quippe qui antiquiores prioresque exstitistis Saturno et Titanibus et Terra.

Chor. Et Terra?

πέφυκεν ἄνθρωπος. σὺ δ' ὅμως λέγε μοι.
τάχα γὰρ τύχοις ἂν
χρηστὸν ἐξειπὼν, ὅ τι μοι παρορᾷς, ἢ
δύναμίν τινα μείζω
παραλειπομένην ὑπ' ἐμῆς φρενὸς
ἀξυνέτου· σὺ δὲ τοῦθ' ὁρᾷς. λέγ' εἰς κοινόν.
ὃ γὰρ ἂν σὺ τύχῃς μοι
ἀγαθὸν πορίσας, τοῦτο κοινὸν ἔσται.
ἀλλ' ἐφ' ὅτῳ περπράγματι τὴν σὴν ἥκεις γνώμην ἀναπείσας,
λέγε θαῤῥήσας· ὡς τὰς σπονδὰς οὐ μὴ πρότερον παραβῶμεν.

Πεισθέταιρος.

καὶ μὴν ὀργῶ, νὴ τὸν Δία, καὶ προπεφύραται λόγος εἷς μοι,
ὃν διαμάττειν οὐ κωλύει. φέρε παῖ στέφανον· καταχεῖσθαι
κατὰ χειρὸς ὕδωρ φερέτω ταχύ τις.

Εὐελπίδης.

δειπνήσειν μέλλομεν, ἢ τί;

Πεισθέταιρος.

μὰ Δί', ἀλλὰ λέξειν ζηλῶ τι πάλαι μέγα, καὶ λαρινὸν ἔπος τι,
ὅ τι τὴν τούτων θραύσει ψυχήν. οὕτως ὑμῶν ὑπεραλγῶ,
οἵ τινες ὄντες πρότερον βασιλῆς - - -

Χορός.

ἡμεῖς βασιλῆς; τίνος;

Πεισθέταιρος.

ὑμεῖς,
πάντων ὁπόσ' ἐστὶν, ἐμοῦ πρῶτον, τουδὶ, καὶ τοῦ Διὸς αὐτοῦ.
ἀρχαιότεροι πρότεροί τε Κρόνου, καὶ Τιτάνων ἐγένεσθε,
καὶ γῆς.

Χορός.

καὶ γῆς;

Πεισθέταιρος.
νὴ τὸν Ἀπόλλω.

Χορός.
τουτὶ, μὰ Δί', οὐκ ἐπεπύσμην.

Πεισθέταιρος.
ἀμαθὴς γὰρ ἔφυς, κοὐ πολυπράγμων, οὐδ' Αἴσωπον πεπάτηκας,
ὃς ἔφασκε λέγων κορυδὸν πάντων πρώτην ὄρνιθα γενέσθαι,
προτέραν τῆς γῆς· κἄπειτα νόσῳ τὸν πατέρ' αὐτῆς ἀποθνήσκειν·
γῆν δ' οὐκ εἶναι· τὸν δὲ προκεῖσθαι πεμπταῖον· τὴν δ' ἀποροῦσαν
ὑπ' ἀμηχανίας, τὸν πατέρ' αὐτῆς ἐν τῇ κεφαλῇ κατορύξαι.

Εὐελπίδης.
ὁ πατὴρ ἄρα τῆς κορυδοῦ νυνὶ κεῖται τεθνεὼς Κεφαλῆσιν.

Ἔποψ.
οὐκοῦν δῆτ', εἰ πρότεροι μὲν γῆς, πρότεροι δὲ θεῶν ἐγένοντο,
ὡς πρεσβυτάτων ὄντων, αὐτῶν ὀρθῶς ἔσθ' ἡ βασιλεία.

Εὐελπίδης.
νὴ τὸν Ἀπόλλω· πάνυ τοίνυν χρὴ ῥύγχος βόσκειν σε τολοιπόν·
ὡς οὐ ταχέως ἀποδώσει Ζεὺς τὸ σκῆπτρον τῷ δρυκολάπτῃ.

Πεισθέταιρος.
ὡς δ' οὐχὶ θεοὶ τῶν ἀνθρώπων τοίνυν ἦρχον τὸ παλαιὸν,
ἀλλ' ὄρνιθες, κἀβασίλευον, πόλλ' ἐστὶ τεκμήρια τούτων.
αὐτίκα δ' ὑμῖν πρῶτ' ἐπιδείξω τὸν ἀλεκτρυόν', ὡς ἐτυράννει,
ἦρχέ τε Περσῶν, πρῶτον πάντων, Δαρείου καὶ Μεγαβύζου·
ὥστε καλεῖται Περσικὸς ὄρνις, ἀπὸ τῆς ἀρχῆς ἔτ' ἐκείνης.

Εὐελπίδης.
διὰ ταῦτ' ἄρ' ἔχων καὶ νῦν, ὥσπερ Βασιλεὺς ὁ Μέγας, διαβάσκει
ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τὴν κυρβασίαν, τῶν ὀρνίθων μόνος, ὀρθήν.

Πεισθέταιρος.
οὕτω δ' ἴσχυσέ τε, καὶ μέγας ἦν τότε καὶ πολὺς, ὥστ' ἔτι καὶ νῦν,

Pisth. Ita hercle.

Chor. De istoc, ita me Jupiter amet, nihil inaudiveram.

Pisth. Indoctis nimirum es moribus, atque incuriosus, neque Æsopum trivisti, qui dicit alaudam avem ante omnia primum exstitisse, ipsa Terra priorem: deinde morbo patrem ejus fuisse exstinctum, quum Terra nondum esset: illum autem jacuisse insepultum ad quintum usque diem: illam vero consili expertem præ ineluctabili rei difficultate, patrem suum in capite contumulasse.

Euel. Pater itaque alaudæ nunc conditus est post mortem in Cephalis.

Ep. Nonne itaque, si Terra priores, prioresque diis exstiterint, ad eos, utpote antiquissimos, juste pertinebit regnum?

Euel. Ita hercle: quapropter valde in posterum oportet te rostrum alere. Non enim facile Jupiter sceptrum restituet pico.

Pisth. De diis sane, eos in homines non habuisse imperium antiquitus, sed illud penes aves fuisse, eosque regnasse, multa sunt indicio. Ac primum quidem, ut inde ordiar, vobis ostendam gallum regno potitum fuisse, Persisque imperasse ante omnes, Dariumque et Megabyzum: quapropter nominatur adhucdum Perscius ales, ex eo imperio.

Euel. Ideo videlicet nunc etiam, uti Magnus Rex, graviter incedit, tiaram in capite gerens, solus alitum, rectam.

Pisth. Tantum autem potuit, tantaque ejus tum fuit imperi

magnitudo et dignitas, ut ad hoc usque tempus, propter potestatem, quam tunc olim obtinuit, quando solummodo diluculo cantaverit, exsiliant omnes ad opus, ærarii, figuli, coriarii, sutores, balnearii, farinæ venditores, clypeorum lyrarumque confectores, et calceis in tenebris indutis ad res suas properent.

Euel. Illud quidem ex me quære: lænam enim perdidi miser e Phrygia mollique lana, istius opera. Ad nominalia enim aliquando pueri celebranda vocatus compotabam in urbe, atque jam obdormiebam: priusquam vero desiissent ceteri bibere, gallus iste cecinit: ego autem diluculum esse ratus Alimuntem discessi: et vix processeram extra murum, atque grassator clava mihi dorsum percutit: tum ego procido, jamque opem imploraturus eram; is me interea veste spoliavit.

Pisth. Miluus itidem Græcis tunc imperitavit, regnoque potitus est.

Ep. Græcis?

Pisth. Et primus ille, quum regnum obtineret, docuit in genua procumbere, conspectis miluis.

Euel. Ita me Bacchus amet, ego quum forte aliquando miluum vidissem, ad terram me demisi, quumque supinus jacerem hiante ore, obolum deglutivi, vacuumque ære sacculum domum retuli.

Pisth. Ægypti autem totiusque Phœniciæ cuculus erat rex, et quum cuculus cecinisset *coccu*, universi tum Phœnices frumenta et hordeum in arvis demetere solebant.

Euel. Non temere ergo istuc proverbio jactatur: *Coccu, recutiti in agros.*

ὑπὸ τῆς ῥώμης τῆς τότ' ἐκείνης, ὁπόταν μόνον ὄρθριον ᾄσῃ,
ἀναπηδῶσιν πάντες ἐπ' ἔργον, χαλκῆς, κεραμῆς, σκυλοδέψαι,
σκυτῆς, βαλανῆς, ἀλφιταμοιβοὶ, τορνευτασπιδολυροπηγοί,
οἱ δὲ βαδίζουσ' ὑποδησάμενοι νύκτωρ.

Εὐελπίδης.

ἐμὲ τοῦτό γ' ἐρώτα.
χλαῖναν γὰρ ἀπώλεσ' ὁ μόχθηρος Φρυγίων ἐρίων διὰ τοῦτον.
ἐς δεκάτην γάρ ποτε παιδαρίου κληθεὶς, ὑπέπινον ἐν ἄστει,
κἄρτι καθεῦδον· καὶ πρὶν δὲ πιεῖν τοὺς ἄλλους, οὗτος ἄρ' ᾖσε·
κἀγὼ νομίσας ὄρθρον, ἐχώρουν Ἀλιμουντάδε, κἄρτι προκύπτω
ἔξω τείχους, καὶ λωποδύτης παίει ῥοπάλῳ με τὸ νῶτον·
κἀγὼ πίπτω, μέλλω τε βοᾶν· ὁ δ' ἀπέβλισε θοιμάτιόν μου.

Πεισθέταιρος.

ἴκτινος δ' οὖν τῶν Ἑλλήνων ἦρχεν τότε, κἀβασίλευε.

Ἔποψ.

τῶν Ἑλλήνων;

Πεισθέταιρος.

καὶ κατέδειξεν πρῶτός γ' οὗτος βασιλεύων
προκυλινδεῖσθαι τοῖς ἰκτίνοις.

Εὐελπίδης.

νὴ τὸν Διόνυσον, ἔγωγ' οὖν
ἐκυλινδούμην ἴκτινον ἰδών· κᾆθ' ὕπτιος ὢν ἀναχάσκων,
ὀβολὸν κατεβρόχθισα· κᾆτα κενὸν τὸν θύλακον οἴκαδ' ἀφεῖλκον.

Πεισθέταιρος.

Αἰγύπτου δ' αὖ καὶ Φοινίκης πάσης κόκκυξ βασιλεὺς ἦν.
χὠπόθ' ὁ κόκκυξ εἴποι κόκκυ, τότε γ' οἱ Φοίνικες ἅπαντες
τοὺς πυροὺς ἂν καὶ τὰς κριθὰς ἐν τοῖς πεδίοις ἐθέριζον.

Εὐελπίδης.

τοῦτ' ἄρ' ἐκεῖν' ἦν τοὔπος ἀληθῶς· ΚΟΚΚΥ, ΨΩΛΟΙ
ΠΕΔΙΟΝΔΕ.

Πεισθέταιρος.

ἦρχον δ' οὕτω σφόδρα τὴν ἀρχὴν, ὥστ' εἴ τις καὶ βασιλεύοι
ἐν ταῖς πόλεσιν τῶν Ἑλλήνων, Ἀγαμέμνων, ἢ Μενέλαος,
ἐπὶ τῶν σκήπτρων ἐκάθητ' ὄρνις, μετέχων ὅ τι δωροδοκοίη.

Εὐελπίδης.

τουτὶ τοίνυν οὐκ ᾔδη 'γώ· καὶ δῆτά μ' ἐλάμβανε θαῦμα,
ὁπότ' ἐξέλθοι Πρίαμός τις ἔχων ὄρνιν ἐν τοῖσι τραγῳδοῖς·
ὁ δ' ἄρ' ἑστήκει τὸν Λυσικράτη τηρῶν, ὅ τι δωροδοκοίη.

Πεισθέταιρος.

ὃ δὲ δεινότατόν γ' ἐστὶν ἁπάντων, ὁ Ζεὺς γὰρ ὁ νῦν βασιλεύων
αἰετὸν ὄρνιν ἕστηκεν ἔχων ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, βασιλεὺς ὤν·
ἡ δ' αὖ θυγάτηρ, γλαῦχ'· ὁ δ' Ἀπόλλων, ὥσπερ θεράπων,
ἱέρακα.

Εὐελπίδης. [ἔχουσιν;

νὴ τὴν Δήμητρ', εὖ ταῦτα λέγεις. τίνος οὕνεκα ταῦτ' ἄρ'

Πεισθέταιρος.

ἵν', ὅταν θύων τις, ἔπειτ' αὐτοῖς ἐς τὴν χεῖρ', ὡς νόμος ἐστὶ,
τὰ σπλάγχνα διδῷ, τοῦ Διὸς αὐτοὶ πρότεροι τὰ σπλάγχνα
λάβωσιν.
ὤμνυ τ' οὐδεὶς ἀνθρώπων τότε θεόν· ἀλλ' ὄρνιθας ἅπαντες.
Λάμπων δ' ἔτι καὶ νῦν ὄμνυσιν τὸν χῆν', ὅταν ἐξαπατᾷ τι.
οὕτως ὑμᾶς πάντες πρότερον μεγάλους, ἁγίους τ' ἐνόμιζον·
νῦν δ' ἀνδράποδ', ἠλιθίους, Μανᾶς.
ὥσπερ δ' ἤδη τοὺς μαινομένους,
βάλλουσ' ὑμᾶς, κἀν τοῖς ἱεροῖς.
πᾶς τις ἐφ' ὑμῖν ὀρνιθευτὴς
ἵστησι βρόχους, παγίδας, ῥάβδους,

Pisth. Tantam autem obtinuerunt imperi potestatem, ut si quis etiam regnaret in Græcorum urbibus Agamemnon aut Menelaus, super sceptris considebat avis, particeps eorum, quæ ille acciperet dona.

Euel. Id equidem ignoraveram; atque adeo mirari subibat, siquando in tragœdia prodiret Priamus aliquis avem tenens, quæ erecta in summo sceptro Lysicratem observaret, quibusnam ille muneribus corrumperetur.

Pisth. Quod autem omnium maxime mirandum est; Jupiter ille, qui nunc regnat, aquilam avem gerit in capite, ut qui rex sit; ejusque filia, noctuam: Apollo vero, tanquam famulus, accipitrem.

Euel. Cererem obtestor, ut istæc recte fabularis. At vero quamnam ob causam ista habent?

Pisth. Ut, quum quis sacrificat, ipsisque in manus, ut sacrorum est ritus, exta deponit, ipsæ ante Jovem exta accipiant. Neque tunc hominum ullus per deum quempiam jurabat, sed per aves universi: et adhucdum Lampon per anserem jurat, quum decipit aliquem: tanto opere vos omnes antehac venerabiles et sanctos habuerunt: nunc autem mancipia, fatuos et servulos viles. Jamque adeo vos in templis etiam tanquam furiosos feriunt: nemo non ut vos capiat auceps ponit laqueos, tendiculas, virgas, septa, nebulas, retia,

pedicas; deinde vos captos vendunt universos: emtores vero manibus imum vobis ventrem contrectant: neque tantum, quandoquidem ista facere videtur, vos assatos adponunt, sed comminutum radula caseum, oleum, silphium, acetum adjiciunt; istisque simul intritis, jusculum aliud dulce et pingue conficiunt, illudque calidum in vos ipsos effundúnt, tanquam si morticinæ carnes essetis.

Chor. Longe vero, longe acerbissimam orationem apportasti, mi homo, ut deplorem patrum meorum ignaviam, qui istos a majoribus traditos honores ad meam usque ætatem non propagarint, sed aboleri siverint. Tu vero, deo mihi propitio, et peropportune advenisti mihi servator. Tibi enim commissis pullisque meis et memetipso, secure degam. Sed quid facere expediat, tu nos nunc præsens edoce: nam vivere nos certe indignum est, nisi redipiscamur quovis pacto regnum nostrum.

Pisth. Et primum itaque moneo, una ut avium sit urbs: deinde ut omnis aër circum, atque universum hocce intervallum commœniatur magnis lateribus coctilibus, uti Babylon.

Ep. O Cebrione et Porphyrio, quam terribilem urbem!

ἕρκη, νεφέλας, δίκτυα, πηκτάς·
εἶτα λαβόντες πωλοῦσ' ἀθρόους.
οἱ δ' ὠνοῦνται βλιμάζοντες·
κοὐδ' οὖν, εἴπερ ταῦτα δοκεῖ δρᾷν,
ὀπτησάμενοι παρέθενθ' ὑμᾶς,
ἀλλ' ἐπικνῶσιν τυρὸν, ἔλαιον,
σίλφιον, ὄξος, καὶ τρίψαντες
κατάχυσμ' ἕτερον γλυκὺ καὶ λιπαρὸν,
κἄπειτα κατεσκέδασαν θερμὸν
τοῦτο καθ' ὑμῶν
αὐτῶν, ὥσπερ κενεβρείων.

Χο. πολὺ δὴ, πολὺ δὴ χαλεπωτάτους λόγους
ἤνεγκας, ἄνθρωφ'· ὡς ἐδάκρυσά γ' ἐμῶν
πατέρων κάκην, οἳ,
τάσδε τὰς τιμὰς προγόνων παραδόντων,
ἐπ' ἐμοῦ κατέλυσαν.
σὺ δ' ἐμοὶ κατὰ δαίμονα, καὶ κατὰ
συντυχίαν ἀγαθὴν ἥκεις ἐμοὶ σωτήρ.
ἀναθεὶς γὰρ ἐγώ σοι
τὰ νεόττια, κἀμαυτὸν, οἰκήσω δή.
ἀλλὰ τί χρὴ δρᾷν, σὺ δίδασκε παρών· ὡς ζῆν οὐκ ἄξιον ἡμῖν,
εἰ μὴ κομιούμεθα παντὶ τρόπῳ τὴν ἡμετέραν βασιλείαν.

Πεισθέταιρος.

καὶ δὴ τοίνυν πρῶτα διδάσκω μίαν ὀρνίθων πόλιν εἶναι·
κἄπειτα τὸν ἀέρα πάντα κύκλῳ, καὶ πᾶν τετὶ τὸ μεταξὺ,
περιτειχίζειν μεγάλαις πλίνθοις ὀπταῖς, ὥσπερ Βαβυλῶνα.

Ἔποψ.

ὦ Κεβριόνη, καὶ Πορφυρίων, ὡς σμερδαλέον τὸ πόλισμα.

Πεισθέταιρος.

κἀπειδὰν τοῦτ' ἐπανεστήκῃ, τὴν ἀρχὴν τὸν Δί' ἀπαιτεῖν.
κἂν μὲν μὴ φῇ, μηδ' ἐθελήσῃ, μηδ' εὐθὺς γνωσιμαχήσῃ,
ἱερὸν πολεμὸν πρωὐδᾷν αὐτῷ, καὶ τοῖσι θεοῖσιν ἀπειπεῖν
διὰ τῆς χώρας τῆς ὑμετέρας ἐστυκόσι μὴ διαφοιτᾷν,
ὥσπερ πρότερον μοιχεύσοντες τὰς Ἀλκμήνας κατέβαινον,
καὶτὰς Ἀλόπας,καὶ τὰςΣεμέλας· ἤνπερ δ'ἐπίωσ',ἐπιβάλλειν
σφραγῖδ' αὐτοῖς ἐπὶ τὴν ψωλὴν,ἵνα μὴ βινῶσ' ἔτ' ἐκείνας.
τοῖς δ' ἀνθρώποις ὄρνιν ἕτερον πέμψαι κήρυκα κελεύω,
ὡς ὀρνίθων βασιλευόντων, θύειν ὄρνισι τολοιπόν·
κἄπειτα θεοῖς ὕςερον αὖθις. προσνείμασθαι δὲ πρεπόντως
τοῖσι θεοῖσιν τῶν ὀρνίθων, ὃς ἂν ἁρμόζῃ καθ' ἕκαστον.
ἢν Ἀφροδίτῃ θύῃ, κριθὰς ὄρνιθι φαληρίδι θύειν·
ἢν δὲ Ποσειδῶνί τις οἶν θύῃ, νήττῃ πυροὺς καθαγίζειν·
ἢν δ' Ἡρακλέει τις βοῦν, λάρῳ ναστοὺς θύειν μελιτούττας·
κἂν Διὶ θύῃ βασιλεῖ κριὸν, βασιλεὺς ἔστ' ὀρχίλος ὄρνις,
ᾧ προτέρῳ δεῖ τοῦ Διὸς αὐτοῦ σέρφον ἐνόρχην σφαγιάζειν.

Εὐελπίδης.

ἧσθεν σέρφῳ σφαγιαζομένῳ. βροντάτω νῦν ὁ μέγας Ζάν.

Ἔποψ.

καὶ πῶς ἡμᾶς νομιοῦσι θεοὺς ἄνθρωποι, κοὐχὶ κολοιοὺς,
οἳ πετόμεσθα, πτέρυγάς τ' ἔχομεν;

Πεισθέταιρος.

ληρεῖς. καὶ, νὴ Δί', ὅ γ' Ἑρμῆς
πέτεται, θεὸς ὢν, πτέρυγάς τε φορεῖ, κἄλλοι γε θεοὶ πάνυ
πολλοί.
αὐτίκα Νίκη πέτεται πτερύγοιν χρυσαῖν· καὶ, νὴ Δί', Ἔρως γε.
Ἶριν δέ γ' Ὅμηρος ἔφασκ' ἰκέλην εἶναι τρήρωνι πελείῃ.

Pisth. Porro autem quum illa fuerit excitata, imperium ut a Jove repetatis: si autem negarit, et noluerit, neque extemplo suæ sibi imbecillitatis conscius consenserit, sacrum illi bellum indicatis, deosque vetetis per vestram regionem rigente nervo transire, sicut antea descendebant, Alcumenas, Alopas et Semelas stupraturi: sin adeant, ut mentulam eis anulo constringatis, ne amplius illas futuant. Ad homines autem alium alitem vos mittere legatum jubeo, ut avibus, utpote regnum adeptis, sacra dehinc faciant, et deinde demum diis: unicuique autem deorum decore adjungant avem aliquam, prout singulæ singulis convenient: Veneri si quis faciat, avi phaleridi triticum offerat: si quis Neptuno pecudem sacrificet, triticum anati consecret: Herculi vero si bovem, gaveæ placentas libet mellitas: si Jovi immolet regi arietem, rex est orchilus ales, cui ante ipsum Jovem decet culicem coleatum mactare.

Euel. Perplacet culex ille mactatus: nunc intonet magnus Jovis.

Ep. Etenim quo pacto nos homines existimabunt esse deos, non vero graculos? quippe qui volemus, pennasque habeamus.

Pisth. Nugaris: nam pol et ipse Mercurius volat, tametsi deus est, alasque gerit; aliique itidem dii permulti: et, ut alios omittam, Victoria volat aureis alis; immo hercle Amor. Quin Iridem Homerus similem esse dixit trepidæ columbæ.

Ep. Nonne Jupiter intonabit, nobisque aligerum immittet fulmen?

Pisth. Si autem homines præ inscitia vos quidem nihil esse duxerint, illos vero tantum deos, qui sunt in Olympo, tunc oportet passerum seminilegularumque subvolantem nubem, eorum ex agris sublectum semen consumere: tum ipsis Ceres esurientibus triticum distribuat.

Euel. At hercle recusabit, ipsamque videbis causas prætendentem.

Pisth. Corvi itidem jumentorum, quibus terram arant, pecudumque oculos effodiant, ut experiantur an dii sitis: tum ipsis Apollo, qui medicus est, medeatur: operam enim mercede locat.

Euel. Modo hoc ne fiat, antequam par quod habeo buculorum primum vendiderim.

Pisth. Te vero si ducant esse deum, te vitam, te Terram, te Saturnum, te Neptunum, omnibus illi rebus bonis affluent.

Ep. Vel unum mihi istorum commodorum memora.

Pisth. Primum quidem illis vitium florem locustæ non depascentur: nam unica noctuarum et strigum turma eas absumet; deinde non pergent culices et vermiculi ficus exedere: sed enim eos omnes prorsum subleget unus turdorum grex.

Ep. Divitias autem unde dabimus eis? illud enim inprimis amant.

Pisth. Consulentibus illis aves hæce metallifodinas dabunt

Ἔποψ.

ὁ Ζεὺς δ' ἡμῖν οὐ βροντήσας πέμψει πτερόεντα κεραυνόν;

Πεισθέταιρος.

ἢν δ' οὖν ὑμᾶς μὲν ὑπ' ἀγνοίας εἶναι νομίσωσαι τὸ μηδὲν,
τούτους δὲ θεοὺς, τοὺς ἐν Ὀλύμπῳ, τότε χρὴ στρουθῶν νέφος ἀρθὲν,
καὶ σπερμολόγων, ἐκ τῶν ἀγρῶν τὸ σπέρμ' αὐτῶν ἀνακάψαι·
κᾆπειτ' αὐτοῖς ἡ Δημήτηρ πυροὺς πεινῶσι μετρείτω.

Εὐελπίδης.

οὐκ ἐθελήσει, μὰ Δί', ἀλλ' ὄψει προφάσεις αὐτὴν παρέχουσαν.

Πεισθέταιρος.

οἱ δ' αὖ κόρακες τῶν ζευγαρίων, οἷσιν τὴν γῆν καταροῦσι,
καὶ τῶν προβάτων τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐκκοψάντων ἐπὶ πείρᾳ·
εἶθ' ὅ γ' Ἀπόλλων, ἰατρός γ' ὢν, ἰάσθω· μισθοφορεῖ δέ.

Εὐελπίδης.

μὴ, πρίν γ' ἂν ἐγὼ τὼ βοϊδαρίω τὼ 'μὼ πρώτιστ' ἀποδῶμαι.

Πεισθέταιρος.

ἢν δ' ἡγῶνταί σε θεὸν, σὲ βίον, σὲ δὲ Γῆν, σὲ Κρόνον, σὲ Ποσειδῶ,
ἀγάθ' αὐτοῖσιν πάντα παρέσται.

Ἔποψ.

λέγε δή μοι τῶν ἀγαθῶν ἕν.

Πεισθέταιρος.

πρῶτα μὲν αὐτῶν τὰς οἰνάνθας οἱ πάρνοπες οὐ κατέδονται,
ἀλλὰ γλαυκῶν λόχος εἷς αὐτοὺς καὶ κερχνήδων ἐπιτρίψει.
εἶθ' οἱ κνῖπες καὶ ψῆνες ἀεὶ τὰς συκᾶς οὐ κατέδονται,
ἀλλ' ἀναλέξει πάντας καθαρῶς αὐτοὺς ἀγέλη μία κιχλῶν.

Ἔποψ.

πλουτεῖν δὲ πόθεν δώσομεν αὐτοῖς; καὶ γὰρ τούτου σφόδρ' ἐρῶσι.

Πεισθέταιρος.

τὰ μέταλλ' αὐτοῖς μαντευομένοις οὗτοι δώσουσι τὰ χρηστὰ,

τάς τ' ἐμπορίας τὰς κερδαλέας πρὸς τὸν μάντιν κατεροῦσιν,
ὥστ' ἀπολεῖται τῶν ναυκλήρων οὐδείς.

Ἔποψ.

πῶς οὐκ ἀπολεῖται;

Πεισθέταιρος.

προερεῖ τις ἀεὶ τῶν ὀρνίθων μαντευομένῳ περὶ τοῦ πλοῦ·
Νυνὶ μὴ πλεῖ, χείμων ἔσται. Νυνὶ πλεῖ, κέρδος ἐπέσται.---

Εὐελπίδης.

γαυλὸν κτῶμαι, καὶ ναυκληρῶ, κοὐκ ἂν μείναιμι παρ' ὑμῖν.

Πεισθέταιρος.

τοὺς θησαυρούς τ' αὐτοῖς δείξουσ', οὓς οἱ πρότεροι κατέθεντο,
τῶν ἀργυρίων· οὗτοι γὰρ ἴσασι. λέγουσι δέ τοι τάδε πάντες·
Οὐδεὶς οἶδεν τὸν θησαυρὸν τὸν ἐμόν, πλὴν εἴ τις ἄρ' ὄρνις.

Εὐελπίδης.

πωλῶ γαυλόν, κτῶμαι σμινύην, καὶ τὰς ὑδρίας ἀνορύττω.

Ἔποψ.

πῶς δ' ὑγιείαν δώσουσ' αὐτοῖς, οὖσαν παρὰ τοῖσι θεοῖσιν;

Πεισθέταιρος.

ἢν εὖ πράττωσ', οὐχ ὑγίεια μεγάλη τοῦτ' ἐστί; σάφ' ἴσθι,
ὡς ἄνθρωπός γε κακῶς πράττων ἀτεχνῶς οὐδεὶς ὑγιαίνει.

Ἔποψ.

πῶς δ' εἰς γῆράς ποτ' ἀφίξονται; καὶ γὰρ τοῦτ' ἔστ' ἐν Ὀλύμπῳ·
ἢ παιδάρι' ὄντ' ἀποθνήσκειν δεῖ;

Πεισθέταιρος.

μὰ Δί', ἀλλὰ τριακόσι' αὐτοῖς
ἔτι προσθήσουσ' ὄρνιθες ἔτη.

Ἔποψ.

παρὰ τοῦ;

ditissimas, et mercaturas lucrosas vati indicabunt; ita ne navicularIorum quidem unus peribit.

Ep. Qua ratione non peribit?

Pisth. Prædicet semper quædam ex avibus homini auspicium capienti de navigatione: *Nunc ne naviges, hiemabit: nunc naviga, lucrum obtinget.*

Euel. Gaulum emo et nauclerus fio, nec apud vos manere velim.

Pisth. Thesauros itidem argenti eis indicabunt, quos majores in terra defoderunt: etenim aves hoc sciunt. Proverbio quippe apud omnes fertur: *Nemo thesaurum meum novit, nisi forte quædam avis.*

Euel. Gaulum vendo, ligonem emo, hydriasque effodio.

Ep. At quo pacto sanitatem ipsis præbebunt, quæ apud deos est?

Pisth. Si secundis vivant in rebus, nonne illa est magna sanitas? Istuc pro certo habeas, hominem qui adversa utatur fortuna, neminem prorsus sanum esse.

Ep. At quo tandem modo ad senectam pervenient? Etenim illa quoque est in Olympo: an vero in puerilibus annis mori eos oportet?

Pisth. Tantum hercle abest, ut trecentos ipsis addituri sint aves annos.

Ep. A quo?

Pisth. Rogitas? a se ipsis. Nescin' quinque hominum ætates vivere stridulam cornicem?

Euel. Papæ? quanto præstat hos nobis imperare, quam Jovem!

Pisth. Quidni multo? Primumdum fana nos iis ædificare non oportebit lapidea, neque portas adstruere deauratis tabulis: verum sub fruticibus et ilicibus habitabunt: venerandis autem avibus templum erit arbor olivæ. Neque Delphos, nec ad Ammonem profecti, illic sacra faciemus: verum inter arbutos et oleastros stantes, hordeaque porrigentes et triticum, precabimur eas extensis manibus, aliquam ut nobis bonorum partem largiantur: atque hæc nobis confestim erunt pauxillum tritici porricientibus.

Chor. O senex, qui mihi multo amicissimus ex inimicissimo es factus, nunquam erit, ut ego sponte mea a tua sententia discedam. Namque tua erectus oratione, comminatus sum et adjuravi, si tu mecum pactus corcordibus verbis et justis, sine

Πεισθέταιρος.

παρὰ τοῦ; παρ' ἑαυτῶν.
οὐκ οἶσθ', ὅτι πέντ' ἀνδρῶν γενεὰς ζώει λακέρυζα κορώνη;

Εὐελπίδης.

βαβαί· ὡς πολλῷ κρείττους οὗτοι τοῦ Διὸς ἡμῖν βασιλεύειν.

Πεισθέταιρος.

οὐ γὰρ πολλῷ; καὶ πρῶτα μὲν οὐ-
χὶ νεὼς ἡμᾶς οἰκοδομεῖν δεῖ
λιθίνους αὐτοῖς, οὐδὲ θυρῶσαι
χρυσαῖσι θύραις· ἀλλ' ὑπὸ θάμνοις
καὶ πρινιδίοις οἰκήσουσιν.
τοῖς δ' αὖ σεμνοῖς τῶν ὀρνίθων
δένδρον ἐλάας ὁ νεὼς ἔσται·
κοὐδ' εἰς Δελφοὺς, οὐδ' εἰς Ἄμμων'
ἐλθόντες, ἐκεῖ θύσομεν· ἀλλ' ἐν
ταῖσιν κομάροις καὶ τοῖς κοτίνοις
στάντες, ἔχοντες κριθὰς, πυροὺς,
εὐξόμεθ' αὐτοῖς ἀνατείνοντες
τὼ χεῖρ', ἀγαθῶν διδόναι τι μέρος.
καὶ ταῦθ' ἡμῖν παραχρῆμ' ἔσται,
πυροὺς ὀλίγους προβαλοῦσιν.

Χορός.

ὦ φίλτατ' ἐμοὶ πολὺ πρεσβυτῶν ἐξ ἐχθίστου μεταπίπτων,
οὐκ ἔστιν ὅπως ἂν ἐγώ ποθ' ἑκὼν τῆς σῆς γνώμης ἔτ' ἀφείμην.
ἐπαυχήσας δὲ τοῖσι σοῖς λόγοις,
ἐπηπείλησα, καὶ κατώμοσα,
ἢν σὺ παρ' ἐμὲ θέμενος
ὁμόφρονας λόγους δικαίους,

ἀδόλους, ὁσίους,
ἐπὶ θεοὺς ἴῃς, ἐμοὶ
φρονῶν ξυνῳδὰ, μὴ πολὺν χρόνον
θεοὺς ἔτι σκῆπτρα τἀμὰ τρίψειν.
ἀλλ' ὅσα μὲν δεῖ ῥώμῃ πράττειν, ἐπὶ ταῦτα τεlαξόμεθ' ἡμεῖς·
ὅσα δὲ γνώμῃ δεῖ βουλεύειν, ἐπὶ σοὶ τάδε πάντ' ἀνάκειται.

Ἔποψ.

καὶ μὴν, μὰ τὸν Δί', οὐχὶ νυστάζειν ἔτι
ὥρα 'στὶν ἡμῖν, οὐδὲ μελλονικιᾷν·
ἀλλ' ὡς τάχιστα δεῖ τι δρᾷν· πρῶτον δέ τε
εἰσέλθετ' εἰς νεοττίαν γε τὴν ἐμὴν,
καὶ τἀμὰ κάρφη, καὶ τὰ παρόντα φρύγανα,
καὶ τοὔνομ' ἡμῖν φράσατον.

Πε. ἀλλὰ ῥᾴδιον.
ἐμοὶ μὲν ὄνομα Πεισθέταιρος.

Επ. τῷ δὲ, τί;

Πε. Εὐελπίδης Θριῆθεν.

Επ. ἀλλὰ χαίρετον
ἄμφω.

Πε. δεχόμεθα.

Επ. δεῦρο τοίνυν εἴσιτον.

Πε. ἴωμεν· εἰσηγοῦ σὺ λαβὼν ἡμᾶς.

Επ. ἴθι.

Πε. ἀτὰρ, τὸ δεῖνα, δεῦρ' ἐπανάκρουσαι πάλιν.
φέρ' ἴδω, φράσον νῷν· πῶς ἔγωγε χ' οὑτοσὶ
ξυνεσόμεθ' ὑμῖν πετομένοις οὐ πετομένω;

Επ. καλῶς.

Πε. ὅρα νυν, ὡς ἐν Αἰσώπου λόγοις

fraude sancteque conceptis, iveris adversus deos mecum consentiens, fore, ut non longo tempore dii deinceps sceptra mea terant. At quæ viribus efficienda erunt, ea nobis mandentur: quæ autem consilio sunt administranda, illa tibi omnia concreduntur.

Ep. Atqui mehercle haud dormitandi amplius tempus nobis est, neque cessandi Niciæ more; sed quam ocissime aliquid efficiendum est. Primo autem ingredimini in nidum meum, et ad festucas meas, ad præsentia sarmenta: nobisque nomen edite vestrum.

Pisth. Atqui hoc facile est: mihi nomen est Pisthetæro.

Ep. Huic autem quodnam?

Pisth. Euelpides Thriensis.

Ep. Ita valeatis ambo.

Pisth. Accipimus omen.

Ep. Huc igitur ingredimini.

Pisth. Eamus: tu nos introduc.

Ep. Age.

Pisth. Atat, perii! huc retrorsus gradum flecte. Age sciam dic nobis: quomodo ego et iste vobiscum erimus volantibus, quum volare nequeamus?

Ep. Bene vero.

Pisth. At tu etiam atque etiam considera: nam in Æsopi

fabulis hoc scilicet traditum est vulpem haud bono suo societatem aliquando cum aquila coiisse.

Ep. Animo sis defæcato. Est enim radix quædam, qua comesa, eritis alati.

Pisth. Hac quidem conditione ingrediamur. Agedum Xanthia, et tu Manodore, tollite stragula.

Chor. Heus tu, tibi dico.

Ep. Quid me vocas?

Chor. Hos quidem tecum duc et lauto excipe prandio: at dulce canentem, et voce Musis æquiparandam lusciniam relinque nobis huc excitam, ut cum ea ludamus.

Pisth. O, per Jovem rogo, istuc ipsis obsequere: excita aviculam illam ex arundinibus; huc illam evoca, per deos obtestamur, ut et nos quoque lusciniam contemplemur.

Ep. Si quidem vobis ita videatur, sic faciendum est. Procne, egredere, teque ipsam hospitibus ostende.

Pisth. O supreme Jupiter! quam bella avicula, quam tenera, et quam candida!

Eubl. Scin' vero quam ipsi crura lubens divaricarem?

Pisth. Quantum autem habet auri, tanquam virgo!

Eubl. Equidem, opinor, non me continebo, quin illi feram osculum.

Pisth. Sed, ô miserrime, rostrum habet e duobus verubus.

Eubl. At hercle oportet, tanquam ab ovo, eximere ab illius capite corticem, et sic dein eam osculari.

Ep. Eamus.

Pisth. Duc jam nos faustis ominibus.

ἐστὶν λεγόμενον δή τι, τὴν ἀλώπεχ', ὡς
φλαύρως ἐκοινώνησεν ἀετῷ ποτέ.

Επ. μηδὲν φοβηθῇς. ἔστι γάρ τι ῥίζιον,
ὃ διατραγόντ' ἔσεσθον ἐπτερωμένω.

Πε. οὕτω μὲν εἰσίωμεν. ἄγε δὴ, Ξανθία,
καὶ Μανόδωρε, λαμβάνετε τὰ στρώματα.

Χο. οὗτος, σὲ καλῶ, σὲ λέγω.

Επ. τί καλεῖς;

Χο. τούτους μὲν ἄγων μετὰ σαυτοῦ,
ἀρίστισον εὖ· τὴν δ' ἡδυμελῆ ξύμφωνον ἀηδόνα Μούσαις
κατάλειφ' ἡμῖν, δεῦρ' ἐκβιβάσας, ἵνα παίσωμεν μετ' ἐκείνης.

Πε. ὢ τοῦτο μέντοι, νὴ Δί', αὐτοῖσιν πιθοῦ·
ἐκβίβασον ἐκ τοῦ βουτόμου τοὐρνίθιον·
ἐκβίβασον αὐτοῦ, πρὸς θεῶν, αὐτὴν, ἵνα
καὶ νὼ θεασώμεσθα τὴν ἀηδόνα.

Επ. ἀλλ' εἰ δοκεῖ σφῷν, ταῦτα χρὴ δρᾷν. ἡ Πρόκνη,
ἔκβαινε, καὶ σαυτὴν ἐπιδείκνυ τοῖς ξένοις.

Πε. ὦ Ζεῦ πολυτίμηθ', ὡς καλὸν τοὐρνίθιον·
ὡς δ' ἁπαλὸν, ὡς δὲ λευκόν.

Ευ. ἆρά γ' οἶσθ', ὅτι
ἐγὼ διαμηρίζοιμ' ἂν αὐτὴν ἡδέως;

Πε. ὅσον δ' ἔχει τὸν χρυσὸν, ὥσπερ παρθένος.

Ευ. ἐγὼ μὲν αὐτὴν καὶ φιλῆσαί μοι δοκῶ.

Πε. ἀλλ', ὦ κακόδαιμον, ῥύγχος ὀβελίσκων ἔχει.

Ευ. ἀλλ', ὥσπερ ᾠὸν, νὴ Δί', ἀπολέψαντα χρὴ
ἀπὸ τῆς κεφαλῆς τὸ λέμμα, κᾆθ' οὕτω φιλεῖν.

Επ. ἴωμεν.

Πε. ἡγοῦ δὴ σὺ νῷν ἀγαθῇ τύχῃ.

Χο. ὦ φίλη, ὦ ξουθὴ, ὦ
φιλτάτη ὀρνέων
πάντων ξύννομε, τῶν ἐμῶν
ὕμνων ξύντροφ' ἀηδοῖ·
ἦλθες, ἦλθες, ὤφθης,
ἡδὺν φθόγγον ἐμοὶ φέρουσ';
ἀλλ', ὦ καλλιβόαν κρέκουσ'
αὐλὸν φθέγμασιν ἠρινοῖς,
ἄρχου τῶν ἀναπαίστων.
Ἄγε δὴ φύσιν ἄνδρες ἀμαυρόβιοι, φύλλων γενεᾷ προσόμοιοι,
ὀλιγοδρανέες, πλάσματα πηλοῦ, σκιοειδέα φῦλ' ἀμενηνὰ,
ἀπτῆνες ἐφημέριοι, ταλαοὶ βροτοὶ, ἀνέρες εἰκελόνειροι,
προσέχετε τὸν νοῦν τοῖς ἀθανάτοις ἡμῖν, τοῖς αἰὲν ἐοῦσι,
τοῖς αἰθερίοις, τοῖσιν ἀγήρως, τοῖς ἄφθιτα μηδομένοισιν,
ἵν' ἀκούσαντες πάντα παρ' ἡμῶν ὀρθῶς περὶ τῶν μετεώρων,
φύσιν οἰωνῶν, γένεσίν τε θεῶν, ποταμῶν τ', Ἐρέβους τε, Χάους τε,
εἰδότες ὀρθῶς, Προδίκῳ παρ' ἐμοῦ κλάειν εἴπητε τολοιπόν.
Χάος ἦν, καὶ Νὺξ, Ἔρεβός τε μέλαν πρῶτον, καὶ Τάρ-
ταρος εὐρύς·
γῆ δ', οὐδ' ἀὴρ, οὐδ' οὐρανὸς ἦν. Ἐρέβους δ' ἐν ἀπείροσι κόλποις
τίκτει πρώτιστον ὑπηνέμιον Νὺξ ἡ μελανόπτερος ᾠὸν,
ἐξ οὗ περιτελλομέναις ὥραις ἔβλαστεν Ἔρως ὁ ποθεινὸς,
στίλβων νῶτον πτερύγοιν χρυσαῖν, εἰκὼς ἀνεμώκεσι δίναις.
οὗτος δὲ Χάει πτερόεντι μιγεὶς νυχίῳ, κατὰ Τάρταρον εὐρὺν,
ἐνεόττευσεν γένος ἡμέτερον, καὶ πρῶτον ἀνήγαγεν ἐς φῶς.
πρότερον δ' οὐκ ἦν γένος ἀθανάτων, πρὶν Ἔρως ξυνέμιξεν
ἅπαντα·
ξυμμιγνυμένων δ' ἑτέρων ἑτέροις, γένετ' οὐρανὸς, ὠκεανός τε,

CHOR. O amica, ô tenella, ô dilectissima avium omnium consors, hymnorum meorum socia luscinia, venisti, venisti, apparuisti, suavem mihi sonum adferens: at ô tu, dulce sonante quæ modularis tibia, modis vernis incipe anapæstos.

Agite vero homines in tenebris vitam degentes, foliis adsimiles, imbecilli, figmenta luti, umbræ similis et inanis turba, sine pennis brevi ævo functi, ærumnosi mortales, viri somniis pares, advertite mentem nobis immortalibus, sempiternis, ætheriis, seni expertibus, æterna animo versantibus, ut, ubi omnia recte a nobis audiveritis de cœlestibus rebus, naturam avium, ortumque deorum, fluviorum, Erebi atque Chao ubi bene cognoveritis, Prodicum meo nomine plorare jubeatis posthac.

Chaos erat et Nox, Erebusque niger in principio et Tartarus amplus: Terra vero non erat, neque aër, nec cœlum. Erebi autem in infinito gremio omnium primum peperit irritum furva Nox ovum, ex quo, temporibus exactis, propullulavit Amor desiderabilis, radians tergo aureis alis, celerrimæ ventorum vertigini similis: ille vero alato caliginosoque mistus Chao in Tartaro ingente edidit nostrum genus, et primum eduxit in lucem. Neque enim deorum genus ante erat, quam omnia commiscuisset amor. Omnibus autem inter se confusis, prodiit Cœlum, et Oceanus, atque Terra, deorumque beatorum genus

immortale. Sic itaque nos sumus multo antiquissimi omnium deorum. Nos autem Amore esse prognatos, non pauca sunt indicio: volamus enim et adsumus amantibus. Multos enimvero formosos pueros, qui dejeraverant se nunquam morigeros fore, deflorescente jam prima ætate, nostræ potestatis munere subegerunt amatores; hic quidem coturnice dato, alter porphyrione, alius ansere, et item alius Persica ave. Omnia vero mortalibus contingunt a nobis alitibus, quæ maxima sunt. Primum quidem anni tempora nos designamus, veris, hiemis, autumni: ut serant, quando grus clangens in Libyam migrat: tunc itidem nauclero significat, ut suspenso clavo dormiat: præterea Oresti lænam contexant, ne homines, si alserit, vestibus spoliet. Miluus posthæc apparens aliud anni tempus designat, quum scilicet ovibus vernam tondere lanam tempestivum est. Deinde hirundo, quum læna jam vendenda est, et æstivum aliquod comparandum amiculum. Sumus autem vobis Ammon Delphi, Dodona, Phœbus Apollo. Ab avibus enim primum auspicati, ad omnia dehinc negotia vos confertis, ad mercatum, ad victum quærendum et ad nuptias. *Avis* item nomine censetis quæcunque ad vaticinia et futura discernenda pertinent: omen vobis *avis* est; sternutationemque vocatis *avem*; signum, *avem*; vocem, *avem*; famulum, *avem*; asinum, *avem*. Annon itaque manifesto vobis sumus fatidicus Apollo? Nos igitur si pro diis habueritis, uti poteritis pro vatibus Musis, auris, anni tempestatibus, hieme, æstate, moderato æstu: neque aufugientes considebimus sursum superbi in nubibus, quemadmodum Jupiter; sed præsentes largiemur vobismetipsis, liberis atque nepotibus

καὶ γῆ, πάντων τε θεῶν μακάρων γένος ἄφθιτον. ὧδε μὲν ἐσμὲν πολὺ πρεσβύτατοι πάντων μακάρων. ἡμεῖς δ᾽ ὡς ἐσμὲν Ἔρωτος, πολλοῖς δῆλον. πετόμεσθά τε γὰρ, καὶ τοῖσιν ἐρῶσι σύνεσμεν· πολλοὺς δὲ καλοὺς ἀπομωμοκότας παῖδας πρὸς τέρμασιν ὥρας, διὰ τὴν ἰσχὺν τὴν ἡμέτεραν, διεμήρισαν ἄνδρες ἐρασταὶ, ὁ μὲν ὄρτυγα δοὺς, ὁ δὲ πορφυρίων᾽, ὁ δὲ χῆν᾽, ὁ δὲ Περσικὸν ὄρνιν. πάντα δὲ θνητοῖς ἐστιν ἀφ᾽ ἡμῶν τῶν ὀρνίθων τὰ μέγιστα. πρῶτα μὲν ὥρας φαίνομεν ἡμεῖς ἦρος, χειμῶνος, ὀπώρας· σπείρειν μὲν, ὅταν γέρανος κρώζουσ᾽ ἐς τὴν Λιβύην μεταχωρῇ, καὶ πηδάλιον τότε ναυκλήρῳ φράζει κρεμάσαντι καθεύδειν, εἶτα δ᾽ Ὀρέστῃ χλαῖναν ὑφαίνειν, ἵνα μὴ ῥιγῶν ἀποδύῃ. ἴκτινος δ᾽ αὖ μετὰ ταῦτα φανεὶς ἑτέραν ὥραν ἀποφαίνει, ἡνίκα πεκτεῖν ὥρα προβάτων πόκον ἠρινόν· εἶτα χελιδὼν, ὅτε χρὴ χλαῖναν πωλεῖν ἤδη, καὶ ληδάριόν τι πρίασθαι. ἐσμὲν δ᾽ ὑμῖν Ἄμμων, Δελφοὶ, Δωδώνη, Φοῖβος Ἀπόλλων, ἐλθόντες γὰρ πρῶτον ἐπ᾽ ὄρνις, οὕτω πρὸς ἅπαντα τρέπεσθε, πρός τ᾽ ἐμπορίαν, καὶ πρὸς βιότου κτῆσιν καὶ πρὸς γάμον ἀνδρες, ὄρνιν τε νομίζετε πάνθ᾽ ὅσαπερ περὶ μαντείας διακρίνει· φήμη γ᾽ ὑμῖν ὄρνις ἐστί· πταρμόν τ᾽ ὄρνιθα καλεῖτε· ξύμβολον, ὄρνιν· φωνὴν, ὄρνιν· θεράποντ᾽, ὄρνιν· ὄνον, ὄρνιν. ἆρ᾽ οὐ φανερῶς ἡμεῖς ὑμῖν ἐσμὲν μαντεῖος Ἀπόλλων;

ἢν οὖν ἡμᾶς νομίσητε θεοὺς,
ἕξετε χρῆσθαι μάντεσι Μούσαις,
αὔραις, ὥραις, χειμῶνι, θέρει,
μετρίῳ πνίγει· κοὐκ ἀποδράντες
καθεδούμεθ᾽ ἄνω σεμνυνόμενοι
παρὰ ταῖς νεφέλαις, ὥσπερ χὠ Ζεύς·
ἀλλὰ παρόντες δώσομεν ὑμῖν

αὐτοῖς, παισὶν, παίδων παισὶν,
πλουθυγιείαν, εὐδαιμονίαν,
βίον, εἰρήνην, νεότητα, γέλω-
τα, χοροὺς, θαλίας, γάλα τ' ὀρνίθων.
ὥστε παρέσται κοπιᾷν ὑμῖν
ὑπὸ τῶν ἀγαθῶν·
οὕτω πλουτήσετε πάντες.

Ημ. Μοῦσα λοχμαία,
τιὸ, τιὸ, τιὸ, τιὸ, τιοτὶγξ,
ποικίλη, μεθ' ἧς ἐγὼ
νάπαισί τε, κορυφαῖσίν τ' ἐν ὀρείαις
τιὸ, τιὸ, τιὸ, τιὸ, τιοτὶγξ,
ἱζόμενος μελίας ἐπὶ φυλλοκόμου,
τιὸ, τιὸ, τιὸ, τιὸ, τιοτὶγξ,
δι' ἐμῆς γένυος ξουθῆς μελέων
Πανὶ νόμους ἱεροὺς ἀναφαίνω,
σεμνά τε Μητρὶ χορεύματ' ὀρείᾳ·
τοτοτοτοτοτοτοτοτοτοτοτοτίγξ.
ἔνθεν, ὥσπερ ἡ μέλιττα,
Φρύνιχος ἀμβροσίων
μελέων ἀπεβόσκετο καρπὸν, ἀεὶ
φέρων γλυκεῖαν ᾠδήν.
τιὸ, τιὸ, τιὸ, τιὸ, τιοτίγξ.

Χο. Εἰ μετ' ὀρνίθων τις ὑμῶν, ὦ θεαταὶ, βούλεται
διαπλέκειν ζῶν ἡδέως τολοιπὸν, ὡς ἡμᾶς ἴτω.
ὅσα γάρ ἐστιν ἐνθάδ' αἰσχρὰ, τῷ νόμῳ κρατούμενα,
ταῦτα πάντ' ἐστὶν παρ' ἡμῖν τοῖσιν ὄρνισιν καλά.
εἰ γὰρ ἐνθάδ' ἐστιν αἰσχρὸν τὸν πατέρα τύπτειν νόμῳ,

opes cum sanitate conjunctas, felicitatem, vitam, pacem, juventam, risum, choreas, festa convivia, gallinarumque lac; adeo ut satietas vobis suboritura sit præ bonorum copia: ita ditescetis omnes.

Sem. Musa silvestris, tio tio tio tio tiotinx, versicolor, quacum ego in saltibus, montiumque verticibus, tio tio tio tio tiotinx, fraxino insidens foliis comanti, tio tio tio tio tio tinx, ex ore meo tenello sacros carminum modos Pani edo, Magnæque deûm Matri montanæ, ad quos venerandas ducat choreas, totototototototototototinx; unde, velut apis, Phrynichus immortalium carminum depascebatur fructum, semper proferens suavem cantilenam, tio tio tio tio tiotinx.

Chor. Si quis vestrûm, spectatores, cum nobis avibus velit degere, jucunde vitam deinceps ut agat, ad nos veniat. Quæcunque enim hic sunt turpia, legibusque obnoxia, illa apud nos aves omnia sunt honesta. Hic enim si patrem pulsare lege sit indecorum, hoc ipsum apud nos pulchrum est, si quis ad

patrem adcurrerit, dixeritque percutiens: *Tolle calcar, si pugnas.* Si quis vero vestrûm fugitivus sit literatus, attagen iste apud nos versicolor habebitur. At si quis forte est barbarus e Phrygia æque ac Spintharus, frigilla avis hic erit e Philemonis genere: si vero quispiam servus est e Caria, quemadmodum Execestides, avos sibi procreet apud nos, et invenientur ipsi gentiles. Quod si Pisiæ filius portas prodere infamibus voluerit, perdix fiat, genuinus parentis pullus, siquidem apud nos turpe non sit perdicum more aufugere.

Sem. Taliter olores, tio tio tio tio tiotinx, commissis modulantes vocibus, simul alis concussis perstrepentes canere solent Apollinem, tio tio tio tio tiotinx, in litore insidentes ad Hebrum fluvium, tio tio tio tio tiotinx; perque ætheria nubila transit clamor, omneque ferarum genus stupefactum auscultat, fluctusque componit tranquilla serenitas; tototototototototototinx: totus autem adsonat Olympus, regesque deos capit admiratio: Olympiades vero melos Gratiæ, Musæque lætæ reclnunt, tio tio tio tio tiotinx.

Chor. Nihil est melius neque jucundius quam plumis vesti-

τοῦτ' ἐκεῖνο καλὸν ϖαρ' ἡμῖν ἐστὶν, ἤν τις τῷ ϖατρὶ
προσδραμὼν εἴπῃ παίάξας· Αἶρε πλῆκἶρον, εἰ μάχει.—
εἰ δὲ τυγχάνει τις ὑμῶν δραπέτης ἐστιγμένος,
ἀτταγᾶς οὗτος ϖαρ' ἡμῖν ϖοικίλος κεκλήσεται.
εἰ δὲ τυγχάνει τις ὢν Φρὺξ μηδὲν ἧττον Σπινθάρου,
Φρυγίλος ὄρνις ἐνθάδ' ἔσται, τοῦ Φιλήμονος γένους.
εἰ δὲ δοῦλός ἐστι καὶ Κὰρ, ὥσπερ Ἐξηκεστίδης,
φυσάτω πάππους παρ' ἡμῖν, καὶ φανοῦνται φράτορες.
εἰ δ' ὁ Πισίου ϖροδοῦναι τοῖς ἀτίμοις τὰς ϖύλας
βούλεται, ϖέρδιξ γενέσθω, τοῦ ϖατρὸς νεόττιον·
ὡς ϖαρ' ἡμῖν οὐδὲν αἰσχρόν ἐστιν ἐκπερδικίσαι.

Ημ. Τοιάνδε κύκνοι,
τιὸ, τιὸ, τιὸ, τιὸ, τιοτὶγξ
συμμιγῆ βοὴν ὁμοῦ
ϖτεροῖς κρέκοντες ἴακχον τὸν Ἀπόλλω,
τιὸ, τιὸ, τιὸ, τιὸ, τιοτὶγξ,
ὄχθῳ ἐφεζόμενοι ϖαρ' Ἕβρον ϖοταμόν.
τιὸ, τιὸ, τιὸ, τιὸ, τιοτίγξ.
διὰ δ' αἰθέριον νέφος ἦλθε βοά·
ϖτῆξε δὲ ϖοικίλα φῦλά τε θηρῶν,
κύματά τ' ἔσβεσε νήνεμος αἴθρη,
τοτοτοτοτοτοτοτοτοτοτοτοτοτίγξ·
ϖᾶς δ' ἐπεκτύπησ' Ὄλυμπος·
εἶλε δὲ θάμβος ἄνακ-
τας· Ὀλυμπιάδες δὲ μέλος Χάριτες,
Μοῦσαί τ' ἐπωλόλυξαν.
τιὸ, τιὸ, τιὸ, τιὸ, τιοτίγξ.

Χο. Οὐδὲν ἔστ' ἄμεινον, οὐδ' ἥδιον, ἢ φῦσαι ϖτερά.

αὐτίχ' ὑμῶν τῶν θεατῶν εἴ τις ἦν ὑπόπτερος,
εἶτα πεινῶν τοῖς χοροῖσι τῶν τραγῳδῶν ἤχθετο,
ἐκπτόμενος ἂν οὗτος ἠρίστησεν ἐλθὼν οἴκαδε·
κᾆτ' ἂν ἐμπλησθεὶς ἐφ' ἡμᾶς αὖθις αὖ κατέπτετο.
εἴ τε Πατροκλείδης τις ὑμῶν τυγχάνει χεζητιῶν,
οὐκ ἂν ἐξίδισεν ἐς θοἰμάτιον, ἀλλ' ἀνέπτετο,
κἀποπάρδων, κἀναπνεύσας, αὖθις αὖ κατέπτετο.
εἴ τε μοιχεύων τις ὑμῶν ἐστὶν, ὅς τις τυγχάνει,
κᾆθ' ὁρᾷ τὸν ἄνδρα τῆς γυναικὸς ἐν Βουλευτικῷ,
οὗτος ἂν πάλιν παρ' ὑμῶν πτερυγίσας ἀνέπτετο,
εἶτα βινήσας, ἐκεῖθεν αὖθις αὖ καθέζετο.
ἆρ' ὑπόπτερον γενέσθαι παντός ἐστιν ἄξιον;
ὡς Διιτρεφής γε πυτιναῖα μόνον ἔχων πτερὰ,
ᾑρέθη Φύλαρχος, εἶθ' Ἵππαρχος, εἶτ' ἐξ οὐδενὸς
μεγάλα πράττει· κἄσι νυνὶ ξουθὸς ἱππαλεκτρυών.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ, ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ, ΕΠΟΨ, ΧΟΡΟΣ, ΙΕΡΕΥΣ, ΠΟΙΗΤΗΣ, ΧΡΗΣΜΟΛΟΓΟΣ, ΜΕΤΩΝ, ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ, ΨΗΦΙΣΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ.

Πε. ΤΟΥΤΙ τοιαυτί· μὰ Δί' ἐγὼ μὲν πρᾶγμά πω
γελοιότερον οὐκ εἶδον οὐδεπώποτε.
Ευ. ἐπὶ τῷ γελᾷς;
Πε. ἐπὶ τοῖσι σοῖς ὠκυπτέροις.
οἶσθ' ᾧ μάλιστ' ἔοικας ἐπτερωμένος;
εἰς εὐτέλειαν χηνὶ συγγεγραμμένῳ.
Ευ. σὺ δὲ κοψίχῳ γε σκάφιον ἀποτετιλμένῳ.
Πε. ταυτὶ μὲν ᾐκάσμεσθα κατὰ τὸν Αἰσχύλον·
ΤΑ Δ' ΟΥΧ ΥΠ' ΑΛΛΩΝ, ΑΛΛΑ ΤΟΙΣ ΑΥΤΩΝ ΠΤΕΡΟΙΣ.

rier atque avem esse Nam, ne longe abeam, si quis e vobis spectatoribus esset alatus, atque esuriens tragœdorum choris ægre impatienterque adsisteret, is evolaret, et domum reversus pranderet, deinde saturatus ad nos iterum revolaret: et si quis e vobis Patroclides forte cacaturiret, non ille pallium contaminaret, sed alio avolaret, et postquam pepedisset, spiritumque recepisset, iterum devolaret. Tum si quis vestrûm, quisquis ille sit, cum aliena rem haberet uxore, videretque maritum mulieris in gradibus senatoriis, iste itidem hinc a vobis, motis alis avolaret, et postquam futuisset, illinc rursus in suam sedem huc se referret. Nonne igitur alatum esse quantivis est preti? Etenim Diitrephes, vimineas qui tantum habet alas, creatus est Tribus præfectus, deinde equitum magister, deinde ex nullius momenti homine magnus evasit et fortunatus: et nunc flavus est et Equigallus.

PISTHETÆRUS, EUELPIDES, EPOPS, CHORUS, SACERDOS, POETA, FATIDICUS, METO, INSPECTOR, LEGISLATOR.

Pisth. Ista quidem sic se habent: at, ita me Jupiter amet, haud ego rem magis ridiculam vidi unquam.

Euel. Quid rides?

Pisth. Tuas pennas. Scin' cui alatus maxime sis adsimilis? rudibus lineis anseri depicto.

Euel. Tu autem merulæ caput in orbem deplumatæ.

Pisth. Istis quidem adsimulati sumus, idque, ut ait Æschylus, *non alienis, sed nostris ipsorum pennis.*

Ep. Age jam nunc quid faciendum?

Pisth. Primum nomen urbi imponendum est, magnum aliquod atque illustre: deinde diis sacra facienda.

Euel. Ita mihi quoque videtur.

Ep. Age videam, quid nostræ nominis erit urbi?

Pisth. Vultisne conspicuo illo et a Lacedæmone sumto Spartæ nomine vocemus ipsam?

Euel. Hercules! Spartam nomen ut ego imponam urbi meæ? ne grabato quidem sparteos funiculos, si modo junceos habeam.

Pisth. Quodnam igitur illi nomen imponemus?

Euel. Istinc desumtum, ex nubibus et sublimibus regionibus, amplum quid valde.

Pisth. Vin' Nubicuculiam?

Ep. Iu, Iu! Pulchrum revera et magnificum invenisti nomen.

Euel. Numquid hæc est illa Nubicuculia, ubi multæ sunt illæ Theagenis opes, et Æschinis omnes?

Pisth. Optimum quidem est, ut hanc eam esse dicas, aut campum Phlegræum, ubi terrigenas Gigantas jactabundi dii superarunt.

Puel. Splendida prorsus est hæc urbs. Quis vero deus tutelam habebit urbis? cuinam texemus peplum?

Pisth. Quidni sinamus Urbanam Minervam præsidem esse urbis?

Euel. Qui vero possit urbs bene esse morata, ubi dea femi-

Επ. ἄγε δὴ τί χρὴ δρᾶν;
Πε. πρῶτον ὄνομα τῇ πόλει
θέσθαι τι μέγα καὶ κλεινόν· εἶτα τοῖς θεοῖς
θῦσαι μετὰ τοῦτο.
Ευ. ταῦτα κἀμοὶ ξυνδοκεῖ.
Επ. φέρ' ἴδω, τί δ' ἡμῖν τοὔνομ' ἔσται τῇ πόλει;
Πε. βούλεσθε τὸ μέγα τοῦτο τοὐκ Λακεδαίμονος,
Σπάρτην ὄνομα καλῶμεν αὐτήν;
Ευ. Ἡράκλεις.
Σπάρτην γὰρ ἂν θείμην ἐγὼ τῇ 'μῇ πόλει;
οὐδ' ἂν χαμεύνῃ, πάνυ γε κειρίαν ἔχων.
Πε. τι δῆτ' ὄνομ' αὐτῇ θησόμεσθ';
Ευ. ἐντευθενὶ
ἐκ τῶν νεφελῶν, καὶ τῶν μετεώρων χωρίων,
χαῦνόν τι πάνυ.
Πε. βούλει ΝΕΦΕΛΟΚΟΚΚΥΓΙΑΝ;
Επ. ἰοὺ, ἰού·
καλὸν σύ γ' ἀτεχνῶς καὶ μέγ' εὗρες τοὔνομα.
Ευ. ἆρ' ἐστὶν αὕτη γ' ἡ Νεφελοκοκκυγία,
ἵνα καὶ τὰ Θεαγένους τὰ πολλὰ χρήματα,
τά τ' Αἰσχίνου γ' ἅπαντα;
Πε. καὶ λῷστον μὲν, ἢ
τὸ Φλέγρας πεδίον, ἵν' οἱ θεοὶ τοὺς Γηγενεῖς
ἀλαζονευόμενοι καθυπερηκόντισαν.
Ευ. λιπαρὸν τὸ χρῆμα τῆς πόλεως. τίς δαὶ θεὸς
πολιοῦχος ἔσται; τῷ ξανοῦμεν τὸν πέπλον;
Πε. τί δ' οὐκ Ἀθηναίαν ἐῶμεν Πολιάδα;
Ευ. καὶ πῶς ἂν ἔτι γένοιτ' ἂν εὔτακτος πόλις,

ὕπου θεὸς, γυνὴ γεγονυῖα, πανοπλίαν
ἕστηκ' ἔχουσα, Κλεισθένης δὲ κερκίδα;
Πε. τίς δ' αὖ καθέξει τῆς πόλεως τὸ Πελαργικόν;
Επ. ὄρνις ἀφ' ἡμῶν τοῦ γένους τοῦ Περσικοῦ,
ὅσπερ λέγεται δεινότατος εἶναι πανταχοῦ
Ἄρεος νεοττός.
Ευ. ὦ νεοττὲ δέσποτα.
ὡς δ' ὁ θεὸς ἐπιτήδειος οἰκεῖν ἐπὶ πετρῶν.
Πε. ἄγε νυν, σὺ μὲν βάδιζε πρὸς τὸν ἀέρα,
καὶ τοῖσι τειχίζουσι παραδιακόνει,
χάλικας παραφόρει, πηλὸν ἀποδὺς ὄργασον,
λεκάνην ἀνένεγκε, κατάπεσ' ἀπὸ τῆς κλίμακος,
φύλακας κατάστησαι, τὸ πῦρ ἔγκρυπτ' ἀεὶ,
κωδωνοφορῶν περίτρεχε, καὶ κάθευδ' ἐκεῖ·
κήρυκε δὲ πέμψον, τὸν μὲν εἰς θεοὺς ἄνω,
ἕτερον δ' ἄνωθεν αὖ παρ' ἀνθρώπους κάτω,
κᾀκειθεν αὖθις παρ' ἐμέ.
Ευ. σὺ δέ γ' αὐτοῦ μένων
οἴμωζε παρ' ἔμ'.
Πε. ἴθ', ὦ 'γάθ', οἷ πέμπω σ' ἐγώ.
οὐδὲν γὰρ ἄνευ σοῦ τῶνδ', ἃ λέγω, πεπράξεται.
ἐγὼ δ', ἵνα θύσω τοῖσι καινοῖσιν θεοῖς,
τὸν ἱερέα πέμψοντα τὴν πομπὴν καλῶ.
παῖ, παῖ, τὸ κανοῦν αἴρεσθε καὶ τὴν χέρνιβα.
Χο. ὁμοῤῥοθῶ, συνθέλω,
συμπαραινέσας ἔχω,
προσόδια μεγάλα
σεμνὰ προσιέναι θεοῖσιν·

na integram armaturam habet, Clisthenes autem radium textorium?

PISTH. Quis autem murum urbis Pelargicum obtinebit?

EP. Ales hinc e nobis origine Persica, qui ubique dicitur acerrimus esse Martis pullus.

PUEL. O pulle domine! ut idoneus erit ille deus ad incolendas petras!

PISTH. Agedum tu vade ad aërem, illisque, qui murum exstruunt, ministeria præstato: cæmenta adporta, lutumque nudus macera, pelvim fer sursum, de scala decide, custodes constitue, ignem absconde semper, cum tintinnabulo circumcursita, atque ibi dormi: præcones mitte, unum ad deos sursum, alterumque desuper ad homines deorsum, indeque rursus ad me.

PUEL. Tu vero hic remanens, per me licet, plora.

PISTH. I, ô bone, eo quo te mitto: nihil enim eorum, quæ dixi, sine te geretur. Ego vero, ut sacra peragam novis diis, sacerdotem, qui pompam ducat, vocabo. Heus puer, puer, canistrum afferte et gutturnium.

CHOR. Sociam operam conjungo, consentio, adhortor, supplicationes magnificæ et splendidæ ut fiant diis; in-

superque ad persolvendas gratias victima quæpiam simul ut immoletur. Eat, eat Pythii carminis clamor in honorem Dei, et concinat Chæris cantilenam.

Pisth. Desine tu inflare tibiam. O Hercules! quid illud erat rei? Ita me Jupiter amet, ego multa quum viderim et admiranda, nondum usque adhuc corvum vidi capistratum.

Ep. Sacerdos, hoc age, operare diis novis.

Sac. Faciam hercle. Sed ubi ille, qui canistrum tenet? Veneramini Vestam avicularem, miluumque Larem, et alites Olympios atque Olympias cunctos et cunctas.

Chor. O accipiter, tutela Suni, salve Rex Pelargice.

Sac. Cycnumque Pythium et Delium, Latonamque coturnicem ingentem, et Dianam acalanthidem.

Pisth. Non amplius Colænis dicatur, sed acalanthis Diana.

Sac. Et frigillam Sabaziam, struthumque, Magnam Matrem deûm hominumque.

Chor. Cybebe domina, struthe, mater Cleocriti, da Nubicuculiensibus sanitatem et salutem, ipsis, sociisque Chiis.

Pisth. Chii sane me delectant, ubique adjuncti.

Sac. Heroesque et aves, heroumque natos, et porphyrionem,

ἅμα δὲ προσέτι χάριτος ἕνεκα
προβατόν τι θύειν.
ἴτω, ἴτω, ἴτω δὲ Πυθιὰς βοὰ τῷ θεῷ·
συνᾳδέτω δὲ Χαῖρις.

Πε. παῦσαι σὺ φυσῶν. Ἡράκλεις, τουτὶ, τί ἦν
τουτί; μὰ Δί' ἐγὼ πολλὰ δὴ καὶ δείν' ἰδὼν,
οὔπω κόρακ' εἶδον ἐμπεφορβιωμένον.

Επ. ἱερεῦ, σὸν ἔργον, θύε τοῖς καινοῖς θεοῖς.

Ιε. δράσω τάδ'. ἀλλὰ ποῦ 'στὶν ὁ τὸ κανοῦν ἔχων;
εὔχεσθε τῇ Ἑστίᾳ τῇ ὀρνιθείῳ,
καὶ τῷ ἰκτίνῳ τῷ ἑστιούχῳ,
καὶ ὄρνισιν Ὀλυμπίοις καὶ Ὀλυμπίῃσι
πᾶσι καὶ πάσῃσιν.

Χο. ὦ Σουνιέρακε, χαῖρ' ἄναξ Πελαργικέ.

Ιε. καὶ κύκνῳ Πυθίῳ καὶ Δηλίῳ,
καὶ Λητοῖ Ὀρτυγομήτρᾳ,
καὶ Ἀρτέμιδι Ἀκαλανθίδι.

Πε. οὐκέτι Κολαινὶς, ἀλλ' Ἀκαλανθὶς Ἄρτεμις.

Ιε. καὶ φρυγίλῳ Σαβαζίῳ,
καὶ στρουθῷ, Μεγάλῃ
Μητρὶ θεῶν καὶ ἀνθρώπων.

Χο. δέσποινα Κυβέλη, στροῦθε, μῆτερ Κλεοκρίτου,
διδόναι Νεφελοκοκκυγιεῦσιν
ὑγιείαν καὶ σωτηρίαν,
αὐτοῖσι καὶ Χίοισι.

Πε. Χίοισιν ἥσθην πανταχοῦ προσκειμένοις.

Ιε. καὶ ἥρωσι, καὶ ὄρνισι, καὶ ἡρώων παισὶ,
καὶ πορφυρίωνι, καὶ πελεκᾶντι,

καὶ πελεκίνῳ, καὶ φλέξιδι,
καὶ τέτρακι, καὶ ταῶνι,
καὶ ἐλεᾷ, καὶ βάσκᾳ,
καὶ ἐλασᾷ, καὶ ἐρωδιῷ,
καὶ καταράκτῃ, καὶ μελαγκορύφῳ
καὶ αἰγιθάλλῳ—

Πε. παῦ' ἐς κόρακας· παῦσαι καλῶν, ἰοὺ, ἰού.
ἐπὶ ποῖον, ὦ κακόδαιμον, ἱερεῖον καλεῖς
ἁλιαιέτους, καὶ γῦπας; οὐχ ὁρᾷς, ὅτι
ἴκτινος εἷς ἂν τοῦτό γ' οἴχοιθ' ἁρπάσας;
ἄπελθ' ἀφ' ἡμῶν καὶ σὺ, καὶ τὰ στέμματα·
ἐγὼ γὰρ αὐτὸς τουτογὶ θύσω μόνος.

Ιε. εἶτ' αὖθις αὖτ' ἄρα σοι
δεῖ με δεύτερον μέλος
χέρνιβι θεοσεβὲς
ὅσιον ἐπιβοᾷν, καλεῖν δὲ
μάκαρας, ἕνα τινὰ μόνον, εἴπερ
ἱκανὸν ἕξετ' ὄψον.
τὰ γὰρ παρόντα θύματ' οὐδὲν ἄλλο πλὴν
γένειόν ἐστι καὶ κέρατα.

Πε. θύοντες εὐξώμεσθα τοῖς πτερίνοις θεοῖς.

Πο. Νεφελοκοκκυγίαν τὰν εὐδαίμονα
κλῇσον, ὦ Μοῦσα,
τεαῖς ἐν ὕμνων ᾠδαῖς.

Πε. τουτὶ τί τὸ πρᾶγμα, ποδαπόν; εἴπ' ἐμοὶ, τίς εἶ;

Πο. ἐγὼ μελιγλώσσων ἐπέων ἱεὶς ἀοιδὰν,
Μουσάων θεράπων
ὀτρηρὸς, κατὰ τὸν Ὅμηρον.

et pelicanum, phlexidemque, tetracem, pavonem, eleam, bascam, elasam, ardeam, falconem, ficedulam et parum.

Pisth. Desine; in malam rem; desine clamare. Heu, heu! ad qualem, miserrime, victimam vocas nisos et vulturios? nonne vides vel unum miluum istuc omne abripere posse? aufer te hinc tuasque infulas: ipsus enim hæc sacra solus peragam.

Sac. Ergo alterum rursus ad gutturnium tibi me oportet accinere carmen, pium sanctumque, et invocare deos, unum aliquem solummodo, si modo satis habebitis cibi. Has enim, quæ adsunt, victimas nihil aliud esse dicas, quam barbam et cornua.

Pisth. Sacra facientes veneremur volucres deos.

Poet. Nubicuculiam illam fortunatam celebra, Musa, tuis hymnorum cantibus.

Pisth. Quid hoc rei est? undenam? dic mihi, quis es?

Poet. Is ego sum, qui mellifluorum carminum fundo cantus, Musarum famulus expeditus, secundum Homerum.

Pisth. Ergone servus quum sis, comam alis?

Poet. Non ita est: verum omnes sumus nos poëtæ Musarum famuli expediti, secundum Homerum.

Pisth. Non temere est ergo, quod lacerum habes amiculum. Sed, ô poëta, quis te huc adegit furor?

Poet. Carmina confeci in Nibicuculiam vestram, dithyrambosque multos et elegantes, virginaliaque cantica, quæ Simonideis etiam æquiparentur.

Pisth. Quando fecisti tu ea, et a quo tempore?

Poet. Jamdudum equidem, jamdudum hanc urbem concelebro.

Pisth. Nonne ego hoc ipso in articulo nominalia urbis sacra facio, et nomen, tanquam puerulo, nunc primum ei imposui?

Poet. Sed est celerrima Musarum fama, qualis equorum micans pernicitas. Tu vero pater, Ætnæ conditor, divinorum honorum cognominis, largire mihi, quodcunque tuo tibi capite adnuens velis propitius dare mihi.

Pisth. Istuc nobis malum hominis facesset negotia, nisi defungamur, quidpiam illi dantes. Heus tu, qui sagum habes et tunicam, illud exue, et da lepido poëtæ. En tibi sagum: prorsus enim mihi frigere videris.

Poet. Donum quidem hocce lubens accipit mea Musa: tu vero animo tuo percipe hos Pindari versus—

Πε. ἔπειτα δῆτα δοῦλος ὢν κόμην ἔχεις;
Πο. οὔκ· ἀλλὰ πάντες ἐσμὲν οἱ διδάσκαλοι
Μουσάων θεράποντες
ὀτρηροὶ, κατὰ τὸν Ὅμηρον.
Πε. οὐκ ἐτὸς ὀτρηρὸν καὶ τὸ ληδάριον ἔχεις.
ἀτὰρ, ὦ ποιητὰ, κατὰ τί δεῦρ' ἀνεφθάρης;
Πο. μέλη πεποίηκ' ἐς τὰς Νεφελοκοκκυγίας
τὰς ὑμετέρας, κύκλιά τε πολλὰ καὶ καλὰ,
καὶ παρθενεῖα, καὶ κατὰ τὰ Σιμωνίδου.
Πε. ταυτὶ σὺ πότ' ἐποίησας; ἀπὸ ποίου χρόνου;
Πο. πάλαι, πάλαι δὴ τήνδ' ἐγὼ κλῄζω πόλιν.
Πε. οὐκ ἄρτι θύω τὴν δεκάτην ταύτης ἐγώ;
καὶ τοὔνομ', ὥσπερ παιδίῳ, νῦν δὴ 'θέμην.
Πο. ἀλλά τις ὠκεῖα Μουσάων φάτις,
οἷά περ ἵππων ἀμαρυγά.
σὺ δ', ὦ πάτερ κτίστορ Αἴτνας,
ζαθέων ἱερῶν ὁμώνυμε,
δὸς ἐμὶν, ὅ τι περ
τεᾷ κεφαλᾷ θέλεις
πρόφρων δόμεν ἐμὶν, τεΐν.
Πε. τουτὶ παρέξει τὸ κακὸν ἡμῖν πράγματα,
εἰ μή τι τούτῳ δόντες ἀποφευξούμεθα.
οὗτος, σὺ μέντοι σπολάδα καὶ χιτῶν' ἔχεις,
ἀπόδυθι, καὶ δὸς τῷ ποιητῇ τῷ σοφῷ.
ἔχε τὴν σπολάδα· πάντως δ' ἐμοὶ ῥιγῶν δοκεῖς.
Πο. τόδε μὲν οὐκ ἀέκουσα φίλα
Μοῦσα δῶρον δέξεται·
τὺ δὲ τεᾷ φρενὶ μάθε

Πινδάρειον ἔπος·---
Πε. ἄνθρωπος ἡμῶν οὐκ ἀπαλλαχθήσεται.
Πο. Νομάδεσσι γὰρ ἐν Σκύθαις
ἀλᾶται Στράτων,
ὃς ὑφαντοδόνητον ἔσθος οὐ πέπαται.
ἀκλεὴς δ' ἔβα σπολὰς ἄνευ χιτῶνος.
σύνες, ὅ τοι λέγω ;
Πε. ξυνῆχ', ὅτι βούλει τὸν χιτωνίσκον λαβεῖν.
ἀπόδυθι· δεῖ γὰρ τὸν ποιητὴν ὠφελεῖν.
ἄπελθε τουτονὶ λαβών.
Πο. ἀπέρχομαι,
κᾆς τὴν πόλιν γ' ἐλθὼν ποιήσω δὴ ταδί·
κλῇσον, ὦ χρυσόθρονε, τὰν
τρομερὰν, κρυεράν·
νιφόβολα πεδία, πολύσπορά τ'
ἤλυθον· ἀλαλάν.
Πε. νὴ τὸν Δί' ἀλλὰ γὰρ πέφευγας ταυταγὶ
τὰ κρυερὰ, τονδὶ τὸν χιτωνίσκον λαβών.
τουτὶ μὰ Δί' ἐγὼ τὸ κακὸν οὔποτ' ἤλπισ' ἂν,
οὕτω ταχέως τοῦτον πεπύσθαι τὴν πόλιν.
αὖθις σὺ περιχώρει λαβὼν τὴν χέρνιβα.
Ιε. εὐφημί' ἔστω.
Χρ. μὴ κατάρξῃ τοῦ τράγου.
Πε. σὺ δ' εἶ τίς ;
Χρ. ὅστις ; χρησμολόγος.
Πε. οἴμωζέ νυν.
Χρ. ὦ δαιμόνιε, τὰ θεῖα μὴ φαύλως φέρε·
ὡς ἐστὶ Βάκιδος χρησμὸς ἄντικρυς λέγων

Pisth. Importunus iste a nobis non discedet.

Poet. *Nomades enim inter Scythas palatur Straton, qui textilem vestem non possidet; indecorum autem venit sagum sine tunica.* Intellige quid dicam.

Pisth. Intelligo, nempe tunicam accipere te velle. Exue tu: poëtæ enim benefacere oportet. Hanc sume et abi.

Poet. Abeo, atque hinc digressus carmina hæc in urbem vestram componam. Concelebra, ô Apollo aureo sedens in solio, tremulam hanc et frigidam urbem: in campos nive conspersos fertilesque veni: alalan.

Pisth. Hercle enimvero istos effugisti frigidos campos, accepta hac tunica. Haud pol ego malum hoc unquam sperassem, ut ille tam cito quicquam inaudiret de urbe nostra. Rursus tu circumi sumto gutturnio.

Sac. Favete linguis.

Fat. Ne immola hircum.

Pisth. Tu vero quis es?

Fat. Quis sim? fatidicus.

Pisth. Itaque nunc plora.

Fat. O bone, res divinas ne contemtui habeas: namque Bacidis exstat vaticinium, quod manifesto respicit ad Nubicuculliam.

Pisth. Cur ergo de eo certiorem me non fecisti, antequam ego hanc urbem conderem?

Fat. Divinum me impedivit numen.

Pisth. Sed nihil obstat, quin ista carmina audiamus.

Fat. *At quando incoluerint lupi canæque cornices eodem in loco Corinthum inter et Sicyonem—*

Pisth. Quid mihi, quæso, cum Corinthiis est?

Fat. Obscure per illud Bacis indicavit aërem. *Primum Pandoræ faciendum est albi velleris ariete: quique meorum primus venerit carminum interpres, illi donanda vestis pura, et calcei novi—*

Pisth. Estne istic scriptum, de calceis?

Fat. Hem specta, eccum libellum. *Phialaque insuper est danda, et extis ei implenda manus—*

Pisth. Etiamne istic scriptum exta esse danda?

Fat. Hem specta, eccum libellum. *Siquidem illa, divine juvenis, confeceris, uti præcipio, aquila in nubibus eris; ni vero dederis, neque turtur eris, neque aquila, nec picus.*

Pisth. Ista etiam istic insunt scripta?

Fat. Hem specta, eccum libellum.

Pisth. Neutiquam igitur simile est illud oraculum isti, quod egomet mihi ex Apollinis vaticiniis descripsi: *Quum vero homo invocatus venerit, ineptus ostentator, et sacra facientibus odio erit, extorumque partem sibi flagitabit, tunc demum verberibus ipsi latera contundere oportet---*

εἰς τὰς Νεφελοκοκκυγίας.
Πε. κᾆπειτα πῶς
ταῦτ' οὐκ ἐχρησμολόγεις σὺ, πρὶν ἐμὲ τὴν πόλιν
τήνδ' οἰκίσαι;
Χρ. τὸ θεῖον ἐνεπόδιζέ με.
Πε. ἀλλ' οὐδὲν οἷον ἔστ' ἀκοῦσαι τῶν ἐπῶν.
Χρ. 'Αλλ' ὅταν οἰκήσωσι λύκοι πολιαί τε κορῶναι
ἐν ταυτῷ τὸ μεταξὺ Κορίνθου καὶ Σικυῶνος---
Πε. τί οὖν προσήκει δῆτ' ἐμοὶ Κορινθίων;
Χρ. ᾐνίξαθ' ὁ Βάκις τοῦτο πρὸς τὸν ἀέρα.
πρῶτον Πανδώρᾳ θῦσαι λευκότριχα κριόν·
ὃς δέ κ' ἐμῶν ἐπέων ἔλθῃ πρώτιστα προφήτης,
τῷ δόμεν ἱμάτιον καθαρὸν, καὶ καινὰ πέδιλα---
Πε. ἔνεστι καὶ τὰ πέδιλα;
Χρ. λαβὲ τὸ βιβλίον.
καὶ φιάλην δοῦναι, καὶ σπλάγχνων χεῖρ' ἐπιπλῆσαι---
Πε. καὶ σπλάγχνα διδόναι 'νεστι;
Χρ. λαβὲ τὸ βιβλίον.
κᾂν μὲν, θέσπιε κοῦρε, ποιῇς ταῦθ', ὡς ἐπιτέλλω,
αἰετὸς ἐν νεφέλῃσι γενήσεαι· αἰ δέ κε μὴ δῷς,
οὐκ ἔσει οὐ τρυγὼν, οὐδ' αἰετὸς, οὐ δρυκολάπτης.
Πε. καὶ ταῦτ' ἔνεστ' ἐνταῦθα;
Χρ. λαβὲ τὸ βιβλίον.
Πε. οὐδὲν ἄρ' ὅμοιος ἔσθ' ὁ χρησμὸς τουτῳΐ,
ὃν ἐγὼ παρὰ τἀπόλλωνος ἐξεγραψάμην.
Αὐτὰρ ἐπὴν ἄκλητος ἰὼν ἄνθρωπος ἀλαζὼν
λυπῇ θύοντας, καὶ σπλαγχνεύειν ἐπιθυμῇ,
δὴ τότε χρὴ τύπτειν αὐτὸν πλευρῶν τὸ μεταξὺ---

Χρ. οὐδὲν λέγειν οἶμαί σε.
Πε. λαβὲ τὸ βιβλίον.
καὶ φείδου μηδὲν, μηδ᾽ αἰετοῦ ἐν νεφέλῃσι,
μήτ᾽ ἢν Λάμπων ᾖ, μήτ᾽ ἢν ὁ μέγας Διοπείθης.
Χρ. καὶ ταῦτ᾽ ἔνεστ᾽ ἐνταῦθα;
Πε. λαβὲ τὸ βιβλίον.
οὐκ εἶ θύραζ᾽ ἐς κόρακας;
Χρ. οἴμοι δείλαιος.
Πε. οὔκουν ἑτέρωσε χρησμολογήσεις ἐκτρέχων;
Με. ἥκω παρ᾽ ὑμᾶς---
Πε. ἕτερον αὖ τουτὶ κακόν.
τί δ᾽ αὖ σὺ δράσων; τίς δ᾽ ἰδέα βουλήματος;
τίς ἡ ᾽πίνοια; τίς ὁ κόθορνος τῆς ὁδοῦ;
Με. γεωμετρῆσαι βούλομαι τὸν ἀέρα
ὑμῖν, διελεῖν τε κατὰ γύας.
Πε. πρὸς τῶν θεῶν,
σὺ δ᾽ εἶ τίς ἀνδρῶν;
Με. ὅστις εἴμ᾽ ἐγώ; Μέτων,
ὃν οἶδεν Ἑλλὰς, χὠ Κολωνός.
Πε. εἴπ᾽ ἐμοὶ,
ταυτὶ δέ σοι τί ἐστι;
Με. κανόνες ἀέρος.
αὐτίκα γὰρ ἀήρ ἐστι τὴν ἰδέαν ὅλος
κατὰ πνιγέα μάλιστα. προσθεὶς οὖν ἐγὼ
τὸν κανόν᾽ ἄνωθεν τουτονὶ τὸν καμπύλον,
ἐνθεὶς διαβήτην---μανθάνεις;
Πε. οὐ μανθάνω.
Με. ὀρθῷ μετρήσω κανόνι, προστιθεὶς, ἵνα

Fat. Equidem te nugas dicere arbitror.

Pisth. Hem specta, eccum libellum. *Nec parce quicquam, nec aquilæ in nubibus, neque si vel Lampon fuerit, magnusve Diopithes.*

Fat. Ista etiam istic insunt scripta?

Pisth. Hem specta, eccum libellum. Non foras abibis in maximam malam crucem?

Fat. Væ mihi misero!

Pisth. Non tu hinc te alio proripies oracula enarratum?

Met. Ad vos venio---

Pisth. Ecce aliud iterum hocce malum. Quam vero ob causam tu huc ades? quæ consili ratio? quod institutum? cur ad hoc te iter accinxisti?

Met. Dimetiri vobis aërem volo, non secus atque terram solent geometræ, et in jugera dirimere.

Pisth. Per deos quæso, quis tu homo es?

Met. Quis ego sim? Meto, quem novit Græcia omnis et Colonus.

Pisth. Dic sodes, quid illud vero rei habes?

Met. Regulas aëris. Ut enim verbo dicam, totus aër forma maxime consimilis est furno; ego igitur adposita sursum hac ipsa curva regula, impositoque circino---intelligisne?

Pisth. Non sane.

Met. Rectam admovebo regulam, dimetiarque, ita ut cir-

culus exsistat tibi quadratus, inque medio forum: eo autem ducant undique viæ rectæ, ad ipsum illud medium, sicut a Sole, qui ipse rotundus est, recti quaquaversum radii refulgent.

PISTH. Hem homo Thaletis instar sapiens! Meto---

MET. Quid me vis?

PISTH. Scin', quam te amem? atque si mihi obsequeris, hinc ocius te amove.

MET. Quid enim est periculi?

PISTH. Sicuti Lacedæmone peregrini hinc expelluntur, frequentesque per urbem infligi occeperunt plagæ.

MET. Num orta est inter vos seditio?

PISTH. Non edepol istuc.

MET. Sed qui vero?

PISTH. Communi consensu male mulcare omnes jactatores visum est.

MET. Itaque hercle me hinc subducam.

PISTH. Et vero haud scio an celeri fuga verbera sis evitaturus: hæc enim ecce e propinquo tibi impendent.

MET. Væ mihi misero!

PISTH. Nonne jamdudum id tibi dicebam? non tuo te modulo metieris, atque alio recipies?

INS. Ubi sunt hospitum patroni?

PISTH. Quis hic Sardanapalus est?

INS. Inspector huc venio, fabæ sorte electus, ad Nubicuculiam.

ὁ κύκλος γένηταί σοι τετράγωνος· κᾀν μέσῳ
ἀγορά· φέρουσαι δ᾽ ὦσιν εἰς αὐτὴν ὁδοὶ
ὀρθαὶ πρὸς αὐτὸ τὸ μέσον, ὥσπερ τἀστέρος,
αὐτοῦ κυκλοτέρους ὄντας, ὀρθαὶ πανταχῇ
ἀκτῖνες ἀπολάμπουσιν.
Πε. ἄνθρωπος Θαλῆς,
Μέτων---
Με. τί ἐστιν;
Πε. οἶσθ᾽ ὁτιὴ φιλῶ σ᾽ ἐγώ;
κᾀμοὶ πιθόμενος ὑπαποκίνει τῆς ὁδοῦ.
Με. τί δ᾽ ἐστὶ δεινόν;
Πε. ὥσπερ ἐν Λακεδαίμονι,
ξενηλατοῦνται, καὶ κεκίνηνταί τινες
πληγαὶ συχναὶ κατ᾽ ἄστυ.
Με. μῶν στασιάζετε;
Πε. μὰ τὸν Δί᾽ οὐ δῆτ᾽.
Με. ἀλλὰ πῶς;
Πε. ὁμοθυμαδὸν
σποδεῖν ἅπαντας τοὺς ἀλαζόνας δοκεῖ.
Με. ὑπάγοιμι γὰρ ἄν γε, νὴ Δί᾽.
Πε. ὡς οὐκ οἶδ᾽ ἄρ᾽, εἰ
φθαίης ἄν· ἐπίκεινται γὰρ ἐγγὺς αὑταιί.
Με. οἴμοι κακοδαίμων.
Πε. οὐκ ἔλεγον ἐγὼ πάλαι;
οὐκ ἀναμετρήσεις σαυτὸν ἀπιὼν ἀλλαχῇ;
Επ. ποῦ Πρόξενοι;
Πε. τίς ὁ Σαρδανάπαλος οὑτοσί;
Επ. Ἐπίσκοπος ἥκω δεῦρο, τῷ κυάμῳ λαχὼν,

ἐς τὰς Νεφελοκοκκυγίας.
Πε. Ἐπίσκοπος;
ἔπεμψε δὲ τίς σε δεῦρο;
Επ. φαῦλον βιβλίον
Τελέου.
Πε. τί; βούλει δῆτα, τὸν μισθὸν λαβὼν,
μὴ πράγματ' ἔχειν, ἀλλ' ἀπιέναι;
Επ. νὴ τοὺς θεούς·
ἐκκλησιάσαι δ' οὖν ἐδεόμην οἴκοι μένων.
ἔστιν γὰρ ἃ δι' ἐμοῦ πέπρακται Φαρνάκῃ.
Πε. ἄπιθι λαβών· ἔστιν δ' ὁ μισθὸς οὑτοσί.
Επ. τουτὶ τί ἦν;
Πε. ἐκκλησία περὶ Φαρνάκου.
Επ. μαρτύρομαι τυπτόμενος, ὢν Ἐπίσκοπος.
Πε. οὐκ ἀποσοβήσεις; οὐκ ἀποίσεις τὼ κάδω;
οὐ δεινά; καὶ πέμπουσιν ἤδη 'πισκόπους
ἐς τὴν πόλιν, πρὶν καὶ τεθῦσθαι τοῖς θεοῖς.
Ψη. Ἐὰν ὁ Νεφελοκοκκυγιεὺς τὸν Ἀ-
θηναῖον ἀδικῇ---
Πε. τουτὶ τί ἐστιν αὖ κακὸν τὸ βιβλίον;
Ψη. ψηφισματοπώλης εἰμὶ, καὶ νόμους νέους
ἥκω παρ' ὑμᾶς δεῦρο πωλήσων.
Πε. τὸ τί;
Ψη. Χρῆσθαι Νεφελοκοκκυγιέας καὶ τοῖσδε τοῖς
μέτροισι, καὶ σταθμοῖσι, καὶ ψηφίσμασι,
καθάπερ Ὀλοφύξιοι.
Πε. σὺ δέ γ' οἷσί περ Ὀτοτύξιοι χρήσει τάχα.
Ψη. οὗτος, τί πάσχεις;

PISTH. Inspector? quis vero te huc misit?

INS. Improbus libellus Teleæ.

PISTH. Quid? Vin' ergo, accepta mercede, carere molestia, atque abire?

INS. Perquam lubenter, ita me dii deæque ament. Quippe concioni oportebat me adfuisse domi manentem: sunt enim nonnulla a me in rem Pharnacis confecta.

PISTH. Amove te, accepta mercede: est autem ea hæcce.

INS. Quid rei est istuc?

PISTH. Habita super Pharnace concio.

INS. Antestor me verberatum, qui Inspector sum.

PISTH. Non te proripies? non auferes judiciarias tuas urnas? nonne hæc sunt intolerabilia? et mittunt jam Inspectores in hanc urbem, antequam sacra diis facta fuerint.

LEG. *Si vero Nubicuculiensis Atheniensem læserit---*

PISTH. Quid istuc iterum est mali libelli?

LEG. Decretorum populi venditor sum, novasque leges ad vos huc venio venditurus.

PISTH. Quid autem?

LEG. *Utuntor Nubicuculienses iisdem mensuris, ponderibus et legibus, quibus Olophyxii.*

PISTH. Tu vero vapulans jam mox illis uteris, quibus Ototyxii.

LEG. Heus quid agis?

PISTH. Nonne tu hinc tuas leges auferes? acerbas ego tibi hodie leges ostendam.

INS. Arcesso Pisthetærum injuriarum in Munychionem mensem.

PISTH. Itane vero? etiamnum tu hic stabas?

LEG. *Si vero quis expellat magistratus, neque recipiat secundum præscriptum edicti in columna—*

PISTH. Væ mihi misero! Tune etiam hic eras adhuc?

INS. Disperdam te, et dicam tibi decem millium drachmarum scribo.

PISTH. Ego vero tuas urnas comminuam.

INS. Meministin' ut olim publicam columnam vesperi concacasti.

PISTH. Ehodum, aliquis illum comprehendat. Heus tu, non manebis?

SAC. Hinc nos præpropere digrediamur, hircum intus diis sacrificaturi.

SEM. Jam nunc mihi cuncta adspicienti, cunctaque regenti mortales omnes sacra facient votivis precibus. Universam enim terram inspicio, et conservo bene florentes fructus, interimens omnigenum genera animalium, quæ omnia in terra ex calyce progerminantia ore voraci, arboribusque insidentia, fructus depascuntur: itidem conficio, quæ hortos odoratos corrumpunt pessimis modis; reptiliaque et noxia venenato morsu, quantum eorum est, vi alarum mearum internecione pereunt.

Πε. οὐκ ἀποίσεις τοὺς νόμους;
πικροὺς ἐγώ σοι τήμερον δείξω νόμους.
Επ. καλοῦμαι Πεισθέταιρον ὕϐρεως
ἐς τὸν Μουνυχιῶνα μῆνα.
Πε. ἄληθες, οὗτος; ἔτι γὰρ ἐνταῦθ' ἦσθα σύ;
Ψη. Ἐὰν δέ τις ἐξελαύνῃ τοὺς Ἄρχοντας,
καὶ μὴ δέχηται κατὰ τὴν στήλην---
Πε. οἴμοι κακοδαίμων, καὶ σὺ γὰρ ἐνταῦθ' ἦσθ' ἔτι;
Επ. ἀπολῶ σε, καὶ γράφω σε μυρίας δραχμάς.
Πε. ἐγὼ δέ σου γε τὼ κάδω διασκεδῶ.
Επ. μέμνησ', ὅτε τῆς στήλης κατετίλας ἑσπέρας;
Πε. αἰϐοῖ· λαϐέτω τις αὐτόν. οὗτος, οὐ μενεῖς;
Ιε. ἀπίωμεν ἡμεῖς ὡς τάχιστ' ἐντευθενὶ,
θύσοντες εἴσω τοῖς θεοῖσι τὸν τράγον.
Ημ. Ἤδη μοι τῷ παντόπτᾳ
καὶ παντάρχᾳ θνητοὶ πάντες
θύσουσ' εὐκταίαις εὐχαῖς.
πᾶσαν μὲν γὰρ γᾶν ὀπτεύω.
σώζω δ' εὐθαλέας καρποὺς,
κτείνων παμφύλων γένναν
θηρῶν, ἃ πάντ' ἐν γαίᾳ
ἐκ κάλυκος αὐξανόμενα γένυσιν πολυφάγοις,
δένδρεσί τ' ἐφεζομένα, καρπὸν ἀποϐόσκεται·
κτείνω δ', οἳ κήπους εὐώδεις
φθείρουσιν λύμαις ἐχθίσταις·
ἑρπετά τε καὶ δάκεθ', ὁπόσα περ ἂν
ἔστιν, ὑπ' ἐμᾶς πτέρυγος
ἐν φοναῖς ὄλλυται.

Χο. Τῇδε μέντοι θἠμέρᾳ μάλιστ' ἐπαναγορεύεται·
ἤν ἀποκτείνῃ τις ὑμῶν Διαγόραν τὸν Μήλιον,
λαμβάνειν τάλαντον· ἤν τε τῶν τυράννων τις τινὰ
τῶν τεθνηκόταν ἀποκτείνῃ, τάλαντον λαμβάνειν.
βουλόμεσθ' οὖν νῦν ἀνειπεῖν ταῦτα χ' ἡμεῖς ἐνθάδε.
ἤν ἀποκτείνῃ τις ὑμῶν Φιλοκράτη τὸν Στρούθιον,
λήψεται τάλαντον· ἢν δὲ ζῶντ' ἀναγάγῃ, τέτταρα·
ὅτι συνείρων τοὺς σπίνους, πωλεῖ καθ' ἑπτὰ τοὐ'βολοῦ.
εἶτα φυσῶν τὰς κίχλας, δείκνυσι καὶ λυμαίνεται,
τοῖς τε κοψίχοισιν εἰς τὰς ῥῖνας ἐγχεῖ τὰ πτερά.
τὰς περιστεράς θ' ὁμοίως ξυλλαβὼν, εἵρξας ἔχει,
κἀπαναγκάζει παλεύειν δεδεμένας ἐν δικτύῳ.
ταῦτα βουλόμεσθ' ἀνειπεῖν· κεἴ τις ὄρνιθας τρέφει
εἱργμένους ὑμῶν ἐν αὐλῇ, φράζομεν μεθιέναι·
ἢν δὲ μὴ πείθησθε, συλληφθέντες ὑπὸ τῶν ὀρνέων,
αὖθις ὑμεῖς αὖ παρ' ἡμῖν δεδεμένοι παλεύσετε.

Ημ. Εὔδαιμον φῦλον πτηνῶν
οἰωνῶν, οἳ χειμῶνος μὲν
χλαίνας οὐκ ἀμπισχοῦνται·
οὐδ' αὖ θερμὴ πνίγους ἡμᾶς
ἀκτὶς τηλαυγὴς θάλπει·
ἀλλ' ἀνθηρῶν λειμώνων
φύλλων ἐν κόλποις ναίω,
ἡνίκ' ἂν ὁ θεσπέσιος ὀξὺ μέλος ἀχέτας
θάλπεσι μεσημερινοῖς ὑφ' ἡλίῳ μανεὶς βοᾷ.
χειμάζω δ' ἐν κοίλοις ἄντροις,
Νύμφαις οὐρείαις ξυμπαίζων·
ἠρινά τε βοσκόμεθα παρθένια

Chor. Hac maxime die per præconem promulgatur: si quis vestrûm Diagoram interficiat Melium, accipiet talentum: itidem si defunctorum tyrannorum quempiam quis occidat, talentum accipiet. Nos igitur etiam ista nunc hic promulgare volumus: si quis vestrûm Philocratem occiderit Struthium, talentum accipiet: sin vivum adduxerit, quatuor; quia frigillas colligans, septenos obolo vendit; turdos itidem sufflans palam ostendit, et indigne habet; merulis etiam in nares immittit pennas; similiterque comprehensas columbas habet inclusas, aliasque cogit aves illicere, in reti deligatas. Hæc publicare volumus: et si quid vestrûm aves alat conclusas in caveis, edicimus ut dimittatis: quod si morem non gesseritis, vos ab avibus comprehensi invicem apud nos vincti, illices eritis.

Sem. O fortunatam volucrium gentem avium, quæ hieme lænis amictæ non sunt: neque rursus calore nos urunt æstus late resplendentes radii: sed florida per prata foliorum in gremiis incolo, quando meridianis solis ardoribus furiata stridula vates argutum resonat melos: hiemem vero transigo cavis in antris, colludens Nymphis monticolis; vernasque de-

pascimur virgineas et candidas myrti baccas, Gratiarumque hortulos.

Chor. Judicibus aliquid dicere volumus de victoria, quam si nobis adjudicaverint, iis omnibus bona largiemur, ita ut dona accipiant multo majoris preti, quam illa Paridi data. Primum igitur, cujus rei maxime omnis judex cupidus est, noctuæ nunquam vos destituent Laurioticæ, sed intus inhabitabunt, et in marsupiis vestris nidificabunt, excludentque minutos nummulos. Præterea tanquam in templis habitabitis: ædium enim vestrarum tectis pinnas addemus. Et si forte apti fueritis magistratum, et quid surripere volueritis, celerem vobis in manus accipitrem dabimus. Si vero aliquo ad cœnam eatis, gulas vobis mittemus. Sin victoriam nobis abjudicetis, curate vobis lunulas fabricarier, tanquam statuis: nam quicunque vestrûm lunulam non habebit, quando candida læna eritis induti, tunc maxime pœnas nobis dabitis, ut ab omnibus avibus concacemini.

PISTHETÆRUS, NUNTII, CHORUS, IRIS, PRÆCO, PATRICIDA, CINESIAS, SYCOPHANTA.

Pisth. Pulcherrime, ô aves, sacris litavimus. At mirum a mœnibus nullum adhuc adesse nuntium, ex quo cognoscamus, quæ ibi gerantur. Eccum vero occurrit aliquis Alpheum spirans.

Nunt. I. Ubi, ubi est, ubi, ubi, ubi est, ubi, ubi, ubi est, ubi, ubi locorum est Pisthetærus Imperator?

λευκότροφα μύρτα, Χαρί-
των τε κηπεύματα.
Χο. Τοῖς κριταῖς εἰπεῖν τι βουλόμεσθα τῆς νίκης πέρι,
ὅσ' ἀγάθ', ἢν κρίνωσιν ἡμᾶς, πᾶσιν αὐτοῖς δώσομεν,
ὥστε κρείττω δῶρα πολλῷ τῶν Ἀλεξάνδρου λαβεῖν.
πρῶτα μὲν γὰρ, οὗ μάλιστα πᾶς κριτὴς ἐφίεται,
γλαῦκες ὑμᾶς οὔποτ' ἐπιλείψουσι Λαυριωτικαί·
ἀλλ' ἐνοικήσουσιν ἔνδον, ἔν τε τοῖς βαλαντίοις
ἐννεοττεύσουσι, κἀκλέψουσι μικρὰ κέρματα.
εἶτα πρὸς τούτοισιν, ὥσπερ ἐν ἱεροῖς οἰκήσετε.
τὰς γὰρ ὑμῶν οἰκίας ἐρέψομεν πρὸς ἀετόν.
κᾂν λαχόντες ἀρχίδιον, εἶθ' ἁρπάσαι βούλησθέ τι,
ὀξὺν ἱερακίσκον ἐς τὰς χεῖρας ὑμῖν δώσομεν.
ἢν δέ που δειπνῆτε, πρηγορεῶνας ὑμῖν πέμψομεν.
ἢν δὲ μὴ κρίνητε, χαλκεύεσθε μηνίσκους φορεῖν,
ὥσπερ ἀνδριάντες· ὡς ὑμῶν ὃς ἂν μὴ μήνην ἔχῃ,
ὅταν ἔχητε χλανίδα λευκὴν, τότε μάλισθ' οὕτω δίκην
δώσεθ' ἡμῖν, πᾶσι τοῖς ὄρνισι κατατιλώμενοι.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ, ΑΓΓΕΛΟΙ, ΧΟΡΟΣ, ΙΡΙΣ, ΚΗΡΥΞ, ΠΑΤΡΑΛΟΙΑΣ, ΚΙΝΗΣΙΑΣ, ΣΥΚΟΦΑΝΤΗΣ.

Πε. ΤΑ μὲν ἱέρ' ἡμῖν ἐστὶν, ὦ 'ρνιθες, καλά·
ἀλλ' ὡς ἀπὸ τοῦ τείχους πάρεστιν ἄγγελος
οὐδεὶς, ὅτου πευσόμεθα τἀκεῖ πράγματα.
ἀλλ' οὑτοσὶ τρέχει τις Ἀλφειὸν πνέων.
Αγ. α'. ποῦ, ποῦ 'στι, ποῦ, ποῦ, ποῦ 'στι; ποῦ, ποῦ, ποῦ 'στι; ποῦ,
ποῦ Πεισθέταιρος ἔστιν Ἄρχων;

Πε. οὑτοσί.

Αγ. α΄. ἐξῳκοδόμηταί σοι τὸ τεῖχος.

Πε. εὖ λέγεις.

Αγ. α΄. κάλλιστον ἔργον καὶ μεγαλοπρεπέστατον·
ὥστ' ἂν ἐπάνω μὲν Προξενίδης ὁ Κομπασεὺς,
καὶ Θεαγένης ἐναντίω δύ' ἅρματε,
ἵππων ὑπόντων μέγεθος, ὅσον ὁ Δούριος,
ὑπὸ τοῦ πλάτους ἂν παρελασαίτην.

Πε. Ἡράκλεις.

Αγ. α΄. τὸ δὲ μῆκός ἐστι, καὶ γὰρ ἐμέτρησ' αὔτ' ἐγὼ,
ἑκατοντόργυιον.

Πε. ὦ Πόσειδον τοῦ μάκρους.
τίνες ᾠκοδόμησαν αὐτὸ τηλικουτονί;

Αγ. α΄. ὄρνιθες, οὐδεὶς ἄλλος, οὐκ Αἰγύπτιος
πλινθοφόρος, οὐ λιθουργὸς, οὐ τέκτων παρῆν·
ἀλλ' αὐτόχειρες, ὥστε θαυμάζειν ἐμέ.
ἐκ μέν γε Λιβύης ἧκον ὡς τρισμύριαι
γέρανοι, θεμελίους καταπεπωκυῖαι λίθους.
τούτους δ' ἐτύκιζον αἱ κρέκες τοῖς ῥύγχεσιν.
ἕτεροι δ' ἐπλινθοφόρουν πελαργοὶ μυρίοι·
ὕδωρ δ' ἐφόρουν κάτωθεν ἐς τὸν ἀέρα
οἱ χαραδριοὶ, καὶ τἄλλα ποτάμι' ὄρνεα.

Πε. ἐπηλοφόρουν δ' αὐτοῖσι τίνες;

Αγ. α΄. ἐρωδιοὶ
λεκάναισι.

Πε. τὸν δὲ πηλὸν ἐνεβάλλοντο πῶς;

Αγ. α΄. τοῦτ', ὦ 'γάθ', ἐξεύρητο καὶ σοφώτατα·
οἱ χῆνες ὑποτύπτοντες, ὥσπερ ταῖς ἄμαις,

PISTH. Adest.

NUNT. I. Exædificata tibi sunt mœnia.

PISTH. Bene dicis.

NUNT. I. Pulcherrimum opus et magnificentissimum, ut in summo muro, etenim tanta est illius latitudo. Proxenides Compasensis et Theagenes sibi occurrentes agitarent currus, quibus equi essent juncti pari magnitudine atque Durius, et facile prætermearent.

PISTH. Hercules tuam fidem!

NUNT. I. Longitudo autem, egomet enim murum dimensus sum, centum est ulnarum.

PISTH. Pro Neptune! quanta longitudo! qui vero illum exstruxerunt talem?

NUNT. I. Aves, nemoque præter eas alius, non Ægyptius laterum bajulus, non lapicida nec faber aderat; sed ipsæ suamet industria, adeo ut in admirationem hoc me rapiat. Ex Libya quidem venerunt triginta circiter millia gruum, quæ lapides deglutiverant, quibus fundamenta substernerentur: hos autem creces rostris suis complanabant: aliæ autem lateres adportabant ciconiæ decem mille: aquam autem ferebant e terra ad aërem charadrii, ceteræque aves fluviatiles.

PISTH. Lutum vero quinam illis adferebant?

NUNT. I. Fulicæ in pelvibus.

PISTH. At quo pacto lutum in pelves injiciebant?

NUNT. I. Istuc, ô bone, inventum est lepidissime. Anseres cruentes pedibus suis, veluti palis, lutum in pelves ingerebant.

Pisth. Quid pedes igitur non conficiant?

Nunt. I. Atque edepol anates etiam præcinctæ lateres adportabant: sursum autem volabant, tergo impositum trullam gerentes, tanquam pueruli: lutum in ore ferebant hirundines.

Pisth. Quorsum igitur mercenarios quis amplius mercede conducat? Age videam: quid enim? ligna quæ ad murum pertinebant, quinam elaborarunt?

Nunt. I. Aves erant fabri lignarii callentissimi pelecani, qui rostris dedolaverunt portas: erat autem scnitus ab iis, dum dolarent, excitatus, qualis est in navali. Et omnia nunc ista portis sunt instructa, pessulis occlusa, et undequaque custodiuntur, circumeuntur, tintinnabulo vigiliæ explorantur, ubique excubiæ sunt constitutæ, et nocturnæ faces in turribus. Sed ego hinc digrediens me abluam: tu autem ipse jam nunc cetera perfice.

Chor. Heus tu, quid agis? an miraris tanta celeritate murum esse commœnitum?

Pisth. Ita equidem hercle: etenim res est admiratione digna. Nam revera hæc mihi falsis commentis similia videntur. Sed quid accidit novi? ecce enim ab excubitoribus nuntius hic ad nos accurrit, bellicum intuens.

Nunt. II. Iou, iou, iou, iou, iou, iou!

Pisth. Quid hoc negoti est?

Nunt. II. Indignissima nobis acciderunt. Illorum enim

ἐς τὰς λεκάνας ἐνέβαλον αὐτὸν τοῖν ποδοῖν.
Πε. τί δῆτα πόδες ἂν οὐκ ἂν ἐργασαίατο;
Αγ. α΄. καὶ νὴ Δί᾽ αἱ νῆτταί γε περιεζωσμέναι
ἐπλινθοφόρουν· ἄνω δὲ τὸν ὑπαγωγέα
ἐπέτοντ᾽ ἔχουσαι κατόπιν, ὥσπερ παιδία.
νὸν πηλὸν ἐν τοῖς στόμασιν αἱ χελιδόνες.
Πε. τί δῆτα μισθωτοὺς ἂν ἔτι μισθοῖτό τις;
φέρ᾽ ἴδω, τί δαί; τὰ ξύλινα τοῦ τείχους τίνες
ἀπειργάσαντ᾽;
Αγ. α΄. ὄρνιθες ἦσαν τέκτονες
σοφώτατοι πελεκᾶντες, οἳ τοῖς ῥύγχεσιν
ἀπεπελέκησαν τὰς πύλας· ἦν δ᾽ ὁ κτύπος
αὐτῶν πελεκώντων, ὥσπερ ἐν ναυπηγίῳ.
καὶ νῦν ἅπαντ᾽ ἐκεῖνα πεπύλωται πύλαις,
καὶ βεβαλάνωται, καὶ φυλάττεται κύκλῳ·
ἐφοδεύεται, κωδωνοφορεῖται, πανταχῆ
φυλακαὶ καθεστήκασι, καὶ φρυκτωρίαι
ἐν τοῖσι πύργοις. ἀλλ᾽ ἐγὼ μὲν ἀποτρέχων
ἀπονίψομαι· σὺ δ᾽ αὐτὸς ἤδη τἄλλα δρᾶ.
Χο. οὗτος, τί ποιεῖς; ἆρα θαυμάζεις, ὅτι
οὕτω τὸ τεῖχος ἐκτετείχισται ταχύ;
Πε. νὴ τοὺς θεοὺς ἔγωγε· καὶ γὰρ ἄξιον·
ἴσα γὰρ ἀληθῶς φαίνεταί μοι ψεύδεσιν.
ἀλλ᾽ ὅδε φύλαξ γὰρ τῶν ἔκειθεν ἄγγελος,
ἐσθεῖ πρὸς ἡμᾶς δεῦρο, πυῤῥίχην βλέπων.
Αγ. β΄. ἰοὺ, ἰοὺ, ἰοὺ, ἰοὺ, ἰοὺ, ἰού.
Πε. τί τὸ πρᾶγμα τουτί;
Αγ. β΄. δεινότατα πεπόνθαμεν.

τῶν γὰρ θεῶν τις ἄρτι τῶν παρὰ τοῦ Διὸς,
διὰ τῶν πυλῶν εἰσέπτετ' εἰς τὸν ἀέρα,
λαθὼν κολοιοὺς φύλακας ἡμεροσκόπους.

Πε. ὦ δεινὸν ἔργον καὶ σχέτλιον εἰργασμένος.
τίς τῶν θεῶν ;

Αγ. β'. οὐκ ἴσμεν· ὅτι δ' εἶχε πτερὰ,
τοῦτ' ἴσμεν.

Πε. οὔκουν δῆτα περιπόλους ἐχρῆν
πέμψαι κατ' αὐτὸν εὐθύς;

Αγ. β'. ἀλλ' ἐπέμψαμεν
τρισμυρίους ἱέρακας ἱπποτοξότας·
χωρεῖ δὲ πᾶς τις ὄνυχας ἠγκυλωμένος,
κερχνῄς, τριόρχης, γὺψ, κύμινδις, ἀετός·
ῥύμῃ τε καὶ πτεροῖσι καὶ ῥοιζήμασιν
αἰθὴρ δονεῖται, τοῦ θεοῦ ζητουμένου.
κἄστ' οὐ μακρὰν ἄπωθεν, ἀλλ' ἐνταῦθά που
ἤδη 'στίν.

Πε. οὔκουν σφενδόνας δεῖ λαμβάνειν
καὶ τόξα; χώρει δεῦρο πᾶς ὑπηρέτης·
τόξευε πᾶς τις· σφενδόνην τις μοι δότω.

Χο. πόλεμος αἴρεται,
πόλεμος οὐ φατὸς,
πρὸς ἐμὲ καὶ θεούς.
ἀλλὰ φύλαττε πᾶς
ἀέρα περινέφελον,
ὅν γ' Ἔρεβος ἐτέκετο,
μή σε λάθῃ θεῶν
τις ταύτῃ περῶν·

aliquis qui apud Jovem sunt, deorum jam modo per portas involavit in aërem, clam graculis qui excubias agunt diurnas.

Pisth. O quam nefarium et indignum designavit facinus! Quis deorum?

Nunt. II. Ignoramus: quod autem alas haberet, hoc tantum scimus.

Pisth. Nonne igitur oportebat circuitores extemplo adversus eum mittere?

Nunt. II. Atqui misimus triginta mille accipitres, sagittarios equites: discursant quicunque curvos habent ungues, strix, buteo, vulturius, cymindis, aquila: celerrimo motu, alarumque stridoribus æther agitatur, dum deus inquiritur: neque procul abest, sed hic, ni fallor, jam est.

Pisth. Ergo fundas capere oportet et arcus. Huc accedat quicunque minister: nemo non sagittas mittat: fundam mihi aliquis det.

Chor. Bellum oritur, bellum infandum, inter me et deos. At quilibet custodiat aërem nubibus obductum, quem Erebus genuit; nec ullus deorum clam te hac se penetret; quisque

vero intentis oculis circumspectet. Nam prope jam est d[illegible]us sublimis, agitatarumque alarum sonitus exauditur.

PISTH. Heus tu, quo, quo, quo volas? mane quieta, esto immota, hic consiste, sustine cursum. Quæ es? cujas? Jam dicere oportebat, unde tandem venias.

IR. A diis ego quidem Olympiis.

PISTH. Nomen autem quodnam tibi est? navis, an petasus?

IR. Iris velox.

PISTH. Paralus, an Salaminia?

IR. Hoc autem quid rei est?

PISTH. Hanc nonne aliquis comprehendet subvolans buteo bene peculiatus?

IR. Mene comprehendet? quid id tandem est mali?

PISTH. Multum plorabis.

IR. Absurda utique hæc res est.

PISTH. Per quasnam portas urbem ingressa es, scelestissima.

IR. Nescio ecastor equidem per quasnam portas.

PISTH. Audin' eam, ut nos ludos facit? adiistin' ad graculorum præfectos? quid ais? sigillumne habes a ciconiis?

IR. Quid hoc est mali?

PISTH. Non accepisti?

IR. Satin' sanus es?

PISTH. Neque symbolum ullus tibi avium immisit præfectus qui tecum fuerit?

ἄθρει δὲ πᾶς κύκλῳ σκοπῶν,
ὡς ἐγγὺς ἤδη δαίμονος πεδαρσίου
δίνης πτερωτὸς φθόγγος ἐξακούεται.
Πε. αὕτη σὺ, ποῖ ποῖ ποῖ πέτει; μέν' ἥσυχος,
ἔχ' ἀτρέμας· αὐτοῦ στῆθ'· ἐπίσχες τοῦ δρόμου.
τίς εἶ; ποδαπή; λέγειν ἐχρῆν ὁπόθεν ποτ' εἶ.
Ιρ. παρὰ τῶν θεῶν ἔγωγε τῶν Ὀλυμπίων.
Πε. ὄνομα δέ σοι τί ἐστι, πλοῖον, ἢ κυνῆ;
Ιρ. Ἶρις ταχεῖα.
Πε. Πάραλος, ἢ Σαλαμινία;
Ιρ. τί δὲ τοῦτο;
Πε. ταυτηνὶ τίς οὐ ξυλλήψεται
ἀναπτόμενος τρίορχος;
Ιρ. ἐμὲ ξυλλήψεται;
τί ποτ' ἐστὶ τουτὶ τὸ κακόν;
Πε. οἰμώξει μακρά.
Ιρ. ἄτοπόν γε τοῦτο τὸ πρᾶγμα.
Πε. κατὰ ποίας πύλας
εἰσῆλθες εἰς τὸ τεῖχος, ὦ μιαρωτάτη;
Ιρ. οὐκ οἶδα, μὰ Δί', ἔγωγε κατὰ ποίας πύλας.
Πε. ἤκουσας αὐτῆς οἷον εἰρωνεύεται;
πρὸς τοὺς κολοιάρχας προσῆλθες; οὐ λέγεις;
σφραγῖδ' ἔχεις παρὰ τῶν πελαργῶν;
Ιρ. τί τὸ κακόν;
Πε. οὐκ ἔλαβες;
Ιρ. ὑγιαίνεις μέν;
Πε. οὐδὲ σύμβολον
ἐπέβαλεν ὀρνίθαρχος οὐδείς σοι παρών;

Ιρ. μὰ Δί' οὐκ ἔμοι γ' ἐπέβαλεν οὐδεὶς, ὦ μέλε.
Πε. κᾆπειτα δῆθ' οὕτω σιωπῇ διαπέτει
διὰ τῆς πόλεως τῆς ἀλλοτρίας καὶ τοῦ χάους ;
Ιρ. ποίᾳ γὰρ ἄλλῃ χρὴ πέτεσθαι τοὺς θεούς ;
Πε. οὐκ οἶδα, μὰ Δί', ἔγωγε· τῇδε μὲν γὰρ οὔκ.
ἀδικεῖς δὲ καὶ νῦν. ἆρά γ' οἶσθα τοῦθ', ὅτι
δικαιότατ' ἂν ληφθεῖσα πασῶν Ἰρίδων
ἀπέθανες, εἰ τῆς ἀξίας ἐτύγχανες ;
Ιρ. ἀλλ' εἴμ' ἀθάνατος.
Πε. ἀλλ' ὅμως ἂν ἀπέθανες.
δεινότατα γάρ τοι πεισόμεσθ', ἐμοὶ δοκεῖ,
εἰ τῶν μὲν ἄλλων ἄρχομεν· ὑμεῖς δ' οἱ θεοὶ
ἀκολασταίνετε, κοὐδέπω γνώσεσθ', ὅτι
ἀκροατέον ὑμῖν ἐν μέρει τῶν κρειττόνων.
φράσον δέ τοι μοι, τὼ πτέρυγε ποῖ ναυστολεῖς ;
Ιρ. ἐγώ ; πρὸς ἀνθρώπους πέτομαι παρὰ τοῦ πατρὸς,
φράσουσα θύειν τοῖς Ὀλυμπίοις θεοῖς,
μηλοσφαγεῖν τε βουθύτοις ἐπ' ἐσχάραις,
κνισσᾶν τ' ἀγυιάς.
Πε. τί σὺ λέγεις ; ποίοις θεοῖς ;
Ιρ. ποίοισιν ; ἡμῖν, τοῖς ἐν οὐρανῷ θεοῖς ;
Πε. θεοὶ γὰρ ὑμεῖς ;
Ιρ. τίς γὰρ ἔστ' ἄλλος θεός ;
Πε. ὄρνιθες ἀνθρώποισι νῦν εἰσὶν θεοὶ,
οἷς θυτέον· αὐτοῖς, ἀλλὰ, μὰ Δί', οὐ τῷ Διΐ.
Ιρ. ὦ μῶρε, μῶρε, μὴ θεῶν κίνει φρένας
δεινὰς, ὅπως μή σου γένος πανώλεθρον
Διὸς μακέλλῃ πᾶν ἀναστρέψει Δίκη·

IR. Ecastor mihi nullus immisit, ô fatue.

PISTH. Et tu tamen, quæso, sic tacite transvolas per urbem alienam et aërem ?

IR. Qua enim alia via deos volare oportet ?

PISTH. Illud equidem hercle ignoro : hac quidem certe non. Quin nunc etiam injuria es. At hoccine scis, te unam omnium Iridum summo jure comprehensam fuisse morituram, si quidem ex merito plectereris ?

IR. Atqui immortalis sum.

PISTH. At sic tamen periises. Intoleranda enim nobis eveniant, mea sententia, si ceteris quidem imperitemus ; vos autem dii petulantes sitis, et non agnoscatis, nobis, utpote potioribus, invicem auscultandum esse. Eloquere vero mihi, quo te alarum remigio agas.

IR. Egone ? ad homines a patre devolo, mandatura, Diis Olympiis ut sacrificent, oves bovesque in aris mactent, et compita nidore repleant.

PISTH. Quid ais tu ? quibus diis ?

IR. Quibus ? nobis, in cœlo qui sumus, diis.

PISTH. Vos scilicet dei estis ?

IR. Et quis vero alius est deus ?

PISTH. Aves hominibus nunc sunt dii, quibus etiam operari decet, non autem, ita me Jupiter amet, Jovi.

IR. O stulte, stulte, graves ne commove deorum iras, ut ne

genus omne tuum ad internecionem Jovis ligone fudnitus evertat Justitia, fuligo autem Licymnii fulminis tuum corpus ædiumque ambitum in cineres redigat.

Pisth. Auscultadum: desine tumidorum verborum inanis strepitus: quiesce. Age, dic mihi, Lydumne quempiam, an Phrygem his dictis perterrefacere te putas? scin' vero, si Jupiter amplius mihi molestus fuerit, me ædes ipsius et domos Amphionis combusturum igniferis aquilis? mittamque porphyriones in cœlum contra eum alites, pardi pelle amictos, numero plus quam sexcentos. Et quidem unus olim Porphyrion negotium ei exhibuit. Tu vero si mihi odio esse pergas, tua primum famulæ crura sustollens, femoraque diducens, ipsam Iridem inibo: ut mireris, quomodo mihi hoc senectæ penis adeo rigeat, ad ternosque valeat compressus.

Ir. Disperceas, inepte, cum istis tuis dictis.

Pisth. Non tu hinc te proripies? nonne confestim eurax, patax?

Ir. Quod si hanc tuam insolentiam pater meus non compescuerit---

Pisth. Væ misero mihi! nonne alio avolans fumo et fuligine implebis juniorum aliquem?

Chor. Interdiximus ne amplius Jove nati dii per meam transeant urbem, neve quisquam mortalis victimas in templis adolens hac amplius ad deos mittat fumum.

λιγνὺς δὲ σῶμα καὶ δόμων περιπτυχὰς
καταιθαλώσει σου Λικυμνίαις βολαῖς.
Πε. ἄκουσον ἤδη· παῦε τῶν παφλασμάτων·
ἔχ' ἀτρέμα. φέρ' ἴδω, πότερα Λυδὸν ἢ Φρύγα,
ταυτὶ λέγουσα μορμολύττεσθαι δοκεῖς;
ἆρ' οἶσθ' ὅτι, Ζεὺς εἴ με λυπήσει πέρα,
μέλαθρα μὲν αὐτοῦ, καὶ δόμους Ἀμφίονος
καταιθαλώσω πυρφόροισιν ἀετοῖς;
πέμψω δὲ πορφυρίωνας ἐς τὸν οὐρανὸν
ὄρνις ἐπ' αὐτὸν, παρδαλᾶς ἐνημμένους,
πλεῖν ἑξακοσίους τὸν ἀριθμόν· καὶ δή ποτε
εἷς Πορφυρίων αὐτῷ παρέσχε πράγματα.
σὺ δ' εἴ με λυπήσεις τι, τῆς διακόνου
πρώτης ἀνατείνας τὼ σκέλη, διαμηριῶ
τὴν Ἶριν αὐτὴν, ὥστε θαυμάζειν, ὅπως,
οὕτω γέρων ὢν, στύομαι τριέμβολον.
Ιρ. διαῤῥαγείης, ὦ μέλ', αὐτοῖς ῥήμασιν.
Πε. οὐκ ἀποσοβήσεις; οὐ ταχέως εὐρὰξ, πατάξ;
Ιρ. ἢν μή σε παύσῃ τῆς ὕβρεως οὑμὸς πατὴρ---
Πε. οἴμοι τάλας. οὔκουν ἑτέρωσε πετομένη
καταιθαλώσεις τῶν νεωτέρων τινά;
Χο. ἀποκεκλήκαμεν
Διογενεῖς θεοὺς
μηκέτι γε τὴν ἐμὴν
διαπερᾷν πόλιν·
μηδέ τιν' ἱερόθυ-
τον ἀνὰ δάπεδον ἔτι
τῇδε βροτὸν θεοῖσι πέμπειν ἂν καπνόν.

Πε. δεινόν γε τὸν κήρυκα, τὸν παρὰ τοὺς βροτοὺς
οἰχόμενον, εἰ μηδέποτε νοστήσει πάλιν.
Κη. ὦ Πεισθέταιρ', ὦ μακάρι', ὦ σοφώτατε,
ὦ κλεινότατ', ὦ σοφώτατ', ὦ γλαφυρώτατε,
ὦ τρισμακάρι', ὦ κατακέλευσον.
Πε. τί σὺ λέγεις;
Κη. στεφάνῳ σε χρυσῷ τῷδε σοφίας οὕνεκα
στεφανοῦσι καὶ τιμῶσιν οἱ πάντες λεῴ.
Πε. δέχομαι. τί δ' οὕτως οἱ λεῴ τιμῶσί με;
Κη. ὦ κλεινοτάτην αἰθέριον οἰκίσας πόλιν,
οὐκ οἶσθ' ὅσην τιμὴν παρ' ἀνθρώποις φέρει,
ὅσους τ' ἐραστὰς τῆσδε τῆς χώρας ἔχεις.
πρὶν μὲν γὰρ οἰκίσαι σε τήνδε τὴν πόλιν,
ἐλακωνομάνουν ἅπαντες ἄνθρωποι τότε,
ἐκόμων, ἐπείνων, ἐῤῥύπων, ἐσωκράτουν,
σκυτάλι' ἐφόρουν· νυνὶ δ', ὑποστρέψαντες αὖ,
ὀρνιθομανοῦσι· πάντα δ' ὑπὸ τῆς ἡδονῆς
ποιοῦσιν ἅπερ ὄρνιθες, ἐκμιμούμενοι.
πρῶτον μὲν εὐθὺς πάντες ἐξ εὐνῆς ἅμα
ἐπέτονθ' ἕωθεν, ὥσπερ ἡμεῖς, ἐπὶ νομόν·
κἄπειτ' ἂν ἅμα κατῆραν ἐς τὰ βιβλία·
εἶτ' ἀπενέμοντ' ἐνταῦθα τὰ ψηφίσματα.
ὠρνιθομάνουν δ' οὕτω περιφανῶς, ὥστε καὶ
πολλοῖσιν ὀρνίθων ὀνόματ' ἦν κείμενα.
Πέρδιξ μὲν εἷς κάπηλος ὠνομάζετο
χωλός· Μενίππῳ δ' ἦν Χελιδὼν τοὔνομα·
Ὀπουντίῳ δ' ὀφθαλμὸν οὐκ ἔχων Κόραξ·
Κορυδὸς Φιλοκλέει· Χηναλώπηξ Θεαγένει·

Pisth. Metuo sane præconem, qui ad homines abiit, ne nunquam revertatur.

Præc. O Pisthetære, ô beate, ô sapientissime, ô celeberrime, ô sapientissime, ô politissime, ô terbeate, ô silentium impera.

Pisth. Quid vero dicis?

Præc. Ista te aurea corona sapientiæ ergo coronant et condecorant omnes populi.

Pisth. Accipio. Cur autem tanto me opere honorant populi?

Præc. O tu, qui celeberrimam condidisti ætheriam urbem, nescis quanto sis apud homines honore, quotque habeas hujus regionis amatores. Etenim antequam hanc condidisses urbem Laconas imitandi studio tum insaniebant homines omnes, comam alebant, esuriebant, sordebant, Socratem æmulabantur, scipiones Laconicos gestabant: nunc vero vice versa avium amore insaniunt; omniaque præ voluptate faciunt, quæ aves, easque imitantur. Primum quidem omnes e vestigio e lectulo simul provolant mane, sicuti nos ad pascua; deinde simul se conferunt ad libellos, atque ibi depascuntur plebiscita. Tam aperte vero avium insaniunt amore, ut etiam plerisque indita sint avium nomina. *Perdix* enim caupo quidam vocatur claudus; Menippo autem nomen est *Hirundo*; Opuntio *Luscus*

corvus; Alauda Philocli: *Vulpanser* Theageni; *Ibis* Lycurgo; Chærephonti *Vespertilio*; Syracusio *Pica*: Midias autem illic *Coturnix* nominatur; nam similis est coturnici a pugnace gallo caput ictæ. Omnes autem præ avium amore carmina cantant, in quibus mentio quædam hirundinis est inserta, aut penelopis, aut, si mavis, anseris, aut columbæ, aut alarum, aut saltem de pennis inest pauxillum quiddam. Ita quidem res illic se habent. Unum autem hoc tibi dico. Huc venient illinc plus quam sexcenti, qui alas sibi expetunt, moresque avium curvis unguibus rapacium: adeoque pennæ tibi pro advenis alicunde parandæ sunt.

Pisth. Non igitur hercle cunctandi nobis copia est; sed tu quamprimum ito, et corbes atque cophinos omnes imple pennis, easque mihi huc foras Manes efferat: ego autem advenientes quosque excipiam.

Chor. Brevi certe tempore populosam hancce urbem hominum aliquis vocaverit.

Pisth. Fortuna modo faveat.

Chor. Prævalet amor urbis meæ.

Pisth. Ocius afferre jubeo.

Chor. Quid enim huic non inest urbi, quod commodum non sit immigranti? Sapientia, Amor, immortales Gratiæ, et comis Tranquillitatis placida facies.

Pisth. Quam tarde ministras! nonne ocius properabis?

Ἶβις Λυκούργῳ· Χαιρεφῶντι Νυκτερίς·
Συρακουσίῳ δὲ Κίττα· Μειδίας δ' ἐκεῖ
Ὄρτυξ ἐκαλεῖτο· καὶ γὰρ εἶκεν ὄρτυγι
ὑπὸ στυφοκόμπου τὴν κεφαλὴν πεπληγμένῳ.
ᾖδον δ' ὑπὸ φιλορνιθίας πάντες μέλη,
ὅπου χελιδὼν ἦν τις ἐμπεποιημένη,
ἢ πηνέλοψ, ἢ χήν τις, ἢ περιστερὰ,
ἢ πτέρυγες, ἢ πτεροῦ τι καὶ σμικρὸν προσῆν.
τοιαῦτα μὲν τἀκεῖθεν. ἓν δέ σοι λέγω·
ἥξουσ' ἐκεῖθεν δεῦρο πλεῖν ἢ μύριοι
πτερῶν δεόμενοι, καὶ τρόπων γαμψωνύχων·
ὥστε πτερῶν σοι τοῖς ἐποίκοις δεῖ ποθεν.
Πε. οὐκ ἄρα, μὰ Δί', ἡμῖν ἔτ' ἔργον ἑστάναι.
ἀλλ' ὡς τάχιστα σὺ μὲν ἰὼν τὰς ἀῤῥίχους,
καὶ τοὺς κοφίνους ἅπαντας ἐμπίπλη πτερῶν.
Μανῆς δὲ φερέτω μοι θύραζε τὰ πτερά·
ἐγὼ δ' ἐκείνων τοὺς προσιόντας δέξομαι.
Χο. ταχὺ δ' ἂν πολυάνορα τάνδε πόλιν
καλοῖ τις ἀνθρώπων ἄν.
Πε. τύχη μόνον προσείη
Χο. κατέχουσι δ' ἔρωτες ἐμᾶς πόλεως.
Πε. θᾶττον φέρειν κελεύω.
Χο. τί γὰρ οὐκ ἔνι ταύτῃ
καλὸν ἀνδρὶ μετοικεῖν;
Σοφία, Πόθος, ἀμβρόσιαι Χάριτες,
τό τε τῆς ἀγανόφρονος Ἡσυχίας
εὐάμερον πρόσωπον.
Πε. ὡς βλακικῶς διακονεῖς.

οὐ θᾶττον ἐγκονήσεις;
Χο. φερέτω κάλαθον ταχύ τις ϖτερῶν·
σὺ δ' αὖθις αὐτ' ἐξόρμα,
τύπτων γε τοῦτον ὡδί.
ϖάνυ γὰρ βραδύς ἐστιν, ὥσπερ ὄνος.
Πε. Μανῆς γάρ ἐστι δειλός.
Χο. σὺ δὲ τὰ ϖτερὰ ϖρῶτον
διάθες τάδε κόσμῳ·
τά τε μούσιχ' ὁμοῦ, τά γε μαντικὰ, καὶ
τὰ θαλάττι'. ἔπειτα δ' ὅπως φρονίμως
ϖρὸς ἄνδρ' ὁρῶν ϖτερώσεις.
Πε. οὔ τοι, μὰ τὰς κερχνῇδας, ἔτι σοῦ σχήσομαι,
οὕτως ὁρῶν σε δειλὸν ὄντα καὶ βραδύν.
Πα. γενοίμαν αἰετὸς ὑψιπέτας,
ὡς ἂν ϖοταθείην ἀτρυγέτου
γλαυκᾶς ὑπὲρ οἶδμα λίμνας.
Πε. ἔοικεν οὐ ψευδαγγελὴς εἶν' ἄγγελος.
ᾄδων γὰρ ὅδε τις ἀετοὺς ϖροσέρχεται.
Πα. αἰβοῖ·
οὐκ ἔστιν οὐδὲν τοῦ ϖέτεσθαι γλυκύτερον·
ἐρῶ δ' ἔγωγε τῶν ἐν ὄρνισιν νόμων.
ὀρνιθομανῶ γὰρ, καὶ ϖέτομαι, καὶ βούλομαι
οἰκεῖν μεθ' ὑμῶν, κἀπιθυμῶ τῶν νόμων.
Πε. ϖοίων νόμων; ϖολλοὶ γὰρ ὀρνίθων νόμοι.
Πα. ϖάντων· μάλιστα δ' ὅτι καλὸν νομίζεται
τὸν ϖατέρα τοῖς ὄρνισιν ἄγχειν καὶ δάκνειν.
Πε. καὶ, νὴ Δί', ἀνδρεῖόν γε ϖάνυ νομίζομεν,
ὃς ἂν ϖεπλήγῃ τὸν ϖατέρα νεοττὸς ὤν.

CHOR. Cito quis adferat calathum cum pennis. Tu vero hunc rursum excita, atque istum in modum verberato: nimis enim tardus est, haud secus atque asinus.

PISTH. Manes etenim est ignavus.

CHOR. Tu vero hasce primum pennas ordine dispone, simul et musicas, et fatidicas, et marinas; deinde operam da, ut unumquemque considerans, iis quæ in singulos conveniant, prudenter alis ornes.

PISTH. Non amplius, strigas obtestor, tibi parcam, quum te tam ignavum esse videam et tardum.

PAT. Utinam aquila fiam altivolans, ut volem supra sterilis cæruleique undas maris.

PISTH. Veridicus fuisse videtur nuntius. Nam nescio quis iste accedit aquilas cantans.

PAT. Papæ! nihil est jucundius, quam volare. Capior equidem avium legibus: nam sane earum amore insanio, et volito, et cupio habitare vobiscum, teneorque desiderio vestrarum legum.

PISTH. Quarum legum? multæ enim avium sunt leges.

PAT. Omnium: præcipue vero, quod pulchrum habetur apud aves patri collum obtorquere, eumque mordere.

PISTH. Immo hercle fortem illum omnino existimamus, qui, pullus adhuc quum sit, patrem pulsaverit.

Pat. Propterea equidem huc transmigravi, patremque suffocare cupio, omniaque ejus bona habere.

Pisth. Sed lex est nobis avibus antiqua in ciconiarum tabulis: Postquam pater ciconia pullos suos alendo fecerit volatiles omnes, oportet pullos patrem vicissim alere.

Pat. Edepol operæ pretium fecero huc veniens, si pabulum etiam patri suppeditare me oporteat.

Pisth. Nihil est: quandoquidem enim venisti nobis benevolus, alas tibi, tanquam avi orbæ, aptabo. Tibi autem, juvenis, non male præcipiam, sed ipse quæ didici, quum essem puer. Tu enim patrem ne verberato: sed hac in manum sumta ala, istoque calcis aculeo in alteram, existimans galli esse cristam quam habes, excubias age, milita, stipendia merendo victum tibi para: patrem sine vivere. Sed quoniam pugnax es, in Thraciam avola, atque ibi pugna.

Pat. Recte, ita mihi Bacchus faveat, consulere mihi videris: tibique sane morem geram.

Pisth. Certe itaque sapies.

Cin. Subvolo ad Olympum levibus alis, volatuque vias permeo, modo has, modo illas, carminum---

Pisth. Isti negotio opus est tota pennarum sarcina.

Cin. Intrepida mente et indefesso corpore novas semper sectans.

Πα. διὰ ταῦτα μέν τοι δεῦρ' ἀνοικισθεὶς ἐγὼ
ἄγχειν ἐπιθυμῶ τὸν πατέρα, καὶ πάντ' ἔχειν.
Πε. ἀλλ' ἔστιν ἡμῖν τοῖσιν ὄρνισιν νόμος
παλαιὸς, ἐν τοῖς τῶν πελαργῶν κύρβεσιν·
ἐπὴν ὁ πατὴρ ὁ πελαργὸς ἐκπετησίμους
πάντας ποιήσῃ τοὺς πελαργιδεῖς τρέφων,
δεῖ τοὺς νεοττοὺς τὸν πατέρα πάλιν τρέφειν.
Πα. ἀπελαυσάμην γὰρ, νὴ Δί', ἐλθὼν ἐνθαδὶ,
εἴπερ γ' ἐμοὶ καὶ τὸν πατέρα βοσκητέον.
Πε. οὐδέν γ'. ἐπειδήπερ γὰρ ἦλθες, ὦ μέλε,
εὔνους, πτερώσω σ', ὥσπερ ὄρνιν ὀρφανόν.
σοὶ δ', ὦ νεανίσκ', οὐ κακῶς ὑποθήσομαι,
ἀλλ' οἷά περ αὐτὸς ἔμαθον, ὅτε παῖς ἦ. σὺ γὰρ
τὸν μὲν πατέρα μὴ τύπτε· ταύτην δέ γε λαβὼν
τὴν πτέρυγα, καὶ τουτὶ τὸ πλῆκτρον θητέρᾳ,
νομίσας ἀλεκτρυόνος ἔχειν γε τὸν λόφον,
φρούρει, στρατεύου, μισθοφορῶν σαυτὸν τρέφε·
τὸν πατέρ' ἔα ζῆν. ἀλλ' ἐπειδὴ μάχιμος εἶ,
εἰς τἀπὶ Θρᾴκης ἀποπέτου, κᾀκεῖ μάχου.
Πα. νὴ τὸν Διόνυσον, εὖ γ' ἐμοὶ δοκεῖς λέγειν,
καὶ πείσομαί σοι.
Πε. νοῦν ἄρ' ἕξεις, νη Δία.
Κι. ἀναπέτομαι δὴ πρὸς Ὄλυμπον
πτερύγεσσιν κούφαις· πέτομαι δ' ὁδὸν
ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλαν μελέων---
Πε. τουτὶ τὸ πρᾶγμα φορτίου δεῖται πτερῶν.
[illegible] ἀφόβῳ φρενὶ
σώματί τε νέαν ἐφέπων.

Πε. ἀσπαζόμεσθα φιλύρινον Κινησίαν.
τί δεῦρο πόδα σὺ κυλλὸν ἀνὰ κύκλον κυκλεῖς ;
Κι. ὄρνις γενέσθαι βούλομαι
λιγύμυθος ἀηδών.
Πε. παῦσαι μελῳδῶν· ἀλλ' ὅ τι λέγεις εἶπ' ἐμοί.
Κι. ὑπὸ σοῦ πτερωθεὶς βούλομαι μετάρσιος
ἀναπτόμενος ἐκ τῶν νεφελῶν καινὰς λαβεῖν
ἀεροδονήτους καὶ νεφοβόλους ἀναβολάς.
Πε. ἐκ τῶν νεφελῶν γὰρ ἄν τις ἀναβολὰς λάβοι ;
Κι. κρέμαται μὲν οὖν ἐντεῦθεν ἡμῶν ἡ τέχνη.
τῶν διθυράμβων γὰρ τὰ λαμπρὰ γίγνεται,
ἀέρια, καὶ σκότιά γε, καὶ κυαναυγέα,
καὶ πτεροδόνητα· σὺ δὲ κλύων εἴσει τάχα.
Πε. οὐ δῆτ' ἔγωγε.
Κι. νὴ τὸν Ἡρακλέα σύ γε.
ἅπαντα γὰρ δίειμί σοι τὸν ἀέρα
εἴδωλα πετεινῶν αἰθεροδρόμων,
οἰωνῶν ταναοδείρων.
Πε. ὠόπ.
Κι. τὸν ἁλάδρομον ἁλάμενος
ἅμ' ἀνέμων πνοιαῖσι βαίην - - -
Πε. νὴ τὸν Δί' ἔγωγέ σου καταπαύσω τὰς πνοάς.
Κι. τοτὲ μὲν νοτίαν στείχων πρὸς ὁδὸν,
τοτὲ δ' αὖ Βορέᾳ σῶμα πελάζων,
ἀλίμενον αἰθέρος αὔλακα τέμνων.
χαρίεντά γ', ὦ πρεσβῦτ', ἐσοφίσω καὶ σοφά.
Πε. οὐ γὰρ σὺ χαίρεις πτεροδόνητος γενόμενος ;
Κι. ταυτὶ πεποίηκας τὸν κυκλιοδιδάσκαλον,

PISTH: Tiliaceum Cinesiam amplectimur. Quid huc pedem tu claudum in gyrum versas?

CIN. Avis fieri volo, arguta luscinia.

PISTH. Desine cantillare, quodque dicere habes, edissere.

CIN. Alis tua opera instructus cupio in sublime subvolans ex nubibus nova sumere aëris vertigine contorta et caligine obvoluta exordia.

PISTH. An itaque ex nubibus quispiam exordia captet?

CIN. Immo enimvero illinc pendet ars nostra. Dithyramborum enim qui maxime splendidi sunt, iidem sunt aërii, caliginosi, cœruleum splendentes, et leves, tanquam alis agitati. Tu vero actutum scies, audias modo.

PISTH. Haud equidem audiam.

CIN. Immo mehercle tu quidem. Omnem namque percurram tibi aërem, simulacra volatilium, ætherem permeantium, avium longicollium.

PISTH. Oop!

CIN. Utinam subsultans marino cursu una cum ventorum flatibus incedam—

PISTH. Hercle equidem tuos flatus et spiritus compescam.

CIN. Nunc australi via pergens, nunc autem contra ad Boream appropinquans, importuosum ætheris sulcum secans. Lepida, ô senex, et scita excogitasti commenta.

PISTH. Nonne etiam tu gaudes, dum pennis agitaris?

CIN. Hoccine tu facis poëtæ dithyrambico, quem Tribus certatim sibi semper omnes expetunt?

Pisth. Vin' ergo etiam apud nos remanens Leotrophidæ sumtus suppeditanti e Cecropia tribu chorum docere volantum avium ?

Cin. Ludificas me planissime. Sed id scias velim, me non conquieturum, usque dum volucris factus aërem percurram.

Syc. Quænam hæ sunt aves, nihil habentes, versicolores, alas pandens ô picta hirundo ?

Pisth. Malum hocce haud leve excitatum est. Ecce alius iterum huc cantillans accedit.

Syc. O quæ alas explicas versicolor iterum iterumque hirundo.

Pisth. In vestam suam hoc mihi scolion cantare videtur; apparetque eum non paucis hirundinibus egere.

Syc. Quis ille est, qui alis instruit huc advenientes ?

Pisth. Ipse hic adest : sed quo tibi opus sit, dicendum est.

Syc. Alis, alis opus est : ne iterum percontare.

Pisth. Num recta Pellenem volare cogitas ?

Syc. Nequaquam : sed citator sum insulanus, et sycophanta—

Pisth. O te artis felicem !

Syc. Et litium investigator. Proinde volo sumtis alis pernici volatu circuire urbes omnes, reos ubique citans.

Pisth. At vero volando quo callidius reos citare possis ?

Syc. Non istuc quidem hercle; sed ut ne prædones mihi negotium facessant, cum gruibus illinc revertar rursus, saburræ loco multis deglutitis litibus.

ὃς ταῖσι φυλαῖς περιμάχητος εἴμ' ἀεί ;
Πε. βούλει διδάσκειν, καὶ παρ' ἡμῖν οὖν μένων,
Λεωτροφίδῃ χορὸν πετομένων ὀρνέων
Κεκροπίδα φυλήν ;
Κι. καταγελᾷς μου, δῆλος εἶ.
ἀλλ' οὖν ἔγωγ' οὐ παύσομαι, ταῦτ' ἴσθ' ὅτι,
πρὶν ἂν πτερωθεὶς διαδράμω τὸν ἀέρα.
Συ. ὄρνιθες τίνες οἵδε,
οὐδὲν ἔχοντες πτεροποίκιλοι,
τανυσίπτερε ποικίλα χελιδοῖ ;
Πε. τουτὶ τὸ κακὸν οὐ φαῦλον ἐξεγρήγορεν.
ὅδ' αὖ μινυρίζων δεῦρό τις προσέρχεται.
Συ. τανυσίπτερε ποικίλα μάλ' αὖθις.
Πε. ἐς θοἰμάτιον τὸ σκολιὸν ᾄδειν μοι δοκεῖ.
δεῖσθαι δ' ἔοικεν οὐκ ὀλίγων χελιδόνων.
Συ. τίς ὁ πτερῶν δεῦρ' ἐστὶ τοὺς ἀφικνουμένους ;
Πε. ὁδὶ πάρεστιν· ἀλλ' ὅτου χρὴ, δεῖ λέγειν.
Συ. πτερῶν, πτερῶν δεῖ. μὴ πύθῃ τὸ δεύτερον.
Πε. μῶν εὐθὺ Πελλήνης πέτεσθαι διανοεῖ ;
Συ. μὰ Δί', ἀλλὰ κλητήρ εἰμι νησιωτικὸς,
καὶ συκοφάντης---
Πε. ὦ μακάριε τῆς τέχνης.
Συ. καὶ πραγματοδίφης. εἶτα δέομαι πτερὰ λαβὼν
κύκλῳ περισοβεῖν τὰς πόλεις καλούμενος.
Πε. ὑπὸ πτερύγων τί προσκαλεῖ σοφώτερον ;
Συ. μὰ Δί', ἀλλ', ἵν' οἱ λῃσταί γε μὴ λυπῶσί με,
μετὰ τῶν γεράνων ἐκεῖθεν ἀναχωρῶ πάλιν,
ἀνθ' ἕρματος πολλὰς καταπεπωκὼς δίκας.

Πε. τουτὶ γὰρ ἐργάζει σὺ τοὔργον, εἶπ' ἐμοί;
νεανίας ὢν, συκοφαντεῖς τοὺς ξένους.
Συ. τί γὰρ πάθω; σκάπτειν γὰρ οὐκ ἐπίσταμαι.
Πε. ἀλλ' ἔστιν ἕτερα, νὴ Δί', ἔργα σώφρονα,
ἀφ' ὧν διαζῆν ἄνδρα χρῆν τοσουτονὶ,
ἐκ τοῦ δικαίου μᾶλλον, ἢ δικοῤῥαφεῖν.
Συ. ὦ δαιμόνιε, μὴ νουθέτει μ', ἀλλὰ πτέρου.
Πε. νῦν ταῦτα λέγων πτερῶ σε.
Συ. καὶ πῶς ἂν λόγοις
ἄνδρα πτερώσειας σύ;
Πε. πάντες τοῖς λόγοις
ἀναπτεροῦνται.
Συ. πάντες;
Πε. οὐκ ἀκήκοας,
ὅταν λέγωσιν οἱ πατέρες ἑκάστοτε
τοῖς μειρακίοις ἐν τοῖσι κουρείοις ταδί·
Δεινῶς γ' ἐμοῦ τὸ μειράκιον ὁ Διϊτρέφης
λέγων ἀνεπτέρωκεν, ὥσθ' ἱππηλατεῖν.---
ὁ δέ τις τὸν αὑτοῦ φησιν ἐπὶ τραγῳδίᾳ
ἀνεπτερῶσθαι, καὶ πεποτῆσθαι τὰς φρένας.
Συ. λόγοισιν ἆρα καὶ πτεροῦνται;
Πε. φήμ' ἐγώ.
ὑπὸ γὰρ λόγων ὁ νοῦς τε μετεωρίζεται,
ἐπαίρεταί τ' ἄνθρωπος. οὕτω καί σ' ἐγὼ
ἀναπτερώσας βούλομαι χρηστοῖς λόγοις
τρέψαι πρὸς ἔργον νόμιμον.
Συ. ἀλλ' οὐ βούλομαι.
Πε. τί δαὶ ποιήσεις;

PISTH. Enimvero dic mihi, illudne operis obis? Juvenis qui sis, an peregrinos injuste reos agis?

SYC. Quid enim agam? nam fodere nescio.

PISTH. Sed alia utque negotia sunt honesta, unde victum sibi parare hominem hoc ætatis decebat, justo potius modo, quam litibus consuendis.

SYC. O bone, ne me præceptis, sed alis instruas.

PISTH. Nunquum hæc dico, alas addo tibi.

SYC. Et quomodo tu verbis hominem alatum concinnaveris?

PISTH. Omnes verbis, tanquam alis, extolluntur.

SYC. Omnes?

PISTH. Nonne audivisti in tonstrinis patres identidem dicere adolescentulis? *Mirifice gnatum meum adolescentulum Diitrephes sermonibus suis, quasi alis additis, impulit, ut equos agitaret.* Alius vero quispiam dicit filium suum ad scribendas tragœdias alas sumsisse, mentemque ejus circa illam rem volitare.

SYC. Ergone sermonibus etiam homines alati fiunt?

PISTH. Fiunt, inquam: nam sermonibus sublimis erigitur animus, atque homo extollitur. Ita te etiam erectum volo utilioratione: convertere ad opera honesta.

SYC. At ego nolo.

PISTH. Quid ergo facies?

Syc. Familiæ meæ nolo esse dedecori. Avitum mihi vitæ genus est delatorem agere. Sed tu me alis instrue velocibus et levibus, accipitris, aut strigis, ut, postquam peregrinos citavero, et eorum deinde illic apud magistratus nomina detulero, postea rursum istuc volem.

Pisth. Intelligo: sic dicis: ut nimirum condemnetur illic, antequam eo advenerit, peregrinus.

Syc. Prorsus intelligis.

Pisth. Post is quidem illuc navigat causam dicturus; tu vero interea istuc revolas, rapturus ejus bona.

Syc. Rem tenes. A turbine nihil me differre oportet.

Pisth. Intelligo turbinem. Atque edepol sunt mihi pulcherrimæ alæ Corcyreæ hujuscemodi.

Syc. Væ mihi misero! scuticam habes.

Pisth. Alas quidem, quibus ego hodie te instar turbinis faciam circumrotari.

Syc. Heu me miserum!

Pisth. Non hinc avolabis? non tu hinc ocius in malem rem abibis, perditissime? acerbam jam nunc experieris pervertendi juris malitiam. Nos abeamus collectis alis.

Chor. Multa sane et nova et mirabilia volitando cognovimus, et res vidimus, quas nemo facile credat. Enata est enim arbor

Συ. τὸ γένος οὐ καταισχυνῶ.
παππῷος ὁ βίος συκοφαντεῖν ἐστί μοι.
ἀλλὰ πτέρου με ταχέσι καὶ κούφοις πτεροῖς
ἱέρακος, ἢ κερχνῇδος, ὡς ἂν τοὺς ξένους
καλεσάμενος, κᾆτ' ἐγκεκληκὼς ἐνθαδὶ,
κᾆτ' αὖ πέτωμαι πάλιν ἐκεῖσε.
Πε. μανθάνω.
ὡδὶ λέγεις· ὅπως ἂν ὠφλήκῃ δίκην
ἐνθάδε πρὶν ἥκειν ὁ ξένος.
Συ. πάνυ μανθάνεις.
Πε. κᾄπειθ' ὁ μὲν πλεῖ δεῦρο, σὺ δ' ἐκεῖσ' αὖ πέτε.
ἁρπασόμενος τὰ χρήματ' αὐτοῦ.
Συ. πάντ' ἔχεις.
βέμβικος οὐδὲν διαφέρειν δεῖ.
Πε. μανθάνω
βέμβικα· καὶ μὴν ἔστι μοι, νὴ τὸν Δία,
κάλλιστα Κερκυραῖα τοιαυτὶ πτερά.
Συ. οἴμοι τάλας. μάστιγ' ἔχεις.
Πε. πτερὼ μὲν οὖν,
οἷσί σε ποιήσω τήμερον βεμβικιᾷν.
Συ. οἴμοι τάλας.
Πε. οὐ πτερυγιεῖς ἐντευθενί;
οὐκ ἀπολιβάξεις, ὦ κάκιστ' ἀπολούμενος;
πικρὰν τάχ' ὄψει στρεψοδικοπανουργίαν.
ἀπίωμεν ἡμεῖς ξυλλαβόντες τὰ πτερά.
Χο. πολλὰ δὴ καὶ καινὰ, καὶ θαυ-
μάστ' ἐπεπτόμεσθα,
καὶ δεινὰ πράγματ' εἴδομεν.

ἔστι γὰρ δένδρον πεφυκὸς
ἔκτοπόν τι, καρδίας
ἀπωτέρω, Κλεώνυμος,
χρήσιμον μὲν οὐδὲν, ἄλ-
λως δὲ δειλὸν καὶ μέγα.
τοῦτο μέν γε ἦρος αἰεὶ
βλαστάνει καὶ συκοφαντεῖ·
τοῦ δὲ χειμῶνος πάλιν
τὰς ἀσπίδας φυλλοῤῥοεῖ.
ἔστι δ' αὖ χώρα πρὸς αὐτῷ
τῷ σκότῳ πόῤῥω τις
ἐν τῇ λύχνων ἐρημίᾳ·
ἔνθα τοῖς ἥρωσιν ἄνθρω-
ποι ξυναριστῶσι, καὶ
ξύνεισι, πλὴν τῆς ἑσπέρας.
τηνικαῦτα δ' οὐκέτ' ἦν
ἀσφαλὲς ξυντυγχάνειν.
εἰ γὰρ ἐντύχοι τις ἥρῳ
τῶν βροτῶν νύκτωρ Ὀρέστῃ,
γυμνὸς ἦν πληγεὶς ὑπ' αὐ-
τοῦ πάντα τἀπιδέξια.

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ, ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ, ΧΟΡΟΣ.

Πρ. ΟΙΜΟΙ τάλας, ὁ Ζεὺς ὅπως μή μ' ὄψεται.
πoῦ Πεισθέταιρός ἐστιν ;
Πε. ἔα· τουτὶ τί ἦν ;
τίς ὁ συγκαλυμμός ;
Πρ. τῶν θεῶν ὁρᾷς τινα

quædam peregrini admodum et inauditi generis, a corde longiuscule, Cleonymus dicta, nulli quidem rei utilis, at sic tamen timida et magna. Hæc vere semper germinat, et sycophantias edit: at ei hieme rursus clypei, tanquam folia, defluunt. Est itidem locus aliquis apud ipsas tenebras, hinc procul in lucernarum vastitie, ubi cum heroibus homines una prandent et conversantur, præterquam vesperi. Id enim temporis non amplius erat tutum obviam illis fieri. Si quis enim mortalium occurrisset Orestæ heroi noctu, nudabatur vestibus, ab eoque percutiebatur partes corporis quasque nobiliores.

PROMETHEUS, PISTHETÆRUS, CHORUS.

Prom. O me infelicem! caveam modo ne me Jupiter conspiciat. Ubi est Pisthetærus?

Pisth. Hem, quid hoc est? Quid, malum, sibi vult hæc capitis obvolutio?

Prom. Deorumne hic quempiam pone me vides?

PISTH. Nullum equidem hercle. Quis vero tu es?

PROM. Quodnam igitur diei tempus est?

PISTH. Quodnam? aliquantulum post meridiem. At tu, quis es?

PROM. Inclinatne in vesperam, an præcipitat magis?

PISTH. Væ mihi, ut te abominor!

PROM. Quid enim facit Jupiter? detergitne, an obducit cœlo nubes?

PISTH. Male pereas.

PROM. Sic quidem me detegam.

PISTH. O care Prometheu!

PROM. Desine, desine, ne clamites.

PISTH. Quid enim est?

PROM. Sile: ne meum nuncupes nomen: quippe perdideris, si me Jupiter hic videat. Sed ut tibi enarrem res supernas, quomodo se habeant, hanc umbellam sume, et supra caput meum sustine, ne me conspiciant dii.

PISTH. Ha, ha, he; bene illud excogitasti, et more tuo solerter. Ocius itaque succede, ac deinde audacter loquere.

PROM. Itaque jam nunc ausculta.

PISTH. Operam tibi do sedulam: fabulare.

PROM. Prorsus periit Jupiter.

PISTH. Quando periit?

PROM. Ex quo vos urbem in aëre condidistis. Hominum

ἐμοῦ κατόπιν ἐνταῦθα;
Πε. μὰ Δί' ἐγὼ μὲν οὔ.
τίς δ' εἶ σύ;
Πρ. πηνίκ' ἐστὶν ἄρα τῆς ἡμέρας;
Πε. ὁπηνίκα; σμικρόν τι μετὰ μεσημβρίαν.
ἀλλὰ σὺ τίς εἶ;
Πρ. βουλυτὸς, ἢ περαιτέρω;
Πε. οἴμ', ὡς βδελύττομαί σε.
Πρ. τί γὰρ ὁ Ζεὺς ποιεῖ;
ἀπαιθριάζει τὰς νεφέλας, ἢ ξυννεφεῖ;
Πε. οἴμωζε μεγάλ'.
Πρ. οὕτω μὲν ἐκκεκαλύψομαι.
Πε. ὦ φίλε Προμηθεῦ.
Πρ. παῦε, παῦε, μὴ βόα.
Πε. τί γάρ ἐστι;
Πρ. σίγα, μὴ κάλει μου τοὔνομα·
ἀπὸ γὰρ ὀλέσεις, εἴ μ' ἐνθάδ' ὁ Ζεὺς ὄψεται.
ἀλλ', ἵνα φράσω σοι πάντα τἄνω πράγματα,
τουτὶ λαβών μου τὸ σκιάδειον ὑπέρεχε
ἄνωθεν, ὡς ἂν μή μ' ὁρῶσιν οἱ θεοί.
Πε. ἰοὺ, ἰού·
εὖ γ' ἐπενόησας αὐτὸ καὶ προμηθικῶς.
ὑπόδυθι ταχὺ δὴ, κᾆτα θαῤῥήσας λέγε.
Πρ. ἄκουε δὴ νῦν.
Πε. ὡς ἀκούοντος λέγε.
Πρ. ἀπόλωλεν ὁ Ζεύς.
Πε. πηνίκ' ἄρ' ἀπώλετο;
Πρ. ἐξ οὗ περ ὑμεῖς ᾠκίσατε τὸν ἀέρα.

θύει γὰρ οὐδεὶς οὐδὲν ἀνθρώπων ἔτι
θεοῖσιν· οὐδὲ κνίσσα μηρίων ἄπο
ἀνῆλθεν ὡς ἡμᾶς ἀπ' ἐκείνου τοῦ χρόνου.
ἀλλ' ὡσπερεὶ Θεσμοφορίοις νηστεύομεν
ἄνευ θυηλῶν· οἱ δὲ βάρβαροι θεοὶ
πεινῶντες, ὥσπερ Ἰλλύριοι, κεκριγότες
ἐπιστρατεύσειν φάσ' ἄνωθεν τῷ Διΐ,
εἰ μὴ παρέξει τἀμπόρι' ἀνεωγμένα,
ἵν' εἰσάγωνται σπλάγχνα κατατετμημένα.
Πε. εἰσὶν γὰρ ἕτεροι βάρβαροι θεοί τινες
ἄνωθεν ὑμῶν;
Πρ. οὐ γάρ εἰσι βάρβαροι,
ὅθεν ὁ πατρῷός ἐστιν Ἐξηκεστίδῃ;
Πε. ὄνομα δὲ τούτοις τοῖς θεοῖς τοῖς βαρβάροις
τί ἐστιν;
Πρ. ὅ τι ἐστίν; Τριβαλλοί.
Πε. μανθάνω.
ἐντεῦθεν ἄρα τὸ ΕΠΙΤΡΙΒΕΙΗΣ ἐγένετο.
Πρ. μάλιστα πάντων· ἓν δέ σοι λέγω σαφές.
ἥξουσι πρέσβεις δεῦρο περὶ διαλλαγῶν
παρὰ τοῦ Διὸς, καὶ τῶν Τριβαλλῶν τῶν ἄνω·
ὑμεῖς δὲ μὴ σπένδησθ', ἐὰν μὴ παραδιδῷ
τὸ σκῆπτρον ὁ Ζεὺς τοῖσιν ὄρνισιν πάλιν,
καὶ τὴν Βασιλείαν σοι γυναῖκ' ἔχειν διδῷ.
Πε. τίς ἐστιν ἡ Βασιλεία;
Πρ. καλλίστη κόρη,
ἥπερ κεραμεύει τὸν κεραυνὸν τοῦ Διὸς,
καὶ τἄλλ' ἁπαξάπαντα, τὴν εὐβουλίαν,

enim nemo quicquam amplius sacrificat diis, neque nidor a victimarum femoribus ascendit ad nos ab eo usque tempore. Sed sicut in Thesmophoriis jejunium agimus, sacrorum primitiis carentes. Barbari vero dii esurientes, Illyriorumque more absonum stridentes, clamitant bellum se desuper illaturos Jovi, ni emporia præbeat libera et aperta, ut importentur exta concisa.

Pisth. Suntne enimvero alii quidam barbari dii supra vos?

Prom. Nonne enim barbari sunt, e quibus Patrius est suus Execestides?

Pisth. Nomen vero barbaris istis diis quodnam est?

Prom. Quodnam sit? Triballi.

Pisth. Intelligo: inde nimirum illud *Dispereas* est natum.

Prom. Verissime. Hoc autem unum tibi plane dico, legatos huc esse venturos, de pactis qui agant, a Jove illisque superioribus Triballis: vos vero ne pacta ineatis, ni reddiderit avibus sceptrum denuo Jupiter, et Basileam uxorem tibi matrimonio jungat.

Pisth. Quæ est Basilea?

Prom. Formosissima virgo, quæ fingit fulmen Juvis, ceteraque omnia, consilia recta, æquas leges, modestiam, navalia, calumniam, Colacretem, triobolarem judicum mercedem.

PISTH. Omnem igitur penum administrat.

PROM. Ita est: quam si tu a Jove acceperis, cuncta habes. Ista ut tibi declararem huc veni. Nunquam enim non animi in homines propensi sum.

PISTH. Et tui vero solius inter deos munere dicos super prunas torremus.

PROM. Deos vero, ut nosti, odi omnes male.

PISTH. Semper quidem hercle deorum osor fuisti.

PROM. Timon purus putus. Sed ut hinc ocius abeam, cedo mihi umbellam, ut si me Jupiter e cœlo conspexerit, sequi videar canistrigeram.

PISTH. Sume itidem hanc sellam, eamque cum umbella fer.

CHOR. In Sciapodum vero finibus lacus est quidam obscœnus, ubi ab Orco animas evocat Socrates. Eo et Pisander venit, obsecrans ut animam sibi videre liceret, quæ illum etiamnum viventem deseruerat: victimamque secum habebat camelum, agnum aliquem, cujus præciso gutture, retro, ut olim Ulysses, abiit: deinde ascendit ipsi ab Inferis ad sanguinem cameli bibendum Chærephon Vespertilio.

NEPTUNUS, TRIBALLUS, HERCULES, PISTHETÆRUS, FAMULUS Pisthetæri, CHORUS.

NEPT. Urbs Nubicuculiæ, uti vides, hæc est, ad quam le-

τὴν εὐνομίαν, τὴν σωφροσύνην, τὰ νεώρια,
τὴν λοιδορίαν, τὸν Κωλακρέτην, τὰ τριώβολα.
Πε. ἅπαντά γ' ἆρ' αὐτῷ ταμιεύει.
Πρ. φήμ' ἐγώ.
ἣν γ' ἢν σὺ παρ' ἐκείνου λάβῃς, ἅπαντ' ἔχεις.
τούτων ἕνεκα δεῦρ' ἦλθον, ἵνα φράσαιμί σοι.
ἀεί πότ' ἀνθρώποις γὰρ εὔνους εἴμ' ἐγώ.
Πε. μόνον θεῶν γὰρ διά σ' ἀπανθρακίζομεν.
Πρ. μισῶ δ' ἅπαντας τοὺς θεούς, ὡς οἶσθα σύ.
Πε. νὴ τὸν Δί' αἰεὶ δῆτα θεομισὴς ἔφυς.
Πρ. Τίμων καθαρός. ἀλλ', ὡς ἂν ἀποτρέχω πάλιν,
φέρε τὸ σκιάδειον, ἵνα με κᾂν ὁ Ζεὺς ἴδῃ
ἄνωθεν, ἀκολουθεῖν δοκῶ κανηφόρῳ.
Πε. καὶ τὸν δίφρον γε διφροφόρει τονδὶ λαβών.
Χο. πρὸς δὲ τοῖς Σκιάποσι
λίμνη τις ἔστ' ἄλουτος, οὗ
ψυχαγωγεῖ Σωκράτης·
ἔνθα καὶ Πείσανδρος ἦλθε
δεόμενος ψυχὴν ἰδεῖν, ἣ
ζῶντ' ἐκεῖνον προὔλιπε·
σφάγι' ἔχων κάμηλον,
ἀμνόν τιν', ἧς λαιμοὺς τεμὼν,
ὡς 'Οδυσσεὺς, πάλιν ἔβη·
κᾆτ' ἀνῆλθ' αὐτῷ κάτωθεν
πρὸς τὸ λαῖμα τῆς καμήλου
Χαιρεφῶν ἡ νυκτερίς.

ΠΟΣΕΙΔΩΝ, ΤΡΙΒΑΛΛΟΣ, ΗΡΑΚΛΗΣ, ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ, ΟΙΚΕΤΗΣ Πεισθεταίρου, ΧΟΡΟΣ.

Πο. ΤΟ μὲν πόλισμα τῆς Νεφελοκοκκυγίας,

ὁρᾷς, τοδὶ πάρεστιν, ᾗ πρεσβεύομεν.
οὗτος, τί δρᾷς; ἐπ' ἀριστέρ' οὕτως ἀμπέχει;
οὐ μεταβαλεῖς θοἰμάτιον ὡς ἐπὶ δεξιά;
τί, ὦ κακόδαιμον, Λαισποδίας εἶ τὴν φύσιν;
ὦ δημοκρατία, ποῖ προβιβᾷς ἡμᾶς ποτε,
εἰ τουτονί γ' ἐχειροτόνησαν οἱ θεοί;

Τρ. ἕξεις ἀτρέμας;

Πο. οἴμωζε· πολὺ γὰρ δή σ' ἐγὼ
ὥρακα πάντων βαρβαρώτατον θεῶν
ἄγε δὴ, τί δρῶμεν, Ἡράκλεις;

Ηρ. ἀκήκοας
ἐμοῦ γ', ὅτι τὸν ἄνθρωπον ἄγχειν βούλομαι,
ὅστις ποτ' ἔσθ' ὁ τοὺς θεοὺς ἀποτειχίσας.

Πο. ἀλλ', ὦ 'γάθ', ᾑρήμεσθα περὶ διαλλαγῶν
πρέσβεις.

Ηρ. διπλασίως μᾶλλον ἄγχειν μοι δοκεῖ.

Πε. τὴν τυρόκνηστίν τις δότω· φέρε σίλφιον·
τυρὸν φερέτω τις· πυρπόλει τοὺς ἄνθρακας.

Ηρ. τὸν ἄνδρα χαίρειν οἱ θεοὶ κελεύομεν,
τρεῖς ὄντες ἡμεῖς.

Πε. ἀλλ' ἐπικνῶ τὸ σίλφιον.

Ηρ. τὰ δὲ κρέα τοῦ ταῦτ' ἐστίν;

Πε. ὄρνιθές τινες
ἐπανιστάμενοι τοῖς δημοτικοῖσιν ὀρνέοις,
ἔδοξαν ἀδικεῖν.

Ηρ. εἶτα δῆτα σίλφιον
ἐπικνᾷς πρότερον αὐτοῖσιν;

Πε. ὦ χαῖρ' Ἡράκλεις.
τί ἐστι;

gati mittimur. Heus tu, quid agis? adeon' in sinistrum latus rejicis pallium? nonne tu id convertes ad dextram? Quid, miserrime, eodem naturæ vitio laboras, quo Læspodias? O popularis licentia, quo nos tandem cogis, si quidem hunc delegerunt legatum dii!

TRIB. Quin quiescis?

NEPT. Male pereas: enimvero te vidi omnium multo barbarissimum deorum. Age vero, Hercules, quid faciemus?

HERC. Dudum tibi dixi, illum hominem me velle strangulare, quicunque tandem sit, qui ducto muro deos interclusit.

NEPT. Sed, ô bone, delecti sumus de pace legati.

HERC. Tanto magis illum strangulare certum est.

PISTH. Radulam det mihi quispiam: adfer laserpitium; caseum quis adportet; suscita carbones.

HERC. Virum salvere jubemus nos dii tres.

PISTH. Sed rasum inspergo laserpitium.

HERC. Cujus autem istæ sunt carnes?

PISTH. Aves quædam novarum rerum studio aggressæ populares aves injusta perpetrasse visæ sunt.

HERC. Tum tu illas, amabo, laserpitio prius conspergis?

PISTH. Salve, Hercules; quid est?

HERC. Legati huc missi venimus a diis de bello componendo.

FAM. Oleum non inest in ampulla.

PISTH. Atqui pingues esse aviculas convenit.

HERC. Nobis enim bellum gerere nihil lucri adfert: vosque, si nobis diis essetis amici, pluviam aquam haberetis in paludibus vestris, alcedoniaque ageretis semper. De istis omnibus legati plena potestate instructi venimus.

PISTH. Atqui neque unquam antea nos lacessivimus vos bello, et nunc etiam parati sumus vobiscum, si videtur, si quidem aliud etiam, quod justum sit, volueritis facere, pacta inire: conditiones autem hæ sunt. Sceptrum ut nobis avibus denuo Jupiter reddat: atque ita conciliemur. Hac conditione legatos ad prandium voco.

HERC. Mihi quidem hæc sufficiunt et suffragor.

NEPT. Quid, ô miserrime, tam stultus es et gulosus? an regno patrem privabis?

PISTH. Siccine vero? non enim vos dii plus poteritis, si rebus, quæ infra in terra sunt, præsint aves? Nunc quidem sub nubibus latentes, atque inclinantes sese, pejerant vestrum numen mortales. Aves autem si socios habueritis, quando quis corvum adjuraverit et Jovem, corvus ad perjurum clanculum volando accedet, percussumque oculum ipsi excutiet.

NEPT. Ita me Neptunus amet, ista perpulchre dicis.

Ηρ. πρεσβεύοντες ἐνθάδ' ἥκομεν
παρὰ τῶν θεῶν περὶ πολέμου καταλλαγῆς---
Οι. ἔλαιον οὐκ ἔνεστιν ἐν τῇ ληκύθῳ.
Πε. καὶ μὴν τά γ' ὀρνίθια λιπαρά γ' εἶναι πρέπει.
Ηρ. ἡμεῖς τε γὰρ πολεμοῦντες οὐ κερδαίνομεν·
ὑμεῖς τ' ἂν, ἡμῖν τοῖς θεοῖς ὄντες φίλοι,
ὄμβριον ὕδωρ ἂν εἴχετ' ἐν τοῖς τέλμασιν,
ἀλκυονίδας τ' ἂν ἤγεθ' ἡμέρας ἀεί.
τούτων περὶ πάντων αὐτοκράτορες ἥκομεν.
Πε. ἀλλ' οὔτε πρότερον πώποθ' ἡμεῖς ἤρξαμεν
πολέμου πρὸς ὑμᾶς· νῦν τ' ἐθέλομεν, εἰ δοκεῖ,
ἐάν τι δίκαιον ἄλλο νῦν ἐθέλητε δρᾷν,
σπονδὰς ποιεῖσθαι· τὰ δὲ δίκαι' ἐστὶν ταδί.
τὸ σκῆπτρον ἡμῖν τοῖσιν ὄρνισιν πάλιν
τὸν Δί' ἀποδοῦναι· καὶ διαλλαττώμεθα.
ἐπὶ τοῖσδε τοὺς πρέσβεις ἐπ' ἄριστον καλῶ.
Ηρ. ἐμοὶ μὲν ἀπόχρη ταῦτα, καὶ ψηφίζομαι.
Πο. τί, ὦ κακοδαίμον; ἠλίθιος καὶ γάστρις εἶ.
ἀποστερεῖς τὸν πατέρα τῆς τυραννίδος;
Πε. ἄληθες; οὐ γὰρ μεῖζον ὑμεῖς οἱ θεοὶ
ἰσχύσετ', ἢν ὄρνιθες ἄρξωσιν κάτω;
νῦν μέν γ' ὑπὸ ταῖς νεφέλαισιν ἐγκεκρυμμένοι
κύψαντες ἐπιορκοῦσιν ὑμᾶς οἱ βροτοί·
ἐὰν δὲ τοὺς ὄρνις ἔχητε συμμάχους,
ὅταν ὀμνύῃ τις τὸν κόρακα, καὶ τὸν Δία,
ὁ κόραξ παρελθὼν τοῦ 'πιορκοῦντος, λάθρα
προσπτόμενος, ἐκκόψει τὸν ὀφθαλμὸν θένων.
Πο. νὴ τὸν Ποσειδῶ, ταῦτά γε σὺ καλῶς λέγεις.

Ηρ. κἀμοὶ δοκεῖ.
Πε. τί δαὶ σὺ φῄς;
Τρ. ναβαισατρεῦ.
Πε. ὁρᾷς; ἐπαινεῖ χ' οὗτος. ἕτερον νῦν ἔτι
ἀκούσαθ', ὅσον ὑμᾶς ἀγαθὸν ποιήσομεν.
ἐάν τις ἀνθρώπων ἱερεῖόν τῳ θεῶν
εὐξάμενος, εἶτα διασοφίζηται λέγων,
ΜΕΝΕΤΟΙ ΘΕΟΙ, καὶ μὴ 'ποδιδῷ, μισητίαν,
ἀναπράξομεν καὶ ταῦτα.
Πο. φέρ' ἴδω, τῷ τρόπῳ;
Πε. ὅταν διαριθμῶν ἀργυρίδιον τύχῃ
ἄνθρωπος οὗτος, ἢ κάθηται λούμενος,
καταπτόμενος ἴκτινος, ἁρπάσας λάθρα,
προβάτοιν δυοῖν τιμὴν ἀνοίσει τῷ θεῷ.
Ηρ. τὸ σκῆπτρον ἀποδοῦναι πάλιν ψηφίζομαι
τούτοις ἐγώ.
Πο. καὶ τὸν Τριβαλλὸν νῦν ἐρου.
Ηρ. ὁ Τριβαλλὸς, οἰμώζειν δοκεῖ σοι;
Τρ. σαυνάκα
βακταρικροῦσα.
Ηρ. φησὶν εὖ λέγειν πάνυ.
Πο. εἴ τοι δοκεῖ σφῷν ταῦτα, κἀμοὶ ξυνδοκεῖ.
Ηρ. οὗτος, δοκεῖ δρᾶν ταῦτα τοῦ σκήπτρου πέρι.
Πε. καὶ, νὴ Δί', ἕτερόν γ' ἐστιν, οὗ 'μνήσθην ἐγώ.
τὴν μὲν γὰρ Ἥραν παραδίδωμι τῷ Διΐ·
τὴν δὲ Βασιλείαν τὴν κόρην γυναῖκ' ἐμοὶ
ἐκδοτέον ἐστίν.
Πο. οὐ διαλλαγῶν ἐρᾷς.

HERC. Mihique etiam sic videtur.

PISTH. Quid autem tu ais?

TRIB. *Nabaisatreu.*

PISTH. Viden'? et hic ista comprobat. Alterum nunc etiam audite, quantum vobis commodi simus adlaturi. Si quis hominum victimam deorum alicui voverit, deinde is astu eludat, ita inquiens; *faciles sunt dii et moræ patientes :* neque solvat præ avaritia; nos et ista exigemus.

NEPT. Age, fac sciam, quo pacto?

PISTH. Si forte dinumeraverit nummulos hic homo, aut lavans in balneo consideat, miluus devolabit, surreptumque duarum ovium pretium referet deo.

HERC. Ut sceptrum illis denuo reddatur, suffragio meo confirmo.

NEPT. Interroga nunc Triballum.

HERC. Heus tu, Triballe, an plorandum tibi videtur?

TRIB. *Saunaca bactaricrousa.*

HERC. Nos omnino recte loquutos esse dicit.

NEPT. Si quidem hæc vobis utilia videntur, et mihi itidem videntur.

HERC. Heus tu, de reddendo sceptro quæ rogas, nobis facere acceptum est.

PISTH. Atqui hercle aliud etiam est, cujus mihi in mentem venit. Junonem enim relinquo Jovi: sed Basilea virgo uxor mihi elocanda est.

NEPT. Pacem non cupis ex animo. Domum revertamur.

PISTH. Parum id mihi curæ est. Coque, jusculum oportet te dulce conficere.

HERC. O hominum divinissime Neptune, quo te agis? nosne unam ob mulierem bellum geremus?

NEPT. Quid itaque faciamus?

HERC. Quid? conveniamus.

NEPT. Quid, inepte, non animadvertis te jamdudum circumveniri? tute enim rem tuam perdis. Namque si Jupiter moriatur, tradito hisce imperio, tu pauper eris. Ad te enim omnia devolvuntur bona, quæ Jupiter moriens reliquerit.

PISTH. Hei mihi misero, quam tibi callidis dictis os sublinit! huc ad me secede, ut tibi quid dicam. Circumducit te tuus patruus, ô stulte: ex bonis enim paternis ne hilum quidem tibi obveniet secundum leges: quippe nothus es; non genuinus.

HERC. Egone nothus? quid ais?

PISTH. Tu vero hercle, ut qui e peregrina muliere sis natus: aut quonam pacto unicam esse heredem Minervam putes, quæ filia est, si frates una sint genuini?

HERC. Quid autem, si mihi moriens pater reliquerit bona, ut quæ nothis lege permittantur?

PISTH. At eum lex non sinit. Ipsus hic Neptunus, qui te nunc incitat, litem tibi primus de paterna hereditate movebit genuinum se esse fratrem dictitans. Quin etiam recitabo tibi

ἀπίωμεν οἴκαδ' αὖθις.
Πε. ὀλίγον μοι μέλει.
μάγειρε, τὸ κατάχυσμα χρὴ ποιεῖν γλυκύ.
Ηρ. ὦ δαιμόνι' ἀνθρώπων Πόσειδον, ποῖ φέρει;
ἡμεῖς περὶ γυναικὸς μιᾶς πολεμήσομεν;
Πο. τί δαὶ ποιῶμεν;
Ηρ. ὅ τι; διαλλαττώμεθα.
Πο. τί, ὦ 'ζύρ'; οὐκ οἶσθ' ἐξαπατώμενος πάλαι;
βλάπτεις δέ τοι σὺ σαυτόν. ἢν γὰρ ἀποθάνῃ
ὁ Ζεὺς, παραδοὺς τούτοισι τὴν τυραννίδα,
πένης ἔσει σύ. σοῦ γὰρ ἅπαντα γίγνεται
τὰ χρήμαθ', ὅσ' ἂν ὁ Ζεὺς ἀποθνήσκων καταλίπῃ.
Πε. οἴμοι τάλας· οἷόν σε περισοφίζεται.
δεῦρ' ὡς ἔμ' ἀποχώρησον, ἵνα τι σοὶ φράσω.
διαβάλλεταί σ' ὁ θεῖος, ὦ πόνηρε σύ.
τῶν γὰρ πατρῴων οὐδ' ἀκαρῆ μέτεστί σοι
κατὰ τοὺς νόμους. νόθος γὰρ εἶ, κοὐ γνήσιος.
Ηρ. ἐγὼ νόθος; τί λέγεις;
Πε. σὺ μέντοι, νὴ Δία,
ὤν γε ξένης γυναικός. ἢ πῶς ἄν ποτε
ἐπίκληρον εἶναι τὴν 'Αθηναίαν δοκεῖς,
οὖσαν θυγατέρ', ὄντων ἀδελφῶν γνησίων;
Ηρ. τί δ', ἢν ὁ πατὴρ ἐμοὶ διδῷ τὰ χρήματα
τὰ νοθεῖ' ἀποθνήσκων;
Πε. ὁ νόμος αὐτὸν οὐκ ἐᾷ.
οὗτος ὁ Ποσειδῶν πρῶτος, ὃς ἐπαίρει σε νῦν,
ἀνθέξεταί σου τῶν πατρῴων χρημάτων,
φάσκων ἀδελφὸς αὐτὸς εἶναι γνήσιος.

ἐρῶ δὲ δὴ καὶ τὸν Σόλωνός σοι νόμον.
Νόθῳ δὲ μὴ εἶναι ἀγχι-
στείαν, παίδων ὄντων γνη-
σίων· ἐὰν δὲ παῖδες
μὴ ὦσι γνήσιοι, τοῖς
ἐγγυτάτω τοῦ γένους
μετεῖναι τῶν χρημάτων.

Ηρ. ἐμοὶ δ' ἄρ' οὐδὲν τῶν πατρῴων χρημάτων
μέτεστιν.

Πε. οὐ μέντοι, μὰ Δία. λέξον δ' ἐμοὶ,
ἤδη σ' ὁ πατὴρ εἰσήγαγ' ἐς τοὺς φράτορας;

Ηρ. οὐ δῆτ' ἐμέ γε. καὶ δῆτά γ' ἐθαύμαζον πάλαι.

Πε. τί δῆτ' ἄνω κέχηνας, αἰκίαν βλέπων;
ἀλλ' ἢν μεθ' ἡμῶν στῇς, καταστήσω σ' ἐγὼ
τύραννον, ὀρνίθων παρέξω σοι γάλα.

Ηρ. δίκαι' ἔμοιγε καὶ πάλαι δοκεῖς λέγειν
περὶ τῆς κόρης, κἄγωγε παραδίδωμί σοι.

Πε. τί δαὶ σὺ φῄς;

Πο. τἀναντία ψηφίζομαι.

Πε. ἐν τῷ Τριβαλλῷ πᾶν τὸ πρᾶγμα. τί σὺ λέγεις;

Τρ. καλάνι κόραυνα καὶ μεγάλα βασιλισσαναῦ
ὄρνιθι παραδίδωμι.

Ηρ. παραδοῦναι λέγεις;

Πο. μὰ τὸν Δί' οὐχ οὗτός γε παραδοῦναι λέγει,
εἰ μὴ τιτυβίζοι γ', ὥσπερ αἱ χελιδόνες.

Πε. οὐκοῦν παραδοῦναι ταῖς χελιδόσιν λέγει.

Πο. σφὼ νῦν διαλλάττεσθε, καὶ ξυμβαίνετε·
ἐγὼ δ', ἐπειδὴ σφῷν δοκεῖ, σιγήσομαι.

Solonis legem: *Nothus jure propinquitatis hereditatem ne adeat liberi si sint genuini; sin liberi non sint genuini, ad proximos agnatos hereditas devolvatur.*

Herc. Nullum itaque mihi obtigerit jus in paterna bona?

Pisth. Ne mininum quidem hercle. Dic autem mihi, an tribulium tabulis jam te pater curavit inscribi?

Herc. Nequaquam: illudque jam olim miratus sum.

Pisth. Quid sursum hians spectas irato et verbera minante vultu? a nobis autem si stes, ego te constituam regem, gallinarumque tibi lac præbebo.

Herc. Jampridem sane justa mihi petere videris de ista virgine, illamque ego tibi concedo.

Pisth. Quid tu vero?

Nept. Seorsum atque aliter sentio.

Pisth. Omnis nunc res in Triballo posita est. Quid tu ais?

Trib. Pulchram virginem magnamque Reginam avi concedo.

Herc. Concedere tu dicis?

Nept. Ita me Jupiter amet, non hic se concedere dicit, nisi tam incondita blatit verba, quam cantillans hirundo.

Pisth. Proinde virginem hirundinibus concedendam esse ait.

Nept. Vos nunc ambo litem componite et paciscimini: ego, si quidem ita vobis videatur, silebo.

Herc. Nobis, quæ tu rogas, omnia concedere placet. Sed ipse nobiscum ito in cœlum, ut Basileam, ceteraque omnia ibi accipias.

Pisth. Commodum igitur hæ aves concisæ sunt ad nuptiales epulas.

Herc. Vultisne vero, ut ego hic remanens interim carnes assem? vos autem ite.

Nept. Tune carnes asses? magnam enimvero voracitatem narras. Non ibis nobiscum?

Herc. Malliter sane me curassem.

Pisth. At vestem nuptialem huc mihi quis adferat.

Chor. In Pharis vero, apud Clepsydram versuta est Englottogastorum natio, qui lingua metunt, serunt, vindemiant, et ficus legunt: sunt autem genere barbari, Gorgiæ et Philippi: et ab istis Englottogastoribus Philippis mos invaluit, ut ubique regionis Atticæ lingua seorsum a ceteris extis secetur.

NUNTIUS, CHORUS, PISTHETÆRUS.

Nunt. O summe felices, magisque quam verbis possit exponi, ô ter beatum volucrium avium genus, excipite regem

Ηρ. ἡμῖν, ἃ λέγεις σὺ, πάντα συγχωρεῖν δοκεῖ.
ἀλλ' ἴθι μεθ' ἡμῶν αὐτὸς ἐς τὸν οὐρανὸν,
ἵνα τὴν Βασιλείαν καὶ τὰ πάντ' ἐκεῖ λάβῃς.
Πε. ἐς καιρὸν ἆρα κατεκόπησαν οὑτοιῒ
ἐς τοὺς γάμους.
Ηρ. βούλεσθε δῆτ' ἐγὼ τέως
ὀπτῶ τὰ κρέα ταυτὶ μένων; ὑμεῖς δ' ἴτε.
Πο. ὀπτᾷς τὰ κρέα; πολλήν γε τενθείαν λέγεις.
οὐκ εἶ μεθ' ἡμῶν;
Ηρ. εὖ γε μέντ' ἂν διετέθην.
Πε. ἀλλὰ γαμικὴν χλανίδα διδότω τις δεῦρό μοι.
Χο. ἔστι δ' ἐν Φαναῖσι πρὸς τῇ
Κλεψύδρᾳ πανοῦργον ἐγ-
γλωττογαστόρων γένος,
οἳ θερίζουσίν τε, καὶ σπεί-
ρουσι, καὶ τρυγῶσι ταῖς γλώτ-
ταισι, συκάζουσί τε·
βάρβαροι δ' εἰσὶν γένος;
Γοργίαι τε καὶ Φίλιπποι.
κἀπὸ τῶν ἐγγλωττογαστό-
ρων ἐκείνων τῶν Φιλίππων
πανταχοῦ τῆς Ἀττικῆς ἡ
γλῶττα χωρὶς τέμνεται.

ΑΓΓΕΛΟΣ, ΧΟΡΟΣ, ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

Αγ. Ω ΠΑΝΤ' ἀγαθὰ πράττοντες, ὦ μείζω λόγου,
ὦ τρισμακάριον πτηνὸν ὀρνίθων γένος,

δέχεσθε τὸν τύραννον ὀλβίοις δόμοις.
προσέρχεται γὰρ οἷος οὔτε παμφαὴς
ἀστὴρ ἰδεῖν ἔλαμψε χρυσαυγεῖ δόμῳ·
οὔθ' ἡλίου τηλαυγὲς ἀκτίνων σέλας
τοιοῦτον ἐξέλαμψεν. οἷον δ' ἔρχεται
ἔχων γυναικὸς κάλλος οὐ φατὸν λέγειν,
πάλλων κεραυνὸν, πτεροφόρον Διὸς βέλος·
ὀσμὴ δ' ἀνωνόμαστος ἐς βάθος κύκλου
χωρεῖ, καλὸν θέαμα· θυμιαμάτων δ'
αὖραι διαψαίρουσι πλεκτάνην καπνοῦ.
ὁδὶ δὲ καὐτός ἐστιν. ἀλλὰ χρὴ θεᾶς
Μούσης ἀνοίγειν ἱερὸν εὔφημον στόμα.

Ημ. ἄναγε, δίεχε, πάραγε, πάρεχε,
περιπέτεσθε τὸν μάκαρ'
ἄνδρα μάκαρι σὺν τύχᾳ.
φεῦ, φεῦ τῆς ὥρας, τοῦ κάλλους.
ὦ μακαριστὸν σὺ γάμον γήμας
τῇδε τῇ πόλει.
μεγάλαι, μεγάλαι κατέχουσι τύχαι
γένος ὀρνίθων διὰ τόνδε τὸν ἄνδρ'·
ἀλλ' ὑμεναίοις καὶ νυμφιδίοις
δέξασθ' ᾠδαῖς
αὐτὸν καὶ τὴν Βασιλείαν.

Ημ. Ἥρα ποτ' Ὀλυμπίᾳ
τῶν ἠλιβάτων θρόνων
ἄρχοντα θεοῖς μέγαν
Μοῖραι ξυνεκοίμισαν

vestrum fortunatis in ædibus. Talis enim accedit, qualis neque illustris adspectu stella fulsit in auro splendente domo; neque Solis clarum radiorum jubar tantum resplenduit. Venit autem ducens secum mulierem inenarrabili pulchritudine, vibrans fulmen, alatum Jovis telum: miræ suavitatis odor ad altissima cœli diffunditur; spectaculum egregium: suffituum vero auræ levi motu adtollunt volumina fumi. Hic vero ipsus est: sed oportet divæ Musæ sacrum, bonaque verba fundens, os aperire.

Sem. Recede, discede, abscede, concede, circumvolate fortunatum virum fausto venientem omine. Hem, hem, quanta venustas! quæ pulchritudo! O qui felicissimum huic urbi matrimonium iniisti! magna, magna contigerunt per huncce virum generi avium commoda: sed hymenæis et genialibus excipite carminibus ipsum, sponsamque ejus Basileam.

Sem. Junoni olim Olympiæ excelsi solii regem magnum

diis Parcæ conjunxerunt tali hymenæo: Hymen, ô Hymenæe. Floridus autem Amor aureis alis retro adductas regebat habenas, Jovis pronubus beatæque Junonis: Hymen, ô Hymenæe.

PISTH. Delector hymnis, delector cantibus: laudo vestrum sermonem. Jam vero nunc age, Jovis ipsius celebrate tonitrua sub terram mugientia, igneaque fulgura, horrendumque et coruscum fulmen.

CHOR. O fulguris aureum lumen, ô Jovis immortale telum igniferum, ô inferna, gravesonantia, et imbrifera simul tonitrua, quibus vir iste nunc terram concutit, omnium per te potitus, et adsidentem sibi Basileam habet Jovis. Hymen, ô Hymenæe.

PISTH. Sequimini nunc nuptias, ô genera omnia aligerum sodalium, ad ædes Jovis et lectum genialem. Porrige, ô beata,

ἐν τοιῷδ' ὑμεναίῳ.
Ὑμὴν ὦ, Ὑμέναι' ὦ.
ὁ δ' ἀμφιθαλὴς Ἔρως
χρυσόπτερος ἡνίας
εὔθυνε παλιντόνους,
Ζηνὸς πάροχος γάμων,
τῆς τ' εὐδαίμονος Ἥρας.
Ὑμὴν ὦ, Ὑμέναι' ὦ.

Πε. ἐχάρην ὕμνοις, ἐχάρην ᾠδαῖς·
ἄγαμαι δὲ λόγων. ἄγε νῦν αὐτοῦ
καὶ τὰς χθονίας κλῄσατε βροντὰς,
τάς τε πυρώδεις Διὸς ἀστεροπὰς,
δεινόν τ' ἀργῆτα κεραυνόν.

Χο. ὦ μέγα χρύσεον ἀστεροπῆς φάος,
ὦ Διὸς ἄμβροτον ἔγχος πυρφόρον,
ὦ χθόνιαι βαρυαχέες ὀμβροφόροι θ' ἅμα
βρονταὶ, αἷς ὅδε νῦν χθόνα σείει,
διὰ σὲ τὰ πάντα κρατήσας, καὶ
πάρεδρον Βασιλείαν ἔχει Διός.
Ὑμὴν ὦ, Ὑμέναι' ὦ.

Πε. ἕπεσθε νῦν γάμοισιν, ὦ
φῦλα πάντα συννόμων
πτεροφόρ', ἐπὶ πέδον Διὸς
καὶ λέχος γαμήλιον.
ὄρεξον, ὦ μάκαιρα, σὴν
χεῖρα, καὶ πτερῶν ἐμῶν
λαβοῦσα συγχόρευσον·

αἴρων δὲ κουφιῶ σ' ἐγώ.
Χο. ἀλαλαὶ, ἰὴ Παιὼν,
Τήνελλα καλλίνικος, ὦ
δαιμόνων ὕπέρτατε.

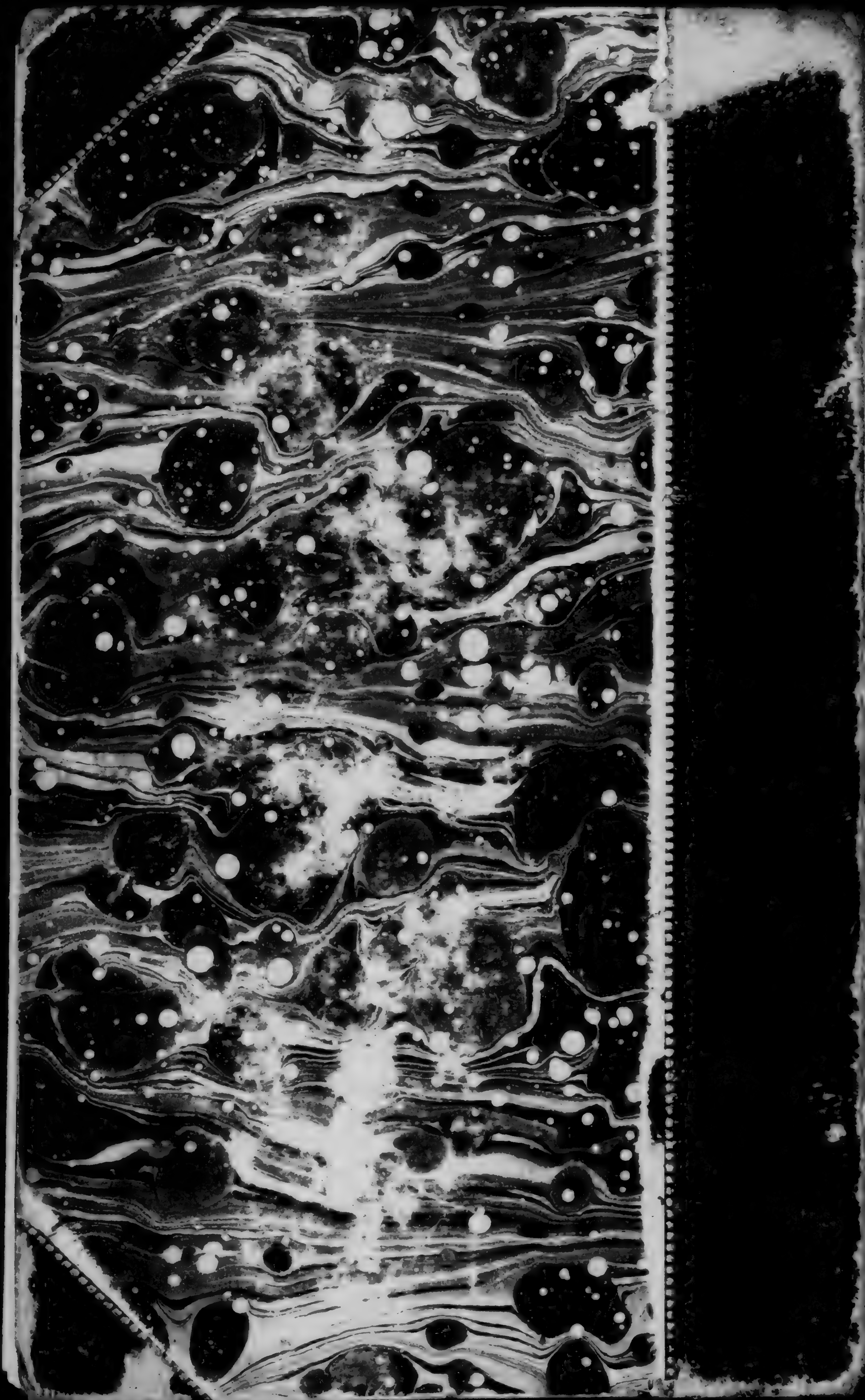
---

tuam manum, alisque meis prehensis, mecum salta: tollens autem ego allevabo te.

Chor. Alalæ, Ie Pæan, Tenella præclare victor, ô deorum summe!

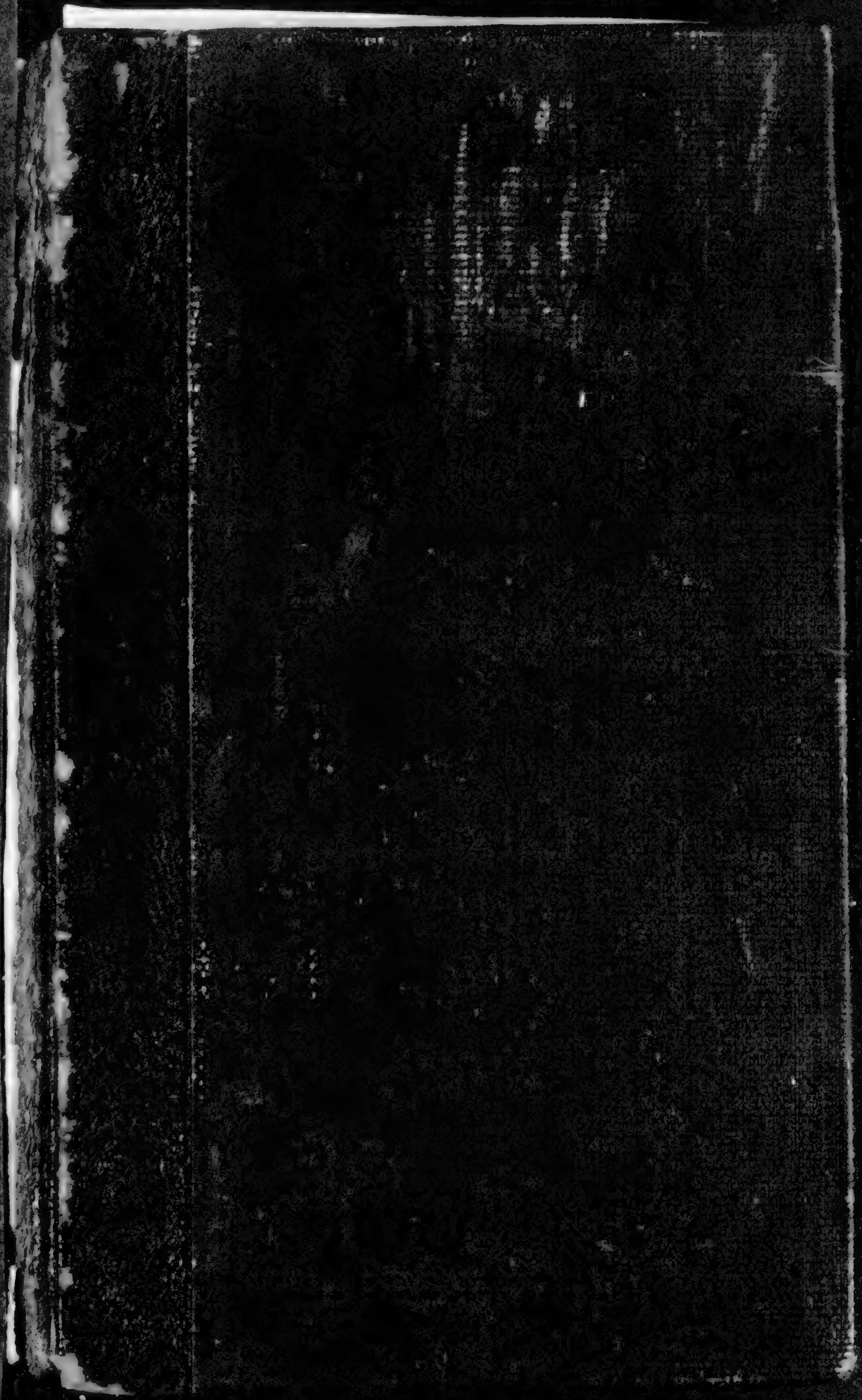
LONDINI,

EXCUDEBAT N. BLISS.

VOLUME 3

FILMED
AS
BOUND

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΗΣ.

ARISTOPHANIS

COMŒDIÆ

EX OPTIMIS EXEMPLARIBUS EMENDATÆ:

CUM

VERSIONE LATINA.

A

RICH. FRANC. PHIL. BRUNCK.

TOM. III.

LONDINI:
SUMTIBUS G. ET W. B. WHITTAKER.
1823.

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ

ΣΦΗΚΕΣ.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΣΩΣΙΑΣ. } οἰκέται Φιλοκλέωνος.
ΞΑΝΘΙΑΣ. }
ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.
ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.
ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ ΣΦΗΚΩΝ.
ΠΑΙΔΕΣ.
ΚΥΩΝ.
ΑΡΤΟΠΩΛΙΣ.
ΑΝΗΡ ΤΙΣ ΚΑΤΗΓΟΡΟΣ.

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ

Σ Φ Η Κ Ε Σ.

ΣΩΣΙΑΣ, ΞΑΝΘΙΑΣ, ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ, ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ, ΧΟΡΟΣ, ΠΑΙΔΕΣ.

Σω. ΟΥΤΟΣ, τί πάσχεις, ὦ κακόδαιμον Ξανθία;
Ξα. φυλακὴν καταλύειν νυκτερινὴν διδάσκομαι.
Σω. κακὸν ἄρα ταῖς πλευραῖς τι προὔφειλες μέγα.
ἆρ' οἶσθας οἷον κνώδαλον φυλάττομεν;
Ξα. οἶδ'· ἀλλ' ἐπιθυμῶ σμικρὸν ἀπομερμηρίσαι.
Σω. σὺ δ' οὖν παρακινδύνευ', ἐπεὶ καὐτοῦ γ' ἐμοῦ
κατὰ ταῖν κόραιν ἤδη τι καταχεῖται γλυκύ.
Ξα. ἀλλ' ἦ παραφρονεῖς, ἐτεὸν, ἢ κορυβαντιᾷς;
Σω. οὔκ· ἀλλ' ὕπνος μ' ἔχει τις ἐκ Σαβαζίου.
Ξα. τὸν αὐτὸν ἄρ' ἐμοὶ βουκολεῖς Σαβάζιον.
κᾀμοὶ γὰρ ἀρτίως τις ἐπεστρατεύσατο
Μῆδός τις ἐπὶ τὰ βλέφαρα νυστακτὴς ὕπνος·
καὶ δῆτ' ὄναρ θαυμαστὸν εἶδον ἀρτίως.

ARISTOPHANIS

VESPÆ.

SOSIA, XANTHIA, BDELYCLEO, PHILOCLEO, CHORUS, PUERI.

Sos. Heus tu, quid facis, infelix Xanthia?

Xanth. Custodiam nocturnam dissolvere disco.

Sos. Magnum ergo quoddam malum debebas lateribus tuis. Anne etiam scis qualem custodiamus beluam?

Xanth. Scio: sed cupio paululum dormire.

Sos. Tu vero periclitare; nam et meis oculis jam aliquid dulce offunditur.

Xanth. Profecto insanis, aut Corybantum more furere incipis.

Sos. Non: sed gravis me quis sopor incessit ex Sabazio.

Xanth. Eundem ergo mecum colis Sabazium. Nam et mihi modo quasi hostis quis Medus invasit palpebras, capitis quassator sopor; et sane mirum somnium somniavi modo.

Sos. Et ego unum certe, quale nunquam antehac. Sed tu narra prior.

Xanth. Visa est aquila devolans in forum, magna oppido, rapere unguibus clypeum æratum, et procul in cœlum auferre: deinde illum clypeum visus est abjecisse Cleonymus.

Sos. Nihil ergo a gripho differt Cleonymus. *Qui fit, quæso,* rogabit aliquis inter convivas fabulans, *ut una eademque belua in terra et in cœlo et in mari clypeum abjecerit?*

Xanth. Hei mihi! quid ergo mali eveniet mihi, qui tale insomnium vidi?

Sos. Ne sis sollicitus: nihil enim erit mali, ita me ament dii.

Xanth. Attamen dirum est omen homo abjiciens arma. Tu vero jam tuum narra.

Sos. Sed est magni momenti: nam ad totam reipublicæ navem attinet.

Xanth. Propera igitur memorare carinam illius rei.

Sos. Visus sum circa primum somnum videre concionem sedentum in Pnyce pecudum, baculos habentium et pallia: deinde inter istas pecudes mihi videbatur verba facere balæna omnivora, quæ vocem habebat obesæ suis.

Xanth. Au!

Sos. Quid est?

Σω. κἄγωγ' ἀληθῶς οἷον οὐδεπώποτε.
ἀτὰρ σὺ λέξον πρότερος.
Ξα. ἐδόκουν ἀετὸν
καταπτόμενον ἐς τὴν ἀγορὰν μέγαν πάνυ,
ἀναρπάσαντα τοῖς ὄνυξιν ἀσπίδα
φέρειν ἐπίχαλκον ἀνεκὰς ἐς τὸν οὐρανόν.
κᾄπειτα ταύτην ἀποβαλεῖν Κλεώνυμον.
Σω. οὐδὲν ἄρα γρίφου διαφέρει Κλεώνυμος.
Πῶς δὴ, προσερεῖ τις τοῖσι συμπόταις λέγων,
ὅτι ταυτὸν ἐν γῇ θηρίον, κᾀν οὐρανῷ,
κᾀν τῇ θαλάττῃ γ' ἀπέβαλεν τὴν ἀσπίδα;
Ξα. οἴμοι, τί δῆτά μοι κακὸν γενήσεται,
ἰδόντι τοιοῦτον ἐνύπνιον;
Σω. μὴ φροντίσῃς.
οὐδὲν γὰρ ἔσται δεινὸν, οὐ μὰ τοὺς θεούς.
Ξα. δεινόν γέ που 'στ' ἄνθρωπος ἀποβαλὼν ὅπλα.
ἀτὰρ σὺ τὸ σὸν αὖ λέξον.
Σω. ἀλλ' ἐστὶν μέγα.
περὶ τῆς πόλεως γάρ ἐστι τοῦ σκάφους ὅλου.
Ξα. λέγε νυν ἀνύσας τι τὴν τρόπιν τοῦ πράγματος.
Σω. ἔδοξέ μοι περὶ πρῶτον ὕπνον ἐν τῇ Πνυκὶ
ἐκκλησιάζειν πρόβατα συγκαθήμενα,
βακτηρίας ἔχοντα καὶ τριβώνια·
κᾄπειτα τούτοις τοῖς προβάτοισί μοι 'δόκει
δημηγορεῖν φάλαινα πανδοκεύτρια,
ἔχουσα φωνὴν ἐμπεπρησμένης ὑός.
Ξα. αἰβοῖ.
Σω. τί ἐστι;

Ξα. παῦε, παῦε, μὴ λέγε·
ὄζει κάκιστον τοὐνύπνιον βύρσης σαπρᾶς.
Σω. εἶθ' ἡ μιαρὰ φάλαιν', ἔχουσα τρυτάνην,
ἵστη βόειον δημόν.
Ξα. οἴμοι δείλαιος·
τὸν δῆμον ἡμῶν βούλεται διϊστάνειν.
Σω. ἐδόκει δ' ἐμοὶ Θέωρος αὐτῆς πλησίον
χαμαὶ καθῆσθαι, τὴν κεφαλὴν κόρακος ἔχων.
εἶτ' Ἀλκιβιάδης εἶπε πρός με τραυλίσας·
Ὀλᾷς; Θέωλος τὴν κεφαλὴν κόλακος ἔχει.
Ξα. ὀρθῶς γε τοῦτ' Ἀλκιβιάδης ἐτραύλισεν.
Σω. οὔκουν ἐκεῖν' ἀλλόκοτον, ὁ Θέωρος κόραξ
γιγνόμενος;
Ξα. ἥκιστ'· ἀλλ' ἄριστον.
Σω. πῶς;
Ξα. ὅπως;
ἄνθρωπος ἦν· εἶτ' ἐγένετ' ἐξαίφνης κόραξ.
οὔκουν ἐναργὲς τοῦτο συμβαλεῖν, ὅτι
ἀρθεὶς ἀφ' ἡμῶν ἐς κόρακας οἰχήσεται;
Σω. εἶτ' οὐκ ἐγὼ, δοὺς δύ' ὀβολοὺς, μισθώσομαι
οὕτως ὑποκρινόμενον σαφῶς ὀνείρατα;
Ξα. φέρε νυν κατείπω τοῖς θεαταῖς τὸν λόγον,
ὀλίγα γ' ὑπειπὼν πρότερον αὐτοῖσιν ταδί·
μηδὲν παρ' ἡμῶν προσδοκᾶν λίαν μέγα·
μηδ' αὖ γέλωτα Μεγαρόθεν κεκλεμμένον.
ἡμῖν γὰρ οὐκ ἔστ' οὔτε κάρυ' ἐκ φορμίδος
δούλω παραῤῥιπτοῦντε τοῖς θεωμένοις,
οὐθ' Ἡρακλῆς τὸ δεῖπνον ἐξαπατώμενος,

Xanth. Desine, desine; ne narra. Pessime olet insomnium istud putorem corii.

Sos. Deinde impura illa balæna trutinam tenens, bubulum appendebat adipem.

Xanth. Hei mihi misero! populum nostrum vult distrahere.

Sos. Videbatur autem mihi Theorus prope humi sedere, coracis habens caput: tum vero Alcibiades mihi dixit ore balbo: *Celnisne? Theolus colacis habet caput.*

Xanth. Recte id quidem Alcibiades balbutiit.

Sos. Annon monstri hoc simile est, Theorus corvus factus?

Xanth. Minime; immo optimum est.

Sos. Quomodo?

Xanth. Rogas? homo erat: deinde repente factus est corvus. Nonne hinc manifesta conjectura augurere, eum subvolantem a nobis ad corvos iturum?

Sos. Ergone duobus obolis non conducam te, qui tam perspicue conjicis somnia?

Xanth. Age vero, spectatoribus argumentum eloqui volo, ubi prius pauca hæc eos monuero. Nihil a nobis expectent magnum nimis, nec etiam jocos Megaris furtim conquisitos. Nobis enim nec sunt, qui nuces ex sportula jaciant spectatoribus, servi: nec est Hercules cœna defraudatus, nec iterum Euripides petulanter traducitur; neque etiam, quia Cleo fortu-

næ favore inclaruit, propterea eundem illum hominem rursus aceto perfundemus. Sed est nobis argumentum non ineptum, quod vestram quidem sapientiam non superat, sed tamen magis est scitum et elegans, quam quævis insulsa comœdia. Nempe herus est nobis, qui in superiore ædium parte dormit, magnus ille in cœnaculo. Iste nobis imperavit, ut suum patrem adservemus, quem intus conclusit, ne foras exeat. Morbo enim pater ejus laborat mirabili, quem nemo facile noverit, neque conjecerit, qui sit, nisi ex nobis audiatis: si minus creditis, ipsi conjecturas facitote. Amynias quidem iste Pronapi filius ait, esse eum amatorem aleæ: sed nihil dicit.

Sos. Nihil hercle; sed de se hunc morbum conjectat.

Xanth. Haud sane recte. Est tamen *Amator* quidem exordium hujus mali. Iste vero, Sosia, ad Dercylum ait, amatorem eum esse compotationum.

Sos. Nequaquam; si quidem iste morbus etiam virorum est bonorum.

Xanth. Nicostratus autem Scambonides ait eum amatorem esse sacrificiorum, aut hospitum.

Sos. Per canem juro, Nicostrate, non est amator hospitum. Nam cinædus est Philoxenus.

Xanth. Frustra nugamini: non enim invenietis. Si autem scire cupitis, jam tacete: declarabo enim nunc morbum heri

οὐδ' αὖθις ἀνασελγαινόμενος Εὐριπίδης·
οὐδ', εἰ Κλέων γ' ἔλαμψε τῆς τύχης χάριν,
αὖθις τὸν αὐτὸν ἄνδρα μυττωτεύσομεν.
ἀλλ' ἔστιν ἡμῖν λογίδιον γνώμην ἔχον,
ὑμῶν μὲν αὐτῶν οὐχὶ δεξιώτερον,
κωμῳδίας δὲ φορτικῆς σοφώτερον.
ἔστιν γὰρ ἡμῖν δεσπότης ἐκεινοσὶ,
ἄνω καθεύδων, ὁ μέγας, οὑπὶ τοῦ τέγους.
οὗτος φυλάττειν τὸν πατέρ' ἐπέταξε νῷν,
ἔνδον καθείρξας, ἵνα θύραζε μὴ 'ξίῃ.
νόσον γὰρ ὁ πατὴρ ἀλλόκοτον αὐτοῦ νοσεῖ,
ἣν οὐδ' ἂν εἷς γνοίη ποτ', οὐδὲ ξυμβάλοι,
εἰ μὴ πύθοιθ' ἡμῶν· ἐπεὶ τοπάζετε.
'Αμυνίας μὲν ὁ Προνάπου φήσ' οὑτοσὶ
εἶναι φιλόκυβον αὐτόν· ἀλλ' οὐδὲν λέγει.

Σω. μὰ Δί', ἀλλ' ἀφ' αὑτοῦ τὴν νόσον τεκμαίρεται

Ξα. οὔκ· ἀλλὰ ΦΙΛΟ μέν ἐστιν ἀρχὴ τοῦ κακοῦ.
ὁδὶ δέ φησι Σωσίας πρὸς Δερκύλον,
εἶναι φιλοπότην αὐτόν.

Σω. οὐδαμῶς γ', ἐπεὶ
αὕτη γε χρηστῶν ἐστὶν ἀνδρῶν ἡ νόσος.

Ξα. Νικόστρατος δ' αὖ φησιν, ὁ Σκαμβωνίδης,
εἶναι φιλοθύτην αὐτὸν, ἢ φιλόξενον.

Σω. μὰ τὸν κύν', ὦ Νικόστρατ', οὐ φιλόξενος,
ἐπεὶ καταπύγων ἐστὶν ὅ γε Φιλόξενος.

Ξα. ἄλλως φλυαρεῖτ'· οὐ γὰρ ἐξευρήσετε.
εἰ δὴ 'πιθυμεῖτ' εἰδέναι, σιγᾶτε νῦν.
φράσω γὰρ ἤδη τὴν νόσον τοῦ δεσπότου.

φιληλιαστής ἐστιν, ὡς οὐδεὶς ἀνήρ·
ἐρᾷ τε τούτου, τοῦ δικάζειν, καὶ στένει,
ἢν μὴ 'πὶ τοῦ πρώτου καθίζηται ξύλου.
ὕπνου δ' ὁρᾷ τῆς νυκτὸς οὐδὲ πασπάλην·
ἢν δ' οὖν καταμύσῃ κἂν ἄχνην, ὅμως ἐκεῖ
ὁ νοῦς πέτεται τὴν νύκτα περὶ τὴν κλεψύδραν.
ὑπὸ τοῦ δὲ τὴν ψῆφόν γ' ἔχειν εἰωθέναι,
τοὺς τρεῖς ξυνέχων τῶν δακτύλων ἀνίσταται,
ὥσπερ λιβανωτὸν ἐπιτιθεὶς νουμηνίᾳ.
καὶ, νὴ Δί', ἢν ἴδῃ γέ που γεγραμμένον
τὸν Πυριλάμπους ἐν θύρᾳ Δῆμον καλὸν,
ἰὼν παρέγραψε πλησίον ΚΗΜΟΣ ΚΑΛΟΣ.
τὸν ἀλεκτρυόνα δ', ὃς ᾖδεν ἐφ' ἑσπέρας, ἔφη,
ὡς ὀψ' ἐγείρειν αὐτὸν ἀναπεπεισμένον,
παρὰ τῶν ὑπευθύνων ἔχοντα χρήματα.
εὐθὺς δ' ἀπὸ δορπηστοῦ κέκραγεν ἐμβάδας·
κᾆπειτ' ἐκεῖσ' ἐλθὼν, προκαθεύδει πρῲ πάνυ,
ὥσπερ λεπὰς προσεχόμενος τῷ κίονι.
ὑπὸ δυσκολίας δ' ἅπασι τιμῶν τὴν μακρὰν,
ὥσπερ μέλιττ' ἢ βομβυλιὸς εἰσέρχεται,
ὑπὸ τοῖς ὄνυξι κηρὸν ὑποπεπλασμένος.
ψήφων δὲ δείσας μὴ δεηθείη ποτὲ,
ἵν' ἔχῃ δικάζειν, αἰγιαλὸν ἔνδον τρέφει.
τοιαῦτ' ἀλύει· νουθετούμενος δ' ἀεὶ
μᾶλλον δικάζει. τοῦτον οὖν φυλάττομεν,
μοχλοῖσιν ἐγκλείσαντες, ὡς ἂν μὴ 'ξίῃ.
ὁ γὰρ υἱὸς αὐτοῦ τὴν νόσον βαρέως φέρει.
καὶ πρῶτα μὲν λόγοισι παραμυθούμενος,

mei. Quippe amator est Heliææ, ut nemo alius: insanitque hujus rei, judicandi inquam, cupidine, et gemit, si non in primo sedeat judicum subsellio. Noctu autem somni ne tantillum quidem videt: si vero pauxillum connivere cœpit, tamen noctu etiam mens volitat illic circa clepsydram. Et quoniam assuefactus est calculum tenere, tribus compressis digitis expergefactus surgit, quasi thus imponeret acerræ novilunio. Et mehercle, si alicubi videat inscriptum in janua, *Bellus Demus Pyrilampis filius*, ipse ire solet, et juxta scribere: *Bellus Camus Judiciarius*. Gallum autem gallinaceum, qui cecinerat vesperi, dixit, se excitare tarde, quia corruptus esset a reis argento. Statim autem a cœna cum clamore poscit calceos: deinde ubi illuc ante diluculum venit, dormit adnixus et hærens columnæ, instar conchæ. Præ severitate autem ducta omnibus longa linea, tanquam apis aut bombylius domum ingreditur cum unguibus cera sublitis. Et quia timet ne aliquando eum calculi deficiant, litus habet renovatque semper domi, ut ferendæ sententiæ copiam habeat. Ita æstuat: magis autem monitus, semper magis judicare studet. Hunc itaque custodimus obductis inclusum pessulis, ne exeat. Filius enim ejus morbum graviter fert. Et primum quidem dictis lenibus adlocutus suasit ei,

ne gestaret pallium, neve exiret foras: at ille morem non gessit. Deinde illum lavit, et purgavit, quin etiam postea Corybantum sacris piari curavit: ille autem tympanum tenens exsiluit, et judicaturus in forum irruit. Quum autem istis initiis ei nihil profuisset, in Æginam navigavit, ibique reprehensum noctu in Æsculapii fano incubare fecit: at ille summo mane apparuit apud cancellos. Exinde non amplius domo exire eum sivimus: ille vero elabebatur per cloacas et foramina: nos autem, quæcunque erant perforata, obturavimus pannis, et obsepivimus: ille vero paxillos infigebat parieti, quibus, ut graculus, innixus, exsiliebat: nos demum totum atrium circumcirca retibus obduximus, illumque sic adservamus. Est autem nomen seni Philocleo, quo sane dignus est, ita me Jupiter amet: filio autem ejus Bdelycleo, quippe qui mores habeat caperofrontipervicos.

Bdel. O Xanthia et Sosia, dormitisne?

Xanth. Hei mihi!

Sos. Quid est?

Xanth. Bdelycleo surgit.

Bdel. Nonne curret vestrûm alter huc ocius? nam pater in culinam est ingressus rimaturque aliquid, tanquam mus in caverna delitescens: sed specta, ne per foramen alvei elabatur: tu autem januæ incumbe.

ἀνέπειθεν αὐτὸν μὴ φορεῖν τριβώνιον,
μηδ' ἐξιέναι θύραζ'· ὁ δ' οὐκ ἐπείθετο.
εἶτ' αὐτὸν ἀπέλου, κᾀκάθαιρε, καὶ μάλα
μετὰ ταῦτ' ἐκορυβάντιζ'· ὁ δ' αὐτῷ τυμπάνῳ
ᾄξας, ἐδίκαζεν ἐς τὸ Καινὸν ἐμπεσών.
ὅτε δὴ δὲ ταύταις ταῖς τελεταῖς οὐκ ὠφέλει,
διέπλευσεν εἰς Αἴγιναν· εἶτα συλλαβὼν
νύκτωρ κατέκλινεν αὐτὸν εἰς Ἀσκληπιοῦ·
ὁ δ' ἀνεφάνη κνεφαῖος ἐπὶ τῇ κιγκλίδι.
ἐντεῦθεν οὐκέτ' αὐτὸν ἐξεφρείομεν.
ὁ δ' ἐξεδίδρασκε διά τε τῶν ὑδρορρόων,
καὶ τῶν ὀπῶν· ἡμεῖς δ' ὅσ' ἦν τετρημένα
ἐνεβύσαμεν ῥακίοισι, κᾀπακτώσαμεν.
ὁ δ', ὡσπερεὶ κολοιὸς, αὑτῷ παττάλους
ἐνέκρουεν εἰς τὸν τοῖχον· εἶτ' ἐξήλλετο.
ἡμεῖς δὲ τὴν αὐλὴν ἅπασαν δικτύοις
καταπετάσαντες ἐν κύκλῳ, φυλάττομεν.
ἔστιν δ' ὄνομα, τῷ μὲν γέροντι, Φιλοκλέων,
ναὶ μὰ Δία· τῷ δ' υἱεῖ γε τῷδε, Βδελυκλέων,
ἔχων τρόπους φρυαγμοσεμνάκους τινάς.

Βδ. ὦ Ξανθία, καὶ Σωσία, καθεύδετε;

Ξα. οἴμοι.

Σω. τί ἐστι;

Ξα. Βδελυκλέων ἀνίσταται.

Βδ. οὐ περιδραμεῖται σφῷν ταχέως δεῦρ' ἅτερος;
ὁ γὰρ πατὴρ εἰς τὸν ἰπνὸν εἰσελήλυθε,
καὶ μυσπολεῖ τι καταδεδυκώς. ἀλλ' ἄθρει,
κατὰ τῆς πυέλου τὸ τρῆμ' ὅπως μὴ 'κδύσεται·

σὺ δὲ τῇ θύρᾳ πρόσκεισο.

Σω. ταῦτ', ὦ δέσποτα.

Βδ. ἄναξ Πόσειδον, τί ποτ' ἄρ' ἡ κάπνη ψοφεῖ;
οὗτος, τίς εἶ σύ;

Φι. καπνὸς ἔγωγ' ἐξέρχομαι.

Βδ. καπνός; φέρ' ἴδω τίνος ξύλου σύ.

Φι. συκίνου.

Βδ. νὴ τὸν Δί', ὅσπερ γ' ἐστὶ δριμύτατος καπνῶν.
ἀτὰρ οὐκ ἐσεῤῥήσεις γε; ποῦ 'σθ' ἡ τηλία;
δύου πάλιν. φέρ', ἐπαναθῶ σοι καὶ ξύλον.
ἐνταῦθα νῦν ζήτει τιν' ἄλλην μηχανήν.
ἀτὰρ ἄθλιός γ' εἰμ', ὡς ἕτερος οὐδεὶς ἀνὴρ,
ὅστις πατρὸς νυνὶ Καπνίου κεκλήσομαι.

Σω. παῖ, τὴν θύραν ὤθει· πίεζε νῦν σφόδρα
εὖ κἀνδρικῶς. κἀγὼ γὰρ ἐνταῦθ' ἔρχομαι·
καὶ τῆς κατακλεῖδος ἐπιμελοῦ καὶ τοῦ μοχλοῦ·
φύλαττέ θ' ὅπως μὴ τὴν βάλανον ἐκτρώξεται.

Φι. τί δράσετ'; οὐκ ἐκφρήσετ', ὦ μιαρώτατοι,
δικάσοντά μ'; ἐκφεύξεται Δρακοντίδης.

Βδ. σὺ δὲ τοῦτο βαρέως ἂν φέροις;

Φι. ὁ γὰρ θεὸς
μαντευομένῳ μοι 'χρησεν ἐν Δελφοῖς ποτὲ,
ὅταν τις ἐκφύγῃ μ', ἀποσκλῆναι τότε.

Βδ. Ἄπολλον Ἀποτρόπαιε, τοῦ μαντεύματος.

Φι. ἴθ', ἀντιβολῶ σ', ἔκφερέ με, μὴ διαῤῥαγῶ.

Βδ. μὰ τὸν Ποσειδῶ, Φιλοκλέων, οὐδέποτέ γε.

Φι. διατρώξομαι τοίνυν ὀδὰξ τὸ δίκτυον.

Βδ. ἀλλ' οὐκ ἔχεις ὀδόντας.

Sos. Hoc ago, here.

Bdel. O Rex Neptune! quid est, quod fumarium ita sonat? Eho, quis es tu?

Phil. Fumus equidem exeo.

Bdel. Fumus? age videam cujus ligni.

Phil. Ficulnei.

Bdel. Sane hercle, quod quidem unum omnium fumum facit acerrimum. Sed non intro te referes citissime? ubi est fumarii operculum? regredere. Agedum asserem etiam superimponam. Istic jam aliud quodvis machinare. At ego infelix sum, ut nemo alius, qui Fumo patre natus jam perhibebor.

Sos. Tu puer, januam trude: valde preme atque fortiter: ego etiam illuc veniam. Seram diligenter observa et vectem, et vide ne vectis glandem derodat.

Phil. Quid facere vultis? non me exire sinitis, impurissimi, judicaturum? Ergo abibit indemnatus Dracontides.

Bdel. Istuccine vero tu graviter ferres?

Phil. Etenim consulenti mihi olim Delphis oraculum respondit Deus, me tum mortem oppetiturum, quando mihi indemnatus reus abiisset.

Bdel. Apollo Averrunce! quale hoc est oraculum!

Phil. Age, obsecro, emitte me, ne disrumpar.

Bdel. Per Neptunum juro, ut ego te nunquam emittam, Philocleo.

Phil. Itaque corrodam mordicus arreptum rete.

Bdel. Sed non habes dentes.

PHIL. Me miserum! quomodo te occidam? quomodo? date mihi gladium ocius, aut tabellam damnatoriam.

BDEL. Homo iste magnum aliquod molitur malum.

PHIL. Non equidem hercle, non, inquam; sed vendere volo asinum una cum clitellis abductum: nam novilunium est.

BDEL. Nonne ego etiam, quæso, possem eum vendere?

PHIL. Non ita ut ego.

BDEL. Immo hercle melius; sed educ asinum.

XANTH. Qualem prætextum intulit! quam callide, ut eum emittas citius!

BDEL. Sed inanem retraxit hamum: mihi enim doli suboluerat. Sed ingressus asellum educere volo, ut ne foras rursus emicet senex.—Aselle, cur fles? anne quod hodie venum ibis? quid ingemiscis, quiane Ulyssem aliquem non vehis?

XANTH. Sed mehercle quemdam vehit, huncce subtus pendulum.

BDEL. Quemnam? age videam.

XANTH. Istum.

BDEL. Hoc quid est? quisnam es, quæso, tu homo?

PHIL. Utis sum mehercle.

BDEL. Utis tu? cujas?

Φι. οἴμοι δείλαιος·
πῶς ἄν σ' ἀποκτείναιμι; πῶς; δότε μοι ξίφος
ὅπως τάχιστ', ἢ πινάκιον τιμητικόν.
Βδ. ἄνθρωπος οὗτος μέγα τι δρασείει κακόν.
Φι. μὰ τὸν Δί' οὐ δῆτ'· ἀλλ' ἀποδόσθαι βούλομαι
τὸν ὄνον ἄγων αὐτοῖσι τοῖς κανθηλίοις.
νουμηνία γάρ ἐστιν.
Βδ. οὐκοῦν καὐτὸς ἂν
αὐτὸν ἀποδοίμην δῆτ' ἄν.
Φι. οὐχ ὥσπερ γ' ἐγώ.
Βδ. μὰ Δί' ἀλλ' ἄμεινον. ἀλλὰ τὸν ὄνον ἔξαγε.
Ξα. οἵαν πρόφασιν καθῆκεν, ὡς εἰρωνικῶς,
ἵνα θᾶττον ἐκπέμψειας.
Βδ. ἀλλ' οὐκ ἔσπασε
ταύτῃ γ'· ἐγὼ γὰρ ᾐσθόμην τεχνωμένου.
ἀλλ' εἰσιὼν μοι τὸν ὄνον ἐξάγειν δοκῶ,
ὅπως ἂν ὁ γέρων μηδὲ παρακύψῃ πάλιν.
κάνθων, τί κλάεις; ὅτι πεπράσει τήμερον;
βάδιζε θᾶττον. τί στένεις; εἰ μὴ φέρεις
'Οδυσσέα τινά γ';
Ξα. ἀλλὰ, ναὶ μὰ Δία, φέρει
κάτω γε τουτονί τιν' ὑποδεδυκότα.
Βδ. ποῖον; φέρ' ἴδωμαι.
Ξα. τουτονί.
Βδ. τουτὶ τί ἦν;
τίς εἶ ποτ', ὦ 'νθρωπ', ἐτεόν;
Φι. Οὖτις, νὴ Δία.
Βδ. Οὖτις σύ; ποδαπός;

Φι. Ἰθακὸς ἀπὸ Δρασιππίδου.
Βδ. Οὔτις, μὰ τὸν Δί', οὔ τι χαιρήσων γ' ἔσει.
ὕφελκε θᾶττον αὐτόν. ὦ μιαρώτατος,
ἵν' ὑποδέδυκεν· ὥστ' ἔμοιγ' ἰνδάλλεται
ὁμοιότατος κλητῆρος εἶναι πωλίῳ.
Φι. εἰ μή μ' ἐάσεθ' ἥσυχον, μαχούμεθα.
Βδ. περὶ τοῦ μάχει νῷν δῆτα;
Φι. περὶ ὄνου σκιᾶς.
Βδ. πονηρὸς εἶ πόῤῥω τέχνης, καὶ παράβολος.
Φι. ἐγὼ πονηρός; οὐ μὰ Δί', ἀλλ' οὐκ οἶσθα σὺ
νῦν μ' ὄντ' ἄριστον· ἀλλ' ἴσως, ὅταν φάγῃς
ὑπογάστριον γέροντος Ἡλιαστικοῦ.
Βδ. ὤθει τὸν ὄνον καὶ σαυτὸν ἐς τὴν οἰκίαν.
Φι. ὦ ξυνδικασταὶ, καὶ Κλέων, ἀμύνατε.
Βδ. ἔνδον κέκραχθι, τῆς θύρας κεκλεισμένης.
ὤθει σὺ πολλοὺς τῶν λίθων πρὸς τὴν θύραν,
καὶ τὴν βάλανον ἔμβαλλε πάλιν εἰς τὸν μοχλὸν,
καὶ τῇ δοκῷ πρόσθες τὸν ὅλμον τὸν μέγαν.
ἀνύσας τι προσκύλιέ γ'.
Σω. οἴμοι δείλαιος·
πόθεν ποτ' ἐμπέπτωκέ μοι τὸ βώλιον;
Ξα. ἴσως ἄνωθεν μῦς ἐνέβαλέ σοι ποθέν.
Σω. μῦς; οὐ μὰ Δί', ἀλλ' ὑποδυόμενός τις οὑτοσὶ
ὑπὸ τῶν κεραμίδων Ἡλιαστὴς ὀροφίας.
Ξα. οἴμοι κακοδαίμων, στρουθὸς ὡνὴρ γίγνεται·
ἐκπτήσεται. ποῦ, ποῦ 'στι μοι τὸ δίκτυον;
σοῦ, σοῦ, πάλιν σοῦ.
Βδ. νὴ Δί', ἦ μοι κρεῖττον ἦν

PHIL. Ithacus ex Fugacia.

BDEL. At faxo hercle, ut non sine magno tuo malo Utin te esse dixeris. Sursum trahe eum ocius. Impurissimus ille, quorsum subierat! mihi sane videtur simillimus esse pulli subrumi asellæ, qua viator invehit.

PHIL. Nisi me missum feceritis, pugnabimus.

BDEL. Qua de re, quæso, pugnabis nobiscum?

PHIL. De asini umbra.

BDEL. Improbus es, sed rudis et desperatæ audaciæ.

PHIL. Egone improbus? non hercle. Sed tu non sentis nunc me esse virum optimum: at senties forte, quando comedes sumen, quod adponet tibi senex Heliasticus.

BDEL. Trude asinum et te ipsum in domum.

PHIL. O judices, mei socii, tuque, ó Cleo, succurrite.

BDEL. Intus vociferare, clausis foribus. Trude tu multos lapides ad ostium, et glandem rursus immitte in vectem, transversumque oppone tignum, cui fulciendo propere advolve magnum mortarium.

Sos. Hei mihi misero! unde incidit in me glebula?

XANTH. Forte mus desuper eam bi i njecit alicunde.

Sos. Mus? non hercle: sed iste serpens heliastes, qui tegulas subiit.

BDEL. O me miserum! iste homo passer fit: avolabit. Ubi est rete? ubi? apage, apage, retro apage te. Edepol næ satius esset me Scionem custodire, quam hunc meum patrem.

Sos. Agedum, quoniam istum abegimus, nec potis est, ut clam nobis elabatur, cur non obdormiscimus pauxillum?

Bdel. Sed, ô miselle, venient paulo post sodales judices vocantes hunc meum patrem.

Sos. Quid ais? at nondum illuxit.

Bdel. Nondum hercle. Tamen solito tardius excitantur hodie, quippe qui a media nocte eum semper arcessunt, lucernas habentes, suavissimaque e veteris Phrynichi Phœnissis cantillantes carmina, quibus eum evocant.

Sos. Itaque, si opus erit, jam eos lapidibus impetemus.

Bdel. Sed, ô miser, si quis irritaverit genus istud senum, simile est illud crabonibus. Extremis enim in lumbis aculeum habent acutissimum, quo pungunt, et vociferando saltitant, et jaculantur, instar scintillarum.

Sos. Animo liquido et tranquillo es: nam si ego lapides habeam, multorum judicum examen dissipabo.

Chor. Perge, procede strenue. Cessas, ô Comia? at hercle, antea non cessabas; sed tam firmus eras, quam lorum caninum: nunc autem te vincit Charinades eundo. O Strymodore Conthylensis, optime judicum, estne hic forte Euergides, aut Chabes Phlyensis? Adest, quidquid superat, appapæ, papæ, papææx! ex illa juventute, quæ tum florebat, quando in

τηρεῖν Σκιώνην, ἀντὶ τούτου τοῦ πατρός.
Σω. ἄγε νῦν, ἐπειδὴ τουτονὶ σεσοβήκαμεν,
κοὐκ ἔσθ' ὅπως διαδὺς ἂν ἡμᾶς ἔτι λάθοι,
τί οὐκ ἀπεκοιμήθημεν ὅσον ὅσον στίλην;
Βδ. ἀλλ', ὦ πόνηρ', ἥξουσιν ὀλίγον ὕστερον
οἱ ξυνδικασταὶ παρακαλοῦντες τουτονὶ
τὸν πατέρα.
Σω. τί λέγεις; ἀλλὰ νῦν ὄρθρος βαθύς.
Βδ. νὴ τὸν Δί'· ὀψὲ γοῦν ἀνεστήκασι νῦν.
ὡς ἀπὸ μέσων νυκτῶν παρακαλοῦσίν γ' ἀεὶ,
λύχνους ἔχοντες, καὶ μινυρίζοντες μέλη
ἀρχαιομελησιδωνοφρυνιχήρατα,
οἷς ἐκκαλοῦνται τοῦτον.
Σω. οὐκοῦν, ἢν δέῃ,
ἤδη ποτ' αὐτοὺς τοῖς λίθοις βαλλήσομεν.
Βδ. ἀλλ', ὦ πόνηρε, τὸ γένος, ἤν τις ὀργίσῃ,
τὸ τῶν γερόντων, ἔσθ' ὅμοιον σφηκιᾷ.
ἔχουσι γὰρ καὶ κέντρον ἐκ τῆς ὀσφύος
ὀξύτατον, ᾧ κεντοῦσι, καὶ κεκραγότες
πηδῶσι, καὶ βάλλουσιν, ὥσπερ φέψαλοι.
Σω. μὴ φροντίσῃς· ἐάνπερ ἐγὼ λίθους ἔχω,
πολλῶν δικαστῶν σφηκιὰν διασκεδῶ.
Χο. χώρει, πρόβαιν' ἐῤῥωμένως. ὦ Κωμία, βραδύνεις;
μὰ τὸν Δί', οὐ μέντοι πρὸ τοῦ γ'· ἀλλ' ἦσθ' ἱμὰς κύνειος·
νυνὶ δὲ κρείττων ἐστί σου Χαρινάδης βαδίζειν.
ὦ Στρυμόδωρε Κονθυλεῦ, βέλτιστε συνδικαστῶν,
Εὐεργίδης ἆρ' ἐστί που 'νθαῦθ', ἢ Χάβης ὁ Φλυεύς;
πάρεσθ', ὃ λοιπόν ἐστιν, ἀππαπαὶ, παπαὶ, παπαιὰξ,

ἥβης ἐκείνης, ἡνίκ' ἐν Βυζαντίῳ ξυνῆμεν
φρουροῦντ' ἐγώ τε καὶ σύ· κᾆτα περιπατοῦντε νύκτωρ
τῆς ἀρτοπώλιδος λαθόντ' ἐκλέψαμεν τὸν ὅλμον·
κᾆθ' ἥψαμεν τοῦ κορκόρου, κατασχίσαντες αὐτόν.
ἀλλ' ἐγκονῶμεν, ἄνδρες, ὡς ἔσται Λάχητι νυνί·
σίμβλον δέ φασι χρημάτων ἔχειν ἅπαντες αὐτόν.
χθὲς οὖν Κλέων ὁ κηδεμὼν ἡμῖν ἐφεῖτ' ἐν ὥρᾳ
ἥκειν, ἔχοντας ἡμερῶν ὀργὴν τριῶν πονηρὰν
ἐπ' αὐτὸν, ὡς κολουμένους, ὧν ἠδίκησεν. ἀλλὰ γὰρ
σπεύδωμεν, ὦνδρες ἥλικες, πρὶν ἡμέραν γενέσθαι.
χωρῶμεν, ἅμα τε τῷ λύχνῳ πάντη διασκοπῶμεν,
μή που λαθὼν ἡμᾶς τις ἐμποδὼν κακόν τι δράσῃ.

Πα. τὸν πηλὸν, ὦ πάτερ, πάτερ, τουτονὶ φύλαξαι.
Χο. κάρφος χαμάθεν σύ νυν λαβὼν, τὸν λύχνον πρόβυσον.
Πα. οὔκ· ἀλλὰ τῳδί μοι δοκῶ τὸν λύχνον προβύσειν.
Χο. τί δὴ παθὼν τῷ δακτύλῳ τὴν θρυαλλίδ' ὠθεῖς;
καὶ ταῦτα τοὐλαίου σπανίζοντος, ὦ 'νόητε.
οὐ γὰρ δάκνει σ', ὅταν δέῃ τίμιον πρίασθαι.
Πα. εἰ νὴ Δί' αὖθις κονδύλοις νουθετήσεθ' ἡμὰς,
ἀποσβέσαντες τοὺς λύχνους, ἄπιμεν οἴκαδ' αὐτοί·
κᾆπειτ' ἴσως ἐν τῷ σκότῳ τουτουὶ στερηθεὶς,
τὸν πηλὸν, ὥσπερ ἀτταγᾶς, τυρβάσεις βαδίζων.
Χο. ἦ μὴν ἐγώ σου χ' ἁτέρους μείζονας κολάζω.
ἀλλ' οὑτοσί μοι βόρβορος φαίνεται πατοῦντι·
κοὐκ ἔσθ' ὅπως οὐχ ἡμερῶν τεττάρων τὸ πλεῖστον
ὕδωρ ἀναγκαίως ἔχει τὸν θεὸν ποιῆσαι.
ἔπεισι γοῦν τοῖσιν λύχνοις οὑτοιὶ μύκητες·
φιλεῖ δ', ὅταν ᾖ τουτὶ ποιεῖν ὑετὸν μάλιστα.

Byzantio contubernales eramus custodes ego et tu; deinde obambulantes noctu panariæ illius surripiebamus ligneum mortarium, quo fisso oleris agrestis nonnihil coquebamus. Sed festinemus, ô viri; nam de Lachete nunc judicium fiet. Aiunt autem omnes eum habere alveare plenum pecunia. Itaque heri Cleo, columen nostrum, nos jussit mature adesse, instructos in tres dies ira acerba contra ipsum, ut illius ulciscamur injurias. Eia agite, festinemus, ô æquales, antequam illucescat: pergamus, simulque cum lucerna usquequaque dispiciamus, ne quis ex insidiis imprudentes nos opprimat.

Puer. Lutum istud, mi pater, pater, cave.

Chor. Tu igitur humi festucam sume, et lucernam emunge.

Puer. Non. Sed hocce digito mihi videor lucernam probe emuncturus.

Chor. Quamobrem, ô stulte, digito promoves ellychnium, præsertim in ista olei penuria? non enim te mordet, quando care est emendum.

Puer. Edepol, si pergitis pugnis nos commonefacere, exstinctis lucernis nos domum abibimus: tum forte in tenebris hac lucerna carens, lutum turbabis ambulans, tanquam attagen.

Chor. Profecto ego alios etiam te majores castigo. Sed istud, quod calco, mihi cœnum videtur. Et mirum ni quatuor ad summum cis dies necesse fuerit Jovem pluere: adeo increvere in lucernis fungi: solet autem quam maxime, si istud fiat,

pluere. Expetunt autem fructus, quicunque sunt serotini, pluviam et Boreæ flatum. Quidnam huic sodali nostro judici, qui in hisce habitat ædibus, dicam accidisse, quod non prodit huc ad gregem nostrum? sane antehac non solebat remulco trahi: sed primus nobis præibat cantans Phrynichi carmen; etenim est cantus amans: sed ego censeo, ut hic stantes, ô viri, et cantantes eum eliciamus; si forte audiens meam cantilenam præ voluptate prorepat foras.

Quid causæ est, quamobrem ante ostium non apparet nobis hic senex, nec responsat? num perdidit calceos, aut digitum pedis in tenebris alicubi impegit, unde malleolus ei intumuit homini seni? et forte etiam inguen ei doleat. Sane multo acerrimus erat omnium nostrûm, et solus oratione non flectebatur. Sed si quando aliquis eum supplex rogaret, tum ille capite sic demisso dicebat, *Lapidem coquis.* Forte etiam propter istum hominem, qui nobis heri elapsus est, decipiens nos, et dicens *Se Atheniensium reipublicæ favere, quæque in Samo gererentur, primum se indicasse;* id, inquam, ægre ferens, forte nunc in febre cubat. Nam sic homo est. Sed, ô bone, surge, et ne te ipsum edas, neque stomacheris. Etenim adest homo quidam opulentus ex iis, qui Thraciam prodidere, quem vide ut infames plectasve capite.

I præ, puer, progredere.

Puer. Gratificaberisne ergo mihi, pater, si quid abs te rogem?

δεῖται δὲ καὶ τῶν καϱπίμων ἅττα μή 'στι ϖρῷμα,
ὕδωρ γενέσθαι, κἀπιπνεῦσαι Βόρειον αὐτοῖς.
τί χρῆμ' ἄρ' οὐκ τῆς οἰκίας τῆσδε συνδικαστὴς
ϖέπονθεν, ὡς οὐ φαίνεται δεῦϱο ϖϱὸς τὸ ϖλῆθος;
οὐ μὴν ϖρὸ τοῦ γ' ἐφολκὸς ἦν· ἀλλὰ ϖϱῶτος ἡμῶν
ἡγεῖτ' ἂν ᾄδων Φϱυνίχου· καὶ γάρ ἐστιν ἀνὴρ
φιλῳδός. ἀλλά μοι δοκεῖ στάντας ἐνθαδ', ὦ'νδρες,
ᾄδοντας αὐτὸν ἐκκαλεῖν· ἤν τι ϖως ἀκούσας
τοῦ 'μοῦ μέλους, ὑφ' ἡδονῆς ἑϱπύσῃ θύϱαζε.
τί ϖοτ' οὐ ϖϱὸ θυρῶν φαίνετ' ἄρ' ἡμῖν
ὁ γέρων, οὐδ' ὑπακούει; μῶν ἀπολώλεκε τὰς ἐμ-
βάδας, ἢ προσέκοψε τῷ σκότῳ τὸν δάκτυλόν ϖου;
εἶτ' ἐφλέγμηνεν αὐτοῦ τὸ σφυρὸν γέϱοντος ὄντος;
καὶ τάχ' ἂν βεβωνιῴη γ'· ἦ μὴν πολὺ δριμύταἶός γ'
ἦν τῶν ϖαρ' ἡμῖν, καὶ μόνος οὐκ ἂν ἐπείθετ'·
ἀλλ' ὁπότ' ἀντιβολοίη τις, κάτω κύπτων ἂν οὕτω,
Λίθον ἕψεις, ἔλεγεν. τάχα δ' ἂν
διὰ τὸν χθεσινόν γ' ἄνθρωπον, ὃς ἡμᾶς διεδύετ'
ἐξαπατῶν, καὶ λέγων, ὡς φιλαθήναιος ἦν, καὶ
τἀν Σάμῳ ϖρῶτος κατείποι, διὰ τοῦτ' ὀδυνηθεὶς
εἶτ' ἴσως κεῖται ϖυϱέττων.
ἔστι γὰρ τοιοῦτος ἀνήϱ.
ἀλλ', ὦ 'γάθ', ἀνίστασο, μηδ' οὕτως
ἔσθιε σαυτὸν, μηδ' ἀγανάκτει.
καὶ γὰρ ἀνὴρ ϖαχὺς ἥκει τῶν ϖϱοδόντων
τἀπὶ Θϱᾴκης· ὃν ὅπως αἰσχυνεῖς, ἐγχυτριεῖς.
ὕπαγ', ὦ ϖαῖ, ὕπαγε.
Πα. ἐθελήσεις τι μοι οὖν, ὦ

πάτερ, ἤν σου τι δεηθῶ;
Χο. πάνυ γ', ὦ παιδίον· ἀλλ' εἰ-
πὲ τί βούλει με πρίασθαι
καλόν· οἶμαι δέ σ' ἐρεῖν ἀ-
στραγάλους δήπουθεν, ὦ παῖ.
Πα. μὰ Δί', ἀλλ' ἰσχάδας, ὦ παππία· ἥδιον γάρ.
Χο. οὐκ ἄν, μὰ τὸν Δί', εἰ κρέμοισθέ γ' ὑμεῖς.
Πα. μὰ Δί' οὐκ ἄρα προπέμψω σὲ τολοιπόν.
Χο. ἀπὸ γὰρ τοῦδ' ἐμὲ τοῦ μισθαρίου
τρίτον αὐτὸν ἔχειν ἄλφιτα δεῖ, καὶ
ξύλα, κὤψον· σὺ δὲ νῦν σῦκ' αἰτεῖς;
Πα. ἄγε νῦν, ὦ πάτερ, ἢν μὴ
τὸ δικαστήριον ὥρχων
καθίσῃ νῦν, πόθεν ὠνη-
σόμεθ' ἄριστον; ἔχεις ἐλ-
πίδα χρηστήν τινα νῷν, ἢ
ΠΟΡΟΝ ΕΛΛΑΣ ΙΕΡΟΝ;
Χο. ἀπαπαὶ, φεῦ.
μὰ Δί' οὐκ ἔγωγε νῷν
οἶδ' ὁπόθεν δεῖπνον ἔσται.
Πα. τί με δῆτ', ὦ μελέα μῆτερ, ἔτικτες,
ἵν' ἐμοὶ πράγματα βόσκειν παρέχῃς.
Χο. ἀνόνητόν σ' ἆρ', ὦ θυλάκιόν γ',
εἶχον ἄγαλμα.
Πα. ἒ, ἔ· πάρα νῷν στενάζειν.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ, ΧΟΡΟΣ, ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ, ΣΩΣΙΑΣ, ΞΑΝΘΙΑΣ, ΚΥΩΝ.

Φι. ΦΙΛΟΙ, πάλαι μὲν τήκομαι, διὰ τῆς ὀπῆς

Chor. Omnino, mi filiole: sed dic, quid velis me tibi emere boni: arbitror autem te dicturum talos fortasse, mi filii.

Puer. Neutiquam hercle, pater dulcissime; sed ficus: plus enim placent.

Chor. Non edepol emam, si vel suspendatis vos.

Puer. Non edepol ergo amplius te deducam.

Chor. Nam ab ista tenui mercede judiciaria oportet tertium me nunc habere panem et ligna et obsonium: tu autem præterea ficus a me petis?

Puer. Age vero, mi pater, si noluerit Prætor nunc fieri consessum judicum, unde ememus prandium? habesne spem aliquam bonam nobis, aut *viam Helles sacram?*

Chor. Apapæ! heu! Equidem hercle nescio, unde nobis erit cœna.

Puer. Cur me ergo peperisti, ô infelix mater, ut molestias sufferam in alendo patre?

Chor. Inutile ergo, ô saccule, te habui decus.

Puer. Heu, heu! parati nobis sunt gemitus.

PHILOCLEO, CHORUS, BDELYCLEO, SOSIA, XANTHIA, CANIS.

Phil. Amici, dudum tabesco, per foramen vos audiens, vo-

bisque responsare cupiens. Sed canere nequeo. Quid agam? adservor ab istis. Jampridem enim cupio vobiscum ire ad urnas judiciarias, et mali quid facere. Sed, ô Jupiter, tona vehementer, et me subito fac fumum, aut Proxeniadem, aut Selli filium, qui mentitur labruscam: ne dubita, ô rex, istud mihi gratificari, sortem miseratus meam: aut me fulmine ardenti cinefac ocius: deinde me sublatum flatu impelle in acidam muriam ferventem; aut me in lapidem illum converte, super quo calculos dinumerant.

CHOR. Quis est ergo, qui te sic cohibet, et occludit fores? Dic; nam amicis dixeris.

PHIL. Gnatus meus. Sed ne clamate: etenim in anteriore parte ædium dormit: sed submissiore voce loquimini.

CHOR. At ista faciens, ô nugator, quanam a re se prohibiturum te cogitat? quamnam prætendit causam?

PHIL. Non sinit me, ô amici, judicare, nec quidpiam mal facere. Sed me conviviis exhilarare paratus est; ego autem nolo.

ὑμῶν ὑπακούων· ἀλλὰ γὰρ οὐχ οἷός τ' εἴμ'
ᾄδειν. τί ποιήσω; τηροῦμ' ὑπὸ τῶνδ', ἐπεὶ
βούλομαί γε πάλαι πάνυ μεθ' ὑμῶν
ἐλθὼν ἐπὶ τοὺς καδίσκους
κακόν τι ποιῆσαι.
ἀλλ', ὦ Ζεῦ, μέγα βρόντα, κᾀμὲ ποίησον
καπνὸν ἐξαίφνης,
ἢ Προξενιάδην, ἢ τὸν Σέλ-
λου, τοῦτον τὸν ψευδαμάμαξυν.
τόλμησον, ἄναξ, χαρίσασθαί μοι,
πάθος οἰκτείρας· ἤ με κεραυνῷ
διατινθαλέῳ σπόδισον ταχέως·
κᾄπειτ' ἀνελών μ' ἀποφυσήσας
εἰς ὀξάλμην ἔμβαλε θερμήν·
ἢ δῆτα λίθον με ποίησον, ἐφ' οὗ
τὰς χοιρίνας ἀριθμοῦσιν.

Χορός.

τίς γὰρ ἔσθ' ὁ ταῦτά σ' εἴργων, κᾀποκλείων τὰς θύρας;
λέξον· πρὸς εὔνους γὰρ φράσεις.

Φιλοκλέων.

ὁὐμὸς υἱός. ἀλλὰ μὴ βοᾶτε· καὶ γὰρ τυγχάνει
οὑτοσὶ πρόσθεν καθεύδων. ἀλλ' ὕφεσθε τοῦ τόνου.

Χορός.

τοῦ δ' ἐφέξειν, ὦ μάταιε, ταῦτα δρῶν, σε βούλεται;
τίνα πρόφασιν ἔχων;

Φιλοκλέων.

οὐκ ἐᾷ μ', ὦ 'νδρες, δικάζειν, οὐδὲ δρᾷν οὐδὲν κακόν·
ἀλλά μ' εὐωχεῖν ἕτοιμός ἐστ'· ἐγὼ δ' οὐ βούλομαι.

Χορός.

τοῦτ᾽ ἐτόλμησ᾽ ὁ μιαρὸς χανεῖν, ὁ Δημολογοκλέων,
ὅτι λέγεις περὶ τῶν νεῶν τἀληθές;

Φιλοκλέων.

οὐ γὰρ ἄν ποθ᾽ οὗτος ἀνὴρ τοῦτ᾽ ἐτόλμησεν λέγειν,
εἰ μὴ ξυνωμότης τις ἦν.

Χορός.

ἀλλ᾽ ἐκ τούτων ὥρα τινά σοι ζητεῖν καινὴν ἐπίνοιαν,
ἥτις σε λάθρα τἀνδρὸς τουδὶ καταβῆναι δεῦρο ποιήσει.

Φιλοκλέων.

τίς ἂν οὖν εἴη; ζητεῖθ᾽ ὑμεῖς· ὡς πᾶν ἂν ἔγωγε ποιοίμην·
οὕτω κιττῶ διὰ τῶν σανίδων μετὰ χοιρίνης περιελθεῖν.

Χορός.

ἔστιν ὀπὴ δῆθ᾽, ἥντιν᾽ ἂν ἔνδοθεν οἷός τ᾽ εἴης διορύξαι,
εἶτ᾽ ἐκδῦναι ῥάκεσιν κρυφθεὶς, ὥσπερ πολύμητις Ὀδυσσεύς;

Φιλοκλέων.

πάντα πέφρακται, κοὐκ ἔστιν ὀπῆς οὐδ᾽ εἰ σέρφῳ διαδῦναι.
ἀλλ᾽ ἄλλο τι δεῖ ζητεῖν ὑμᾶς· ὀπίαν δ᾽ οὐκ ἔστι γενέσθαι.

Χορός.

μέμνησαι δῆθ᾽, ὅτ᾽ ἐπὶ στρατιᾶς κλέψας ποτὲ τοὺς ὀβελίσκους,
ἵεις σαυτὸν κατὰ τοῦ τείχους, ὅτε δή γ᾽ ἡ Νάξος ἑάλω;

Φιλοκλέων.

οἶδ᾽· ἀλλὰ τί τοῦτ᾽; οὐδὲν γὰρ τοῦτ᾽ ἐστὶν ἐκείνῳ προσόμοιον.
ἥβων γὰρ, κᾀδυνάμην κλέπτειν, ἴσχυόν τ᾽ αὐτὸς ἐμαυτοῦ·
κοὐδείς μ᾽ ἐφύλαττ᾽, ἀλλ᾽ ἐξῆν μοι
φεύγειν ἀδεῶς. νῦν δὲ ξὺν ὅπλοις
ἄνδρες ὁπλῖται διαταξάμενοι,
κατὰ τὰς διόδους σκοπιωροῦνται.
τὼ δὲ δύ᾽ αὐτῶν ἐπὶ ταῖσι θύραις

Chor. Hoccine impurus ille ausus est hiscere, Populi et Cleonis osor, quia nimirum vera dicis de navibus?

Phil. Nunquam sane iste homo hoc ausus fuisset dicere, nisi conjurationis esset alicujus particeps.

Chor. Sed hæc quum ita sint, tempus est maximum, ut quæras novum aliquod commentum, quod te faciat clam isto viro huc descendere.

Phil. Quidnam id esse possit? vos quærite. Nam ego quodlibet faciam, tanta flagro cupiditate per subsellia spatiari cum calculo.

Chor. Estne, quæso, foramen aliquod, quod intus possis perfodere, atque elabi pannis tectus, uti callidus ille Ulysses?

Phil. Omnia sunt obsepta, nec vel formicæ patet exitus. Sed aliud quidpiam quærere vos oportet: per foramen perrepere non licet.

Chor. Meministin' ergo, ut militans olim furatus es verua, iisque depactis in murum ex eo te demisisti, quando Naxus capta fuit?

Phil. Novi: sed quid istud? non enim hic status rerum illi similis est. Quippe juvenis tum eram, et poteram furari, integerque vigoris eram: nec quispiam me custodiebat: sed mihi tuto licebat fugere: nunc autem cum armis satellites ordine dispositi per vias in speculis sunt: eorum autem duo isti

ad ostium, tanquam mustelam, quæ carnem furata est, me observant, verua manibus tenentes.

CHOR. Sed etiamnum exprome aliquam machinationem quamprimum, ô mellite; nam Aurora adest.

PHIL. Optimum itaque erit perrodere rete. Ignoscat autem mihi Dictynna quod retia lædo.

CHOR. Viri fungeris officium ad salutem tendentis: sed admove tuam maxillam.

PHIL. Perrosum hoc quidem est: sed nihil quicquam clamate: verum caveamus, ne Bdelycleo persentiscat.

CHOR. Nihil formides, ô amice, nihil: nam ego illum, si mutit, cogam mordere cor suum, et de vita certare; ut scita non esse calcanda Cereris et Proserpinæ scita. Sed funem aptato ad fenestram, deinde alligatum te ipsum demitte, et concipe animo furorem Diopithis.

PHIL. Age nunc, si isti sentiant hæc, et me velint reducere atque retrahere intro, quid facietis? dicite jam.

CHOR. Opem tibi feremus, et omne robur adsciscemus animi, ut nequeant te cohibere: talia nos facinora inceptabimus.

ὥσπερ με γαλῆν κρέα κλέψασαν
τηροῦσιν, ἔχοντ᾽ ὀβελίσκους.

Χορός.

ἀλλὰ καὶ νῦν ἐκπόριζε μηχανὴν ὅπως τάχισθ᾽·
ἕως γὰρ, ὦ μελίττιον.

Φιλοκλέων.

διατραγεῖν τοίνυν κράτιστον ἐστί μοι τὸ δίκτυον.
ἡ δ᾽ ἐμοὶ Δίκτυννα συγγνώμην ἔχοι τοῦ δικτύου.

Χορός.

ταῦτα μὲν πρὸς ἀνδρὸς ἔστ᾽ ἄνοντος ἐς σωτηρίαν.
ἀλλ᾽ ἔπαγε δὴ τὴν σὴν γνάθον.

Φιλοκλέων.

διατέτρωκται τοῦτό γ᾽. ἀλλὰ μὴ βοᾶτε μηδαμῶς·
ἀλλὰ τηρώμεσθ᾽, ὅπως μὴ Βδελυκλέων αἰσθήσεται.

Χορός.

μηδὲν, ὦ 'τὰν, δέδιθι, μηδέν· ὡς ἐγὼ τοῦτόν γ᾽, ἐὰν
γρύξῃ τι, ποιήσω δακεῖν
τὴν καρδίαν,
καὶ τὸν περὶ ψυχῆς δρόμον
δραμεῖν· ἵν᾽ εἰδῇ μὴ πατεῖν
τὰ ταῖν θεαῖν ψηφίσματα.
ἀλλ᾽ ἐξάψας διὰ τῆς θυρίδος τὸ καλώδιον, εἶτα καθίμα
δήσας σαυτὸν, καὶ τὴν ψυχὴν ἐμπλησάμενος Διοπείθους.

Φιλοκλέων.

ἄγε νῦν, ἢν αἰσθομένω τούτω ζητῆτόν μ᾽ ἐκκαλαμᾶσθαι,
κἀνάσπαστον ποιεῖν εἴσω, τί ποιήσετε; φράζετε νυνί.

Χορός.

ἀμυνοῦμέν σοι, τὸν πρινώδη θυμὸν ἅπαντες καλέσαντες,

ὥστ' εἰ δυνατόν σ' εἴργειν ἐστι· τὰ τοιαῦτα ποιήσομεν ἡμεῖς.

Φιλοκλέων.

δράσω τοίνυν, ὑμῖν πίσυνος· καὶ μανθάνετ'· ἤν τι πάθω 'γὼ,
ἀνελόντες καὶ κατακλαύσαντες θεῖναί μ' ὑπὸ τοῖσι δρυφάκτοις.

Χορός.

οὐδὲν πείσει· μηδὲν δείσῃς. ἀλλ', ὦ βέλτιστε, καθίει
σαυτὸν θαῤῥῶν, κἀπευξάμενος τοῖσι πατρῴοισι θεοῖσιν.

Φιλοκλέων. [ρησαι,

ὦ Λύκε δέσποτα, γείτων ἥρως· σὺ γὰρ, οἷσπερ ἐγὼ, κεχά-
τοῖς δακρύοισιν τῶν φευγόντων αἰεὶ καὶ τοῖς ὀλοφυρμοῖς·
ᾤκησας γοῦν ἐπίτηδες ἰὼν ἐνταῦθ', ἵνα ταῦτ' ἀκροῷο,
κἀβουλήθης μόνος ἡρώων παρὰ τὸν κλάοντα καθῆσθαι.
ἐλέησον καὶ σῶσον νυνὶ τὸν σαυτοῦ πλησιόχωρον·
κοὐ μήποτέ σου παρὰ τὰς κάννας οὐρήσω, μηδ' ἀποπαρδῶ.

Βδελυκλέων.

οὗτος, ἐγείρου.

Σωσίας.

τί τὸ πρᾶγμ';

Βδελυκλέων.

ὥσπερ φωνή με τις ἐγκεκύκλωται.

Σωσίας.

μῶν ὁ γέρων ὅδε πῃ διαδύεται;

Βδελυκλέων.

μὰ Δί' οὐ δῆτ', ἀλλὰ καθιμᾷ
αὑτὸν δήσας.

Σωσίας.

ὦ μιαρώτατε, τί ποιεῖς; οὐ μὴ καταβήσει.

Βδελυκλέων.

ἀνάβαιν' ἀνύσας κατὰ τὴν ἑτέραν, καὶ ταῖσιν φυλλάσι παῖε,

Phil. Faciam igitur quod suadetis, vobis fretus; et mementote, si quid mihi acciderit, ut me vestris manibus sublatum et defletum, sub cancellis sepeliatis.

Chor. Nihil mali accidet tibi, ne timeas: sed, ô bone, demitte te ipsum audacter, invocatis patris diis.

Phil. O Lyce domine, heros vicine; tu enim iisdem, quibus ego, delectaris, perpetuis reorum lacrimis et lamentis: huc sane venisti habitatum data opera, ut ista audires, et solus omnium heroum voluisti apud flentem sedere: miserere mei, et me vicinum tuum nunc serva. Sic nunquam ad tuas storeas mingam aut pedam.

Bdel. Eho tu surge.

Sos. Quid negoti est?

Bdel. Quasi vox quædam me circumsonat.

Sos. An senex ille aliquorsum prorepit?

Bdel. Non hercle: sed fune se vinctum demittit.

Sos. O impurissime, quid facis? nunquam descendes.

Bdel. Ascende ocius in alteram fenestram, et verbera ramis, si qua ratione retro se convertat, illis cæsus.

Phil. Nonne suppetias venietis, quotquot hoc anno litigaturi estis, ô Smicythio, et Tisiade, et Chremo, et Pheredipne? Quando autem, nisi nunc, opitulabimini mihi, antequam magis introrsum trahar?

Chor. Dicite mihi, quid cessamus commovere illam bilem, quam solemus, quum quis nostrum crabronum examen excitaverit? nunc, nunc ille iracundiæ nostræ stimulus, quo sontes castigamus, acutus erigitur. Sed, abjectis tunicis, ocius, ô pueri, currite et clamate, et Cleoni hæc nuntiate, ipsumque jubete venire, ut contra hominem reipublicæ osorem et pessime periturum, quia sententiam hanc introducit, lites non oportere judicarier.

Bdel. O boni, rem ipsam audite et ne clamate.

Chor. Pol in cœlum usque tollemus clamorem: nam hunc ego non deseram.

Bdel. Annon intolerabilia sunt hæc, et manifeste tyrannica?

Chor. O cives, et Theore deorum contemtor, et si quis alius assentator nobis præsidet!

Xanth. O Hercules! spicula etiam habent. Nonne vides, ô here?

Bdel. Sane, quibus Philippum Gorgiæ filium judicantes perdiderunt.

Chor. Et te rursus perdemus. Sed unusquisque convertere huc, et exserto spiculo hunc pete, constipatus, ordinatus, ira et furore plenus, ut deinceps sciat quale examen irritaverit.

ἤν πως πρύμναν ἀνακρούσηται, πληγεὶς ταῖς εἰρεσιώναις.

Φιλοκλέων.

οὐ ξυλλήψεσθ᾽, ὁπόσοισι δίκαι τῆτες μέλλουσιν ἔσεσθαι,
ὦ Σμικυθίων, καὶ Τισιάδη, καὶ Χρήμων, καὶ Φερέδειπνε;
πότε δ᾽, εἰ μὴ νῦν, ἐπαρήξετέ μοι, πρίν μ᾽ εἴσω μᾶλλον ἄγεσθαι;

Χορός.

εἰπέ μοι, τί μέλλομεν κινεῖν ἐκείνην τὴν χολὴν,
ἥνπερ, ἡνίκ᾽ ἄν τις ἡμῶν ὀργίσῃ τὴν σφηκιάν;
νῦν ἐκεῖνο, νῦν ἐκεῖνο τοὐξύθυμον,
ᾧ κολαζόμεσθα, κέντρον
ἐντέτατ᾽ ὀξύ.
ἀλλὰ θαἰμάτια βαλόντες, ὡς τάχιστα, παιδία,
θεῖτε, καὶ βοᾶτε, καὶ Κλέωνι ταῦτ᾽ ἀγγέλλετε,
καὶ κελεύετ᾽ αὐτὸν ἥκειν,
ὡς ἐπ᾽ ἄνδρα μισόπολιν
ὄντα, κἀπολούμενον,
ὅτι λόγον τόνδ᾽ εἰσφέρει,
ὡς δίκας χρὴ μὴ δικάζειν.

Βδ. ὦ ᾽γαθοὶ, τὸ πρᾶγμ᾽ ἀκούσατ᾽· ἀλλὰ μὴ κεκράγετε.
Χο. νὴ Δί᾽, ἐς τὸν οὐρανόν γ᾽· ὡς τόνδ᾽ ἐγὼ οὐ μεθήσομαι.
Βδ. ταῦτα δῆτ᾽ οὐ δεινὰ, καὶ τυραννίς ἐστιν ἐμφανής;
Χο. ὦ πόλις, καὶ Θεώρου θεοσεχθρία,
κεἴ τις ἄλλος προέστηκεν ἡμῶν κόλαξ.
Ξα. Ἡράκλεις, καὶ κέντρ᾽ ἔχουσιν. οὐχ ὁρᾷς, ὦ δέσποτα;
Βδ. οἷς γ᾽ ἀπώλεσαν Φίλιππον ἐν δίκῃ τὸν Γοργίου;
Χο. καὶ σέ γ᾽ αὖτις ἐξολοῦμεν· ἀλλ᾽ ἅπας ἐπίστρεφε
δεῦρο, κἀξείρας τὸ κέντρον, εἶτ᾽ ἐπ᾽ αὐτὸν ἵεσο,
ξυσταλεὶς, εὔτακτος, ὀργῆς καὶ μένους ἐμπλήμενος,

ὡς ἂν εὖ εἰδῇ τὸ λοιπὸν, σμῆνος οἷον ὤργισεν.
Ξα. τοῦτο μέντοι δεινὸν ἤδη, νὴ Δί', εἰ μαχούμεθα·
ὡς ἔγωγ' αὐτῶν ὁρῶν δέδοικα τὰς ἐγκεντρίδας.
Χο. ἀλλ' ἀφίει τὸν ἄνδρ'· εἰ δὲ μὴ, φήμ' ἐγὼ
τὰς χελώνας μακαριεῖν σε τοῦ δέρματος.
Φι. εἶα νῦν, ὦ ξυνδικασταὶ, σφῆκες ὀξυκάρδιοι,
οἱ μὲν εἰς τὸν πρωκτὸν αὐτῶν εἰσπέτεσθ' ὠργισμένοι·
οἱ δὲ τὼ 'φθαλμὼ κύκλῳ κεντεῖτε καὶ τοὺς δακτύλους.
Βδ. ὦ Μίδα, καὶ Φρὺξ, βοηδρομεῖτε, καὶ Μασυντία·
καὶ λάβεσθε τουτουῒ, καὶ μὴ μεθῆσθε μηδενί·
εἰ δὲ μὴ, 'ν πέδαις παχείαις οὐδὲν ἀριστήσετε.
ὡς ἐγὼ πολλῶν ἀκούσας οἶδα θρίων τὸν ψόφον.
Χο. εἰ δὲ μὴ τοῦτον μεθήσεις, ἕν τι σοι παγήσεται.
Φι. ὦ Κέκροψ ἥρως ἄναξ, τὰ πρὸς ποδῶν Δρακοντίδη,
περιορᾷς οὕτω μ' ὑπ' ἀνδρῶν βαρβάρων χειρούμενον,
οὓς ἐγὼ 'δίδαξα κλάειν τέτταρ' ἐς τὴν χοίνικα;
Χο. εἶτα δῆτ' οὐ πόλλ' ἔνεστι δεινὰ τῷ γήρᾳ κακὰ
δηλαδή; καὶ νῦν γε τούτω τὸν παλαιὸν δεσπότην
πρὸς βίαν χειροῦσιν, οὐδὲν τῶν πάλαι μεμνημένοι
διφθερῶν, κᾀξωμίδων, ἃς οὗτος αὐτοῖς ἠμπόλα,
καὶ κυνᾶς· καὶ τοὺς πόδας χειμῶνος ὄντος ὠφέλει,
ὥστε μὴ ῥιγῶν γ' ἑκάστοτ'. ἀλλὰ τούτοις γ' οὐκ ἔνι
οὐδ' ἐν ὀφθαλμοῖσιν αἰδὼς τῶν παλαιῶν ἐμβάδων.
Φι. οὐκ ἀφήσεις οὐδὲ νυνί μ', ὦ κάκιστον θηρίον;
οὐδ' ἀναμνησθεὶς, ὅθ' εὑρὼν τοὺς βότρυς κλέπτοντά σε,
προσαγαγὼν πρὸς τὴν ἐλάαν, ἐξέδειρ' εὖ κᾀνδρικῶς,
ὥστε σε ζηλωτὸν εἶναι, σὺ δ' ἀχάριστος ἦσθ' ἄρα.
ἀλλ' ἄνες με, καὶ σὺ, καὶ σὺ, πρὶν τὸν υἱὸν ἐκδραμεῖν.

Xanth. Atqui hercle hoc jam grave est, si pugnandum erit: nam ego quidem timeo, quum eorum aculeos video.

Chor. Sed amitte virum; sin minus, aio te beatas prædicaturum testudines, ob tergi duritiam.

Phil. Eia nunc, ô sodales judices, crabrones irritabiles, partim in culum ei involate irati; partim oculos circumcirca pungite et digitos.

Bdel. O Mida, et tu Phryx, huc succurrite, et tu Masyntia, istumque tenete, neque cuiquam eum dimittite; sin minus, in crassis compedibus jejunia agetis. Nam ego jam sæpius ficulneorum foliorum crepitum audivi.

Chor. Nisi hunc dimiseris, spiculum infigetur tibi.

Phil. O Cecrops heros, domine noster, in draconem desinens, paterisne me sic a barbaris hominibus opprimi, quos ego docui quatuor mensuras lacrimarum fundere in chœnicem?

Chor. Ergone in senectute multa non insunt incommoda scilicet? nunc etiam ambo isti veterem herum vi capiunt, subiguntque, immemores renonum et exomidum, quas iste eis emit, et galerorum, et ut hieme pedes eis fovebat, ne quando frigerent: sed illis non inest in oculis pudor nec reverentia veterum calceorum.

Phil. Nonne me nunc quidem dimittes, pessima bestia, nec in memoriam revocans, quando te uvas furantem deprehendi, et adductum ad oleam probe flagris concidi usque ad invidiam? at tu ingrati animi homo eras. Sed dimitte me et tu, et tu, priusquam gnatus meus huc excurrat.

Chor. Sed horum mox pœnas nobis dabitis non ita multo post; ut sciatis, qualis sit mos hominum iracundorum et justorum et acerba tuentium.

Bdel. Cæde, cæde, ô Xanthia, et abige crabrones ab ædibus.

Xanth. Atqui hoc ago; sed et tu largo fumo illos preme.

Sos. Nonne in malam rem facessetis? non abibitis? percute caudice.

Xanth. Et tu imposito in ignem Æschine Selli filio, fac fumum. Eramus ergo vos abacturi tandem.

Bdel. Sed mehercle non tam facile illis defunctus fuisses, si forte de carminibus Philoclis comedissent.

Chor. Annon ergo hæc manifesta sunt pauperibus, ut clam me imprudente insinuarit se tyrannis? siquidem tu, ô improbissime, superbique illius sectator Amyniæ, a legibus nos arces, quas constituit nostra civitas, neque causam ullam prætendens, neque orationem comem, quamobrem solus ipse domineris.

Bdel. Possemusne sine pugna et acuto clamore sermones conferre inter nos, et in gratiam redire?

Chor. Tecumne conferam sermones, ô populi osor, et monarchiæ cupide, et familiaris Brasidæ, qui gestas fimbriam e tæniis, et barbam intonsam alis?

Bdel. Edepol næ satius est, ut a patre meo prorsus abscedam, potius quam quotidie conflicter cum tantis malis.

Χο. ἀλλὰ τούτων μὲν τάχ' ἡμῖν δώσετον καλὴν δίκην,
οὐκέτ' ἐς μακρὰν, ἵν' εἰδῆθ', οἷόν ἐστ' ἀνδρῶν τρόπος
ὀξυθύμων, καὶ δικαίων, καὶ βλεπόντων κάρδαμα.
Βδ. παῖε, παῖ', ὦ Ξανθία, τοὺς σφῆκας ἀπὸ τῆς οἰκίας.
Ξα. ἀλλὰ δρῶ τοῦτ'· ἀλλὰ καὶ σὺ τῦφε πολλῷ τῷ καπνῷ.
Σω. οὐχὶ σοῦσθ' ἐς κόρακας; οὐκ ἀπίεσθε; παῖε τῷ ξύλῳ.
Ξα. καὶ σὺ προσθεὶς Αἰσχίνην ἔντυφε τὸν Σελαρτίου.
ἆρ' ἐμέλλομέν ποθ' ὑμᾶς ἀποσοβήσειν τῷ χρόνῳ.
Βδ. ἀλλὰ μὰ Δί' οὐ ῥᾳδίως οὕτως ἂν αὐτοὺς διέφυγες,
εἴπερ ἔτυχον τῶν μελῶν τῶν Φιλοκλέους βεβρωκότες.
Χο. ἆρα δῆτ' οὐκ αὐτὰ δῆλα
τοῖς πένησιν, ἡ τυραννὶς
ὡς λάθρα μ' ἐλάνθαν' ὑπιοῦσ';
εἰ σύ γ', ὦ πόνῳ πονηρὲ, καὶ κομηταμυνία,
τῶν νόμων ἡμᾶς ἀπείργεις, ὧν ἔθηκεν ἡ πόλις·
οὔτε τιν' ἔχων πρόφασιν,
οὔτε λόγον εὐτράπελον,
αὐτὸς ἄρχων μόνος.
Βδ. ἔσθ' ὅπως ἄνευ μάχης καὶ τῆς κατοξείας βοῆς,
ἐς λόγους ἔλθωμεν ἀλλήλοισι, καὶ διαλλαγάς;
Χο. σοὶ λόγους, ὦ μισόδημε,
καὶ μοναρχίας ἐραστὰ,
καὶ ξυνὼν Βρασίδᾳ, καὶ φορῶν
κράσπεδα στεμμάτων, τήν θ' ὑ-
πήνην ἄκουρον τρέφων;

Βδελυκλέων.

νὴ Δί' ἦ μοι κρεῖττον ἐκστῆναι τοπαράπαν τοῦ πατρὸς
μᾶλλον, ἢ κακοῖς τοσούτοις ναυμαχεῖν ὁσημέραι.

Χορός.

οὐδὲ μήν γ' οὐδ' ἐν σελίνῳ πυ 'στὶν, οὐδ' ἐν πηγάνῳ·
τοῦτο γὰρ παρεμβαλοῦμεν τῶν τριχοινίκων ἐπῶν.
ἀλλὰ νῦν μὲν οὐδὲν ἀλγεῖς· ἀλλ' ὅταν ξυνήγορος
ταυτὰ ταῦτά σου καταντλῇ, καὶ ξυνωμότας καλῇ.

Βδελυκλέων.

ἆρά γ' ἂν, πρὸς τῶν θεῶν, ὑμεῖς ἀπαλλαχθεῖτέ μυ;
ἢ δέδοκταί μοι δέρεσθαι καὶ δέρειν δι' ἡμέρας.

Χορός.

οὐδέποτέ γ'· οὐχ, ἕως ἄν τι μου λοιπὸν ᾖ·
ὅστις ἡμῶν ἐπὶ τυραννίδα κατεστάλης.

Βδελυκλέων.

ὡς ἅπανθ' ὑμῖν τυραννίς ἐστι καὶ ξυνωμόται,
ἤν τε μεῖζον, ἤν τ' ἔλαττον πρᾶγμά τις κατηγορῇ,
ἧς ἐγὼ οὐκ ἤκουσα τοὔνομ' οὐδὲ πεντήκοντ' ἐτῶν·
νῦν δὲ πολλῷ τοῦ ταρίχους ἐστὶν ἀξιωτέρα·
ὥστε καὶ δὴ τοὔνομ' αὐτῆς ἐν ἀγορᾷ κυλίνδεται.
ἢν μὲν ὠνῆταί τις ὀρφῶς, μεμβράδας δὲ μὴ θέλῃ,
εὐθέως εἴρηχ' ὁ πωλῶν πλησίον τὰς μεμβράδας·
Οὗτος ὀψωνεῖν ἔοικ' ἄνθρωπος ἐπὶ τυραννίδι.—
ἢν δὲ γήτειον προσαιτῇ τις ἀφύαις ἥδυσμά τι,
ἡ λαχανόπωλις παραβλέψασα φησὶ θατέρῳ·
Εἰπέ μοι, γήτειον αἰτεῖς· πότερον ἐπὶ τυραννίδι;
ἢ νομίζεις τὰς Ἀθήνας σοι φέρειν ἡδύσματα;

Ξανθίας.

κἀμέ γ' ἡ πόρνη χθὲς εἰσελθόντα τῆς μεσημβρίας,
ὅτι κελητίσαι 'κέλευον, ὀξυθυμηθεῖσά μοι,
ἤρετ', εἰ τὴν Ἱππίου καθίσταμαι τυραννίδα.

Chor. Nec in apio nec in ruta sunt adhuc res istæ: hoc enim inseremus vilissimum verbum: et nunc quidem nihil dolet tibi; sed dolebit, quum orator eadem ista in te ingeret crimina, conjuratosque tuos vocabit.

Bdel. Obsecro per deos, estisne vos hinc discessuri? sin aliter, constitutum est mihi vapulare usque et verberare toto die.

Chor. Nunquam desistam, donec aliqua pars mei reliqua erit, quando tu ad tyrannidem affectas viam.

Bdel. Nempe omnia vos tyrannidem et conjurationem nominatis, sive majus, sive quis minus crimen alicui intentet, cujus ego tyrannidis nomen quinquaginta annis ne semel quidem audiveram. Sed nunc multo vilior est salsamentis, adeo ut illius nomen jam in foro etiam circumferatur. Nam si quis emat orphos, nolit autem membradas, illico dicit ille, qui in proximo vendit membradas: *Iste homo videtur obsonare ad tyrannidem.* Si quis autem porrum petat ad condiendas apuas, olerum venditrix limis intuens dicit illi: *Porrum petis: dic mihi, num paras tyrannidem? an putas tibi Athenas condimenta tributi instar ferre?*

Xanth. Me quoque scortum, quum heri meridie ad illud ingressus essem, quia jubebam, ut supinum agitaret equum, îratum interrogavit, *an Hippiæ tyrannidem constituam.*

Bdel. Hæc enim istis auditu jucunda: et nunc ego, quia volo, ut pater meus, his relictis moribus, primo mane domo non egrediatur, delationibus et litibus misere vacaturus, sed vitam agat splendidam, uti Morychus, insimulor ista facere ex conjuratione, tyrannidisque studio.

Phil. Tuo quidem hercle merito: namque ego vel gallinarum lac nihili faciam præ ista vivendi ratione, a qua me nunc abducere satagis: neque delector raiis, nec anguillis: sed libentius comederem liticulam minutam in patina suffocatam.

Bdel. Namque edepol assuevisti ejusmodi rebus delectari. Sed si poteris patienter silere, et cognoveris quæ dicam, arbitror tibi me ostensurum, ut ista omnia te falsum habeant.

Phil. Fallor, quando judico?

Bdel. Et quidem derideri te non sentis ab hominibus, quos tu tantum non adoras. Quin insciens servitutem servis.

Phil. Desine memorare servitutem mihi, qui omnibus impero.

Bdel. Haud tu quidem: verum servus es, dum te putas imperare. Nam doce nos, ô pater, quid tibi accedit dignitatis, qui tributa Græciæ in rem tuam convertis.

Βδελυκλέων.

ταῦτα γὰρ τούτοις ἀκούειν ἡδέα γε. καὶ νῦν ἐγὼ
τὸν πατέρ' ὅτι βούλομαι, τούτων ἀπαλλαχθέντα τῶν
ὀρθροφοιτοσυκοφαντοδικοταλαιπώρων τρόπων,
ζῆν βίον γενναῖον, ὥσπερ Μόρυχος, αἰτίαν ἔχω
ταῦτα δρᾶν, ξυνωμότης ὢν, καὶ φρονῶν τυραννίδα.

Φιλοκλέων.

νὴ Δί' ἐν δίκῃ γ'. ἐγὼ γὰρ οὐδ' ἂν ὀρνίθων γάλα
ἀντὶ τοῦ βίου λάβοιμ' ἂν, οὗ με νῦν ἀποστερεῖς·
οὐδὲ χαίρω βατίσιν, οὐδ' ἐγχέλυσιν· ἀλλ' ἥδιον ἂν
δικίδιον σμικρὸν φάγοιμ' ἂν, ἐν λοπάδι πεπνιγμένον.

Βδελυκλέων.

νὴ Δί' εἰθίσθης γὰρ ἥδεσθαι τοιούτοις πράγμασιν·
ἀλλ' ἐὰν σιγῶν ἀνάσχῃ, καὶ μάθῃς ἃ 'γὼ λέγω,
ἀναδιδάξειν σ' οἴομαί γ', ὡς πάντα ταῦθ' ἁμαρτάνεις.

Φιλοκλέων.

ἐξαμαρτάνω δικάζων;

Βδελυκλέων.

καταγελώμενος μὲν οὖν
οὐκ ἐπαΐεις ὑπ' ἀνδρῶν, οὓς σὺ μονονοὺ προσκυνεῖς.
ἀλλὰ δουλεύων λέληθας.

Φιλοκλέων.

παῦε δουλείαν λέγων,
ὅστις ἄρχω τῶν ἁπάντων.

Βδελυκλέων.

οὐ σύ γ'· ἀλλ' ὑπηρετεῖς,
οἰόμενος ἄρχειν· ἐπεὶ δίδαξον ἡμᾶς, ὦ πάτερ,
ἥτις ἡ τιμή 'στί σοι, καρπουμένῳ τὴν Ἑλλάδα.

Φιλοκλέων.

πάνυ γε· καὶ τούτοισιν ἐπιτρέψαι θέλω.

Βδελυκλέων.

καὶ μὴν ἐγώ.
ἄφετε νῦν ἅπαντες αὐτὸν, καὶ ξίφος γ' ἐμοὶ δότε.
ἢν γὰρ ἡττηθῶ λέγων σου, περιπεσοῦμαι τῷ ξίφει.
εἰπέ μοι· τί δ', ἢν, τὸ δεῖνα, τῇ διαίτῃ μὴ 'μμένῃς;

Φιλοκλέων.

μηδέποτε πίοιμ' ἀκράτου μισθὸν Ἀγαθοῦ Δαίμονος.

Χορός.

νῦν σε, τὸν ἐκ θἠμετέρου
γυμνασίου, λέγειν τι δεῖ
καινὸν, ὅπως φανήσει
μὴ κατὰ τὸν νεανίαν
τόνδε λέγειν. ὁρᾷς γὰρ ὡς
σοὶ μέγας ἔστ' ἀγὼν,
καὶ περὶ τῶν ἁπάντων,
εἴπερ, ὃ μὴ γένοιτο, νῦν
οὗτος ἐθέλει κρατῆσαι.

Βδελυκλέων.

ἐνεγκάτω μοι δεῦρο τὴν κίστην τις ὡς τάχιστα.

Χορός.

ἀτὰρ φανεῖ ποιός τις ὢν,
ἢν ταῦτα παρακελεύῃ.

Βδελυκλέων.

καὶ μὴν ὅσ' ἂν λέξῃ γ', ἁπλῶς μνησόσυνα γράψομαι 'γώ.

Φιλοκλέων.

τί γὰρ φάθ' ὑμεῖς, ἢν ὁδί με τῷ λόγῳ κρατήσῃ;

PHIL. Plurimum vero: voloque his arbitrium permittere.

BDEL. Ego etiam. Dimittite nunc eum omnes, et gladium mihi date. Nam si argumentis a te victus fuero, gladio incumbam. At, perii! dic mihi, quid, si non acquieveris arbitrorum sententia?

PHIL. Nunquam bibam meri mercedem Boni Geni.

CHOR. Nunc autem te, qui e nostra palæstra es, oportet dicere quid novi, ut videaris—

(BDEL. Ferat mihi huc scrinium aliquis ocius.

CHOR. Sed non prorsus homo nihili videberis esse, si istud tibi jubes dari.) non ita, ut adolescens iste, verba facere. Vides enim quam magnum tibi instet certamen, in quo omnia in discrimen adducuntur, si, quod absit, iste victor erit.

BDEL. Etenim quæcunque dixerit, memoriæ causa summatim notabo.

PHIL. Quid autem vos dicitis, si iste oratione me superaverit?

CHOR. Non amplius senum turba utilis foret, nec hilum. Nam irrideremur per vias omnes et thallophori vocaremur, litium putamina. Sed ô qui disceptabis de universo imperio nostro, nunc audacter omnium linguæ tuæ virium fac periculum.

PHIL. Equidem statim ab ipsis carceribus imperium nostrum argumentis ostendam, ut nullo regno sit inferius. Quid enim fortunatum aut beatum magis nunc est judice, aut deliciis magis abundans, aut formidabilius animal, præsertim sene? quem primum quidem prorepentem e lecto observant apud cancellos homines magni et quadricubitales: deinde statim accedens aliquis injicit mihi manum mollem, quæ furta fecit publicæ pecuniæ: supplicesque mihi ad genua accidunt sontes, vocem miserabilem fundentes: *Miserere mei, ô pater, obsecro te, si et tu unquam surripuisti aliquid, magistratum gerens, aut in militia contubernalibus obsonans.* Qui nec an viverem sciret, nisi a me jam antea crimine absolutus fuisset.

BDEL. Quod de supplicibus dicis, illius hoc esto mihi monumentum.

PHIL. Deinde ingressus, precibusque oneratus, et ira detersa, intus nihil horum quæ promiserim, facere soleo. Sed audio reos omnigenas voces mittentes, ut absolvantur. Age, quæ non ibi blandimenta potest audire judex? alii deflent paupertatem suam, eaque quibus revera premuntur mala cu-

Χο. οὐκέτι πρεσβυτῶν ὄχλος
χρήσιμος ἔστ᾽ οὐδ᾽ ἀκαρῆ.
σκωπτόμενοι γὰρ ἂν, ἐν
ταῖσιν ὁδοῖς ἁπάσαις
θαλλοφόροι καλοίμεθ᾽, ἀν-
τωμοσιῶν κελύφη.
ἀλλ᾽ ὦ περὶ τῆς πάσης μέλλων βασιλείας ἀντιλογήσειν
τῆς ἡμετέρας, νυνὶ θαῤῥῶν πᾶσαν γλῶτταν βασάνιζε.

Φιλοκλέων.

καὶ μὴν εὐθύς γ᾽ ἀπὸ βαλβίδων περὶ τῆς ἀρχῆς ἀποδείξω
τῆς ἡμετέρας, ὡς οὐδεμιᾶς ἥττων ἐστὶν βασιλείας.
τί γὰρ εὔδαιμόν γ᾽, ἢ μακαριστὸν μᾶλλον νῦν ἐστὶ δικαστοῦ,
ἢ τρυφερώτερον, ἢ δεινότερον ζῶον, καὶ ταῦτα γέροντος;
ὃν πρῶτα μὲν ἕρποντ᾽ ἐξ εὐνῆς τηροῦσ᾽ ἐπὶ τοῖσι δρυφάκτοις
ἄνδρες μεγάλοι καὶ τετραπήχεις· κᾆπειτ᾽ εὐθὺς προσιών τις
ἐμβάλλει μοι τὴν χεῖρ᾽ ἁπαλὴν, τῶν δημοσίων κεκλοφυίαν·
ἱκετεύουσίν θ᾽ ὑποκύπτοντες, τὴν φωνὴν οἰκτροχοοῦντες·
Οἴκτειρόν μ᾽, ὦ πάτερ, αἰτοῦμαί σ᾽, εἰ καὐτὸς πώποθ᾽ ὑφείλου,
ἀρχὴν ἄρξας, ἢ 'πὶ στρατιᾶς τοῖς ξυσσίτοις ἀγοράζων.—
ὃς ἔμ᾽ οὐδ᾽ ἂν ζῶντ᾽ ᾔδειν, εἰ μὴ διὰ τὴν προτέραν ἀπόφευξιν.

Βδελυκλέων.

τουτὶ περὶ τῶν ἀντιβολούντων ἔστω τὸ μνημόσυνόν μοι.

Φιλοκλέων.

εἶτ᾽ εἰσελθὼν, ἀντιβοληθεὶς, καὶ τὴν ὀργὴν ἀπομορχθεὶς,
ἔνδον, τούτων, ὧν ἂν φάσκω, πάντων οὐδὲν πεποίηκα·
ἀλλ᾽ ἀκροῶμαι πάσας φωνὰς ἱέντων εἰς ἀπόφευξιν.
φέρ᾽ ἴδω· τί γὰρ οὐκ ἔστιν ἀκοῦσαι θώπευμ᾽ ἐνταῦθα δικαστῇ;
οἱ μέν γ᾽ ἀποκλάονται πενίαν αὐτῶν, καὶ προστιθέασι

κακὰ πρὸς τοῖσίν γ' οὖσιν, ἕως ἂν παρισώσῃ τοῖσιν ἐμοῖσιν·
οἱ δὲ λέγουσι, μύθους ἡμῖν· οἱ δ' Αἰσώπου τι γέλοιον·
οἱ δὲ σκώπτουσ', ἵν' ἐγὼ γελάσω, καὶ τὸν θυμὸν καταθῶμαι.
κἂν μὴ τούτοις ἀναπειθώμεθα, τά γε παιδάρι' εὐθὺς ἀνέλκει,
τὰς θηλείας, καὶ τοὺς υἱεῖς, τῆς χειρός· ἐγὼ δ' ἀκροῶμαι·
τὰ δὲ συγκύπτονθ' ἅμα βληχᾶται· κἄπειθ' ὁ πατὴρ ὑπὲρ αὐτῶν,
ὥσπερ θεὸν, ἀντιβολεῖ με, τρέμων, τῆς εὐθύνης ἀπολῦσαι·
Εἰ μὲν χαίρεις ἀρνὸς φωνῇ, παιδὸς φωνὴν ἐλεήσαις·---
εἰ δ' αὖ τοῖς χοιριδίοις χαίρω, θυγατρὸς φωνῇ με πιθέσθαι.
χ' ἡμεῖς αὐτῷ τότε τῆς ὀργῆς ὀλίγον τὸν κόλλοπ' ἀνεῖμεν.
ἆρ' οὐ μεγάλη τοῦτ' ἔσ' ἀρχὴ, καὶ τοῦ πλούτου καταχήνη;

Βδελυκλέων.

δεύτερον αὖ σου τουτὶ γράφομαι, τὴν τοῦ πλούτου καταχήνην·
καὶ τἀγαθά μοι μέμνησ', ἃ 'χεις, φάσκων τὴν Ἑλλάδος ἀρχήν.

Φιλοκλέων.

παίδων τοίνυν δοκιμαζομένων αἰδοῖα πάρεστι θεᾶσθαι.
κἂν Οἴαγρος εἰσέλθῃ, φεύγων, οὐκ ἀποφεύγει, πρὶν ἂν ἡμῖν
ἐκ τῆς Νιόβης εἴπῃ ῥῆσιν, τὴν καλλίστην ἀπολέξας.
κἂν αὐλητής γε δίκην νικᾷ, ταύτης ἡμῖν ἐπίχειρα
ἐν φορβειᾷ τοῖσι δικασταῖς ἔξοδον ηὔλησ' ἀπιοῦσι.
κἂν ἀποθνήσκων ὁ πατήρ τῳ δῷ καταλείπων παῖδ' ἐπίκληρον,
κλάειν ἡμεῖς μακρὰ τὴν κεφαλὴν εἰπόντες τῇ διαθήκῃ,
καὶ τῇ κόγχῃ τῇ πάνυ σεμνῶς τοῖς σημείοισιν ἐπούσῃ.
ἔδομεν ταύτην, ὅστις ἂν ἡμᾶς ἀντιβολήσας ἀναπείσῃ.
καὶ ταῦτ' ἀνυπεύθυνοι δρῶμεν· τῶν δ' ἄλλων οὐδεμί' ἀρχή.

Βδελυκλέων.

τουτὶ γάρ τοι σεμνὸν τούτων, ὧν εἴρηκας, μακαρίζω·
τῆς δ' ἐπικλήρου τὴν διαθήκην ἀδικεῖς ἀνακογχυλιάζων.

mulant aliis, donec æquaverit aliquis sua meis. Alii narrant fabulas nobis: alii Æsopi ridiculum quoddam: alii dicteria dicunt, ut ego rideam et iram deponam. Atque si his non moveamur, liberos extemplo protrahit, filias et filios manu ducens: ego autem ausculto: at illi capita simul demittentes balant: deinde per illos pater, tanquam deum, me obsecrat, tremens, ut se noxa liberem: *Quod si delectaris agni voce, filii vocem miserearis. Si vero porcellis delecter*, orat, *ut filiæ voce movear.* Atque tunc nos intensionem iræ nonnihil relaxamus. Annon magnum hoc est imperium et divitiarum irrisio?

Bdel. Hoc alterum erit, quod literis mandabo, divitiarum tua irrisio. Et commoda mihi memora quæ habes tu, qui Græciæ imperare te dicis.

Phil. Etiam puerorum ætas quum examinatur, nobis licet pubem eorum contemplari; et si Œagrus in judicium veniat, non ante absolvitur, quam nobis ex Nioba orationem recitet, optimam quamque eligens. Si autem tibicen causam vincat, pro latæ sententiæ mercede nobis judicibus e foro egredientibus exodium modum tibia canit capistratus. Et si pater quis moriens filiam, quam unicam relinquat hæredem, testamento det alicui nuptum, nos tabulas et concham sigillo decore impositam longum flere jubemus, et rescindimus, puellamque damus illi, qui precibus nos ad suas partes adduxerit: et ista quum facimus, immunes sumus reddendæ rationis: ceterorum autem magistratuum nullus.

Bdel. Honesta quidem sunt quæ dixti cetera, ob eaque felicem te prædico: at quod rescindis testamentum de unica hærede, injuste facis.

PHIL. Præterea quum Senatus, itemque populus, in cognitione magni alicujus criminis dubius hæret, decreto facto reos ad judices amandant: deinde Euathlus et magnus ille pulpator clypeique abjector Cleonymus dicunt se non prodituros vos, et pro populari statu pugnaturos. Et apud populum nullius unquam oratoris sententia valuit, nisi dixerit judicum confessus esse dimittendos, quum primum unam litem judicaverint. Ipse autem Cleo, qui clamore omnia domat, solos nos non arrodit; sed observat, manu tenens flabellum, muscasque a nobis abigit. Tu autem patri tuo nihil istorum fecisti unquam. At Theorus, quamvis nequaquam inferior vir sit Euphemo, spongiam habens e pelvi calceos nobis pice illinit. Considera autem a quibus me excludis et arces commodis, quæ tu servitium esse et ministerium te dicebas probaturum.

BDEL. Dic usque ad satietatem: nam utique desistes aliquando ab isto præclaro tuo imperio, et videberis *podex loturam pervincens*.

PHIL. Sed quod jucundissimum est omnium istorum, cujus oblitus fueram; quum domum redeo, mercedem habens, atque ingredientem simul omnes amplectuntur propter argentum; et primo gnata me lavat, et pedes ungit, et me prona deosculatur, atque me *pappam* vocitans, interea triobolum lingua sua mihi ex ore expiscatur: deinde uxorcula mihi subblandiens mazam adfert non multum subactam postea mihi adsidens me sic invitat: *Comede istud; manduca istud.* His ego delector; nec mihi opus erit, ut ad te respiciam et ad condum promum, quando prandium adponat, maledicens mihi et murmurans, ne

Φιλοκλέων.

ἔτι δ' ἡ Βουλὴ, χὠ δῆμος, ὅταν κρῖναι μέγα πρᾶγμ' ἀπορήσῃ,
ἐψήφισται τοὺς ἀδικοῦντας τοῖσι δικασταῖς παραδοῦναι·
εἶτ' Εὔαθλος, χὠ μέγας οὗτος κολακώνυμος ἀσπιδαποβλὴς,
οὐχὶ προδώσειν ὑμᾶς φασὶν, περὶ τοῦ πλήθους δὲ μαχεῖσθαι.
κἀν τῷ δήμῳ γνώμην οὐδεὶς πώποτ' ἐνίκησεν, ἐὰν μὴ
εἴπῃ τὰ δικαστήρι' ἀφεῖναι πρώτιστα μίαν δικάσαντας·
αὐτὸς δ' ὁ Κλέων ὁ κεκραξιδάμας μόνον ἡμᾶς οὐ περιτρώγει.
ἀλλὰ φυλάττει διὰ χειρὸς ἔχων, καὶ τὰς μυίας ἀπαμύνει.
σὺ δὲ τὸν πατέρ' οὐδ' ὁτιοῦν τούτων τὸν σαυτοῦ πώποτ' ἔδρασας.
ἀλλὰ Θέωρος, καίτοι 'στὶν ἀνὴρ Εὐφημίου οὐδὲν ἐλάττων,
τὸν σπόγγον ἔχων ἐκ τῆς λεκάνης τἀμβάδι' ἡμῶν περικωνεῖ.
σκέψαι δ' ἀπὸ τῶν ἀγαθῶν οἵων ἀποκλείεις καὶ κατερύκεις,
ἣν δουλείαν οὖσαν ἔφασκες χὐπηρεσίαν ἀποδείξειν.

Βδελυκλέων.

ἔμπλησο λέγων· πάντως γάρ τοι παύσει ποτὲ, κἀναφανήσει
πρωκτὸς λουτροῦ περιγιγνόμενος, τῆς ἀρχῆς τῆς περισέμνου.

Φιλοκλέων.

ὃ δέ γ' ἥδιστον τούτων ἐστὶν πάντων, οὗ 'γὼ 'πιλελήσμην·
ὅταν οἴκαδ' ἴω τὸν μισθὸν ἔχων, κἄπειθ' ἥκονθ' ἅμα πάντες
ἀσπάζωνται διὰ τἀργύριον· καὶ πρῶτα μὲν ἡ θυγάτηρ με
ἀπονίζῃ, καὶ τὼ πόδ' ἀλείφῃ, καὶ προσκύψασα φιλήσῃ,
καὶ παππάζουσ' ἅμα τῇ γλώττῃ τὸ τριώβολον ἐκκαλαμᾶται·
καὶ τὸ γύναιόν μ' ὑποθωπεῦσαν φυστὴν μᾶζαν προσενέγκῃ,
κἄπειτα καθεζομένη παρ' ἐμοὶ προσαναγκάζῃ· Φάγε τουτί.
Ἔντραγε τουτί---τούτοισιν ἐγὼ γάνυμαι, καὶ μή με δεήσει,
εἰς σὲ βλέψαι, καὶ τὸν ταμίαν, ὁπότ' ἄριστον παραθήσει,
καταρασάμενος, καὶ τονθορύσας, ἄλλην μή μοι ταχὺ μάξῃ.

τάδε κέκτημαι, πρόβλημα κακῶν, σκευὴν βελέων ἀλεωρήν.
κᾂν οἶνόν μοι μὴ 'γχῇς σὺ πιεῖν, τὸν ὄνον τόνδ' ἐσκεκόμισμαι
οἴνου μεστόν· κᾆτ' ἐγχέομαι κλίνας· οὗτος δὲ κεχηνὼς
βρωμησάμενος τοῦ σοῦ δίνου μέγα καὶ στράτιον κατέπαρδεν.
ἆρ' οὐ μεγάλην ἀρχὴν ἄρχω,
καὶ τῆς τοῦ Διὸς οὐδὲν ἐλάττω,
ὅστις ἀκούω ταῦθ', ἅπερ ὁ Ζεύς;
ἢν γοῦν ἡμεῖς θορυβήσωμεν,
πᾶς τις φησὶν τῶν παριόντων·
Οἷον βροντᾷ τὸ δικαστήριον,
ὦ Ζεῦ βασιλεῦ. - - - κᾂν ἀστράψω,
ποππύζουσιν, κᾀγκεχόδασί με
οἱ πλουτοῦντες καὶ πάνυ σεμνοί.
καὶ σὺ δέδοικάς με μάλιστ' αὐτός·
νὴ τὴν Δήμητρα, δέδοικας· ἐγὼ δ'
ἀπολοίμην, εἴ σε δέδοικα.

Χορός.

οὐπώποθ' οὕτω καθαρῶς
οὐδενὸς ἠκούσαμεν, οὐ-
δὲ ξυνετῶς λέγοντος.

Φιλοκλέων.

οὐκ, ἀλλ' ἐρήμας ᾤεθ' οὗτος ῥᾳδίως τρυγήσειν.
καλῶς γὰρ ᾔδειν, ὡς ἐγὼ ταύτῃ κράτιστός εἰμι.

Χορός.

ὡς δὲ πάντ' ἐπελήλυθε,
κοὐδὲν παρῆλθεν, ὥστ' ἔγωγ'
ηὐξανόμην ἀκούων·
κᾂν Μακάρων δικάζειν

mox aliam mihi pinsat offam. Hæc possideo, propugnaculum malorum, munimentumque telis arcendis. Tum si mihi vinum sitienti non infuderis, *asinum* hunc adtuli vino plenum: deinde pandus ipse memet ingurgito: ille autem hians rudit, et contra tuum *turbinem* grande et horrendum pedit. Annon magnum imperium obtineo, nec inferius Jovis regno? qui eadem audio de me dici, quæ Jupiter de se. Nam si nos tumultuemur, quilibet prætereuntium autumat: *Quam vehementer tonat forum judiciale, ô supreme Jupiter!* Et quando fulmino, poppysmate me adorant, et cacant præ metu divites vel maxime superbi. Et tu me in primis times ipse, times, inquam, ita me Ceres amet; ego vero peream, si te timeo.

CHOR. Nunquam tam accurate quemquam audivimus, neque tam prudenter verba facere.

PHIL. Non: verum ille desertas vineas sperabat se vindemiaturum; probe enim norat me hac arte plurimum valere.

CHOR. Ut autem omnia persecutus est, et nihil præteriit, adeo ut extollerer quidem auscultans, et jus dicere in Beatorum

insulis ipse mihi viderer, dulcedine ejus verborum perfusus.

Phil. Ut iste jam pandiculatur, et non est apud se! Efficiam certe, ut tu scuticas præ oculis habeas hodie.

Chor. Oportet autem te omnigenos nectere dolos, ut elabaris: difficile enim iram meam mollire, si quis a me non dicat. Proinde tuum est quærere molam bonam recensque cæsam, si nihil tale dixeris, quod meam iracundiam frendere possiet.

Bdel. Difficilis equidem est labor, cui adhibendum acrius majusque ingenium, quam Comicorum sit, morbum sanare civitati ex longo tempore ingenitum. Sed, ô pater noster Saturno gnate—

Phil. Desine patrem commemorare. Nisi enim cito ostenderis me servire, non est, ut mortem effugias, etiamsi oporteat me extis abstinere.

Bdel. Ausculta modo, mi patercule, paulisper exporrecta fronte; atque primo quidem computa levi negotio, non calculis, sed digitis, tributa universa, quæ ab urbibus nobis conferuntur: præterea vectigalia seorsum, et multas illas centesimas, prytanea, metella, fora, portus, mercedes, sectiones. Istorum redituum summa est circiter bis mille talenta. Hinc jam pone mercedem annuam judicibus, qui sunt sex mille; non enim plu-

αὐτὸς ἔδοξα νήσοις,
ἡδόμενος λέγοντι.

Φιλοκλέων.

ὥσθ' οὗτος ἤδη σκορδινᾶται, κἄστιν οὐκ ἐν αὑτοῦ.
ἦ μὴν ἐγώ σε τήμερον σκύτη βλέπειν ποιήσω.

Χορός.

δεῖ δέ σε παντοίας πλέκειν
εἰς ἀπόφευξιν παλάμας.
τὴν γὰρ ἐμὴν ὀργὴν πεπά-
ναι χαλεπὸν μὴ πρὸς ἐμοῦ λέγοντι.
πρὸς ταῦτα μύλην ἀγαθὴν ὥρα ζητεῖν σοι, καὶ νεόκοπτον,
ἢν μή τι λέγῃς, ἥ τις δυνατὴ τὸν ἐμὸν θυμὸν κατερεῖξαι.

Βδελυκλέων.

χαλεπὸν μὲν, καὶ δεινῆς γνώμης, καὶ μείζονος, ἢ 'πὶ τρυγῳδοῖς,
ἰάσασθαι νόσον ἀρχαίαν ἐν τῇ πόλει ἐντετοκυῖαν.
ἀλλ', ὦ πάτερ ἡμέτερε Κρονίδη - - -

Φιλοκλέων.

παῦσαι, καὶ μὴ πατέριζε.
εἰ μὴ γὰρ, ὅπως δουλεύω 'γὼ, τουτὶ τάχεως με διδάξεις,
οὐκ ἔστιν ὅπως οὐχὶ τεθνήξει, κἂν χρῇ σπλάγχνων μ' ἀπέχεσθαι.

Βδελυκλέων.

ἀκρόασαι νῦν, ὦ παππίδιον, χαλάσας ὀλίγον τὸ μέτωπον·
καὶ πρῶτον μὲν λόγισαι φαύλως, μὴ ψήφοις, ἀλλ' ἀπὸ χειρὸς,
τὸν φόρον ἡμῖν ἀπὸ τῶν πόλεων ξυλλήβδην τὸν προσιόντα·
κἄξω τούτου τὰ τέλη χωρὶς, καὶ τὰς πολλὰς ἑκατοστὰς,
πρυτανεῖα. μέταλλ', ἀγορὰς, λιμένας, μισθοὺς, καὶ δημιόπρατα.
τούτων πλήρωμα, τάλαντ' ἐγγὺς δισχίλια γίγνεται ἡμῖν.
ἀπὸ τούτων νυν μισθὸν κατάθες τοῖσι δικασταῖς ἐνιαυτοῦ,

ἓξ χιλιάσιν, κοὔπω πλείους ἐν τῇ χώρᾳ κατένασθε,
γίγνεται ὑμῖν ἑκατὸν δήπου καὶ πεντήκοντα τάλαντα.

Φιλοκλέων.

οὐδ' ἡ δεκάτη τῶν προσιόντων ἡμῖν ἄρ' ἐγίγνεθ' ὁ μισθός.

Βδελυκλέων.

μὰ Δί' οὐ μέντοι· καὶ ποῖ τρέπεται δὴ 'πειτα τὰ χρήματα τἄλλα;

Φιλοκλέων.

εἰς τούτους τοὺς - - - Οὐχὶ προδώσω τὸν Ἀθηναίων κολοσυρτὸν,
ἀλλὰ μαχοῦμαι περὶ τοῦ πλήθους αἰεί.

Βδελυκλέων.

σὺ γὰρ, ὦ πάτερ, αὐτοὺς
ἄρχειν αἱρεῖ σαυτοῦ, τούτοις τοῖς ῥηματίοις περιπεφθείς.
κᾆθ' οὗτοι μὲν δωροδοκοῦσιν κατὰ πεντήκοντα τάλαντα
ἀπὸ τῶν πόλεων, ἐπαπειλοῦντες τοιαυτὶ, κἀναφοβοῦντες·
Δώσετε τὸν φόρον, ἢ βροντήσας τὴν πόλιν ὑμῶν ἀνατρέψω.---
σὺ δὲ τῆς ἀρχῆς ἀγαπᾷς τῆς σῆς τοὺς ἀργελόφους περιτρώγων.
οἱ δὲ ξύμμαχοι, ὡς ᾔσθοντό γε τὸν μὲν σύρφακα τὸν ἄλλον
ἐκ κηθαρίου λαγαρυζόμενον, καὶ τραγαλίζοντα τὸ μηδὲν,
σὲ μὲν ἡγοῦνται Κόννου ψῆφον· τούτοισι δὲ δωροδοκοῦσιν
ὕρχας, οἶνον, δάπιδας, τυρὸν, μέλι, σήσαμα, προσκεφάλαια,
φιάλας, χλανίδας, στεφάνους, ὅρμους, ἐκπώματα, πλουθυγίειαν.
σὺ δέ γ' ὧν ἄρχεις, πολλὰ μὲν ἐν γῇ, πολλὰ δ' ἐφ' ὑγρᾷ
πιτυλεύσας,
οὐδεὶς οὐδὲ σκορόδου κεφαλὴν τοῖς ἑψητοῖσι δίδωσι.

Φιλοκλέων.

μὰ Δί', ἀλλὰ παρ' Εὐχαρίδου καὐτὸς τρεῖς ἀγλίθας μετέπεμψα,
ἀλλ' αὐτήν μοι τὴν δουλείαν οὐκ ἀποφαίνων ἀποκναίεις.

Βδελυκλέων.

οὐ γὰρ μεγάλη δουλεί' ἐστὶν, τούτους μὲν ἅπαντας ἐν ἀρχαῖς

res in hac urbe habitatis: cedunt itaque vobis centum et quinquaginta talenta.

Phil. Ne quidem decima pars ergo nobis in mercedem cedit.

Bdel. Non hercle. Sed quorsum abit reliqua pecunia?

Phil. Ad eos qui semper hæc verba in ore habent: *Nunquam prodam Atheniensium colluviem; verum pro Populi libertate pugnabo semper.*

Bdel. Tu enim, ô pater, ipsos tibi adsciscis dominos, speciosis illis dictis deceptus. Deinde isti quinquagenorum talentûm munera ab urbibus extorquent, hujusmodi minis terrorem incutientes: *Aut tributum dabitis, aut ego intonans urbem vestram evertam.* Tu vero contentus es, si imperi tui rejectanea rodas. Socii autem nostri ut senserunt reliquam turbam e phimo sorbere et comedere res nihili, te quidem habent pro Conni calculo: istis autem adferunt munera, salsamentorum orcas, vinum, tapetes, caseum, mel, sesama, pulvinaria, phialas, lænas, coronas, torques, pocula, opes cum sanitate. Quibus autem tu imperas post multos terra marique exantlatos labores, eorum tibi nemo ne caput quidem allii ad condiendos pisciculos dat.

Phil. Non hercle: sed ipse tres allii bulbos ab Eucharida qui peteret misi. At odiosus es, istam servitutem omittens, quam mihi demonstraturus eras.

Bdel. Nonne vero servitus magna est, quum omnes isti

magistratus gerentes, et ipsi, et eorum assentores, mercedes accipiunt: tu vero, si quis tibi tres obolos det, contentus es, quos ipse remigando et terrestribus præliis depugnando, et urbes obsidendo quæsieras multo labore? Et præterea, quod me in primis excruciat, alieno jussu ad forum ire cogeris, quando domum tuam ingressus impudicus adolescentulus, Chæreæ filius, sic divaricatis cruribus stans, lascivo et ad mollitiem composito gestu, tibi edicit, ut summo mane et tempestive judicaturus eas, quia quicunque vestrûm post datum signum venerit, triobolum non accipiet. Ille vero qui reipublicæ dat operam, pro patrocinio drachmam accipit, etiamsi ad concionem serius venerit: deinde alium quemdam eorum, quos in magistratu collegas habet, participem facit, si quis reorum aliquid dederit: atque ita ambo de composito negotium conficere student: deinde, velut quum serra rursum prorsum ducitur, alter trahit, alter remittit: tu vero hietans quæstorem respicis, et quæ gerantur non animadvertis.

Phil. Hæccine mihi faciunt! hei mihi, quid dicis? ut mihi cor profundum moves, facisque ut magis advertam animum, nec scio quomodo me adfectum reddas.

Bdel. Specta igitur, ut, quum tibi et universis ditescere in proclivi sit, involutus sis nescio quibus angustiis, ab istis, qui populo se studere simulant semper: qui urbibus plurimis imperans inde a Ponto ad Sardiniam usque, non habes quo fruaris, præter istud quod fers mercedis minimum: idque ex lanæ flocculo instillant identidem tibi paulatim, ad sustentandam vitam, tanquam pultem. Pauperem enim te esse volunt, idque qua gratia velint, dicam tibi; nempe ut cognoscas tuum nutricium, et quum iste te instigabit et tanquam canem immittet in quempiam inimicorum, ferociter tu illis insultes. Si enim vellent victum præbere populo, perfacile id esset. Sunt enim urbes mille, quæ tributum nobis conferunt: harum si unicuique injungeretur, ut viginti viros aleret, viginti millia civium viverent in omnibus deliciis, abundantes carne leporina, coronis

αὐτούς τ' εἶναι, καὶ τοὺς κόλακας τοὺς τούτων, μισθοφοροῦντας;
σοὶ δ' ἤν τις γε διδῷ τρεῖς ὀβολοὺς, ἀγαπᾷς· οὓς αὐτὸς ἐλαύνων,
καὶ πεζομαχῶν, καὶ πολιορκῶν ἐκτήσω, πολλὰ πονήσας.
καὶ πρὸς τούτοις ἐπιταττόμενος φοιτᾷς, ὃ μάλιστά μ' ἀπάγχει.
ὅταν εἰσελθὸν μειράκιόν σοι κατάπυγον, Χαιρέου υἱὸς,
ὡδὶ διαβὰς, διακινηθεὶς τῷ σώματι, καὶ τρυφερανθεὶς,
ἥκειν εἴπῃ πρῴ, κἀν ὥρᾳ, δικάσονθ'· ὡς ὅστις ἂν ὑμῶν
ὕστερος ἔλθῃ τοῦ σημείου, τὸ τριώβολον οὐ κομιεῖται.
αὐτὸς δὲ φέρει τὸ συνηγορικὸν, δραχμὴν, κἂν ὕστερος ἔλθῃ·
καὶ κοινωνῶν τῶν ἀρχόντων ἑτέρῳ τινὶ τῶν μεθ' ἑαυτοῦ,
ἤν τις τι διδῷ τῶν φευγόντων, ξυνθέντε τὸ πρᾶγμα δύ' ὄντε,
ἐσπουδάκατον· κᾆθ', ὡς πρίων, ὁ μὲν ἕλκει, ὁ δ' ἀντανέδωκε.
σὺ δὲ χασκάζεις τὸν Κωλακρέτην· τὸ δὲ πραττόμενόν σε λέληθε.

Φιλοκλέων.

ταυτί με ποιοῦσ'; οἴμοι, τί λέγεις; ὥς μου τὸν θῖνα ταράττεις,
καὶ τὸν νοῦν μου προσάγεις μᾶλλον· κοὐκ οἶδ' ὅ τι χρῆμά με ποιεῖς.

Βδελυκλέων.

σκέψαι τοίνυν, ὡς, ἐξόν σοι πλουτεῖν, καὶ τοῖσιν ἅπασιν,
ὑπὸ τῶν αἰεὶ δημιζόντων οὐκ οἶδ' ὅποι ἐγκεκύκλησαι·
ὅστις πόλεων ἄρχων πλείστων, ἀπὸ τοῦ Πόντου μέχρι Σαρδοῦς,
οὐκ ἀπολαύεις, πλὴν τοῦθ', ὃ φέρεις, ἀκαρές· καὶ τοῦτ' ἐρίῳ σοι
ἐνστάζουσιν κατὰ μικρὸν ἀεὶ, τοῦ ζῆν ἕνεχ', ὥσπερ ἄλευρον.
βούλονται γάρ σε πένητ' εἶναι· καὶ τοῦθ', ὧν οὕνεκ', ἐρῶ σοι·
ἵνα γιγνώσκῃς τὸν τιθασευτήν· κᾆθ' ὅταν οὗτός γ' ἐπισίζῃ,
ἐπὶ τῶν ἐχθρῶν τιν' ἐπιῤῥύξας, ἀγρίως αὐτοῖς ἐπιπηδᾷς.
εἰ γὰρ ἐβούλοντο βίον πορίσαι τῷ δήμῳ, ῥᾴδιον ἦν ἄν.
εἰσίν γε πόλεις χίλιαι, αἳ νῦν τὸν φόρον ἡμῖν ἀπάγουσι.
τούτων εἴκοσιν ἄνδρας βόσκειν εἴ τις προσέταττεν ἑκάστῃ,

δύο μυριάδες τῶν δημοτικῶν ἔζων ἂν πᾶσι λαγώοις,
καὶ στεφάνοισιν παντοδαποῖσιν, καὶ πύῳ, καὶ πυριάτῃ,
ἄξια τῆς γῆς ἀπολαύοντες, καὶ τοῦ 'ν Μαραθῶνι τροπαίου.
νῦν δ', ὥσπερ ἐλαιολόγοι, χωρεῖθ' ἅμα τῷ τὸν μισθὸν ἔχοντι.

Φιλοκλέων.

οἴμοι· τί ποθ', ὥσπερ νάρκη, μου κατὰ τῆς χειρὸς καταχεῖται,
καὶ τὸ ξίφος οὐ δύναμαι κατέχειν; ἀλλ' ἤδη μαλθακός εἰμι.

Βδελυκλέων.

ἀλλ' ὁπόταν μὲν δείσωσ' αὐτοὶ, τὴν Εὔβοιαν διδόασιν
ὑμῖν, καὶ σῖτον ὑφίστανται κατὰ πεντήκοντα μεδίμνους
ποριεῖν· ἔδοσαν δ' οὐπώποτέ σοι, πλὴν πρώην, πέντε μεδίμνους
(καὶ ταῦτα μόλις, ξενίας φεύγων, ἔλαβες κατὰ χοίνικα) κριθῶν.
ὧν οὕνεκ' ἐγώ σ' ἀπέκλειον ἀεὶ,
βόσκειν ἐθέλων, καὶ μὴ τούτους
ἐγχάσκειν σοι στομφάζοντας.
καὶ νῦν ἀτεχνῶς ἐθέλω παρέχειν,
ὅ τι βούλει, σοι,
πλὴν Κωλακρέτου γάλα πίνειν.

Χορός.

ἦπου σοφὸς ἦν, ὅστις ἔφασκεν· Πρὶν ἂν ἀμφοῖν μῦθον ἀκούσῃς,
οὐκ ἂν δικάσαις. σὺ γὰρ οὖν νῦν μοι νικᾶν πολλῷ δεδόκησαι·
ὥστ' ἤδη τὴν ὀργὴν χαλάσας, τοὺς σκίπωνας καταβάλλω.
ἀλλ', ὦ τῆς ἡλικίας ἡμῖν τῆς αὐτῆς ξυνθιασῶτα,
πιθοῦ, πιθοῦ λόγοισι, μηδ' ἄφρων γένῃ,
μηδ' ἀτενὴς ἄγαν ἀτεράμων τ' ἀνήρ.
εἴθ' ὤφελέν μοι κηδεμὼν ἢ ξυγγενὴς
εἶναί τις, ὅστις δὴ τοιαῦτ' ἐνουθέτει.
νῦν δ' αὖ παρών τις ἐμφανής σοι τῶν θεῶν

omnigenis, colostra et decocto lacte, illisque perfruentes quibus digna est patria nostra, erectumque Marathone tropæum: nunc autem, tanquam olivantes, illum comitamini, qui mercedem distribuit.

PHIL. Hei mihi! quid ita quasi torpore manus mea perfunditur, et gladium tenere non possum, sed jam mollesco?

BDEL. At si quando ipsi timeant, Eubœam dant vobis, et frumenti promittunt quinquagenos modios se præbituros; nihil autem unquam dederunt, præter quinque modios nuper hordei; et hos vix, peregrinitatis postulatus, accepisti per chœnices singulatim admensos. Ideo inclusum semper ego te habui, alere te cupiens, ne isti irrideant te acerbe. Et nunc certum est præbere tibi quidquid voles; tantum quæstoris lac bibere haud te sinam.

CHOR. Utique sapiens erat, qui dixit: *Priusquam amborum orationem audiveris, ne judica.* Nam tu mihi nunc longe vincere videris. Itaque jam ira laxata scipiones abjicio. Sed, ô æqualis et sodalis noster, obtempera, orationi obtempera, ne imprudentem te præbe, neque rigidum infractumque. Utinam mihi adfinis aut cognatus fuisset aliquis, qui me talia monuisset! Tibi autem nunc deorum aliquis manifeste præsens adjutor est in hac

re, et palam beneficia in te confert, quæ tu quoque præsens accipe.

Bdel. Equidem alam ipsum, præbens quæcunque seni conveniunt; alicam lingendam, lænam mollem, lodicem, meretricem, quæ penem ei fricet lumbosque. Sed quod tacet, nihilque mutit, id non potest mihi placere.

Chor. Quid sibi agendum sit, ipse nunc secum reputat: jam enim agnoscit, quantum insaniebat modo; criminique sibimet ipse vertit, quæcunque tu illum hortatus es, se iis obsecutum non fuisse. Nunc igitur forte tuis dictis paret, et sapit, mutatis in posterum moribus, tibique morem gerens.

Phil. Hei mihi!

Bdel. Heus tu, quid mihi clamas?

Phil. Ne mihi quicquam istorum pollicere. Illa amo: illic siem, ubi præco dicit: *Quis suffragium nondum tulit? surgat.* Atque adstem urnis judiciariis, ultimus eorum qui calculum in phimum demittunt. Propera, anima mea. Ubi mea est anima? sine me transire, ô caliginosa. Hercules ne sirit, ut nunc ego inter judices sedens Cleonem furti reum deprehendam!

ξυλλαμβάνει τοῦ πράγματος,
καὶ δῆλος εὖ ποιῶν· σὺ δ' αὖ παρὼν δέχου.
Βδ. καὶ μὴν θρέψω γ' αὐτὸν, παρέχων
ὅσα πρεσβύτῃ ξύμφορα· χόνδρον
λείχειν, χλαῖναν μαλακὴν, σισύραν,
πόρνην, ἥ τις τὸ πέος τρίψει,
καὶ τὴν ὀσφύν. ἀλλ' ὅτι σιγᾷ,
κοὐδὲν γρύζει,
τοῦτ' οὐ δύναταί με προσέσθαι.
Χο. νενουθέτηκεν αὐτὸν ἐς τὰ πράγματα.
οἷα γὰρ ἐμαίνετ' ἀρτίως, ἔγνωκε νῦν·
λογίζεταί τ' ἐκεῖνα πάνθ' ἁμαρτίας,
ἃ, σοῦ παρακελεύοντος, οὐκ ἐπείθετο.
νῦν οὖν ἴσως τοῖς σοῖς λόγοισι πείθεται,
καὶ φρονεῖ μέντοι, μεθιστὰς ἐς τολοιπὸν τὸν τρόπον,
πιθόμενός τε σοί γ'.
Φι. ἰώ μοι μοι.
Βδ. οὗτος, τί μοι βοᾷς;
Φι. μή μοι τούτων μηδὲν ὑπισχνοῦ.
ΚΕΙΝΩΝ ΕΡΑΜΑΙ· ΚΕΙΘΙ ΓΕΝΟΙΜΑΝ,
ἵν' ὁ κήρυξ φησί· Τίς ἀψήφισ-
τος; ἀνιστάσθω.---
κἀπισταίην ἐπὶ τοῖς κημοῖς,
ψηφιζομένων ὁ τελευταῖος.
σπεῦδ', ὦ ψυχή. ποῦ μοι ψυχή;
ΠΑΡΕΣ Ω ΣΚΙΕΡΑ. μὰ τὸν Ἡρακλέα,
μὴ νῦν ἔτ' ἐγὼ 'ν τοῖσι δικασταῖς
κλέπτοντα Κλέωνα λάβοιμι.

Βδ. ἴθ', ὦ πάτερ, πρὸς τῶν θεῶν, ἐμοὶ πιθοῦ.
Φι. τί πείθομαί σοι; λέγ' ὅ τι βούλει, πλὴν ἑνός.
Βδ. ποίου; φέρ' ἴδω.
Φι. τοῦ μὴ δικάζειν. τοῦτο δὲ
Ἅδης διακρινεῖ πρότερον ἢ 'γὼ πείσομαι.
Βδ. σὺ δ' οὖν, ἐπειδὴ τοῦτο κεχάρηκας ποιῶν,
ἐκεῖσε μὲν μηκέτι βάδιζ', ἀλλ' ἐνθάδε,
αὐτοῦ μένων, δίκαζε τοῖσιν οἰκέταις.
Φι. περὶ τοῦ; τί ληρεῖς;
Βδ. ταῦθ' ἅπερ ἐκεῖ πράττεται.
ὅτι τὴν θύραν ἀνέῳξεν ἡ σηκὶς λάθρα,
ταύτης ἐπιβολὴν ψηφιεῖ μίαν μόνην.
πάντως γε κἀκεῖ ταῦτ' ἔδρας ἑκάστοτε.
καὶ ταῦτα μέν νυν εὐλόγως, ἢν ἐξέχῃ
εἵλη κατ' ὄρθρον, ἡλιάσει πρὸς ἥλιον·
ἐὰν δὲ νίφῃ, πρὸς τὸ πῦρ καθήμενος,
ὕοντος, εἴσει· κἂν ἔγρῃ μεσημβρινὸς,
οὐδείς σ' ἀποκλείσει Θεσμοθέτης τῇ κιγκλίδι.
Φι. τουτί μ' ἀρέσκει.
Βδ. πρὸς δὲ τούτοις, ἢν δίκην
λέγῃ μακράν τις, οὐχὶ πεινῶν ἀναμενεῖς,
δάκνων σεαυτὸν, καὶ τὸν ἀπολογούμενον.
Φι. πῶς οὖν διαγιγνώσκειν καλῶς δυνήσομαι,
ὥσπερ πρότερον, τὰ πράγματ', ἔτι μασώμενος;
Βδ. πολλῷ γ' ἄμεινον· καὶ λέγεται γὰρ τουτογὶ,
ὡς οἱ δικασταὶ, ψευδομένων τῶν μαρτύρων,
μόλις τὸ πρᾶγμ' ἔγνωσαν ἀναμασώμενοι,
Φι. ἀνά τοί με πείθεις. ἀλλ' ἐκεῖν' οὔπω λέγεις,

Bdel. Per deos obsecro, mi pater, age obtempera mihi.

Phil. Quid obtemperem tibi? dic quidquid voles, præter unum.

Bdel. Quodnam id est? fac sciam.

Phil. Ut a judiciis abstineam: illam enim consuetudinem Orcus adimet mihi prius, quam ego tibi obsequar.

Bdel. Tu itaque, quandoquidem istud libenter facis, illuc quidem ne amplius eas; sed hic manens, jus dicito familiaribus.

Phil. Qua de re? quid nugaris?

Bdel. Eadem fac, quæ illic fiunt. Quia ostium clam aperuerit famula, hanc unica multabis multa, quod quidem illic utique factitabas. Et ista in posterum facies, ut rationi consentaneum est: quum ortus fuerit calor solis mane, judicium exercebis in sole: si vero ningat, aut pluat, ante focum sedens, causas cognosces: et licet meridie surgas, nullus te cancellis excludet Thesmotheta.

Phil. Satis hoc mihi placet.

Bdel. Præterea si quis causam nimis longa oratione dicat, non exspectabis esuriens, te ipsum crucians simul et oratorem.

Phil. Quomodo ergo potero, ut antidhac, causam recte cognoscere, si comedam interim?

Bdel. Multo quidem melius: etenim hoc vulgo dicitur, *Judices, mentientibus testibus, vix rem cognovisse ruminando.*

Phil. Utique mihi persuades. Sed illud nondum dicis, mercedem unde sim accepturus.

Bdel. A me.

Phil. Bene est istud, quod seorsum, non cum alio accipiam. Nam turpissime mecum egit nuper Lysistratus ille scurra: quum enim accepisset drachmam mecum, venit in forum piscarium et eam ærea moneta permutavit; deinde mihi imposuit in manum tres squamas mugilis, quas ego in os condidi: nam obolos me rebar accepisse: deinde offensus odore eas exspui, illumque in jus trahere volui.

Bdel. Is vero quid ad hæc dixit?

Phil. Rogas? Galli me aiebat stomachum habere; *Itaque facile concoques pecuniam,* inquit.

Bdel. Vides ergo quantum tibi inde accedet lucri.

Phil. Non parum sane. Sed quod facturus es, face.

Bdel. Manta modo: ego autem mox adero ista ferens.

Phil. Vide sis, ut oracula perficiantur. Audiveram enim fore ut Athenienses aliquando singuli jus dicant in suis ædibus, et in vestibulis ædificet sibi unusquisque forum parvulum oppido, instar Hecatæ sacelli, ubique ante fores.

Bdel. En: quid jam dices? nam omnia fero, quæcunque dixi, et multo etiam plura. Etenim matula, si micturius, ista juxta te pendebit prope a paxillo.

τὸν μισθὸν ὁπόθεν λήψομαι.
Βδ. παρ' ἐμοῦ.
Φι. καλῶς,
ὁτιὴ κατ' ἐμαυτὸν, κοὐ μεθ' ἑτέρου λήψομαι.
αἴσχιστα γάρ τοι μ' εἰργάσατο Λυσίστρατος
ὁ σκωπτόλης. δραχμὴν μετ' ἐμοῦ πρώην λαβὼν,
ἐλθὼν διεκερμάτιζεν ἐν τοῖς ἰχθύσι·
κᾆπειτ' ἐπέθηκε τρεῖς λοπίδας μοι κεστρέων·
κἀγὼ 'νέκαψ'· ὀβολοὺς γὰρ ᾠόμην λαβεῖν·
κᾆτα βδελυχθεὶς, ὀσφρόμενος ἐξέπτυσα·
κᾆθ' εἷλκον αὐτόν.
Βδ. ὁ δὲ, τί πρὸς ταῦτ' εἶφ';
Φι. ὅ τι;
ἀλεκτρυόνος μ' ἔφασκε κοιλίαν ἔχειν·
Ταχὺ γοῦν καθέψεις ἀργύριον, ἦδ' ὃς λέγων.
Βδ. ὁρᾷς ὅσονπερ δῆτα τοῦτο κερδανεῖς.
Φι. οὐ πάνυ τι μικρόν. ἀλλ' ὅπερ μέλλεις ποίει.
Βδ. ἀνάμενε νῦν· ἐγὼ δὲ ταῦθ' ἥξω φέρων.
Φι. ὅρα τὸ χρῆμα· τὰ λόγι' ὡς περαίνεται.
ἠκηκόη γὰρ, ὡς Ἀθηναῖοι ποτὲ
δικάσοιεν ἐπὶ ταῖς οἰκίαισι τὰς δίκας,
κἀν τοῖς προθύροις ἀνοικοδομήσοι πᾶς ἀνὴρ
αὑτῷ δικαστηρίδιον μικρὸν πάνυ,
ὥσπερ Ἑκάταιον, πανταχοῦ πρὸ τῶν θυρῶν.
Βδ. ἰδοὺ, τί ἔτ' ἐρεῖς; ὡς ἅπαντ' ἐγὼ φέρω,
ὅσαπέρ γ' ἔφασκον, κᾆτι πολλῷ πλείονα.
ἀμὶς γὰρ, ἢν οὐρητιάσῃς αὐτηῒ
παρὰ σοὶ κρεμήσετ' ἐγγὺς ἐπὶ τοῦ παττάλου.

Φι. σοφόν γε τουτὶ, καὶ γέροντι πρόσφορον
ἐξεῦρες ἀτεχνῶς φάρμακον στραγγουρίας.
Βδ. καὶ πῦρ γε τουτὶ, καὶ προσέστηκεν φακῆ,
ῥοφεῖν ἐὰν δέῃ τι.
Φι. τοῦτ' αὖ δεξιόν.
κἂν γὰρ πυρέττω, τόν γε μισθὸν λήψομαι.
αὐτοῦ μένων γὰρ τὴν φακῆν ῥοφήσομαι.
ἀτὰρ τί τὸν ὄρνιν ὡς ἔμ' ἐξηνέγκατε;
Βδ. ἵνα γ', ἢν καθεύδῃς, ἀπολογουμένου τινὸς,
ᾄδων ἄνωθεν ἐξεγείρῃ σ' οὑτοσί.
Φι. ἓν ἔτι ποθῶ· τὰ δ' ἄλλ' ἀρέσκει μοι.
Βδ. τὸ τί;
Φι. θἠρῷον εἴ πως ἐκκομίσειας τοῦ Λύκου.
Βδ. πάρεστι τουτί· καὐτὸς ὡ̃'ναξ οὑτοσί.
Φι. ὦ δέσποθ' ἥρως, ὡς χαλεπὸς ἄρ' ἦσθ' ἰδεῖν·
οἷός περ ἡμῖν φαίνεται Κλεώνυμος.
Σω. οὔκουν ἔχει γ' οὐδ' αὐτὸς ἥρως ὢν ὅπλα.
Βδ. εἰ θᾶττον ἐκαθίζου σὺ, θᾶττον ἂν δίκην
ἐκάλουν.
Φι. κάλει νῦν, ὡς κάθημαι 'γώ πάλαι.
Βδ. φέρε νυν, τίν' αὐτῷ πρῶτον εἰσαγάγω δίκην;
τί τις κακὸν δέδρακε τῶν ἐν τῇ οἰκίᾳ;
ἡ Θρᾷττα προσκαύσασα πρώην τὴν χύτραν—
Φι. ἐπίσχες οὗτος· ὡς ὀλίγου μ' ἀπώλεσας.
ἄνευ δρυφάκτου τὴν δίκην μέλλειν καλεῖν,
ὃ πρῶτον ἡμῖν τῶν ἱερῶν κατεφαίνετο.
Βδ. μὰ τὸν Δί' οὐ πάρεστιν· ἀλλ' ἐγὼ δραμὼν
αὐτὸς κομιοῦμαι τό γε παραυτίκ' ἔνδοθεν.

Phil. Scitum certe istud, et seni utile omnino invenisti remedium stranguriæ.

Bdel. En et ignis, cui lens adposita, sorbere si quid necesse fuerit.

Phil. Istud etiam scitum est. Nam si vel febricitem, mercedem tamen accipiam. Istic enim manens lentem sorbebo. Sed cur hunc ad me extulistis gallum?

Bdel. Ut, si dormias, dum aliquis causam dicit, iste cantans desuper te excitet.

Phil. Unum adhuc desidero: cetera autem placent mihi.

Bdel. Quidnam?

Phil. Simulacrum Lyci herois si qua ratione efferas.

Bdel. Ecce ob oculos adest, et ipsus ille est heros.

Phil. O heros domine, quam terribilis es aspectu, qualis Cleonymus nobis videtur!

Sos. Ergo nec ipse, tametsi heros est, arma habet.

Bdel. Si ocius sederes tu, ocius etiam litem ego citarem.

Phil. Cita modo: nam sedeo ego dudum.

Bdel. Agedum, quamnam ei primum introducam litem? fecitne quid mali quispiam e familia? Thratta ancilla, quæ adussit nuper ollam—

Phil. Eho tu reprime te; nam parum abest, quin me perdideris. Num sine cancellis litem citaturus es, qui inter res sacras primi nobis apparere solent?

Bdel. Edepol non adsunt, sed curram, et ipse actutum efferam foras. Quid hoc rei est? Quam multum valet, quibus adsuescas locis!

Xanth. Abi in malam rem. Istiusnemodi nos canem alere!

Bdel. Quid rei est, sodes?

Xanth. Nonne enim Labes iste canis in culinam modo irruens abreptum Siculum caseum comedit?

Bdel. Hæc itaque noxa patri prima introducenda est: tu vero ades et accusa.

Xanth. Non ego hercle: verum alter canis ait se accusaturum, siquis introducat actionem.

Bdel. Agedum adduc eos huc.

Xanth. Ita sane facere oportet.

Phil. Hocce quid est?

Bdel. Suile vimineum Laris.

Phil. Itane manu sacrilega ablatum adfers?

Bdel. Non: sed a Lare facto initio aliquem conteram.

Phil. Sed propera introducere litem: nam ego multam intuor.

Bdel. Agedum efferam nunc tabulas et stylos.

Phil. Hei mihi! obtundes me enecabisque tempus terendo mihi sat erat ungue sulcos ducere in tabula.

Bdel. En accipe.

Phil. Cita nunc.

Bdel. Jam in eo sum.

Phil. Quis iste est primus?

Bdel. Perii! ut piget oblitum me esse urnas judiciarias efferre!

τί ποτε τὸ χρῆμ'; ὡς δεινὸν ἡ φιλοχωρία.
Ξα. βάλλ' ἐς κόρακας. τοιουτονὶ τρέφειν κύνα.
Βδ. τί δ' ἐστὶν ἐτεόν;
Ξα. οὐ γὰρ ὁ Λάβης ἀρτίως
ὁ κύων παρᾴξας εἰς τὸν ἰπνὸν ἐξαρπάσας
τροφαλίδα τυροῦ Σικελικὴν κατεδήδοκε;
Βδ. τοῦτ' ἆρα πρῶτον τἀδίκημα τῷ πατρὶ
εἰσακτέον μοι· σὺ δὲ κατηγόρει παρών.
Ξα. μὰ Δί' οὐκ ἔγωγ'· ἀλλ' ἅτερος φησὶν κύων
κατηγορήσειν, ἤν τις εἰσάγῃ γραφήν.
Βδ. ἴθι νυν, ἄγ' αὐτὼ δεῦρο.
Ξα. ταῦτα χρὴ ποιεῖν.
Φι. τουτὶ τί ἐστι;
Βδ. χοιροκομεῖον Ἑστίας.
Φι. εἶθ' ἱεροσυλήσας φέρεις;
Βδ. οὔκ· ἀλλ' ἵνα
ἀφ' Ἑστίας ἀρχόμενος ἐπιτρίψω τινά.
Φι. ἀλλ' εἴσαγ' ἀνύσας· ὡς ἐγὼ τιμᾷν βλέπω.
Βδ. φέρε νυν, ἐνέγκω τὰς σανίδας, καὶ τὰς γραφάς.
Φι. οἴμοι, διατρίψεις, κᾀπολεῖς τριψημερῶν·
ἐγὼ δ' ἀλοκίζειν ἐδεόμην τὸ χωρίον.
Βδ. ἰδού.
Φι. κάλει νῦν.
Βδ. ταῦτα δή.
Φι. τίς οὑτοσὶ
ὁ πρῶτός ἐστιν;
Βδ. ἐς κόρακας· ὡς ἄχθομαι,
ὁτιὴ 'πελαθόμην τοὺς καδίσκους ἐκφέρειν.

Φι. οὗτος σὺ, ποῖ θεῖς;
Βδ. ἐπὶ καδίσκους.
Φι. μηδαμῶς.
ἐγὼ γὰρ εἶχον τούσδε τοὺς ἀρυστίχους.
Βδ. κάλλιστα τοίνυν· πάντα γὰρ πάρεστι νῷν,
ὅσων δεόμεθα, πλήν γε δὴ τῆς κλεψύδρας.
Φι. ἡδὶ δὲ δὴ τίς ἐστιν; οὐχὶ κλεψύδρα;
Βδ. εὖ γ' ἐκπορίζεις αὐτὰ, κἀπιχωρίως.
ἀλλ' ὡς τάχιστα πῦρ τις ἐξενεγκάτω,
καὶ μυῤῥίνας, καὶ τὸν λιβανωτὸν ἔνδοθεν,
ὅπως ἂν εὐξώμεσθα πρῶτα τοῖς θεοῖς.
Χο. καὶ μὴν ἡμεῖς ἐπὶ ταῖς σπονδαῖς,
καὶ ταῖς εὐχαῖς, φήμην ἀγαθὴν
λέξομεν ὑμῖν, ὅτι γενναίως
ἐκ τοῦ πολέμου
καὶ τοῦ νείκους ξυνέβητον.
Βδ. εὐφημία μὲν πρῶτα νῦν ὑπαρχέτω.
Χο. ὦ Φοῖβ' Ἄπολλον Πύθι', ἐπ' ἀγαθῇ τύχῃ
τὸ πρᾶγμ', ὃ μηχανᾶται
ἔμπροσθεν οὗτος τῶν θυρῶν,
ἅπασιν ἡμῖν ἁρμόσαι,
ὡς παυσαμένοισι τῶν πλάνων.
Ἰήϊε Παιάν.
Βδελυκλέων.
ὦ δέσποτ' ἄναξ, γεῖτον Ἀγυιεῦ
τοῦ 'μοῦ προθύρου,
δέξαι τελετὴν καινὴν, ὦ 'ναξ, ἣν τῷ πατρὶ καινοτομοῦμεν·
παῦσόν τ' αὐτοῦ τουτὶ τὸ λίαν στρυφνὸν καὶ πρίνινον ἦθος,

PHIL. Heus tu, quorsum curris?

BDEL. Ad quærendas urnas.

PHIL. Nequaquam, ego enim istis cotylis usurus eram.

BDEL. Optime ergo: omnia enim adsunt nobis, quibus opus est, præter clepsydram.

PHIL. Hoc vero quid est? annon clepsydra?

BDEL. Lepide excogitas hæc instrumenta, et more vernaculo. Sed quamprimum aliquis intus efferat ignem et myrtos et thus, ut vota primum faciamus diis.

CHOR. Nos etiam in libaminibus et votis verba bona dicemus vobis, quia ex concertatione et jurgio mutuam generose reconciliastis gratiam.

BDEL. Linguis nunc primum favete.

CHOR. O Phœbe Apollo Pythie, hoc negotium, quod machinatur iste ante fores, da ut prospere nobis omnibus cedat, ut ab erroribus liberatis. Io Pæan!

BDEL. O Rex domine, vicine Agyieu vestibuli mei, nova hæc accipe sacra, quæ patris mei in gratiam nunc primum comminiscimur, et mitiga hos ejus nimis austeros et rigidos

mores, pro defruto pauxillum mellis iracundiæ ejus admiscens, ut jam deinceps fiat hominibus clemens, et reorum magis misereatur, quam accusatorum, illisque orantibus illacrumet, et deposita asperitate, ab iracundia sua demat urticam.

CHOR. Nos simul tecum precamur et accinimus tibi, in novo constituto magistratu, propter ea quæ modo dixisti. Benevoli enim sumus tibi, ex quo sensimus te populum amare, ut nemo eorum, qui nunc sunt te juniores.

BDEL. Siquis Heliææ judicum foris est, ingreditor: nam quumprimum causidici orare inceperint, non intromittemus amplius.

PHIL. Quisnam est iste reus? ut condemnabitur!

XANTH. ut Acc. Audite nunc accusationis libellum. Dicam subscripsit canis Cydathenæensis Labeti Æxonensi, quod solus contra jus et fas comedit caseum Siculum! pœna esto boia ficulnea.

PHIL. Immo mors canina, si semel convictus fuerit.

BDEL. Equidem Labes reus iste adest.

PHIL. O impurus ille! quam furaciter etiam intuetur! ut dentes restringens se decepturum me arbitratur! ubi est accusator Cydathenæensis ille canis?

ἀντὶ σιραίου, μέλιτος σμικρὸν τῷ θυμιδίῳ παραμίξας·
ἤδη δ' εἶναι τοῖς ἀνθρώποις
ἤπιον αὐτὸν,
τοὺς φεύγοντάς τ' ἐλεεῖν μᾶλλον
τῶν γραψαμένων,
κἀπιδακρύειν ἀντιβολούντων·
καὶ παυσάμενον τῆς δυσκολίας,
ἀπὸ τῆς ὀργῆς
τὴν ἀκαλήφην ἀφελέσθαι.
Χο. ξυνευχόμεθα, κἀπᾴδομέν σοί γ' ἐν νέαισιν ἀρχαῖς,
ἕνεκά γε τῶν προλελεγμένων.
εὖνοι γὰρ ἐσμὲν, ἐξότου
τὸν δῆμον ᾐσθόμεσθά σου
φιλοῦντος, ὡς οὐδεὶς ἀνὴρ
τῶν νῦν γε σοῦ νεωτέρων.
Βδ. εἴ τις θύραισιν Ἡλιαστὴς, εἰσίτω·
ὡς, ἡνίκ' ἂν λέγωσιν, οὐκ εἰσφρήσομεν.
Φι. τίς ἆρ' ὁ φεύγων οὗτος; ὅσον ἁλώσεται.
Ξανθίας ὡς κατήγορος.
ἀκούετ' ἤδη τῆς γραφῆς· ἐγράψατο
κύων Κυδαθηναιεὺς Λάβητ' Αἰξωνέα,
τὸν τυρὸν, ἀδικεῖν, ὅτι μόνος κατήσθιε
τὸν Σικελικόν. τίμημα κλῳὸς σύκινος.
Φι. θάνατος μὲν οὖν κύνειος, ἢν ἅπαξ ἁλῷ.
Βδ. καὶ μὴν ὁ φεύγων οὑτοσὶ Λάβης πάρα.
Φι. ὢ μιαρὸς οὗτος· ὡς δὲ καὶ κλέπτον βλέπει·
οἷον σεσηρὼς ἐξαπατήσειν μ' οἴεται.
ποῦ δ' ὁ διώκων, ὁ Κυδαθηναιεὺς κύων;
Κυ. αὖ, αὖ.

Βδ. πάρεστιν. ἕτερος οὗτος αὖ Λάβης,
ἀγαθός γ' ὑλακτεῖν, καὶ διαλείχειν τὰς χύτρας.

Σωσίας ὡς κήρυξ.

σίγα, κάθιζε, σὺ δ' ἀναβὰς κατηγόρει.

Φι. φέρε νυν, ἅμα τήνδ' ἐγχεάμενος κᾀγὼ ῥοφῶ.

Ξανθίας ὡς κατήγορος.

τῆς μὲν γραφῆς ἠκούσαθ', ἧς ἐγραψάμην,
ἄνδρες δικασταὶ, τουτονί. δεινότατα γὰρ
ἔργων δέδρακε κᾀμὲ, καὶ τὸ ῥυππαπαί.
ἀποδρὰς γὰρ εἰς τὴν γωνίαν, τυρὸν πολὺν
κατεσικέλιζε, κᾀνέπλητ' ἐν τῷ σκότῳ,---

Φι. νὴ τὸν Δί', ἀλλὰ δῆλός ἐστ'· ἔμοιγέ τοι
τυροῦ κάκιστον ἀρτίως ἐνήρυγεν
ὁ βδελυρὸς οὗτος.

Ξανθίας ὡς κατήγορος.

κοὐ μετέδωκ' αἰτοῦντί μοι.
καί τοι τίς ὑμᾶς εὖ ποιεῖν δυνήσεται,
ἢν μή τι κᾀμοί τις προβάλλῃ τῷ κυνί;

Φι. οὐδὲν μετέδωκεν;

Ξανθίας ὡς κατήγορος.

οὐδὲ τῷ κοινῷ γ' ἐμοί.

Φι. θερμὸς γὰρ ἀνὴρ οὐδὲν ἧττον τῆς φακῆς.

Βδ. πρὸς τῶν θεῶν, μὴ προκαταγίγνωσκ', ὦ πάτερ,
πρὶν ἄν γ' ἀκούσῃς ἀμφοτέρων.

Φι. ἀλλ', ὦ 'γαθὲ,
τὸ πρᾶγμα φανερόν ἐστιν. αὐτὸ γὰρ βοᾷ.

Ξανθίας ὡς κατήγορος.

μὴ νῦν ἀφῆτέ γ' αὐτὸν, ὡς ὄντ' αὖ πολὺ
κυνῶν ἁπάντων ἄνδρα μονοφαγίστατον,

CAN. Hau, hau.

BDEL. Alter iste rursus est Labes, bonus latrare et ollas lingere.

SOS. ut PRÆC. Sile, sede: tu vero ascende et accusa.

PHIL. Agedum simul et ego hancce infundam et sorbebo.

XANTH. ut Acc. Audistis quam dicam scripserim huic, ô judices: etenim indignissimum facinus admisit et in me et in navales socios. Nam in angulum se proripiens plurimum caseum desicilissavit, et se implevit in tenebris---

PHIL. Satis hercle facti manifestus est, siquidem mihi pessimum fœtorem casei ructavit in faciem modo impuratus iste.

XANTH. ut Acc. Nec me petentem fecit participem. At vero quis vobis bene facere poterit, nisi quis et mihi cani aliquid projecerit?

PHIL. Nihil impertivit?

XANTH. ut Acc. Ne mihi quidem, qui consors ei sum.

PHIL. Fervidus enim vir est, nec minus ac lens ista.

BDEL. Per deos obsecro, mi pater, ne condemnes, priusquam ambos audiveris.

PHIL. Sed, ô bone, res manifesta est; ipsa enim clamat.

XANTH. ut Acc. Ne ergo dimittite eum, utpote qui multo

omnium canum lubentissime solus vorat, qui circumnavigans mortarium, urbium exedit crustam.

PHIL. Nec mihi adeo superest, qui rimas obturem urcei.

XANTH. ut Acc. Proinde istum castigate: nunquam enim poterit una domus duos fures alere: ne in vanum frustra latrem ego; sin minus, deinceps non latrabo.

PHIL. Hui, hui! quantas ejus commemoravit nequitias! furax omnino ille homo est. Nonne et tibi videtur, galle? næ hercle; adnuit ille quidem. Heus tu Thesmotheta! ubi ille est? matulam mihi det.

SOS. ut THESM. Ipse deme: nam ego testes citabo. Labeti testes adsunto; catinus, pistillum, radula, craticula, olla, ceteraque adusta vasa. Sed meiisne tu adhuc, nec sedes?

PHIL. Nondum: sed istum arbitror cacaturum hodie.

BDEL. Annon desines rigidus esse et difficilis, idque erga reos, semperque eis mordicus inhærebis? Ascende tu, Labes, et crimen purga. Quid taces? eloquere.

PHIL. Sed iste nihil habere videtur, quod dicat.

BDEL. Habet quidem: sed idem ei puto accidisse, quod olim accidit reo Thucydidi: buccas stupore percussus obmu-

ὅστις περιπλεύσας τὴν θυείαν ἐν κύκλῳ,
ἐκ τῶν πόλεων τὸ σκίῤῥον ἐξεδήδοκεν.
Φι. ἐμοὶ δέ γ' οὐκ ἔστ' οὐδὲ τὴν ὑδρίαν πλάσαι.

Ξανθίας ὡς κατήγορος.

πρὸς ταῦτα τοῦτον κολάσατ'· οὐ γὰρ ἄν ποτε
τρέφειν δύναιτ' ἂν μία λόχμη κλέπτα δύο·
ἵνα μὴ κεκλάγγω διακενῆς ἄλλως ἐγώ·
ἐὰν δὲ μή, τολοιπὸν οὐ κεκλάγξομαι.
Φι. ἰού, ἰού·
ὅσας κατηγόρευσε τὰς πανουργίας·
κλέπτον τὸ χρῆμα τἀνδρός· οὐ καὶ σοὶ δοκεῖ,
ὦ 'λεκτρυών; νὴ τὸν Δί', ἐπιμύει γέ τοι.
ὁ Θεσμοθέτης. ποῦ 'σθ' οὗτος; ἀμίδα μοι δότω.

Σωσίας ὡς Θεσμοθέτης.

αὐτὸς καθελοῦ· τοὺς μάρτυρας γὰρ ἐσκαλῶ.
Λάβητι μάρτυρας παρεῖναι, τρυβλίον,
δοίδυκα, τυρόκνηστιν, ἐσχάραν, χύτραν,
καὶ τἄλλα τὰ σκεύη τὰ προσκεκαυμένα.
ἀλλ' ἔτι σύ γ' οὐρεῖς, κοὐ καθίζεις;
Φι. οὐδέπω·
τοῦτον δέ γ' οἶμ' ἐγὼ χεσεῖσθαι τήμερον.
Βδ. οὐκ ἂν σὺ παύσει χαλεπὸς ὢν καὶ δύσκολος,
καὶ ταῦτα τοῖς φεύγουσιν, ἀλλ' ὀδὰξ ἔχει;
ἀνάβαιν', ἀπολογοῦ. τί σεσιώπηκας; λέγε.
Φι. ἀλλ' οὐκ ἔχειν οὗτός γ' ἔοικεν ὅ τι λέγῃ.
Βδ. οὐκ· ἀλλ' ἐκεῖνό μοι δοκεῖ πεπονθέναι,
ὅπερ ποτὲ φεύγων ἔπαθε καὶ Θουκυδίδης.

ἀπόπληκτος ἐξαίφνης ἐγένετο τὰς γνάθους.
πάρεχ' ἐκποδών. ἐγὼ γὰρ ἀπολογήσομαι.
Χαλεπὸν μὲν, ὦνδρες, ἐστὶ διαβεβλημένου
ὑπεραποκρίνεσθαι κυνός· λέξω δ' ὅμως.
ἀγαθὸς γάρ ἐστι, καὶ διώκει τοὺς λύκους.

Φι. κλέπτης μὲν οὖν οὗτός γε καὶ ξυνωμότης.

Βδ. μὰ Δί', ἀλλ' ἄριστός ἐστι τῶν νυνὶ κυνῶν,
οἷός τε πολλοῖς προβατίοις ἐφεστάναι.

Φι. τί οὖν ὄφελος, τὸν τυρὸν εἰ κατεσθίει;

Βδ. ὅτι σοῦ προμάχεται, καὶ φυλάττει τὴν θύραν,
καὶ τἄλλ' ἄριστός ἐστιν· εἰ δ' ὑφείλετο,
ξύγγνωθι. κιθαρίζειν γὰρ οὐκ ἐπίσταται.

Φι. ἐγὼ δ' ἐβουλόμην ἂν οὐδὲ γράμματα,
ἵνα μὴ κακουργῶν ἐνέγραφ' ἡμῖν τὸν λόγον.

Βδ. ἄκουσον, ὦ δαιμόνι', ἐμοῦ τῶν μαρτύρων.
ἀνάβηθι, τυρόκνηστι, καὶ λέξον μέγα.
σὺ γὰρ ταμιεύουσ' ἔτυχες. ἀπόκριναι σαφῶς,
εἰ μὴ κατέκνησας τοῖς στρατιώταις ἃ 'λαβες.
φησὶ κατακνῆσαι.

Φι. νὴ Δί' ἀλλὰ ψεύδεται.

Βδ. ὦ δαιμόνι', ἐλέει ταλαιπωρουμένους.
οὗτος γὰρ ὁ Λάβης καὶ τραχήλι' ἐσθίει,
καὶ τὰς ἀκάνθας· κοὐδέποτ' ἐν ταυτῷ μένει.
ὁ δ' ἕτερος οἷός ἐστιν οἰκουρὸς μόνον.
αὐτοῦ μένων γὰρ, ἅττ' ἂν εἴσω τις φέρῃ,
τούτων μεταιτεῖ τὸ μέρος· εἰ δὲ μὴ, δάκνει.

Φι. αἰβοῖ· τί κακόν ποτ' ἔσθ', ὅτῳ μαλάττομαι;

tuit subito. Facesse hinc: ego enim causam tuam defendam. Difficile quidem est, ô viri, crimine invidioso arcessiti canis patrocinium suscipere: dicam tamen. Bonus enim est et lupos fugat.

PHIL. Immo fur iste quidem et conjuratus.

BDEL. Neutiquam hercle: sed natum quantum est canum optimus est, quique possit præesse magno pecori.

PHIL. At vero quid prodest, si caseum comedit?

BDEL. Nempe pro te pugnat, et custodit januam, ceteraque optimus est: si autem quidpiam surripuit, condona eum; citharam enim pulsare nescit.

PHIL. Vellem equidem, ut nec literas sciret, ut ne patrato scelere orationem conscripsisset.

BDEL. Audi, ô bone, meos testes. Ascende tu, radula, et dic alta voce: tu enim tunc quæsturam exercebas: responde clare: nonne comminuisti militibus dividenda quæ acceperas? Ait se comminuisse.

PHIL. Sed mehercle mentitur.

BDEL. O bone, miserere afflictorum. Iste enim Labes et capita piscium edit et spinas: nec unquam in eodem loco manet. Alter vero ille nihil aliud scit quam domum custodire: quippe manens ibi semper, quæcunque quis inferat, eorum partem sibi flagitat: si quis vero non det, mordet eum illico.

PHIL. Au! quidnam est mali, quo mollesco? malum quoddam evenit mihi, et persuadeor.

BDEL. Age, mi pater, obsecro, miserescite ejus, et nolite perdere. Ubi sunt liberi? ascendite, ô miseri, et gannitu orate, obsecrate, et lacrimate.

PHIL. Descende, descende, descende, descende.

BDEL. Descendam: et quamvis istud *descende* complures jam deceperit, descendam tamen.

PHIL. Abi in malam rem. Ut nocet sorbuisse! Ecce enim illacrimavi ego, quod, animo quidem meo, haud fecissem unquam, nisi implessem me lente.

BDEL. Nonne ergo absolvetur?

PHIL. Difficile scitu.

BDEL. Age, mi patercule, ad meliora convertere. Hoc sumto calculo, ad posteriorem urnam connivens transili, et eum absolve, ô pater.

PHIL. Minime: nam citharam pulsare nescio.

BDEL. Agedum, hac te celeriter circumducam.

PHIL. Estne hæc prior urna?

BDEL. Hæcce.

PHIL. Huc demissus esto hicce calculus.

BDEL. Deceptus est, et absolvit imprudens.

PHIL. Age effundam calculos humi: nam qua fortuna certavimus?

BDEL. Res ipsa videtur ostensura. Absolutus es, ô Labes. Pater, pater, quid tibi accidit?

PHIL. Hei mihi! ubi est aqua?

BDEL. Erige, erige te ipsum.

κακόν τι περιβαίνει με, κἀναπείθομαι.
Βδ. ἴθ', ἀντιβολῶ σ'· οἰκτείρατ' αὐτὸν, ὦ πάτερ,
καὶ μὴ διαφθείρητε. ποῦ τὰ παιδία;
ἀναβαίνετ', ὦ πόνηρα, καὶ κνυζούμενα
αἰτεῖτε, κἀντιβολεῖτε, καὶ δακρύετε.
Φι. κατάβα, κατάβα, κατάβα, κατάβα.
Βδ. καταβήσομαι.
καίτοι τὸ ΚΑΤΑΒΑ τοῦτο πολλοὺς δὴ πάνυ
ἐξηπάτηκεν. ἀτὰρ ὅμως καταβήσομαι.
Φι. ἐς κόρακας. ὡς οὐκ ἀγαθόν ἐστι τὸ ῥοφεῖν.
ἐγὼ γὰρ ἀπεδάκρυσα νῦν. γνώμην ἐμὴν,
οὐδ' ἂν ποτέ γ', ἀλλ' ἢ τῆς φακῆς πεπλησμένος.
Βδ. οὔκουν ἀποφεύγει δῆτα;
Φι. χαλεπὸν εἰδέναι.
Βδ. ἴθ', ὦ πατρίδιον, ἐπὶ τὰ βελτίω τρέπου.
τηνδὶ λαβὼν τὴν ψῆφον, ἐπὶ τὸν ὕστερον
μύσας παρᾷξον, κἀπόλυσον, ὦ πάτερ.
Φι. οὐ δῆτα· κιθαρίζειν γὰρ οὐκ ἐπίσταμαι.
Βδ. φέρε νυν, σὲ τηνδὶ τὴν ταχίστην περιάγω.
Φι. ὅδ' ἔσθ' ὁ πρότερος;
Βδ. οὗτος.
Φι. αὕτη 'ντευθενί.
Βδ. ἐξηπάτηται, κἀπολέλυκεν οὐχ ἑκών.
Φι. φέρ', ἐξεράσω, πῶς γὰρ ἠγωνίσμεθα;
Βδ. δείξειν ἔοικεν· ἐκπέφευγας, ὦ Λάβης.
πάτερ, πάτερ, τί πέπονθας;
Φι. οἴμοι· ποῦ 'σθ' ὕδωρ;
Βδ. ἔπαιρ', ἔπαιρε σαυτόν.

Φι. εἶπ' ἐκεῖνό μοι·
ὄντως ἀπέφυγε;
Βδ. νὴ Δί'.
Φι. οὐδὲν εἴμ' ἄρα.
Βδ. μὴ φροντίσῃς, ὦ δαιμόνι', ἀλλ' ἀνίστασο.
Φι. πῶς οὖν ἐμαυτῷ τοῦτ' ἐγὼ ξυνείσομαι,
φεύγοντ' ἀπολύσας ἄνδρα; τί ποτε πείσομαι;
ἀλλ', ὦ πολυτίμητοι θεοὶ, ξύγγνωτέ μοι.
ἄκων γὰρ αὔτ' ἔδρασα, κοὐ τοῦ 'μοῦ τρόπου.
Βδ. καὶ μηδὲν ἀγανάκτει γ'· ἐγὼ γάρ σ', ὦ πάτερ,
θρέψω καλῶς, ἄγων μετ' ἐμαυτοῦ πανταχοῖ,
ἐπὶ δεῖπνον, εἰς ξυμπόσιον, ἐπὶ θεωρίαν,
ὥσθ' ἡδέως διάγειν σε τὸν λοιπὸν χρόνον·
κοὐκ ἐγχανεῖταί σ' ἐξαπατῶν Ὑπέρβολος.
ἀλλ' εἰσίωμεν.
Φι. ταῦτα νῦν γ', εἴπερ δοκεῖ.
Χο. ἀλλ' ἴτε χαίροντες, ὅποι βούλεσθ',
ὑμεῖς ταχέως· ὦ μυριάδες δ'
ἀναρίθμητοι, νῦν μὲν, τὰ μέλλοντ' εὖ λέγεσθαι,
μὴ πέσῃ φαύλως χάμαζ', εὐλαβεῖσθε.
τοῦτο γὰρ σκαιῶν θεατῶν
ἔστι πάσχειν, κοὐ πρὸς ὑμῶν.
Νῦν αὖτε λεῴ, προσέχετε τὸν νοῦν, εἴπερ καθαρόν τι φιλεῖτε.
μέμψασθαι γὰρ τοῖσι θεαταῖς ὁ ποιητὴς νῦν ἐπιθυμεῖ.
ἀδικεῖσθαι γάρ φησιν, πρότερος πόλλ' αὐτοὺς εὖ πεποιηκὼς,
τὰ μὲν οὐ φανερῶς, ἀλλ' ἐπικουρῶν κρύβδην ἑτέροισι ποιηταῖς,
μιμησάμενος τὴν Εὐρυκλέους μαντείαν καὶ διάνοιαν.
εἰς ἀλλοτρίας γαστέρας ἐνδὺς, κωμῳδικὰ πολλὰ χέασθαι.

PHIL. Illud dic mihi: reverane absolutus est?

BDEL. Ita hercle.

PHIL. Nullus ego sum.

BDEL. Ne sis sollicitus, ô bone; sed surge.

PHIL. Quomodo ergo id ego mihi conscire potero, hominem reum meo calculo fuisse absolutum? quid me nunc denique fiet? sed, ô dii sancti, ignoscite mihi: invitus enim id feci, et non est moris mei.

BDEL. Ne feras id ægre; ego enim te, ô pater, splendide alam, ducens mecum quocunque, ad cœnam, ad convivium, ad spectacula, ut reliquum vitæ tempus degas jucunde: neque te irridebit Hyperbolus, os tibi sublinens offuciis. Sed ingrediamur.

PHIL. Id nunc fiat, si videtur.

CHOR. Sed ite vos læti, quo vultis, celeriter. At, ô innumerabiles catervæ, nunc quæ recte dicentur, ne decidant humi in vanum, cavete? nam inscitorum est spectatorum id committere, et non vestrûm.

Nunc vero advertite animum, ô populi, si vera nec fucata loquentem amatis: nam incusare spectatores poëtæ nunc libido est: ait enim vos in se injurios esse, de quibus prior sæpe bene meritus est, partim non aperte, sed clam adjutans alios poëtas, quum Euryclis divinationem et mentem imitatus, in alienos

ingressus ventres, comicas multas fudit fabulas: partim vero aperte postea, quum ipsemet ausus est periculum subire, non alienarum, sed suarum ipsius Musarum ora moderans. Quum autem tantis honoribus elatus fuisset, quantis neminem mactavistis unquam, negat credidisse se summum attigisse fastigium, aut tumidos spiritus sumsisse, et palæstras comissabundum circuisse ut tentaret pueros; et si quis amator ad se properaret, indigne ferens perstringi amasium suum, negat se ulli unquam morem gessisse, consilio usus honesto, ne videlicet Musas, quibuscum consuescit, lenas redderet. Et quando primum docere cœpit, negat se homines aggressum fuisse; sed herculeo impetu maxima monstra adortum se ait, quum statim ab initio audacter congressus est cum illa immani rictu horrenda belua, cujus ab oculis terribiles Cynnæ radii micabant, centumque capita assentatorum perditissimorum circumlambebant ei caput: vocem autem habebat gurgitis perniciem enixi, odorem phocæ, illotos Lamiæ coleos, culum cameli. Hujusmodi monstrum quum conspicatus esset, negat se timuisse, et muneribus id placavisse: verum etiamnum pro vobis pugnat, aitque se præter istud monstrum incubos et febres aggressum superiore anno, qui patres strangulabant noctu, et avos suffocabant, et in cubilibus incubantes, quicunque vestrûm lites odere, litium contestationes, et citationes, et testimonia illis conglutinabant, ita ut perterriti multi ad Polemarchum se proriperent. Talem malorum depulsorem, hujusce purgatorem regionis, quum inveneritis, tamen anno superiore prodidistis, serentem sententias grata novitate commendabiles, quas, quia non recte intellexeratis, incrementum capere non sivistis: quamvis per Bacchum inter libamina sæpe

μετὰ τοῦτο δὲ καὶ φανερῶς ἤδη κινδυνεύων καθ' ἑαυτὸν,
οὐκ ἀλλοτρίων, ἀλλ' οἰκείων Μουσῶν στόμαθ' ἡνιοχήσας.
ἀρθεὶς δὲ μέγας, καὶ τιμηθεὶς, ὡς οὐδεὶς πώποτ' ἐν ὑμῖν,
οὐκ ἐκτελέσαι φησὶν ἐπαρθεὶς, οὐδ' ὀγκῶσαι τὸ φρόνημα,
οὐδὲ παλαίστρας περικωμάζειν πειρῶν· οὐδ', εἴ τις ἐραστὴς,
κωμῳδεῖσθαι παίδιχ' ἑαυτοῦ μισῶν, ἔσπευδε πρὸς αὐτὸν,
οὐδενὶ πώποτέ φησι πιθέσθαι, γνώμην τιν' ἔχων ἐπιεικῆ,
ἵνα τὰς Μούσας, αἷσιν χρῆται, μὴ προαγωγοὺς ἀποφήνῃ.
οὐδ', ὅτε πρῶτόν γ' ἦρχε διδάσκειν, ἀνθρώποις φήσ' ἐπιθέσθαι·
ἀλλ' Ἡρακλέους ὀργήν τιν' ἔχων, τοῖσι μεγίστοις ἐπιχειρεῖν,
θρασέως ξυστὰς εὐθὺς ἀπ' ἀρχῆς αὐτῷ τῷ καρχαρόδοντι,
οὗ δεινόταται μὲν ἀπ' ὀφθαλμῶν Κύννης ἀκτῖνες ἔλαμπον,
ἑκατὸν δὲ κύκλῳ κεφαλαὶ κολάκων οἰμωξομένων ἐλιχμῶντο
περὶ τὴν κεφαλήν· φωνὴν δ' εἶχεν χαράδρας ὄλεθρον τετοκυίας,
φώκης δ' ὀσμὴν, Λαμίας δ' ὄρχεις ἀπλύτους, πρωκτὸν δὲ καμήλου.
τοιοῦτον ἰδὼν τέρας, οὔ φησιν δείσας καταδωροδοκῆσαι·
ἀλλ' ὑπὲρ ὑμῶν ἔτι καὶ νυνὶ πολεμεῖ· φησίν τε μετ' αὐτοῦ
τοῖς ἠπιάλοις ἐπιχειρῆσαι πέρυσιν, καὶ τοῖς πυρετοῖσιν,
οἳ τοὺς πατέρας τ' ἦγχον νύκτωρ, καὶ τοὺς πάππους ἀπέπνιγον·
κατακλινόμενοί τ' ἐπὶ ταῖς κοίταις, ἐπὶ τοῖσιν ἀπράγμοσιν
ὑμῶν,
ἀντωμοσίας καὶ προσκλήσεις καὶ μαρτυρίας ξυνεκόλλων,
ὥστ' ἀναπηδᾷν δειμαίνοντας πολλοὺς ὡς τὸν Πολέμαρχον.
τοιόνδ' εὑρόντες ἀλεξίκακον, τῆς χώρας τῆσδε καθαρτὴν,
πέρυσιν καταπρούδοτε, καινοτάταις σπείροντ' αὐτὸν διανοίαις,
ἃς ὑπὸ τοῦ μὴ γνῶναι καθαρῶς ὑμεῖς ἐποιήσατ' ἀναλδεῖς·
καί τοι σπένδων πόλλ' ἐπὶ πολλοῖς ὄμνυσιν τὸν Διόνυσον,
μὴ πώποτ' ἀμείνον' ἔπη τούτων κωμῳδικὰ μηδέν' ἀκοῦσαι.

τοῦτο μὲν οὖν ἔσθ' ὑμῖν αἰσχρὸν, τοῖς μὴ γνοῦσιν παραχρῆμα·
ὁ δὲ ποιητὴς οὐδὲν χείρων παρὰ τοῖσι σοφοῖς νενόμισται,
εἰ παρελαύνων τοὺς ἀντιπάλους, τὴν ἐπίνοιαν ξυνέτριψεν.
ἀλλὰ τολοιπὸν τῶν ποιητῶν,
ὦ δαιμόνιοι, τοὺς ζητοῦντας
καινόν τι λέγειν, κἀξευρίσκειν,
στέργετε μᾶλλον, καὶ θεραπεύετε,
καὶ τὰ νοήματα σώζεσθ' αὐτῶν.
ἐσβάλλετε δ' εἰς τὰς κιβωτοὺς
μετὰ τῶν μήλων· κἂν ταῦτα ποιῆθ',
ὑμῖν δι' ἔτους τῶν ἱματίων
ὀζήσει δεξιότητος.
Ημ. Ὦ πάλαι ποτ' ὄντες ἡμεῖς ἄλκιμοι μὲν ἐν χοροῖς,
ἄλκιμοι δ' ἐν μάχαισι,
καὶ κατ' αὐτὸ τοῦτο δὴ μόνον ἄνδρες γε μαχιμώτατοι,
πρίν ποτ' ἦν, πρὶν ταῦτα· νῦν δ'
οἴχεταί γε, κύκνου τε πολιώτεραι δὴ
αἵδ' ἐπανθοῦσιν τρίχες.
ἀλλὰ κἀκ τῶν λειψάνων
δεῖ τῶνδε ῥώμην νεανικὴν ἔχειν. ἐγὼ
τοὐμὸν νομίζω γῆρας εἶναι κρεῖττον, ἢ πολ-
λῶν κικίννους νεανιῶν,
καὶ σχῆμα, κεὐρυπρωκτίαν.
Χο. Εἴ τις ὑμῶν, ὦ θεαταὶ, τὴν ἐμὴν ἰδων φύσιν,
εἶτα θαυμάζει μ' ὁρῶν μέσον διεσφηκωμένον,
ἢ τίς ἐστιν ἡ 'πίνοια τῆσδε τῆς ἐγκεντρίδος,
ῥᾳδίως ἐγὼ διδάξω, κἂν ἄμουσος ᾖ τὸ πρίν.
ἐσμὲν ἡμεῖς, οἷς πρόσεστι τοῦτο τοὐῤῥοπύγιον,

adjuret, nunquam meliores istis versus comicos quemquam audivisse. Vobis quidem turpe est non statim illorum præstantiam cognovisse: sed poëta nihilo deterior apud sapientes habetur, si postquam adversarios prætervectus est, spem victoriæ confregit. At in posterum, ô boni, poëtarum illos, qui studebunt aliquid novi dicere et invenire, magis amate et colite, atque eorum sententias servate et recondite in arcas cum pomis. Hæc si facietis, toto anno vobis vestes redolebunt dexteritatem.

Sem. O nos olim fortes in choris, fortes in præliis, ob idque solum viri pugnacissimi! Olim hæc erant, olim: nunc autem perierunt, et cycno jam candidiores efflorescunt hi nobis capilli. Sed ex istis etiam reliquiis oportet robur adsumere juvenile. Ego meum senium præstantius esse puto multorum adolescentum cincinnis et ornatu et impudicitia.

Chor. Si quis vestrûm, spectatores, conspecta mea persona, miretur, quum videat medium me gracilem esse factum in modum vespæ, aut quæ mens sit hujus mei aculei, facile hunc ego docebo, si vel indoctus fuerit antea. Nos, quibus aculeatus

est podex, Attici sumus, vera et sincera nobilitate soli insignes, indigenæ; fortissimum genus, quodque hanc rempublicam sæpius adjuvit in præliis; quando venit Barbarus, fumo premens incendiisque vastans universam regionem, cupidine incitatus favos nostros vi eximendi. Nam confestim facta excursione cum hasta et clypeo pugnam ipsis conseruimus, ira proluri acri, vir juxta virum stans, præ iracundia mordens sibi labra: tela volantia cœlumque diemque ex oculis eripiebant: sed tamen in fugam compulimus eos circa vesperam, diis opem ferentibus: noctua enim ante conflictum transvolarat nostrum exercitum. Deinde fugientes insecuti sumus, tanquam thynnos pungentes eos in braccas: illi autem fugiebant, genæque et supercilia ipsis interea pungebantur, ita ut apud Barbaros ubique etiamnum nihil Attico crabrone perhibeatur fortius.

Sem. Utique acer tum eram, quippe qui nihil prorsus timerem: et sane delevi perduelles, navigans illuc triremibus. Non enim tunc curabamus, quomodo scite orationem diceremus, vel calumniaremur aliquem: sed laudis illius erat inter nos æmulatio, quis optimus clueret remex. Itaque quum multas ceperimus urbes, virtuti nostræ id maxime debetur, quod huc ferantur tributa, quæ depeculantur juniores.

Chor. Si nos contemplemini diligentius, ad omnia invenietis nos consimiles crabronibus, tum vivendi ratione, tum etiam

Ἀττικοὶ, μόνοι δικαίως εὐγενεῖς αὐτόχθονες·
ἀνδρικώτατον γένος, καὶ πλεῖστα τήνδε τὴν πόλιν
ὠφελῆσαν ἐν μάχαισιν, ἡνίκ' ἦλθ' ὁ βάρβαρος,
τῷ καπνῷ τύφων ἅπασαν τὴν πόλιν, καὶ πυρπολῶν,
ἐξελεῖν ἡμῶν μενοινῶν πρὸς βίαν τἀνθρήνια.
εὐθέως γὰρ ἐκδραμόντες ξὺν δορὶ, ξὺν ἀσπίδι,
ἐμαχόμεσθ' αὐτοῖσι, θυμὸν ὀξίνην πεπωκότες,
στὰς ἀνὴρ παρ' ἄνδρ', ὑπ' ὀργῆς τὴν χελύνην ἐσθίων·
ὑπὸ δὲ τῶν τοξευμάτων οὐκ ἦν ἰδεῖν τὸν οὐρανόν.
ἀλλ' ὅμως ἀπεωσάμεσθα ξὺν θεοῖς πρὸς ἑσπέρᾳ.
γλαῦξ γὰρ ἡμῶν, πρὶν μάχεσθαι, τὸν στρατὸν διέπτετο.
εἶτα δ' ἑσπόμεσθα θυννάζοντες εἰς τοὺς θυλάκους·
οἱ δ' ἔφευγον, τὰς γνάθους καὶ τὰς ὀφρῦς κεντούμενοι·
ὥστε παρὰ τοῖς βαρβάροισι πανταχοῦ καὶ νῦν ἔτι
μηδὲν Ἀττικοῦ καλεῖσθαι σφηκὸς ἀνδρικώτερον.

Ημ. Ἆρα δεινὸς ἦ τόθ', ὥστε πάντα μὴ δεδοικέναι·
καὶ κατεστρεψάμην γε
τοὺς ἐναντίους, πλέων ἐκεῖσε ταῖς τριήρεσιν.
οὐ γὰρ ἦν ἡμῖν ὅπως
ῥῆσιν εὖ λέξειν ἐμέλλομεν τότ', οὐδὲ
συκοφαντήσειν τινὰ
φροντίς· ἀλλ' ὅς ἂν ἐρέτης
ἔσοιτ' ἄριστος. τοιγαροῦν πολλὰς πόλεις
Μήδων ἑλόντες, αἰτιώτατοι φέρεσθαι
τὸν φόρον δεῦρ' ἐσμὲν, ὃν
κλέπτουσιν οἱ νεώτεροι.

Χο. Πολλαχοῦ σκοποῦντες ἡμᾶς, εἰς ἅπανθ' εὑρήσετε
τοὺς τρόπους καὶ τὴν δίαιταν σφηξὶν ἐμφερεστάτους.

πρῶτα μὲν γὰρ οὐδὲν ἡμῶν ζῶον ἠρεθισμένον
μᾶλλον ὀξύθυμόν ἐστιν, οὐδὲ δυσκολώτερον·
εἶτα τἄλλ' ὅμοια πάντα σφηξὶ μηχανώμεθα.
ξυλλεγέντες γὰρ καθ' ἑσμοὺς, ὡσπερεὶ τἀνθρήνια,
οἱ μὲν ἡμῶν, οὗπερ ὥρχων, οἱ δὲ παρὰ τοὺς Ἕνδεκα,
οἱ δ' ἐν Ὠδείῳ δικάζουσ'· οἱ δὲ πρὸς τοῖς τειχίοις
ξυμβεβυσμένοι, πυκνὸν νεύοντες εἰς τὴν γῆν, μόλις,
ὥσπερ οἱ σκώληκες, ἐν τοῖς κυττάροις κινούμενοι.
ἔς τε τὴν ἄλλην δίαιταν ἐσμὲν εὐπορώτατοι.
πάντα γὰρ κεντοῦμεν ἄνδρα, κἀκπορίζομεν βίον.
ἀλλὰ γὰρ κηφῆνες ἡμῖν εἰσὶν ἐγκαθήμενοι,
οὐκ ἔχοντες κέντρον· οἳ μένοντες ἡμῶν τοῦ φόρου
τὸν γόνον κατεσθίουσιν, οὐ ταλαιπωρούμενοι.
τοῦτο δ' ἔστ' ἄλγιστον ἡμῖν, ἤν τις ἀστράτευτος ὢν
ἐκφορῇ τὸν μισθὸν ἡμῶν, τῆσδε τῆς χώρας ὕπερ
μήτε κώπην, μήτε λόγχην, μήτε φλύκταιναν λαβών.
ἀλλ' ἐμοὶ δοκεῖ τολοιπὸν τῶν πολιτῶν ἔμβραχυ
ὅστις ἂν μὴ 'χῃ τὸ κέντρον, μὴ φέρειν τριώβολον.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ, ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ, ΧΟΡΟΣ.

Φι. Οὔ τοι ποτὲ ζῶν τοῦτον ἀποδυθήσομαι,
ἐπεὶ μόνος μ' ἔσωσε παρατεταγμένον,
ὅθ' ὁ Βορέας ὁ μέγας ἐπεστρατεύσατο.
Βδ. ἀγαθὸν ἔοικας οὐδὲν ἐπιθυμεῖν παθεῖν.
Φι. μὰ τὸν Δί', οὐ γὰρ οὐδαμῶς μοι ξύμφορον.
καὶ γὰρ πρότερον ἐπανθρακίδων ἐμπλήμενος
ἀπέδωκ' ὀφείλων τῷ γναφεῖ τριώβολον.
Βδ. ἀλλ' οὖν πεπειράσθω γ', ἐπειδήπερ γ' ἅπαξ

moribus. Primo enim nullum animal, si irritetur, nobis magis est iracundum, neque truculentius. Deinde et cetera omnia cum crabronibus molimur. Nam per examina collecti, tanquam in diversa alvearia migrantes, partim apud Archontem, partim apud Undecimviros, partim in Odeo jus dicimus: alii etiam juxta mœnia stipati arcte, in terram capite demisso, vix moventes se ipsos, tanquam vermes in cellulis. Ad reliqua etiam vitæ necessaria invenienda ingenio sumus promtissimo. Nam quemlibet pungimus, victumque inde nobis paramus. Sed enim fuci quidam inter nos sedent carentes aculeo, qui exspectantes tributi nostri fructum comedunt otiosi. Hoc autem est molestissimum nobis, si quis non militans aufert mercedem nostram, licet pro salute hujus urbis nec remum, nec hastam, nec pustulam ceperit. Sed rem in pauca conferam; censeo ut deinceps quicunque civium non habuerit aculeum, is ne triobolum accipiat.

PHILOCLEO, BDELYCLEO, CHORUS.

Phil. Nunquam profecto pallium hoc vivus exuam, quod quidem solum mihi in acie saluti fuit, quum vehemens ille Boreas ingruit.

Bdel. Nihil boni, ut videtur, cupis evenire tibi.

Phil. Haudquaquam enim hercle mihi expedit pretiosam vestem gestare. Nam et nuper, quum me pisciculis opplessem, maculatam vestem fulloni purgandam detuli, cui debitam mercedem triobolum solvi.

Bdel. Saltem periculum fiat, quandoquidem mihi te ipsum semel dedidisti, ut tibi benefaciam.

Phil. Quid ergo jubes me facere?

Bdel. Missum hoc pallium face, et hancce læenam conjice in collum instar pallii.

Phil. Ergone filios generare et educare oportet, quum iste me nunc suffocare vult?

Bdel. Hem, hanc cape et injice tibi, et ne loquere.

Phil. Per deos obsecro, quid hoc mali est?

Bdel. Alii vocant Persida, alii Gaunacum.

Phil. At ego lodicem esse putabam Thymœtidem.

Bdel. Nec mirum id quidem: nam Sardes nunquam adiisti. Alioquin enim nosses; nunc autem ignoras.

Phil. Egone? non hercle, non, inquam. Sed mihi quidem videtur persimilis esse Morychi villoso sago.

Bdel. Minime: sed Ecbatanis ista texuntur.

Phil. An Ecbatanis fiunt tramæ flocci?

Bdel. Nequaquam, ô bone; sed hoc a Barbaris texitur magno sumtu, siquidem hæc læna facile talentum absorpsit lanæ.

Phil. Nonne ergo *Laniperdam* hanc oportebat appellare potius, quam Gaunacum?

Bdel. Mane sis, ô bone, et consiste, dum indueris.

Phil. Hei mihi misero! quantum calorem impurata hæc in me eructavit!

Bdel. Nonne amicieris?

Phil. Non equidem hercle: sed, ô bone, si necesse est, clibanum induite mihi.

ἐμοὶ σεαυτὸν παραδέδωκας εὖ ποιεῖν.
Φι. τί οὖν κελεύεις δρᾶν με;
Βδ. τὸν τρίβων᾽ ἄφες·
τηνδὶ δὲ χλαῖναν ἀναβαλοῦ τριβωνικῶς.
Φι. ἔπειτα παῖδας χρὴ φυτεύειν καὶ τρέφειν,
ὅθ᾽ οὑτοσί με νῦν ἀποπνίξαι βούλεται;
Βδ. ἔχ᾽, ἀναβαλοῦ τηνδὶ λαβών, καὶ μὴ λάλει.
Φι. τουτὶ τὸ κακὸν τί ἐστι, πρὸς πάντων θεῶν;
Βδ. οἱ μὲν καλοῦσι Περσίδ᾽· οἱ δὲ καυνάκην.
Φι. ἐγὼ δὲ σισύραν ᾠόμην Θυμοιτίδα.
Βδ. κοὐ θαῦμά γ᾽· ἐς Σάρδεις γὰρ οὐκ ἐλήλυθας.
ἔγνως γὰρ ἄν· νῦν δ᾽ οὐχὶ γιγνώσκεις·
Φι. ἐγώ;
μὰ τὸν Δί᾽ οὐ τοίνυν· ἀτὰρ δοκεῖ γ᾽ ἐμοὶ
ἐοικέναι μάλιστα Μορύχου σάγματι.
Βδ. οὔκ· ἀλλ᾽ ἐν Ἐκβατάνοισι ταῦθ᾽ ὑφαίνεται·
Φι. ἐν Ἐκβατάνοισι γίγνεται κρόκης χόλιξ;
Βδ. πόθεν, ὦ 'γάθ᾽; ἀλλὰ τοῦτο τοῖσι βαρβάροις
ὑφαίνεται πολλαῖς δαπάναις. αὕτη γέ τοι
ἐρίων τάλαντον καταπέπωκε ῥᾳδίως.
Φι. οὐκοῦν ἐριώλην δῆτ᾽ ἐχρῆν ταύτην καλεῖν
δικαιότερόν γ᾽, ἢ καυνάκην.
Βδ. ἔχ᾽, ὦ 'γαθὲ,
καὶ στῆθί γ᾽ ἀμπισχόμενος.
Φι. οἴμοι δείλαιος·
ὡς θερμὸν ἡ μιαρά τι μου κατήρυγεν.
Βδ. οὐκ ἀναβαλεῖ;
Φι. μὰ Δί᾽ οὐκ ἔγωγ᾽. ἀλλ᾽, ὦ 'γαθὲ,

εἴπερ γ' ἀνάγκη, κρίβανόν μ' ἀμπίσχετε.
Βδ. φέρ', ἀλλ' ἐγώ σε περιβαλῶ· σὺ δ' οὖν ἴθι.
Φι. κατάθου γε μέντοι καὶ κρεάγραν.
Βδ. τιὴ, τί δή;
Φι. ἵν' ἐξέλῃς με, πρὶν διεῤῥυηκέναι.
Βδ. ἄγε νῦν, ἀποδύου τὰς καταράτους ἐμβάδας,
τασδὶ δ' ἀνύσας ὑπόδυθι τὰς Λακωνικάς.
Φι. ἐγὼ γὰρ ἂν τλαίην ὑποδύσασθαί ποτε
ἐχθρῶν παρ' ἀνδρῶν δυσμενῆ καττύματα;
Βδ. ἔνθες πόδ', ὦ 'τὰν, κᾆτα βαῖν' ἐῤῥωμένως,
ἐς τὴν Λακωνικὴν ἀνύσας.
Φι. ἀδικεῖς γ' ἐμὲ,
ἐς τὴν πολεμίαν ἀποβιβάζων τὸν πόδα.
Βδ. φέρε καὶ τὸν ἕτερον.
Φι. μηδαμῶς τοῦτόν γ', ἐπεὶ
πάνυ μισολάκων αὐτοῦ 'στιν εἷς τῶν δακτύλων.
Βδ. οὐκ ἔστι παρὰ ταῦτ' ἄλλα.
Φι. κακοδαίμων ἐγὼ,
ὅστις ἐπὶ γήρᾳ χίμετλον οὐδὲν λήψομαι.
Βδ. ἄνυσόν ποθ' ὑποδυσάμενος· εἶτα πλουσίως
ὡδὶ προβὰς, τρυφερόν τι διασαλακώνισον.
Φι. ἰδού. θεῶ τὸ σχῆμα, καὶ σκέψαι μ', ὅτῳ
μάλιστ' ἔοικα τὴν βάδισιν τῶν πλουσίων.
Βδ. ὅτῳ; δοθιῆνι σκόροδον ἠμφιεσμένῳ.
Φι. καὶ μὴν προθυμοῦμαί γε σαυλοπρωκτιᾶν.
Βδ. ἄγε νυν, ἐπιστήσει λόγους σεμνοὺς λέγειν,
ἀνδρῶν παρόντων πολυμαθῶν καὶ δεξιῶν;
Φι. ἔγωγε.

Bdel. Age sis, ipse ergo te amiciam: tu perge modo.

Phil. Porro huc etiam depone fuscinam.

Bdel. Quid ita?

Phil. Ut me eximas, prius quam liquefiam et diffluam.

Bdel. Age nunc exue illos detestabiles calceos, et propere indue Laconicas has baxeas.

Phil. Egone ut sustineam induere unquam ab hostibus consuta infesta calceamenta?

Bdel. Pedem immitte, ô bone, propere, deinde innitere fortiter, in Laconicam.

Phil. Injuriam tu quidem mihi facis, qui in hostile solum me cogis deferre pedem.

Bdel. Immitte nunc et alterum pedem.

Phil. Minime vero istum: nam unus digitorum ejus Laconas odit quam maxime.

Bdel. Aliter fieri nequit.

Phil. Infelix ego, qui in senectute pernionem non habebo!

Bdel. Propera induere: deinde more divitum sic incede cum molli et delicato motu corporis.

Phil. En: specta jam habitum meum, et considera cui potissimum ex divitibus sum incessu similis.

Bdel. Cuinam? furunculo, cui impositum ex alliis emplastrum.

Phil. Et profecto jam mihi libido est clunem motitare.

Bdel. Agedum, sciesne graves et præclaros sermones exsequi coram viris doctis et lepidis?

Phil. Equidem.

Bdel. Quosnam ergo proferres?

Phil. Permultos. Primum quidem ut Lamia capta pepederit. Deinde ut Cardopio matrem suam---

Bdel. Ne mihi narra fabulas: sed de rebus humanis sermones perhibe, quales maxime domi solemus.

Phil. Jam igitur ego novi eorum, qui maxime sunt domestici, istum: *Olim mus erat et mustela---*

Bdel. *O stolide et indocte,* inquit Theogenes stercorario, idque eum objurgans. De muribus et mustelis vis narrare inter viros?

Phil. De quibus ergo narrare me oportet?

Bdel. De rebus splendidis. Ut sacram legationem obieris una cum Androcle et Clisthene.

Phil. At ego nullibi ludos spectavi, nisi in Paro, idque duobus obolis pro mercede solutis.

Bdel. Ergo oportet saltem te dicere, ut illico pancratio certaverit Ephudion cum Asconda præclare, senex jam et canus, qui tamen haberet latus robustum, et manus, et ilia, thoracemque firmissimum.

Phil. Ohe, desine; nihil dicis. Qui enim pancratio certaret thorace indutus?

Bdel. Hunc in modum confabulari solent sapientes. Sed aliud quid dic mihi. Si apud hospites biberes, qualenam velles tuum ipsius memorare facinus fortissimum in juventute patratum?

Phil. Illud, illud quidem meorum est fortissimum, quum Ergasionis ridicas furatus sum.

Βδ. τίνας δῆτ' ἂν λέγοις;
Φι. πολλοὺς πάνυ.
πρῶτον μὲν, ὡς ἡ Λαμί' ἁλοῦσ' ἐπέρδετο·
ἔπειτα δ', ὡς ὁ Καρδοπίων τὴν μητέρα---
Βδ. μὴ 'μοιγε μύθους. ἀλλὰ τῶν ἀνθρωπίνων,
οἵους λέγομεν μάλιστα τοὺς κατ' οἰκίαν.
Φι. ἐγῷδα τοίνυν τῶν γε πάνυ κατ' οἰκίαν
ἐκεῖνον, ὡς οὕτω ποτ' ἦν μῦς καὶ γαλῆ---
Βδ. Ω ΣΚΑΙΕ, ΚᾹΠΑΙΔΕΥΤΕ, Θεογένης ἔφη
τῷ κοπρολόγῳ, καὶ ταῦτα λοιδορούμενος.
μῦς καὶ γαλᾶς μέλλεις λέγειν ἐν ἀνδράσι;
Φι. ποίους τινὰς δὲ χρὴ λέγειν;
Βδ. μεγαλοπρεπεῖς.
ὡς ξυνεθεώρεις Ἀνδροκλεῖ καὶ Κλεισθένει.
Φι. ἐγὼ δὲ τεθεώρηκα πώποτ' οὐδαμοῦ,
πλὴν ἐς Πάρον· καὶ ταῦτα δύ' ὀβολὼ φέρων.
Βδ. ἀλλ' οὖν λέγειν χρή σ', ὡς ἐμάχετό γ' αὐτίκα
Ἐφουδίων παγκράτιον Ἀσκώνδᾳ καλῶς,
ἤδη γέρων ὢν καὶ πολιός· ἔχων δέ τοι
πλευρὰν βαρυτάτην, καὶ χέρας, λαγόνας τε, καὶ
θώρακ' ἄριστον.
Φι. παῦε, παῦ'· οὐδὲν λέγεις.
πῶς δ' ἂν μαχέσαιτο παγκράτιον, θώρακ' ἔχων;
Βδ. οὕτως διηγεῖσθαι νομίζουσ' οἱ σοφοί.
ἀλλ' ἕτερον εἰπέ μοι; παρ' ἀνδράσι ξένοις
πίνων, σεαυτοῦ ποῖον ἂν λέξαι δοκεῖς
ἐπὶ νεότητος ἔργον ἀνδρικώτατον;
Φι. ἐκεῖν', ἐκεῖν' ἀνδρειότατόν γε τῶν ἐμῶν,

ὅτ' Ἐργασίωνος τὰς χάρακας ὑφειλόμην.
Βδ. ἀπολεῖς με. ποίας χάρακας; ἀλλ' ὡς ἢ κάπρον
ἐδιώκαθές ποτ', ἢ λαγών, ἢ λαμπάδα
ἔδραμες, ἀνευρὼν ὅτι νεανικώτατον.
Φι. ἐγᾦδα τοίνυν τό γε νεανικώτατον·
ὅτε τὸν δρομέα Φάϋλλον, ὢν βούπαις ἔτι,
εἷλον, διώκων λοιδορίας, ψήφοιν δυοῖν.
Βδ. παῦ'· ἀλλὰ δευρὶ κατακλινεὶς προσμάνθανε
ξυμποτικὸς εἶναι καὶ ξυνουσιαστικός.
Φι. πῶς οὖν κατακλίνω, φράζ' ἀνύσας.
Βδ. εὐσχημόνως.
Φι. ὡδὶ κελεύεις κατακλιθῆναι;
Βδ. μηδαμῶς.
Φι. πῶς δαί;
Βδ. τὰ γόνατ' ἔκτεινε, καὶ γυμναστικῶς
ὑγρὸν χύτλασον σεαυτὸν ἐν τοῖς στρώμασιν.
ἔπειτ' ἐπαίνεσόν τι τῶν χαλκωμάτων·
ὀροφὴν θέασαι· κρεκάδι' αὐλῆς θαύμασον·
ὕδωρ κατὰ χειρός· τὰς τραπέζας εἰσφέρειν·
δειπνοῦμεν· ἀπονενίμμεθ'· ἤδη σπένδομεν.---
Φι. πρὸς τῶν θεῶν, ἐνύπνιον ἑστιώμεθα;
Βδ. αὐλητρὶς ἐνεφύσησεν. οἱ δὲ συμπόται
εἰσίν, Θέωρος, Αἰσχίνης, Φανὸς, Κλέων,
ξένος τις ἕτερος πρὸς κεφαλῆς Ἀκέστορος.
τούτοις ξυνὼν, τὰ σκόλι' ὅπως δέξει καλῶς.
Φι. ἀληθὲς, ὡς οὐδείς γε Διακρίων δεδέξεται.
Βδ. ἐγὼ εἴσομαι· καὶ δὴ γάρ εἴμ' ἐγὼ Κλέων·
ᾄδω δὲ πρῶτος Ἁρμοδίου· δέξει δὲ σύ.

Bdel. Enecas: quas tu, malum, narras ridicas? Quin potius? ut aprum olim sectatus fueris aut leporem? vel ut lampadem ferens cucurreris? excogitato facinore aliquo, quod juvenilem audaciam spiret quam maxime.

Phil. Ergo equidem novi audacissimum hoc, quem Phayllum cursorem, adhuc catulaster, persecutus sum judicio, et vici duobus calculis ob maledicta accusatum.

Bdel. Desine, et huc potius accumbe, ut discas quomodo te in conviviis et conversationibus gerere debeas.

Phil. Quomodo ergo accumbam? dic propere.

Bdel. Composite et decore.

Phil. Siccine me jubes accumbere?

Bdel. Nequaquam.

Phil. Quomodo ergo?

Bdel. Genua extende, et, ut palæstræ peritum decet, flexiles artus molliter defunde in stragulis: deinde lauda ex adpositis æreis vasis quidpiam; lacunar contemplare; aulæ crepitacula mirare. Afferatur aqua manibus. Mensæ ferantur intro. Cœnamus. Jam loti sumus. Libamus---

Phil. Per deos obsecro, num epulamur insomnium?

Bdel. Tibicina inflavit tibias. Convivæ autem sunt Theorus, Æschines, Phanus, Cleo, hospes alius nescio quis ad caput Acestoris. Tu una cum istis es; proinde vide, ut scolia scite excipias.

Phil. Itane? ut nullus Diacriorum.

Bdel. Hem, faciam periculum: etenim jam sum ego Cleo. Incino autem prior Harmodium: tu vero excipies. *Nullus unquam vir fuit Atheniensis*—

PHIL. *Non sane fur versutior.*

BDEL. Hoccine tu canis? peribis. Magno enim cum clamore minitabitur se perditurum te, et interemturum, atque ex hac regione expulsurum.

PHIL. At ego, siquidem minabitur, aliud hercle occinam: *Heus tu, homo! tibi dico, furiose et præpotens, evertes adhuc hanc civitatem? illa autem jam labat, mox ruinam datura.*

BDEL. Quid vero? si Theorus ad pedes tuos accumbens canat, prehensa Cleonis dextra: *Admeti historiam, ô amice, doctus, viros bonos ama.* Quid illi referes scolion?

PHIL. Equidem canore et musice referam ad hunc modum: *Non licet vulpinari, nec ambobus fieri amicum.*

BDEL. Post illum Æschines Selli filius excipiet scolion, vir sapiens et musicus, sicque incinet: *Pecunias et opes Clitagoræque et mihi cum Thessalis—*

PHIL. *Multas sane dissipasti tu atque etiam ego.*

BDEL. Ista quidem probe tu calles. Sed jam tempus est, ut cœnaturi eamus ad Philoctemonem. Heus puer Chruse, cœnam compone in cistam nobis, ut aliquantisper inebriemur.

ΟΥΔΕΙΣ ΠΩΠΟΤ' ΑΝΗΡ ΕΓΕΝΕΤ' ΑΘΗ-
ΝΑΙΟΣ---

Φι. ΟΥΧ ΟΥΤΩ ΓΕ ΠΑΝΟΥΡΓΟΣ ΚΛΕΠΤΗΣ---

Βδ. τουτὶ σύ γ' ᾄδεις; παραπολεῖ. βοώμενος
φήσει γὰρ ἐξολεῖν σε καὶ διαφθερεῖν,
καὶ τῆσδε τῆς γῆς ἐξελᾶν.

Φι. ἐγὼ δέ γε,
ἐάν γ' ἀπειλῇ, νὴ Δί', ἕτερον ᾄσομαι.
Ω 'ΝΘΡΩΦ', ΟΥΤΟΣ Ο ΜΑΙΝΟΜΕΝΟΣ,
ΤΟ ΜΕΓΑ ΚΡΑΤΟΣ,
ΑΝΑΤΡΕΨΕΙΣ ΕΤΙ ΤΑΝ ΠΟΛΙΝ;
Α Δ' ΕΧΕΤΑΙ ΡΟΠΑΣ.

Βδ. τί δ'; ὅταν Θέωρος, πρὸς ποδῶν κατακείμενος,
ᾄδῃ, Κλέωνος λαβόμενος τῆς δεξιᾶς,
ΔΑΜΗΤΟΥ ΛΟΓΟΝ, Ω' ΤΑΙΡΕ, ΜΑΘΩΝ.
ΤΟΥΣ ΑΓΑΘΟΥΣ ΦΙΛΕΙ.
τούτῳ τί λέξεις σκόλιον;

Φι. ᾠδικῶς ἐγὼ,
ΟΥΚ ΕΣΤΙΝ ΑΛΩΠΕΚΙΖΕΙΝ,
ΟΥΔ' ΑΜΦΟΤΕΡΟΙΣ ΓΙΓΝΕΣΘΑΙ ΦΙΛΟΝ.

Βδ. μετὰ τοῦτον Αἰσχίνης ὁ Σέλλου δέξεται,
ἀνὴρ σοφὸς καὶ μουσικός· κᾆτ' ᾄσεται·
ΧΡΗΜΑΤΑ ΚΑΙ ΒΙΑΝ
ΚΛΕΙΤΑΓΟΡᾼ ΤΕ ΚᾺ-
ΜΟΙ ΜΕΤΑ ΘΕΤΤΑΛΩΝ---

Φι. ΠΟΛΛΑ ΔΗ ΔΙΕΚΟΜΙΣΑΣ ΣΥ ΤΕ ΚᾼΓΩ.

Βδ. τουτὶ μὲν ἐπιεικῶς σύ γ' ἐξεπίστασαι·
ὅπως δ' ἐπὶ δεῖπνον, εἰς Φιλοκτήμονος ἴμεν.

ϖαῖ, ϖαῖ, τὸ δεῖπνον, Χρυσὲ, συσκεύαζε νῷν,
ἵνα καὶ μεθυσθῶμεν διὰ χρόνου.
Φι. μηδαμῶς.
κακὸν τὸ ϖίνειν. ἀπὸ γὰρ οἴνου γίγνεται
καὶ θυροκοπῆσαι, καὶ ϖατάξαι, καὶ βαλεῖν·
κἄπειτ' ἀποτίνειν ἀργύριον ἐκ κραιπάλης.
Βδ. οὐκ, ἢν ξυνῇς ἀνδράσι καλοῖς τε κἀγαθοῖς.
ἢ γὰρ ϖαρῃτήσαντο τὸν ϖεπονθότα·
ἢ λόγον ἔλεξας αὐτὸς ἀστεῖόν τινα,
Αἰσωπικὸν γέλοιον, ἢ Συβαριτικὸν,
ὧν ἔμαθες ἐν τῷ ξυμποσίῳ· κᾆτ' ἐς γέλων
τὸ ϖρᾶγμ' ἔτρεψας, ὥστ' ἀφείς σ' ἀποίχεται.
Φι. μαθητέον γ' ἆρ' ἐστὶ ϖολλοὺς τῶν λόγων,
εἴπερ γ' ἀποτίσω μηδὲν, ἤν τι δρῶ κακόν.
ἄγε νυν ἴωμεν, μηδὲν ἡμᾶς ἰσχέτω.
Χο. ϖολλάκις δὴ ̓́δοξα 'μαυτῷ δεξιὸς ϖεφυκέναι,
καὶ σκαιὸς οὐδεπώποτε·
ἀλλ' Ἀμυνίας ὁ Σέλλου μᾶλλον, οὑκ τῶν Κρωβύλου,
οὗτος, ὅντιν' ἐγώ ϖοτ' εἶδον ἀντὶ μήλου καὶ ῥοᾶς
δειπνοῦντα μετὰ Λεωγόρου.
ϖεινῇ γὰρ, ἧπερ Ἀντιφῶν.
ἀλλὰ ϖρεσβεύων γάρ ἐς Φάρσαλον ᾤχετ'· εἶτ' ἐκεῖ
μόνος μόνοισι τοῖς Πενέσ-
ταισι ξυνῆν τῶν Θετταλῶν,
αὐτὸς ϖενέστης ὢν ἐλάττων οὐδενός.
Ημ. ὦ μακάρι' Αὐτόμενες, ὥς σε μακαρίζομεν.
ϖαῖδας ἐφύτευσας ὅτι χειροτεχνικωτάτους.
ϖρῶτα μὲν ἅπασι φίλον, ἄνδρα τε σοφώτατον,

Phil. Nequaquam. Noxium est potare: etenim oriuntur ex vino januarum effractiones, verbera, lapidum ictus; deinde quum quis crapulam edormivit, præsenti pecunia multam pendere oportet.

Bdel. Non, si apud viros honestos et bonos fueris. Aut enim veniam petunt ab eo quem offenderis; aut ipse fabulam aliquam facetam narras, Æsopicam ridiculam, aut Sybariticam, ex illis quas audieras in convivio: deinde rem in risum deducis, ita ut ille abeat, missum te faciens.

Phil. Operæ pretium est igitur, ut fabulas multas addiscam, siquidem hoc pacto pœnas non luam, ubi mali quidpiam patravero. Agesis eamus: nil nobis objiciat moram.

Chor. Sæpe mihi visus sum urbanus et lepidus esse, nunquam ineptus et inscitus. Sed multo magis stolidus mihi visus est Amynias Selli filius, de Crobyli prosapia, ille, quem ego aliquando vidi pro pomo et malo punico cœnare cum Leogora: esurit enim sicut et Antipho. Sed enim Pharsalum abiit legatus: deinde ibi solus cum solis Thessalorum Penestis una erat, ipse penesta quum sit non minus ac quivis alius.

Sem. O felix Automenes, quam te beatum prædicamus! filios genuisti solertissimos artifices; primum quidem omnibus gratum, virumque maxime catum, illum, inquam, fidibus ca-

nere doctissimum, quem venustas comitabatur: alterum histrionem, difficile dictu quam scitum! porro Ariphradem multo ingeniosissimum; quem aliquando jurabat pater nullo magistro usum, sed suopte ingenio per se didicisse lingua patrare, lupanaria intrantem identidem.

Sem. Sunt, qui me dixerunt in gratiam rediisse cum Cleone. Quum is me nonnihil turbaret urgens, et me probris proscinderet, demumque quum vapularem, qui foris erant, deridebant me valde vociferantem, spectabantque, non quod illos aliqua mei tangeret cura, sed tantum ut viderent, an aliquando pressus dicterium aliquod emissurus essem. Quod ego quum persentiscerem, subblandiri paululum cœpi. Proinde nunc, aiunt, *Ridica delusit vitem.*

XANTHIA, CHORUS, PHILOCLEO, BDELYCLEO, MULIER PANARIA, ACCUSATOR.

Xanth. O beatas vos testudines ob vestram cutem, et ter beatas, præut est illa laterum meorum cutis! quam bene et provide tergum vestrum testa obtexistis, quæ plagas illæsa tolerat: at ego perii, quum tergum meum baculo inscribitur.

Chor. Quid est, ô puer? nam puerum, tametsi est senex eum vocare par est, qui plagas acceperit.

Xanth. Annon ergo ille senex malum erat atrocissimum, et convivarum multo petulantissimus? Etsi adessent Hippylus, Antipho, Lyco, Lysistratus, Theophrastus, Phrynichus, horum

τὸν κιθαραοιδότατον, ᾧ χάρις ἐφέσπετο·
τὸν δ' ὑποκριτὴν ἕτερον, ἀργαλέον ὡς σοφόν·
εἶτ' Ἀριφράδην, πολύ τι θυμοσοφικώτατον,
ὅντινά ποτ' ὤμοσε, μαθόντα παρὰ μηδενὸς,
ἀλλ' ἀπὸ σοφῆς φύσεος αὐτόματον ἐκμαθεῖν
γλωττοποιεῖν, εἰς τὰ πορνεῖ' εἰσιόνθ' ἑκάστοτε.

Ημ. εἰσί τινες, οἵ μ' ἔλεγον, ὡς καταδιηλλάγην,
ἡνίκα Κλέων μ' ὑπετάραττεν ἐπικείμενος,
καί με κακίαις ἔκνισε· κᾆθ', ὅτ' ἀπεδαιρόμην,
οἱ 'κτὸς ἐγέλων μέγα κεκραγότα θεώμενοι,
οὐδὲν ἄρ' ἐμοῦ μέλον, ὅσον δὲ μόνον εἰδέναι,
σκωμμάτιον εἴποτέ τι θλιβόμενος ἐκβαλῶ.
ταῦτα κατιδὼν, ὑπό τι μικρὸν ἐπιθήκισα·
εἶτα νῦν ἐξηπάτησεν ἡ χάραξ τὴν ἄμπελον.

ΞΑΝΘΙΑΣ, ΧΟΡΟΣ, ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ, ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ, ΑΡΤΟΠΩΛΙΣ, ΚΑΤΗΓΟΡΟΣ.

Ξα. ΙΩ χελῶναι μακάριαι τοῦ δέρματος,
καὶ τρισμακάριαι, τοῦ 'πὶ ταῖς πλευραῖς ἐμαῖς·
ὡς εὖ κατηρέψασθε καὶ νουβυστικῶς
κεράμῳ τὸ νῶτον, ὥστε τὰς πληγὰς στέγειν.
ἐγὼ δ' ἀπόλωλα στιζόμενος βακτηρίᾳ.

Χο. τί δ' ἔστιν, ὦ παῖ; παῖδα γὰρ, κἂν ᾖ γέρων,
καλεῖν δίκαιον, ὅστις ἂν πληγὰς λάβῃ.

Ξα. οὐ γὰρ ὁ γέρων ἀτηρότατον ἄρ' ἦν κακὸν,
καὶ τῶν ξυνόντων πολὺ παροινικώτατος;
καίτοι παρῆν Ἵππυλος, Ἀντιφῶν, Λύκων,
Λυσίστρατος, Θούφραστος, οἱ περὶ Φρύνιχον.

τούτων ἁπάντων ἦν ὑβριστότατος μακρῷ.
εὐθὺς γὰρ, ὡς ἐνεπλῆτο πολλῶν κἀγαθῶν,
ἐνήλλετ', ἐσκίρτα, 'πεπόρδει, κατεγέλα,
ὥσπερ καχρύων ὀνίδιον εὐωχημένον·
κἄτυπτε δή με νεανικῶς, παῖ, παῖ, καλῶν.
εἶτ' αὐτὸν ὡς εἶδ', ᾔκασεν Λυσίστρατος·
Ἔοικας, ὦ πρεσβῦτα, νεοπλούτῳ τρυγὶ,
κλητῆρί τ' εἰς ἀχυρῶνας ἀποδεδρακότι.—
ὁ δ' ἀνακραγὼν, ἀντῄκασ' αὐτὸν πάρνοπι,
τὰ θρῖα τοῦ τρίβωνος ἀποβεβληκότι,
Σθενέλῳ τε τὰ σκευάρια διακεκαρμένῳ.
οἱ δ' ἀνεκρότησαν, πλήν γε Θουφράστου μόνου·
οὗτος δὲ διεμύλλαινεν, ὡς δὴ δεξιός.
ὁ γέρων δὲ τὸν Θούφραστον ἤρετ'· Εἰπέ μοι,
ἐπὶ τῷ κομᾷς, καὶ κομψὸς εἶναι προσποιεῖ,
κωμῳδολειχῶν περὶ τὸν εὖ πράττοντ' ἀεί;—
τοιαῦτα περιύβριζεν αὐτοὺς ἐν μέρει,
σκώπτων ἀγροίκως, καὶ προσέτι λόγους λέγων
ἀμαθέστατ', οὐδὲν εἰκότας τῷ πράγματι.
ἔπειτ', ἐπειδὴ 'μέθυεν, οἴκαδ' ἔρχεται
τύπτων ἅπαντας, ἤν τις αὐτῷ ξυντύχῃ.
ὁδὶ δὲ δὴ καὶ σφαλλόμενος προσέρχεται.
ἀλλ' ἐκποδὼν ἄπειμι, πρὶν πληγὰς λαβεῖν.

Φι. ἄνεχε, πάρεχε·
κλαύσεταί τις τῶν ὄπισθεν
ἐπακολουθούντων ἐμοί·
οἷον, εἰ μὴ 'ρρήσεθ', ὑμᾶς,
ὦ πονηροὶ, ταυτηῒ τῇ

tamen ille omnium longe erat injuriosissimus. Quum enim se primum implevit multis deliciis, occepit saltare, tripudiare, pedere, ridere, ut asellus hordeo saturatus, et me verberavit probe, *Puer*, *Puer*, compellans. Deinde ut ipsum vidit Lysistratus, increpuit eum, hac usus similitudine: *Similis es, ô senex, fæci recens ditatæ, et viatori qui aufugit in paleas.* At ille sublato clamore ipsum contra similem esse dixit *locustæ, quæ floccos amisit palli, et Sthenelo supellectile spoliato.* Illi vero plausum excitarunt, excepto Theophrasto solo, qui labra distorquebat utpote vir scitus et elegans. Tum senex Theophrastum percontari sic infit: *Dic mihi, quare superbis, venustusque et lepidus haberi vis, qui scurriliter divitibus subpalparis semper?* Hujusmodi contumeliis singulos insectabatur, cavillans rustice, prætereaque fabulas narrans ineptissime, nihil ad rem facientes. Deinde postquam inebriatus est, domum venit, verberans omnes quicunque illi fieret obviam. Et eccum jam titubans accedit; sed facessam hinc, priusquam plagas accipiam.

Phil. Desinite, concedite. Plorabit aliquis eorum, qui pone me sequuntur. Vah! ut vos, nisi facessitis, ô improbi, hac teda torrefaciam!

BDEL. Profecto tu dabis cras pro istis pœnas nobis omnibus, etsi valde juveniliter audax es. Nam una omnes veniemus, te in jus vocaturi.

PHIL. Hui, hui, *vocaturi!* Obsoleta hæc vestra sunt. Num etiam scitis, me ne nomen quidem litium patienter audire? Io, io! ista mihi placent: abjice camos judiciarios. Nonne vero abibitis? ubi est judex Heliasticus? in malam crucem abeat. Ascende huc, aureola melolonthe, fune hoc manu prehenso: firmiter eum tene; sed cave: nam putris est funis ille: attamen fricari gaudet. Vide autem quam te callide subduxerim, convivis jam ore morigeraturam: quamobrem huic peni gratiam refer. Sed non referes, nec opus aggrediere, sat scio: verum decipies et huic peni irridebis cum magno cachinno: nam et aliis multis idem factitasti. At si nunc facilem te benignamque præbeas, ego te, ubi gnatus meus mortuus fuerit, redemtam ex lupanari habebo pro pellice, ô cunne mi. Nunc autem meorum ipsius bonorum non sum dominus: sum enim juvenis et magna cura custodior. Adservat enim me filiolus meus, et est morosus, ceteraque scrupulosus et sordidus cumini sector et nasturti scalptor. Proinde mihi timet, ne corrum-

δαδὶ φρυκτοὺς σκευάσω.
Βδ. ἦ μὴν σὺ δώσεις αὔριον τούτων δίκην
ἡμῖν ἅπασι, κεἰ σφόδρ' εἶ νεανίας.
ἀθρόοι γὰρ ἥξομέν σε προσκαλούμενοι.
Φι. ἰὴ, ἰεῦ, καλούμενοι.
ἀρχαῖά γ' ὑμῶν· ἆρά γ' ἴσθ'
ὡς οὐδ' ἀκούων ἀνέχομαι
δικῶν; ἰαιβοῖ, αἰβοῖ.
ταδί μ' ἀρέσκει· βάλλε κημούς.
οὐκ ἄπιτε γάρ; ποῦ 'σθ' Ἡλιαστής; ἐκποδών.
ἀνάβαινε δεῦρο χρυσομηλολόνθιον,
τῇ χειρὶ τουδὶ λαβομένη τοῦ σχοινίου.
ἔχου· φυλάττου δ', ὡς σαπρὸν τὸ σχοινίον·
ὅμως γε μέντοι τριβόμενον οὐκ ἄχθεται.
ὁρᾷ δ', ἐγώ σ' ὡς δεξιῶς ὑφειλόμην,
μέλλουσαν ἤδη λεσβιεῖν τοὺς ξυμπότας·
ὧν οὕνεκ' ἀπόδος τῷ πέει τῳδὶ χάριν.
ἀλλ' οὐκ ἀποδώσεις, οὐδὲ φιαλεῖς, οἶδ' ὅτι·
ἀλλ' ἐξαπατήσεις, κἀγχανεῖ τούτῳ μέγα·
πολλοῖς γὰρ ἤδη χ' ἀτέροις αὔτ' εἰργάσω.
ἐὰν γένῃ δὲ μὴ κακὴ νυνὶ γυνὴ,
ἐγώ σ', ἐπειδὰν οὑμὸς υἱὸς ἀποθάνῃ,
λυσάμενος, ἕξω παλλακὴν, ὦ χοιρίον.
νῦν δ' οὐ κρατῶ 'γὼ τῶν ἐμαυτοῦ χρημάτων.
νέος γάρ εἰμι, καὶ φυλάττομαι σφόδρα.
τὸ γὰρ υἱίδιον τηρεῖ με, κἄστι δύσκολον,
κἄλλως κυμινοπριστοκαρδαμογλύφον.
ταῦτ' οὖν περί μου δέδοικε, μὴ διαφθαρῶ.

πατὴρ γὰρ οὐδείς ἐστιν αὐτῷ, πλὴν ἐμοῦ.
ὁδὶ δὲ καὐτὸς ἐπὶ σὲ κᾆμ' ἔοικε θεῖν.
ἀλλ' ὡς τάχιστα στῆθι, τάσδε τὰς δετὰς
λαβοῦσ', ἵν' αὐτὸν τωθάσω νεανικῶς,
οἵως ποθ' οὗτος ἐμὲ πρὸ τῶν μυστηρίων.
Βδ. ὦ οὗτος, οὗτος, στυφεδανὲ, καὶ χοιρόθλιψ,
ποθεῖν, ἐρᾷν τ' ἔοικας ὡραίας σοροῦ.
οὔ τοι καταπροίξει, μὰ τὸν 'Απόλλω, τοῦτο δρῶν.
Φι. ὡς ἡδέως φάγοις ἂν ἐξ ὄξους δίκην;
Βδ. οὐ δεινὰ τωθάζειν σε, τὴν αὐλητρίδα
τῶν ξυμποτῶν κλέψαντα;
Φι. ποίαν αὐλητρίδα;
τί ταῦτα ληρεῖς, ὥσπερ ἀπὸ τύμβου πεσών;
Βδ. νὴ τὸν Δί', αὕτη που 'στὶ σοί γ' ἡ Δαρδανίς.
Φι. οὔκ· ἀλλ' ἐν ἀγορᾷ τοῖς θεοῖς δᾲς καίεται.
Βδ. δᾲς ἥδε;
Φι. δᾲς δῆτ'. οὐχ ὁρᾷς ἐστιγμένην;
Βδ. τί δὲ τὸ μέλαν τοῦτ' ἐστὶν αὐτῆς τοὐν μέσῳ;
Φι. ἡ πίττα δήπου καομένης ἐξέρχεται.
Βδ. ὁ δ' ὄπισθεν, οὐχὶ πρωπτός ἐστιν οὑτοσί;
Φι. ὄζος μὲν οὖν τῆς δᾳδὸς οὗτος ἐξέχει.
Βδ. τί λέγεις σύ; ποῖος ὄζος; οὐκ εἶ δεῦρο σύ;
Φι. ἆ, ἆ, τί μέλλεις δρᾷν;
Βδ. ἄγειν ταύτην λαβὼν
ἀφελόμενός σε, καὶ νομίσας εἶναι σαπρὸν,
κοὐδὲν δύνασθαι δρᾷν.
Φι. ἄκουσον νῦν ἐμοῦ.
'Ολυμπιάσι γὰρ ἡνίκ' ἐθεώρουν ἐγὼ,

par; nam præter me pater ei nullus est. Sed eccum illum, adversum te et me celerem videtur conferre gradum. Sed quamprimum consiste, his tedis sumtis, ut eum juveniliter ludos faciam, haud secus ac ille me olim, antequam initiarer.

Bdel. Heus tu, decrepite, et cunnitriba, desideras et videris amare formosam sandapilam. At ita me Apollo amet, ut tu istuc haud inultum feres.

Phil. Quam lubenter comederes ex aceto litem!

Bdel. Nonne indignum est mihi illudere te, qui tibicinam convivis clam abduxisti?

Phil. Quamnam tibicinam? quid ita ineptis, tanquam a tumulo delapsus?

Bdel. Pol eccam, opinor, ipsam, quæ tibi adstat Dardanis.

Phil. Non: verum in foro teda diis uritur.

Bdel. Hæccine teda?

Phil. Teda utique. Nonne vides variegatam?

Bdel. Quid vero nigrum hocce est ejus in medio?

Phil. Pix nimirum ex ipsa ardente exsudat.

Bdel. Sed iste nonne podex est a tergo?

Phil. Immo tedæ ramus hic eminet.

Bdel. Quid ais tu? quis ramus? tu vero nonne huc ibis?

Phil. Ohe, ohe! quid facere cogitas?

Bdel. Hanc abducere ademtam tibi, ut qui te putem rancidum senem esse et nil potesse.

Phil. Operam mihi da modo. Etenim ludos Olympicos quum spectarem ego, Ephudion pugnavit cum Asconda egre-

gie, senex jam: deinde pugno feriens prostravit juniorem. Proinde cave, ne suffusis cruore oculis sugillatisque abeas.

Bdel. Næ hercle Olympiam probe didicisti.

Pan. Age, per deos obsecro, assiste mihi. Iste enim homo est, qui me perdidit, teda pulsando, et excussit hinc panes decem singulos unius oboli, et alios quatuor sarcinæ impositos.

Bdel. Viden', quid feceris denuo? etiam lites paratæ sunt nobis propter tuam temulentiam.

Phil. Minime, siquidem hæc component facetæ fabulæ. Quippe scio me huic reconciliatum iri.

Pan. Ita me sospitent Ceres et Proserpina, ut tu non impune illuseris Myrtiæ Ancylionis filiæ et Sostratæ, qui sic meas merces perditum iveris.

Phil. Ausculta, mulier; fabulam tibi volo narrare lepidam.

Pan. Ne mihi quidem ecastor, ô fatue.

Phil. Æsopum a cœna redeuntem vesperi audax et temulenta quædam adlatravit canis. Tum ille dixit: *O canis, canis, utique hercle, si pro mala lingua alicunde triticum emeres, sapere mihi videreris.*

Pan. Etiam derides me? In jus te voco, quisquis es, ad Æediles, ob datum mercibus meis damnum, testem habens Chærephontem istum.

Ἐφουδίων ἐμαχέσατ' Ἀσκώνδᾳ καλῶς,
ἤδη γέρων ὤν· εἶτα τῇ πυγμῇ θένων
ὁ πρεσβύτερος κατέβαλε τὸν νεώτερον.
πρὸς ταῦτα τηροῦ μὴ λάβῃς ὑπώπια.

Βδ. νὴ τὸν Δί' ἐξέμαθές γε τὴν Ὀλυμπίαν.

Αρ. ἴθι, μοι παράστηθ', ἀντιβολῶ πρὸς τῶν θεῶν.
ὁδὶ γάρ ἐστιν ὅς μ' ἀνὴρ ἀπώλεσε,
τῇ δᾳδὶ παίων, κᾀξέβαλεν ἐντευθενὶ
ἄρτους δέκ' ὀβολῶν, κᾀπιθήκην τέτταρας.

Βδ. ὁρᾷς ἃ δέδρακας πράγματ' αὖ; δεῖ καὶ δίκας
ἔχειν διὰ τὸν σὸν οἶνον.

Φι. οὐδαμῶς γ', ἐπεὶ
λόγοι διαλλάξουσιν αὐτὰ δεξιοί·
ὥστ' οἶδ' ὁτιὴ ταύτῃ διαλλαχθήσομαι.

Αρ. οὔ τοι, μὰ τὼ θεὼ, καταπροίξει Μυρτίας,
τῆς Ἀγκυλίωνος θυγατέρος καὶ Σωστράτης,
οὕτω διαφθείρας ἐμοῦ τὰ φορτία.

Φι. ἄκουσον, ὦ γύναι. λόγον σοι βούλομαι
λέξαι χαρίεντα.

Αρ. μὰ Δία, μὴ 'μοι γ', ὦ μέλε.

Φι. Αἴσωπον ἀπὸ δείπνου βαδίζονθ' ἑσπέρας
θρασεῖα καὶ μεθύση τις ὑλάκτει κύων.
κᾄπειτ' ἐκεῖνος εἶπεν· Ὦ κύον, κύον,
εἰ, νὴ Δί', ἀντὶ τῆς κακῆς γλώττης ποθὲν
πυροὺς πρίαιο, σωφρονεῖν ἄν μοι δοκοῖς.

Αρ. καὶ καταγελᾷς μου; προσκαλοῦμαί σ', ὅστις εἶ,
πρὸς τοὺς Ἀγορανόμους βλάβης τῶν φορτίων,
κλητῆρ' ἔχουσα Χαιρεφῶντα τουτονί.

Φι. μὰ Δί' ἀλλ' ἄκουσον, ἤν τι σοι δόξω λέγειν.
Λᾶσός ποτ' ἀντεδίδασκε καὶ Σιμωνίδης.
ἔπειθ' ὁ Λᾶσος εἶπεν ΟΛΙΓΟΝ ΜΟΙ ΜΕΛΕΙ.
Αϱ. ἀληθὲς, οὗτος;
Φι. καὶ σὺ δή μοι, Χαιρεφῶν,
γυναικὶ κλητεύειν ἔοικας θαψίνῃ,
'Ινοῖ κρεμαμένῃ πρὸς ποδῶν Εὐριπίδου.
Βδ. ὁδί τις ἕτερος, ὡς ἔοικεν, ἔρχεται
καλούμενός σε· τόν γε τοι κλητῆρ' ἔχει.
Κα. οἴμοι κακοδαίμων. προσκαλοῦμαί σ', ὦ γέρον,
ὕβρεως.
Βδ. ὕβρεως; μὴ, μὴ καλέσῃς, πρὸς τῶν θεῶν.
ἐγὼ γὰρ ὑπὲρ αὐτοῦ δίκην δίδωμί σοι,
ἣν ἂν σὺ τάξῃς, καὶ χάριν προσείσομαι.
Φι. ἐγὼ μὲν οὖν αὐτῷ διαλλαχθήσομαι
ἑκών· ὁμολογῶ γὰρ πατάξαι καὶ βαλεῖν.
ἀλλ' ἐλθὲ δευρὶ πρότερον. ἐπιτρέπεις ἐμοὶ,
ὅ τι χρή μ' ἀποτίσαντ' ἀργύριον τοῦ πράγματος,
εἶναι φίλον τολοιπὸν, ἢ σύ μοι φράσεις;
Κα. σὺ λέγε. δικῶν γὰρ οὐ δέομ', οὐδὲ πραγμάτων.
Φι. ἀνὴρ Συβαρίτης ἐξέπεσεν ἐξ ἅρματος,
καί πως κατεάγη τῆς κεφαλῆς μέγα σφόδρα·
ἐτύγχανεν γὰρ οὐ τρίβων τῆς ἱππικῆς.
κᾄπειτ' ἐπιστὰς εἶπ' ἀνὴρ αὐτῷ φίλος·
"Ερδοι τις, ἣν ἕκαστος ἂν εἰδείη τέχνην. - - -
οὕτω δὲ καὶ σὺ παράτρεχ' εἰς τὰ Πιττάλου.
Βδ. ὅμοιά σου καὶ ταῦτα τοῖς ἄλλοις τρόποις.
Κα. ἀλλ' οὖν σὺ μέμνησ' αὐτὸς οἷ ἀπεκρίνατο.

PHIL. Quin hercle potius auscultas, si quid tibi dicere videbor? Lasus olim et Simonides carmine certabant: tum dixit Lasus; *Nihil moror.*

PAN. Eho, siccine vero?

PHIL. At tu, Chærephon, testis adesse mihi videris mulieri buxeæ, Inoni pendenti ad pedes Euripidis.

BDEL. Sed eccum alium virum, qui, ut videtur, huc venit et citaturus: viatorem utique secum ducit.

ACC. O me infelicem! Postulo te, ô senex injuriarum.

BDEL. Injuriarum? ne, per deos obsecro, ne cites eum: ego enim pro illo pœnam tibi persolvam, quamcunque statueris, et gratiam insuper habeo.

PHIL. Equidem cum ipso in gratiam redibo ultro. Fateor enim eum a me verberatum, et lapidibus impetitum fuisse. Sed accede huc prius: permittisne meo arbitrio, ut quanti injuriam æstimavero, tantum tibi argenti pendam, et amicus deinceps tuus sim, an ipse indicabis, quantum tibi dari velis?

ACC. Dic tu modo; nam lites fugito, otiumque sector.

PHIL. Sybarita quidam de curru deciderat, et grave vulnus acceperat capite; etenim peritus non erat equestris rei: tum quidam ex amicis superveniens dixit ei: *Quam quisque norit artem, in hac se exerceat.* Sic tu quoque curre ad Pittalum.

BDEL. Similia hæc etiam sunt reliquis tuis moribus.

ACC. Saltem tu memento quem ad modum ille respondit.

Phil. Audi, ne fuge. In Sybari mulier olim fregerat echinum—

Acc. Hujus etiam dicti testem te esse volo.

Phil. Echinus ille vero teste quodam adhibito in jus vocabat mulierem Sybaritidem; tum illa dixit: *Ita me Proserpina amet, si omissa hac contestatione, celeriter fasciam emisses, saperes magis.*

Acc. Illude, usquedum Archon litem hanc introduci jubeat.

Bdel. Ita me Ceres amet, ut tu non amplius hic manebis: sed sublimem medium ego te arreptum—

Phil. Quid agis?

Bdel. Quid agam? fero te hinc intro. Sin minus, testes deficient illos tam multos qui te in jus vocaturi sunt.

Phil. Æsopum quondam cives Delphici.

Bdel. *Nihil moror.*

Phil. Furatum esse phialam insimulabant Apollinis: at ille narravit eis, ut olim scarabæus---

Bdel. Vah! enecas me cum tuis scarabæis---

Chor. Laudo fortunas tuas, ô senex. En quo pervenit ex arida illa et aspera vivendi ratione! alia jam pro illis edoctus, utique deliciis mollitieque indulgebit plurimum. Sed forte nolet: nam recedere difficile est ab ingenio, quo semper quis fuit: quamvis multis id accidit, ut aliorum consiliis utentes

Φι. ἄκουε, μὴ φεῦγ'. ἐν Συβάρει γυνή ποτε
κατέαξ' ἐχῖνον- - -

Κα. ταῦτ' ἐγὼ μαρτύρομαι.

Φι. οὑχῖνος οὖν ἔχων τιν' ἐπεμαρτύρατο.
εἶθ' ἡ Συβαρῖτις εἶπεν· Εἰ, ναὶ τὰν κόραν,
τὴν μαρτυρίαν ταύτην ἐάσας, ἐν τάχει
ἐπίδεσμον ἐπρίω, νοῦν ἂν εἶχες πλείονα.

Κα. ὕβριζ', ἕως ἂν τὴν δίκην ὥρχων καλῇ.

Βδ. οὔ τοι, μὰ τὴν Δήμητρ', ἔτ' ἐνταυθοῖ μενεῖς.
ἀλλ' ἀράμενος ἔγωγε - - -

Φι. τί ποιεῖς;

Βδ. ὅ τι ποιῶ;
εἴσω φέρω σ' ἐντεῦθεν· εἰ δὲ μὴ, τάχα
κλητῆρες ἐπιλείψουσι τοὺς καλουμένους.

Φι. Αἴσωπον οἱ Δελφοί ποτ' - - -

Βδ. ΟΛΙΓΟΝ ΜΟΙ ΜΕΛΕΙ.

Φι. φιάλην ἐπῃτιῶντο κλέψαι τοῦ θεοῦ.
ὁ δ' ἔλεξεν αὐτοῖς, ὡς ὁ κάνθαρός ποτε - - -

Βδ. οἴμ', ὡς ἀπολεῖς αὐτοῖσι τοῖσι κανθάροις.

Χο. ζηλῶ σε τῆς εὐτυχίας,
τὸν πρέσβυν, οἷ μετέστη
ξηρῶν τρόπων καὶ βιοτῆς·
ἕτερα δὲ νῦν ἀντιμαθὼν,
ἦ μέγα τι πείσεται
τρυφερόν τε καὶ μαλακόν.
τάχα δ' ἂν ἴσως οὐκ ἐθέλοι.
τὸ γὰρ ἀποστῆναι χαλεπὸν
φύσεος, ἣν ἔχει τις ἀεί.

καί τοι πολλοὶ ταῦτ' ἔπαθον·
ξυνόντες γνώμαις ἑτέρων
μετεβάλοντο τοὺς τρόπους.
πολλοῦ δ' ἐπαίνου παρ' ἐμοὶ,
καὶ τοῖσιν εὖ φρονοῦσι,
τυχὼν ἄπεισιν, διὰ τὴν
φιλοπατρίαν καὶ σοφίαν
παῖς Φιλοκλέωνος. οὐ-
δενὶ γὰρ οὕτως ἀγανῷ
ξυνεγενόμην, οὐδὲ τρόποις
ἐπεμάνην, οὐδ' ἐξεχύθην.
τί γὰρ ἐκεῖνος ἀντιλέγων
οὐ κρείττων ἦν, βουλόμενος
τοὺς φύσαντας σεμνοτέροις
κατακοσμῆσαι πράγμασι;

ΞΑΝΘΙΑΣ, ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ, ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ, ΧΟΡΟΣ.

Ξα. ΝΗ τὸν Διόνυσον, ἄπορά γ' ἡμῖν πράγματα
δαίμων τις εἰσκεκύκληκεν εἰς τὴν οἰκίαν.
ὁ γὰρ γέρων, ὡς ἔπιε διὰ πολλοῦ χρόνου,
ἤκουσέ τ' αὐλοῦ, περιχαρὴς τῷ πράγματι,
ὀρχούμενος τῆς νυκτὸς οὐδὲν παύεται
τἀρχαῖ' ἐκεῖν', οἷς Θέσπις ἠγωνίζετο·
καὶ τοὺς τραγῳδούς φησιν ἀποδείξειν κρόνους
τοὺς νῦν, διορχησόμενος ὀλίγον ὕστερον.

Φι. τίς ἐπ' αὐλείοισι θύραις θάσσει;

Ξα. τουτὶ καὶ δὴ χωρεῖ τὸ κακόν.

mutaverint mores. Multam vero laudem, meo sapientumque judicio, reportabit ob suam erga patrem pietatem, et solertiam, Philocleonis gnatus. In nullum enim tam comem incidi, nec ullius mores ita deamavi, nec unquam tam effuse lætatus sum. Quid enim ille adversum patrem dixit, in quo non vicerit, cupiens parentes honestioribus ornare studiis?

XANTHIA, PHILOCLEO, BDELYCLEO, CHORUS.

Xanth. Res turbidas et intricatas, ita me Bacchus amet, in ædes nostras aliquis deus invexit. Senex enim noster, ut diu multumque potavit, tibiamque audiit, lætitia perfusus, totam noctem saltationes illas antiquas continuat, quibus certavit Thespis in choris, seque ait mox saltando ostensurum, Tragicos, qui nunc sunt, fatuos et insulsos esse.

Phil. Quis vestibuli sedet in foribus?

Xanth. Hoc malum jam procedit.

Phil. Claustra laxentur ista: namque jam initur saltationis exordium---

(**Xanth.** Quin potius forte furoris exordium.)

Phil. Quæ latera magna vi torquet. En ut naris mugit, et vertebra sonat!

Xanth. Bibe helleborum.

Phil. Ferit Phrynichus, ut gallus---

(**Xanth.** Ni caveam, calcibus me feries.)

Phil. Vibratis in altum calcibus micans: hiat podex.

Xanth. Quo in loco te moveas vide.

Phil. Nunc enim in nostris artubus vertitur laxum acetabulum.

Bdel. Nihil hercle boni, nil profecto; sed furor hic quidem est.

Phil. Age nunc edicam et provocem, qui mecum certent. Si quis tragœdus autumat se scite saltare, huc accedat mecum decertaturus saltatione. Ait quis, an nemo?

Bdel. Unus iste solus.

Phil. Quis ille est infelix?

Bdel. Filius Carcini medius.

Phil. At iste absorbebitur: nam ipsum perimam impactis in numerum pugnis: est enim rhythmi prorsus imperitus.

Bdel. Sed, ô miser, alius tragœdus Carcinita venit, illius frater.

Φι. κλῇθρα χαλάσθω τάδε. καὶ γὰρ δὴ
σχήματος ἀρχὴ - - -
Ξα. μᾶλλον δέ γ' ἴσως μανίας ἀρχή.
Φι. πλευρὰν λυγίσαντος ὑπὸ ῥώμης,
οἷον μυκτὴρ μυκᾶται, καὶ
σφόνδυλος ἀχεῖ - - -
Ξα. πῖθ' ἐλλέβορον.
Φι. πλήσσει Φρύνιχος, ὥς τις ἀλέκτωρ, - - -
Ξα. τάχα βαλλήσεις.
Φι. σκέλος οὐράνιόν γ' ἐκλακτίζων.
πρωκτὸς χάσκει.
Ξα. κατὰ σαυτὸν ὅρα.
Φι. νῦν γὰρ ἐν ἄρθροις τοῖς ἡμετέροις
στρέφεται χαλαρὰ κοτυληδών.
Βδ. οὐκ εὖ, μὰ Δί' οὐ δῆτ', ἀλλὰ μανικὰ πράγματα.
Φι. φέρε νῦν ἀνείπω, κἀνταγωνιστὰς καλῶ.
εἴ τις τραγῳδός φησιν ὀρχεῖσθαι καλῶς,
ἐμοὶ διορχησόμενος ἐνθάδ' εἰσίτω.
φησίν τις, ἢ οὐδείς;
Βδ. εἷς γ' ἐκεινοσὶ μόνος.
Φι. τίς ὁ κακοδαίμων ἐστίν;
Βδ. υἱὸς Καρκίνου
ὁ μέσατος.
Φι. ἀλλ' οὗτός γε καταποθήσεται·
ἀπολῶ γὰρ αὐτὸν ἐμμελείᾳ κονδύλου.
ἐν τῷ ῥυθμῷ γὰρ οὐδὲν ἐστ'.
Βδ. ἀλλ' ᾦ'ζυρὲ,
ἕτερος τραγῳδὸς Καρκινίτης ἔρχεται,

ἀδελφὸς αὐτοῦ.

Φι. νὴ Δί' ὠψώνηκ' ἄρα.

Βδ. μὰ τὸν Δί' οὐδέν γ' ἄλλο, πλήν γε καρκίνους.
προσέρχεται γὰρ ἕτερος αὖ τῶν Καρκίνου.

Φι. τουτὶ τί ἦν τὸ προσέρπον; ὀξὶς, ἢ φάλαγξ;

Βδ. ὁ πιννοτήρης οὗτός ἐστι τοῦ γένους,
ὁ σμικρότατος, ὃς τὴν τραγῳδίαν ποιεῖ.

Φι. ὦ Καρκίν', ὦ μακάριε τῆς εὐπαιδίας·
ὅσον τὸ πλῆθος κατέπεσεν τῶν ὀρχίλων.
ἀτὰρ καταβατέον γ' ἐπ' αὐτοὺς, ᾧ 'ζυρέ.
ἅλμην κύκα τούτοισιν, ἢν ἐγὼ κρατῶ.

Χο. φέρε νῦν ἡμεῖς αὐτοῖς ὀλίγον ξυγχωρήσωμεν ἅπαντες,
ἵν' ἐφ' ἡσυχίας ἡμῶν πρόσθεν βεμβικίζωσιν ἑαυτούς.

Ημ. ἄγ' ὦ μεγαλώνυμα
τέκνα τοῦ θαλασσίου,
πηδᾶτε παρὰ ψάμαθον,
καὶ θῖν' ἁλὸς ἀτρυγέτοιο,
καρίδων ἀδελφοί·
ταχὺν πόδ' ἐν κύκλῳ σοβεῖτε,
καὶ τὸ Φρυνίχειον
ἐκλακτισάτω τις, ὅπως
ἰδόντες ἄνω σκέλος,
ὤζωσιν οἱ θεαταί.

Ημ. στόβει, παράβαινε κύκλῳ,
καὶ γάστρισον σεαυτὸν,
ῥίπτε σκέλος οὐράνιον·
βέμβικες ἐγγενέσθων.
καὐτὸς γὰρ ὁ ποντομέδων

Phil. Edepol ergo obsonatus sum.

Bdel. Nihil hercle aliud, quam carcinos: nam accedit alius etiam filiorum Carcini.

Phil. Quid hoc rei est, quod adrepit? acetabulumne an araneus?

Bdel. Pinnoteres iste est in hac familia, minimus natu, qui tragœdiam facit.

Phil. O Carcine, ô felix liberorum prole! quanta multitudo decidit orchilorum! Sed in certamen contra eos descendendum est, ô miser. Muriam misce istis, si vicero.

Chor. Agedum nos omnes paulum concedamus illis, ut libere ante nos turbinis instar versent se ipsos.

Sem. Agite, ô celeberrimi filii patris marini, saltate juxta arenam et litus maris sterilis, squillarum fratres. Velocem pedem agitate in orbem, et in morem Phrynichi calces quis vibret, ut videntes crura sursum jactata, cum admiratione exclament spectatores.

Sem. Versa te ipsum, duc gyros, ventrem tuum feri, jacta crus sublime, turbines fiant. Etenim ipse quoque adserpit pa-

ter istorum, regnator maris, lætus filiis suis, tribus saltatoribus bene peculiatis. Sed, si libenter saltatis, educite nos quamprimum foras: hoc enim antehac nemo periclitatus est, saltantem ut dimitteret comicorum chorum.

ἄναξ πατὴρ προσέρπει,
ἡσθεὶς ἐπὶ τοῖσιν ἑαυτοῦ παισὶ, τοῖσι τριόρχαις.
ἀλλ' ἐξάγετ', εἴ τι φιλεῖτ' ὀρχούμενοι, θύραζε
ἡμᾶς ταχύ· τοῦτο γὰρ οὐδείς πω πάρος δέδρακεν,
ὀρχούμενου ὅστις ἀπήλλαξεν χορὸν τρυγῳδῶν.

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ

ΙΠΠΗΣ.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ.

ΝΙΚΙΑΣ.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ, οὗ ὄνομα ΑΓΟΡΑΚΡΙΤΟΣ.

ΚΛΕΩΝ.

ΧΟΡΟΣ ΙΠΠΕΩΝ.

ΔΗΜΟΣ.

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ

Ι Π Π Η Σ.

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ, ΝΙΚΙΑΣ, ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ, ΚΛΕΩΝ, ΧΟΡΟΣ.

Δη. ΙΑΤΤΑΤΑΙΑΞ τῶν κακῶν, ἰατταταί.
κακῶς Παφλαγόνα, τὸν νεώνητον κακὸν
αὐταῖσι βουλαῖς ἀπολέσειαν οἱ θεοί.
ἐξ οὗ γὰρ εἰσήῤῥησεν εἰς τὴν οἰκίαν,
πληγὰς ἀεὶ προστρίβεται τοῖς οἰκέταις.
Νι. κάκιστα δῆθ' οὗτός γε πρῶτος Παφλαγόνων,
αὐταῖς διαβολαῖς.
Δη. ὦ κακόδαιμον, πῶς ἔχεις;
Νι. κακῶς, καθάπερ σύ.
Δη. δεῦρό νυν πρόσελθ', ἵνα
ξυναυλίαν πενθήσομεν, Ὀλύμπου νόμον.
Νι. μὺ μῦ, μὺ μῦ, μὺ μῦ, μὺ μῦ, μὺ μῦ, μὺ μῦ.

ARISTOPHANIS

EQUITES.

DEMOSTHENES, NICIAS, ISICIARIUS, CLEO, CHORUS.

Dem. Iattatæax! hem mala! Iattatæ! Qui illum Paphlagonem, recens emtum malum, male dii perdant cum ejus consiliis! Ex quo enim in hanc domum se malis intulit avibus, plagas assidue infligit servis.

Nic. Pessime hercle pereat primarius iste Paphlago cum suis calumniis!

Dem. Infelix, quomod te habes?

Nic. Male, sicut et tu.

Dem. Agedum huc ades, ut lamenta misceamus, Olympi flebiles imitati modos.

Nic. Mu mu, mu mu, mu mu, mu mu, mu mu, mu mu.

Dem. Quid lamentamur frustra? nonne oportebat nos quærere aliquam salutem nobis, et non flere amplius?

Nic. Quænam igitur evenire nobis possit salus? dic tu.

Dem. Quin tu dic mihi, ut ne tecum contendam.

Nic. Equidem, ita me amabit Apollo, prior non dixerim. Sed dic audacter; deinde dicam etiam tibi.

Dem. *Utinam mihi diceres, quæ me dicere oportet!*

Nic. Sed mihi non inest confidentia barbara. Quo tandem modo dicam hoc scite, et Euripideo more?

Dem. Apage: ne scandicem mihi obtrudas: sed inveni aliquam cantilenam recessus ab hero.

Nic. Dic ergo continenter *fugiamus.*

Dem. Age, dico *fugiamus.*

Nic. Nunc subjunge *trans* isti *fugiamus.*

Dem. *Trans.*

Nic. Optime. Quasi masturbares, nunc primo sensim dic *fugiamus:* deinde frequenter, subjuncto *trans.*

Dem. *Fugiamus trans fugiamus transfugiamus.*

Nic. Hem, nonne jucundum est?

Dem. Sane hercle, ut dicis: sed cuti hoc omen timeo.

Nic. Quid ita?

Δη. τί κινυρόμεθ' ἄλλως; οὐκ ἐχρῆν ζητεῖν τινὰ
σωτηρίαν νῷν, ἀλλὰ μὴ κλάειν ἔτι;
Νι. τίς οὖν γένοιτ' ἄν; λέγε σύ.
Δη. σὺ μὲν οὖν μοι λέγε,
ἵνα μὴ μάχωμαι.
Νι. μὰ τὸν Ἀπόλλω 'γὼ μὲν οὔκ.
ἀλλ' εἰπὲ θαῤῥῶν, εἶτα κἀγώ σοι φράσω.
Δη. ΠΩΣ ΑΝ ΣΥ ΜΟΙ ΛΕΞΕΙΑΣ Α ΜΕ ΧΡΗ ΛΕΓΕΙΝ;
Νι. ἀλλ' οὐκ ἔνι μοι τὸ ΘΡΕΤΤΕ. πῶς ἂν οὖν ποτε
εἴποιμ' ἂν αὐτὸ δῆτα κομψευριπικῶς;
Δη. μή μοι γε, μή μοι, μὴ διασκανδικίσῃς·
ἀλλ' εὑρέ τιν' ἀπόκινον ἀπὸ τοῦ δεσπότου.
Νι. λέγε δὴ ΜΟΛΩΜΕΝ ξυνεχὲς ὡδὶ ξυλλαβών.
Δη. καὶ δὴ λέγω· ΜΟΛΩΜΕΝ.
Νι. ἐξόπισθε νῦν
ΑΥΤΟ φάθι τοῦ ΜΟΛΩΜΕΝ.
Δη. ΑΥΤΟ.
Νι. πάνυ καλῶς.
ὥσπερ δεφόμενος νῦν ἀτρέμα πρῶτον λέγε
τὸ ΜΟΛΩΜΕΝ, εἶτα δ' ΑΥΤΟ, κᾆτ' ἐπάγων πυκνόν.
Δη. ΜΟΛΩΜΕΝ ΑΥΤΟ ΜΟΛΩΜΕΝ ΑΥΤΟΜΟΛΩΜΕΝ.
Νι. ἦν,
οὐχ ἡδύ;
Δη. νὴ Δία· πλήν γε περὶ τῷ δέρματι
δέδοικα τουτονὶ τὸν οἰωνόν.
Νι. τί δαί;

Δη. τὸ δέρμ' ὁτιὴ τῶν δεφομένων ἀπέρχεται.
Νι. κράτιστα τοίνυν τῶν ϖαρόντων ἐστὶ νῷν,
θεῶν ἰόντε ϖροσπεσεῖν ϖοι ϖρὸς βρέτας.
Δη. βρέτας; ϖοῖον βρέτας; ἐτεὸν ἡγεῖ γὰρ θεούς;
Νι. ἔγωγε.
Δη. ϖοίῳ χρώμενος τεκμηρίῳ;
Νι. ὁτιὴ θεοῖσιν ἐχθρός εἰμ' οὐκ εἰκότως.
Δη. εὖ ϖροσϐιϐάζεις μ'.
Νι. ἀλλ' ἑτέρᾳ ϖοι σκεπτέον.
Δη. βούλει τὸ ϖρᾶγμα τοῖς θεαταῖσιν φράσω;
Νι. οὐ χεῖρον· ἓν δ' αὐτοὺς ϖαραιτησώμεθα,
ἐπίδηλον ἡμῖν τοῖς ϖροσώποισιν ϖοιεῖν,
ἢν τοῖς ἔπεσι χαίρωσι καὶ τοῖς ϖράγμασι.
Δη. λέγοιμ' ἂν ἤδη. νῷν γάρ ἐστι δεσπότης
ἄγροικος ὀργὴν, κυαμοτρὼξ, ἀκράχολος,
Δῆμος Πνυκίτης, δύσκολον γερόντιον,
ὑπόκωφον. οὗτος τῇ ϖροτέρᾳ νουμηνίᾳ
ἐπρίατο δοῦλον, βυρσοδέψην Παφλαγόνα,
ϖανουργότατον, καὶ διαϐολώτατόν τινα.
οὗτος καταγνοὺς τοῦ γέροντος τοὺς τρόπους,
ὁ βυρσοπαφλαγὼν, ὑποπεσὼν τὸν δεσπότην,
ἤκαλλ', ἐθώπευ', ἐκολάκευ', ἐξηπάτα
κοσκυλματίοις ἄκροισι, τοιαυτὶ λέγων·
Ὦ Δῆμε, λοῦσαι ϖρῶτον ἐκδικάσας μίαν,
ἔνθου, ῥόφησον, ἔντραγ', ἔχε τριώϐολον.
βούλει ϖαραθῶ σοι δόρπον; — εἶτ' ἀναρπάσας
ὅ τι ἂν τις ἡμῶν σκευάσῃ, τῷ δεσπότῃ
Παφλαγὼν κεχάρισται τοῦτο. καὶ πρώην γ' ἐμοῦ

Dem. Quia cutis abscedit masturbantibus.

Nic. Optimum igitur nobis est pro præsenti rerum statu, ut supplices accidamus ad cujusvis signum dei.

Dem. *Signum?* quale signum? Quæso enim, putasne esse deos?

Nic. Ego quidem.

Dem. Quonam vero edoctus argumento?

Nic. Quia diis invisus sum immerito meo.

Dem. Facile me adducis in tuam sententiam.

Nic. Sed dispiciamus aliam rationem.

Dem. Vin' ut rem omnem spectatoribus enarrem?

Nic. Non abs re fuerit: sed unum hoc eos rogemus, manifestum ut nobis vultu faciant, an sermonibus nostris et rebus delectentur.

Dem. Jam eloquar. Nobis est herus feris moribus, fabas esitans, cerebrosus, *Demus* Pnycensis, morosus seniculus, surdaster. Iste superiore novilunio emit servum, coriarium Paphlagonem, vaferrimum, calumniatorem pessimum. Ille, perspecto senis ingenio, coriarius Paphlago, canis in modum hero se submittens, blandiri, suppalpari, adulari cœpit, eumque decipere, oblatis præsegminibus coriorum minutis, hæc dicens: *O Deme, i lavatum, ubi prius unam litem dijudicaveris: sume offam, sorbe, jenta, cape triobolum: vin' ut cœnam tibi apponam?* Deinde abripiens quodcunque nostrûm quispiam paraverit, hero illud largitur Paphlago. Nuper etiam quum ei

mazam pinsuissem in Pylo Laconicam, vaferrimo nescio quo me modo circumvenit, surreptamque ipsus adposuit hero, quam ego pinsueram. Nos autem abigit, nec sinit ut herum alius colat: sed coriaceum flabellum tenens, cœnanti adstat hero, et rhetoras arcet; canitque oracula: inde senex intentam Sibyllis habet mentem: ille vero ubi eum videt studio jam stupidum, opus adgreditur. Nam familiares aperte falsis criminibus accusat: deinde flagris cædimur nos. Ipse vero Paphlago circumcursitat famulos, petit, turbat, munera captat, hæc dicens: *Videtis, ut Hylas propter me flagris cæditur? nisi me placaveritis, hodie moriemini.* Nos vero illi damus: sin aliter, conculcati a sene octuplum cacamus. Nunc itaque diligenter consideremus, ô bone, quamnam viam insistere, et ad quemnam nos convertere debeamus.

Nic. Optima fuerit, ô bone, via, quam dixi, illa, *fugiamus.*

Dem. Sed nihil clam Paphlagone fieri potest: nam ipsemet omnia inspectat. Habet enim crus alterum in Pylo, alterum in concione. Cruribus itaque ejus tanto intervallo divaricatis, culus reapse est in *Hiantia:* manus utraque in *Petilia:* mens vero in *Clepidum* tribu.

Nic. Mori itaque optimum erit nobis: sed vide ut moriamur quam maxime viriliter.

Dem Qui, quæso? qui possimus quam maxime viriliter?

μάζαν μεμαχότος ἐν Πύλῳ Λακωνικὴν,
πανουργότατά πως περιδραμὼν, ὑφαρπάσας,
αὐτὸς παρέθηκε τὴν ὑπ' ἐμοῦ μεμαγμένην.
ἡμᾶς δ' ἀπελαύνει, κοὐκ ἐᾷ τὸν δεσπότην
ἄλλον θεραπεύειν, ἀλλὰ βυρσίνην ἔχων,
δειπνοῦντος, ἑστὼς ἀποσοβεῖ τοὺς ῥήτορας.
ᾄδει δὲ χρησμούς· εἶθ' ὁ γέρων σιβυλλιᾷ.
ὁ δ' αὐτὸν ὡς ὁρᾷ μεμακκοακότα,
τέχνην πεποίηται. τοὺς γὰρ ἔνδον ἄντικρυς
ψευδῆ διαβάλλει· κᾆτα μαστιγούμεθα
ἡμεῖς· Παφλαγὼν δὲ περιθέων τοὺς οἰκέτας
αἰτεῖ, ταράττει, δωροδοκεῖ, λέγων ταδί·
  Ὁρᾶτε τὸν Ὕλαν δι' ἐμὲ μαστιγούμενον;
εἰ μή μ' ἀναπείσετ', ἀποθανεῖσθε τήμερον.---
ἡμεῖς δὲ δίδομεν· εἰ δὲ μὴ, πατούμενοι
ὑπὸ τοῦ γέροντος ὀκταπλάσιον χέζομεν.
νῦν οὖν ἀνύσαντες φροντίσωμεν, ὦ 'γαθὲ,
ποίαν ὁδὸν νῷν τρεπτέον, καὶ πρὸς τίνα.
Νι. κράτιστ' ἐκείνην, τὴν ΜΟΛΩΜΕΝ, ὦ 'γαθέ.
Δη. ἀλλ' οὐχ οἷόν τε τὸν Παφλαγόν' οὐδὲν λαθεῖν·
ἐφορᾷ γὰρ αὐτὸς πάντ'. ἔχει γὰρ τὸ σκέλος
τὸ μὲν ἐν Πύλῳ, τὸ δ' ἕτερον ἐν τῇ 'κκλησίᾳ.
τοσόνδε δ' αὐτοῦ βῆμα διαβεβηκότος,
ὁ πρωκτός ἐστιν αὐτόχρημ' ἐν Χάοσι·
τὼ χεῖρ' ἐν Αἰτωλοῖς· ὁ δὲ νοῦς ἐν Κλωπιδῶν.
Νι. κράτιστον οὖν νῷν ἀποθανεῖν. ἀλλὰ σκόπει,
ὅπως ἂν ἀποθάνοιμεν ἀνδρικώτατα.
Δη. πῶς δῆτα; πῶς γένοιτ' ἂν ἀνδρικώτατα;

Νι. βέλτιστον ἡμῖν αἷμα ταύρειον πιεῖν.
ὁ Θεμιστοκλέους γὰρ θάνατος αἱρετώτερος.
Δη. μὰ Δί', ἀλλ' ἄκρατον οἶνον 'Αγαθοῦ Δαίμονος.
ἴσως γὰρ ἂν χρηστόν τι βουλευσαίμεθα.
Νι. ἰδού γ' ἄκρατον. περὶ ποτοῦ γοῦν ἐστί σοι;
πῶς δ' ἂν μεθύων χρηστόν τι βουλεύσαιτ' ἀνήρ;
Δη. ἄληθες, οὗτος; κρουνοχυτρολήραιον εἶ.
οἶνον σὺ τολμᾷς εἰς ἐπίνοιαν λοιδορεῖν.
οἴνου γὰρ εὕροις ἄν τι πρακτικώτερον;
ὁρᾷς; ὅταν πίνωσιν ἄνθρωποι, τότε
πλουτοῦσι, διαπράττουσι, νικῶσιν δίκας,
εὐδαιμονοῦσιν, ὠφελοῦσι τοὺς φίλους.
ἀλλ' ἐξένεγκέ μοι ταχέως οἴνου χοᾶ,
τὸν νοῦν ἵν' ἄρδω, καὶ λέγω τι δεξιόν.
Νι. οἴμοι τί ποθ' ἡμᾶς ἐργάσει τῷ σῷ ποτῷ;
Δη. ἀγάθ'· ἀλλ' ἔνεγκ'· ἐγὼ δὲ κατακλινήσομαι.
ἢν γὰρ μεθυσθῶ, πάντα ταυτὶ καταπάσω
βουλευματίων, καὶ γνωμιδίων, καὶ νοϊδίων.
Νι. ὡς εὐτυχῶς, ὅτι οὐκ ἐλήφθην, ἔνδοθεν
κλέπτων τὸν οἶνον.
Δη. εἴπ' ἐμοὶ, Παφλαγὼν τί δρᾷ;
Νι. ἐπίπαστα λείξας δημιόπραθ' ὁ βάσκανος
ῥέγκει μεθύων ἐν ταῖσι βύρσαις ὕπτιος.
Δη. ἴθι νυν, ἄκρατον ἐγκάναξόν μοι πολύν.
Νι. σπονδὴν λαβὲ δὴ, καὶ σπεῖσον, 'Αγαθοῦ Δαίμονος·
ἕλχ', ἕλκε τὴν τοῦ Δαίμονος τοῦ Πραμνίου.
Δη. ὦ Δαῖμον 'Αγαθὲ, σὸν τὸ βούλευμ', οὐκ ἐμόν.
Νι. εἴπ', ἀντιβολῶ, τί ἐστι;

Nic. Optimum est nobis taurinum potare sanguinem: nam Themistoclis letum maxime expetendum est.

Dem. Non hercle sanguinem, sed merum Boni Geni. Forte enim utile quid excogitaverimus.

Nic. Ecce vero *merum!* Ergone de potu tibi agitur? qui vero utile quid excogitaverit homo temulentus?

Dem. Itane, ô stulte, ineptis, aqua te ingurgitans? audesne vinum calumniari, ut acuendæ menti minus idoneum? possisne vero quidpiam vino invenire efficacius? quum potant homines, tunc ditescunt, negotia peragunt, vincunt lites, beati fiunt, prosunt amicis. Sed effer mihi cito vini congium, mentem ut irrigem, et dicam lepidum quiddam.

Nic. Hei mihi! quid nobis facies cum tuo potu?

Dem. Bona. Sed affer: ego vero decumbam. Si enim inebriatus fuero, omnia ista conspergam consiliolis, sententiolis, et ratiunculis.

Nic. O factum bene, quod deprehensus non fui, quum vinum intus furarer!

Dem. Dic mihi, quid facit Paphlago?

Nic. Postquam liguriit publicatos cibos mola conspersos, improbus ille stertit ebrius, in coriis supinus jacens.

Dem. Agesis infunde mihi jam vinum largiter.

Nic. Cape jam libamen, et liba Bono Genio: trahe, trahe potionem Geni Pramnii.

Dem. O Bone Geni, tuum est hoc consilium, non meum.

Nic. Dic, obsecro, quid est?

Dem. Oracula cito Paphlagonis clam effer domo, dum dormit.

Nic. At hæc Geni consilia vereor ne *mali* esse deprehendam.

Dem. Agedum ipsemet mini admovebo congium, ut mentem irrigem, et dicam lepidum quiddam.

Nic. Quam valde Paphlago stertit et pedit! Proinde facile clam eo sacrum illud oraculum abstuli, quod ipse maxima custodiebat cura.

Dem. O solertissime, cedo illud, ut legam. Tu vero propere vinum infunde. Age videam quidnam hic insit. O vaticinia! da mihi poculum cito.

Nic. Eccum. Quid ait oraculum?

Dem. Aliud infunde.

Nic. Estne in vaticiniis istuc *Aliud infunde?*

Dem. O Bacis!

Nic. Quid rei est?

Dem. Da mihi poculum cito.

Nic. Sæpiuscule, opinor, Bacis usus est poculo.

Dem. O impure Paphlago, ergone ideo cavebas dudum, fordimans istud, quod de te editum est, oraculum?

Nic. Quidum?

Dem. Hic exstat, quo pacto ipse pereat.

Nic. Quonam vero?

Dem. Quonam? Oraculum planissime dicit, ut primo exsistat stuparum venditor, qui primus rempublicam tenebit.

Δη. τοὺς χρησμοὺς ταχὺ
κλέψας ἔνεγκε τοῦ Παφλαγόνος ἔνδοθεν,
ἕως καθεύδει.
Νι. ταῦτ' ἀτὰρ τοῦ δαίμονος
δέδοιχ' ὅπως μὴ τεύξομαι κακοδαίμονος.
Δη. φέρε νυν ἐγὼ 'μαυτῷ ϖροσαγάγω τὸν χοᾶ,
τὸν νοῦν ἵν' ἄρδω, καὶ λέγω τι δεξιόν.
Νι. ὡς μεγάλ' ὁ Παφλαγὼν ῥέγκεται καὶ πέρδεται,
ὥστ' ἔλαθον αὐτὸν, τὸν ἱερὸν χρησμὸν λαβὼν,
ὅνπερ μάλιστ' ἐφύλαττεν.
Δη. ὦ σοφώτατε,
φέρ' αὐτὸν, ἵν' ἀναγνῶ· σὺ δ' ἔγχεον ϖιεῖν
ἀνύσας τι. φέρ' ἴδω, τί ἄρ' ἔνεστιν αὐτόθι.
ὦ λόγια. δὸς σύ μοι τὸ ϖοτήριον ταχύ.
Νι. ἰδού· τί φησιν ὁ χρησμός;
Δη. ἑτέραν ἔγχεον.
Νι. ἐν τοῖς λογίοις ἔνεστιν ΕΤΕΡΑΝ ΕΓΧΕΟΝ;
Δη. ὦ Βάκι.
Νι. τί ἐστι;
Δη. δὸς τὸ ϖοτήριον ταχύ.
Νι. ϖολλῷ γ' ὁ Βάκις ἐχρῆτο τῷ ϖοτηρίῳ.
Δη. ὦ μιαρὲ Παφλαγὼν, ταῦτ' ἄρ' ἐφυλάττου πάλαι,
τὸν ϖερὶ σεαυτοῦ χρησμὸν ὀῤῥωδῶν;
Νι. τιή;
Δη. ἐνταῦθ' ἔνεστιν, αὐτὸς ὡς ἀπόλλυται.
Νι. καὶ ϖῶς;
Δη. ὅπως; ὁ χρησμὸς ἄντικρυς λέγει,
ὡς ϖρῶτα μὲν στυππειοπώλης γίγνεται,

ὃς πρῶτος ἕξει τῆς πόλεως τὰ πράγματα.
Νι. εἷς οὑτοσὶ πώλης. τί τοὐντεῦθεν; λέγε.
Δη. μετὰ τοῦτον αὖθις προβατοπώλης δεύτερος.
Νι. δύο τώδε πώλα. καὶ τί τοῦτον χρὴ παθεῖν;
Δη. κρατεῖν, ἕως ἂν ἕτερος ἀνὴρ βδελυρώτερος
αὐτοῦ γένηται· μετὰ δὲ ταῦτ' ἀπόλλυται.
ἐπιγίγνεται γὰρ βυρσοπώλης ὁ Παφλαγὼν,
ἅρπαξ, κεκράκτης, Κυκλοβόρου φωνὴν ἔχων.
Νι. τὸν προβατοπώλην ἦν ἄρ' ἀπολέσθαι χρεὼν
ὑπὸ βυρσοπώλου;
Δη. νὴ Δί'.
Νι. οἴμοι δείλαιος.
πόθεν οὖν ἂν ἔτι γένοιτο πώλης εἷς μόνος;
Δη. ἔτ' ἐστὶν εἷς, ὑπερφυᾶ τέχνην ἔχων.
Νι. εἴπ', ἀντιβολῶ, τίς ἐστιν;
Δη. εἴπω;
Νι. νὴ Δία.
Δη. ἀλλαντοπώλης ἔσθ' ὁ τοῦτον ἐξολῶν.
Νι. ἀλλαντοπώλης; ὦ Πόσειδον, τῆς τέχνης.
φέρε, ποῦ τὸν ἄνδρα τοῦτον ἐξευρήσομεν;
Δη. ζητῶμεν αὐτόν.
Νι. ἀλλ' ὁδὶ προσέρχεται,
ὥσπερ κατὰ θεῖον, εἰς ἀγοράν.
Δη. ὦ μακάριε
ἀλλαντοπῶλα, δεῦρο, δεῦρ', ὦ φίλτατε,
ἀνάβαινε σωτὴρ τῇ πόλει καὶ νῷν φανείς.
Αλ. τί ἐστι; τί με καλεῖτε;
Δη. δεῦρ' ἔλθ', ἵνα πύθῃ,

Nic. Unus jam iste est venditor. Quid posthæc? memora.

Dem. Post hunc rursus pecudum alius venditor.

Nic. Duo isti jam sunt venditores. Et quid huic accidere oportet?

Dem. Ut dominetur, usquedum alius homo sceleratior ipso exoriatur: postea perit. Succedit enim coriorum venditor Paphlago, rapax, clamosus, Cyclobori vocem habens.

Nic. Interimendus ergo erat* pecudum venditor a coriorum venditore?

Dem. Ita hercle.

Nic. Væ misero mihi! undenam gentium unus adhuc exsistet venditor?

Dem. Adhuc est unus mirificam artem habens.

Nic. Dic, obsecro, quis est?

Dem. Dicamne?

Nic. Sane hercle.

Dem. Isiciorum venditor est, qui hunc perdet.

Nic. Isiciorum venditor? Insignem vero artem, ô Neptune! age, ubi istum inveniemus virum?

Dem. Quæramus eum.

Nic. Sed eccum ultro accedit ad forum, non sine numine.

Dem. O beate isiciorum venditor, ades, ades, carissime, ascende, qui civitati et nobis servator huc prodiisti.

Is. Quid est? cur me vocatis?

Dem. Huc ades, ut audias, quam sis felix et valde fortunatus.

Nic. Agedum deme ipsi abacum, et Dei oraculum ipsum edoce, quomodo se habeat; ego autem ibo et speculabor quid rerum agat Paphlago.

Dem. Agesis tu supellectilem hanc primulum humi depone, deinde Tellurem adora et deos.

Is. En. Quid est?

Dem. O beate et opulente, ô qui nunc quidem nullus es, cras autem eris maximus! O Athenarum dux fortunatarum!

Is. Quamobrem, ô bone, non me sinis abluere istos ventriculos, isiciaque vendere, sed me ludibrio habes?

Dem. Quosnam, stulte, ventriculos? huc adspice. Nempe vides ordines horum populorum.

Is. Video.

Dem. Istorum omnium tu dux et princeps eris, et fori, et portuum, et concionis: Senatum calcabis: prætores defringes, nervo constringes, in carcerem conjicies: ipsus in Prytaneo scortaberis.

Is. Egone?

Dem. Tu quidem; et nondum omnia vides. Sed ascende etiam in hunc abacum, et specta insulas omnes circumcirca.

Is. Specto.

Dem. Quid vero? Emporia et naves onerarias?

Is. Equidem.

Dem. Qui ergo non sis valde fortunatus? Etiam oculum detorque in Cariam dexterum, alterum autem in Chalcedonem.

ὡς εὐτυχὴς εἶ, καὶ μεγαλῶς εὐδαιμονεῖς.
Νι. ἴθι δὴ, κάθελ' αὐτοῦ τοὐλεὸν, καὶ τοῦ θεοῦ
τὸν χρησμὸν αὐτὸν ἀναδίδαξον ὡς ἔχει·
ἐγὼ δ' ἰὼν προσκέψομαι τὸν Παφλαγόνα.
Δη. ἄγε δὴ σὺ κατάθου πρῶτα τὰ σκεύη χαμαί·
ἔπειτα τὴν γῆν πρόσκυσον, καὶ τοὺς θεούς.
Αλ. ἰδού· τί ἐστιν;
Δη. ὦ μακάρι', ὦ πλούσιε·
ὦ νῦν μὲν οὐδεὶς, αὔριον δ' ὑπέρμεγας·
ὦ τῶν 'Αθηνῶν ταγὲ τῶν εὐδαιμόνων.
Αλ. τί μ', ὦ 'γάθ', οὐ πλύνειν ἐᾷς τὰς κοιλίας,
πωλεῖν τε τοὺς ἀλλᾶντας, ἀλλὰ καταγελᾷς;
Δη. ὦ μῶρε, ποίας κοιλίας; δευρὶ βλέπε.
τὰς στίχας ὁρᾷς γε τῶνδε τῶν λαῶν.
Αλ. ὁρῶ.
Δη. τούτων ἁπάντων αὐτὸς ἀρχέλας ἔσει,
καὶ τῆς ἀγορᾶς, καὶ τῶν λιμένων, καὶ τῆς Πνυκός.
Βουλὴν πατήσεις, καὶ στρατηγοὺς κλαστάσεις,
δήσεις, φυλάξεις, ἐν Πρυτανείῳ λαικάσεις.
Αλ. ἐγώ;
Δη. σὺ μέντοι· κοὐδέπω γε πάνθ' ὁρᾷς.
ἀλλ' ἐπανάβηθι κἀπὶ τοὐλεὸν τοδὶ,
καὶ κάτιδε τὰς νήσους ἁπάσας ἐν κύκλῳ.
Αλ. καθορῶ.
Δη. τί δαί; τἀμπόρια, καὶ τὰς ὁλκάδας;
Αλ. ἔγωγε.
Δη. πῶς οὖν οὐ μεγάλως εὐδαιμονεῖς;
ἔτι νῦν τὸν ὀφθαλμὸν παράβαλλ' εἰς Καρίαν

τὸν δεξιὸν, τὸν δ' ἕτερον εἰς Χαλκηδόνα.
Αλ. εὐδαιμονήσω γ', εἰ διαστραφήσομαι ;
Δη. οὔκ· ἀλλὰ διὰ σοῦ ταῦτα πάντα πέρναται.
γίγνει γὰρ, ὡς ὁ χρησμὸς οὑτοσὶ λέγει,
ἀνὴρ μέγιστος.
Αλ. εἶπ' ἐμοὶ, καὶ πῶς ἐγὼ
ἀλλαντοπώλης ὢν, ἀνὴρ γενήσομαι ;
Δη. δι' αὐτὸ γάρτοι τοῦτο καὶ γίγνει μέγας,
ὁτιὴ πόνηρος, κἀξ ἀγορᾶς εἶ, καὶ θρασύς.
Αλ. οὐκ ἀξιῶ 'γὼ 'μαυτὸν ἰσχύσαι μέγα.
Δη. οἴμοι, τί ποτ' ἔσθ', ὅτι σαυτὸν οὐ φῂς ἄξιον ;
ξυνειδέναι τι μοι δοκεῖς σαυτῷ καλόν.
μῶν ἐκ καλῶν εἶ κἀγαθῶν ;
Αλ. μὰ τοὺς θεοὺς,
εἴμ' ἐκ πονηρῶν γ'.
Δη. ὦ μακάριε τῆς τύχης,
οἷον πέπονθας ἀγαθὸν εἰς τὰ πράγματα.
Αλ. ἀλλ', ὦ 'γαθ', οὐδὲ μουσικὴν ἐπίσταμαι,
πλὴν γραμμάτων, καὶ ταῦτα μέντοι κακὰ κακῶς.
Δη. τουτί σε μόνον ἔβλαψεν, ὅτι καὶ κακὰ κακῶς.
ἡ δημαγωγία γὰρ οὐ πρὸς μουσικοῦ
ἔτ' ἐστὶν ἀνδρὸς, οὐδὲ χρηστοῦ τοὺς τρόπους,
ἀλλ' εἰς ἀμαθῆ καὶ βδελυρόν. ἀλλὰ μὴ παρῇς
ἅ σοι διδόασ' ἐν τοῖς λογίοισιν οἱ θεοί.
Αλ. πῶς δῆτά φησιν ὁ χρησμός ;
Δη. εὖ, νὴ τοὺς θεοὺς,
καὶ ποικίλως πως, καὶ σοφῶς ᾐνιγμένος.
'Αλλ' ὁπόταν μάρψῃ βυρσαίετος ἀγκυλοχείλης

Is. Sicilicet fortunatus ero, si strabo fiam?

Dem. Immo hæc omnia per te veneunt. Fies enim, ut oraculum hoc prædicat, vir maximus.

Is. Dic mihi, quomodo ego, qui isiciarius sum, vir fiam?

Dem. Ob id ipsum enim fies magnus, quia malus es, et unus e foro, itemque audax.

Is. Indignum me esse deputo, qui potens adeo fiam.

Dem. Hei mihi! quid est quod te indignum autumas? videris mihi præclari quidpiam tibi conscire. Num ex bonis et probis es prognatus?

Is. Immo, per deos adjuro, sum ex malis.

Dem. O fortunate, quam magnum a natura habes adjumentum rerum gerendarum!

Is. Sed, ô bone, nec liberalem doctrinam adtigi, præterquam literas, nec eas quidem satis feliciter.

Dem. Hoc unicum tibi officit, quod vel male literas scis. Reipublicæ enim administratio non doctum amplius competit in hominem, nec bene moratum, sed in rudem et sceleratum: tu vero noli negligere, quæ tibi dant in vaticiniis dii.

Is. Quo modo itaque dicit oraculum?

Dem. Bene, ita me dii ament, varieque, et scita ambiguitate contextum est. *Sed quum maxillis prehenderet coriaria aquila*

unco rostro prædita draconem stupidum, potorem sanguinis, sane tunc Paphlagonum quidem muria alliata peribit: intestinorum autem venditoribus magnam deus largitur gloriam, nisi simaluerint isicia vendere.

Is. Quomodo ergo hæc ad me pertinent? edoce me.

Dem. Coriaria quidem aquila est Paphlago iste.

Is. Quid vero significat *unco rostro prædita?*

Dem. Istuc subindicat curvis eum manibus rapere et ferre.

Is. Sed draco quorsum spectat?

Dem. Planissimum hoc est. Draco enim est longum quiddam: isicium itidem longum: deinde sanguinis potor et isicium est et draco. Itaque draconem ait coriariam aquilam superare jam posse, si verbis se decipi non sinat.

Is. Hæc quidem vaticinia me vocant: sed miror qua ratione aptus sim procurandis populi negotiis.

Dem. Res est facillima. Ea, quæ nunc facis, face: turba, implica, ut intestina soles, ita res omnes; populum fac tuum semper, verbulis eum demulcens coquinariis. Cetera tibi sunt in mundo, quibus populum concilies tibi: vox dira, natura malus es, forensis es: habes omnia, quibus usus est ad rempublicam administrandam: oracula conveniunt, et ipsum Pythicum. Sed capiti coronam impone, et liba Coalemo, et vide, ut strenue obsistas homini isti.

Is. Et quis adjutor erit mihi? nam eum et divites metuunt, et plebs formidat paupercula.

γαμφηλῇσι δράκοντα κοάλεμον, αἱματοπώτην,
δὴ τότε Παφλαγόνων μὲν ἀπόλλυται ἡ σκοροδάλμη·
κοιλιοπώλῃσιν δὲ θεὸς μέγα κῦδος ὀπάζει,
αἴ κεν μὴ πωλεῖν ἀλλᾶντας μᾶλλον ἕλωνται.

Αλ. πῶς οὖν πρὸς ἐμὲ ταῦτ' ἐστίν; ἀναδίδασκέ με.

Δη. βυρσαίετος μὲν, ὁ Παφλαγὼν ἔσθ' οὑτοσί.

Αλ. τί δ' ἀγκυλοχείλης ἐστίν;

Δη. αὐτό που λέγει,
ὅτι ἀγκύλαις ταῖς χερσὶν ἁρπάζων φέρει.

Αλ. ὁ δράκων δὲ πρὸς τί;

Δη. τοῦτο περιφανέστατον.
ὁ δράκων γάρ ἐστι μακρὸν, ὅ τ' ἀλλᾶς αὖ μακρόν·
εἶθ' αἱματοπώτης ἐστὶν ὅ τ' ἀλλᾶς, χὠ δράκων.
τὸν οὖν δράκοντά φησι τὸν βυρσαίετον
ἤδη κρατήσειν, αἴκε μὴ θαλφθῇ λόγοις.

Αλ. τὰ μὲν λόγια καλεῖ με. θαυμάζω δ' ὅπως
τὸν δῆμον οἷός τ' εἴμ' ἐπιτροπεύειν ἐγώ.

Δη. φαυλότατον ἔργον· ταῦθ' ἅπερ ποιεῖς, ποίει·
τάραττε, καὶ χόρδευ' ὁμοῦ τὰ πράγματα
ἅπαντα, καὶ τὸν δῆμον αἰεὶ προσποιοῦ,
ὑπογλυκαίνων ῥηματίοις μαγειρικοῖς.
τὰ δ' ἄλλα σοι πρόσεστι δημαγωγικὰ,
φωνὴ μιαρὰ, γέγονας κακὸς, ἀγοραῖος εἶ·
ἔχεις ἅπαντα πρὸς πολιτείαν ἃ δεῖ·
χρησμοί τε συμβαίνουσι, καὶ τὸ Πυθικόν.
ἀλλὰ στεφανοῦ, καὶ σπένδε τῷ Κοαλέμῳ·
χὤπως ἀμυνεῖ τὸν ἄνδρα.

Αλ. καὶ τίς ξύμμαχος

γενήσεταί μοι; καὶ γὰρ οἵ τε πλούσιοι
δεδίασιν αὐτὸν, ὅ τε πένης βδύλλει λεώς.

Δη. ἀλλ' εἰσὶν Ἱππῆς ἄνδρες ἀγαθοὶ χίλιοι,
μισοῦντες αὐτὸν, οἳ βοηθήσουσί σοι,
καὶ τῶν πολιτῶν οἱ καλοί τε κἀγαθοὶ,
καὶ τῶν θεατῶν ὅστις ἐστὶ δεξιὸς,
κἀγὼ μετ' αὐτῶν, χὠ θεὸς ξυλλήψεται.
καὶ μὴ δέδιθ'. οὐ γάρ ἐστιν ἐξῃκασμένος.
ὑπὸ τοῦ δέους γὰρ αὐτὸν οὐδεὶς ἤθελε
τῶν σκευοποιῶν εἰκάσαι. πάντως γε μὴν
γνωσθήσεται. τὸ γὰρ θέατρον δεξιόν.

Νι. οἴμοι κακοδαίμων, ὁ Παφλαγὼν ἐξέρχεται.

Κλ. οὔ τοι, μὰ τοὺς δώδεκα θεοὺς, χαιρήσετον,
ὁτιὴ 'πὶ τῷ δήμῳ ξυνόμνυτον πάλαι.
τουτὶ τί δρᾷ τὸ Χαλκιδικὸν ποτήριον;
οὐκ ἔστιν ὅπως οὐ Χαλκιδέας ἀφίστατον.
ἀπολεῖσθον, ἀποθανεῖσθον, ὦ μιαρωτάτω.

Δη. οὗτος, τί φεύγεις; οὐ μενεῖς, ὦ γεννάδα
ἀλλαντοπῶλα; μὴ προδῷς τὰ πράγματα.
ἄνδρες Ἱππῆς, παραγένεσθε· νῦν ὁ καιρός. ὦ Σίμων,
ὦ Παναίτι', οὐκ ἐλᾶτε πρὸς τὸ δεξιὸν κέρας;
ἄνδρες ἐγγύς· ἀλλ' ἀμύνου, κἀπαναστρέφου πάλιν.
ὁ κονιορτὸς δῆλος αὐτῶν, ὡς ὁμοῦ προσκειμένων.
ἀλλ' ἀμύνου, καὶ δίωκε, καὶ τροπὴν αὐτοῦ ποιοῦ.

Χο. παῖε, παῖε τὸν πανοῦργον, καὶ ταραξιππόστρατον,
καὶ τελώνην, καὶ φάραγγα, καὶ Χάρυβδιν ἁρπαγῆς,
καὶ πανοῦργον, καὶ πανοῦργον. πολλάκις γὰρ αὔτ' ἐρῶ.
καὶ γὰρ οὗτος ἦν πανοῦργος πολλάκις τῆς ἡμέρας.

Dem. At sunt Equites mille, viri boni qui oderunt eum, et opem ferent tibi, et civium quotquot boni sunt et probi, et ex spectatoribus quisquis est cordatus, et ego cum ipsis, eritque adjutor deus. Et cave timeas: ipsius enim non videbis vultum; nam personam effingere, quæ eum referret, nullus præ metu voluit artifex. Attamen plane cognoscetur: nam spectatores sciti sunt.

Nic. Væ misero mihi! Paphlago egreditur.

Cleo. Næ haud impune, ita me amabunt Consentes dii, feretis, quod in rempublicam conjurastis dudum. Istuc Chalcidicum poculum quid vult sibi? non potest fieri, quin Chalcidenses ad defectionem sollicitetis. Peribitis, moriemini, sceleratissimorum par.

Dem. Eho tu, quid fugis? non manebis, ô egregie isiciarie? ne prodas negotium. Viri Equites, adeste, tempus est. O Simo, ô Panæti, nonne agetis equos ad dextrum cornu? Prope adsunt viri: sed resiste tu quoque, et revertere rursus: apparet pulvis quem excitant, unde cognoscas eos propius imminere. Sed defende, pelle, et in fugam eum verte.

Chor. Cæde, cæde veteratorem, et perturbatorem equestrium turmarum, et publicanum, et abyssum malitiæ, et gurgitem rapinarum, et veteratorem, et veteratorem: identidem enim hoc dicam; namque veratorie ille plus semel singulis diebus agit.

Sed verbera, pelle, perturba, age, rue, et exsecrare eum, uti nos facimus, eique instans clama. Cave autem ne effugiat: quippe novit vias, per quas Eucrates fugit ad furfures.

Cleo. O senes Heliastæ, cognati trioboli, quos ego pasco, æqua et iniqua clamitans, succurrite: nam ab hominibus conjuratis verberor.

Chor. Merito sane tuo, quippe qui communia bona, prius quam sorte distribuantur, devoras, e t pertrectas premisque reos, tanquam ficus, spectans ecquis eorum sit crudus, aut maturus, aut nondum maturus: et observas, siquis civium simplex est instar agni, opulentus, a negotiis remotus, et fugitans litium: tum si quem videas otiosum et oscitantem, huc evocatum ex Chersoneso medium prehendis, collum implicas nexu brachii, humerumque retorques, sicque afflictum præcidere soles.

Cleo. Vos una in me insurgitis: at, ô viri, propter vos vapulo, quia sententiam dicturus eram in Senatu, ut æquum sit in urbe exstare monumentum vestræ fortitudinis.

Chor. Quam gloriosus, quam subactus est! Viden' quomodo nobis tanquam senibus subrepit, et nos deludit. Sed si hac ratione vincit, eadem ferietur: si vero huc declinaverit, in crus impinget.

Cleo. O cives, ô popule, quales mihi beluæ ventrem percutiunt!

Chor. Etiam clamitas, qui semper urbem vastas?

Is. At ego te isto meo clamore primum fugabo.

Chor, At si quidem eum clamore viceris, triumphale canticum tibi accinetur: sin impudentia ipsum superaveris, palma nostra est.

Cleo. Hunc hominem defero, aioque eum extulisse triremibus Peloponnesiorum juscula.

ἀλλὰ παῖε, καὶ δίωκε, καὶ τάραττε, καὶ κύκα,
καὶ βδελύττου, καὶ γὰρ ἡμεῖς, κἀπικείμενος βόα·
εὐλαβοῦ δὲ, μὴ 'κφύγῃ σε· καὶ γὰρ οἶδε τὰς ὁδοὺς,
ἅσπερ Εὐκράτης ἔφευγεν εὐθὺ τῶν κυρηβίων.

Κλ. ὦ γέροντες Ἡλιασταὶ, φράτορες τριωβόλου,
οὓς ἐγὼ βόσκω, κεκραγὼς καὶ δίκαια κἄδικα,
παραβοηθεῖθ', ὡς ὑπ' ἀνδρῶν τύπτομαι ξυνωμοτῶν.

Χο. ἐν δίκῃ γ'· ἐπεὶ τὰ κοινὰ, πρὶν λαχεῖν, κατεσθίεις,
κἀποσυκάζεις πιέζων τοὺς ὑπευθύνους, σκοπῶν,
ὅστις αὐτῶν ὠμός ἐστιν, ἢ πέπων, ἢ μὴ πέπων,
καὶ σκοπεῖς γε, τῶν πολιτῶν ὅστις ἐστὶν ἀμνοκῶν,
πλούσιος, καὶ μὴ πόνηρος, καὶ τρέμων τὰ πράγματα·
κἤν τιν' αὐτῶν γνῷς ἀπράγμον' ὄντα καὶ κεχηνότα,
καταγαγὼν ἐκ Χεῤῥονήσου, διαλαβὼν ἠγκύρισας,
εἶτ', ἀποστρέψας τὸν ὦμον, αὐτὸν ἐνεκολήβασας.

Κλ. ξυνεπίκεισθ' ὑμεῖς· ἐγὼ δ', ὦ 'νδρες, δι' ὑμᾶς τύπτομαι,
ὅτι λέγειν γνώμην ἔμελλον, ὡς δίκαιον ἐν πόλει
ἑστάναι μνημεῖον ὑμῶν ἐστιν ἀνδρίας χάριν.

Χο. ὡς δ' ἀλαζὼν, ὡς δὲ μάσθλης· εἶδες, οἷ ὑπέρχεται
ὡσπερεὶ γέροντας ἡμᾶς, κἀκκοβαλικεύεται.
ἀλλ' ἐὰν ταύτῃ γε νικᾷ, ταυτηῒ πεπλήξεται·
ἢν δ' ὑπεκκλίνῃ γε δευρὶ, πρὸς σκέλος κυρηβάσει.

Κλ. ὦ πόλις καὶ δῆμ', ὑφ' οἵων θηρίων γαστρίζομαι.

Χο. καὶ κέκραγας, ὥσπερ αἰεὶ τὴν πόλιν καταστρέφεις;

Αλ. ἀλλ' ἐγώ σε τῇ βοῇ ταύτῃ γε πρῶτον τρέψομαι.

Χο. ἀλλ' ἐὰν μέντοι γε νικᾷς τῇ βοῇ, τήνελλος εἶ·
ἢν δ' ἀναιδείᾳ παρέλθῃς, ἡμέτερος ὁ πυραμοῦς.

Κλ. τουτονὶ τὸν ἄνδρ' ἐγὼ δείκνυμι, καὶ φήμ' ἐξάγειν

ταῖσι Πελοποννησίων τριήρεσι ζωμεύματα.
Αλ. ναὶ μὰ Δία, κἄγωγε τοῦτον, ὅτι κενῇ τῇ κοιλίᾳ
ἐσδραμὼν ἐς τὸ Πρυτανεῖον, εἶτα πάλιν ἐκθεῖ πλέᾳ.
Δη. νὴ Δί', ἐξαγαγών γε τἀπόρρηθ', ἅμ' ἄρτον καὶ κρέας,
καὶ τέμαχος, οὗ Περικλέης οὐκ ἠξιώθη πώποτε.
Κλ. ἀποθανεῖσθον αὐτίκα μάλα.
Αλ. τριπλάσιον κεκράξομαί σου.
Κλ. καταβοήσομαι βοῶν σε.
Αλ. κατακεκράξομαί σε κράζων.
Κλ. διαβαλῶ σ', ἐὰν στρατηγῇς.
Αλ. κυνοκοπήσω σου τὸ νῶτον.
Κλ. περιελῶ σ' ἀλαζονείας.
Αλ. ὑποτεμοῦμαι τὰς ὁδούς σου.
Κλ. βλέψον εἴς μ' ἀσκαρδάμυκτος.
Αλ. ἐν ἀγορᾷ κἀγὼ τέθραμμαι.
Κλ. διαφορήσω σ', εἴ τι γρύξεις.
Αλ. κοπροφορήσω σ', εἰ λαλήσεις.
Κλ. ὁμολογῶ κλέπτειν· σὺ δ' οὐχί.
Αλ. νὴ τὸν Ἑρμῆν τὸν Ἀγοραῖον,
κἀπιορκῶ γε βλεπόντων.
Κλ. ἀλλότρια τοίνυν σοφίζει,
καί σε φαίνω τοῖς Πρυτάνεσιν,
ἀδεκατεύτους τῶν θεῶν ἱε-
ρὰς ἔχοντα κοιλίας.
Χο. ὦ μιαρὲ, καὶ βδελυρὲ,
καὶ κεκράκτα, τοῦ σοῦ θράσους
πᾶσα μὲν γῆ πλέα
πᾶσα δ' ἐκκλησία,

Is. At ego hunc, ita me Jupiter amet, quia ventre vacuo currit in Prytaneum, post revertitur inde currens pleno.

Dem. Quin etiam, ita me Jupiter amet, effert inde res vetitas, panem et carnem, et piscium frusta, quæ nec Pericli obtigerunt unquam.

Cleo. Moriemini jamjam.

Is. Triplo plus vociferabor.

Cleo. Clamando superabo te.

Is. Vociferando superabo te.

Cleo. Calumniabor te, ubi prætor eris.

Is. Concidam tibi tergum.

Cleo. Circumcidam tibi tuas arrogantias.

Is. Molitiones tuas præcidam.

Cleo. Adspice me oculis non conniventibus.

Is. In foro ego etiam educatus fui.

Cleo. Differam te, si quid mutis.

Is. Stercore te oblinam, si loqueris.

Cleo. Ego fateor me esse furem : tu vero negas.

Is. Quin, ita me Mercurius Forensis amet, etiam pejero, si me furantem viderint.

Cleo. Alienas igitur artes æmularis: et te deferam apud magistratus, quod non decimatos diis sacros possides ventriculos.

Chor. O impure et flagitiose et clamose, audacia tua omnem terram implevit, omnemque concionem et telonia, et tabularia, et tribunalia. O qui omnia, ut cœnum, confundis, et

universam urbem nostram perturbasti, qui Athenas nostras obtudisti clamitans, et qui e specula publica vectigalia, ut piscatores e scopulis thynnos, observas!

Cleo. Novi unde res ista consuitur dudum.

Is. Si tu non nosti rationem suendi coria, nec ego rationem farciendi intestina: qui dolose incidens corium infelicis bovis, vendebas agricolis astute, ut videretur crassum, et prius quam unum diem id gestaverint, duobus palmis majus erat.

Dem. Edepol eadem fraude usus est mecum, ita ut valde irrisui fuerim popularibus meis et amicis: nondum enim Pergasis eram, quum jam natarem in calceis.

Chor. Annon ergo inde a principio exseruisti impudentiam, quæ unicum præsidium est rhetorum? qua tu fretus mulges peregrinorum opulentiores, ipse facile inter eos princeps: Hippodami vero filius liquitur lacrimis. Sed enim exortus est homo alius multo te impurior, id quod lætor, qui te dejiciet e loco, et, ut ex his satis apparet, te superabit versutia et audacia et præstigiis. Sed, ô qui ibi nutritus es, unde prodeunt viri, qui quidem sunt, nunc ostende vanum esse illud verbum, quod jubet *modeste educari*.

καὶ τέλη, καὶ γϱάφαι,
καὶ δικαστήϱι', ὦ
βοϱϐοϱοτάϱαξι, καὶ
τὴν πόλιν ἅπασαν ἡ-
μῶν ἀνατετυϱϐακὼς,
ὅστις ἡμῶν τὰς 'Αθήνας ἐκκεκώφηκας βοῶν,
κἀπὸ τῶν πετϱῶν ἄνωθεν τοὺς φόϱους θυννοσκοπῶν.
Κλ. οἶδ' ἐγὼ τὸ πϱᾶγμα τοῦθ', ὅθεν πάλαι καττύεται.
Αλ. εἰ δὲ μὴ σύ γ' οἶσθα κάττυμ', οὐδ' ἐγὼ χοϱδεύματα,
ὅστις ὑποτέμνων ἐπώλεις δέϱμα μοχθηϱοῦ βοὸς
τοῖς ἀγϱοίκοισιν πανούϱγως, ὥστε φαίνεσθαι παχὺ,
καὶ πϱὶν ἡμέϱαν φοϱῆσαι, μεῖζον ἦν δυοῖν δοχμαῖν.
Δη. κἀμὲ, νὴ Δία, τοῦτ' ἔδϱασε ταυτὸν, ὥστε κατάγελων
πάμπολυν τοῖς δημόταις καὶ τοῖς φίλοις παϱασχέθειν.
πϱὶν γὰϱ εἶναι Πεϱγασῆσιν, ἔνεον ἐν ταῖς ἐμϐάσιν.
Χο. ἆϱα δῆτ' οὐκ ἀπ' ἀϱ-
χῆς ἐδήλους ἀναί-
δειαν, ἥπεϱ μόνη
πϱοστατεῖ τῶν ῥητόϱων,
ᾗ σὺ πιστεύων ἀμέλγεις τῶν ξένων τοὺς καϱπίμους,
πϱῶτος ὤν; ὁ δ' Ἱπποδάμου λείϐεται θεώμενος.
ἀλλ' ἐφάνη γὰϱ ἀνὴϱ ἕτεϱος πολὺ
σοῦ μιαϱώτεϱος, ὥστ' ἐμὲ χαίϱειν,
ὅς σε παύσει, καὶ πάϱεισι, δῆλός ἐστιν αὐτόθεν,
πανουϱγίᾳ τε, καὶ θϱάσει,
καὶ κοϐαλικεύμασιν.
ἀλλ', ὦ τϱαφεὶς, ὅθεν πάϱεισιν ἄνδϱες, οἵπεϱ εἰσὶ,
νῦν δεῖξον, ὡς οὐδὲν λέγει τὸ ΣΩΦΡΟΝΩΣ ΤΡΑ-
ΦΗΝΑΙ.

Αλ. καὶ μὴν ἀκούσαθ' οἷός ἐστιν οὑτοσὶ πολίτης.
Κλ. οὐκ αὖ μ' ἐάσεις;
Αλ. μὰ Δί', ἐπεὶ κἀγὼ πονηρός εἰμι.
ἀλλ' αὐτὸ, περὶ τοῦ πρότερος εἰπεῖν, πρῶτα διαμαχοῦμαι.
Χο. ἐὰν δὲ μὴ ταύτῃ γ' ὑπείκῃ, λέγ', ὅτι κἀκ πονηρῶν.
Κλ. οὐκ αὖ μ' ἐάσεις;
Αλ. οὐ μὰ Δία.
Κλ. ναὶ μὰ Δία.
Αλ. μὰ τὸν Ποσειδῶ.
Κλ. οἴμοι διαῤῥαγήσομαι.
Αλ. καὶ μήν σ' ἐγὼ οὐ παρήσω.
Χο. πάρες, πάρες, πρὸς τῶν θεῶν, αὐτῷ διαῤῥαγῆναι.
Κλ. τῷ καὶ πεποιθὼς ἀξιοῖς λέγειν ἐναντίον ἐμοῦ;
Αλ. ὁτιὴ λέγειν οἷός τε κἀγὼ, καὶ καρυκοποιεῖν.
Κλ. ἰδοὺ λέγειν. καλῶς γ' ἂν οὖν τι πρᾶγμα προσπεσόν σοι
ὠμοσπάρακτον παραλαβὼν, κεταχειρίσαιο χρηστῶς.
ἀλλ' οἶσθ' ὅ μοι πεπονθέναι δοκεῖς; ὅπερ τὸ πλῆθος.
εἴ που δικίδιον εἶπας εὖ κατὰ ξένου μετοίκου,
τὴν νύκτα θρυλλῶν, καὶ λαλῶν ἐν ταῖς ὁδοῖς σεαυτῷ,
ὕδωρ τε πίνων, κἀπιδεικνὺς, τοὺς φίλους τ' ἀνιῶν,
ᾤου δυνατὸς εἶναι λέγειν. ὦ μῶρε τῆς ἀνοίας.
Αλ. τί δαὶ σὺ πίνων τὴν πόλιν πεποίηκας, ὥστε νυνὶ
ὑπὸ σοῦ μονωτάτου κατεγλωττισμένην σιωπᾶν;
Κλ. ἐμοὶ γὰρ ἀντέθηκας ἀνθρώπων τιν'; ὅστις εὐθὺς
θυννεῖα θερμὰ καταφαγὼν, κᾆτ' ἐπιπιὼν ἄκρατον
οἴνου χοᾶ, κασαλβάσω τοὺς ἐν Πύλῳ στρατηγούς.
Αλ. ἐγὼ δέ γ' ἤνυστρον βοὸς καὶ κοιλίαν ὑείαν
καταβροχθίσας, κᾆτ' ἐκπιὼν τὸν ζωμὸν, ἀναπόνιπτος,

Is. Atqui audite, qualis iste sit civis.

Cleo. Nonne me sines verba facere?

Is. Haud sane hercle, quia et ego malus sum. Sed de hoc ipso primum decertabo tecum, quis debeat prior verba facere.

Chor. Quod si huic argumento non cesserit, adde etiam, quia sis malis prognatus.

Cleo. Non mihi concedes?

Is. Non hercle.

Cleo. Immo hercle.

Is. Non: ita me Neptunus amet.

Cleo. Hei mihi! disrumpar.

Is. At ego te non sinam.

Chor. Sine, sine, per deos obsecro, eum disrumpi.

Cleo. Qua fiducia fretus dignum te censes qui mihi contradicas?

Is. Quia dicendi peritus et ego sum atque condiendi.

Cleo. Ecce vero *dicendi!* Pulchre tu sane, negotium aliquod tibi oblatum suscipiens, in frusta discerperes, tractaresque, ut par est. Sed scinne, quid ego tibi evenisse putem? quod plerisque solet. Si forte unam liticulam bene defendisti contra inquilinum advenam quempiam, nocte tota susurrans, et tecum in viis loquens, aquam potans, et speciminis gratia recitans, amicisque molestiam exhibens, propterea te peritum esse dicendi putas, ô fatue.

Is. At tu quo usus potu effecisti, ut civitas nunc tua solius loquacitate obstupuerit muta?

Cleo. Mihine vero opposueris hominum quemquam? qui simul ac thynni frusta calida devoravero, et post ebibero meracioris vini congium, vexabo omnes in Pylo duces.

Is. Ego vero bovis omasum et ventrem suillum si deglutivero, deinde jusculum superimbibero illotus, guttur præcidam rhetoribus, et Niciam commotum reddam.

Chor. Cetera quidem, quæ dixti, placent mihi: unum autem improbo, quod solus jusculum exsorbebis.

Cleo. Sed non turbabis Milesios, devoratis lupis.

Is. At bovillis costis devoratis metalla redimam.

Cleo. Ego vero in Senatum irruens, vi omnia infima summis paria faciam.

Is. Ego vero podicem tuum pro intestino agitabo.

Cleo. Ego vero podice impulsum te extrudam cernuum.

Chor. At, per Neptunum, trahes me quoque, si quidem hunc traxeris.

Cleo. Ut ego te in nervo constringam!

Is. Timiditatis reum te agam.

Cleo. Corium tuum sellis obducetur.

Is. Excoriabo te, et faciam ex te saccum furtorum.

Cleo. Distenderis humi paxillis adfixus.

Is. Minutalia ex te faciam.

Cleo. Palpebras tuas evellam.

Is. Ingluviem tuam exscindam.

Dem. Atque hercle immisso ei in os paxillo, coquorum more, deinde linguam ejus extrahentes, spectabimus probe, ipso hiante, an ei culus strumas habeat.

Chor. Erant ergo igne alia quædam calidiora, et in urbe verbis impudentibus alia impudentiora: et hæc res non est adeo contemnenda. Sed insta et versa, nihil fac modicum:

λαρυγγιῶ τοὺς ῥήτορας, καὶ Νικίαν ταράξω.
Χο. τὰ μὲν ἄλλα μ' ἤρεσας λέγων· ἓν δ' οὐ προσίεταί με
τῶν πραγμάτων, ὁτιὴ μόνος τὸν ζωμὸν ἐκροφήσεις.
Κλ. ἀλλ' οὐ, λάβρακας καταφαγὼν, Μιλησίους κλονήσεις.
Αλ. ἀλλὰ σχελίδας ἐδηδοκὼς, ὠνήσομαι μέταλλα.
Κλ. ἐγὼ δ' ἐπεισπηδῶν γε τὴν Βουλὴν βίᾳ κυκήσω.
Αλ. ἐγὼ δὲ κινήσω γε σοι τὸν πρωκτὸν ἀντὶ φύσκης.
Κλ. ἐγὼ δέ γ' ἐξελῶ σε τῆς πυγῆς θύραζε κύβδα.
Χο. νὴ τὸν Ποσειδῶ, κἀμέ γ' ἄρ', ἤνπερ γε τοῦτον ἕλκῃς.
Κλ. οἷόν σε δήσω τῷ ξύλῳ.
Αλ. διώξομαί σε δειλίας.
Κλ. ἡ βύρσα σου θρανεύσεται.
Αλ. δερῶ σε θύλακον κλοπῆς.
Κλ. διαπατταλευθήσει χαμαί.
Αλ. περικόμματ' ἐκ σοῦ σκευάσω.
Κλ. τὰς βλεφαρίδας σου περιτιλῶ.
Αλ. τὸν πρηγορεῶνά σου 'κτεμῶ.
Δη. καὶ νὴ Δί' ἐμβαλόντες αὐ-
τῷ πάτταλον μαγειρικῶς
εἰς τὸ στόμ', εἶτά γ' ἔνδοθεν
τὴν γλῶτταν ἐξείραντες αὐ-
τοῦ, σκεψόμεσθ' εὖ κἀνδρικῶς
κεχηνότος
τὸν πρωκτὸν, εἰ χαλαζᾷ.
Χο. ἦ ἄρα πυρός γ' ἕτερα θερμότερα·
καὶ λόγων ἐν πόλει
τῶν ἀναιδῶν ἀναιδέστεροι·
καὶ τὸ πρᾶγμ' οὐκ ἄρ' ἦν φαῦλον ὧδ'.

ἀλλ' ἔπιθι καὶ στρόβει,
μηδὲν ὀλίγον ποίει.
νῦν γὰρ ἔχεται μέσος·
ὡς ἐὰν νυνὶ μαλάξῃς αὐτὸν ἐν τῇ προσβολῇ,
δειλὸν εὑρήσεις. ἐγὼ γὰρ τοὺς τρόπους ἐπίσταμαι.
Αλ. ἀλλ' ὅμως οὗτος τοιοῦτος ὢν ἅπαντα τὸν βίον,
κᾆτ' ἀνὴρ ἔδοξεν εἶναι, τἀλλότριον ἀμῶν θέρος.
νῦν δὲ τοὺς στάχυς ἐκείνους, οὓς ἐκεῖθεν ἤγαγεν,
ἐν ξύλῳ δήσας ἀφαύει, κἀποδόσθαι βούλεται.
Κλ. οὐ δέδοιχ' ὑμᾶς, ἕως ἂν ζῇ τὸ βουλευτήριον,
καὶ τὸ τοῦ δήμου πρόσωπον μακκοᾷ καθήμενον.
Χο. ὡς δὲ πρὸς πᾶν ἀναιδεύεται,
κοὐ μεθίστησι τοῦ χρώματος
τοῦ παρεστηκότος.
Κλ. εἴ σε μὴ μισῶ, γενοίμην ἓν Κρατίνου κώδιον,
καὶ διδασκοίμην προσᾴδειν Μορσίμου τραγῳδίαν.
Χο. ὦ περὶ πάντ', ἐπὶ πᾶσί τε πράγμασι,
δωροδόκοισιν ἐπ' ἄνθεσιν ἵζων,
εἴθε φαύλως, ὥσπερ εὗρες, ἐκβάλοις τὴν ἔνθεσιν.
ᾄσαιμι γὰρ τότ' ἂν μόνον·
Πῖνε, πῖν' ἐπὶ συμφοραῖς.---
τὸν Ἰουλίου τ' ἂν οἴομαι, γέροντα πυῤῥοπίπην,
ἡσθέντ' ἰηπαιωνίσαι, καὶ Βακχέβακχον ᾆσαι.
Κλ. οὔ τοι μ' ὑπερβαλεῖσθ' ἀναιδείᾳ, μὰ τὸν Ποσειδῶ·
ἢ μή ποϜ' ἈϜοραίȣ Διὸς σπλάϜχνοισι παραϜενοίμην.
Αλ. ἔγωγε, νὴ τοὺς κονδύλους, οὓς πολλὰ δὴ 'πὶ πολλοῖς
ἠνεσχόμην ἐκ παιδίων, μαχαιρίδων τε πληγὰς,
ὑπερβαλεῖσθαί σ' οἴομαι τούτοισιν, ἢ μάτην γ' ἂν

nunc enim medius tenetur. Nam ubi primo congressu molliorem eum feceris, timidum reperies; ego enim novi ejus mores.

Is. Attamen iste, qui talis fuerat per omnem vitam, visus est vir fortis esse, quum falcem in alienam immisisset messem: et nunc spicas illas, quas inde adduxit, in nervo constrictas arefacit, et vult vendere.

Cleo. Non metuo vos, quamdiu Senatus vivit, et Populi persona sedet stupida.

Chor. Vah! ut impudens est ad omnia, nec mutat colorem confidentiæ indicem!

Cleo. Nisi te odi, fiam una de pellibus Cratini, et docear accinere Morsimi tragœdiam.

Chor. O qui circa omnia et in omnibus munera captans sessitas, ut apis in floribus, utinam facile, ut invenisti, ita ejicias bucceam! tunc demum cantarem, *Bibe, bibe secundis rebus.* Arbitror etiam Juli filium, sen em illum puerorum sectatorem præ lætitia Pæanem et Bacchebacchum cantaturum.

Cleo. Ita me Bacchus amet, ut impudentia me non superabitis, aut nunquam Jovis Forensis intersim sacris.

Is. Ita me pugni juvent, quos sæpe et multis de causis perpessus sum inde a puero, et plagæ cultellis mihi inflictæ, ut spero me superaturum te in hac re: aut frustra offis nutritus, quibus manus absterguntur, in hanc molem excreverim.

Cleo. *Offis*, ô scelestissime, ut canis, nutritus fuisti? quomodo ergo qui canis cibum esitas, cum cynocephalo pugnabis?

Is. Quin edepol aliæ sunt fraudes, quas puer feci. Nam decipiebam coquos, coram sic dicens: *Spectate pueri, annon videtis? ver novum adest, hirundo venit.* Tum illi spectabant: ego vero interea carnis aliquid furabar.

Chor. O astutissimum corpus, quam solerter providebas! quasi urticas esitans, ante adventum hirundinum surripiebas.

Is. Id quidem plerumque clam eos faciebam: at si quis eorum animadvertisset, abscondens carnem inter femina, per deos furtum abjurabam. Proinde dixit rhetor, qui me id facientem viderat: *Fieri non potest, quin iste puer olim rempublicam administret.*

Chor. Bene sane conjectavit: atque satis apparet, unde documentum ceperit: quod nimirum furto facto pejerabas, et culus tuus carnem tenebat.

Cleo. Audaciam tuam, immo, ut puto, amborum compescam. Nam erumpam vehemens, magnoque incumbam impetu, terram simul et maria perturbans temere.

Is. Ego vero, isiciis contractis, committens me ipsum fluctibus secundis, multum plorare te jubebo.

Dem. Et ego, si quid fatiscat, sentinam observabo.

Cleo. Non tu, ita me Ceres amet, Atheniensium multa talenta impune furatus fueris.

Chor. Specta, et pedem veli nonnihil laxa: nam Cæcias iste jam calumnias spirat.

Cleo. Te vero certo scio ex Potidæa habere decem talenta.

Is. Quid ergo? vin' accepto uno istorum talentûm tacere?

Chor. Lubens acciperet homo. Sed tu extremos funes laxa.

ἀπομαγδαλίας σιτούμενος τοσοῦτος ἐκτραφείην.
Κλ. ἀπομαγδαλίας, ὥσπερ κύων, ὦ παμπόνηρε; πῶς οὖν
κυνὸς βορὰν σιτούμενος μάχει σὺ κυνοκεφάλῳ;
Αλ. καὶ, νὴ Δί', ἄλλα γ' ἐστί μου κόβαλα παιδὸς ὄντος.
ἐξηπάτων γὰρ τοὺς μαγείρους, ἐπιλέγων τοιαυτί·
Σκέψασθε, παῖδες· οὐχ ὁρᾶθ'; ὥρα νέα, χελιδών.---
οἱ δ' ἔβλεπον, κἀγὼ 'ν τοσούτῳ τῶν κρεῶν ἔκλεπτον.
Χο. ὦ δεξιώτατον κρέας, ὡς σοφῶς γε προὐνοήσω·
ὥσπερ ἀκαλήφας ἐσθίων, πρὸ χελιδόνων ἔκλεπτες.
Αλ. καὶ ταῦτα δρῶν ἐλάνθανόν γ'· εἰ δ' οὖν ἴδοι τις αὐτῶν,
ἀποκρυπτόμενος εἰς τὰς κοχώνας, τοὺς θεοὺς ἀπώμνυν·
ὥστ' εἶπ' ἀνὴρ τῶν ῥητόρων ἰδών με τοῦτο δρῶντα·
Οὐκ ἔσθ' ὅπως ὁ παῖς ὅδ' οὐ τὸν δῆμον ἐπιτροπεύσει.---
Χο. εὖ γε ξυνέβαλεν αὔτ'· ἀτὰρ δῆλόν γ', ἀφ' οὗ ξυνέγνω·
ὁτιὴ 'πιώρκεις θ' ἡρπακὼς, καὶ κρέας ὁ πρωκτὸς εἶχεν.
Κλ. ἐγώ σε παύσω τοῦ θράσους· οἶμαι δὲ μᾶλλον ἄμφω.
ἔξειμι γάρ σοι λαμπρὸς ἤδη, καὶ μέγας καθιεὶς,
ὁμοῦ ταράττων τήν τε γῆν, καὶ τὴν θάλατταν εἰκῆ.
Αλ. ἐγὼ δὲ συστείλας γε τοὺς ἀλλᾶντας, εἶτ' ἀφήσω
κατὰ κῦμ' ἐμαυτὸν οὔριον, κλάειν σε μακρὰ κελεύων.
Δη. κἄγωγ', ἐάν τι παραχαλᾷ, τὴν ἀντλίαν φυλάξω.
Κλ. οὔ τοι, μὰ τὴν Δήμητρα, καταπροίξει, τάλαντα πολλὰ
κλέψας Ἀθηναίων.
Χο. ἄθρει, καὶ τοῦ ποδὸς παρίει·
ὡς οὗτος ἤδη Καικίας καὶ συκοφαντίας πνεῖ.
Κλ. σὲ δ' ἐκ Ποτιδαίας ἔχοντ' εὖ οἶδα δέκα τάλαντα.
Αλ. τί δῆτα; βούλει τῶν ταλάντων ἓν λαβὼν σιωπᾶν;
Χο. ὡνὴρ ἂν ἡδέως λάβοι. τοὺς δὴ θρίους παρίει.

Αλ. τὸ πνεῦμ' ἔλαττον γίγνεται.
Κλ. φεύξει γραφὰς ἑκατονταλάντους τέτταρας.
Αλ. σὺ δ' ἀστρατείας γ' εἴκοσιν,
κλοπῆς δὲ πλεῖν ἢ χιλίας.
Κλ. ἐκ τῶν ἀλιτηρίων σε φη-
μὶ γεγονέναι τῶν τῆς θεοῦ.
Αλ. τὸν πάππον εἶναί φημί σου
τῶν δορυφόρων---
Κλ. ποίων; φράσον.
Αλ. τῶν Βυρσίνης, τῆς Ἱππίου,
Κλ. κόβαλος εἶ.
Αλ. πανοῦργος εἶ.
Χο. παῖ' ἀνδρικῶς.
Κλ. ἰοὺ, ἰού.
τύπτουσί μ' οἱ ξυνωμόται.
Χο. παῖ' αὐτὸν ἀνδρικώτατα, καὶ
γάστριζε τοῖσιν ἐντέροις
καὶ τοῖς κόλοις·
χὤπως κολᾷ τὸν ἄνδρα.
ὦ γεννικώτατον κρέας, ψυχήν τ' ἄριστε πάντων,
καὶ τῇ πόλει σωτὴρ φανεὶς, ἡμῖν τε τοῖς πολίταις,
ὡς εὖ τὸν ἄνδρα ποικίλως θ' ὑπῆλθες ἐν λόγοισι.
πῶς ἄν σ' ἐπαινέσαιμεν οὕτως, ὥσπερ ἡδόμεσθα;
Κλ. ταυτὶ, μὰ τὴν Δήμητρά, μ' οὐκ ἐλάνθανε
τεκταινόμενα τὰ πράγματ'· ἀλλ' ἠπιστάμην
γομφούμενά γε τὰ πάντα καὶ κολλώμενα.
Χο. οἴμοι, σὺ δ' οὐδὲν ἐξ ἁμαξουργοῦ λέγεις;
Αλ. οὔκουν μ', ἐν Ἄργει οἷα πράττει, λανθάνει.

Is. Ventus remittit.

Cleo. Lites quatuor tibi intendam centenorum talentûm.

Is. Tibi autem ego viginti desertæ militiæ, peculatus vero plus quam mille.

Cleo. Aio te ex illis ortum esse, qui piaculum in Deam admisere.

Is. Avum tuum aio unum fuisse ex satellitibus—

Cleo. Quibusnam? memora.

Is. Byrsinæ, matris Hippiæ.

Cleo. Impostor es.

Is. Veterator es.

Chor. Verbera ipsum valide.

Cleo. Iu! Iu! verberibus me cædunt conjurati.

Chor. Verbera ipsum validissime; tunde ejus ventrem tuis istis intestinis et colis, et vide ut castiges hominem. O vastissimum corpus, animique fortissimi, qui servator apparuisti reipublicæ, nobisque civibus, quam probe et versute supplantatum oratione vicisti! utinam te laudare possimus, ita ut gestimus!

Cleo. Haud clam me erat, ita me Ceres amet, ista omnia strui: sed sciebam ita compingi et conglutinari.

Chor. Hei mihi! Tu vero nihil ex carpentaria fabrica dicis?

Is. Haud clam me est quid rerum gerat Argis. Simulat

quidem se nobis Argivos conciliare: at privatim illic Lacedæmonios convenit. Atque hæc novi quamobrem conflentur: quippe propter captivos cuduntur.

Chor. Bene sane; tu contra cude, quum ille conglutinat.

Is. Atque illinc etiam homines quidam eadem struunt. Neque tu, si vel argentum et aurum dederis, vel etiam amicos ad me supplicatum miseris, me adduces, ut ego hæc Atheniensibus non indicem.

Cleo. Equidem illico in Senatum ibo, et vestras conjurationes deferam, et coitiones nocturnas contra rempublicam, et ut conspiretis cum Persarum Rege, et ista, quæ apud Bœotos coagulastis negotia.

Is. Quanti ergo venit apud Bœotos caseus?

Cleo. Ego te, ita me juvet Hercules, distendam.

Chor. Agedum tu, quo sis animo et qua mente præditus, nunc ostende, si quidem olim occultavisti carnem inter femina, ut ipse fateris. Nam celeriter currendum tibi erit in senatum: iste enim eo irruens nos omnes calumniabitur, et clamorem tollet.

Is. Jam ibo; sed primumdum ventriculos cultrosque hosce hic statim deponam.

Chor. Cape modo hunc adipem, et eo collum tibi inunge, ut elabi possis e calumniis.

Is. Recte autumas et ex usu palæstræ.

Chor. Tum etiam allia hæc sume et degluti.

πρόφασιν μὲν Ἀργείους φίλους ἡμῖν ποιεῖ·
ἰδίᾳ δ' ἐκεῖ Λακεδαιμονίοις ξυγγίγνεται.
καὶ ταῦτ' ἐφ' οἷσιν ἐστὶ συμφυσώμενα,
ἐγῷδ'· ἐπὶ γὰρ τοῖς δεδεμένοις χαλκεύεται.
Χο. εὖγ', εὖγε, χάλκευ' ἀντὶ τῶν κολλωμένων.
Αλ. καὶ ξυγκροτοῦσιν ἄνδρες αὔτ' ἐκεῖθεν αὖ.
καὶ ταῦτά μ', οὔτ' ἀργύριον οὔτε χρυσίον
διδοὺς, ἀναπείσεις, οὔτε προσπέμπων φίλους,
ὅπως ἐγὼ ταῦτ' οὐκ Ἀθηναίοις φράσω.
Κλ. ἐγὼ μὲν οὖν αὐτίκα μάλ' εἰς Βουλὴν ἰὼν,
ὑμῶν ἁπάντων τὰς ξυνωμοσίας ἐρῶ,
καὶ τὰς ξυνόδους τὰς νυκτερινὰς ἐπὶ τῇ πόλει,
καὶ πάνθ', ἃ Μήδοις καὶ Βασιλεῖ ξυνώμνυτε,
καὶ τὰκ' Βοιωτῶν ταῦτα συντυρούμενα.
Αλ. πῶς οὖν ὁ τυρὸς ἐν Βοιωτοῖς ὤνιος;
Κλ. ἐγώ σε, νὴ τὸν Ἡρακλέα, παραστορῶ.
Χο. ἄγε δὴ, σὺ τίνα νοῦν, ἢ τίνα ψυχὴν ἔχεις;
νυνὶ δὲ δείξεις, εἴπερ ἀπεκρύψω τότε
ἐς τὰς κοχώνας τὸ κρέας, ὡς αὐτὸς λέγεις.
θεύσει γὰρ ᾄξας ἐς τὸ βουλευτήριον,
ὥσθ' οὗτος ἐμπεσὼν ἐκεῖσε διαβαλεῖ
ἡμᾶς ἅπαντας, καὶ κραγὸν κεκράξεται.
Αλ. ἀλλ' εἶμι· πρῶτον δ', ὡς ἔχω, τὰς κοιλίας
καὶ τὰς μαχαίρας ἐνθαδὶ καταθήσομαι.
Χο. ἔχε νυν, ἄλειψον τὸν τράχηλον τουτωΐ,
ἵν' ἐξολισθαίνειν δύνῃ τὰς διαβολάς.
Αλ. ἀλλ' εὖ λέγεις καὶ παιδοτριβικῶς ταυταγί.
Χο. ἔχε νυν, ἐπέγκαψον λαβὼν ταδί.

Αλ. τί δαί;
Χο. ἵν' ἄμεινον, ὦ 'τὰν, ἐσκοροδισμένος μάχῃ.
καὶ σπεῦδε ταχέως.
Αλ. ταῦτα δρῶ.
Χο. μέμνησό νυν
δάκνειν, καταβάλλειν, τοὺς λόφους κατεσθίειν,
χὤπως τὰ κάλλαι' ἀποφαγὼν ἥξεις πάλιν.
ἀλλ' ἴθι χαίρων, καὶ πράξειας
κατὰ νοῦν τὸν ἐμὸν, καί σε φυλάττοι
Ζεὺς 'Αγοραῖος· καὶ νικήσας
αὖθις ἐκεῖθεν πάλιν ὡς ἡμᾶς
ἔλθοις στεφάνοις κατάπαστος.
ὑμεῖς δ' ἡμῶν προσέχετε τὸν νοῦν
τοῖς ἀναπαίστοις, ὦ παντοίας
ἤδη Μούσης
πειραθέντες καθ' ἑαυτούς.

Εἰ μέν τις ἀνὴρ τῶν ἀρχαίων κωμῳδοδιδάσκαλος ἡμᾶς
ἠνάγκαζεν ἔπη λέξοντάς γ' ἐς τὸ θέατρον παραβῆναι,
οὐκ ἂν φαύλως ἔτυχεν τούτου· νῦν δ' ἄξιος ἔσθ' ὁ ποιητὴς,
ὅτι τοὺς αὐτοὺς ἡμῖν μισεῖ, τολμᾷ τε λέγειν τὰ δίκαια,
καὶ γενναίως πρὸς τὸν Τυφῶ χωρεῖ, καὶ τὴν ἐριώλην.
ἃ δὲ θαυμάζειν ὑμῶν φησὶν πολλοὺς αὐτῷ προσιόντας,
καὶ βασανίζειν, ὡς οὐχὶ πάλαι χορὸν αἰτοίη καθ' ἑαυτὸν,
ἡμᾶς ὑμῖν ἐκέλευσε φράσαι περὶ τούτου. φησὶ γὰρ ὡ'νὴρ
οὐχ ὑπ' ἀνοίας τοῦτο πεπονθὼς διατρίβειν, ἀλλὰ νομίζων
κωμῳδοδιδασκαλίαν εἶναι χαλεπώτατον ἔργον ἁπάντων.
πολλῶν γὰρ δὴ πειρασάντων αὐτὴν, ὀλίγοις χαρίσασθαι.
ὑμᾶς τε πάλαι διαγιγνώσκων ἐπετείους τὴν φύσιν ὄντας,

Is. Quid ita?

Chor. Ut fortius, ô amice, pugnes pastus allio; et festina ocius.

Is. Hoc ago.

Chor. Memento jam ut mordeas, prosternas, et cristas rodas, et ut palearibus devoratis huc redeas. Sed abi lætus, et rem ex animi mei sententia gere; et te custodiat Jupiter Forensis, victorque inde rursus venias, sertis conspersus. Vos autem anapæstis nostris animum advertite, qui omnigenam doctrinam experti estis.

Si veterum quispiam Comicorum nos adigere voluisset, ut carmina ejus recitaturi in theatrum prodiremus, haud sane facile id a nobis impetrasset: nunc autem dignus est poëta hicce, cujus in gratiam hoc faciamus, quia eosdem nobiscum odit, et quod justum censet, non veretur dicere, fortique animo it obvius turbini et circio. Quod autem vestrûm multi ad ipsum accedentes mirentur, ut ait, et rogitent, cur non dudum chorum sibimet ipse poposcerit, ejus rei causam nos jussit verbis edisserere. Ait autem se non dementia adductum, ut cunctaretur, verum quod existimaret artem comicam rem esse omnium difficillimam; nam quum multi jam eam tentarint, paucis eam sui copiam fecisse: præterea quod vestrum ingenium dudum cognosceret, in horas mutabile, veteresque poëtas,

simul ac consenescunt, a vobis deseri. Primo quidem non ignorans, quid evenisset Magneti, quum jam canesceret, qui licet multas victorias a choris adversariorum reportarit, omnigenas voces mittens, psaltrias introducens, aves, Lydos, psenas, et batrachio colore faciem oblinens, non perduravit tamen : sed mala in ætate, non enim in juventute, demum ejectus est, senior factus, quod sales eum deseruerant. Deinde Cratini recordatus, qui quondam multa laude fluens, per planos campos impetu ferebatur, et radicibus evulsas vehebat quercus et platanos, suosque funditus adversarios : quin et canere tunc in convivio nihil licebat, præterquam ista Cratini, *Doro ficubus pedes ornata*, et *Fabri ingeniosorum hymnorum* ; adeo ille florebat. Sed nunc quum videatis illum delirare, non miseremini, postquam labant clavi, nec superat chorda, harmoniis fatiscentibus : at senex obambulat despectui habitus, coronamque aridam gerens, ut Connas, siti perit, quem decebat ob victorias illas priores bibere in Prytaneo, et non tanquam delirantem contemni, verum spectare bene unctum, ad ipsum Bacchi signum sedentem. Crates item quas non iras vestras et vexationes pertulit? qui vos modico sumtu pastos dimittebat, ore delicatissimo perquam urbanas sententias pinsens : iste tamen solus duravit, aliquando cadens, aliquando non. Hæc metuens hicce semper cessavit, dicere etiam solitus, *oportere remigem fieri, priusquam aliquis clavum teneat, deinde proræ custodem et speculatorem ventorum, tum demum gubernare sibi navem.* Horum

καὶ τὸς προτέρους τῶν ποιητῶν ἅμα τῷ γήρᾳ προδιδόντας.
τὸτο μὲν εἰδὼς ἅπαθε Μάγνης ἅμα ταῖς πολιαῖς κατιέσαις,
ὃς πλεῖστα χορῶν τῶν ἀντιπάλων νίκης ἔστησε τρόπαια·
πάσας δ' ὑμῖν φωνὰς ἱεὶς, καὶ ψάλλων, καὶ πτερυγίζων,
καὶ λυδίζων, καὶ ψηνίζων, καὶ βαπτόμενος βατραχείοις,
οὐκ ἐξήρκεσεν· ἀλλὰ τελευτῶν, ἐπὶ γήρως, οὐ γὰρ ἐφ' ἥβης,
ἐξεβλήθη πρεσβύτης ὢν, ὅτι τοῦ σκώπτειν ἀπελείφθη.
εἶτα Κρατίνου μεμνημένος, ὃς πολλῷ ῥεύσας ποτ' ἐπαίνῳ
διὰ τῶν ἀφελῶν πεδίων ἔῤῥει, καὶ τῆς στάσεως παρασύρων
ἐφόρει τὰς δρῦς, καὶ τὰς πλατάνους, καὶ τοὺς ἐχθροὺς, προθελύμνους·
[ΔΙΛΕ,
ᾆσαι δ' οὐκ ἦν ἐν ξυμποσίῳ, πλὴν ΔΩΡΟΙ ΣΥΚΟΠΕ-
καὶ ΤΕΚΤΟΝΕΣ ΕΥΠΑΛΑΜΩΝ ΥΜΝΩΝ· οὕτως ἤνθησεν ἐκεῖνος.
νυνὶ δ' ὑμεῖς αὐτὸν ὁρῶντες παραληροῦντ' οὐκ ἐλεεῖτε,
ἐκπιπτουσῶν τῶν ἠλέκτρων, καὶ τοῦ τόνου οὐκ ἔτ' ἐνόντος,
τῶν θ' ἁρμονιῶν διαχασκουσῶν· ἀλλὰ γέρων ὢν περιέῤῥει,
ὥσπερ Κόννας, στέφανον μὲν ἔχων αὖον, δίψει δ' ἀπολωλὼς,
ὃν χρῆν διὰ τὰς προτέρας νίκας πίνειν ἐν τῷ Πρυτανείῳ,
καὶ μὴ ληρεῖν, ἀλλὰ θεᾶσθαι λιπαρὸν παρὰ τῷ Διονύσῳ.
οἵας δὲ Κράτης ὀργὰς ὑμῶν ἠνέσχετο καὶ στυφελισμούς·
ὃς ἀπὸ σμικρᾶς δαπάνης ὑμᾶς ἀριστίζων ἀπέπεμπεν,
ἀπὸ κραμβοτάτου στόματος μάττων ἀστειοτάτας ἐπινοίας·
χ' οὗτος μέντοι μόνος ἀντήρκει, τοτὲ μὲν πίπτων, τοτὲ δ' οὐχί.
ταῦτ' ὀῤῥωδῶν διέτριβεν ἀεὶ, καὶ πρὸς τούτοισιν ἔφασκεν,
ἐρέτην χρῆναι πρῶτα γενέσθαι, πρὶν πηδαλίοις ἐπιχείρειν,
κᾆτ' ἐντεῦθεν πρωρατεῦσαι, καὶ τοὺς ἀνέμους διαθρῆσαι,
κᾆτα κυβερνᾷν αὐτὸν ἑαυτῷ. τούτων γοῦν οὕνεκα πάντων,

ὅτι σωφρονικὸς, κοὐκ ἀνοήτως ἐσπηδήσας ἐφλυάρει,
αἴρεσθ' αὐτῷ πολὺ τὸ ῥόθιον, παραπέμψατ' ἐφ' ἕνδεκα κώπαις
θόρυβον χρηστὸν ληναΐτην,
ἵν' ὁ ποιητὴς ἀπίῃ χαίρων,
κατὰ νοῦν πράξας,
φαιδρὸς λάμποντι προσώπῳ.

Ημ. Ἵππι' ἄναξ, Πόσειδον, ᾧ
χαλκοκρότων ἵππων κτύπος
καὶ χρεμετισμὸς ἁνδάνει,
καὶ κυανέμβολοι θοαὶ
μισθοφόροι τριήρεις,
μερακίων θ' ἅμιλλα λαμ-
πρυνομένων ἐν ἅρμασι,
καὶ βαρυδαιμονούντων·
δεῦρ' ἔλθ' ἐς χορὸν, ὦ χρυσοτρίαιν', ὦ
δελφίνων μεδέων, Σουνιάρατε,
ὦ Γεραίστιε παῖ Κρόνου,
Φορμίωνί τε φίλτατ', ἐκ
τῶν ἄλλων τε θεῶν Ἀθη-
ναίοις πρὸς τὸ παρεστώς.

Χο. Εὐλογῆσαι βουλόμεσθα τοὺς πατέρας ἡμῶν, ὅτι
ἄνδρες ἦσαν τῆσδε τῆς γῆς ἄξιοι, καὶ τοῦ πέπλου,
οἵτινες πεζαῖς μάχαισιν, ἔν τε ναυφράκτῳ στρατῷ
πανταχοῦ νικῶντες αἰεὶ, τήνδ' ἐκόσμησαν πόλιν·
κοὐδεὶς οὐδεπώποτ' αὐτῶν τοὺς ἐναντίους ἰδὼν,
ἠρίθμησεν· ἀλλ' ὁ θυμὸς εὐθὺς ἦν ἀμυνίας·
εἰ δέ που πέσοιεν ἐς τὸν ὦμον ἐν μάχῃ τινὶ,
ταῦτ' ἀπεψήσαντ' ἂν, εἶτ' ἠρνοῦντο μὴ πεπτωκέναι,

igitur omnium gratia, quia modestus est, nec temere ingressus nugas agit, plausum ipsi excitate multum, et eum undenis remis prosequimini fausta acclamatione Lenæa, ut poëta lætus abeat, re ex sententia gesta, hilari fronte nitens.

Sem. Equestris Neptune, cui æripedum equorum strepitus et hinnitus placet, nec non veloces, cærulea rostra habentes, mercenariæ triremes, gloriantiumque curruum agitatione juvenum certamina, quos perdit equorum cura: huc ades in chorum ô tridente aureo conspicue, ô delphinorum rex, qui in Sunio adoraris et in Geræsto, nate Saturno, Phormioni amice, Atheniensibusque præ ceteris diis in præsenti.

Chor. Laudare volumus majores nostros, qui viros se præstabant dignos hoc solo, et ut eorum facta in peplo pingerentur, qui terrestribus et navalibus præliis ubique semper victores, huic urbi decus conciliarunt: neque quisquam eorum unquam, hostibus conspectis, eorum numerum curavit; sed animo erant ad pugnandum parato. Quod si forte caderent in humerum in prælio aliquo, pulverem abstergebant, et deinde negabant se lapsos esse; quin denuo luctabantur. Nec eorum, qui antea ducebant exercitus, ullus victum sibi publice præ-

beri petebat compellans Cleænetum. At nunc nisi prærogativam sedis obtineant et cibum publicum, negant se pugnaturos. Nos vero volumus pro aris et focis gratiis et fortiter pugnare: insuperque nihil petimus, nisi hoc unicum, ut, si quando pax fiat et a bello sit otium, ne nobis invideatis comam alentibus et cutem nitide curantibus.

Sem. O præses urbis Pallas, ô quæ sanctissimam omnium, belloque et poëtis, opibusque excellentem regis terram, huc ades et adduc tecum illam in exercitibus et præliis nostram adjutricem Victoriam, choro nostro amicam, quæ nobiscum hostibus adversatur. Hic igitur nunc appareas: oportet enim viris istis quovis pacto tribuere te victoriam nunc etiam, si unquam alias.

Chor. Quorum conscii sumus de equis, ea volumus prædicare: digni autem sunt, quibus bene dicatur. Multa enim bella socia opera gesserunt nobiscum, irruptionibusque et præliis interfuere. Sed quæ in terra fecerunt, ea non adeo miramur, ut quum in hippagines insiluerunt, fortium virorum more, et coëmerunt pocula militaria, itemque allia et cepas; deinde

ἀλλὰ διεπάλαιον αὖθις. καὶ στρατηγὸς οὐδ' ἂν εἷς
τῶν πρὸ τοῦ σίτησιν ᾔτησ' ἐρόμενος Κλεαίνετον·
νῦν δ' ἐὰν μὴ προεδρίαν φέρωσι καὶ τὰ σιτία,
οὐ μαχεῖσθαί φασιν. ἡμεῖς δ' ἀξιοῦμεν τῇ πόλει
προῖκα γενναίως ἀμύνειν, καὶ θεοῖς ἐγχωρίοις.
καὶ πρὸς, οὐκ αἰτοῦμεν οὐδὲν, πλὴν τοσουτονὶ μόνον·
ἤν ποτ' εἰρήνη γένηται, καὶ πόνων παυσώμεθα,
μὴ φθονεῖθ' ἡμῖν κομῶσι, μηδ' ἀπεστλεγγισμένοις.

Ημ. Ὦ πολιοῦχε Παλλὰς, ὦ
τῆς ἱερωτάτης ἁπα-
σῶν πολέμῳ τε, καὶ ποιη-
ταῖς, δυνάμει θ' ὑπερφερού-
σης μεδέουσα χώρας,
δεῦρ' ἀφίκου, λαβοῦσα τὴν
ἐν στρατιαῖς τε καὶ μάχαις
ἡμετέραν ξυνεργὸν
Νίκην, ἣ χορικῶν ἐστιν ἑταίρα,
τοῖς τ' ἐχθροῖσι μεθ' ἡμῶν στασιάζει.
νῦν οὖν δεῦρο φάνηθι· δεῖ
γὰρ τοῖς ἀνδράσι τοῖσδε πά-
σῃ τέχνῃ πορίσαι σε νί-
κην, εἴπερ ποτὲ, καὶ νῦν.

Χο. Ἃ ξύνισμεν τοῖσιν ἵπποις, βουλόμεσθ' ἐπαινέσαι.
ἄξιοι δ' εἰσ' εὐλογεῖσθαι· πολλὰ γὰρ δὴ πράγματα
ξυνδιήνεγκαν μεθ' ἡμῶν, ἐσβολάς τε καὶ μάχας.
ἀλλὰ τἀν τῇ γῇ μὲν αὐτῶν οὐκ ἄγαν θαυμάζομεν,
ὡς ὅτ' εἰς τὰς ἱππαγωγοὺς εἰσεπήδων ἀνδρικῶς,
πριάμενοι κώθωνας, οἱ δὲ καὶ σκόροδα, καὶ κρόμμυα·

εἶτα τὰς κώπας λαβόντες, ὥσπερ ἡμεῖς οἱ βροτοὶ,
ἐμβαλόντες ἀνεβρύαξαν· Ἱππαπαὶ, τίς ἐμβαλεῖ;
Ληπτέον μᾶλλον. Τί δρῶμεν; Οὐκ ἐλᾷς ὦ σαμφόρα;--
ἐξεπήδων τ' εἰς Κόρινθον· εἶτά γ' οἱ νεώτεροι
ταῖς ὁπλαῖς ὤρυττον εὐνὰς, καὶ μετῄσαν στρώματα·
ἤσθιον δὲ τοὺς παγούρους ἀντὶ ποίας Μηδικῆς,
εἴ τις ἐξέρποι θύραζε, κἀκ βυθοῦ θηρώμενοι·
ὥστ' ἔφη Θέωρος εἰπεῖν καρκίνον Κορίνθιον·
Δεινά γ', ὦ Πόσειδον, εἰ μηδ' ἐν βυθῷ δυνήσομαι,
μήτε γῇ, μήτ' ἐν θαλάττῃ, διαφυγεῖν τοὺς ἱππέας.

ΧΟΡΟΣ, ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ, ΚΛΕΩΝ, ΔΗΜΟΣ.

Χο. Ὦ φίλτατ' ἀνδρῶν, καὶ νεανικώτατε,
ὅσην ἀπὼν παρέσχες ἡμῖν φροντίδα·
καὶ νῦν, ἐπειδὴ σῶς ἐλήλυθας πάλιν,
ἄγγειλον ἡμῖν, πῶς τὸ πρᾶγμ' ἠγωνίσω.
Αλ. τί δ' ἄλλο γ', εἰ μὴ νικόβουλος ἐγενόμην;
Χο. νῦν ἄρ' ἄξιόν γε πᾶσιν ἐστὶν ἐπολολύξαι.
ὦ καλὰ λέγων, πολὺ δ' ἄμεινον ἔτι τῶν λόγων
εἰργασμέν', εἴθ' ἐπέλ-
θοις ἅπαντά μοι σαφῶς·
ὡς ἐγώ μοι δοκῶ
κἂν μακρὰν ὁδὸν διελθεῖν, ὥστ' ἀκοῦσαι.
πρὸς τάδ', ὦ βέλτιστε, θαῤῥήσας λέγ', ὡς ἅ-
παντες ἡδόμεσθά σοι.
Αλ. καὶ μὴν ἀκοῦσαί γ' ἄξιον τῶν πραγμάτων.
εὐθὺς γὰρ αὐτοῦ κατόπιν ἐνθένδ' ἱέμην·
ὁ δ' ἄρ' ἔνδον ἐλασίβροντ' ἀναῤῥηγνὺς ἔπη,

sumtis remis, uti nos homines, incumbentes vociferabantur: *Hippapæ! quis incumbet remis? Magis capessendum opus. Quid facimus? Nonne ages remum, ô Samphora?* Exsilieruntque in Corinthum: deinde juniores fodiebant ungulis cubilia, et stragula quæsitum ibant, edebant autem cancros pro herba Medica, si quis proreperet foras; quin et in profundo eos venabantur. Proinde Theorus dixit sic locutum esse cancrum Corinthium: *Indignum est, o Neptune, si nec in profundo quidem potero, nec in terra, nec in mari effugere Equites.*

CHORUS, ISICIARIUS, CLEO, DEMUS.

Chor. O carissime hominum et strenuissime, quantam mihi absens exhibuisti curam! Nunc itaque postquam salvus rediisti, narra nobis quomodo rem gesseris.

Is. Quid aliud, quam victoriam in Senatu me adeptum fuisse?

Chor. Nunc ergo par est, ut omnes faustum clamorem tollant. O qui præclara dicis, multo autem præclarioribus factis dicta superas, utinam mihi recenseas omnia perspicue! nam ego mihi videor vel longam viam confecturus, ut auscultem. Proinde, vir optime, dic audacter: nam omnes gratulamur tibi.

Is. Equidem operæ pretium est audire res istas. Nam statim a tergo hinc eum sequutus sum: at ille intus tonantem rumpens vocem, Equites increpuit, monstra et portenta lo-

quens, confragosis verbis incessens, et conjuratos memorans. Quæ quum omnia tanquam vero simillima Senatus audivisset, mendaciis ejus tam facile oppletus est, quam atriplex nascitur, et acerbe intuebatur, frontemque corrugabat. Atque ego, quum jam cognossem eum illius verba admittere, et fallaciis decipier, *Agite* inquam, *Dii præsides ignobilitatis et fraudum et stultitiæ et hominum vafrorum atque scurrilium, tuque, ô forum, in quo puer eruditus sum; nunc mihi audaciam, nunc mihi linguam expeditam date et vocem impudentem.* Hæc meditanti mihi a dextra pepedit cinædus quidam, et ego adoravi; deinde podice impetens discussi cancellos, et magno oris hiatu exclamavi: *Viri Senatores, famam bonam adportans, bona renuntiare vobis primum volo: ex quo enim bellum hoc ingruit, nunquam vidi apuas viliores.* Horum autem vultus statim sereni facti sunt: deinde coronam mihi decreverunt ob faustum nuntium. Et ego indicavi eis rem secretam, compendi verba multa faciens, ut apuas emant multas uno obolo, trullas omnes colligerent, quæ apud opifices prostant: illi vero plauserunt, et me ore hiante spectarunt. At ille animadvertens, Paphlago inquam, non ignarus cujusmodi verbis maxime capiatur Senatus, sententiam dixit: *O viri, jam censeo, quia res lætæ renuntiatæ sunt, ut ob*

τερατευόμενος ἤρειδε κατὰ τῶν ἱππέων,
κρημνοὺς ἐρείπων, καὶ ξυνωμότας λέγων.
πιθανώταθ' ἡ Βουλὴ δ' ἅπασ' ἀκροωμένη,
ἐγένεθ' ὑπ' αὐτοῦ ψευδατραφάξυος πλέα,
κᾆβλεψε νάπυ, καὶ τὰ μέτωπ' ἀνέσπασε.
κᾆγωγ', ὅτε δὴ 'γνων ἐνδεχομένην τοὺς λόγους,
καὶ τοῖσι φενακισμοῖσιν ἐξαπατωμένην,
Ἄγε δὴ, Σκίταλοι, καὶ Φένακες, ἦν δ' ἐγὼ,
Βερέσχεθοί τε, καὶ Κόβαλοι, καὶ Μόθων,
ἀγορά τ', ἐν ᾗ παῖς ὢν ἐπαιδεύθην ἐγὼ,
νῦν μοι θράσος καὶ γλῶτταν εὔπορον δότε,
φωνήν τ' ἀναιδῆ.---ταῦτα φροντίζοντί μοι
ἐκ δεξιᾶς ἀπέπαρδε καταπύγων ἀνήρ.
κἀγὼ προσέκυσα· κᾆτα τῷ πρωκτῷ θένων
τὴν κιγκλίδ' ἐξήραξα, κἀναχανὼν μέγα
ἀνέκραγον· Ὦ Βουλὴ, λόγους ἀγαθοὺς φέρων,
εὐαγγελίσασθαι πρῶτον ὑμῖν βούλομαι·
ἐξ οὗ γὰρ ἡμῖν οὑ πόλεμος κατεῤῥάγη,
οὐπώποτ' ἀφύας εἶδον ἀξιωτέρας.---
τῶν δ' εὐθέως τὰ πρόσωπα διεγαλήνισεν·
εἶτ' ἐστεφάνουν μ' εὐαγγέλια· κἀγὼ 'φρασα
αὐτοῖς ἀπόῤῥητον, ποιησάμενος ταχὺ,
ἵνα τὰς ἀφύας ὤνοιντο πολλὰς τοῦ 'βολοῦ,
τῶν δημιουργῶν ξυλλαβεῖν τὰ τρυβλία.
οἱ δ' ἀνεκρότησαν, καὶ πρὸς ἔμ' ἐκεχήνεσαν.
ὁ δ' ὑπονοήσας, ὁ Παφλαγὼν, εἰδὼς ἄρα
οἷς ἥδεθ' ἡ Βουλὴ μάλιστα ῥήμασι,
γνώμην ἔλεξεν· Ἄνδρες, ἤδη μοι δοκεῖ,

ἐπὶ συμφοραῖς ἀγαθαῖσιν εἰσηγγελμέναις,
εὐαγγέλια θύειν ἑκατὸν βοῦς τῇ θεῷ.---
ἐπένευσεν εἰς ἐκεῖνον ἡ Βουλὴ πάλιν.
κᾆγωγ', ὅτε δὴ ᾽γνων τοῖς βολίτοις ἡττημένος,
διηκοσίῃσι βουσὶν ὑπερηκόντισα·
τῇ δ' Ἀγροτέρᾳ κατὰ χιλίων παρῄνεσα
εὐχὴν ποιήσασθαι χιμάρων, ἐσαύριον
αἱ τριχίδες εἰ γενοίαθ' ἑκατὸν τοῦ 'βολοῦ.
ἐκαραδόκησεν εἰς ἔμ' ἡ Βουλὴ πάλιν.
ὁ δὲ ταῦτ' ἀκούσας, ἐκπλαγεὶς ἐφληνάφα.
κᾆθ' εἷλκον αὐτὸν οἱ Πρυτάνεις, χ' οἱ τοξόται.
οἱ δ' ἐθορύβουν περὶ τῶν ἀφύων ἑστηκότες·
ὁ δ' ἠντιβόλει γ' αὐτοὺς, Ὀλίγον μεῖναι χρόνον,
ἵν', ἅτθ' ὁ κήρυξ οὑκ Λακεδαίμονος λέγει,
πύθησθ'· ἀφῖκται γὰρ περὶ σπονδῶν λέγων.---
οἱ δ' ἐξ ἑνὸς στόματος ἅπαντες ἀνέκραγον·
Νυνὶ περὶ σπονδῶν; ἐπειδή γ', ὦ μέλε,
ᾔσθοντο τὰς ἀφύας παρ' ἡμῖν ἀξίας;
οὐ δεόμεθα σπονδῶν· ὁ πόλεμος ἑρπέτω.---
ἐνεκράγεσάν τε τοὺς Πρυτάνεις ἀφιέναι·
εἶθ' ὑπερεπήδων τοὺς δρυφάκτους πανταχοῦ.
ἐγὼ δὲ τὰ κορίανν' ἐπριάμην ὑποδραμὼν
ἅπαντα, τά τε γήτει', ὅσ' ἦν ἐν τῇ 'γορᾷ·
ἔπειτα ταῖς ἀφύαις ἐδίδουν ἡδύσματα
ἀποροῦσιν αὐτοῖς προῖκα, κᾀχαριζόμην.
οἱ δ' ὑπερεπῄνουν, ὑπερεπύππαζόν τ' ἐμὲ
ἅπαντες οὕτως, ὥστε τὴν Βουλὴν ὅλην
ὀβολοῦ κοριάννοις ἀναλαβὼν ἐλήλυθα.

bonum nuntium immolentur centum boves Minervæ. Rursus ad illum inclinavit Senatus. At ego animadvertens me bubulo fimo vinci, ducentis additis bobus illum superavi: præterea auctor fui, ut Dianæ mille capellæ voverentur, si cras sardinæ centenæ venirent obolo. Rursus ad me conversus de meo ore pependit Senatus. At ille, his auditis, perculsus, nugas cœpit agere: deinde ipsum traxerunt Prytanes et lictores. Ceteri autem stantes de apuis tumultuabantur: ille vero supplex orabat, ut paulisper exspectarent, *dum,* inquiebat, *ea, quæ caduceator Lacedæmone veniens dicturus est, audiveritis; adest enim de pace ineunda verba facturus.* At illi uno omnes ore clamarunt: *Nunc vero de pace? postquam, ô fatue, senserunt apuas apud nos viles esse? non opus est nobis pace; sed serpat bellum.* Et cum clamore jusserunt Prytanes Senatum dimittere. Deinde omni ex parte cancellos transilierunt. Ego vero clam cursitans coëmi coriandrum omne et porrum, quantum erat in foro: deinde ad apuas condiendas indigentibus ipsis illa dedi, et gratiis largitus sum. Illi vero supra modum laudabant, et mihi blandiebantur omnes, adeo ut, Senatu universo ad meas partes adducto, adsim, ob unius oboli coriandra viritim data.

Chor. Ita prorsus rem gessisti, uti fortunatum decet hominem: invenit autem veterator ille alium præstigiis multo majoribus ornatum, et omnigenis dolis, et verborum illecebris. Sed meditare, ut quam optime perficias reliquam partem certaminis: adjutores autem nos te habere benevolos scis dudum.

Is. Sed eccum accedit Paphlago, fluctus vano conatu propellens, et turbans et miscens, non secus ac si me deglutire velit. Vah confidentiam!

Cleo. Nisi te disperdam, si quid veterum mihi mendaciorum inest, omnibus exemplis intercidam!

Is. Suave mihi est audire tuas minas; rideo fumos tuæ jactantiæ, saltito, mothonem alta voce canto.

Cleo. Ita me Ceres amet, nisi te exedam ex hac terra, non amplius vivam!

Is. *Nisi me exedas?* Ego vero peream, nisi te ebibam, teque exsorpto disrumpar!

Cleo. Disperdam te, per primam sedem juro, quam ob Pylum adeptus sum.

Is. Ecce vero *primam sedem!* vah! ut ego te videbo ex prima illa sede ad ultima theatri subsellia relegatum!

Cleo. In nervo te constringam, per Cœlum juro.

Is. Quam iracundus es! age, quid tibi dem edere? quid tibi velles anteponi, quod lubentissime comederes? an crumiнам?

Cleo. Evellam tibi unguibus intestina.

Is. Præcidam tibi, quasi ungues, cibos quos ex Prytaneo capis.

Cleo. Ad populum te traham, ut mihi pœnas des.

Χο. πάντα δὴ πέπραγας, οἷα χρὴ τὸν εὐτυχοῦντα·
εὗρε δ' ὁ πανοῦργος ἕτερον, πολὺ πανουργίαις
μείζοσι κεκασμένον,
καὶ δόλοισι ποικίλοις,
ῥήμασίν θ' αἱμύλοις.
ἀλλ' ὅπως ἀγωνιεῖ φρόντιζε τἀπί-
λοιπ' ἄριστα· ξυμμάχους δ' ἡμᾶς ἔχων εὔ-
νους ἐπίστασαι πάλαι.

Αλ. καὶ μὴν ὁ Παφλαγὼν οὑτοσὶ προσέρχεται,
ὠθῶν κολόκυμα, καὶ ταράττων, καὶ κυκῶν,
ὡς δὴ καταπιόμενός με. μορμὼ τοῦ θράσους.

Κλ. εἰ μή σ' ἀπολέσαιμ', εἴ τι τῶν αὐτῶν ἐμοὶ
ψευδῶν ἐνείη, διαπέσοιμι πανταχῇ.

Αλ. ἥσθην ἀπειλαῖς, ἐγέλασα ψολοκομπίαις,
ἀπεπυδάρισα μόθωνα, περιεκόκκυσα.

Κλ. οὔ τοι, μὰ τὴν Δήμητρ', ἐὰν μή σ' ἐκφάγω
ἐκ τῆσδε τῆς γῆς, οὐδέποτε βιώσομαι.

Αλ. ἢν μὴ 'κφάγῃς; ἐγὼ δέ, σ' ἢν μή γ' ἐκπίω,
κἀπεκροφήσας αὐτὸς ἐπιδιαρραγῶ.

Κλ. ἀπολῶ σε, νὴ τὴν προεδρίαν τὴν ἐκ Πύλου.

Αλ. ἰδοὺ προεδρίαν· οἷον ὄψομαί σ' ἐγὼ
ἐκ τῆς προεδρίας ἔσχατον θεώμενον.

Κλ. ἐν τῷ ξύλῳ δήσω σε, νὴ τὸν οὐρανόν.

Αλ. ὡς ὀξύθυμος. φέρε, τί σοι δῶ καταφαγεῖν;
ἐπὶ τῷ φάγοις ἥδιστ' ἄν; ἐπὶ βαλαντίῳ;

Κλ. ἐξαρπάσομαί σου τοῖς ὄνυξι τἄντερα.

Αλ. ἀπονυχιῶ σου τἀν Πρυτανείῳ σιτία.

Κλ. ἕλξω σε πρὸς τὸν δῆμον, ἵνα δῷς μοι δίκην.

Αλ. κἀγὼ δέ σ' ἕλξω, καὶ διαβαλῶ πλείονα.
Κλ. ἀλλ', ὦ πονηρὲ, σοὶ μὲν οὐδὲν πείθεται·
ἐγὼ δ' ἐκείνου καταγελῶ γ', ὅσον θέλω.
Αλ. ὡς σφόδρα σὺ τὸν δῆμον σεαυτοῦ νενόμικας.
Κλ. ἐπίσταμαι γὰρ αὐτὸν, οἷς ψωμίζεται.
Αλ. κᾆθ', ὥσπερ αἱ τίτθαι γε, σιτίζεις κακῶς.
μασώμενος γὰρ, τῷ μὲν ὀλίγον ἐντιθεῖς·
αὐτὸς δ' ἐκείνου τριπλάσιον κατέσπακας.
Κλ. καὶ, νὴ Δί', ὑπό γε δεξιότητος τῆς ἐμῆς,
δύναμαι ποιεῖν τὸν δῆμον εὐρὺν καὶ στενόν.
Αλ. χὡ πρωκτὸς οὑμὸς τουτοῒ σοφίζεται.
Κλ. οὐκ, ὦ 'γάθ', ἐν Βουλῇ με δόξεις καθυβρίσαι.
ἴωμεν εἰς τὸν δῆμον.
Αλ. οὐδὲν κωλύει.
ἰδοὺ, βάδιζε, μηδὲν ἡμᾶς ἰσχέτω.
Κλ. ὦ Δῆμε, δεῦρ' ἔξελθε, νὴ Δί', ὦ πάτερ.
Αλ. ἔξελθε δῆτα, Δημίδιον ὦ φίλτατον.
Δη. τίνες οἱ βοῶντες; οὐκ ἄπιτ' ἀπὸ τῆς θύρας;
τὴν εἰρεσιώνην μου κατεσπαράξατε.
Κλ. ἔξελθ', ἵν' εἰδῇς οἷά περ γ' ὑβρίζομαι.
Δη. τίς, ὦ Παφλαγὼν, ἀδικεῖ σε;
Κλ. διὰ σὲ τύπτομαι
ὑπὸ τουτουῒ, καὶ τῶν νεανίσκων.
Δη. τιή;
Κλ. ὁτιὴ φιλῶ σ', ὦ Δῆμ' ἐραστής τ' εἰμὶ σός.
Δη. σὺ δ' εἶ τίς ἐτεόν;
Αλ. ἀντεραστὴς τουτουῒ,
ἐρῶν πάλαι σου, βουλόμενός τέ σ' εὖ ποιεῖν,

Is. At ego te traham, et complurium te criminum accusabo.

Cleo. At, ô improbe, tibi non credit: ego vero ipsum ludificor, quantum volo.

Is. Quam valde existimas populum tuum esse!

Cleo. Enim scio quibus ferculis capiatur.

Is. At, quemadmodum nutrices solent, maligne ipsum cibas. Nam præmandens, pauxillo ei in os indito, ipse triplo plus deglutis.

Cleo. Quin hercle, quæ mea est solertia, populum et amplum et angustum facere queo.

Is. Quippini? culus etiam meus hoc scite facit.

Cleo. O bone, ne putes te in senatu mihi illudere: ad populum eamus.

Is. Nihil impedit: en perge; nobis ne sit quicquam moræ.

Cleo. O Deme, huc egredere, per Jovem obtestor, ô pater.

Is. Egredere sane, Demule carissime.

Dem. Quinam sunt qui clamant? nonne abibitis ab ostio? olivæ ramum januæ appensum mihi convulsistis.

Cleo. Egredere, ut videas quibus adficior contumeliis.

Dem. Quisnam injuriis te lacessit, Paphlago?

Cleo. Propter te verberor ab isto et ab his adolescentibus.

Dem. Quare?

Cleo. Quia te colo et sum amator tuus.

Dem. Tu vero quis es scilicet?

Is. Rivalis sum hujusce, qui te dudum amo, cupiens tibi bene facere, ut et alii multi boni et probi viri: sed non possumus

propter huncce: tu enim similis es pueris illis, qui amatores habent: bonos et probos non admittis; sed te ipsum venditoribus lucernarum, iisque qui coria consuunt, aut secant, aut vendunt, dedis.

Cleo. Merito: nam populo bene facio.

Is. Dic ergo qua ratione.

Cleo. Quia præfectos exercitus ad Pylum circumveniens, quum illuc navigassem, Laconas huc adduxi.

Is. Ego vero circuiens ex taberna ollam surripui cum cibo, quem alius coxerat.

Cleo. Sed ocius conventum age, mi Deme, ut cognoscas uter nostrûm sit tibi benevolentior, et dijudica, ut illum ames.

Is. Quæso, inquam, dijudica, modo ne in Pnyce.

Dem. Nolim in alio loco considere; sed, ut antea, cives oportet convenire in Pnycem.

Is. Væ misero mihi! ut perii! nam senex hicce domi quidem vir est sapientissimus: quum vero in ista rupe sedet, tam hianti ore stupet, quam qui ficus adligans, petiolis fractis hæret.

Chor. Nunc funes omnes movere te oportet, et animum præsentem adferre solertemque, et orationem captiosam, ut istis hunc superes. Est enim homo versipellis, quique impedita expedite facile potest. Proinde opera danda tibi est, ut multus et vehemens contra illum prodeas; sed cave tibi, et prius quam

ἄλλοι τε πολλοὶ, καὶ καλοί τε κἀγαθοί.
ἀλλ' οὐχ οἷοί τ' ἐσμὲν διὰ τουτονί. σὺ γὰρ
ὅμοιος εἶ τοῖς παισὶ τοῖς ἐρωμένοις·
τοὺς μὲν καλούς τε κἀγαθοὺς οὐ προσδέχει,
σαυτὸν δὲ λυχνοπώλῃσι, καὶ νευῤῥάφοις,
καὶ σκυτοτόμοις, καὶ βυρσοπώλῃσιν δίδως.
Κλ. εὖ γὰρ ποιῶ τὸν δῆμον.
Αλ. εἰπέ νυν, τί δρῶν;
Κλ. ὅτι τοὺς στρατηγοὺς ὑποδραμὼν τοὺς ἐν Πύλῳ,
πλεύσας ἔκεισε, τοὺς Λάκωνας ἤγαγον.
Αλ. ἐγὼ δὲ περιπατῶν γ' ἀπ' ἐργαστηρίου,
ἕψοντος ἑτέρου, τὴν χύτραν ὑφειλόμην.
Κλ. καὶ μὴν ποιήσας αὐτίκα μάλ' ἐκκλησίαν,
ὦ Δῆμ', ἵν' εἰδῇς, ὁπότερος νῷν ἐστί σοι
εὐνούστερος, διάκρινον, ἵν' ἐκεῖνον φιλῇς.
Αλ. ναὶ ναὶ διάκρινον δῆτα, πλὴν μὴ 'ν τῇ Πνυκί.
Δη. οὐκ ἂν καθιζοίμην ἐν ἄλλῳ χωρίῳ·
ἀλλ', ὡς τὸ πρόσθε, χρὴ παρεῖναι 'ς τὴν Πνύκα.
Αλ. οἴμοι κακοδαίμων, ὡς ἀπόλωλ'. ὁ γὰρ γέρων
οἴκοι μὲν ἀνδρῶν ἐστὶ δεξιώτατος·
ὅταν δ' ἐπὶ ταυτησὶ κάθηται τῆς πέτρας,
κέχηνεν, ὥσπερ ἐμποδίζων ἰσχάδας.
Χο. νῦν δεῖ σε πάντα δὴ κάλων ἐξιέναι σεαυτοῦ,
καὶ λῆμα θούριον φορεῖν, καὶ λόγους ἀφύκτους,
ὅτοισι τόνδ' ὑπερβαλεῖ. ποικίλος γὰρ ἀνὴρ,
κἀκ τῶν ἀμηχάνων πόρους εὐμηχάνος πορίζειν.
πρὸς ταῦθ' ὅπως ἔξει πολὺς καὶ λαμπρὸς ἐς τὸν ἄνδρα.
ἀλλὰ φυλάττου, καὶ πρὶν ἐκεῖνον προσκεῖσθαί σοι, πρότερος σὺ

τοὺς δελφῖνας μετεωρίζου, καὶ τὴν ἄκατον παραβάλλου.

Κλέων.

τῇ μὲν δεσποίνῃ Ἀθηναίῃ, τῇ τῆς πόλεως μεδεούσῃ,
εὔχομαι, εἰ μὲν περὶ τὸν δῆμον τὸν Ἀθηναίων γεγένημαι
βέλτιστος ἀνὴρ μετὰ Λυσικλέα, καὶ Κύνναν καὶ Σαλαβάκχαν,
ὥσπερ νυνὶ, μηδὲν δράσας δειπνεῖν ἐν τῷ Πρυτανείῳ.
εἰ δέ σε μισῶ, καὶ μὴ περὶ σοῦ μάχομαι μόνος ἀντιβεβληκὼς,
ἀπολοίμην, καὶ διαπρισθείην, διατμηθείην τε λέπαδνα.

Ἀλλαντοπώλης.

κἄγωγ', ὦ Δῆμ', εἰ μή σε φιλῶ, καὶ μὴ στέργω, κατατμηθεὶς
ἑψοίμην ἐν περικομματίοις· κεἰ μὴ τούτοισι πέποιθας,
ἐπὶ ταυτησὶ κατακνησθείην ἐν μυττωτῷ μετὰ τυροῦ,
καὶ τῇ κρεάγρᾳ τῶν ὀρχιπέδων ἑλκοίμην ἐς Κεραμεικόν.

Κλέων.

καὶ πῶς ἂν ἐμοῦ μᾶλλον σε φιλῶν, ὦ Δῆμε, γένοιτο πολίτης;
ὃς πρῶτα μὲν ἡνίκ' ἐβούλευόν σοι, χρήματα πλεῖστ' ἀπέδειξα
ἐν τῷ κοινῷ, τοὺς μὲν στρεβλῶν, τοὺς δ' ἄγχων, τοὺς δὲ μεταιτῶν,
οὐ φροντίζων τῶν ἰδιωτῶν οὐδενὸς, εἴ σοι χαριζοίμην.

Ἀλλαντοπώλης.

τοῦτο μὲν, ὦ Δῆμ', οὐδὲν σεμνόν. κἀγὼ γὰρ τοῦτό σε δράσω·
ἁρπάζων γὰρ τοὺς ἄρτους σοὶ τοὺς ἀλλοτρίους παραθήσω.
ὡς δ' οὐχὶ φιλεῖ σ', οὐδ' ἔστ' εὔνους, τοῦτ' αὐτό σε πρῶτα διδάξω,
ἀλλ' ἢ διὰ τοῦτ' αὔθ', ὁτιή σου τῆς ἀνθρακιᾶς ἀπολαύει.
σὲ γὰρ, ὃς Μήδοισι διεξιφίσω περὶ τῆς χώρας Μαραθῶνι,
καὶ νικήσας ἡμῖν μεγάλως ἐγγλωττοτυπεῖν παρέδωκας
ἐπὶ ταῖσι πέτραις οὐ φροντίζει σκληρῶς σε καθήμενον οὕτως·
οὐχ ὥσπερ ἐγὼ ῥαψάμενός σοι τουτὶ φέρω. ἀλλ' ἐπαναίρου,
κᾆτα καθίζου μαλακῶς, ἵνα μὴ τρίβῃς τὴν ἐν Σαλαμῖνι.

ille impetum in te faciat, tu prior delphinas erige, et lembum appelle.

Cleo. Deam Minervam præsidem hujus urbis precor, si erga populum Atheniensem sum optime post Lysidem et Cynnam et Salabaccham adfectus, ut, quemadmodum nunc, nihil agendo cibum capiam in Prytaneo: si autem te odi, et non pro te pugno, solum me obponens, peream, et serra dissecer, et discindar in lora jugalia.

Is. Et ego, mi Deme, si te non amo et magni facio, coquar dissectus in tenuissima minutalia: atque si his verbis non credis, super hac mensa minutissime radar cum caseo in moreto, et harpagine correptis testiculis trahar in Ceramicum.

Cleo. At, ô Deme, quomodo exsistere possit civis, qui te magis amet, quam ego? præcipue quum tibi meis consiliis utenti conlocupletaverim ærarium, alios torquendo, alios angendo, ab aliis petendo; non curans privatorum ullum, dum tibi gratificarer.

Is. Istud quidem, ô Deme, nihil habet præclari: nam idem præstabo et ego: alienos enim panes rapiens anteponam tibi. Primum autem id te docebo, hunc te non amare, nec tibi esse benevolum, nisi propter id ipsum, quod pruna tua perfruitur Etenim te, qui cum Persis de hac regione digladiatus es Marathone, et victo hoste effecisti, ut possimus nostras res gestas magnifice crepare, non respicit, tam duriter sedentem super his lapidibus, sicut ego, qui hoc pulvinar consui et tibi fero. Age vero surge, deinde sede molliter, ne atteras podicem illum, qui in prælio ad Salaminem laboravit.

DEM. Mi homo, quis es? num aliquis de prosapia Harmodi? Nam revera præclarum est hoc facinus et oppido populare.

CLEO. Quam parvis a blandimentis ei benevolus factus es!

IS. Nam tu quoque rebus multo levioribus eum inescasti.

CLEO. Immo si quisquam visus est unquam, qui magis pugnet pro populo, aut qui te magis amet quam ego, capitis certamen inire volo.

IS. Et quomodo tu illum amas, quem quum videas octavum jam annum habitare in doliis et turriculis, ejus non misereris tamen, sed inclusum fumo enecas, et offerente pacem Archeptolemo, eam dissipasti, legatosque abigis ab urbe, pede nates eorum verberans, qui ad inducias invitant.

CLEO. Nempe ut Græcis omnibus imperet. Exstat enim in vaticiniis fore, ut ille in Arcadia quinos obolos pro judiciali mercede accipiat, si exspectaverit. Utique alam ego hunc et curabo, atque inveniam qua jure quave injuria, unde triobolum habeat.

IS. Non ideo hercle, ut hic imperet Arcadiæ, satagis, sed ut magis rapias, et plura dona captes ab urbibus; populus autem propter belli caliginem tuas sutelas non videat, sed necessitate et inopia, stipendique cupiditate ore hiante te spectet. Quod si aliquando ipse in agrum reversus vixerit in pace, et esu granorum recentis frumenti se recrearit, et olivas convenerit, cog-

Δῆμος.

ἄνθρωπε, τίς εἶ; μῶν ἔκγονος εἶ τῶν Ἁρμοδίου τις ἐκείνων;
τοῦτό γε τοὔργον ἀληθῶς ἐστὶν γενναῖον καὶ φιλόδημον.

Κλέων.

ὡς ἀπὸ μικρῶν εὔνους αὐτῷ θωπευματίων γεγένησαι.

Ἀλλαντοπώλης.

καὶ σὺ γὰρ αὐτὸν πολὺ μικροτέροις τούτων δελεάσμασιν εἷλες.

Κλέων.

καὶ μὴν εἴ πού τις ἀνὴρ ἐφάνη τῷ δήμῳ μᾶλλον ἀμύνων,
ἢ μᾶλλον ἐμοῦ σε φιλῶν, ἐθέλω περὶ τῆς κεφαλῆς περιδόσθαι.

Ἀλλαντοπώλης.

καὶ πῶς σὺ φιλεῖς, ὃς τοῦτον ὁρῶν οἰκοῦντ' ἐν ταῖς πιθάκναισι,
καὶ γυπαρίοις, καὶ πυργιδίοις ἔτος ὄγδοον, οὐκ ἐλεαίρεις;
ἀλλὰ καθείρξας αὐτὸν βλίττεις· Ἀρχεπτολέμου δὲ φέροντος
τὴν εἰρήνην ἐξεσκέδασας, τὰς πρεσβείας τ' ἀπελαύνεις
ἐκ τῆς πόλεως, ῥαθαπυγίζων, αἳ τὰς σπονδὰς προκαλοῦνται.

Κλέων.

ἵνα γ' Ἑλλήνων ἄρξῃ πάντων. ἔστι γὰρ ἐν τοῖς λογίοισιν,
ὡς τοῦτον δεῖ ποτ' ἐν Ἀρκαδίᾳ πεντώβολον ἡλιάσασθαι,
ἢν ἀναμείνῃ· πάντως δ' αὐτὸν θρέψω 'γὼ καὶ θεραπεύσω,
ἐξευρίσκων εὖ καὶ μιαρῶς, ὁπόθεν τὸ τριώβολον ἕξει.

Ἀλλαντοπώλης. [μᾶλλον

οὐχ ἵνα γ' ἄρξῃ, μὰ Δί', Ἀρκαδίας προνοούμενος, ἀλλ' ἵνα
σὺ μὲν ἁρπάζῃς καὶ δωροδοκῇς παρὰ τῶν πόλεων· ὁ δὲ δῆμος
ὑπὸ τοῦ πολέμου καὶ τῆς ὁμίχλης, ἃ πανουργεῖς, μὴ καθορᾷ σου,
ἀλλ' ὑπ' ἀνάγκης ἅμα καὶ χρείας, καὶ μισθοῦ πρός σε κεχήνῃ.
εἰ δέ ποτ' εἰς ἀγρὸν οὗτος ἀπελθὼν εἰρηναῖος διατρίψει,
καὶ χῖδρα φαγὼν ἀναθαρρήσει, καὶ στεμφύλῳ εἰς λόγον ἔλθοι,

γνώσεται οἵων ἀγαθῶν αὐτὸν τῇ μισθοφορᾷ παρεκόπτου·
εἶθ᾽ ἥξει σοι δριμὺς ἄγροικος, κατά σου τὴν ψῆφον ἰχνεύων.
ἃ σὺ γιγνώσκων τόνδ᾽ ἐξαπατᾷς, καὶ ὀνειροπολεῖς περὶ σαυτοῦ.

Κλέων.

οὔκουν δεινὸν ταυτί σε λέγειν δῆτ᾽ ἔστ᾽ ἐμὲ, καὶ διαβάλλειν
πρὸς Ἀθηναίους καὶ τὸν δῆμον, πεποιηκότα πλείονα χρηστὰ,
νὴ τὴν Δήμητρα, Θεμιστοκλέους πολλῷ περὶ τὴν πόλιν ἤδη.

Ἀλλαντοπώλης.

ὦ πόλις Ἄργους, κλύεθ᾽ οἷα λέγει. σὺ Θεμιστοκλεῖ ἀντιφερίζεις;
ὃς ἐποίησεν τὴν πόλιν ἡμῶν μεστὴν, εὑρὼν ἐπιχειλῆ·
καὶ πρὸς τούτοις ἀριστώσῃ τὸν Πειραιᾶ προσέμαξεν,
ἀφελών τ᾽ οὐδὲν τῶν ἀρχαίων ἰχθῦς καινοὺς παρέθηκε.
σὺ δ᾽ Ἀθηναίους ἐζήτησας μικροπολίτας ἀποφῆναι,
διατειχίζων, καὶ χρησμῳδῶν, ὁ Θεμιστοκλεῖ ἀντιφερίζων.
κἀκεῖνος μὲν φεύγει τὴν γῆν· σὺ δ᾽ Ἀχιλλείων ἀπομάττει.

Κλέων.

οὔκουν ταυτὶ δεινὸν ἀκούειν, ὦ Δῆμ᾽, ἐστίν μ᾽ ὑπὸ τούτου,
ὁτιή σε φιλῶ;

Δῆμος.

παῦσαί γ᾽ οὗτος, καὶ μὴ σκέρβολλε πονηρά.
πολλοῦ δὲ πολύν με χρόνον καὶ νῦν ἐλελήθης ἐγκρυφιάζων.

Ἀλλαντοπώλης.

μιαρώτατος, ὦ Δημακίδιον, καὶ πλεῖστα πανοῦργα δεδρακὼς,
ὁπόταν χασμᾷ, καὶ τοὺς καυλοὺς
τῶν εὐθυνῶν ἐκκαυλίζων,
καταβροχθίζει, κἀμφοῖν χειροῖν
μυστιλλᾶται τῶν δημοσίων.

Κλ. οὐ χαιρήσεις, ἀλλά σε κλέπτονθ᾽

noscet cujusmodi bona ei præcideris propter stipendia. Deinde tibi redibit exacerbatus et ferus, calculum contra te quærens. Quæ quum tu scias, hunc decipis, et somnia tua jactas.

Cleo. Annon vero indignum est te hæc in me dicere, et calumniari apud Athenienses et populum, qui præclarius jam multo meritus sum de republica, quam Themistocles, ita me Ceres amet?

Is. *O cives Argivi, audite qualia dicut.* Tune Themistocli te æquiparas? qui quum plenam ad labra usque nostram urbem reperisset, eam redundantem fecit: præterea prandenti ei Piræeum insuper pinsuit, et, nihil de pristinis amovens, novos pisces adposuit. At tu studuisti urbem Atheniensium parvam facere, interpositis muris eam dividens, oracula canens, qui te Themistocli æquiparas. Et ille quidem abit in exsilium; tu vero Achilleis placentis vesceris.

Cleo. Annon acerbum est, ô Deme, hæc me ab isto audire, quia te amo?

Dem. Heus tu, quiesce, neve conviciis eum pete. Nam sat longo tempore me clam defraudasti.

Is. Impurissimus est, ô Demule, et multa nequiter egit, te oscitante, caulesque repetundarum succidens deglutit, et ambabus manibus inferciens, haurit reipublicæ bona.

Cleo. Faxo ego ut non gaudeas; nam te furatum esse tres myriadas convincam.

Is. Quid tumultuaris? quid strepitas? qui pessimus es erga populum Atheniensem. Et te ostendam, ita me Ceres amet, aut ne vivam, ex Mitylene plus quam quadraginta minas dono accepisse.

Chor. O qui omnibus hominibus maximo emolumento exortus es, beatum te prædico ob dicendi facultatem; si enim ita perrexeris, maximus eris Græcorum, et solus tenebis rempublicam, sociisque imperabis, tridentem gerens, quo magnam pecuniæ vim conficies, quatiens et turbans. Sed ne dimittas hominem, postquam tibi ansam præbuit: facile enim eum vinces, ejusmodi habens latera.

Cleo. Nondum, ô boni, eo rediit res, ita me Neptunus amet; exstat enim meum quoddam facinus adeo præclarum, ut omnibus meis inimicis os obturare possim, quamdiu aliquid supererit de clypeis in Pylo captis.

Is. Subsiste in mentione clypeorum; nam mihi ansam dedisti. Non enim debueras, si populum amas, consulto sinere eos cum amentis dedicarier. Sed est hæc, ô Deme, molitio quædam, ut, si tu velis hunc hominem castigare, tibi non liceat. Vides enim, ut sit illi constipata ista caterva coria vendentium juvenum: circa istos habitant venditores mellis et caseorum, qui omnes in unum conspirant. Proinde, si tu frendeas iratus, et exsilium illi mediteris, dereptis noctu istis clypeis currerent ad occupanda granaria nostra.

αἱρήσω 'γὼ τρεῖς μυριάδας.
Αλ. τί θαλαττοκοπεῖς καὶ πλατυγίζεις,
μιαρώτατος ὢν περὶ τὸν δῆμον
τὸν Ἀθηναίων; καί σ' ἐπιδείξω,
νὴ τὴν Δήμητρ', ἢ μὴ ζῴην,
δωροδοκήσαντ' ἐκ Μιτυλήνης
πλεῖν ἢ μνᾶς τετταράκοντα.
Χο. ὦ πᾶσιν ἀνθρώποισι φανεὶς μέγιστον ὠφέλημα,
ζηλῶ σε τῆς εὐγλωττίας. εἰ γὰρ ὧδ' ἐποίσεις,
μέγιστος Ἑλλήνων ἔσει, καὶ μόνος καθέξεις
τἀν τῇ πόλει, τῶν ξυμμάχων τ' ἄρξεις, ἔχων τρίαιναν,
ᾗ πολλὰ χρήματ' ἐργάσει, σείων τε καὶ ταράττων.
καὶ μὴ μεθῇς τὸν ἄνδρ', ἐπειδή σοι λαβὴν δέδωκε·
κατεργάσει γὰρ ῥᾳδίως, πλευρὰς ἔχων τοιαύτας.
Κλ. οὐκ, ὦ 'γαθοί, ταῦτ' ἐστί πω ταύτῃ, μὰ τὸν Ποσειδῶ.
ἐμοὶ γάρ ἐστ' εἰργασμένον τοιοῦτον ἔργον, ὥστε
ἁπαξάπαντας τοὺς ἐμοὺς ἐχθροὺς ἐπιστομίζειν,
ἕως ἂν ᾖ τῶν ἀσπίδων τῶν ἐκ Πύλου τὶ λοιπόν.
Αλ. ἐπίσχες ἐν ταῖς ἀσπίσιν· λαβὴν γὰρ ἐνδέδωκας.
οὐ γάρ σ' ἐχρῆν, εἴπερ φιλεῖς τὸν δῆμον, ἐκ προνοίας
ταύτας ἐᾷν αὐτοῖσι τοῖς πόρπαξιν ἀνατεθῆναι.
ἀλλ' ἔστι τοῦτ', ὦ Δῆμε, μηχάνημ' ἵν', ἢν συ βούλῃ
τὸν ἄνδρα κολάσαι τουτονὶ, σοὶ τοῦτο μὴ 'κγένηται.
ὁρᾷς γὰρ αὐτῷ στῖφος οἷόν ἐστι βυρσοπωλῶν
νεανιῶν· τούτους δὲ περιοικοῦσι μελιτοπῶλαι
καὶ τυροπῶλαι· τοῦτο δ' εἰς ἓν ἐστι συγκεκυφός.
ὥστ' εἰ σὺ βριμήσαιο, καὶ βλέψειας ὀστρακίνδα,
νύκτωρ καθαρπάσαντες ἂν τὰς ἀσπίδας, θέοντες

τὰς εἰσβολὰς τῶν ἀλφίτων ἂν καταλάβοιεν ἡμῶν.
Δη. οἴμοι τάλας· ἔχουσι γὰρ πόρπακας; ὦ πονηρὲ,
ὅσον με παρεκόπτου χρόνον, τοιαῦτα κρουσιδημῶν.
Κλ. ὦ δαιμόνιε, μὴ τοῦ λέγοντος ἴσθι, μηδ' οἰηθῇς
ἐμοῦ ποθ' εὑρήσειν φίλον βελτίον'· ὅστις εἷς ὢν
ἔπαυσα τοὺς ξυνωμότας· καί μ' οὐ λέληθεν οὐδὲν
ἐν τῇ πόλει ξυνιστάμενον· ἀλλ' εὐθέως κίκραγα.
Αλ. ὅπερ γὰρ οἱ τὰς ἐγχέλεις θηρώμενοι πέπονθας.
ὅταν μὲν ἡ λίμνη καταστῇ, λαμβάνουσιν οὐδέν·
ἐὰν δ' ἄνω τε καὶ κάτω τὸν βόρβορον κυκῶσιν,
αἱροῦσι. καὶ σὺ λαμβάνεις, ἢν τὴν πόλιν ταράττῃς.
ἓν δ' εἰπέ μοι τοσουτονί. σκύτη τοσαῦτα πωλῶν,
ἔδωκας ἤδη τουτῳῒ κάττυμα παρὰ σεαυτοῦ
ταῖς ἐμβάσιν, φάσκων φιλεῖν;
Δη. οὐ δῆτα, μὰ τὸν Ἀπόλλω.
Αλ. ἔγνωκας οὖν δῆτ' αὐτὸν οἷός ἐστιν. ἀλλ' ἐγώ σοι
ζεῦγος πριάμενος ἐμβάδων τουτὶ, φορεῖν δίδωμι.
Δη. κρίνω σ', ὅσον γ' ἐγῷδα, περὶ τὸν δῆμον ὄντ' ἄριστον,
εὐνούστατόν τε τῇ πόλει, καὶ τοῖσι δακτύλοισιν.
Κλ. οὐ δεινὸν οὖν δῆτ' ἐμβάδας τοσουτονὶ δύνασθαι,
ἐμοῦ δὲ μὴ μνείαν ἔχειν ὅσων πέπονθας; ὅς τις
ἔπαυσα τοὺς βινουμένους, τὸν Γρύττον ἐξαλείψας.
Αλ. οὔκουν σε δῆτα ταῦτα δεινόν ἐστι πρωκτοτηρεῖν,
παῦσαί τε τοὺς βινουμένους; κοὐκ ἔσθ' ὅπως ἐκείνους
οὐχὶ φθονῶν ἔπαυσας, ἵνα μὴ ῥήτορες γένωνται.
τονδὶ δ' ὁρῶν ἄνευ χιτῶνος ὄντα τηλικοῦτον,
οὐπώποτ' ἀμφιμασχάλου τὸν Δῆμον ἠξίωσας,
χειμῶνος ὄντος· ἀλλ' ἐγώ σοι τουτονὶ δίδωμι.

Dem. Væ misero mihi! ergone habent amenta? ô sceleste, quam diu me decepisti et fraudasti!

Cleo. O bone, ne te sinas a quovis dicente persuaderi, neve putes me ipso unquam te inventurum amicum meliorem: qui solus conjuratos compescui: neque me latet ulla conspiratio in urbe, sed statim vociferari soleo.

Is. Quippe idem facis, quod qui piscantur anguillas. Si enim lacus sit sedatus, nihil capiunt: quum autem sursum deorsum cœnum pertubaverint, capiunt. Tu quoque capis, quando civitatem turbas. Unum vero dic mihi hoc: quum tot coria vendas, dedistine unquam huicce de tuo soleam ad calceos, tu, qui te amare eum dicis?

Dem. Non sane hercle.

Is. Ergone cognoscis eum qualis sit homo? at ego tibi hocce par calceorum emi et do gestandum.

Dem. Judico te omnium, quod sciam, optime de populo meritum esse, et benevolentissimum te esse reipublicæ atque digitis pedum.

Cleo. Annon ergo acerbum est calceos quidem apud te tantum valere, meorum autem erga te meritorum te oblivisci, qui compescui cinædos, deleto Grytto?

Is. Annon ergo acerbum est, te culos quidem inspectare, et cinædos compescere? quamvis omnino ex invidia compescueris eos, ut nulli in posterum oratores existant. Hunc autem istac ætate Demum quum videas carere tunica, nunquam hiberno tempore dignatus es eum veste utrinque manicata: at ego tibi istam do.

Dem. Tale quid Themistocles nunquam excogitavit; quamvis solers et illa sit Pyræei munitio, non majus illud videtur inventum, quam hocce tunicæ.

Cleo. Væ misero mihi! qualibus me adulationibus exagitas!

Is. Minime: sed id facio, quod poti solent, quum cacaturiunt: nam ut illi soleis alienis, ita ego tuis utor moribus.

Cleo. Sed non superabis me palpationibus. Nam ego superinduam ei hanc vestem; tu vero plora, improbe.

Dem. Phui! nonne in maximam malam crucem ibis, qui pessime corium oles?

Is. Et de industria tibi istam vult induere, ut te suffocaret. Antea etiam tibi insidiatus est: meministin' quum caulis laserpiti vili pretio veniret?

Dem. Equidem memini.

Is. Data opera iste effecit ut vili veniret, ut ementes ederetis, deinde in Heliæa judices visiendo sese invicem enecarent.

Dem. Ita me Neptunus amet, idem mihi stercorarius quidam dixit.

Is. Annon tunc tam crebro visientes pudore suffundebamini?

Dem. Sane hercle fuit hoc Pyrrhandri commentum.

Cleo. Qualibus, ô improbe, scurramentis me turbas!

Is. Dea enim me jussit vincere te jactantia.

Cleo. At non vinces me. Ego enim aio me tibi daturum, ô Deme, nihil agenti sorbere catinum mercedis judiciariæ.

Is. Ego vero tibi pyxidem et medicamentum do, ut tibiarum ulcera tibi circumungas.

Cleo. Ego vero canos tuos legens, juvenem te faciam.

Is. Hem, accipe caudam leporinam, ut tibi ocellos circumtergeas.

Δη. τοιουτονὶ Θεμιστοκλῆς οὐπώποτ' ἐπενόησε·
καίτοι σοφὸν κἀκεῖν' ὁ Πειραιεύς· ἔμοιγε μέντοι
οὐ μεῖζον εἶναι φαίνετ' ἐξεύρημα τοῦ χιτῶνος.
Κλ. οἴμοι τάλας, οἵοις πιθηκισμοῖς με περιελαύνεις.
Αλ. οὔκ· ἀλλ' ὅπερ πίνων ἀνὴρ πέπονθ', ὅταν χεσείῃ,
τοῖσιν τρόποις τοῖς σοῖσιν, ὥσπερ βλαυτίοισι, χρῶμαι.
Κλ. ἀλλ' οὐχ ὑπερβαλεῖ με θωπείαις· ἐγὼ γὰρ αὐτὸν
προσαμφιῶ τοδί· σὺ δ' οἴμωζ', ὦ πόνηρε.
Δη. αἰβοῖ·
οὐκ ἐς κόρακας ἀποφθερεῖ, βύρσης κάκιστον ὄζων;
Αλ. καὶ τοῦτ' ἐπίτηδές σε περιήμπισχέν γ', ἵνα σ' ἀποπνίξῃ·
καὶ πρότερον ἐπεβούλευσέ σοι. τὸν καυλὸν οἶσθ' ἐκεῖνον,
τὸν σιλφίου, τὸν ἄξιον γενόμενον;
Δη. οἶδα μέντοι.
Αλ. ἐπίτηδες οὗτος αὐτὸν ἔσπευδ' ἄξιον γενέσθαι,
ἵν' ἐσθίοιτ' ὠνούμενοι, κἄπειτ', ἐν Ἡλιαίᾳ
βδέοντες, ἀλλήλους ἀποκτείνειαν οἱ δικασταί.
Δη. νὴ τὸν Ποσειδῶ, καὶ πρὸς ἐμὲ τοῦτ' εἶπ' ἀνὴρ κόπρειος.
Αλ. οὐ γὰρ τόθ' ὑμεῖς βδεόμενοι δήπου 'γένεσθε πυῤῥοί;
Δη. καὶ νὴ Δί' ἦν γε τοῦτο Πυῤῥάνδρου τὸ μηχάνημα.
Κλ. οἵοισί μ', ὦ πονηρὲ, βωμολοχεύμασιν ταράττεις;
Αλ. ἡ γὰρ θεός μ' ἐκέλευσε νικῆσαί σ' ἀλαζονείᾳ.
Κλ. ἀλλ' οὔ με νικήσεις. ἐγὼ γάρ φημί σοι παρέξειν,
ὦ Δῆμε, μηδὲν δρῶντι, μισθοῦ τρυβλίον ῥοφῆσαι.
Αλ. ἐγὼ δὲ κυλίχνιόν τέ σοι, καὶ φάρμακον δίδωμι,
τἀν τοῖσιν ἀντικνημίοις ἑλκύδρια περιαλείφειν.
Κλ. ἐγὼ δὲ τὰς πολιάς γέ σου 'κλέγων, νέον ποιήσω.
Αλ. ἰδοὺ δέχου κέρκον λαγὼ, τὼ 'φθαλμιδίω περιψῇν.

Κλ. ἀπομυξάμενος, ὦ Δῆμ', ἐμοῦ πρὸς τὴν κεφαλὴν ἀποψῶ.
Αλ. ἐμοῦ μὲν οὖν, ἐμοῦ μὲν οὖν.
Κλ. ἐγώ σε ποιήσω τριη-
ραρχεῖν, ἀναλίσκοντα τῶν
σαυτοῦ, παλαιὰν ναῦν ἔχοντ',
εἰς ἣν ἀναλῶν οὐκ ἐφέ-
ξεις, οὐδὲ ναυπηγούμενος·
διαμηχανήσομαί θ', ὅπως
ἂν ἱστίον σαπρὸν λάβῃς.
Χο. ἀνὴρ παφλάζει· παῦε, παῦ'
ὑπερζέονθ'· ὑφελκτέον
τι τῶν ξύλων· ἀπαρυστέον
τε τῶν ἀπειλῶν ταυτηί.
Κλ. δώσεις ἐμοὶ καλὴν δίκην,
ἰπούμενος ταῖς εἰσφοραῖς.
ἐγὼ γὰρ εἰς τοὺς πλουσίους
σπεύσω σ' ὅπως ἂν ἐγγραφῇς.
Αλ. ἐγὼ δ' ἀπειλήσω μὲν οὐ-
δέν· εὔχομαι δέ σοι ταδί.
τὸ μὲν τάγηνον τευθίδων
ἐφεστάναι σίζον· σὲ δὲ
γνώμην ἐρεῖν μέλλοντα περὶ
Μιλησίων, καὶ κερδανεῖν
τάλαντον, ἣν κατεργάσῃ,
σπεύδειν, ὅπως τῶν τευθίδων
ἐμπλήμενος φθαίης ἔτ' εἰς
ἐκκλησίαν ἐλθεῖν· ἔπει-
τα πρὶν φαγεῖν, ἀνὴρ μεθή-

Cleo. Quum te emunxeris, ô Deme, in caput meum digitos absterge.

Is. Immo in meum, immo in meum.

Cleo. Faxo ego, ut triremem instruas tua impensa, ita ut navem veterem habens, in eam tibi sumtuum nullus sit finis, nec fabricationis: comminiscar etiam, ut putre velum accipias.

Chor. Homo iste ebullit: seda, seda effervescentem; subducendum aliquid de lignis; despumandum de minis nonnihil isto cochleari.

Cleo. Dabis mihi pulchre pœnas, tributis pressus: ego enim operam dabo, ut inter divites censearis.

Is. Ego vero minabor quidem nihil; opto autem tibi hæc: ut sartago quidem cum sepiis stet super igne stridens: tu autem rogationem laturus de Milesiis, et lucraturus talentum, si rem confeceris, properes sepiis te ingurgitare, priusquam in

concionem eas: deinde, antequam ederis, arcessat te aliquis, et tu talentum accipere volens, vorando suffoceris.

Chor. Belle, ita me Jupiter amet, et Apollo, et Ceres.

Dem. Et sane videtur mihi cetera etiam esse manifesto bonus civis, qualis nemo ad hoc tempus vir exstitit hominibus istis, quorum complures veneunt obolo. Tu vero, Paphlago, qui te mei amantem esse dicis, me exacerbasti, et nunc redde mihi anulum; nam non amplius opum mearum custos eris.

Cleo. Habe tibi. Hoc tamen scias velim, si me non sines procurare rempublicam, nequiorem me ipso alium denuo exoriturum.

Dem. Fieri nequit, ut iste sit meus anulus: sane signum allud videtur esse, nisi forte parum cernunt oculi.

Is. Fac sciam quid signi tibi fuerit.

Dem. Bubulæ adipis thrium assatum.

Is. Non illud est.

Dem. Non thrium? quid vero?

Is. Mergus hians super petra loquens pro concione.

Dem. Au! miser ego!

Is. Quid est?

Dem. Aufer hinc procul. Non meum habuit, sed Cleonymi. Hunc autem accipe a me, et penum meam administra.

Cleo. Nondum etiam, ô here mi, obsecro te, priusquam oracula mea audias.

κοι, καὶ σὺ, τὸ τάλαντον λαβεῖν
βουλόμενος, ἐ-
σθίων ἀποπνιγείης.

Χο. εὖ γε, νὴ τὸν Δία, καὶ τὸν ᾿Απόλλω,
καὶ τὴν Δήμητρα.

Δη. κᾀμοὶ δοκεῖ καὶ τἄλλα γ᾿ εἶναι καταφανῶς
ἀγαθὸς πολίτης, οἷος οὐδείς πω χρόνου
ἀνὴρ γεγένηται τοῖσι πολλοῖς τοῦ ᾿βολοῦ.
σὺ δ᾿, ὦ Παφλαγὼν, φάσκων φιλεῖν μ᾿, ἐσκορόδισας.
καὶ νῦν ἀπόδος τὸν δακτύλιον, ὡς οὐκ ἔτι
ἐμοὶ ταμιεύσεις.

Κλ. ἔχε· τοσοῦτον δ᾿ ἴσθ᾿, ὅτι
εἰ μή μ᾿ ἐάσεις ἐπιτροπεύειν, ἕτερος αὖ
ἐμοῦ πανουργότερός τις ἀναφανήσεται.

Δη. οὐκ ἔσθ᾿ ὅπως ὁ δακτύλιος ἔσθ᾿ οὑτοσὶ
οὑμός· τὸ γοῦν σημεῖον ἕτερον φαίνεται,
ἀλλ᾿ ἢ οὐ καθορῶ.

Αλ. φέρ᾿ ἴδω, τί σοι σημεῖον ἦν;

Δη. δημοῦ βοείου θρῖον ἐξωπτημένον.

Αλ. οὐ τοῦτό γ᾿ ἔστιν.

Δη. οὐ τὸ θρῖον; ἀλλὰ τί;

Αλ. λάρος κεχηνὼς ἐπὶ πέτρας δημηγορῶν.

Δη. αἰβοῖ τάλας.

Αλ. τί ἐστιν;

Δη. ἀπόφερ᾿ ἐκποδών.
οὐ τὸν ἐμὸν εἶχεν, ἀλλὰ τὸν Κλεωνύμου.
παρ᾿ ἐμοῦ δὲ τουτονὶ λαβὼν, ταμίευέ μοι.

Κλ. μὴ δῆτά πω γ᾿, ὦ δέσποτ᾿, ἀντιβολῶ σ᾿ ἐγὼ

πρὶν ἄν γε τῶν χρησμῶν ἀκούσῃς τῶν ἐμῶν.
Αλ. καὶ τῶν ἐμῶν νυν.
Κλ. ἀλλ', ἐὰν τούτῳ πιθῇ,
μολγὸν γενέσθαι δεῖ σε.
Αλ. κἄν γε τουτῳΐ,
ψωλὸν γενέσθαι δεῖ σε μέχρι τοῦ μυῤῥίνου.
Κλ. ἀλλ' οἵ γ' ἐμοὶ λέγουσιν, ὡς ἄρξαι σε δεῖ
χώρας ἁπάσης, ἐστεφανωμένον ῥόδοις.
Αλ. οἱ 'μοὶ δέ γ' αὖ λέγουσιν, ὡς ἁλουργίδα
ἔχων κατάπαστον, καὶ στεφάνην, ἐφ' ἅρματος
χρυσοῦ διώξεις Σμικύθην καὶ κύριον.
Κλ. καὶ μὴν ἔνεγκ' αὐτοὺς ἐσιὼν, ἵν' οὑτοσὶ
αὐτῶν ἀκούσῃ.
Αλ. πάνυ γε.
Δη. καὶ σύ νυν φέρε.
Κλ. ἰδού.
Αλ. ἰδοὺ, νὴ τὸν Δί'· οὐδὲν κωλύει.
Χο. ἥδιστον φάος ἡμέρας
ἔσται τοῖσι παροῦσι, καὶ
τοῖσιν ἀφικνουμένοισιν,
ἢν Κλέων ἀπόληται.
καίτοι πρεσβυτέρων τινῶν,
οἵων ἀργαλεωτάτων,
ἐν τῷ δείγματι τῶν δικῶν
ἤκουσ' ἀντιλεγόντων,
ὡς εἰ μὴ γένοιθ' οὗτος ἐν
τῇ πόλει μέγας, οὐκ ἂν ἤ-
στην σκεύη δύο χρησίμω,

Is. Et mea ergo.

Cleo. Sed si huic credas, cœcum te fieri necesse est.

Is. Et si huic, verpum te fieri necesse est usque ad pectinem.

Cleo. Immo mea oracula dicunt fore, ut imperes universæ terræ, coronatus rosis.

Is. Mea vero dicunt, ut purpureo indutus sago acu picto et coronatus in aureo curru persequaris Smicythem et dominum.

Cleo. Quin abi et affer illa, ut hic audiat ea.

Is. Maxime.

Dem. Tu etiam affer tua.

Cleo. Ecce eo.

Is. Ecce hercle eo: nihil impedit.

Chor. Jucundissima lux hujus erit die præsentibus et advenantibus, si Cleo perierit: quamvis seniores quosdam morosissimos in digmate litium audivi contradicere: *Si iste non evasisset magnus in Republica, non exstitura fuisse duo ista utiliavasa, pistillum et truam.* Sed hoc etiam illius demiror porcinæ eru-

ditionis: pueri enim, qui cum eo ludum frequentarunt, dicunt ad solam Doricam harmoniam fides eum aptare consuevisse, aliam vero noluisse discere; deinde citharistam iratum abduci eum jussisse, cum hoc dicto: *Harmoniam puer iste non potis est addiscere, nisi quæ nomine refert munera.*

CLEO, ISICIARIUS, DEMUS, CHORUS.

CLEO. En, specta; necdum omnia effero.

IS. Hei mihi! quam valde cacaturio! necdum omnia effero.

DEM. Quænam sunt ista?

CLEO. Oracula.

DEM. Omniane?

CLEO. Miraris? atqui hercle adhuc est mihi una arca plena.

IS. Mihi autem cœnaculum et duo conclavia.

DEM. Facite sciam cujusnam sint hæc oracula.

CLEO. Mea quidem sunt Bacidis.

DEM. Tua vero, cujus?

IS. Glanidis, qui fuit frater Bacidis natu major.

δοίδυξ, οὐδὲ τορύνη.
ἀλλὰ καὶ τόδ᾽ ἔγωγε θαυ-
μάζω τῆς ὑομουσίας
αὐτοῦ· φασὶ γὰρ αὐτὸν οἱ
παῖδες, οἳ ξυνεφοίτων,
τὴν Δωριστὶ μόνην ἂν ἁρ-
μόττεσθαι θαμὰ τὴν λύραν,
ἄλλην δ᾽ οὐκ ἐθέλειν μαθεῖν·
κᾆτα τὸν κιθαριστὴν
ὀργισθέντ᾽ ἀπάγειν κελεύ-
ειν, ὡς ἁρμονίαν ὁ παῖς
οὗτος οὐ δύναται μαθεῖν,
ἢν μὴ Δωροδοκηστί.

ΚΛΕΩΝ, ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ, ΔΗΜΟΣ, ΧΟΡΟΣ.

Κλ. ΙΔΟΥ, θέασαι, κοὐχ ἅπαντας ἐκφέρω.
Αλ. οἴμ᾽, ὡς χεσείω, κοὐχ ἅπαντας ἐκφέρω.
Δη. ταυτὶ τί ἐστι;
Κλ. λόγια.
Δη. πάντ᾽;
Κλ. ἐθαύμασας;
καὶ, νὴ Δί᾽, ἔτι γ᾽ ἐμοί ᾽στι κιβωτὸς πλέα.
Αλ. ἐμοὶ δ᾽ ὑπερῷον, καὶ ξυνοικία δύο.
Δη. φέρ᾽ ἴδω, τίνος γάρ εἰσιν οἱ χρησμοί ποτε;
Κλ. οἱ ᾽μοὶ μέν εἰσι Βάκιδος.
Δη. οἱ δὲ σοὶ, τίνος;
Αλ. Γλάνιδος, ἀδελφοῦ τοῦ Βάκιδος γεραιτέρου.

Δη. εἰσὶν δὲ περὶ τοῦ;
Κλ. περὶ Ἀθηνῶν, περὶ Πύλου,
περὶ σοῦ, περὶ ἐμοῦ, περὶ ἁπάντων πραγμάτων.
Δη. οἱ σοὶ δὲ, περὶ τοῦ;
Αλ. περὶ Ἀθηνῶν, περὶ φακῆς,
περὶ Λακεδαιμονίων, περὶ σκόμβρων νέων,
περὶ τῶν μετρούντων τἄλφιτ' ἐν ἀγορᾷ κακῶς,
περὶ σοῦ, περὶ ἐμοῦ. τὸ πέος οὑτοσὶ δάκοι.
Δη. ἄγε νυν, ὅπως αὐτοὺς ἀναγνώσεσθέ μοι,
καὶ τὸν περὶ ἐμοῦ 'κεῖνον, ᾧπερ ἥδομαι,
ὡς ἐν νεφέλῃσιν αἰετὸς γενήσομαι.
Κλ. ἄκουε δὴ νῦν, καὶ πρόσεχε τὸν νοῦν ἐμοί.
Φράζευ, Ἐρεχθείδη, λογίων ὁδὸν, ἥν σοι Ἀπόλλων
ἴαχεν ἐξ ἀδύτοιο διὰ τριπόδων ἐριτίμων.
σώζεσθαί σ' ἐκέλευσ' ἱερὸν κύνα καρχαρόδοντα,
ὃς πρόσθεν λάσκων, καὶ ὑπὲρ σέο δεινὰ κεκραγὼς,
σοὶ μισθὸν ποριεῖ· κἂν μὴ δρᾷ ταῦτ', ἀπολεῖται.
πολλοὶ γὰρ μίσει σφε κατακρώζουσι κολοιοί.
Δη. ταυτὶ, μὰ τὴν Δήμητρ', ἐγὼ οὐκ οἶδ' ὅ τι λέγει.
τί γάρ ἐστ' Ἐρεχθεῖ, καὶ κολοιοῖς, καὶ κυνί;
Κλ. ἐγὼ μέν εἰμ' ὁ κύων· πρὸ σοῦ γὰρ ἀπύω·
σοὶ δ' εἶπε σώζεσθαί μ' ὁ Φοῖβος τὸν κύνα.
Αλ. οὐ τοῦτο φήσ' ὁ χρησμός· ἀλλ' ὁ κύων ὁδὶ,
ὥσπερ θύρας σου, τῶν λογίων παρεσθίει.
ἐμοὶ γάρ ἐστ' ὀρθῶς περὶ τούτου τοῦ κυνός.
Δη. λέγε δῆτ'· ἐγὼ δὲ πρῶτα λήψομαι λίθον,
ἵνα μή μ' ὁ χρησμὸς ὁ περὶ τοῦ κυνὸς δάκῃ.
Αλ. Φράζευ, Ἐρεχθείδη, κύνα Κέρβερον ἀνδραποδιστὴν,

Dem. Nam qua de re sunt?

Cleo. De Athenis, de Pylo, de te, de me, de omnibus rebus.

Dem. Tua vero, qua de re?

Is. De Athenis, de lente, de Lacedæmoniis, de scombris recentibus, de his qui in foro inique metiuntur frumenta, de te, de me: penem iste sibi mordeat.

Dem. Facite ergo, ut ea mihi legatis, illud præcipue, quod de me est editum, quo delector, nempe ut *aquila fiam in nubibus.*

Cleo. Jam ergo audi et huc adverte mentem. *Percipe, Erechthida, rationem oraculorum, quæ Apollo tibi profatus est e penetrali per tripodas venerandos: servare te jussit sacrum canem, serratos habentem dentes, qui prius latrans, et pro te acerrime vociferans, mercedem tibi acquiret; et nisi hoc fecerit, peribit: multi enim ex odio contra eum crocitant graculi.*

Dem. Pol ego haud intelligo, quid hæc sibi velint. Quid enim est Erechtheo cum graculis et cane?

Cleo. Ego quidem sum canis ille: nam pro te latro. Tibi vero dixit Apollo, ut canem me serves.

Is. Non hoc dicit oraculum: verum canis hicce, ut fores tuas, ita etiam oracula arrodit: mihi enim unum est aliud, quod vere de hoc cane dicit.

Dem. Dic ergo: prius autem lapidem capiam, ne me illud de cane mordeat oraculum.

Is. *Animadverte, ô Erechthida, canem Cerberum plagiarium*

qui adulans cauda, et te cœnantem observans, exedet tuum cibum, siquando tu hietans aliorsum spectes. Clam autem noctu ingredietur in culinam, et canina voracitate patinas et insulas delambet.

DEM. Multo melius, ita me Neptunus amet, ô Glani dixisti.

CLEO. Audi, ô bone, tum demum dijudica. *Est mulier, parietque leonem sacris in Athenis, qui pro populo contra multos culices pugnabit, tanquam pro catulis suis stans; quem tu observa, muro exstructo ligneo, et turribus ferreis.*

DEM. Scin' quid hæc significent?

IS. Haud ego hercle.

CLEO. Perspicue Deus tibi dixit, ut me serves. Ego enim tibi sum pro leone.

DEM. Et quomodo me inscio factus es Proleo?

IS. Unum de industria te non edocet ex hoc vaticinio, quod solum ferreus murus est et lignum, in quo te adservare hunc jussit Loxias.

DEM. Quomodo ergo illud dixit Deus?

IS. Istum ut constringas jubet in ligno quinque foraminibus pertuso.

DEM. Hæc vaticinia nunc impleri mihi videntur.

CLEO. Ne credas: invidæ enim cornices crocitant: at tu accipitrem amare memento, qui tibi adduxit vinctos Lacedæmoniorum coracinos.

IS. Hoc quidem periculum temere adiit ebrius Paphlago. Cur id, Cecropida imprudens, habes pro egregio facinore? nam mulier etiam facile ferat onus, si vir sublatum id ei im-

ὃς κέρκῳ σαίνων σ', ὁπόταν δειπνῇς, ἐπιτηρῶν,
ἐξέδεταί σου τοὖψον, ὅταν σύ που ἄλλοσε χάσκῃς·
ἐσφοιτῶν δ' ἐς τοὐπτάνιον λήσει σε κυνηδὸν
νύκτωρ τὰς λοπάδας καὶ τὰς νήσους διαλείχων.

Δη. νὴ τὸν Ποσειδῶ, πολύ γ' ἄμεινον, ὦ Γλάνι.

Κλ. ὦ 'τὰν, ἄκουσον, εἶτα διάκρινον τότε.
'Εστὶ γυνὴ, τέξει δὲ λέονθ' ἱεραῖς ἐν 'Αθήναις,
ὃς περὶ τοῦ δήμου πολλοῖς κώνωψι μαχεῖται,
ὥστε περὶ σκύμνοισι βεβηκώς· ὃν σὺ φύλασσε,
τεῖχος ποιήσας ξύλινον, πύργους τε σιδηροῦς.

Δη. ταῦτ' οἶσθ' ὅ τι λέγει;

Αλ. μὰ τὸν 'Απόλλω 'γὼ μὲν οὔκ.

Κλ. ἔφραζεν ὁ θεός σοι σαφῶς σώζειν ἐμέ.
ἐγὼ γὰρ ἀντὶ τοῦ λέοντος εἰμί σοι.

Δη. καὶ πῶς μ' ἐλελήθης 'Αντιλέων γεγενημένος;

Αλ. ἓν οὐκ ἀναδιδάσκει σε τῶν λογίων ἑκὼν,
ὃ μόνον σιδηροῦν τεῖχός ἐστι καὶ ξύλον,
ἐν ᾧ σε σώζειν τόνδ' ἐκέλευσ' ὁ Λοξίας.

Δη. πῶς δῆτα τοῦτ' ἔφραζεν ὁ θεός;

Αλ. τουτονὶ
δῆσαί σ' ἐκέλευε πεντεσυρίγγῳ ξύλῳ.

Δη. ταυτὶ τελεῖσθαι τὰ λόγι' ἤδη μοι δοκεῖ.

Κλ. μὴ πείθου· φθονεραὶ γὰρ ἐπικρώζουσι κορῶναι.
ἀλλ' ἱέρακα φίλει, μεμνημένος ἐν φρεσὶν, ὅς σοι
ἤγαγε συνδήσας Λακεδαιμονίων κορακίνους.

Αλ. τοῦτό γέ τοι Παφλαγὼν παρεκινδύνευσε μεθυσθείς.
Κεκροπίδη κακόβουλε, τί τοῦθ' ἡγεῖ μέγα τοὖργον;
καί κε γυνὴ φέροι ἄχθος, ἐπεί κεν ἀνὴρ ἀναθείη·

ἀλλ' οὐκ ἂν μαχέσαιτο· χέσαιτο γὰρ, εἰ μαχέσαιτο.
Κλ. ἀλλὰ τόδε φράζευ, πρὸ Πύλου Πύλον ἥν σοι ἔφραζεν.
Ἔστι Πύλος πρὸ Πύλοιο---
Δη. τί τοῦτο λέγει ΠΡΟ ΠΥΛΟΙΟ;
Αλ. τὰς πυέλους φησὶν καταλήψεσθ' ἐν βαλανείῳ.
Δη. ἐγὼ δ' ἄλουτος τήμερον γενήσομαι.
Αλ. αὐτὸς γὰρ ἡμῶν τὰς πυέλους ἀφήρπασεν.
ἀλλ' οὑτοσὶ γάρ ἐστι περὶ τοῦ ναυτικοῦ
ὁ χρησμὸς, ᾧ σε δεῖ προσέχειν τὸν νοῦν πάνυ.
Δη. προσέχω· σὺ δ' ἀναγίγνωσκε, τοῖς ναύταισί μου
ὅπως ὁ μισθὸς πρῶτον ἀποδοθήσεται.
Αλ. Αἰγείδη, φράσσαι κυναλώπεκα, μή σε δολώσῃ,
λαίθαργον, ταχύπουν, δολίαν κερδὼ, πολύϊδριν.
οἶσθ' ὅ τι γ' ἔστιν τοῦτο;
Δη. Φιλόστρατος, ἡ κυναλώπηξ.
Αλ. οὐ τοῦτό φησιν· ἀλλὰ ναῦς ἑκάστοτε
αἰτεῖ ταχείας ἀργυρολόγους οὑτοσί·
ταύτας ἀπαυδᾷ μὴ διδόναι σ' ὁ Λοξίας.
Δη. πῶς δὴ τριήρης ἐστὶ κυναλώπηξ;
Αλ. ὅπως;
ὅτι ἡ τριήρης ἐστὶ, χᾠ κύων, ταχύ.
Δη. πῶς οὖν ἀλώπηξ προσετέθη πρὸς τῷ κυνί;
Αλ. ἀλωπεκίοισι τοὺς στρατιώτας ἤκασεν,
ὁτιὴ βότρυς τρώγουσιν ἐν τοῖς χωρίοις.
Δη. εἶεν.
τούτοις ὁ μισθὸς τοῖς ἀλωπεκίοισι ποῦ;
Αλ. ἐγὼ ποριῶ καὶ τοῦτον ἡμερῶν τριῶν.
ἀλλ' ἔτι τόνδ' ἐπάκουσον, ὃν εἶπέ σοι, ἐξαλέασθαι,

ponat: non tamen pugnaverit; nam cacaverit, si pugnaverit.

Cleo. Sed istuc animadverte, Pylum, quam tibi dixit, ante Pylum. *Est Pylus ante Pylum—*

Dem. Quid istud *Ante Pylum* sibi vult?

Is. Ait se solia in balneo occupaturum.

Dem. Hodie igitur illotus ero.

Is. Ipse enim solia nobis præripuit. Sed istud de classe dicit meum oraculum, ad quod te animum advertere oportet omnino.

Dem. Adverto: tu vero lege, nautis meis quomodo stipendium primo dabitur.

Is. *Ægida, observa canivulpem, ne te decipiat, clam mordentem, dolosam, astutam, callidam.* Scin' quid hoc sit?

Dem. Philostratus est canivulpes.

Is. Non hoc dicit: sed quas naves identidem iste petit veloces ad colligendas ab insulanis pecunias, has vetat ei dare Loxias.

Dem. At quomodo triremis est *canivulpes?*

Is. Quomodo? nempe et triremis est et canis rex velox.

Dem. Cur vero *cani* addita est *vulpes!*

Is. Vulpeculis adsimulavit milites, quoniam uvas comedunt ruri.

Dem. Esto: vulpeculis autem illis stipendium quod detur ubi est?

Is. Id ego præbebo quoque in tres dies. Sed hoc adhuc audi oraculum, quo te vitare jussit Apollo Cyllenen, ne te illa decipiat.

Dem. Quamnam Cyllenen?

Is. Hujus manum finxit Cyllenen esse merito, quia dicere hicce solet, *Injice in cyllen.*

Cleo. Perperam autumas. Per Cyllenen enim Phœbus recte innuit manum Diopithis. Sed est mihi de te oraculum alatum, ut *aquila fias et omni terræ imperes.*

Is. Mihi autem ut et terræ, et Erythræo mari, utque in Ecbatanis jus dicturus sis lambens conditos cibos.

Cleo. At ego insomnium vidi, et mihi videbatur ipsa Dea e cotyla in populum infundere opes et sanitatem.

Is. Ego etiam, ita me Jupiter amet; quippe mihi videbatur ipsa Dea ex arce descendere, eique noctua insidere, deinde majori e calice infundere utriusque in caput, tuum quidem, ambrosiam, hujus autem, muriam alliatam.

Dem. Iu, iu! nemo profecto erat Glanide sapientior. Quin memet tibi committo, ut senem me cures, et quasi puerum denuo edoceas.

Cleo. Nondum, obsecro te, sed exspecta: nam hordea tibi præbebo et victum quotidie.

Dem. Hordeorum mentionem sufferre nequeo. Sæpe deceptui sum a te et a Theophane.

Cleo. Immo farinam tibi dabo præparatam.

Is. Ego vero parvas mazas jam pistas et pisces tostos: nihil obstabit, quin illico edas.

Dem. Properate igitur perficere, quod vultis. Uter enim

χρησμὸν Λητοΐδης, Κυλλήνην, μή σε δολώσῃ.
Δη. ποίαν Κυλλήνην;
Αλ. τὴν τούτου χεῖρ' ἐποίησε
Κυλλήνην ὀρθῶς, ὁτιὴ φήσ', Ἔμβαλε κυλλῇ.
Κλ. οὐκ ὀρθῶς φράζεις. τὴν Κυλλήνην γὰρ ὁ Φοῖβος
ἐς τὴν χεῖρ' ὀρθῶς ᾐνίξατο τὴν Διοπείθους.
ἀλλὰ γάρ ἐστιν ἐμοὶ χρησμὸς περὶ σοῦ πτερυγωτός·
αἰετὸς ὡς γίγνει, καὶ πάσης γῆς βασιλεύσεις.
Αλ. καὶ γὰρ ἐμοὶ, καὶ γῆς, καὶ τῆς Ἐρυθρᾶς γε θαλάσσης,
χὤτι γ' ἐν Ἐκβατάνοις δικάσεις, λείχων ἐπίπαστα.
Κλ. ἀλλ' ἐγὼ εἶδον ὄναρ, καί μοι δόκει ἡ θεὸς αὐτὴ
τοῦ δήμου καταχεῖν ἀρυταίνῃ πλουθυγίειαν.
Αλ. νὴ Δία καὶ γὰρ ἐγώ· καί μοι δόκει ἡ θεὸς αὐτὴ
ἐκ πόλεως ἐλθεῖν, καὶ γλαὺξ αὐτῇ 'πικαθῆσθαι·
εἶτα καταοπένδειν κατὰ τῆς κεφαλῆς ἀρυβάλλῳ
ἀμβροσίαν κατὰ σοῦ· κατὰ τούτου δὲ σκοροδάλμην.
Δη. ἰοὺ, ἰού·
οὐκ ἦν ἄρ' οὐδεὶς τοῦ Γλάνιδος σοφώτερος.
καὶ μὴν ἐμαυτὸν ἐπιτρέπω σοι τουτονὶ
γερονταγωγεῖν, κἀναπαιδεύειν πάλιν.
Κλ. μήπω γ', ἱκετεύω σ', ἀλλ' ἀνάμεινον, ὡς ἐγὼ
κριθὰς ποριῶ σοι καὶ βίον καθ' ἡμέραν.
Δη. οὐκ ἀνέχομαι κριθῶν ἀκούων· πολλάκις
ἐξηπατήθην ὑπό τε σοῦ καὶ Θουφάνους.
Κλ. ἀλλ' ἄλφιτ' ἤδη σοι ποριῶ 'σκευασμένα.
Αλ. ἐγὼ δὲ μαζίσκας γε διαμεμαγμένας,
καὶ τοὖψον ὀπτόν· μηδὲν ἄλλ', εἰ μὴ 'σθιε.
Δη. ἀνύσατε νῦν, ὅ τι περ ποιήσεθ'· ὡς ἐγὼ,

ὁπότερος ἂν σφῷν εὖ με μᾶλλον ἂν ποιῇ,
τούτῳ παραδώσω τῆς Πνυκὸς τὰς ἡνίας.

Κλ. τρέχοιμ᾽ ἂν ἤδη πρότερος.

Αλ. οὐ δῆτ᾽, ἀλλ᾽ ἐγώ.

Χο. ὦ Δῆμε, καλήν γ᾽ ἔχεις
ἀρχὴν, ὅτε πάντες ἄν-
θρωποι δεδίασί σ᾽, ὥσ-
περ ἄνδρα τύραννον.
ἀλλ᾽ εὐπαράγωγος εἶ,
θωπευόμενός τε χαί-
ρεις, κἀξαπατώμενος,
πρὸς τόν τε λέγοντ᾽ ἀεὶ
κέχηνας· ὁ νοῦς δέ σου
παρὼν ἀποδημεῖ.

Δη. νοῦς οὐκ ἔνι ταῖς κόμαις
ὑμῶν, ὅτι μ᾽ οὐ φρονεῖν
νομίζετ᾽· ἐγὼ δ᾽ ἑκὼν
ταῦτ᾽ ἠλιθιάζω.
αὐτός τε γὰρ ἥδομαι
βρύλλων τὸ καθ᾽ ἡμέραν·
κλέπτοντά τε βούλομαι
τρέφειν ἕνα προστάτην·
τοῦτον δ᾽, ὅταν ᾖ πλέως,
ἄρας ἐπάταξα.

Χο. οὕτω μὲν ἂν εὖ ποιεῖς,
εἴ σοι πυκνότης ἔνεστ᾽
ἐν τῷ τρόπῳ, ὡς λέγεις,
τούτῳ πάνυ πολλή.

vestrûm mihi plus benefecerit, huic ego tradam habenas Pnycis.

Cleo. Curram itaque jam prior.

Is. Non tu hercle, sed ego.

Chor. O Deme, præclarum utique habes imperium, quandoquidem omnes homines metuunt te, tanquam tyrannum: sed mobilis es, et si quis tibi aduletur, teque decipiat, delectare: tum etiam oratorem semper ore hiante spectas: mens autem tua præsens est absens.

Dem. Meus non inest comis vestris, si me haud sapere existimatis. At ego sic desipio ultro. Nam ipsi mihi voluptas est potitare in dies; et unum alere volo furacem præsidem: hunc autem, quando oppletus est, sublatum percutere soleo.

Chor. Recte quidem sic feceris, si tibi, ut dicis, prudentia inest in isto more tam multa: si hos data opera, tanquam

publicas victimas, alis in Pnyce: deinde siquando tibi desit obsonium, horum aliquem qui pinguis sit, mactas et comedis.

DEM. Spectate, an callide istos circumveniam, qui se sapere putant, et me fallere. Quippe ipsos semper observo, eos, quum furantur, me videre dissimulans: deinde quæcunque de meis furati fuerint, cogo eos rursus evomere, camum eis pro specillo in guttur immittens.

CLEO, ISICIARIUS, DEMUS, CHORUS.

CLEO. Abi hinc in maximam malam crucem.

IS. Tu quidem, ô perdite.

CLEO. O Deme. Ego quidem paratus terdudum sedeo, cupiens tibi benefacere.

IS. Ego vero decies dudum, et duodecies dudum, et millies dudum, et antea dudum, dudum, dudum.

DEM. Ego vero exspectans tricies millies dudum exsecror vos, et antea dudum, dudum, dudum.

IS. Scin' ergo quid facias ?

εἰ τούσδ' ἐπίτηδες, ὥσ-
περ δημοσίους, τρέφεις
ἐν τῇ Πνυκί· κᾆθ', ὅταν
μή σοι τύχῃ ὄψον ὂν,
τούτων ὃς ἂν ᾖ παχὺς,
θύσας ἐπιδειπνεῖς.

Δη. σκέψασθε δ' ἔμ', εἰ σοφῶς
αὐτοὺς περιέρχομαι,
τοὺς οἰομένους φρονεῖν,
καί μ' ἐξαπατύλλειν.
τηρῶ γὰρ ἑκάστοτ' αὐ-
τοὺς, οὐδὲ δοκῶν ὁρᾶν,
κλέπτοντας· ἔπειτ' ἀναγ-
κάζω πάλιν ἐξεμεῖν,
ἅττ' ἂν κεκλόφωσί μου,
κημὸν καταμηλῶν.

ΚΛΕΩΝ, ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ, ΔΗΜΟΣ, ΧΟΡΟΣ.

Κλ. ΑΠΑΓ' ἐς μακαρίαν ἐκποδών.
Αλ. σύ γ', ὦ φθόρε.
Κλ. ὦ Δῆμ', ἐγὼ μέντοι παρεσκευασμένος
τρίπαλαι κάθημαι, βουλόμενός σ' εὐεργετεῖν.
Αλ. ἐγὼ δὲ δεκάπαλαί γε, καὶ δωδεκάπαλαι,
καὶ χιλιόπαλαι, καὶ πρόπαλαι, πάλαι, πάλαι.
Δη. ἐγὼ δὲ προσδοκῶν γε τρισμυριόπαλαι
βδελύττομαί σφω, καὶ πρόπαλαι, πάλαι, πάλαι.
Αλ. οἶσθ' οὖν ὃ δρᾶσον ;

Δη. εἴ γε μὴ, φράσεις γε σύ.
Αλ. ἄφες ἀπὸ βαλβίδων ἐμέ τε καὶ τουτονὶ,
ἵνα σ' εὖ ποιῶμεν ἐξίσου.
Δη. δρᾷν ταῦτα χρή.
ἄπιτον.
Αλ. ἰδού.
Δη. θέοιτ' ἄν.
Κλ. ὑποθεῖν οὐκ ἐῶ.
Δη. ἀλλ' ἦ μεγάλως εὐδαιμονήσω τήμερον
ὑπὸ τῶν ἐραστῶν, νὴ Δί', ἢ 'γὼ θρύψομαι.
Κλ. ὁρᾷς ; ἐγώ σοι πρότερος ἐκφέρω δίφρον.
Αλ. ἀλλ' οὐ τράπεζαν· ἀλλ' ἐγὼ προτεραίτερος.
Κλ. ἰδοὺ φέρω σοι τήνδε μαζίσκην ἐγὼ,
ἐκ τῶν ὀλῶν τῶν ἐκ Πύλου μεμαγμένην.
Αλ. ἐγὼ δὲ μυστίλας μεμυστιλημένας
ὑπὸ τῆς θεοῦ, τῇ χειρὶ τῇ 'λεφαντίνῃ.
Δη. ὡς μέγαν ἄρ' εἶχες, ὦ πότνια, τὸν δάκτυλον.
Κλ. ἐγὼ δ' ἔτνος γε πίσινον, εὔχρων καὶ καλόν·
ἐτόρυνε δ' αὔθ' ἡ Παλλὰς, ἡ Πυλαιμάχος.
Αλ. ὦ Δῆμ', ἐναργῶς ἡ θεός σ' ἐπισκοπεῖ,
καὶ νῦν ὑπερέχει σου χύτραν ζωμοῦ πλέαν.
Δη. οἴει γὰρ οἰκεῖσθ' ἂν ἔτι τήνδε τὴν πόλιν,
εἰ μὴ φανερῶς ἡμῶν ὑπερεῖχε τὴν χύτραν ;
Κλ. τουτὶ τέμαχός σοι ᾽δωκεν ἡ Φοβεσιστράτη.
Αλ. ἡ δ' Ὀβριμοπάτρα γ', ἑφθὸν ἐκ ζωμοῦ κρέας,
καὶ χόλικος, ἠνύστρου τε, καὶ γαστρὸς τόμον.
Δη. καλῶς γ' ἐποίησε, τοῦ πέπλου μεμνημένη.
Κλ. ἡ Γοργολόφα σ' ἐκέλευε τουτουὶ φαγεῖν

Dem. Si nesciam, tu id mihi dices.

Is. Jube me simul et istum, tanquam a carceribus missos, et æquo tibi benefacere.

Dem. Hoc agere me par est. Abscedite.

Is. Ecce.

Dem. Currite jam.

Cleo. Subverti haud me sinam.

Dem. Profecto beatus ero oppido hodie amatorum horum opera, nisi delicias faciam.

Cleo. Viden'? ego tibi prior extuli sellam hanc.

Is. At non mensam tu: verum ego multo prior extuli.

Cleo. Ecce ego fero tibi hanc parvam mazam, ex farre illo pistam, quod ex Pylo adtuli.

Is. Ego vero offas panis, quas excavavit ipsa Dea manu eburnea.

Dem. Quam magnum ergo digitum habes, ô veneranda !

Cleo. Ego vero e pisis pultem boni coloris et bonam, quam tudiculavit Pallas, cujus auspiciis Pylum expugnavi.

Is. O Deme, manifesto te respicit Dea: nunc etiam tenet ollam supra te juris plenam.

Dem. Putasne hanc urbem habitari potuisse tamdiu, nisi perspicue ollam supra nos tenuisset?

Cleo. Hoc frustum piscis dedit tibi Dea fugatrix exercituum.

Is. At Virgo patrima carnem in jure elixam, item intestini, et omasi, et ventriculi frustum.

Dem. Pulchre gratiam retulit, pepli memor.

Cleo. Gorgonis capite et crista insignis Dea te comedere jubet de hac placenta in longum ducta, ut remos ducamus et navigemus commode.

Is. Hæc etiam cape.

Dem. Et quid istis faciam intestinis?

Is. Ea tibi consulto misit Dea, ad statuminandas intrinsecus naves: quippe manifesto respicit classem nostram: cape et poculum duobus vini, tribus aquæ mistum cyathis.

Dem. O Jupiter! quam suave vinum! ut facile fert ternas aquæ partes?

Is. Etenim Tritonia eum ternavit.

Cleo. Accipe nunc a me pinguis placentæ frustum.

Is. A me vero totam placentam hancce.

Cleo. Sed leporinam non habebis unde ei des: at ego.

Is. Hei mihi! undenam leporinæ mihi copia fiat! mi anime, nunc scurrile quidpiam inveni.

Cleo. Viden' hancce, ô perdite?

Is. Parum id curo. Sed enim isti ad me veniunt.

Cleo. Quinam?

Is. Legati, qui crumenas habent refertas pecunia.

Cleo. Ubi, ubi sunt?

Is. Quid hoc ad te? nonne omittes hospites? O Demule, viden' leporinam, quam tibi fero?

Cleo. Væ misero mihi! nefarie meam surripuisti.

Is. Etenim tu quoque hercle Laconas illos ex Pylo.

Dem. Dic, amabo, quo commento eam rapuisti?

Is. Commentum quidem est Deæ: furtum vero meum.

Cleo. At ego periculo meo leporem venatus sum.

ἐλατῆρος, ἵνα τὰς ναῦς ἐλαύνωμεν καλῶς.
Αλ. λαβὲ καὶ ταδὶ νῦν.
Δη. καὶ τί τούτοις χρήσομαι
τοῖς ἐντέροις;
Αλ. ἐπίτηδες αὔτ' ἔπεμψέ σοι
εἰς τὰς τριήρεις ἐντερονείαν ἡ θεός·
ἐπισκοπεῖ γὰρ περιφανῶς τὸ ναυτικόν.
ἔχε καὶ πιεῖν κεκραμένον τρία καὶ δύο.
Δη. ὡς ἡδὺς, ὦ Ζεῦ, καὶ τὰ τρία φέρων καλῶς.
Αλ. ἡ Τριτογενης γὰρ αὐτὸν ἐνετριτώνισε.
Κλ. λαβὲ νῦν πλακοῦντος πίονος παρ' ἐμοῦ τόμον.
Αλ. παρ' ἐμοῦ δ' ὅλον γε τὸν πλακοῦντα τουτονί.
Κλ. ἀλλ' οὐ λαγῷ' ἕξεις ὁπόθεν δῷς· ἀλλ' ἐγώ.
Αλ. οἴμοι· πόθεν λαγῷά μοι γενήσεται;
ὦ θυμὲ, νυνὶ βωμολόχον ἔξευρέ τι.
Κλ. ὁρᾷς τάδ', ὦ κακόδαιμον;
Αλ. ὀλίγον μοι μέλει·
ἀλλὰ γὰρ ἐκεῖνοί γ' ὡς ἔμ' ἔρχονται.
Κλ. τίνες;
Αλ. πρέσβεις, ἔχοντες ἀργυρίου βαλάντια.
Κλ. ποῦ, ποῦ;
Αλ. τί δέ σοι τοῦτ'; οὐκ ἐάσεις τοὺς ξένους;
ὦ Δημίδιον, ὁρᾷς τὰ λαγῷ', ἅ σοι φέρω;
Κλ. οἴμοι τάλας, ἀδίκως γε τἄμ' ὑφήρπασας.
Αλ. νὴ τὸν Ποσειδῶ, καὶ σὺ γὰρ τοὺς ἐκ Πύλου.
Δη. εἴπ', ἀντιβολῶ, πῶς ἐπενόησας ἁρπάσαι;
Αλ. τὸ μὲν νόημα τῆς θεοῦ· τὸ δὲ κλέμμ' ἐμόν.
Κλ. ἐγὼ δ' ἐκινδύνευσ'·

Αλ. ἐγὼ δ᾽ ὤπτησά γε.
Δη. ἄπιθ᾽· οὐ γὰρ ἀλλὰ τοῦ παραθέντος ἡ χάρις.
Κλ. οἴμοι κακοδαίμων, ὑπεραναιδεσθήσομαι.
Αλ. τί οὐ διακρίνεις, Δῆμ᾽, ὁπότερός ἐστι νῷν
ἀνὴρ ἀμείνων περὶ σὲ, καὶ τὴν γαστέρα;
Δη. τῷ δῆτ᾽ ἂν ὑμᾶς χρησάμενος τεκμηρίῳ
δόξαιμι κρίνειν τοῖς θεαταῖσιν σοφῶς;
Αλ. ἐγὼ φράσω σοι. τὴν ἐμὴν κίστην ἰὼν
ξύλλαβε σιωπῇ, καὶ βασάνισον ἅττ᾽ ἔνι,
καὶ τὴν Παφλαγόνος· κᾀμέλει κρινεῖς καλῶς.
Δη. φέρ᾽ ἴδω, τί οὖν ἔνεστιν;
Αλ. ἀλλ᾽ ὁρᾷς κενὴν,
ὦ παππίδιον. ἅπαντα γάρ σοι παρεφόρουν.
Δη. αὕτη μὲν ἡ κίστη τὰ τοῦ δήμου φρονεῖ.
Αλ. βάδιζε γοῦν καὶ δεῦρο πρὸς τὴν Παφλαγόνος.
ὁρᾷς νυν;
Δη. οἴμοι τῶν ἀγαθῶν, ὅσων πλέα.
ὅσον τὸ χρῆμα τοῦ πλακοῦντος ἀπέθετο·
ἐμοὶ δ᾽ ἔδωκεν ἀποτεμὼν τυννουτονί.
Αλ. τοιαῦτα μέντοι καὶ πρότερον εἰργάζετο.
σοὶ μὲν προσεδίδου σμικρὸν, ὧν ἐλάμβανεν·
αὐτὸς δ᾽ ἑαυτῷ παρετίθει τὰ μείζονα.
Δη. ὦ μιαρὲ, κλέπτων δή με ταῦτ᾽ ἐξηπάτας;
ἐγὼ δέ τυ ἐστεφάνιξα, κᾀδωρησάμαν.
Κλ. ἐγὼ δ᾽ ἔκλεπτον ἐπ᾽ ἀγαθῷ γε τῇ πόλει.
Δη. κατάθου ταχέως τὸν στέφανον, ἵν᾽ ἐγὼ τουτῳὶ
αὐτὸν περιθῶ.
Αλ. κατάθου ταχέως μαστιγία.

Is. Ego vero eum assavi.

Dem. Abi: nam non nisi adponenti gratia est.

Cleo. Hei mihi! vincar impudentia, perditus.

Is. Cur non dijudicas, ô Deme, uter nostrûm melior vir sit erga te et ventrem?

Dem. Quonam ergo documento usus, inter vos sapienter dijudicasse videri queam spectatoribus?

Is. Dicam tibi. Vade et cistam meam tacite comprehende, et explora ecquid insit: hujus itidem Paphlagonis. Sic procul dubio recte judicabis.

Dem. Age videam, quid ergo inest?

Is. Sed vacuam vides, ô patercule; omnia enim tibi adtuli.

Dem. Hæc quidem cista populo favet.

Is. Accede igitur etiam huc ad cistam Paphlagonis. Jamne vides?

Dem. Hei mihi! quantis bonis repleta est! quam magnam in ea placentam recondidit: mihi autem tantillum præcisum dedit.

Is. Idem fecit antidhac etiam: ex illis quæ capiebat, pauxillum tibi dabat: ipsus autem sibi majores partes anteponebat.

Dem. O impure, itane me decipiebas, furtum faciens? *Ego autem te coronis et donis ornavi.*

Cleo. At ego furabar reipublicæ bono.

Dem. Depone ocius coronam, ut isti eam imponam.

Is. Depone ocius, verbero.

Cleo. Minime vero: nam mihi oraculum est Pythicum, declarans a quo solo vinci me necesse sit.

Is. Nempe declarans meum nomen, idque perquam perspicue.

Cleo. Atqui volo documento explorare an congruas cum oraculo: et ex te primum hoc tantum percontabor; quem ludum frequentasti puer?

Is. In culinis concinnabar pugnis.

Cleo. Quid ais? ut oraculo percellitur animus meus! Esto: quid vero apud palæstræ magistrum didicisti?

Is. Furari et furtum abjurare, testesque in oculos intueri.

Cleo. *O Phœbe Apollo Lycie, quid tandem me facies?* Quamnam vero artem exercuisti jam adultior?

Is. Isicia vendebam.

Cleo. Quid præterea?

Is. Futuebar.

Cleo. Væ mihi infortunato! Jam nullus sum. *Tenuis quædam est spes, quæ nos sustinet.* Et mihi hoc tantum dic, utrum in foro isicia vendebas, an ad portas.

Is. Ad portas, ubi salsamenta venum exponuntur.

Cleo. Hei mihi! oraculum adimpletum est. Volutate intro huncce infelicem. O corona, vale: invitus equidem te amitto: habebit te alius, fur quidem non pejor, forte tamen fortunatior.

Κλ. *οὐ δῆτ', ἐπεί μοι χρησμός ἐστι Πυθικὸς*
φράζων, ὑφ' οὗ με δεῖ ποθ' ἡττᾶσθαι μόνου.
Αλ. *τοὐμόν γε φράζων ὄνομα, καὶ λίαν σαφῶς.*
Κλ. *καὶ μήν σ' ἐλέγξαι βούλομαι τεκμηρίῳ,*
εἴ τι ξυνοίσεις τοῦ θεοῦ τοῖς θεσφάτοις.
καί σου τοσοῦτο πρῶτον ἐκπειράσομαι.
παῖς ὢν ἐφοίτας ἐν τίνος διδασκάλου;
Αλ. *ἐν ταῖσιν εὕστραις κονδύλοις ἡρμοττόμην.*
Κλ. *πῶς εἶπας; ὥς μου χρησμὸς ἅπτεται φρενῶν.*
εἶεν.
ἐν παιδοτρίβου δὲ τίνα πάλην ἐμάνθανες;
Αλ. *κλέπτων ἐπιορκεῖν, καὶ βλέπειν ἐναντίον.*
Κλ. **Ω ΦΟΙΒ' ΑΠΟΛΛΟΝ ΛΥΚΙΕ, ΤΙ ΠΟΤ' ΕΜ' ΕΓΑΣΕΙ;**
τέχνην δὲ τίνα ποτ' εἶχες ἐξανδρούμενος;
Αλ. *ἠλλαντοπώλουν.*
Κλ. *καὶ τί;*
Αλ. *κἀβινεσκόμην.*
Κλ. *οἴμοι κακοδαίμων· οὐκέτ' οὐδέν εἰμ' ἐγώ.*
λεπτή τις ἐλπίς ἐστ', ἐφ' ἧς ὀχούμεθα.
καί μοι τοσοῦτον εἰπέ· πότερον ἐν ἀγορᾷ
ἠλλαντοπώλεις ἐτεὸν, ἢ 'πὶ ταῖς πύλαις;
Αλ. *ἐπὶ ταῖς πύλαισιν, οὗ τὸ τάριχος ὤνιον.*
Κλ. *οἴμοι· πέπρακται τοῦ θεοῦ τὸ θέσφατον.*
κυλίνδετ' εἴσω τόνδε τὸν δυσδαίμονα.
ὦ στέφανε, χαίρων ἄπιθι· καί σ' ἄκων ἐγὼ
λείπω· σὲ δ' ἄλλος τις λαβὼν κεκτήσεται,
κλέπτης μὲν οὐκ ἂν μᾶλλον, εὐτυχὴς δ' ἴσως.

Αλ. Ἑλλάνιε Ζεῦ, σὸν τὸ νικητήριον.
Χο. ὦ χαῖρε, καλλίνικε, καὶ μέμνησ', ὅτι
ἀνὴρ γεγένησαι δι' ἐμέ· καί σ' αἰτῶ βραχὺ,
ὅπως γένωμαί σοι Φανὸς ὑπογραφεὺς δικῶν.
Δη. ἐμοὶ δέ γ', ὅ τι σοι τοὔνομ', εἰπ'.
Αλ. Ἀγοράκριτος.
ἐν τῇ 'γορᾷ γὰρ κρινόμενος ἐβοσκόμην.
Δη. Ἀγορακρίτῳ τοίνυν ἐμαυτὸν ἐπιτρέπω,
καὶ τὸν Παφλαγόνα παραδίδωμι τουτονί.
Αγ. καὶ μὴν ἐγώ σ', ὦ Δῆμε, θεραπεύσω καλῶς,
ὥσθ' ὁμολογεῖν σε, μηδέν' ἀνθρώπων ἐμοῦ
ἰδεῖν ἀμείνω τῇ Κεχηναίων πόλει.
Ημ. Τί κάλλιον ἀρχομένοισιν,
ἢ καταπαυομένοισιν,
ἢ θοᾶν ἵππων ἐλατῆρας ἀείδειν,
μηδὲν ἐς Λυσίστρατον,
μηδὲ Θούμαντιν ἀνέστιον αὖ,
λυπεῖν ἑκούσῃ καρδίᾳ;
καὶ γὰρ οὗτοσὶ, φίλ' Ἄπολλον,
πεινῇ, θαλεροῖσι δακρύοισιν
σᾶς ἁπτόμενος φαρέτρας
Πυθῶνι ἐν, διὰ τὸ κακῶς πένεσθαι.
Χο. Λοιδορῆσαι τοὺς πονηροὺς, οὐδέν ἐστ' ἐπίφθονον,
ἀλλὰ τιμὴ τοῖσι χρηστοῖς, ὅστις εὖ λογίζεται.
εἰ μὲν οὖν ἄνθρωπος, ὃν δεῖ πόλλ' ἀκοῦσαι καὶ κακὰ,
οὗτος ἦν ἔνδηλος, οὐκ ἂν ἀνδρὸς ἐμνήσθην φίλου.
νῦν δ' Ἀρίγνωτον γὰρ οὐδεὶς ὅστις οὐκ ἐπίσταται,
ὅστις ἢ τὸ λευκὸν οἶδεν, ἢ τὸν ὄρθιον νόμον.

Is. Jupiter Græcanice, palma tua est.

Chor. O salve victor, et memor esto, te virum evasisse mea opera. Modicum autem hoc a te peto, ut fiam tibi scriba in judiciis, uti nunc Phanus est.

Dem. Mihi autem, quodnam sit tuum nomen, eloquere.

Is. Agoracritus: nam in foro litigando pastus sum.

Sem. Agoracrito igitur memet committo, eique Paphlagonem hunc trado.

Ag. Equidem te, ô Deme, curabo sedulo, ut fatearis te hominem nullum vidisse meliorem me erga Oscitantium urbem.

Sem. Quid pulchrius incipienti opus aut finienti, quam velocium equorum agitatores cantare, nulloque convicio Lysistratum aut Thumantin domo carentem sponte lacessere? Etenim iste, ô bone Apollo, esurit, et uberrimas lacrimas fundens supplex tuam Delphis tangit pharetram, quia summa laborat inopia.

Chor. Maledicere improbis neutiquam est invidiosum: quin ad laudi bonis dabit, qui recte judicat. Quod si autem homo ille, quem par est ex me multa maledicta audire, esset vulgo notus, non facerem mentionem alius amici viri. Nunc itaque Arignotum homo qui ignoret, nemo est, nisi qui nesciat, quid sit album, aut qui sit orthius modus. Huic vero frater est, moribus ei haud germanus, Ariphrades improbus: sed enim sciens

prudensque talis est. Est autem non tantum malus, nec enim hoc sensissem, neque pessimus tantum: verum etiam insuper excogitavit quiddam. Linguam enim suam polluit turpibus voluptatibus, in ganeis lambens despuendum illum rorem, et inquinans barbam, et conturbans labra pudendorum, Polymnestea carmina faciens, et consuescens cum Œonicho. Quicunque igitur hominem istum non valde exsecratur, nunquam ex eodem poculo nobiscum bibet.

Sem. Sæpe nocturnis cogitationibus occupatus fui, et quæsivi, qua de causa tam improbe comedat Cleonymus. Aiunt enim illum more pecudum vorantem bona divitum hominum vix abire a panario: at illos eum orare, ut sibi æque edendi veniam det: *Age, o præclare, per genua te obsecro, exi et parce mensæ.*

Chor. Aiunt convenisse triremes ad colloquendum inter se, et unam aliquam earum, quæ maxima erat natu, dixisse: *Nonne auditis, o virgines, quæ in urbe fiunt? aiunt quemdam petiisse nostrarum centum ad expeditionem in Chalcedonem, civem improbum, vappam Hyperbolum.* Triremibus autem aiunt id visum esse grave et intolerabile, et quamdam earum dixisse, quæ cum viris nondum consueverat: *Pro Averrunce! meus certe navar-*

ἔςιν οὖν ἀδελφὸς αὐτῷ, τοὺς τρόπȣς οὐ ξυΓγενὴς,
Πριφράδης πονηρός. ἀλλὰ τοῦτο μὲν καὶ βούλεται·
ἔστι δ' οὐ μόνον πονηρὸς, οὐ γὰρ οὐδ' ἂν ᾐσθόμην,
οὐδὲ παμπόνηρος· ἀλλὰ καὶ προσεξεύρηκέ τι.
τὴν γὰρ αὐτοῦ γλῶτταν αἰσχραῖς ἡδοναῖς λυμαίνεται,
ἐν κασαυρίοισι λείχων τὴν ἀπόπτυστον δρόσον,
καὶ μολύνων τὴν ὑπήνην, καὶ κυκῶν τὰς ἐσχάρας,
καὶ Πολυμνήστεια ποιῶν, καὶ ξυνῶν Οἰωνίχῳ.
ὅστις οὖν τοιοῦτον ἄνδρα μὴ σφόδρα βδελύττεται,
οὔ ποτ' ἐκ ταυτοῦ μεθ' ἡμῶν πίεται ποτηρίου.

Ημ. Ἦ πολλάκις ἐννυχίαισι
φροντίσι συγγεγένημαι,
καὶ διεζήτηχ', ὁπόθεν ποτὲ φαύλως
ἐσθίει Κλεώνυμος.
φασὶ γὰρ αὐτὸν ἐρεπτόμενον
τὰ τῶν ἐχόντων ἀνέρων,
οὐκ ἂν ἐξελθεῖν ἀπὸ σιπύης·
τοὺς δ' ἀντιϐολεῖν ἐᾷν ὁμοίως·
Ἴθ', ὦ ἄνα, πρὸς γονάτων,
ἔξελθε, καὶ σύγγνωθι τῇ τραπέζῃ.

Χο. Φασὶν ἀλλήλαις ξυνελθεῖν τὰς τριήρεις ἐς λόΓον,
καὶ μίαν λέξαι τιν' αὐτῶν, ἥ τις ἦν γεραιτέρα.
Οὐδὲ πυνθάνεσθε ταῦτ', ὦ παρθένοι, τἀν τῇ πόλει;
φασὶν αἰτεῖσθαί τιν' ἡμῶν ἑκατὸν εἰς Χαλκηδόνα
ἄνδρα μοχθηρὸν πολίτην, ὀξίνην Ὑπέρϐολον.---
ταῖς δὲ δόξαι δεινὸν εἶναι τοῦτο, κοὐκ ἀνασχετὸν,
καί τιν' εἰπεῖν, ἥ τις ἀνδρῶν ἆσσον οὐκ ἐληλύθει.
Ἀποτρόπαι', οὐδῆτ' ἐμȣ̃ γ' ἄρξει ποτ'· ἀλλ' ἐάν με χρῆ,

ὑπὸ τερηδόνων σαπεῖσ' ἐνταῦθα καταγηράσομαι·
οὐδὲ Ναυφάντης γε, τῆς Ναύσωνος, οὐ δῆτ', ὦ θεοὶ,
εἴπερ ἐκ πεύκης γε κἀγὼ καὶ ξύλων ἐπηγνύμην.
ἢν δ' ἀρέσκῃ ταῦτ' Ἀθηναίοις, καθῆσθαί μοι δοκεῖ
εἰς τὸ Θησεῖον πλεούσας, ἢ 'πὶ τῶν Σεμνῶν Θεῶν.
οὐ γὰρ ἡμῶν γε στρατηγῶν ἐγχανεῖται τῇ πόλει·
ἀλλὰ πλείτω χωρὶς αὐτὸς ἐς κόρακας, εἰ βούλεται,
τὰς σκάφας, ἐν αἷς ἐπώλει τοὺς λύχνους, καθελκύσας.

ΑΓΟΡΑΚΡΙΤΟΣ, ΧΟΡΟΣ, ΔΗΜΟΣ.

Ἀγοράκριτος.

Εὐφημεῖν χρὴ καὶ στόμα κλείειν, καὶ μαρτυριῶν ἀπέχεσθαι,
καὶ τὰ δικαστήρια συγκλείειν, οἷς ἡ πόλις ἥδε γέγηθεν·
ἐπὶ καιναῖσιν δ' εὐτυχίαισιν παιωνίζειν τὸ θέατρον.

Χορός.

ὦ ταῖς ἱεραῖς ἐπίκουρε φανεὶς νήσοις, καὶ φέγγος Ἀθήναις,
τίν' ἔχων φήμην ἀγαθὴν ἥκεις, ἐφ' ὅτῳ κνίσσωμεν ἀγυιάς;

Ἀγοράκριτος.

τὸν Δῆμον ἀφεψήσας ὑμῖν, καλὸν ἐξ αἰσχροῦ πεποίηκα.

Χορός.

καὶ ποῦ 'στιν νῦν, ὦ θαυμαστὰς ἐξευρίσκων ἐπινοίας;

Ἀγοράκριτος.

ἐν ταῖσιν ἰοστεφάνοις οἰκεῖ, ταῖς ἀρχαίαισιν Ἀθήναις.

Χορός.

πῶς ἂν ἴδοιμεν; τίν' ἔχει σκευήν; καὶ ποῖός τις γεγένηται;

Ἀγοράκριτος.

οἷός περ Ἀριστείδῃ πρότερον, καὶ Μιλτιάδῃ ξυνεσίτει.

chus ille nunquam erit; sed si necesse est, a cossis corrosa et putrefacta hic consenescam; nec Nauphantæ Nausonis filiæ navarchus ille sit, ne sit, inquam, o Dii! si quidem ex picea et lignis sum ego etiam compacta. Si autem Atheniensibus placet illa sententia, videtur mihi optimum nobis esse, si in Thesei aut Eumenidum fanum navigemus, ibique supplicessedeamus. Non enim nobis imperans iridebit urbem: sed naviget seorsum solus in malam rem, si vult, alveos illos, in quibus lucernas vendebat, in mare deducens.

AGORACRITUS, CHORUS, DEMUS.

Ag. Linguis favere oportet et os comprimere, et a testibus citandis abstinere, et fora judicum occludere, quibus ista urbs gaudet, et propter novas prosperitates oportet, ut theatrum Pæanem canat.

Chor. O qui auxiliator sacris apparuisti insulis et lumen Athenis, quamnam ferens bonam famam venisti, ob quam plateas repleamus nidore?

Ag. Populum vobis decoxi, et pulchrum eum ex turpi feci.

Chor. Et ubi nunc est ille, ô admirandi auctor commenti?

Ag. Antiquas incolit violis coronatas Athenas.

Chor. Qui videre eum possimus? quemnam habet ornatum? et qualis factus est?

Ag. Qualis antehac fuit, quando eum Aristide et Miltiade

cibum una capiebat : jam autem illum videbitis : crepant enim ab eo vestibuli fores. Sed gratulamini Athenis ob antiquam receptam speciem, Athenis, inquam, admirandis, decantatis, in quibus habitat inclytus ille Populus.

Chor. O nitidæ, violis coronatæ, præclaræ Athenæ, ostendite nobis monarcham illum Græciæ et hujus soli.

Ag. Hic ille est cicadas in capillis gestans, splendens antiqua specie, non calculos redolens, sed pacem, myrrha delibutus.

Chor. Salve, ô Græcorum Rex : tibi gratulamur : nam bona tibi obtigerunt et civitate digna, et illo in Marathone tropæo.

Dem. O hominum carissime, huc accede, Agoracrite. Quantis me decoquendo bonis adfecisti !

Ag. Egone ? sed, ô bone, necdum scis, qualis antehac fueris, neque quid feceris : nam pro deo me haberes.

Dem. Quid ergo feci antehac ? dic mihi, qualis eram ?

Ag. Principio quidem, si quando in concione diceret aliquis : *O popule, amator sum tuus, teque colo, et curam tui gero, et consultum tibi solus volo :* his si quis uteretur exordiis, subsiliebas, et jactabas caput ferociter.

Dem. Egone ?

Ag. Deinde ille, te decepto, abibat.

Dem. Quid ais ? hæccine mihi fecerunt, nec ego id sensi ?

ὄψεσθε δέ· καὶ γὰρ ἀνοιγνυμένων ψόφος ἤδη τῶν προπυλαίων.
ἀλλ' ὀλολύξατε φαινομένῃσιν ταῖς ἀρχαίαισιν Ἀθήναις,
καὶ θαυμασταῖς, καὶ πολυύμνοις, ἵν' ὁ κλεινὸς Δημος ἐνοικεῖ.

Χορός.

ὦ ταὶ λιπαραὶ, καὶ ἰοστέφανοι, καὶ ἀριζήλωτοι Ἀθῆναι,
δείξατε τὸν τῆς Ἑλλάδος ἡμῖν καὶ τῆς γῆς τῆσδε μόναρχον.

Ἀγοράκριτος.

ὅδ' ἐκεῖνος ὁρᾷν τεττιγοφόρος, τῷ 'ρχαίῳ σχήματι λαμπρὸς,
οὐ χοιρινῶν ὄζων, ἀλλὰ σπονδῶν, σμύρνῃ κατάλειπτος.

Χορός.

χαῖρ', ὦ βασιλεῦ τῶν Ἑλλήνων· καί σοι ξυγχαίρομεν ἡμεῖς.
τῆς γὰρ πόλεως ἄξια πράττεις, καὶ τοῦ 'ν Μαραθῶνι τροπαίου.

Δη. ὦ φίλτατ' ἀνδρῶν, ἐλθὲ δεῦρ', Ἀγοράκριτε.
ὅσα με δέδρακας ἀγάθ' ἀφεψήσας.

Αγ. ἐγώ ;
ἀλλ', ὦ μέλ', οὐκ οἶσθ', οἷος ἦσθ' αὐτὸς πάρος,
οὐδ' οἷον ἔδρας· ἐμὲ γὰρ νομίζοις ἂν θεόν.

Δη. τί δ' ἔδρων, κάτειπέ μοι, πρὸ τοῦ ; ποῖός τις ἦ ;

Αγ. πρῶτον μὲν, ὁπότ' εἴποι τις ἐν τῇ 'κκλησίᾳ,
Ὦ Δῆμ', ἐραστής εἰμι σὸς, φιλῶ τε σὲ,
καὶ κήδομαί σου, καὶ προβουλεύω μόνος.---
τούτοις ὁπότε χρήσαιτό τις προοιμίοις,
ἀνωρτάλιζες, κᾀκερουτίας.

Δη. ἐγώ ;

Αγ. εἶτ' ἐξαπατήσας σ' ἀντὶ τούτων, ᾤχετο.

Δη. τί φῄς ; τοιαῦτά μ' ἔδρων, ἐγὼ δ' οὐκ ᾐσθόμην ;

Αγ. τὰ δ' ὦτα γάρ σου, νὴ Δί', ἐξεπετάννυτο,

ὥσπερ σκιάδειον, καὶ πάλιν ξυνήγετο.
Δη. οὕτως ἀνόητος ἐγεγενήμην καὶ γέρων;
Αγ. καὶ, νὴ Δία γ', εἰ δύο σοι λεγοίτην, ῥήτορε,
ὁ μὲν, ποιεῖσθαι ναῦς μακράς. ὁ δ' ἕτερος αὖ
καταμισθοφορῆσαι· τοῦτον ὁ τὸν μισθὸν λέγων,
τὸν τὰς τριήρεις παραδραμὼν ἂν ᾤχετο.
οὗτος, τί κύπτεις; οὐχὶ κατὰ χώραν μενεῖς;
Δη. αἰσχύνομαί τοι ταῖς πρότερον ἁμαρτίαις.
Αγ. ἀλλ' οὐ σὺ τούτων αἴτιος, μὴ φροντίσῃς·
ἀλλ' οἳ σὲ ταῦτ' ἐξηπάτων. νῦν δὴ φράσον:
ἐάν τις εἴπῃ βωμολόχος ξυνήγορος·
Οὐκ ἔστιν ὑμῖν τοῖς δικασταῖς ἄλφιτα,
εἰ μὴ καταγνώσεσθε ταύτην τὴν δίκην.---
τοῦτον τί δράσεις, εἰπὲ, τὸν ξυνήγορον;
Δη. ἄρας μετέωρον, ἐς τὸ βάραθρον ἐμβαλῶ,
ἐκ τοῦ λάρυγγος ἐκκρεμάσας Ὑπέρβολον.
Αγ. τουτὶ μὲν ὀρθῶς καὶ φρονίμως ἤδη λέγεις·
τὰ δ' ἄλλα, φέρ' ἴδω, πῶς πολιτεύσει, φράσον.
Δη. πρῶτον μὲν, ὁπόσοι ναῦς ἐλαύνουσιν μακρὰς,
καταγομένοις τὸν μισθὸν ἀποδώσω 'ντελῆ.
Αγ. πολλοῖς γ' ὑπολίσποις πυγιδίοισιν ἐχαρίσω.
Δη. ἔπειθ' ὁ πολίτης ἐντεθεὶς ἐν καταλόγῳ,
οὐδεὶς κατὰ σπουδὰς μετεγγραφήσεται·
ἀλλ', ὥσπερ ἦν τὸ πρῶτον, ἐγγεγράψεται.
Αγ. τοῦτ' ἔδακε τὸν πόρπακα τοῦ Κλεωνύμου.
Δη. οὐδ' ἀγοράσει γ' ἀγένειος οὐδεὶς ἐν ἀγορᾷ.
Αγ. ποῦ δῆτα Κλεισθένης ἀγοράσει καὶ Στράτων;
Δη. τὰ μειράκια ταυτὶ λέγω, τἀν τῷ μύρῳ,

Ag. Nam aures tuæ hercle diducebantur instar umbellæ, et rursus contrahebantur.

Dem. Adeone ineptus ego fui et præ senectute delirans?

Ag. Quin etiam, quum duo oratores verba facerent, altero dicente *parandam esse classem*, altero autem, *solvendam esse judicibus mercedem*; tunc qui de mercede dicebat, superato illo qui de classe rogationem tulerat, abibat. Heus tu, quid demittis caput? nonne loco manebis?

Dem. Pudet me profecto priorum peccatorum.

Ag. At culpa non est tua, ne sis sollicitus, sed eorum, qui te sic decepere. Nunc autem, dic mihi; si quis advocatus scurra dicat: *Non est vobis judicibus panis, nisi hanc causam damnaveritis:* huic patrono quid facies? dic mihi.

Dem. Sublimem tollam et in Barathrum injiciam, e collo ei suspendens Hyperbolum.

Ag. Istuc quidem recte et sapienter jam dicis: sed in ceteris quomodo rempublicam ordinabis? age, dic mihi.

Dem. Primo remigibus longarum navium, quum primum in portum appulerint, mercedem integram dabo.

Ag. Multis adtritis natibus gratum fecisti.

Dem. Deinde catalogo militum inscriptorum civium nullus in alium transcribetur ordinem studiis fautorum: sed sicut initio erat, ita erit inscriptus.

Ag. Istuc momordit clypeum Cleonymi.

Dem. Nec imberbis ullus in foro concionabitur.

Ag. Ubi ergo concionabuntur Clisthenes et Strato?

Dem. Adolescentulos illos dico in myropoliis versari solitos,

qui sedentes hæc garriunt: *Dexter est Phæax, et solerter eruditus fuit: quippe auditorem oratione quasi constrictum tenet, et quodlibet adsequitur: sententias etiam cudit, et est perspicuus, facileque affectus movet, optime comprimens tumultuantes.*

Ag. Nonne tu es pædico istorum locutuleiorum ?

Dem. Non hercle; sed cogam istos omnes venatum ire, a faciendis decretis abstinentes.

Ag. Accipe ergo hac conditione sellam hanc plicatilem, et puerum coleatum, qui eam tibi gestet, et, siquando videbitur, hunc tibi sellam face.

Dem. O me beatum, qui pristinum in statum reducor!

Ag. Istuc dices demum, quum tricennales inducias tradidero tibi. Adeste ocius vos Induciæ.

Dem. O Jupiter supreme, quam venustæ sunt! obsecro per Deos, licetne cum illis rem habere? quomodo illas cepisti, amabo?

Ag. Nonne eas Paphlago intus absconderat, ne tu eas caperes? nunc itaque tibi eas do, ut rus abeas, tecum eas abducens.

Dem. Paphlagonem autem, qui ista fecit, dic, quo malo mactabis?

Ag. Non magno, nec alio ullo, nisi ut artem meam obtineat, et ad portas isicia vendat solus, caninas carnes miscens asininis, ebriusque scortis convicia dicat, et ex balneorum soliis haustam aquam bibat.

ἃ στωμυλεῖται τοιαδὶ καθήμενα·
  Δεξιὸς ὁ Φαίαξ, καὶ σοφῶς ἐμάνθανε.
ξυνερκτικὸς γάρ ἐστι, καὶ περαντικὸς,
καὶ γνωμοτυπικὸς, καὶ σαφὴς, καὶ κρουστικὸς,
καταληπτικός τ' ἄριστα τοῦ θορυβητικοῦ.
Αγ. οὔκουν καταδακτυλικὸς σὺ τοῦ λαλητικοῦ ;
Δη. μὰ Δί', ἀλλ' ἀναγκάσω κυνηγετεῖν ἐγὼ
τούτους ἅπαντας, παυσαμένους ψηφισμάτων.
Αγ. ἔχε νυν ἐπὶ τούτοις τουτονὶ τὸν ὀκλαδίαν,
καὶ παῖδ' ἐνόρχην, ὅσπερ οἴσει τόνδε σοι·
κἄν που δοκῇ σοι, τοῦτον ὀκλαδίαν ποίει.
Δη. μακάριος ἐς τἀρχαῖα δὴ καθίσταμαι.
Αγ. φήσεις γ', ἐπειδὰν τὰς τριακοντούτιδας
σπονδὰς παραδῶ σοι. δεῦρ' ἴθ' αἱ Σπονδαὶ ταχύ.
Δη. ὦ Ζεῦ πολυτίμηθ', ὡς καλαί· πρὸς τῶν θεῶν,
ἔξεστιν αὐτῶν κατατριακοντουτίσαι ;
πῶς ἔλαβες αὐτὰς ἐτεόν ;
Αγ. οὐ γὰρ ὁ Παφλαγὼν
ἀπέκρυπτε ταύτας ἔνδον, ἵνα σὺ μὴ λάβοις ;
νῦν οὖν ἐγώ σοι παραδίδωμ' εἰς τοὺς ἀγροὺς
αὐτὰς ἰέναι λαβόντα.
Δη. τὸν δὲ Παφλαγόνα,
ὃς ταῦτ' ἔδρασεν, εἴφ' ὅ τι ποιήσεις κακόν.
Αγ. οὐδὲν μέγ', ἀλλ' ἢ τὴν ἐμὴν ἕξει τέχνην.
ἐπὶ ταῖσι πύλαις ἀλλαντοπωλήσει μόνος,
τὰ κύνεια μιγνὺς τοῖς ὀνείοις πράγμασι,
μεθύων τε ταῖς πόρναισι λοιδορήσεται,
κἀκ τῶν βαλανείων αὖ τὸ λουτρὸν πίεται.

Δη. εὖ γ' ἐπενόησας, οὗπέρ ἐστιν ἄξιος.
πόρναισι καὶ βαλανεῦσι διακεκραγέναι.
καί σ' ἀντὶ τούτων ἐς τὸ Πρυτανεῖον καλῶ,
ἐς τὴν ἕδραν θ', ἵν' ἐκεῖνος ἦν ὁ φαρμακός.
ἕπου δὲ ταυτηνὶ λαβὼν τὴν βατραχίδα·
κἀκεῖνον ἐκφερέτω τις ὡς ἐπὶ τὴν τέχνην,
ἵν' ἴδωσιν αὐτὸν, οὓς ἐλωβᾶθ', οἱ ξένοι.
Χο. (λείπει κομμάτιον τοῦ Χοροῦ.)

Dem. Bene excogitasti id, quo dignus est, nimirum ut cum scortis et balneatoribus digladietur maledictis. At te pro his beneficiis in Prytaneum invito, et in sedem, quam obtinebat impurissimus ille: sequere autem sumta viridi hac veste. Et illum educat aliquis ad exercendam suam artem, ut videant ipsum hospites, quos contumeliis solebat adficere.

Chor. *(Deest Chori cantiuncula.)*

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ

Α Χ Α Ρ Ν Η Σ.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.
ΚΗΡΥΞ.
ΑΜΦΙΘΕΟΣ.
ΠΡΕΣΒΕΙΣ Ἀθηναίων παρὰ Βασιλέως ἥκοντες
ΨΕΥΔΑΡΤΑΒΑΣ.
ΘΕΩΡΟΣ.
ΧΟΡΟΣ ΑΧΑΡΝΕΩΝ.
ΓΥΝΗ Δικαιοπόλιδος.
ΘΥΓΑΤΗΡ Δικαιοπόλιδος.
ΚΗΦΙΣΟΦΩΝ.
ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.
ΛΑΜΑΧΣ.
ΜΕΓΑΡΕΥΣ.
ΚΟΡΑΙ θυγατέρες τοῦ Μεγαρέως.
ΣΥΚΟΦΑΝΤΗΣ.
ΒΟΙΩΤΟΣ.
ΝΙΚΑΡΧΟΣ.
ΘΕΡΑΠΩΝ Λαμάχου.
ΓΕΩΡΓΟΣ.
ΠΑΡΑΝΥΜΦΟΣ.
ΑΓΓΕΛΟΙ.

ARISTOPHANIS

ACHARNENSES.

DICÆOPOLIS, PRÆCO, AMPHITHEUS, LEGATI *Athenienses*, PSEUDARTABAS, THEORUS, CHORUS.

Dic. Quam multa sunt, quæ mihi cor momorderunt! Quæ vero me delectarunt, pauca, perpauca, quatuor omnino. At quæ me cruciarunt, tot sunt, quot litus arenas, et quot Gargara segetes habent. Age videam, quid me delectavit, ob quod merito gavisus fuerim. Scio equidem, quanam re visa cor meum maxime exhilaratum fuit, illis nimirum quinque talentis, quæ Cleo evomuit. Quanto ob hanc rem delibutus fui gaudio! et Equites deamo ob istuc factum, quo quidem Græcia juvatur omnis. Sed contra aliud me excruciavit animi, tragicum quiddam, quum, postquam dudum ore hiante exspectassem Æschylum, præco alta voce dixit: *Introduc, o Theognis, tuum chorum.* Quam valde putas id meum cor concus-

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ

Α Χ Α Ρ Ν Η Σ.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ, ΚΗΡΥΞ, ΑΜΦΙΘΕΟΣ, ΠΡΕΣΒΕΙΣ Ἀθηναίων, ΨΕΥΔΑΡΤΑΒΑΣ, ΘΕΩΡΟΣ, ΧΟΡΟΣ.

Δι. ΟΣΑ δὴ δέδηγμαι τὴν ἐμαυτοῦ καρδίαν,
ἥσθην δὲ βαιὰ, πάνυ δὲ βαιὰ τέτταρα·
ἃ δ' ὠδυνήθην, ψαμμοκοσιογάργαρα.
φέρ' ἴδω, τί δ' ἥσθην ἄξιον χαιρηδόνος;
ἐγῴδ', ἐφ' ᾧ γε τὸ κέαρ εὐφράνθην ἰδὼν,
τοῖς πέντε ταλάντοις, οἷς Κλέων ἐξήμεσε.
ταῦθ' ὡς ἐγανώθην, καὶ φιλῶ τοὺς Ἱππέας
διὰ τοῦτο τοὖργον· ἄξιον γὰρ Ἑλλάδι.
ἀλλ' ὠδυνήθην ἕτερον αὖ τραγῳδικὸν,
ὅτε δῆτ' ἐκεχήνη προσδοκῶν τὸν Αἰσχύλον·
ὁ δ' ἀνεῖπεν· Εἴσαγ', ὦ Θέογνι, τὸν χορόν—

πῶς τοῦτο σἴεσαί μου δοκεῖς τὴν καρδίαν;
ἀλλ' ἕτερον ἥσθην, ἡνίκ' ἐπὶ μόσχῳ ποτὲ
Δεξίθεος εἰσῆλθ' ᾀσόμενος Βοιώτιον·
τῆτες δ' ἀπέθανον καὶ διεστράφην ἰδὼν,
ὅτε δὴ παρέκυψε Χαῖρις ἐπὶ τὸν ὄρθιον.
ἀλλ' οὐδεπώποτ', ἐξ ὅτου 'γὼ ῥύπτομαι,
οὕτως ἐδήχθην ὑπὸ κονίας γε τὰς ὀφρῦς,
ὡς νῦν, ὁπότ' οὔσης κυρίας ἐκκλησίας
ἑωθινῆς, ἔρημος ἡ Πνὺξ αὑτηί·
οἱ δ' ἐν ἀγορᾷ λαλοῦσι, κᾄνω καὶ κάτω
τὸ σχοινίον φεύγουσι τὸ μεμιλτωμένον·
οὐδ' οἱ Πρυτάνεις ἥκουσιν· ἀλλ' ἀωρίαν
ἥκοντες, εἶτα δ' ὠστιοῦνται, πῶς δοκεῖς,
ἐλθόντες ἀλλήλοισι περὶ πρώτου ξύλου,
ἀθρόοι καταῤῥέοντες· εἰρήνη δ' ὅπως
ἔσται, προτιμῶσ' οὐδέν· ὦ πόλις, πόλις.
ἐγὼ δ' ἀεὶ πρώτιστος εἰς ἐκκλησίαν
νοστῶν κάθημαι· κᾆτ' ἐπειδὰν ὦ μόνος,
στένω, κέχηνα, σκορδινῶμαι, πέρδομαι,
ἀπορῶ, γράφω, παρατίλλομαι, λογίζομαι,
ἀποβλέπων εἰς τὸν ἀγρὸν, εἰρήνης ἐρῶν,
στυγῶν μὲν ἄστυ, τὸν δ' ἐμὸν δῆμον ποθῶν,
ὃς οὐδεπώποτ' εἶπεν ΑΝΘΡΑΚΑΣ ΠΡΙΩ·
οὐκ ΟΞΟΣ, οὐκ ΕΛΑΙΟΝ, οὐδ' ᾔδη ΠΡΙΩ·
ἀλλ' αὐτὸς ἔφερε πάντα, χὠ ΠΡΙΩΝ ἀπῆν.
νῦν οὖν ἀτεχνῶς ἥκω παρεσκευασμένος
βοᾷν, ὑποκρούειν, λοιδορεῖν τοὺς ῥήτορας,
ἐάν τις ἄλλο πλὴν περὶ εἰρήνης λέγῃ.

sisse? sed ob aliud quiddam aliquando delectatus fui, quum Dexitheus ingressus est vitulo certaturus, fidibusque cantaturus Bœotium. At hoc anno tædio enectus fui, et mihi distorsi collum, quum prodiit Chæris, ut Orthium modum tibia caneret. Verum ex quo in balineis me sordibus purgari curo, nunquam supercilia mea sic momordit lixivium, ut nunc, quum tempore legitimæ concionis matutinæ, deserta est Pnyx hæcce. At illi confabulantur in foro, et sursum deorsum fugitant rubrica tinctum funem. Nec Prytanes veniunt. Sed ubi tandem sero advenerint, tum mirum in modum sese invicem trudent, confestim ingruentes, concurrentes, certantesque de primo subsellio. Pax autem quo pacto fiat, nihil pensi habent: ô cives, cives! At ego semper primus in concionem veniens sedeo: deinde quum hic solus sum, ingemisco, hieto, pandiculor, pedo, dubius hæsito, baculo solum conscribillo, pilos mihi evello, computo, rus spectans, pacis cupidus, urbem exosus, pagum autem meum desiderans, qui mihi nunquam dixit, *Carbones eme*, nec *acetum*, nec *oleum*; nec norat illud *eme*. Sed ipse omnia ferebat, et aberat istud, quod mihi cor dissecat, *eme*. Nunc itaque adveni plane paratus clamare, obloqui, conviciari oratores, si quis aliud quam de pace dicat. Sed eccos jam

Prytanes meridie advenientes. Nonne dicebam? hoc illud est, quod autumabam, in prima subsellia se quisque intrudit.

PRÆC. Procedite ulterius, procedite, ut intra lustratum sitis locum.

AMPH. Jamne aliquis dixit?

PRÆC. Quis verba facere vult?

AMPH. Ego.

PRÆC. Quis tu es?

AMPH. Amphitheus.

PRÆC. Non homo?

AMPH. Non: sed immortalis. Nam Amphitheus erat Cereris et Triptolemi filius; ex illo Celeus nascitur: Celeus autem uxorem duxit Phænaretam aviam meam, ex qua Lycinus natus est, qui me immortalem genuit. Mihi vero soli permiserunt dii inducias pacisci cum Lacedæmoniis. At ego immortalis qui sum, ô amici, viaticum non habeo: non enim mihi subministrant Prytanes.

PRÆC. Eho lictores—

AMPH. O Triptoleme et Celee, mene abripi patiemini?

DIC. O Prytanes, injuriam facitis congregato populo, quum hunc virum abduci jubetis, qui volebat nobis inducias facere, et suspendere clypeos.

PRÆC. Sede tacitus.

DIC. Non faciam, ita me Apollo amet, nisi de pace consultationem mihi proponatis.

PRÆC. Prodeant legati, qui ad Regem missi fuerant.

ἀλλ' οἱ Πρυτάνεις γὰρ οὑτοιῒ μεσημβρινοί.
οὐκ ἠγόρευον; τοῦτ' ἐκεῖν' οὐγὼ 'λεγον·
ἐς τὴν προεδρίαν πᾶς ἀνὴρ ὠστίζεται.
Κη. παριτ' ἐς τὸ πρόσθεν,
πάριθ', ὡς ἂν ἐντὸς ἦτε τοῦ καθάρματος.
Αμ. ἤδη τις εἶπε;
Κη. τίς ἀγορεύειν βούλεται;
Αμ. ἐγώ.
Κη. τίς ὤν.
Αμ. 'Αμφίθεος.
Κη. οὐκ ἄνθρωπος;
Αμ. οὔκ·
ἀλλ' ἀθάνατος. ὁ γὰρ 'Αμφίθεος Δήμητρος ἦν,
καὶ Τριπτολέμου· τούτου δὲ Κελεὸς γίγνεται·
γαμεῖ δὲ Κελεὸς Φαιναρέτην τήθην ἐμὴν,
ἐξ ἧς Λυκῖνος ἐγένετ'· ἐκ τούτου δ' ἐγὼ
ἀθάνατός εἰμ'· ἐμοὶ δ' ἐπέτρεψαν οἱ θεοὶ
σπονδὰς ποιεῖσθαι πρὸς Λακεδαιμονίους μόνῳ.
ἀλλ' ὢν ἀθάνατος, ὦ 'νδρες, ἐφόδι' οὐκ ἔχω·
οὐ γὰρ διδόασιν οἱ Πρυτάνεις.
Κη. οἱ τοξόται---
Αμ. ὦ Τριπτόλεμε, καὶ Κελεὲ, περιόψεσθέ με;
Δι. ὦ 'νδρες, Πρυτάνεις, ἀδικεῖτε τὴν ἐκκλησίαν,
τὸν ἄνδρ' ἀπάγοντες, ὅστις ἡμῖν ἤθελε
σπονδὰς ποιῆσαι, καὶ κρεμάσαι τὰς ἀσπίδας.
Κη. κάθησο σῖγα.
Δι. μὰ τὸν 'Απόλλω 'γὼ μὲν οὔκ·
ἢν μὴ περὶ εἰρήνης γε πρυτανεύσητέ μοι.
Κη. οἱ παρὰ Βασιλέως πρέσβεις---

Δι. ποίου βασιλέως; ἄχθομαι γὰρ πρέσβεσι,
καὶ τοῖς ταῶσι, τοῖς τ' ἀλαζονεύμασι.
Κη. σίγα.
Δι. βαβαιὰξ, ὦ 'κβάτανα, τοῦ σχήματος.
Πρ. ἐπέμψαθ' ἡμᾶς ὡς Βασιλέα τὸν Μέγαν,
μισθὸν φέροντας δύο δραχμὰς τῆς ἡμέρας.
ἐπ' Εὐθυμένους Ἄρχοντος—
Δι. οἴμοι τῶν δραχμῶν.
Πρ. καὶ δῆτ' ἐτρυχόμεθα διὰ τῶν Καϋστρίων
πεδίων ὁδοιπλανῶντες ἐσκηνημένοι,
ἐφ' ἁρμαμαξῶν μαλθακῶς κατακείμενοι,
ἀπολλύμενοι.
Δι. σφόδρα γὰρ ἐσωζόμην ἐγὼ,
παρὰ τὴν ἔπαλξιν ἐν φορυτῷ κατακείμενος;
Πρ. ξενιζόμενοι δὲ, πρὸς βίαν ἐπίνομεν
ἐξ ὑαλίνων ἐκπωμάτων καὶ χρυσίδων
ἄκρατον οἶνον ἡδύν.
Δι. ὦ Κραναὰ πόλις,
ἆρ' αἰσθάνει τὸν κατάγελων τῶν πρέσβεων;
Πρ. οἱ βάρβαροι γὰρ ἄνδρας ἡγοῦνται μόνους,
τοὺς πλεῖστα δυναμένους φαγεῖν τε καὶ πιεῖν.
Δι. ἡμεῖς δὲ, λαικαστάς τε καὶ καταπύγονας.
Πρ. ἔτει τετάρτῳ δ' εἰς τὰ βασίλει' ἤλθομεν·
ἀλλ' εἰς ἀπόπατον ᾤχετο, στρατιὰν λαβὼν,
κἄχεζεν ὀκτὼ μῆνας ἐπὶ χρυσῶν ὀρῶν.
Δι. πόσου δὲ τὸν πρωκτὸν χρόνου ξυνήγαγεν;
Πρ. τῇ πανσελήνῳ· κᾆτ' ἀπῆλθεν οἴκαδε.
εἶτ' ἐξένιζε, παρετίθει δ' ἡμῖν ὅλους

Dic. Quem regem ? tædium enim me cepit legatorum, et pavonum illorum, stolidarumque jactantiarum.

Præc. Sile.

Dic. Papæ ! ô Ecbatana ! quis hic est habitus insolens ?

Leg. Misistis nos, Euthymene Archonte, ad Magnum Regem, attributa nobis in singulos dies duarum drachmarum mercede.

Dic. Hei mihi drachmarum !

Leg. Afflictati autem sumus misere, per Caystrios campos oberrando sub tentoriis, in carpentis molliter cubantes, ærumnis confecti.

Dic. Scilicet mecum bene agebatur, quum ad propugnaculum in paleis cubarem.

Leg. Excepti autem hospitio cogebamur bibere e vitrei poculis et aureis phialis merum dulce.

Dic. O Cranai civitas, num sentis, ut te ludificentur legati ?

Leg. Barbari enim solos eos esse viros deputant, qui plurimum valent esse et bibere.

Dic. At nos eosdem scortatores et cinædos esse deputamus.

Leg. Anno autem quarto ad regiam pervenimus : sed Rex abierat ventris exonerandi gratia, abducto secum exercitu, mensesque perpetuos octo cacavit in aureis montibus.

Dic. Quanto autem tempore contraxit podicem ?

Leg. Plenilunio : deinde abiit domum : tum nos hospitio excepit, nobisque anteposuit integros e clibano boves.

Dic. Et quis vidit unquam boves in clibano tostos? ô jactantiam!

Leg. Atque hercle avem triplo majorem Cleonymo adposuit nobis: nomen autem ei erat *Derisor*.

Dic. Propterea ergo tu nos derides, acceptis duabus drachmis.

Leg. Et nunc venimus adducentes istum Pseudartabam, qui est Regis oculus.

Dic. Utinam, ô Legate, tuum ipsius oculum tundendo excutiat corvus!

Præc. Prodeat Regis oculus.

Dic. O magne Hercules! Per deos obsecro, mi homo, stationemne vides, aut circa promontorium flectens navale observas, adeo timide incedis et caute circumspicis? suffultus mihi videtur oculus tuus loro, ut remus in navi.

Leg. Agedum tu eloquere, quæ te Rex misit nuntiaturum Atheniensibus, ô Pseudartaba.

Pseud. Iartaman exarx' anapissonai satra.

Leg. Intellexistisne quid dicat?

Dic. Non equidem, ita me Apollo amet.

Leg. Ait Regem vobis aurum missurum. Enuntia majore voce et clare aurum.

Pseud. Non accipies aurum, cinæde Iaona.

Dic. Hei mihi misero! quam clare!

Præc. Quid jam dicit?

Dic. Rogas? Cinædos esse dicit Iaonas, si exspectant aurum a Barbaris.

Leg. Nihil istius dicit; sed auri medimnos commemorat iste.

ἐκ κριβάνου βοῦς.

Δι. καὶ τίς εἶδε πώποτε
βοῦς κριβανίτας; τῶν ἀλαζονευμάτων.

Πρ. καὶ, ναὶ μὰ Δί', ὄρνιν τριπλάσιον Κλεωνύμου
παρέθηκεν ἡμῖν· ὄνομα δ' ἦν αὐτῷ ΦΕΝΑΞ.

Δι. ταῦτ' ἄρ' ἐφενάκιζες σὺ, δύο δραχμὰς φέρων.

Πρ. καὶ νῦν ἄγοντες ἥκομεν Ψευδαρτάβαν,
τὸν Βασιλέως ὀφθαλμόν.

Δι. ἐκκόψειέ γε
κόραξ πατάξας τόν γε σὸν τοῦ πρέσβεως.

Κη. ὁ Βασιλέως ὀφθαλμὸς---

Δι. ὦ ᾿ναξ Ἡράκλεις·
πρὸς τῶν θεῶν, ἄνθρωπε, ναύφρακτον βλέπεις,
ἢ περὶ ἄκραν κάμπτων, νεώσοικον σκοπεῖς;
ἄσκωμ' ἔχεις που περὶ τὸν ὀφθαλμὸν κάτω.

Πρ. ἄγε δὴ σὺ, Βασιλεὺς ἅττα σ' ἀπέπεμψεν, φράσον
λέξοντ' Ἀθηναίοισιν, ὦ Ψευδαρτάβα.

Ψε. ἰαρταμὰν ἔξαρξ' ἀναπισσόναι σάτρα.

Πρ. ξυνήκαθ', ὃ λέγει;

Δι. μὰ τὸν Ἀπόλλω 'γω μὲν οὔ.

Πρ. πέμψειν Βασιλέα φησὶν ὑμῖν χρυσίον.
λέγε δὴ σὺ μεῖζον, καὶ σαφῶς τὸ χρυσίον.

Ψε. οὐ λῆψι χρῦσο χαυνόπρωκτ' Ἰαοναῦ.

Δι. οἴμοι κακοδαίμων, ὡς σαφῶς.

Κη. τί δ' αὖ λέγει;

Δι. ὅ τι; χαυνοπρώκτους τοὺς Ἰάονας λέγει,
εἰ προσδοκῶσι χρυσίον ἐκ τῶν βαρβάρων.

Πρ. οὔκ· ἀλλ' ἀχάνας ὁδί γε χρυσίου λέγει.

Δι. ποίας ἀχάνας; σὺ μὴν ἀλαζὼν εἶ μέγας.
ἀλλ' ἄπιθ'· ἐγὼ δὲ βασανιῶ τοῦτον μόνος.
ἄγε δὴ σὺ φράσον ἐμοὶ σαφῶς, πρὸς τουτονὶ,
ἵνα μή σε βάψω βάμμα Σαρδιανικόν.
Βασιλεὺς ὁ Μέγας ἡμῖν ἀποπέμψει χρυσίον;
(ἀνανεύει ὁ Ψευδαρτάβας)
ἄλλως ἄρ' ἐξαπατώμεθ' ὑπὸ τῶν πρέσβεων;
(ἐπινεύει ὁ Ψευδαρτάβας)
Ἑλληνικόν γ' ἐπένευσαν ἄνδρες οὑτοιί.
οὐκ ἔσθ' ὅπως οὐκ εἰσὶν ἐνθένδ' αὐτόθεν.
καὶ τοῖν μὲν εὐνούχοιν τὸν ἕτερον τουτονὶ
ἐγᾦδ', ὅς ἐστι Κλεισθένης ὁ Σιβυρτίου.
ὦ θερμόβουλον πρωκτὸν ἐξευρημένε·
τοιόνδε δ', ὦ πίθηκε, τὸν πώγων' ἔχων,
εὐνοῦχος ἡμῖν ἦλθες ἐσκευασμένος;
ὁδὶ δὲ, τίς ποτ' ἐστίν; οὐ δήπου Στράτων;
Κη. σίγα, κάθιζε.
τὸν Βασιλέως ὀφθαλμὸν ἡ Βουλὴ καλεῖ
ἐς τὸ Πρυτανεῖον.
Δι. τοῦτο δῆτ' οὐκ ἀγχόνη;
κᾆπειτ' ἐγὼ δῆτ' ἐνθαδὶ στραγγεύομαι;
τούσδε ξενίζειν οὐδέποτ' ἴσχει γ' ἡ θύρα.
ἀλλ' ἐργάσομαί τι δεινὸν ἔργον καὶ μέγα.
ἀλλ' Ἀμφίθεός μοι ποῦ 'στιν;
Αμ. οὑτοσὶ πάρα.
Δι. ἐμοὶ σὺ, ταυτασὶ λαβὼν ὀκτὼ δραχμὰς,
σπονδὰς ποίησαι πρὸς Λακεδαιμονίους μόνῳ,
καὶ τοῖσι παιδίοισι, καὶ τῇ πλάτιδι·

Dic. Quosnam medimnos? tu quidem magnus es jactator. Sed abi: ego autem hunc solus examinabo. Agedum tu dic mihi clare, huic, inquam, homini, ne te tingam tinctura Sardianica; anne aurum nobis mittet Rex Magnus?

(renuit Pseudartabas.)

Temere itaque decipimur a legatis.

(adnuit Pseudartabas.)

Græco utique more isti viri adnuunt. Nunquam quisquam faciet, quin indidem sint ex hac urbe. Et eunuchorum alter iste qui sit, novi: Clisthenes, inquam, est, Sibyrti filius. O qui culum invenisti calidi consili! talemne, ô simie, habens barbam, eunuchi ornatu nobis huc venisti? Iste vero quis est? num forte Strato?

Præc. Sile, sede. Regis oculum Senatus vocat in Prytaneum.

Dic. Nonne hæc ad suspendium aliquem adigant? et tamen hic diutius moror! Istis, si quos hospitio excipere velint, semper patent Prytanei fores. Sed perpetrabo facinus magnum et memorabile. Ubinam est mihi Amphitheus?

Amph. Eccum adest.

Dic. Tu mihi, sumtis his octo drachmis, inducias paciscere cum Lacedæmoniis soli, et liberis et uxori: vos vero legatos mittite, et auras captate.

PRÆC. Accedat Theorus, qui a Sitalce rediit.

THEO. Eccum.

DIC. Alius jactator hicce prodire jubetur.

THEO. Non multo tempore morati fuissemus in Thracia—

DIC. Non hercle, nisi multam mercedem acciperes.

THEO. Nisi contecta fuisset omnis Thracia nive, et fluvios constrinxisset gelu sub idem tempus, quando hic Theognis certavit tragœdiis. Interea potavi cum Sitalce; et sane supra modum studiosus erat Atheniensium, vereque amator vester: itaque etiam in parietibus scripsit *Athenienses belli*. Gnatus autem ejus, quem civem adscivimus Atheniensem, cupiebat isicium comedere ex Apaturiis, et patrem oravit, ut patriæ succurreret: at ille juravit libans se opem laturum cum tanto exercitu, ut Athenienses dicant: *Quanta multitudo locustarum advenit!*

DIC. Male peream, si quicquam istorum, quæ tu hic dixti, credo, præter locustas.

THEO. Et nunc illam gentem, quæ bellicosissima habetur inter Thracas, nobis misit.

DIC. Istuc quidem jam perspicuum fieri occipit.

PRÆC. Vos Thraces adeste, quos Theorus adduxit.

DIC. Quid hoc mali est?

THEO. Odomantorum exercitus.

DIC. Quorum Odomantorum? Dic mihi, hoc quid erat? quisnam Odomantis mutilavit penem? quis?

ὑμεῖς δὲ πρεσβεύεσθε, καὶ κεχήνατε.
Κη. προσίτω Θέωρος ὁ παρὰ Σιτάλκους.
Θε. ὁδί.
Δι. ἕτερος ἀλαζὼν οὗτος εἰσκηρύττεται.
Θε. χρόνον μὲν οὐκ ἂν ἦμεν ἐν Θρᾴκῃ πολύν—
Δι. μὰ Δί' οὐκ ἂν, εἰ μισθόν γε μὴ 'φερες πολύν.
Θε. εἰ μὴ κατένιψε χιόνι τὴν Θρᾴκην ὅλην,
καὶ τοὺς ποταμοὺς ἔπηξ' ὑπ' αὐτὸν τὸν χρόνον,
ὅτ' ἐνθαδὶ Θέογνις ἠγωνίζετο.
τοῦτον μετὰ Σιτάλκους ἔπινον τὸν χρόνον·
καὶ δῆτα φιλαθήναιος ἦν ὑπερφυῶς,
ὑμῶν τ' ἐραστὴς ἦν ἀληθῶς, ὥστε καὶ
ἐν τοῖσι τοίχοις ἔγραφ' ΑΘΗΝΑΙΟΙ ΚΑΛΟΙ.
ὁ δ' υἱὸς, ὃν Ἀθηναῖον ἐπεποιήμεθα,
ἤρα φαγεῖν ἀλλᾶντος ἐξ Ἀπατουρίων,
καὶ τὸν πατέρ' ἠντιβόλει βοηθεῖν τῇ πάτρᾳ·
ὁ δ' ὤμοσε σπένδων βοηθήσειν, ἔχων
στρατιὰν τοσαύτην, ὥστ' Ἀθηναίους ἐρεῖν·
Ὅσον τὸ χρῆμα παρνόπων προσέρχεται.
Δι. κάκιστ' ἀπολοίμην, εἴ τι τούτων πείθομαι,
ὧν εἶπας ἐνταυθοῖ σὺ, πλὴν τῶν παρνόπων.
Θε. καὶ νῦν ὅπερ μαχιμώτατον Θρᾳκῶν ἔθνος
ἔπεμψεν ὑμῖν.
Δι. τοῦτο μέν γ' ἤδη σαφές.
Κη. οἱ Θρᾷκες, ἴτε δεῦρ', οὓς Θέωρος ἤγαγε.
Δι. τουτὶ τί ἐστι τὸ κακόν;
Θε. Ὀδομάντων στρατός.
Δι. ποίων Ὀδομάντων; εἰπ' ἐμοὶ, τουτὶ τί ἦν;

τίς τῶν Ὀδομάντων τὸ πέος ἀποτέθρακε;
Θε. τίς;
τούτοις ἐὰν δραχμὰς δύο τις μισθὸν διδῷ,
καταπελτάσονται τὴν Βοιωτίαν ὅλην.
Δι. τοισδὶ δύο δραχμὰς τοῖς ἀπεψωλημένοις;
ὑποστένοι μέν τ' ἄν γ' ὁ θρανίτης λεὼς,
ὁ σωσίπολις. οἴμοι τάλας, ἀπόλλυμαι,
ὑπὸ τῶν Ὀδομάντων τὰ σκόροδα πορθούμενος.
οὐ καταβαλεῖτε τὰ σκόροδ';
Θε. ὦ μόχθηρε σὺ,
οὐ μὴ πρόσει τούτοισιν ἐσκοροδισμένοις.
Δι. ταυτὶ περιείδεθ' οἱ Πρυτάνεις πάσχοντά με
ἐν τῇ πατρίδι, καὶ ταῦθ' ὑπ' ἀνδρῶν βαρβάρων;
ἀλλ' ἀπαγορεύω μὴ ποιεῖν ἐκκλησίαν
τοῖς Θρᾳξὶ περὶ μισθοῦ· λέγω δ' ὑμῖν, ὅτι
διοσημί' ἐστὶ, καὶ ῥανὶς βέβληκέ με.
Κη. τοὺς Θρᾷκας ἀπιέναι, παρεῖναι δ' εἰς ἔνην.
οἱ γὰρ Πρυτάνεις λύουσι τὴν ἐκκλησίαν.
Δι. οἴμοι τάλας, μυττωτὸν ὅσον ἀπώλεσα.
ἀλλ' ἐκ Λακεδαίμονος γὰρ Ἀμφίθεος ὁδί.
χαῖρ' Ἀμφίθεε.
Αμ. μήπω, πρὶν ἄν γε στῶ τρέχων.
δεῖ γάρ με φεύγοντ' ἐκφυγεῖν Ἀχαρνέας.
Δι. τί δ' ἐστίν;
Αμ. ἐγὼ μὲν δεῦρό σοι σπονδὰς φέρων
ἔσπευδον· οἱ δ' ὤσφροντο πρεσβῦταί τινες
Ἀχαρνικοὶ, στιπτοὶ γέροντες, πρίνινοι,
ἀτεράμονες, Μαραθωνομάχαι, σφενδάμνινοι.

Theo. Isti, si quis eis mercedem dederit duas drachmas, incursionibus infestabunt omnem Bœotiam.

Dic. Hisne recutitis duas drachmas? ingemiscat utique remigum universus populus, sospitator urbis. Hei mihi misero! pereo: ab Odomantis allia mihi populantur. Nonne projicietis allia?

Theo. O improbe, cave ne accedas ad istos, qui alliati sunt.

Dic. Siccine me injuria affici sinitis, ὁ Prytanes, in patria, idque a barbaris hominibus. Sed interdico, ne concio habeatur Thracibus super mercede. Dico autem vobis ostentum factum esse, et me gutta pluviæ percussit.

Præc. Thraces abeant, et adsint post tertium diem: nam Prytanes dimittunt concionem.

Dic. Hei mihi misero! quantum alliati perdidi! Verumenimvero ex Lacedæmone adest iste Amphitheus. Salve Amphithee.

Amph. Nondum etiam, priusquam currere desiero. Nam fuga me effugere oportet Acharnenses.

Dic. Quid rei est?

Amph. Tibi ferens inducias huc properabam: sed olfecerunt quidam Acharnenses vetuli, duri senes, iligni, immites, qui olim Marathone pugnarunt, acerni; mox autem uno ore ex-

clamarunt: *O impurissime, inducias fers, quum vites excisæ sint ab hostibus?* simulque lapides colligebant in pallia. Ego autem in pedes me conjeci; illi vero me persecuti sunt vociferantes.

Dic. Vociferentur sane illi. Tu vero fersne inducias?

Amph. Fero, inquam, tria hæcce specimina. Istæ quidem sunt quinquennales; cape et gusta.

Dic. Phui!

Amph. Quid est?

Dic. Non placent mihi, quia redolent picem et apparatum navium.

Amph. Decennales has ergo cape, easque gusta.

Dic. Redolent istæ etiam perquam acerbe legatos in urbes abeuntes questum de sociorum mora.

Amph. At istæ sunt induciæ tricennales terra marique.

Dic. O festivitas! redolent istæ quidem ambrosiam et nectar; nec jubent commeatum parare in tres dies; palamque et aperte dicunt, *I, quo lubet.* Has accipio et libo et bibo, Acharnensibus multum valere jussis: ego vero solutus bello et ærumnis, rus ibo, ibique agam Liberalia.

Amph. At ego fugere pergam, ne me corripiant Acharnenses.

Chor. Hac omnis sequere, persequere, et sciscitare de homine ex viatoribus omnibus: nam ad rempublicam pertinet comprehendi hunc hominem. Sed mihi indicium facite, si quis novit quonam se gentium convertit iste qui fert inducias.

ἔπειτ' ἀνέκραγον πάντες· Ὦ μιαρώτατε,
σπονδὰς φέρεις, τῶν ἀμπέλων τετμημένων;---
κἀς τοὺς τρίβωνας ξυνελέγοντο τῶν λίθων·
ἐγὼ δ' ἔφευγον· οἱ δ' ἐδίωκον, κἀβόων.
Δι. οἱ δ' οὖν βοώντων. ἀλλὰ τὰς σπονδὰς φέρεις;
Αμ. ἔγωγε, φημὶ, τρία γε ταυτὶ γεύματα.
αὗται μέν εἰσι πεντέτεις. γεῦσαι λαβών.
Δι. αἰβοῖ.
Αμ. τί ἐστιν;
Δι. οὐκ ἀρέσκουσίν μ', ὅτι
ὄζουσι πίττης, καὶ παρασκευῆς νεῶν.
Αμ. σὺ δ' ἀλλὰ τασδὶ τὰς δεκέτεις γεῦσαι λαβών.
Δι. ὄζουσι χ' αὗται πρέσβεων ἐς τὰς πόλεις
ὀξύτατον, ὥσπερ διατριβῆς τῶν ξυμμάχων.
Αμ. ἀλλ' αὑταιὶ σπονδαὶ τριακοντούτιδες,
κατὰ γῆν τε καὶ θάλατταν.
Δι. ὦ Διονύσια.
αὗται μὲν ὄζουσ' ἀμβροσίας καὶ νέκταρος,
καὶ μὴ 'πιτηρεῖν σιτί' ἡμερῶν τριῶν,
κἀν τῷ στόματι λέγουσι, ΒΙΝ' ΟΠΟΙ ΘΕΛΕΙΣ.
ταύτας δέχομαι, καὶ σπένδομαι, κἀκπίομαι,
χαίρειν κελεύων πολλὰ τοὺς Ἀχαρνέας·
ἐγὼ δὲ, πολέμου καὶ κακῶν ἀπαλλαγεὶς,
ἄξω τὰ κατ' ἀγροὺς εἰσιὼν Διονύσια.
Αμ. ἐγὼ δὲ φεύξομαί γε τοὺς Ἀχαρνέας.
Χο. τῇδε πᾶς ἕπου, δίωκε, καὶ τὸν ἄνδρα πυνθάνου
τῶν ὁδοιπόρων ἁπάντων· τῇ πόλει γὰρ ἄξιον
ξυλλαβεῖν τὸν ἄνδρα τοῦτον. ἀλλά μοι μηνύετε,

εἴ τις οἶδ' ὅποι τέτραπται γῆς ὁ τὰς σπονδὰς φέρων.
Ημ. ἐκπέφευγ', οἴχεται
φροῦδος.
Ημ. οἴμοι τάλας,
τῶν ἐτῶν τῶν ἐμῶν.
οὐκ ἂν ἐπ' ἐμῆς γε νεό-
τητος, ὅτ' ἐγὼ φέρων
ἀνθράκων φορτίον
ἠκολούθουν Φαΰλλῳ τρέχων,
ὧδε φαύλως ἂν ὁ
σπονδοφόρος, ὑπ' ἐμοῦ δι-
ωκόμενος, ἐξέφυγεν,
οὐδ' ἂν ἐλαφρῶς ἂν ἀπεπλίξατο.
νῦν δ' ἐπειδὴ στεῤῥὸν ἤδη τοὐμὸν ἀντικνήμιον,
καὶ παλαιῷ Λακρατίδῃ τὸ σκέλος βαρύνεται,
οἴχεται.
Ημ. διωκτέος δέ· μὴ γαρ ἐγχάνοι ποτὲ,
μηδέπερ γέροντας ὄντας, ἐκφυγὼν Ἀχαρνέας,
ὅστις, ὦ Ζεῦ πάτερ
καὶ θεοὶ, τοῖσιν ἐ-
χθροῖσιν ἐσπείσατο,
οἷσι παρ' ἐμοῦ πόλεμος
ἐχθοδοπὸς αὔξεται
τῶν ἐμῶν χωρίων·
κοὐκ ἀνήσω, πρὶν ἂν σχοῖνος αὐ-
τοῖσιν ἀντεμπαγῶ
ὀξὺς, ὀδυνηρὸς, ἐπί-
κωπος, ἵνα μήποτε

SEM. Effugit, abiit, evanuit.

CHOR. Hei mihi misero! O ætatem meam senectam! non sane in mea juventute, quum onustus carbonibus Phayllum assequebar currendo, iste ita facile induciarum gerulus a me tunc agitatus, effugisset, nec tam levi pede se abstulisset. At nunc, quum jam rigent genua mea, et Lacratidæ seni prægravantur crura, effugit.

SEM. At persequi eum oportet. Ne etenim unquam nos irrideat, licet senes simus, gloriando se Acharnenses effugisse, qui, ô Jupiter et dii, cum hostibus meis inducias pactus est, contra quos a me bellum infestum magis magisque augetur, ob vastata mea prædia: nec remittam, priusquam velut juncus ipsis infixus hæream acutus, molestus, infestans eos classe, ne unquam conculcent meas vites.

Chor. Sed conquirere oportet hominem et lapidibus eum obruere, et persequi e loco in locum, donec inveniatur tandem. Nam ego lapidibus eum petendo satiari non possum.

DICÆOPOLIS, CHORUS, UXOR, FILIA, CEPHISOPHO, EURIPIDES, LAMACHUS.

Dic. Ore favete, ore favete.

Chor. Silete omnes. Audistisne hunc faventiam imperare? hic ipsus est, quem quærimus. Sed huc omnes concedite: nam, ut videtur, iste homo sacrificaturus prodit.

Dic. Ore favete, ore favete. Procede paulo ulterius, tu canistrifera: erectum autem phallum statuat Xanthia.

Ux. Depone canistum, ô filia, ut sacra auspicemur.

Fil. Mater, huc mihi porrige trullam, ut pulte perfundam placentam hancce.

Dic. Ista quidem apparastis bene. O magne Dionyse, adnue, ut qui grato animo hanc pompam tibi duxi, et sacrificavi cum familiaribus, prospere agitem Dionysia ruralia, militia defunctus, utque mihi bene cedant induciæ tricennales.

Ux. Age, filia, da operam, ut canistrum bella belle portes, vultu austero, thymbramque tuens. O quam beatus erit, qu i te inibit, facietque ut mustelæ non minus videantur visire, quam tu, sub lucis exortum! Progredere, et in turba sedulo cave, ne quis clam tuum arrodat aurum.

πατῶσ' ἔτι τὰς ἐμὰς ἀμπέλους.
Χο. ἀλλὰ δεῖ ζητεῖν τὸν ἄνδρα, καὶ βλέπειν Βαλλήναδε,
καὶ διώκειν γῆν πρὸ γῆς, ἕως ἂν εὑρεθῇ ποτε·
ὡς ἐγὼ βάλλων ἐκεῖνον οὐκ ἂν ἐμπλήμην λίθοις.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ, ΧΟΡΟΣ, ΓΥΝΗ, ΘΥΓΑΤΗΡ, ΚΗΦΙΣΟΦΩΝ, ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ, ΛΑΜΑΧΟΣ.

Δι. Εὐφημεῖτε, εὐφημεῖτε.
Χο. σῖγα πᾶς. ἠκούσατ' ἄνδρες ἆρα τῆς εὐφημίας;
οὗτος αὐτός ἐστιν, ὃν ζητοῦμεν. ἀλλὰ δεῦρο πᾶς
ἐκποδών· θύσων γὰρ ὡνὴρ, ὡς ἔοικ', ἐξέρχεται.
Δι. εὐφημεῖτε, εὐφημεῖτε.
προΐθ' ἐς τὸ πρόσθεν ὀλίγον ἡ κανηφόρος·
ὁ Ξανθίας τὸν φαλλὸν ὀρθὸν στησάτω.
Γυ. κατάθου τὸ κανοῦν, ὦ θύγατερ, ἵν' ἀπαρξώμεθα.
Θυ. ὦ μῆτερ, ἀνάδος δεῦρο τὴν ἐτνήρυσιν,
ἵν' ἔτνος καταχέω τοῦ 'λατῆρος τουτουΐ.
Δι. καὶ μὴν καλόν γ' ἔστ'. ὦ Διόνυσε δέσποτα,
κεχαρισμένως σοι τήνδε τὴν πομπὴν ἐμὲ
πέμψαντα, καὶ θύσαντα μετὰ τῶν οἰκετῶν,
ἀγαγεῖν τυχηρῶς τὰ κατ' ἀγροὺς Διονύσια,
στρατιᾶς ἀπαλλαχθέντα· τὰς σπονδὰς δ' ἐμοὶ
καλῶς ξυνενεγκεῖν τὰς τριακοντούτιδας.
Γυ. ἄγ', ὦ θύγατερ, ὅπως τὸ κανοῦν καλὴ καλῶς
οἴσει, βλέπουσα θυμβροφάγον. ὡς μακάριος,
ὅστις σ' ὀπύσει, ἐκποιήσεται γαλᾶς
πολὺ ἧττόν σου βδεῖν, ἐπειδὰν ὄρθρος ᾖ.
πρόβαινε, κᾀν τῷ 'χλῳ φυλάττεσθαι σφόδρα,

μή τις λαθών σου περιτράγῃ τὰ χρυσία.
Δι. ὦ Ξανθία, σφῷν δ' ἐστὶν ὀρθὸς ἑκτέος
ὁ φαλλὸς ἐξόπισθε τῆς κανηφόρου.
ἐγὼ δ' ἀκολουθῶν ᾄσομαι τὸ Φαλλικόν·
σὺ δ', ὦ γύναι, θεῶ μ' ἀπὸ τοῦ τέγους. πρόβα.
Φαλῆς, ἑταῖρε Βακχίου,
ξύγκωμε, νυκτοπεριπλάνη-
τε, μοιχὲ, παιδεραστὰ,
ἕκτῳ σ' ἔτει προσεῖπον, ἐς
τὸν δῆμον ἐλθὼν ἄσμενος,
σπονδὰς ποιησάμενος ἐμαυ-
τῷ, πραγμάτων τε, καὶ μαχῶν,
καὶ Λαμάχων ἀπαλλαγείς.
πολλῷ γάρ ἐσθ' ἥδιον, ὦ Φαλῆς, Φαλῆς,
κλέπτουσαν εὑρόνθ' ὡρικὴν ὑληφόρον,
τὴν Στρυμοδώρου Θρᾷτταν ἐκ τοῦ Φελλέως,
μέσην λαβόντ', ἄραντα, κατα-
βαλόντα καταγιγαρτίσαι,
Φαλῆς, Φαλῆς.
ἐὰν μεθ' ἡμῶν ξυμπίῃς, ἐκ κραιπάλης
ἕωθεν εἰρήνης ῥοφήσεις τρύβλιον·
ἡ δ' ἀσπὶς ἐν τῷ φεψάλῳ κρεμήσεται.
Χο. οὗτος αὐτός ἐστιν, οὗτος.
βάλλε, βάλλε, βάλλε, βάλλε,
παῖε, παῖε τὸν μιαρόν.
οὐ βαλεῖς; οὐ βαλεῖς;
Δι. Ἡράκλεις, τουτὶ τί ἐστι; τὴν χύτραν ξυντρίψετε.
Χο. σὲ μὲν οὖν καταλεύσομεν, ὦ μιαρὰ κεφαλή.

Dic. Vos, ô Xanthia, erectum oportet tenere phallum pone canistriferam: ego vero subsequens, Phallicum accinam: tu vero, mulier, specta me de tecto. Procede. Phalle, Bacchi amice, comissationum socie, noctivage, adulter, puerorum amator, sexto te demum adloquor anno, in pagum meum reversus lubenti animo, postquam inducias mihimet pactus sum, ærumnis et præliis et Lamachis defunctus. Multo enim est jucundius, ô Phalle, Phalle, si quis inveniens lignatricem venustam, Strymodori ancillam, furantem ligna ex Phelleo, sublimem mediam arripiat, humique prosternat, et ibidem permolat, ô Phalle, Phalle. Si nobiscum potaveris, hesterno vino gravis, mane pacis catinum sorbebis: clypeus autem in fumo pendebit.

Chor. Iste ipse est, iste. Jace, jace, jace, jace: percute impurum istum. Annon jacies, nonne?

Dic. O Hercules! quid hoc est? ollam mihi confringetis.

Chor. Quin te lapidibus obruemus, ô impurum caput.

Dic. Quamobrem, ô maxime omnium Acharnensium senes ?

Chor. Istuc rogas ? impudens es et sceleratus, ô proditor patriæ, qui quum solus ex nobis inducias pepegeris, tamen audes adspicere me.

Dic. Nescitis utique quamobrem pepigerim. Itaque audite.

Chor. Tene ut ego audiam ? peribis. Obruemus te lapidibus.

Dic. Nequaquam, priusquam audiatis. Sed reprimite vos, ô boni.

Chor. Non me reprimam ; neque tu jam verba feceris : nam odi te Cleone adhuc pejus, quem ego aliquando concidam Equitibus in soleas. Ex te autem longam orationem non audirem, qui amicus factus es Laconibus ; sed pœnas de te sumam.

Dic. O boni, Laconas missos facite, et audite an recte inducias pepigerim.

Chor. At quo modo possis id recte factum dicere, si modo semel pepigisti cum illis, quibus nec ara, nec fides, nec jusjurandum certum manet ?

Dic. At equidem scio Laconas, quos nimis premimus odio, non esse omnium malorum nobis causam.

Chor. Non omnium vero, ô nequissime ? hæccine audes dicere palam coram nobis ? et tamen ego tibi parcam ?

Dic. Non omnium, inquam, non omnium. Quin ego, quem

Δι. ἀντὶ ποίας αἰτίας, ὦ 'χαρνέων γεραίτατοι ;
Χο. τοῦτ' ἐρωτᾷς ; ἀναί-
σχυντος εἶ καὶ βδελυρὸς,
ὦ προδότα τῆς πατρίδος,
ὅστις ἡμῶν μόνος
σπεισάμενος, εἶτα δύνα-
σαι πρὸς ἔμ' ἀποβλέπειν.
Δι. ἀντὶ δ' ὧν ἐσπεισάμην, οὐκ ἴστε γ'· ἀλλ' ἀκούσατε.
Χο. σοῦ γ' ἀκούσομ' ; ἀπολεῖ.
κᾆτά σ' αὖ χώσομεν τοῖς λίθοις.
Δι. μηδαμῶς γε, πρὶν ἂν ἀκούσητ'· ἀλλ' ἀνάσχοισθ', ὦ 'γαθοί.
Χο. οὐκ ἀνασχήσομαι·
μηδὲ λέγε δὴ σὺ λόγον·
ὡς μεμίσηκά σε Κλέ-
ωνος ἔτι μᾶλλον, ὃν ἔ-
γωγε κατατεμῶ τοῖσιν ἱππεῦσιν ποτὲ
ἐς καττύματα.
σοῦ δ' ἐγὼ λόγους λέγοντος οὐκ ἀκούσομαι μακροὺς,
ὅστις ἐσπείσω Λάκωσιν· ἀλλὰ τιμωρήσομαι.
Δι. ὦ 'γαθοὶ, τοὺς μὲν Λάκωνας ἐκποδὼν ἐάσατε·
τῶν δ' ἐμῶν σπονδῶν ἀκούσαθ', εἰ καλῶς ἐσπεισάμην.
Χο. πῶς δέ γ' ἂν καλῶς λέγοις ἂν, εἴπερ ἐσπείσω 'γ ἅπαξ,
οἷσιν οὔτε βωμὸς, οὔτε πίστις, οὔθ' ὅρκος μένει ;
Δι. οἶδ' ἐγὼ καὶ τοὺς Λάκωνας, οἷς ἄγαν ἐγκείμεθα,
οὐχ ἁπάντων ὄντας ἡμῖν αἰτίους τῶν πραγμάτων.
Χο. οὐχ ἁπάντων, ὦ πανοῦργε ; ταῦτα δη τολμᾷς λέγειν
ἐμφανῶς ἤδη πρὸς ἡμᾶς ; εἶτ' ἐγώ σου φείσομαι ;
Δι. οὐχ ἁπάντων, οὐχ ἁπάντων. ἀλλ' ἐγὼ λέγων ὁδὶ

πόλλ' ἂν ἀποφήναιμ' ἐκείνους ἔσθ' ἃ κἀδικουμένους.
Χο. τοῦτο τοὔπος δεινὸν ἤδη, καὶ ταραξικάρδιον,
εἰ σὺ τολμήσεις ὑπὲρ τῶν πολεμίων ἡμῖν λέγειν.
Δι. κἂν γε μὴ λέγω δίκαια, μηδὲ τῷ πλήθει δοκῶ,
ὑπὲρ ἐπιξήνου θελήσω τὴν δέρην ἔχων λέγειν.
Χο. εἰπέ μοι, τί φειδόμεσθα τῶν λίθων, ὦ δημόται,
μὴ οὐ καταξαίνειν τὸν ἄνδρα τοῦτον ἐς φοινικίδα ;
Δι. οἷος αὖ μέλας τις ὑμῖν θυμάλωψ ἐπέζεσεν.
οὐδ' ἀκούσεσθ', οὐδ' ἀκούσεσθ' ἐτεὸν, ὦ 'χαρνηΐδαι ;
Χο. οὐκ ἀκουσόμεσθα δῆτα.
Δι. δεινά γ' ἄρα πείσομαι.
Χο. ἐξολοίμην, ἢν ἀκούσω.
Δι. μηδαμῶς, ὦ 'χαρνικοί.
Χο. ὡς τεθνήξων ἴσθι νυνί.
Δι. δήξομ' ἆρ' ὑμᾶς ἐγώ.
ἀνταποκτενῶ γὰρ ὑμῶν τῶν φίλων τοὺς φιλτάτους·
ὡς ἔχω γ' ὑμῶν ὁμήρους, οὓς ἀποσφάξω λαβών.
Χο. εἴπ' ἐμοὶ, τί τοῦτ' ἀπειλεῖ τοὔπος, ἄνδρες δημόται,
τοῖς 'Αχαρνικοῖσιν ; ὑμῶν μῶν ἔχει του παιδίον
τῶν παρόντων ἔνδον εἵρξας ; ἢ 'πὶ τῷ θρασύνεται ;
Δι. βάλλετ', εἰ βούλεσθ'. ἐγὼ γὰρ τουτονὶ διαφθερῶ.
εἴσομαι δ' ὑμῶν τάχ' ὅστις ἀνθράκων τι κήδεται.
Χο. ὡς ἀπωλόμεσθ'. ὁ λάρκος δημότης ὅδ' ἔστ' ἐμός.
ἀλλὰ μὴ δράσῃς, ὃ μέλλεις· μηδαμῶς, ὦ μηδαμῶς.
Δι. ὡς ἀποκτενῶ, κέκραχθ'. ἐγὼ γὰρ οὐκ ἀκούσομαι.
Χο. ἀπολεῖς ἄρα τὸν ἥλικα τόνδε φιλανθρακέα.
Δι. οὐδ' ἐμοῦ λέγοντος ὑμεῖς ἀρτίως ἠκούσατε.
Χο. ἀλλὰ νῦν λέγ', εἴ σοι δοκεῖ, τόν τε Λακεδαι-

videtis, ipse varie ostendere possim, eos etiam in nonnullis injuriam pati.

Chor. Istud jam verbum acerbum est, et cor meum perturbat si tu audebis pro hostibus apud nos verba facere.

Dic. Et, nisi dixero, quæ justa sunt, ac populo talia videbuntur, super trunco lanionio posita cervice volo verba facere.

Chor. Age, ô populares, cur parcimus lapidibus, quin hunc concerpamus ut lanam puniceæ vesti faciendæ.

Dic. En qualis fuligo iracundiæ rursus in vobis exardescit! non audietis, non audietis me, quæso, ô Acharnidæ ?

Chor. Non sane audiemus.

Dic. Indigne ergo mecum agetur.

Chor. Dispeream, si audivero.

Dic. Nequaquam, ô Acharnici.

Chor. Scito te jam moriturum.

Dic. Faciam ergo quod vos mordeat. Contra enim occidam illos, qui amicorum vestrorum sunt vobis carissimi. Quippe a vobis habeo obsides, quos jugulabo.

Chor. Dicite mihi, viri populares, quid minatur hoc verbum Acharnicis? num cujuspiam nostrûm, qui adsumus, gnatum tenet intus conclusum? aut quanam fiducia fretus tam audax est?

Dic. Jacite, si vultis, lapides: at ego hunc perdam: mox autem cognoscam, ecquem vestrûm tangit carbonum cura.

Chor. Periimus! cophinus iste meus est popularis. Sed ne faxis, quod instituisti: nequaquam ô nequaquam.

Dic. Utique hunc occidam: ejula quantumvis; etenim haud auscultabo.

Chor. Perdes ergo æqualem istum meum et amicum carbonarium.

Dic. Nec vos, quæ dicerem, auscultabatis modo.

Chor. At nunc dic, si tibi videtur, vel de Lacedæmoniis ip-

sis, quodcunque animo tuo collubitum est. Nam istum ego cophinulum haud deseram unquam.

Dic. Jamprimum mihi lapides effundite humi.

Chor. En tibi humi jacent: tu etiam vicissim depone gladium.

Dic. Sed videndum ne in palliis forte supersint absconditi lapides.

Chor. Excussi sunt humi. Nonne vides, ut excutitur pallium? sed ne mihi causas finge; verum depone gladium: nam et sinus excutitur hicce, dum saltans in alteram partem convertor.

Dic. Debebatis ergo clamorem omnes tollere, simulque lapides excutere: parum autem abfuit quin pessum irent carbones Parnasii, idque propter imprudentiam suorum popularium: adeoque formidine pressus fuit hic cophinus, ut atri pulveris, ad morem sepiæ, multum mihi cacaverit. Enimvero viris periculosum est tam immiti esse animo, ut statim jaculentur et clamitent, nolintque auscultare æquas conditiones, qualem ego offero, quum volo super trunco lanionio dicere omnia, quæcunque pro Lacedæmoniis dixero: et tamen amo etiam vitam meam ego.

Chor. Cur itaque non dicis, foras prolato trunco lanionio, quodcunque tandem, ô perdite, dicendum habes tanti momenti? quid enim cogites, audire prorsus aveo. Sed, quemadmodum ipse tibi pœnam decrevisti, huc truncum statue, postque incipe dicere.

μόνιον αὐτὸν ὅ τι τῷ τρόπῳ τοῦ 'στιν φίλον·
ὡς τόδε τὸ λαρκίδιον οὐ προδώσω ποτέ.

Δι. τοὺς λίθους νῦν μοι χαμᾶζε πρῶτον ἐξεράσατε.

Χο. οὑτοιί σοι χαμαὶ, καὶ σὺ κατάθου πάλιν τὸ ξίφος.

Δι. ἀλλ' ὅπως μὴ 'ν τοῖς τρίβωσιν ἐγκάθηνταί που λίθοι.

Χο. ἐκσέσεισται χαμᾶζ'. οὐχ ὁρᾷς σειόμενον;
ἀλλὰ μή μοι πρόφασιν, ἀλλὰ κατάθου τὸ βέλος.
ὡς ὅδε γε σειστὸς ἅμα τῇ στροφῇ γίγνεται.

Δι. ἐμέλλετ' ἄρ' ἅπαντες ἀνασείειν μετὰ βοῆς,
ὀλίγου τ' ἀπέθανον ἄνθρακες Παρνάσιοι,
καὶ ταῦτα διὰ τὴν ἀτοπίαν τῶν δημοτῶν.
ὑπὸ τοῦ δέους δὲ τῆς μαρίλης μο. συχνὴν
ὁ λάρκος ἐνετίλησεν, ὥσπερ σηπία.
δεινὸν γὰρ οὕτως ὀμφακίαν πεφυκέναι
τὸν θυμὸν ἀνδρῶν, ὥστε βάλλειν καὶ βοᾶν,
ἐθέλειν τ' ἀκοῦσαι μηδὲν ἴσον ἴσῳ φέρον,
ἐμοῦ θέλοντος ὑπὲρ ἐπιξήνου λέγειν
ὑπὲρ Λακεδαιμονίων ἅπανθ', ὅσ' ἂν λέγω·
καί τοι φιλῶ γε τὴν ἐμὴν ψυχὴν ἐγώ.

Χορός.

τί οὖν οὐ λέγεις, τοὐπίξηνον
ἐξενέγκων θύραζ',
ὅ τι ποτ', ὦ σχέτλιε,
τὸ μέγα τοῦτ' ἔχεις;
πάνυ γὰρ ἐμέ γε πόθος,
ὅ τι φρονεῖς, ἔχει.
ἀλλ', ᾗπερ αὐτὸς τὴν δίκην διωρίσω,

θεὶς δεῦρο τοὐπίξηνον, ἐγχείρει λέγειν.
Δι. ἰδοὺ θεᾶσθε, τὸ μὲν ἐπίξηνον τοδί·
ὁ δ' ἀνὴρ ὁ λέξων οὑτοσὶ, τυννουτοσί.
ἀμέλει, μὰ τὸν Δί' οὐκ ἐνασπιδώσομαι·
λέξω δ' ὑπὲρ Λακεδαιμονίων, ἅ μοι δοκεῖ.
καί τοι δέδοικα πολλά· τούς τε γὰρ τρόπους
τοὺς τῶν ἀγροίκων οἶδα χαίροντας σφόδρα,
ἐάν τις αὐτοὺς εὐλογῇ καὶ τὴν πόλιν
ἀνὴρ ἀλαζὼν, καὶ δίκαια κἄδικα·
κἀνταῦθα λανθάνουσ' ἀπεμπολώμενοι.
τῶν τ' αὖ γερόντων οἶδα τὰς ψυχὰς, ὅτι
οὐδὲν βλέπουσιν ἄλλο, πλὴν ψήφῳ δάκνειν·
αὐτός τ' ἐμαυτὸν, ὑπὸ Κλέωνος ἅπαθον,
ἐπίσταμαι, διὰ τὴν πέρυσι κωμῳδίαν.
εἰσελκύσας γάρ μ' εἰς τὸ βουλευτήριον
διέβαλλε, καὶ ψευδῆ κατεγλώττιζέ μου,
κἀκυκλοβόρει, κἄπλυνεν· ὥστ' ὀλίγου πάνυ
ἀπωλόμην, μολυνοπραγμονούμενος.
νῦν οὖν με πρῶτον, πρὶν λέγειν, ἐάσατε
ἐνσκευάσασθαί μ' οἷον ἀθλιώτατον.
Χο. τί ταῦτα στρέφει, καὶ τεχνάζεις,
καὶ πορίζεις τριβάς ;
λαβὲ δ' ἐμοῦ γ' ἕνεκα
παρ' Ἱερωνύμου
σκοτοδασυπυκνότριχά
τιν' Ἄϊδος κυνῆν·
εἶτ' ἐξάνοιγε μηχανὰς τὰς Σισύφου,
ὡς σκῆψιν ἂν ἀγὼν οὗτος οὐκ ἐσδέξεται.

Dic. En, videte. Iste est truncus lanionius: vir autem qui verba faciet, hic, ego inquam, tantillus. Clypeo me non muniam hercle; ne id putetis. Dicam autem pro Lacedæmoniis, quæ mihi videantur, quamvis multa timeam. Nam et animi agricolarum scio quam valde gestiant, si ipsos et civitatem laudet homo quispiam jactator, qua jure qua injuria. Atque hic tum non advertunt animum se venundari. Senum item novi ingenium, ut nihil spectent, quam calculo ut mordeant. Ipse quoque quid a Cleone sim passus, scio, propter comœdiam præterito anno editam; nam me in Senatum protractum calumniatus est, et falsa in me effutiit crimina, et magno verborum fragore obtudit, et maledictis perfudit, ut minimum abfuerit, quin perirem, fœdatus ejus conviciis. Nunc igitur primum, antequam verba faciam, sinite me amiciri in modum hominis miserrimi.

Chor. Quid tam versute et dolose moliris, atque moras nectis? sumas per me licet ab Hieronymo umbrosam aliquam et hirsutam Orci galeam: deinde expande machinationes Sisyphi: nam istud certamen nullam excusationem admittet.

DIC. Tempus nunc est ut fortem animum adsumam, et mihi adeundus est Euripides. Puer, puer!

CEPH. Quis iste?

DIC. Estne intus Euripides?

CEPH. Non intus est, intus est, si mentem habes.

DIC. Quomodo intus, et rursum non intus?

CEPH. Recte, ô senex. Animus quidem foris colligens versiculos non intus est: ipse autem intus in sublimi sedens facit tragœdiam.

DIC. O terbeate Euripide, qui servum habes tam sapienter respondere doctum! evoca ipsum.

CEPH. At fieri hoc nequit.

DIC. Attamen. Non enim abierim: sed pultabo januam. Euripide, Euripidisce, ausculta mihi, si unquam auscultasti cuiquam. Dicæopolis vocat te Chollides, ego, inquam.

EUR. Sed non est otium.

DIC. Sed te huc promoveri jube.

EUR. Sed id fieri non potest.

DIC. Attamen.

EUR. Sed promovebor quidem: verum descendendi non est otium.

DIC. Euripide—

EUR. Quid vociferaris?

DIC. In sublime evectus tragœdias facis, quum idem liceat

Δι. ὥρα 'στὶν ἤδη καρτερὰν ψυχὴν λαβεῖν,
καί μοι βαδιστέ' ἐστὶν ὡς Εὐριπίδην.
παῖ, παῖ.
Κη. τίς οὗτος;
Δι. ἔνδον ἔστ' Εὐριπίδης;
Κη. οὐκ ἔνδον, ἔνδον, ἐστὶν, εἰ γνώμην ἔχεις.
Δι. πῶς ἔνδον, εἶτ' οὐκ ἔνδον;
Κη. ὀρθῶς, ὦ γέρον.
ὁ νοῦς μὲν, ἔξω ξυλλέγων ἐπύλλια,
οὐκ ἔνδον· αὐτὸς δ' ἔνδον ἀναβάδην ποιεῖ
τραγῳδίαν.
Δι. ὦ τρισμακάρι' Εὐριπίδη,
ὅθ' ὁ δοῦλος οὑτωσὶ σοφῶς ἀπεκρίνατο.
ἐκκάλεσον αὐτόν.
Κη. ἀλλ' ἀδύνατον.
Δι. ἀλλ' ὅμως.
οὐ γὰρ ἂν ἀπέλθοιμ', ἀλλὰ κόψω τὴν θύραν.
Εὐριπίδη, Εὐριπίδιον,
ὑπάκουσον, εἴπερ δήποτ' ἀνθρώπων τινί·
Δικαιόπολις καλεῖ σε Χολλίδης, ἐγώ.
Ευ. ἀλλ' οὐ σχολή.
Δι. ἀλλ' ἐκκυκλήθητ'.
Ευ. ἀλλ' ἀδύνατον.
Δι. ἀλλ' ὅμως.
Ευ. ἀλλ' ἐκκυκλήσομαι· καταβαίνειν δ' οὐ σχολή.
Δι. Εὐριπίδη---
Ευ. τί λέλακας;
Δι. ἀναβάδην ποιεῖς,

ἐξὸν καταβάδην· οὐκ ἐτὸς χωλοὺς ποιεῖς.
ἀτὰρ τί τὰ ῥάκι' ἐκ τραγῳδίας ἔχεις,
ἐσθῆτ' ἐλεεινήν ; οὐκ ἐτὸς πτωχοὺς ποιεῖς.
ἀλλ' ἀντιβολῶ πρὸς τῶν γονάτων σ', Εὐριπίδη,
δός μοι ῥάκιόν τι τοῦ παλαιοῦ δράματος.
δεῖ γάρ με λέξαι τῷ Χορῷ ῥῆσιν μακράν·
αὕτη δὲ θάνατον, ἢν κακῶς λέξω, φέρει.

Ευ. τὰ ποῖα τρύχη; μῶν ἐν οἷς Οἰνεὺς ὁδὶ
ὁ δύσποτμος γεραιὸς ἠγωνίζετο ;

Δι. οὐκ Οἰνέως ἦν, ἀλλ' ἔτ' ἀθλιωτέρου.

Ευ. τὰ τοῦ τυφλοῦ Φοίνικος ;

Δι. οὐ Φοίνικος, οὔκ·
ἀλλ' ἕτερος ἦν Φοίνικος ἀθλιώτερος.

Ευ. ποίας ποθ' ὡ'νὴρ λακίδας αἰτεῖται πέπλων ;
ἀλλ' ἢ Φιλοκτήτου τὰ τοῦ πτωχοῦ λέγεις ;

Δι. οὔκ· ἀλλὰ τούτου πολὺ πολὺ πτωχιστέρου.

Ευ. ἀλλ' ἢ τὰ δυσπινῆ θέλεις πεπλώματα,
α Βελλεροφόντης εἶχ' ὁ χωλὸς οὑτοσί.

Δι. οὐ Βελλεροφόντης· ἀλλὰ κἀκεῖνος μὲν ἦν
χωλὸς, προσαιτῶν, στωμύλος, δεινὸς λέγειν.

Ευ. οἶδ' ἄνδρα, Μυσὸν Τήλεφον.

Δι. ναὶ, Τήλεφον.
τούτου δὸς, ἀντιβολῶ σ', ἐμοὶ τὰ σπάργανα.

Ευ. ὦ παῖ, δὸς αὐτῷ Τηλέφου ῥακώματα.
κεῖται δ' ἄνωθεν τῶν Θυεστείων ῥακῶν,
μεταξὺ τῶν 'Ινοῦς.

Κη. ἰδοὺ ταυτὶ λαβέ.

Δι. ὦ Ζεῦ διόπτα καὶ κατόπτα πανταχῇ,

humi ? non temere est, quod claudos fingis. Quid vero ? pannos ex tragœdia habes, vestem miserabilem. Non temere est, quod mendicos fingis. Sed per ego te genua obsecro, mi Euripide, da mihi panniculum aliquem veteris fabulæ ; nam me oportet recitare Choro longam orationem, quæ quidem mortem mihi adfert, si dixero male.

Eur. Nam quos tibi dem pannos ? num illos, in quibus Œneus iste certavit, infelix senex ?

Dic. Non Œnei erant, sed adhuc miserioris.

Eur. Vin' cœci pannos Phœnicis.

Dic. Non Phœnicis, non inquam. Sed alius quis erat Phœnice miserior.

Eur. Quasnam homo iste tandem laceras petit vestes ? num illas mendici Philoctetæ dicis ?

Dic. Non : sed multo magis mendicioris isto.

Eur. Numquid sordidum vis amictum, quem habuit claudus Bellerophontes ille ?

Dic. Non Bellerophontes : sed et ille quidem erat claudus mendicus, garrulus, disertus.

Eur. Novi hominem : Telephum Mysum dicis.

Dic. Telephum inquam : hujus da mihi, obsecro, velamina.

Eur. Tu, puer, da ei laceras vestes Telephi : jacent autem supra Thyesteas, mediæ inter Inus pannos.

Ceph. En accipe.

Dic. O Jupiter, qui omnia perspicis et specularis, adnue ut

miserrimum exorner in modum. Euripide, quandoquidem ista indulsisti mihi, da mihi et alia, quæ ad pannos hosce pertinent, Mysium capiti pileolum. Quippe oportet mendicum me adsimulare hodie, esse quidem, qui sum, sed eum non videri; spectatores quidem scire me, qui siem, chorum autem stolidum adstare, ut eum verbulis ludificer.

Eur. Dabo: nam prudenti animo subtilia machinaris.

Dic. Dii tibi bene faciant; Telepho autem, ut ego cupio. Euge! ut jam plenus vocularum fio! sed opus est mihi etiam baculo, qualem mendici gerunt.

Eur. Cape hunc, et abscede a lapideis postibus.

Dic. Vides, anime mi, ut repellar ab ædibus, licet adhuc mihi multa supellectile sit opus: nunc igitur fac instes obnixe petendo, mendicando, et flagitando. Euripide, da mihi sportellam lucernam perustam.

Eur. Quid tibi, ó miser, usus est opere illo plectili?

Dic. Usus quidem nullus: id tamen adsumere volo.

Eur. Molestum esse te mihi scias, et ab ædibus discede.

Dic. Eheu! Dii te perinde, ut matrem tuam olim, felicitent!

Eur. Facesse hinc jam.

Dic. Nondum, obsecro: sed unum modo da mihi caliculum, præfractum cui labrum sit.

Eur. Accipe ista et aufer. Scias vero te molestum esse ædibus.

ἐνσκευάσασθαί μ᾽ οἷον ἀθλιώτατον.
Εὐριπίδη, 'πειδήπερ ἐχαρίσω ταδὶ,
κἀκεῖνά μοι δὸς τἀκόλουθα τῶν ῥακῶν,
τὸ πιλίδιον περὶ τὴν κεφαλὴν τὸ Μύσιον.
ΧΕΙΓΑΡ ΜΕ ΔΟΞΑΙ ΠΤΩΧΟΝ ΕΙΝΑΙ ΤΗΜΕ-
ΡΟΝ,
ΕΙΝΑΙ ΜΕΝ ΟΣΠΕΡ ΕΙΜΙ, ΦΑΙΝΕΣΘΑΙ ΔΕ ΜΗ.
τοὺς μὲν θεατὰς εἰδέναι μ᾽, ὃς εἴμ᾽ ἐγώ·
τοὺς δ᾽ αὖ χορευτὰς ἠλιθίους παρεστάναι,
ὅπως ἂν αὐτοὺς ῥηματίοις σκιμαλίσω.
Ευ. δώσω· πυκνῇ γὰρ λεπτὰ μηχανᾷ φρενί.
Δι. ΕΥ ΣΟΙ ΓΕΝΟΙΤΟ, ΤΗΛΕΦῼ Δ᾽ Α᾽ΓΩ ΝΟΩ.
εὖ γ᾽, οἷον ἤδη ῥηματίων ἐμπίμπλαμαι.
ἀτὰρ δέομαί γε πτωχικοῦ βακτηρίου.
Ευ. τουτὶ λαβὼν ἄπελθε λαΐνων σταθμῶν.
Δι. ὦ θύμ᾽, ὁρᾷς γὰρ ὡς ἀπωθοῦμαι δόμων,
πολλῶν δεόμενος σκευαρίων· νῦν δὴ γενοῦ
γλίσχρος, προσαιτῶν, λιπαρῶν τ᾽. Εὐριπίδη,
δός μοι σπυρίδιον διακεκαυμένον λύχνῳ.
Ευ. τί δ᾽, ὦ τάλας γε, τοῦδ᾽ ἔχεις πλέκους χρέος;
Δι. χρέος μὲν οὐδέν· βούλομαι δ᾽ ὅμως λαβεῖν.
Ευ. λυπηρὸς ἴσθ᾽ ὢν, κἀποχώρησον δόμων.
Δι. φεῦ·
εὐδαιμονοίης, ὥσπερ ἡ μήτηρ ποτέ.
Ευ. ἄπελθε νῦν μοι.
Δι. μὴ, ἀλλά μοι δὸς ἓν μόνον
κοτυλίσκιον, τὸ χεῖλος ἀποκεκρουσμένον.
Ευ. φέρου λαβὼν ταῦτ᾽· ἴσθ᾽ ὀχληρὸς ὢν δόμοις.

Δι. οὔπω, μὰ Δί', οἶσθ' οἷ' αὐτὸς ἐργάζει κακά.
ἀλλ', ὦ γλυκύτατ' Εὐριπίδη, τουτὶ μόνον
δός μοι χυτρίδιον, σφογγίῳ βεβυσμένον.
Ευ. ἄνθρωπ', ἀφαιρήσει με τὴν τραγῳδίαν.
ἄπελθε ταυτηνὶ λαβών.
Δι. ἀπέρχομαι.
καί τοι τί δράσω; δεῖ γὰρ ἑνὸς, οὗ μὴ τυχὼν,
ἀπόλωλ'. ἄκουσον, ὦ γλυκύτατ' Εὐριπίδη·
τουτὶ λαβὼν ἄπειμι, κοὐ πρόσειμ' ἔτι.
ἐς τὸ σπυρίδιον ἰσχνά μοι φυλλεῖα δός.
Ευ. ἀπολεῖς μ'. ἰδού σοι. φροῦδά μοι τὰ δράματα.
Δι. ἀλλ' οὐκέτ', ἀλλ' ἄπειμι. καὶ γὰρ εἴμ' ἄγαν
ὀχληρὸς, οὐ δοκῶν με κοιράνους στυγεῖν.
οἴμοι κακοδαίμων, ὡς ἀπόλωλ'. ἐπελαθόμην,
ἐν ᾧπέρ ἐστι πάντα μοι τὰ πράγματα.
Εὐριπίδιον γλυκύτατον, ὦ φιλτάτιον,
κάκιστ' ἀπολοίμην, εἴ τι σ' αἰτήσαιμ' ἔτι,
πλὴν ἓν μόνον, τουτὶ μόνον, τουτὶ μόνον.
σκάνδικά μοι δὸς, μητρόθεν δεδεγμένος.
Ευ. ὡνὴρ ὑβρίζει· κλεῖε πακτὰ δωμάτων.
Δι. ὦ θύμ', ἄνευ σκάνδικος ἐμπορευτέα.
ἆρ' οἶσθ' ὅσον τὸν ἀγῶν' ἀγωνιεῖ τάχα,
μέλλων ὑπὲρ Λακεδαιμονίων ἀνδρῶν λέγειν;
πρόβαινε νῦν, ὦ θυμέ· γραμμὴ δ' αὑτηί.
ἕστηκας; οὐκ εἶ καταπιὼν Εὐριπίδην;
ἐπῄνεσ'· ἄγε νῦν, ὦ τάλαινα καρδία,
ἄπελθ' ἐκεῖσε, κᾆτα τὴν κεφαλὴν ἐκεῖ
παράσχες, εἰποῦσ' ἅττ' ἂν αὐτῇ σοι δοκῇ.

Dic. Nondum scis hercle, quantis me afflictas malis. At, ô suavissime Euripide, hoc tantum da mihi, ollulam spongia obturatam.

Eur. Tu homo, adimes mihi omnem tragœdiam; cape hanc et abi.

Dic. Abeo. Sed quid agam? Etenim unum est adhuc, quo indigeo, quod nisi nactus fuero, perii. Audi, ô dulcissime Euripide: istæc si accipiam, abibo, et non accedam amplius: in sportellam da mihi tenuia olerum folia.

Eur. Perdes me: en tibi. In nihilum redactæ sunt fabulæ meæ.

Dic. Sed nihil amplius petam; verum abibo: etenim molestus sum nimis, non reputans odiosum me fieri regibus. Hei mihi misero! ut perii! oblitus id sum, in quo res omnes meæ sitæ sunt. Euripidisce dulcissime, ô carissime, pessimis exemplis peream, si quid a te petiero amplius, præter unicum, hoc solum, hoc solum. Scandicem da mihi a matre acceptam tua.

Eur. Homo contumeliam dicit. Ædium compinge fores.

Dic. O anime, sine scandice erit eundum. Nam scis quantum certamen mox certaturus sis, dum sustinebis pro Lacedæmoniis dicere? procede nunc, anime mi: isti sunt carceres. Restas? non ibis, licet Euripidem imbiberis? laudo te: age nunc, ærumnosum cor meum, illuc abi: deinde caput illic præbe, et dic quæcunque tibi videbuntur, aude, i, procede, age, cor meum.

Chor. Quid facies? quid dices? Scito jam impudentem te esse et ferreum hominem, qui civitati præbens cervices solus omnibus vis contradicere.

Sem. Homo iste intrepidus rem aggreditur. Eia age, quandoquidem ipsemet cupis verba facere.

Dic. Ne mihi succenseatis, spectatores, si mendicus apud Athenienses dicturus sum de republica in comœdia: nam et comœdia novit quod justum est. Ego autem dicam acerba quidem, sed justa. Non enim nunc me calumniabitur Cleo, quod peregrinis præsentibus civitati convicia dicam. Quippe soli sumus, ludique fiunt in Lenæo: et nondum peregrini adsunt; nec enim tributa veniunt, neque ex urbibus socii: sed soli sumus, nunc et perpurgati, omnique carentes gluma: nam civium glumam advenas vocare soleo.

Equidem Lacedæmonios impense odi: atque utinam ipse Neptunus, qui in Tænaro colitur, terræ motu excitato, omnibus subvertat domos: nam et mihi sunt ab illis vites excisæ. Verumenimvero (dicam enim libere, quoniam amici sunt, qui orationi huic intersunt) cur istorum causam in Lacedæmonios conferimus? Nostrum enim quidam, ô viri, non civitatem

τόλμησον, ἴθι, χώρησον, αγ', ἐμὴ καρδία.
Χο. τί δράσεις; τί φήσεις;
ἴσθι νῦν ἀναίσχυντος
ὢν, σιδηροῦς τ' ἀνήρ·
ὅστις παρασχὼν τῇ πόλει τὸν αὐχένα,
ἅπασι μέλλεις εἷς λέγειν τἀναντία.
Ημ. ἀνὴρ οὐ τρεῖ τὸ πρᾶγμα.
εἶα νῦν, ἐπειδήπερ
αὐτὸς αἱρεῖ λέγειν.
Δι. Μή μοι φθονήσετ', ἄνδρες οἱ θεώμενοι,
εἰ πτωχὸς ὢν, ἔπειτ' ἐν Ἀθηναίοις λέγειν
μέλλω περὶ τῆς πόλεως, τρυγῳδίαν ποιῶν.
τὸ γὰρ δίκαιον οἶδε χ' ἡ τρυγῳδία.
ἐγὼ δὲ λέξω δεινὰ μὲν, δίκαια δέ.
οὐ γάρ με καὶ νῦν διαβαλεῖ Κλέων, ὅτι
ξένων παρόντων τὴν πόλιν κακῶς λέγω.
αὐτοὶ γὰρ ἐσμὲν, οὑπὶ Ληναίῳ τ' ἀγών.
κοὔπω ξένοι πάρεισιν· οὔτε γὰρ φόροι
ἥκουσιν, οὔτ' ἐκ τῶν πόλεων οἱ ξύμμαχοι·
ἀλλ' ἐσμὲν αὐτοὶ νῦν γε περιεπτισμένοι·
τοὺς γὰρ μετοίκους ἄχυρα τῶν ἀστῶν λέγω.
Ἔγωγε μισῶ μὲν Λακεδαιμονίους σφόδρα·
καὐτὸς ὁ Ποσειδῶν, οὑπὶ Ταινάρῳ θεὸς,
σείσας ἅπασιν ἐμβάλοι τὰς οἰκίας·
κἀμοὶ γάρ ἐστιν ἀμπέλια κεκομμένα.
ἀτὰρ, φίλοι γὰρ οἱ παρόντες ἐν λόγῳ,
τί ταῦτα τοὺς Λάκωνας αἰτιώμεθα;
ἡμῶν γὰρ, ἄνδρες, (οὐχὶ τὴν πόλιν λέγω·

μέμνησθε τοῦθ', ὅτι οὐχὶ τὴν πόλιν λέγω.)
ἀλλ' ἀνδράρια μοχθηρὰ, παρακεκομμένα,
ἄτιμα, καὶ παράσημα, καὶ παράξενα,
ἐσυκοφάντει Μεγαρέων τὰ χλανίσκια·
κεἴ που σίκυον ἴδοιεν, ἢ λαγῴδιον,
ἢ χοιρίδιον, ἢ σκόροδον, ἢ χόνδρους ἁλὸς,
ταῦτ' ἦν Μεγαρικὰ, κἀπέπρατ' αὐθημερόν.
καὶ ταῦτα μὲν δὴ σμικρὰ, κἀπιχώρια.
πόρνην δὲ Σιμαίθαν ἰόντες Μεγάραδε
νεανίαι κλέπτουσι μεθυσοκότταβοι·
κᾆθ' οἱ Μεγαρῆς ὀδύναις πεφυσιγγωμένοι
ἀντεξέκλεψαν Ἀσπασίας πόρνα δύο·
κἀντεῦθεν ἀρχὴ τοῦ πολέμου κατεῤῥάγη
Ἕλλησι πᾶσιν ἐκ τριῶν λαικαστριῶν.
ἐντεῦθεν ὀργῇ Περικλέης οὑλύμπιος
ἤστραπτεν, ἐβρόντα, ξυνεκύκα τὴν Ἑλλάδα,
ἐτίθει νόμους, ὥσπερ σκολιὰ γεγραμμένους,
ὡς χρὴ Μεγαρέας μήτε γῇ, μήτ' ἐν ἀγορᾷ,
μήτ' ἐν θαλάττῃ, μήτ' ἐν ἠπείρῳ μένειν.
ἐντεῦθεν οἱ Μεγαρῆς, ὅτε δὴ 'πείνων βάδην,
Λακεδαιμονίων ἐδέοντο, τὸ ψήφισμ' ὅπως
μεταστραφείη, τὸ διὰ τὰς λαικαστρίας·
κοὐκ ἠθέλομεν ἡμεῖς δεομένων πολλάκις.
κἀντεῦθεν ἤδη πάταγος ἦν τῶν ἀσπίδων.
ἐρεῖ τις; οὐ χρῆν. ἀλλὰ τί χρῆν; εἴπατε.
φέρ', εἰ Λακεδαιμονίων τις, ἐκπλεύσας σκάφει,
ἀπέδοτο φήνας κυνίδιον Σεριφίων,
ἐκάθησθ' ἂν ἐν δόμοισιν; ἢ πολλοῦ γε δεῖ·

universam dico; memineritis istud, quod non civitatem dico; sed homunciones pessimi et pravæ notæ, infames, adulterini, semicives calumniis vexarunt Megarenses: et si quis melopeponem forte videret, aut lepusculum, aut porcellum, aut allium, aut micam salis, *Megarica hæc sunt*, aiebant, et correpta vendebantur eodem die. Atque hæc quidem levia et vernacula. Sed vero Simætham meretricem profecti Megara adolescentes quidam clam rapiunt ebrii: post illa Megarenses dolore exacerbati duas contra surripiunt meretrices familiares Aspasiæ: et inde occepit bellum erumpere Græcis universis, ex tribus inquam scortis. Hinc Pericles ille Olympius præ iracundia fulminabat, tonabat, conturbabat Græciam, leges ferebat scoliorum ad exemplum scriptas, ut Megarensibus nec in Attica regione, nec in foro, nec in insulis, nec in continenti liceret manere. Tum vero Megarenses, quum jam esurirent sensim, Lacedæmonios orarunt, ut eorum ope decretum immutaretur illud propter scorta factum: at noluimus nos, Ilis sæpe deprecantibus. Hinc jam strepitus armorum exoriebatur. *Dicet aliquis: Non oportuit. Verum, quid oportuit, dicite.* Si quis Lacedæmoniorum profectus navi, per calumniam Seriphiis ademtum vendidisset catellum, sedissetisne domi, neglectis Seriphiis? multum certe abest: immo quam citissime de-

duxissetis naves trecentas, fuissetque urbs plena tumultu militum, clamoribus de triremium eligendis præfectis, strepitu stipendia accipientium, Palladia deaurantium, trudentium se confertim in porticum, ubi admetiuntur frumenta : plena utribus, scalmorum loris, cados ementibus, alliis, olivis, cepis in reticulis, corollis, sardinis, tibicinis, suggillis : navale vero annon plenum fuisset lignis ad fabricandos remos aptis, clavis sonantibus, coriis foramina, per quæ remi exseruntur, munientibus, tibiis, celeusma canentibus, incitamentis et sibilis ? scio utique hæc vos facturos fuisse : *Telephum autem non idem putamus facere ? vobis itaque mens non inest.*

Sem. Siccine vero, ô perdite, et impurissime ? hæc tu, qui mendicus es, audes in nos dicere, et exprobras, si quis inter nos fuit vitiligator ?

Sem. Ita me Neptunus amet, quæcunque dicit justa sunt et vera, nihilque mentitur.

Sem. Ergone, si justa erant, hunc ea dicere oportebat ? sed cum magno malo suo hæc ausus erit dicere.

Sem. Eho tu, quo curris ? non manebis ? nam si percutis hunc virum, ipse mox sublimis rapiere.

Sem. Io Lamache, io fulgur emittens oculis, fer opem, ades, ô terrificas cristas celeri quatiens motu, io Lamache, ô amice, ô tribulis : tum si quis est manipuli ductor, aut dux exercitus, sive oppugnator mœnium, propere succurrat aliquis ; nam medius teneor.

καὶ κάρτα μέν τ' ἂν εὐθέως καθείλκετε
τριακοσίας ναῦς· ἦν δ' ἂν ἡ πόλις πλέα
θορύβου στρατιωτῶν, περὶ τριηράρχου βοῆς,
μισθοῦ διδομένου, Παλλαδίων χρυσουμένων,
στοᾶς στεναχούσης, σιτίων μετρουμένων,
ἀσκῶν, τροπωτήρων, κάδους ὠνουμένων,
σκορόδων, ἐλαῶν, κρομμύων ἐν δικτύοις,
στεφάνων, τριχίδων, αὐλητρίδων, ὑπωπίων·
τὸ νεώριον δ' αὖ κωπέων πλατουμένων,
τύλων ψοφούντων, θαλαμιῶν τροπουμένων,
αὐλῶν, κελευστῶν, νιγλάρων, συριγμάτων.
ταῦτ' οἶδ' ὅτι ἂν ἔδρατε· ΤΟΝ ΔΕ ΤΗΛΕΦΟΝ
ΟΥΚ ΟΙΟΜΕΣΘΑ. ΝΟΥΣ ΑΡ' ΥΜΙΝ ΟΥΚ ΕΝΙ.

Ημ. ἄληθες, ὦ 'πίτριπτε, καὶ μιαρώτατε;
ταυτὶ σὺ τολμᾷς, πτωχὸς ὤν, ἡμᾶς λέγειν;
καὶ συκοφάντης, εἴ τις ἦν, ὠνείδισας;

Ημ. νὴ τὸν Ποσειδῶ, καὶ λέγει γ', ἅπερ λέγει,
δίκαια πάντα, κοὐδὲν αὐτῶν ψεύδεται.

Ημ. εἶτ', εἰ δίκαια, τοῦτον εἰπεῖν αὔτ' ἐχρῆν;
ἀλλ' οὐδὲ χαίρων ταῦτα τολμήσει λέγειν.

Ημ. οὗτος σὺ, ποῖ θεῖς, οὐ μενεῖς; ὡς εἰ θενεῖς
τὸν ἄνδρα τοῦτον, αὐτὸς ἀρθήσει τάχα.

Ημ. ἰὼ Λάμαχ', ἰὼ βλέπων ἀστραπὰς,
βοήθησον, ὦ γοργολόφα, φανεὶς,
ἰὼ Λάμαχ', ὦ φίλ', ὦ φυλέτα,
εἴτε τις ἔστι ταξίαρχος, ἢ στρατηγὸς,
ἢ τειχομάχος ἀνὴρ, βοηθησάτω
τις ἀνύσας. ἐγὼ γὰρ ἔχομαι μέσος.

Λα. πόθεν βοῆς ἤκουσα πολεμιστηρίας;
ποῖ χρὴ βοηθεῖν; ποῖ κυδοιμὸν ἐμβαλεῖν;
τίς Γοργόν' ἐξήγειρεν ἐκ τοῦ σάγματος;
Ημ. ὦ Λάμαχ' ἥρως, τῶν λόφων καὶ τῶν λόχων---
Ημ. ὦ Λάμαχ', οὐ γὰρ οὗτος ἄνθρωπος πάλαι
ἅσασαν ἡμῶν τὴν πόλιν κακορῤῥοθεῖ;
Δι. ὦ Λάμαχ' ἥρως, ἀλλὰ συγγνώμην ἔχε,
εἰ πτωχὸς ὢν εἶπόν τι, κᾀστωμυλάμην.
Λα. τί δ' εἶπες ἡμᾶς; οὐκ ἐρεῖς;
Δι. οὐκ οἶδά πω·
ὑπὸ τοῦ δέους γὰρ τῶν ὅπλων ἰλιγγιῶ.
ἀλλ' ἀντιβολῶ σ', ἀπένεγκ' ἐμοῦ τὴν Μορμόνα.
Λα. ἰδού.
Δι. παράθες νῦν ὑπτίαν αὐτὴν ἐμοί.
Λα. κεῖται.
Δι. φέρε νῦν ἀπὸ τοῦ κράνους μοι τὸ πτερόν.
Λα. τουτὶ πτίλον σοι.
Δι. τῆς κεφαλῆς νῦν μου λαβοῦ,
ἵν' ἐξεμέσω· βδελύττομαι γὰρ τοὺς λόφους.
Λα. οὗτος, τί δράσεις; τῷ πτίλῳ μέλλεις ἐμεῖν;
Δι. πτίλον γάρ ἐστιν, εἰπέ μοι, τίνος ποτέ;
Λα. ὄρνιθός ἐστιν.
Δι. ἆρα κομπολακύθου;
Λα. οἴμ', ὡς τεθνήξει.
Δι. μηδαμῶς, ὦ Λάμαχε.
οὐ γὰρ κατ' ἰσχύν ἐστιν· εἰ δ' ἰσχυρὸς εἶ,
τί μ' οὐκ ἀπεψώλησας; εὔοπλος γὰρ εἶ.
Λα. ταυτὶ λέγεις σὺ τὸν στρατηγὸν, πτωχὸς ὤν;

LAM. Unde clamorem audivi bellicum? ubi auxilio, ubi tumultu facto est opus? quis Gorgonem e theca excitavit meam?

SEM. O Lamache heros, cristarum et cohortium—

SEM. O Lamache, nonne enim iste homo dudum universæ urbi nostræ maledicit?

DIC. O Lamache heros, ignosce, obsecro, si mendicus quum sim, aliquid dixi, et nugas blateravi.

LAM. Quid ergo in nos dixti? nonne eloquere?

DIC. Haud memini amplius: nam præ metu armorum vertigine laboro. Sed obsecro te, aufer a me terriculamentum clypei tui.

LAM. En.

DIC. Nunc eum huc colloca supinum.

LAM. Jacet.

DIC. Cedo mihi nunc pennam de galea.

LAM. Eccam tibi pennam.

DIC. Tene nunc meum caput, ut vomam. Nauseam enim mihi movent cristæ.

LAM. Heus tu, quid cogitas? vin' tibi hac penna vomitum ciere?

DIC. Quippini? dic mihi ergo cujusnam sit ista penna.

LAM. Alitis est.

DIC. Numquid gloriosi cujusdam?

LAM. Heu! quam mox peribis!

DIC. Nequaquam, ô Lamache. Non enim vi res hæc agitur. Si autem viribus polles, quin me verpum facis? nam bene vasatus es.

LAM. Hæccine tu, mendice, in ducem exercitus dicis?

Dic. Egone mendicus?

Lam. Quis ergo es?

Dic. Quisnam? civis bonus, non ambitiosus; verum, ex quo bellum durat, militans: tu vero, ex quo bellum durat, mercenarius dux es.

Lam. Suffragiis enim me crearunt—

Dic. Cuculi tres scilicet. Hæc itaque ego aversatus, inducias pepigi, quod viderem canos quidem viros in acie; juvenes autem, tui similes, fugitantes laborem, quosdam in Thracia, qui tres drachmas merebant, Tisamenos, Phænippos, et Hipparchidas nequissimos: alios apud Charetem: alios in Chaonia, Geretes, Theodoros, gloriososque Diomenses: alios in Camarina, in Gela, et in Catagela.

Lam. Nam suffragiis erant creati duces.

Dic. Quæ autem causa est, cur vos quidem mercedem accipiatis undecunque, istorum autem nemo? Quæso, Marilade, an tu, qui jam canus es, legationem unquam obiisti, nec ne? renuit: et tamen iste modestus est et laboris amans. Quid vero Dracyllus, et Euphorides, aut Prinides? novitne aliquis vestrûm Ecbatana, aut Chaonas? negant: sed novit ille de Cœsyræ prosapia et Lamachus, quibus nuper, propter stipem non collatam et æs alienum, amici omnes, ut solent qui vesperi aquam per fenestras effundunt qua pedes abluere, dicebant *Abscede*.

Lam. O plebis licentia! hæceine ergo sunt toleranda?

Δι. ἐγὼ γάρ εἰμι πτωχός;
Λα. ἀλλὰ τίς γὰρ εἶ;
Δι. ὅστις; πολίτης χρηστὸς, οὐ σπουδαρχίδης,
ἀλλ' ἐξ ὅτου περ ὁ πόλεμος, στρατωνίδης·
σὺ δ', ἐξ ὅτου περ ὁ πόλεμος, μισθαρχίδης.
Λα. ἐχειροτόνησαν γάρ με---
Δι. κόκκυγές γε τρεῖς.
ταῦτ' οὖν ἐγὼ βδελυττόμενος ἐσπεισάμην,
ὁρῶν πολιοὺς μὲν ἄνδρας ἐν ταῖς τάξεσι,
νεανίας δ', οἵους σὺ, διαδεδρακότας,
τοὺς μὲν ἐπὶ Θρᾴκης μισθοφοροῦντας τρεῖς δραχμὰς,
Τισαμενοφαινίππους, Πανουργιππαρχίδας·
ἑτέρους δὲ παρὰ Χάρητι· τοὺς δ' ἐν Χαόσι
Γερητοθεοδώρους, Διομειαλαζόνας,
τοὺς δ' ἐν Καμαρίνῃ, κᾀν Γέλᾳ, κᾀν Καταγέλᾳ.
Λα. ἐχειροτονήθησαν γάρ.
Δι. αἴτιον δὲ τί,
ὑμᾶς μὲν ἤδη μισθοφορεῖν ἁμηγέπῃ,
τωνδὶ δὲ μηδέν'; ἐτεὸν, ὦ Μαριλάδη,
ἤδη πεπρέσβευκας σὺ πολιὸς ὢν ἓν, ἢ οὔκ;
ἀνένευσε· καί τοι γ' ἔστι σώφρων κᾀργάτης.
τί δαὶ Δράκυλλος, κ' Εὐφορίδης, ἢ Πρινίδης;
οἶδέν τις ὑμῶν τἀκβάταν', ἢ τοὺς Χαόνας;
οὔ φασίν. ἀλλ' ὁ Κοισύρας, καὶ Λάμαχος,
οἷς ὑπὲρ ἐράνου τε καὶ χρεῶν πρώην ποτὲ,
ὥσπερ ἀπόνιπτρον ἐκχέοντες ἑσπέρας,
ἅπαντες ΕΞΙΣΤΩ παρῄνουν οἱ φίλοι.
Λα. ὦ δημοκρατία, ταῦτα δῆτ' ἀνασχετά;

Δι. οὐ δῆτ', ἐὰν μὴ μισθοφορῇ γε Λάμαχος.
Λα. ἀλλ' οὖν ἐγὼ μὲν πᾶσι Πελοποννησίοις
ἀεὶ πολεμήσω, μαὶ ταράξω πανταχῇ,
καὶ ναυσὶ, καὶ πεζοῖσι, κατὰ τὸ καρτερόν.
Δι. ἐγὼ δὲ κηρύττω γε Πελοποννησίοις
ἅπασι, καὶ Μεγαρεῦσι, καὶ Βοιωτίοις,
πωλεῖν, ἀγοράζειν πρὸς ἐμέ· Λαμάχῳ δὲ μή.

Χορός.

ὡνὴρ νικᾷ τοῖσι λόγοισιν, καὶ τὸν δῆμον μεταπείθει
περὶ τῶν σπονδῶν. ἀλλ' ἀποδύντες τοὺς ἀναπαίστους ἐπίωμεν.
᾽Εξ οὗ γε χοροῖσιν ἐφέστηκεν τρυγικοῖς ὁ διδάσκαλος ἡμῶν,
οὔπω παρέβη πρὸς τὸ θέατρον λέξων, ὡς δεξιός ἐστι·
διαβαλλόμενος δ' ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν ἐν' Αθηναίοις ταχυβούλοις,
ὡς κωμῳδεῖ τὴν πόλιν ἡμῶν, καὶ τὸν δῆμον καθυβρίζει,
ἀποκρίνεσθαι δεῖται νυνὶ πρὸς ᾽Αθηναίους μεταβούλους.
φησὶν δ' εἶναι πολλῶν ἀγαθῶν αἴτιος ὑμῖν ὁ ποιητὴς,
παύσας ὑμᾶς ξενικοῖσι λόγοις μὴ λίαν ἐξαπατᾶσθαι,
μήθ' ἥδεσθαι θωπευομένους, μήτ' εἶναι χαυνοπολίτας.
πρότερον δ' ἀπὸ τῶν πόλεων ὑμᾶς οἱ πρέσβεις ἐξαπατῶντες,
πρῶτον μὲν ΙΟΣΤΕΦΑΝΟΥΣ ἐκάλουν· κἀπειδὰν τοῦτό τις εἴπῃ,
εὐθὺς διὰ τοὺς ΣΤΕΦΑΝΟΥΣ ἐπ' ἄκρων τῶν πυγιδίων ἐκάθησθε.
εἰ δέ τις, ὑμᾶς ὑποθωπεύσας, ΛΙΠΑΡΑΣ καλέσειεν ΑΘΗΝΑΣ,
εὕρετο πᾶν ἂν διὰ τὰς ΛΙΠΑΡΑΣ, ἀφύων τιμὴν περιάψας.
ταῦτα ποιήσας, πολλῶν ἀγαθῶν αἴτιος ὑμῖν γεγένηται,
καὶ τοὺς δήμους ἐν ταῖς πόλεσιν δείξας, ὡς δημοκρατοῦνται.

Dic. Non sane, si Lamachus stipendia non mereat.

Lam. At ego adversum Peloponnesios omnes bellum semper geram, eosque quavis ratione lacessitos, navibus, terrestribusque copiis, commotos reddam, quantum potero.

Dic. Ego vero prædico Lacedæmoniis omnibus et Magarensibus et Bœotiis, ut emant vendantque in foro meo: sed Lamacho non.

Chor. Homo iste vincit argumentis, et populum inducit, ut mutata sententia probet inducias: sed accingamus nos ad anapæstos recitandos.

Ex quo poëta noster comicis animum adpulit choris, nondum prodiit spectatoribus dicturus scitum lepidumque se esse. Quoniam autem falso insimulatur ab inimicis apud Athenienses præcipites consili, quasi civitatem ludibrio sibi habeat, populumque proscindat conviciis, opus est ut respondeat illis apud Athenienses mutare solitos consilia. Ergo autumat poëta multorum se vobis bonorum auctorem esse, cujus opera factum, ut non amplius tam facile patiamini vobis a peregrinis verba dari, nec adulatoribus delectemini, nec remisse rempublicam administretis. Antehac autem legati ab urbibus missi, si vellent vos circumvenire, primo *violis coronatos* vos appellabant: quod simulac dixerat quispiam, statim propter *coronas* in primoribus natibus sedebatis. Tum si quis vobis subpalpans diceret, *O nitidæ et pingues Athenæ*, is quam vellet rem conficiebat, ob pinguedinem, qua vos, tanquam apuas, perunxerat. Hæc quia fecit poëta, multorum bonorum causa vobis exstitit: tum etiam ostendit sociarum civitatum incolas, ut populari regantur imperio. Itaque jam ex urbibus tributum vobis adferentes venient, videre cupientes poëtam hunc præstantissimum, qui periculum non refugit quominus diceret Atheniensibus quæ justa sunt. Tam late autem ejus audaciæ fama pervagata est, ut et Magnus Rex, legatos explorans Lacedæmoniorum, sciscitatus

fuerit ex ipsis primum, utri classes prævalerent: deinde, utris poëta iste multa convicia dicat: hos enim homines inquiebat meliores futuros, et bello longe superaturos, qui ejus uterentur consiliis. Propterea Lacedæmonii vos ad pacem invitant, et Æginam sibi reddi flagitant, non quod insulam illam tanti faciant, sed ut poëtam hunc e prædiis suis ejiciant. Sed vos neutiquam timeatis, ne quando comœdias docens traducat, et in ludibrium vertat justa consilia: autumat vero se multa bona vos docturum, ut beati fiatis, non suppalpando, non mercedem ostentando fautoribus, non fraudibus aut versutiis fallendo, nec laudibus demulcendo; sed ea ipsa quæ optima erunt docendo. Proinde Cleo machinetur, et quidlibet adversum me struat: nam a meis partibus honestum et justum stabit, nec unquam deprehendar erga rempublicam talis, qualis ille est, timidus et morbosissimus.

SEM. Huc ades, Musa, quæ flagrantem ignis habes vim, acuta Acharnica, qualiter e prunis ilignis favilla subsilit, quando

τοιγάρτοι νῦν ἐκ τῶν πόλεων τὸν φόρον ὑμῖν ἀπάγοντες
ἥξουσιν, ἰδεῖν ἐπιθυμοῦντες τὸν ποιητὴν τὸν ἄριστον,
ὅστις παρεκινδύνευσε λέγειν ἐν Ἀθηναίοις τὰ δίκαια.
οὕτω δ' αὐτοῦ περὶ τῆς τόλμης ἤδη πόῤῥω κλέος ἥκει,
ὅτε καὶ Βασιλεὺς, Λακεδαιμονίων τὴν πρεσβείαν βασανίζων.
ἠρώτησεν πρῶτα μὲν αὐτοὺς, πότεροι ταῖς ναυσὶ κρατοῦσιν·
εἶτα δὲ τοῦτον τὸν ποιητὴν, ποτέρους εἴποι κακὰ πολλά.
τούτους γὰρ ἔφη τοὺς ἀνθρώπους πολὺ βελτίους γεγενῆσθαι,
καὶ τῷ πολέμῳ πολὺ νικήσειν, τοῦτον ξύμβουλον ἔχοντας.
διὰ τοῦθ' ὑμᾶς Λακεδαιμόνιοι τὴν εἰρήνην προκαλοῦνται,
καὶ τὴν Αἴγιναν ἀπαιτοῦσιν· καὶ τῆς νήσου μὲν ἐκείνης
οὐ φροντίζουσ', ἀλλ' ἵνα τοῦτον τὸν ποιητὴν ἀφέλωνται.
ἀλλ' ὑμεῖς μή ποτε δείσηθ', ὡς κωμῳδήσει τὰ δίκαια·
φησὶν δ' ὑμᾶς πολλὰ διδάξειν ἀγάθ', ὡς εὐδαίμονας εἶναι,
οὐ θωπεύων, οὔθ' ὑποτείνων μισθοὺς, οὔτ' ἐξαπατύλλων,
οὔτε πανουργῶν, οὔτε κατάρδων, ἀλλὰ τὰ βέλτιστα διδάσκων.
πρὸς ταῦτα Κλέων καὶ παλαμάσθω,
καὶ πᾶν ἐπ' ἐμοὶ τεκταινέσθω.
τὸ γὰρ εὖ μετ' ἐμοῦ, καὶ τὸ δίκαιον
ξύμμαχον ἔσται, κοὐ μήποθ' ἁλῶ
περὶ τὴν πόλιν ὢν, ὥσπερ ἐκεῖνος,
δειλὸς καὶ λακαταπύγων.
Ημ. Δεῦρο Μοῦσ' ἐλθὲ, φλεγυρὸν πυρὸς ἔ-
χουσα μένος, ἔντονος Ἀχαρνική.
οἷον ἐξ ἀνθράκων πρινίνων
φέψαλος ἀνήλατ', ἐρε-
θιζόμενος οὐρίᾳ ῥιπίδι,
ἡνίκ' ἂν ἐπανθρακίδες ὦσι παρακείμεναι·

οἱ δὲ Θασίαν ἀνακυκῶσι λιπαράμπυκα,
οἱ δὲ μάττωσιν· οὔ-
τω σοβαρὸν ἐλθὲ μέλος
εὔτονον, ἀγροικότερον,
ὡς ἐμὲ λαβοῦσα τὸν δημότην.

Χο. Οἱ γέροντες οἱ παλαιοὶ, μεμφόμεσθα τῇ πόλει.
οὐ γὰρ ἀξίως ἐκείνων, ὧν ἐναυμαχήσαμεν,
γηροβοσκούμεσθ' ὑφ' ὑμῶν, ἀλλὰ δεινὰ πάσχομεν,
οἵ τινες γέροντας ἄνδρας ἐμβαλόντες ἐς γραφὰς,
ὑπὸ νεανίσκων ἐᾶτε καταγελᾶσθαι ῥητόρων,
οὐδὲν ὄντας, ἀλλὰ κωφοὺς, καὶ παρεξηυλημένους,
οἷς Ποσειδῶν Ἀσφάλειός ἐστιν ἡ βακτηρία·
τονθορύζοντες δὲ γήρᾳ τῷ λίθῳ προσέσταμεν,
οὐχ ὁρῶντες οὐδὲν, εἰ μὴ τῆς δίκης τὴν ἠλύγην.
ὁ δὲ νεανίας ἑαυτῷ σπουδάσας ξυνηγορεῖν,
ἐς τάχος παίει, ξυνάπτων στρογγύλοις τοῖς ῥήμασι·
κᾆτ' ἀνελκύσας ἐρωτᾷ, σκανδάληθρ' ἱστὰς ἐπῶν,
ἄνδρα Τιθωνὸν σπαράττων, καὶ ταράττων, καὶ κυκῶν.
ὁ δ' ὑπὸ γήρως μασταρύζει, κᾆτ' ὄφλων ἀπέρχεται·
εἶτα λύζει, καὶ δακρύει, καὶ λέγει πρὸς τοὺς φίλους·
Οὗ μ' ἐχρῆν σορὸν πρίασθαι, τοῦτ' ὄφλων ἀπέρχομαι.

Ημ. Ταῦτα πῶς εἰκότα γέροντ' ἀπολέ-
σαι, πολιὸν ἄνδρα, περὶ κλεψύδραν,
πολλὰ δὴ ξυμπονήσαντα, καὶ
θερμὸν ἀπομορξάμενον
ἀνδρικὸν ἱδρῶτα δὴ καὶ πολὺν,
ἄνδρ' ἀγαθὸν ὄντα Μαραθῶνι περὶ τὴν πόλιν;
εἶτα Μαραθῶνι μὲν ὅτ' ἦμεν, ἐδιώκομεν·

torrendi impositi sunt pisciculi, dum alii Thasiam miscent recentem muriam, alii pinsunt farinam ; sic veni rapidum carmen, intensum, agreste, tecum ferens, ad me popularem tuum.

Chor. Nos senes vetusti civitatem incusamus : non enim pro dignitate rerum a nobis in præliis navalibus gestarum alimur in senectute ; sed acerba perpetimur a vobis : qui, quando nos senes litibus implicaveritis, ab oratoribus adolescentibus nos sinitis haberi ludibrio, quum nihil simus amplius, sed hebetes et detriti, quibus pro Neptuno Tutore est baculus. Stamus autem murmurantes ad lapideum tribunal, nihil videntes præter nebulam Justitiæ circumfusam. At juvenis, qui secum meditatus est causas orare, cito reum ferit rotundis, quæ copulat, verbis ; deinde protractum interrogat, tendiculas verborum statuens, Tithonum lacerans, turbans, vexans : at iste præ senectute labia contrahit ; deinde multam debens abit : postea singultit et lacrimat, amicisque dicit : *Quo mihi sandapila erat emunda, hoc multatus abeo.*

Sem. Hoccine modo æquum est senem perdere, canum hominem, apud Clepsydram, qui multos labores cum sodalibus pertulit, et calidum abstersit virilem sudorem, eumque uberem, qui fortem se præstitit Marathone pro republica? Itane vero, quum vigebamus, hostem Marathone persequendo premimus,

et nunc ab hominibus improbris premimur criminibus, et condemnamur demum? Quis Marpsias contra hæc aliquid dicet?

Chor. Quomodo enim æquum est, hominem senio incurvum, qualis est Thucydides, perire, tanquam Scythicæ implicatum solitudini, negotium habentem cum hoc Cephisodemo, loquaci causidico? Quippe miseratus sum, et lacrimas mihi detersi, quum vidi a sagittario vexari senem virum, Thucydidem illum, qui, ita me Ceres amet, quum integer esset ævi, ne Cererem quidem ipsam facile passus fuisset sibi molestam esse: verum primum quidem luctando dejecisset Euathlos decem, clamando autem et vociferando superasset sagittariorum tria millia, tum sagittis confixisset sagittarii ipsius paternos cognatos. Sed quandoquidem nos senes somnum capere non sinitis, decreto publico sciscite causarum cognitiones seorsum fieri, ut adversum senem senex oret edentulusque causidicus, junioribus autem opponatur cinædus et loquax, et Cliniæ filius. Et judicio quidem malos persequi oportet deinceps: at si quis agatur reus, multam irroget senex seni, juvenis autem juveni.

DICÆOPOLIS, MEGARENSIS, PUELLÆ, SYCOPHANTA, CHORUS.

Dic. Isti sunt limites fori mei. Hic mercari Peloponnesiis licet et Megarensibus, et Bœotiis, ea lege ut mihi vendant, Lamacho autem non. Agoranomos autem, qui foro præsint, constituo tres sorte lectos, quibus lora sunto Lepreatica. Huc

νῦν δ' ὑπ' ἀνδρῶν πονη-
ρῶν σφόδρα διωκόμεθα,
κᾆτα προσαλισκόμεθα.
πρὸς τάδε τίς ἀντερεῖ Μαρψίας;

Χο. Τῷ γὰρ εἰκὸς ἄνδρα κυφὸν, ἡλίκον Θουκυδίδην,
ἐξολέσθαι, ξυμπλακέντα τῇ Σκυθῶν ἐρημίᾳ,
τῷδε τῷ Κηφισοδήμῳ, τῷ λάλῳ ξυνηγόρῳ;
ὥστ' ἐγὼ μὲν ἠλέησα, κἀπομορξάμην, ἰδὼν
ἄνδρα πρεσβύτην ὑπ' ἀνδρὸς τοξότου κυκώμενον,
ὃς, μὰ τὴν Δήμητρ', ἐκεῖνος ἡνίκ' ἦν Θουκυδίδης,
οὐδ' ἂν αὐτὴν τὴν 'Αχαιὰν ῥᾳδίως ἠνέσχετο·
ἀλλὰ κατεπάλαισεν ἂν μὲν πρῶτον Εὐάθλους δέκα,
κατεβόησε δ' ἂν κεκραγὼς τοξότας τρισχιλίους,
περιετόξευσεν δ' ἂν αὐτοῦ τοῦ πατρὸς τοὺς ξυγγενεῖς.
ἀλλ' ἐπειδὴ τοὺς γέροντας οὐκ ἐᾶθ' ὕπνου τυχεῖν,
ψηφίσασθε χωρὶς εἶναι τὰς γραφὰς, ὅπως ἂν ᾖ
τῷ γέροντι μὲν γέρων καὶ νωδὸς ὁ ξυνήγορος·
τοῖς νέοισι δ' εὐρύπρωκτος, καὶ λάλος, χὠ Κλεινίου.
κἀξελαύνειν χρὴ τολοιπόν· κἢν φύγῃ τις, ζημιοῦν
τὸν γέροντα τῷ γέροντι, τὸν νέον δὲ τῷ νέῳ.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ, ΜΕΓΑΡΕΥΣ, ΚΟΡΑΙ, ΣΥΚΟΦΑΝΤΗΣ, ΧΟΡΟΣ.

Δι. ΟΡΟΙ μὲν ἀγορᾶς εἰσιν οἵδε τῆς ἐμῆς.
ἐνταῦθ' ἀγοράζειν τοῖσι Πελοποννησίοις
ἔξεστι, καὶ Μεγαρεῦσι, καὶ Βοιωτίοις,
ἐφ' ᾧ τε πωλεῖν πρὸς ἐμὲ, Λαμάχῳ δὲ μή.
ἀγορανόμους δὲ τῆς ἀγορᾶς καθίσταμαι

τρεῖς τοὺς λαχόντας, τοὺς δ' ἱμᾶντας ἐκ λεπρῶν.
ἐνταῦθα μήτε συκοφάντης εἰσίτω,
μήτ' ἄλλος ὅστις Φασιανός ἐστ' ἀνήρ.
ἐγὼ δὲ τὴν στήλην, καθ' ἣν ἐσπεισάμην,
μέτειμ', ἵνα στήσω φανερὰν ἐν τῇ 'γορᾷ.

Με. ἀγορὰ 'ν 'Αθάναις χαῖρε, Μεγαρεῦσιν φίλα·
ἐπόθουν τυ, ναὶ τὸν Φίλιον, ἅπερ ματέρα.
ἀλλ', ὦ πόνηρα κόρια γ' ἀθλίου πατρὸς,
ἀμβᾶτε ποττὰν μάδδαν, αἴ χ' εὕροιτέ πα.
ἀκούετον δὴ, ποτέχετ' ἐμὶν τὰν γαστέρα·
πότερα πεπρᾶσθαι χρῄδδετ', ἢ πεινῆν κακῶς.

Κο. πεπρᾶσθαι, πεπρᾶσθαι.

Με. ἐγώνγα καὐτός φαμι. τίς δ' οὕτως ἄνους,
ὃς ὑμέ κα πρίαιτο, φανερὰν ζαμίαν;
ἀλλ' ἔστι γάρ μοι Μεγαρικά τις μαχανά.
χοίρους γὰρ, ὑμὲ σκευάσας, φασῶ φέρεν.
περίθεσθε τάσδε τὰς ὁπλὰς τῶν χοιρίων.
ὅπως δὲ δοξεῖτ' ἦμεν ἐξ ἀγαθᾶς ὑός·
ὡς, ναὶ τὸν Ἑρμᾶν, εἴπερ ἵξετ' οἴκαδις,
τὰ πρᾶτα πειρασεῖσθε τᾶς λιμοῦ κακῶς.
ἀλλ' ἀμφίθεσθε καὶ ταδὶ τὰ ῥυγχία,
κᾆπειτεν ἐς τὸν σάκκον ὧδ' ἐσβαίνετε.
ὅπως δὲ γρυλλιξεῖτε, καὶ κοΐξετε,
χ' ἡσεῖτε φωνὰν χοιρίων μυστηρικῶν.
ἐγὼν δὲ καρυξῶ γα Δικαιόπολιν. ὅπα
Δικαιόπολις; ἢ λῇς πρίασθαι χοιρία;

Δι. τί; ἀνὴρ Μεγαρικός;

Με. ἀγοράσοντες ἤκομες.

neque sycophanta ingreditor, nec alius quicunque Phasianus est homo. Ego autem columnam inscriptam formula, juxta quam inducias pepigi, arcessam, ut eam collocem conspicuam in foro.

MEG. Salve forum Atticum, gratum Megarensibus! desiderabam te, ut matrem, ita me Jupiter amet præses amicitiæ. Sed ô ærumnosæ puellæ miseri patris, ascendite ad mazam, si modo eam alicubi inveniatis. Audite, quæso, et mihi advertite ventrem: utrumne vendi vultis, an esurire pessime?

PUEL. Vendi, vendi.

MEG. Ipse equidem optimum hoc censeo. Verum quis adeo ineptus sit, qui vos emat, damnum manifestarium? sed est mihi Megarica quædam fabrica. Porcellorum ad speciem vos adornabo, et porcellos me ferre dicam. Induite istas porcellorum ungulas, et date operam, ut videamini ex bona scrofa editæ. Nam, ita me Mercurius amet, si domum redieritis, extrema famis et pessima mala experiemini. Age induite et hæc rostra; deinde in saccum sic irrepite: videte autem, ut grunniatis, et *coï* dicatis, et mittatis vocem porcellorum mysticorum. Ego vero vocabo Dicæopolin. Ubi est Dicæopolis? Vin' porcellos emere?

DIC. Quid? homo Megaricus?

MEG. Ad mercatum venimus.

Dic. Quomodo vos habetis ?

Meg. Esurimus assidue sedentes ad ignem.

Dic. Atqui hercle suave est ad ignem sedere, si adsit tibicen : verum quid aliud agitis nunc ?

Meg. Rogas ? sane quum inde ad mercaturam proficiscebar, Provisores id dabant operam, ut quam citissime et pessime periremus.

Dic. Mox ergo liberabimini a malis.

Meg. Quippini ?

Dic. Quid aliud vero Megaris agitur ? quanti venit frumentum ?

Meg. Apud nos eodem honore et pretio est, quo Dii.

Dic. An ergo salem affers ?

Meg. Annon vos salinas tenetis ?

Dic. Ne quidem allia ?

Meg. Quæ, malum, allia, quorum vos semper, quum irruptionem in agrum nostrum facitis, tanquam rustici mures, capita paxillo effoditis ?

Dic. Quid ergo fers ?

Meg. Equidem porcos sacres.

Dic. Pulchre dicis. Ostende.

Meg. Utique pulchri sunt. Sustolle, si lubet : hem, quam pinguis iste et pulcher !

Dic. Quid hoc rei erat ?

Meg. Porcus mehercle.

Dic. Quid ais tu ? cujas est hic porcus ?

Meg. Megaricus. Annon porcus est ?

Δι. πῶς ἔχετε ;
Με. διαπεινᾶμες αἰές ποττὸ πῦρ.
Δι. ἀλλ' ἡδύ τοι, νὴ τὸν Δί', ἢν αὐλὸς παρῇ.
τί δ' ἄλλο πράττεθ' οἱ Μεγαρῆς νῦν ;
Με. οἷα δή ;
ὄκα μὲν ἐγώνγα τηνόθεν ἐπορευόμαν,
ἄνδρες Πρόβουλοι τοῦτ' ἔπραττον τῇ πόλει,
ὅπως τάχιστα καὶ κάκιστ' ἀπολοίμεθα.
Δι. αὐτίκ' ἄρ' ἀπαλλάξεσθε πραγμάτων.
Με. σὰ μάν ;
Δι. τί δ' ἄλλο Μεγαροῖ ; πῶς ὁ σῖτος ὤνιος ;
Με. παρ' ἁμὲ πολυτίματος ᾇπερ τοὶ θεοί.
Δι. ἅλας οὖν φέρεις ;
Με. οὐχ ὑμὲς αὐτῶν ἄρχετε ;
Δι. οὐδὲ σκόροδα ;
Με. ποῖα σκόροδ' ; ὑμὲς ὧν ἀεὶ,
ὄκκ' ἐσβάλητε, τὼς ἀρωρ αἶοι μύες,
πάσσακι τὰς ἀγλῖθας ἐξορύσσετε.
Δι. τί δαὶ φέρεις ;
Με. χοίρους ἐγώνγα μυστικάς.
Δι. καλῶς λέγεις· ἐπίδειξον.
Με. ἀλλα μὰν καλαί.
ἄντεινον, αἰ λῇς· ὡς παχεῖα καὶ καλά.
Δι. τουτὶ τί ἦν τὸ πρᾶγμα ;
Με. χοῖρος, ναὶ Δία.
Δι. τί λέγεις σύ ; ποδαπὴ δ' ἐστὶ χοῖρος ;
Με. Μεγαρικά.
ἦ οὐ χοῖρος ἔσθ' ἅδ' ;

Δι. οὐκ ἔμοιγε φαίνεται.
Με. οὐ δεινά; θᾶσθε τοῦδε τὰς ἀπιστίας·
οὔ φατι τόνδε χοῖρον ἦμεν. ἀλλὰ μὰν,
αἰ λῇς, περίδου νῦν μοι περὶ θυμιτᾶν ἁλῶν,
αἰ μή 'στιν οὗτος χοῖρος Ἑλλάνων νόμῳ.
Δι. ἀλλ' ἔστιν ἀνθρώπου γε.
Με. ναὶ τὸν Διοκλέα,
ἐμά γα. τὺ δέ νιν ἦμεναι τίνος δοκεῖς;
ἦ λῇς ἀκοῦσαι φθεγγομένας;
Δι. νὴ τοὺς θεοὺς,
ἔγωγε.
Με. φώνει δὴ τὺ ταχέως, χοιρίον.
οὐ χρῆσθα σιγῆν, ὦ κάκιστ' ἀπολουμένα·
πάλιν τύ γ' ἀποισῶ, ναὶ μὰ τὸν Ἑρμᾶν, οἴκαδις.
Κο. κοΐ, κοΐ.
Με. αὗτα 'στὶ χοῖρος;
Δι. νῦν γε χοῖρος φαίνεται.
ἀτὰρ ἐκτραφείς γε, κύσθος ἔσται, πέντ' ἐτῶν.
Με. σάφ' ἴσθι, ποττὰν ματέρ' εἰκασθήσεται.
Δι. ἀλλ' οὐδὲ θύσιμός ἐστιν αὑτηγί.
Με. σά μάν;
πᾶ δ' οὐχὶ θύσιμός ἐστι;
Δι. κέρκον οὐκ ἔχει.
Με. νέα γάρ ἐστιν· ἀλλὰ δελφακουμένα
ἑξεῖ μεγάλαν τε, καὶ παχεῖαν, κἠρυθράν.
ἀλλ' αἰ τράφεν λῇς, ἅδε τοι χοῖρος καλά.
Δι. ὡς ξυγγενὴς ὁ κύσθος αὐτῆς θατέρᾳ.
Με. ὁμοματρία γάρ ἐστι, κἠκ τωυτῶ πατρός.

Dic. Mihi quidem non videtur.

Meg. Nonne hoc absurdum est? spectate hominis incredulitatem! negat hunc esse porcum. Atqui, si placet, mecum da pignus in salem cum thymo tritum, nisi sit iste porcus Græcorum more.

Dic. Porcus est quidem, sed hominis.

Meg. Ita, per Dioclem juro, et quidem mei. Tu vero illos cujus esse putas? vin' grunnientes audire?

Dic. Equidem, ita me dii ament.

Meg. Mitte ocius vocem, porcelle. Non usus est tibi silentio, perditissime: Mercurium adjuro, domum reportaberis denuo.

Puel. Coï, coï.

Meg. Estne hic porcus?

Dic. Nunc quidem porcus videtur; sed si probe nutriatur quinque annos, cunnus fiet.

Meg. Certo scias, matri exæquabitur.

Dic. Sed ne quidem sacrificari hic potest.

Meg. Quidum? Qua de causa sacrificari non potest?

Dic. Caudam non habet.

Meg. Juvenculus enim est: sed adultus habebit magnam et crassam et rubram. Sed si alere vis, hic tibi porcus bonus est.

Dic. Quam germanus est hujus cunnus alteri!

Meg. Est enim ex eadem matre et ex eodem patre. Si vero

crassior factus fuerit, et pullulantibus obsitus pilis, aptissimus erit porcus, qui Veneri sacrificetur.

Dic. Sed Veneri porcus sacrificari non solet.

Meg. Non porcus Veneri? immo solæ deorum omnium; et fit porcorum istorum caro suavissima, cum figitur veru.

Dic. Jamne vero sine matre comederent?

Meg. Ita sane, per Neptunum juro; quin etiam sine patre.

Dic. Quid autem potissimum comedunt?

Meg. Quidquid dederis. Ipsus ab illis quære.

Dic. Porce, porce.

Puel. I. Coï, coï.

Dic. Comederesne cicer?

Puel. I. Coï, coï, coï.

Dic. Quid vero? caricasne?

Puel. I. Coï, coï.

Dic. Tu vero quid? comederesne eas etiam?

Puel. II. Coï, coï.

Dic. Quam acute ad caricas clamant! Efferat aliquis huc intus caricas porcellis. Anne etiam comedent? Papæ! quanto vorant cum strepitu, ô venerande Hercules! Cujates sunt isti porcelli? nempe ex *Voracia* videntur esse. Sed fieri non potest, ut omnes caricas comederint.

Meg. Nisi quia unam earum sustuli hancce.

Dic. Edepol lepidæ sunt istæ pecudes. Quanti emerim a te hos porcellos? age.

αἰ δ' ἂν παχυνθῇ κἀναχνοανθῇ τᾷ τριχὶ,
κάλλιστός ἐστι χοῖρος Ἀφροδίτᾳ θύειν.
Δι. ἀλλ' οὐχὶ χοῖρος τῇ Ἀφροδίτῃ θύεται.
Με. οὐ χοῖρος Ἀφροδίτᾳ; μόνᾳ γα δαιμόνων.
καὶ γίγνεταί γα τᾶνδε τᾶν χοίρων τὸ κρῆς
ἅδιστον, ἂν τὸν ὀδελὸν ἐμπεπαρμένον.
Δι. ἤδη δ' ἄνευ τῆς μητρὸς ἐσθίοιεν ἄν;
Με. ναὶ τὸν Ποτείδαν, κᾂν ἄνευ γα τῶ πατρός.
Δι. τί δ' ἐσθίει μάλιστα;
Με. πάνθ' ἃ κᾂν διδῷς.
αὐτὸς δ' ἐρώτη.
Δι. χοῖρε, χοῖρε.
Κο. α'. κοΐ, κοΐ.
Δι. τρώγοις ἂν ἐρεβίνθους;
Κο. α'. κοΐ, κοΐ, κοΐ.
Δι. τί δαί; Φιβάλεως ἰσχάδας;
Κο. α'. κοΐ, κοΐ.
Δι. τί δαὶ σύ; καὶ τρώγοις ἂν αὐτάς;
Κο. β'. κοΐ, κοΐ.
Δι. ὡς ὀξὺ πρὸς τὰς ἰσχάδας κεκράγατον.
ἐνεγκάτω τις ἔνδοθεν τῶν ἰσχάδων
τοῖς χοιριδίοισιν. ἆρα τρώξονται; βαβαὶ,
οἷον ῥοθιάζουσ', ὦ πολυτίμηθ' Ἡράκλεις;
ποδαπὰ τὰ χοιρί'; ὡς Τραγασαῖα φαίνεται.
ἀλλ' οὐχὶ πάσας κατέτραγον τὰς ἰσχάδας.
Με. ἐγὼ γὰρ αὐτῶν τάνδε μίαν ἀνειλόμαν.
Δι. νὴ τὸν Δί', ἀστείω γε τὼ βοσκήματε.
πόσου πρίωμαί σοι τὰ χοιρίδια; λέγε.

Με. τὸ μὲν ἅτερον τούτων, σκορόδων τροπαλλίδος·
τὸ δ' ἅτερον, αἰ λς, χοίνικος μόνας ἁλῶν.
Δι. ὠνήσομαί σοι· περίμεν' αὐτοῦ.
Νε. ταῦτα δή.
Ἑρμᾶ 'μπολαῖε, τὰν γυναῖκα τὰν ἐμὰν
οὕτω μ' ἀποδόσθαι, τάν τ' ἐμαυτῶ ματέρα.
Συ. ἄνθρωπε, ποδαπός;
Με. χοιροπώλας Μεγαρικός.
Συ. τὰ χοιρίδια τοίνυν ἐγὼ φανῶ ταδὶ
πολέμια, καὶ σ...
Με. τοῦτ' ἐκεῖν' ἵκει πάλιν,
ὅθεν περ ἀρχὰ τῶν κακῶν ἁμῖν ἔφυ.
Συ. κλάων μεγαριεῖς. οὐκ ἀφήσεις τὸν σάκον;
Με. Δικαιόπολι, Δικαιόπολι, φαντάζομαι
ὑπό του.
Δι. τίς ὁ φαίνων σ' ἐστίν; ὦ 'γορανόμοι,
τοὺς συκοφάντας οὐ θύραζ' ἐξείρξετε;
τί δὴ παθὼν φαίνεις ἄνευ θρυαλλίδος;
Συ. οὐ γὰρ φανῶ τοὺς πολεμίους;
Δι. κλάων γε σὺ,
εἰ μὴ 'τέρωσε συκοφαντήσεις ἰών.
Με. οἷον τὸ κακὸν ἐν ταῖς 'Αθάναις τοῦτ' ἔνι.
Δι. θάῤῥει, Μεγαρίχ'· ἀλλ' ἧς τὰ χοιρίδι' ἀπέδου
τιμῆς, λαβὲ ταυτὶ τὰ σκόροδα καὶ τοὺς ἅλας,
καὶ χαῖρε πολλά γ'.
Με. ἀλλὰ μὲν οὐκ ἐπιχώριον.
Δι. πολυπραγμοσύνης νυν· ἐς κεφαλὴν τρέποιτ' ἐμοί.
Με. ὦ χοιρίδια, πειρῆσθε, κἄνις τῶ πατρὸς,

MEG. Alterum quidem alliorum manipulo: alterum vero, si tibi collubuerit, unico salis chœnice.

DIC. Emam abs te. Opperire hic.

MEG. Hæc quidem prospere cesserunt. Mercuri, lucri dator, adnue, ut uxorem meam sic vendam, meamque ipsius matrem.

SYC. Heus tu, cujas es?

MEG. Porculator Megaricus.

SYC. Proinde porcellos istos, teque ipsum deferam, tanquam hostiles.

MEG. Ecce iterum hoc ipsum redit, unde nobis exortum est principium malorum.

SYC. Cum magno tuo malo megaricissabis: nonne dimittes saccum?

MEG. Dicæopoli, Dicæopoli, deferor a nescio quo.

DIC. Quis est, qui te defert? vos vero, Agoranomi, nonne excludetis quadruplatores foras? Quid, malum, ô stolide, quadruplare sine funali?

SYC. Annon deferam hostes?

DIC. Cum magno tuo malo, nisi aliorsum abeas, ubi calumniam exerceas.

MEG. Quale hoc Athenis inest malum!

DIC. Bono animo es, Megarice. Age, quo porcellos vendidisti pretio, accipe allia ista et salem; multumque vale.

MEG. Sed valere apud nos moris non est.

DIC. In meum ergo caput vertat, quia minus opportune dixi.

MEG. O porcelli, facite nunc periculum, an sine patre possitis edere mazam cum sale, si modo quis dederit.

CHOR. Sane iste homo beatus est: nonne audivisti, quo evadat consilium illud? lucrum faciet ille in foro desidens; et si quis ingressus fuerit Ctesias, aut delator alius, ejulans sedebit: nec alius quisquam clam obsonans tibi damnum dabit, nec affricabit Prepis impudicitiam suam tibi, nec in turba truderis a Cleonymo; verum lænam habens nitidam transibis: nec obviam tibi factus Hyperbolus litibus te implebit: nec in foro ambulans congredietur te Cratinus, semper forficibus cinædice tonsus: nec improbissimus ille Artemo, nimis expeditus arte musica, cui graveolens hircus in alis cubat: neque etiam te ludibrio habebit in foro Pauson ille pessimus, nec Lysistratus, Cholargensium opprobrium, sceleribus, quasi purpura, tinctus, algens et esuriens assidue plus triginta diebus quot mensibus.

παίειν ἐφ' ἁλὶ τὰν μάδδαν, αἴκα τις διδῷ.
Χο. εὐδαιμονεῖ γ' ὤνθρωπος. οὐκ ἤκουσας, οἷ προβαίνει
τὸ πρᾶγμα τοῦ βουλεύματος; καρπώσεται γὰρ ὡνὴρ
ἐν τῇ 'γορᾷ καθήμενος·
κἂν εἰσίῃ τις Κτησίας,
ἢ συκοφάντης ἄλλος, οἰ-
μώζων καθεδεῖται·
οὐδ' ἄλλος ἀνθρώπων ὑποψωνῶν σε πημανεῖται·
οὐδ' ἐξομόρξεται Πρέπις τὴν εὐρυπρωκτίαν σοι·
οὐδ' ὠστιεῖ Κλεωνύμῳ·
χλαῖναν δ' ἔχων φανὴν, δίει·
κοὐ ξυντυχὼν Ὑπέρβολος
δικῶν ἀναπλήσει·
οὐδ' ἐντυχὼν ἐν τῇ 'γορᾷ πρόσεισί σοι βαδίζων
Κρατῖνος ἀεὶ κεκαρμένος μοιχὸν μιᾷ μαχαίρᾳ·
οὐδ' ὁ περιπόνηρος 'Αρτέμων,
ὁ ταχὺς ἄγαν τὴν μουσικὴν,
ὄζων κακὸν τῶν μασχαλῶν
πατρὸς Τραγασαίου·
οὐδ' αὖθις αὖ σε σκώψεται Παύσων ὁ παμπόνηρος,
Λυσίστρατός τ' ἐν τῇ 'γορᾷ, Χολαργέων ὄνειδος,
ὁ περιαλουργὸς τοῖς κακοῖς,
ῥιγῶν τε καὶ πεινῶν ἀεὶ
πλεῖν ἢ τριάκονθ' ἡμέρας
τοῦ μηνὸς ἑκάστου.

ΒΟΙΩΤΟΣ, ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ, ΝΙΚΑΡΧΟΣ, ΧΟΡΟΣ ΘΕΡΑΠΩΝ Λαμάχου, ΚΗΡΥΞ, ΓΕΩΡΓΟΣ, ΠΑΡΑΝΥΜΦΟΣ, ΑΓΓΕΛΟΙ, ΛΑΜΑΧΟΣ.

Βο. ΙΤΤΩ Ἡρακλῆς, ἔκαμόν γα τὰν τύλαν κακῶς
κατάθου τὺ τὰν γλάχων' ἀτρέμας, Ἰσμηνία·
ὑμὲς δ', ὅσοι Θείβαθεν αὐληταὶ πάρα,
τοῖς ὀστίνοις φυσῆτε τὸν πρωκτὸν κυνός.

Δι. παῦ' ἐς κόρακας. οἱ σφῆκες οὐκ ἀπὸ τῶν θυρῶν;
πόθεν προσέπταν οἱ κακῶς ἀπολούμενοι
ἐπὶ τὴν θύραν μοι Χαιριδῆς βομβαύλιοι;

Βο. νεὶ τὸν Ἰόλαον, ἐπιχαρίτως γ' ἂν, ὦ ξένε·
Θείβαθι γὰρ φυσᾶντες ἐξόπισθέ μου,
τἄνθεια τᾶς γλάχωνος ἀπέκιξαν χαμαί.
ἀλλ', εἴ τι βούλει, πρίασο, τῶν ἐγὼ φέρω,
τῶν ὀρταλίχων, ἢ τῶν τετραπτερυλλίδων.

Δι. ὦ χαῖρε κολλικοφάγε Βοιωτίδιον.
τί φέρεις;

Βο. ὅσ' ἐστὶν ἀγαθὰ Βοιωτοῖς ἁπλῶς,
ὀρίγανον, γλαχώ, ψιάθως, θρυαλλίδας,
νάσσας, κολοιώς, ἀτταγᾶς, φαλαρίδας,
τροχίλως, κολύμβως.

Δι. ὡσπερεὶ χειμὼν ἄρα
ὀρνιθίας, ἐς τὴν ἀγορὰν ἐλήλυθας.

Βο. καὶ μὰν φέρω χᾶνας, λαγώς, ἀλώπεκας,
σκάλοπας, ἐχίνως, αἰελούρως, πυκτίδας,
ἰκτῖδας ἐνύδρως, ἐγχέλεις Κωπαΐδας.

BŒOTUS, DICÆOPOLIS, NICARCHUS, CHORUS, FAMULUS Lamachi, PRÆCO, AGRICOLA, PARANYMPHUS, NUNTII, LAMACHUS.

Bœot. Testis sit Hercules, ut mihi pessime dolet callus humeri. Depone placide pulegium, Ismenia: vos vero, quotquot adestis Thebani tibicines, osseis tibiis inflate canis culum.

Dic. Desine; in malam rem. Non facessent a foribus crabrones? unde advolarunt perditissimi ad januam mihi raucisoni tibicines, pulli Chæridis?

Bœot. Me volente sane, hospes, abierint in malam rem, ita mihi faveat Iolaus: nam inde a Thebis pone me flantes, etiam flores pulegii depulerunt humi. Sed, si lubet, eme quidpiam istorum, quæ fero, gallos gallinaceos, aut cicadas.

Dic. O salve Bœotule, collicum helluo, quid fers?

Bœot. Quidquid omnino boni est apud Bœotos, origanum, pulegium, storeas, ellychnia, anates, graculos, attagenas, phalaridas, regulos, mergos—

Dic. Ergo quasi tempestas, quæ aves sternit humi, venisti ad forum.

Bœot. Quin etiam fero anseres, lepores, vulpes, talpas, erinaceos, feles, pyctidas, lutras, anguillas Copaicas.

DIC. O qui suavissimum piscem fers hominibus, da mihi copiam illas salutandi, si fers anguillas.

BŒOT. Maxima virginum quinquaginta Copaidum, exi, et huic hospiti gratificare.

DIC. O dilectissima et dudum expetita, venisti desiderabilis comicis choris, grata etiam Morycho. Vos famuli efferte foculum mihi huc et flabellum. Spectate, pueri, pulcherrimam anguillam, quæ desiderata, vix demum sexto venit anno: salutate ipsam, ô filii: prunas autem vobis præbebo, hujus hospitæ gratia. Sed intro aufer ipsam; nunquam enim ego, ne mortuus quidem, sine te velim esse, si cum betis cocta sis.

BŒOT. Hujus autem pretium quo pacto mihi solvetur?

DIC. Hanc dabis mihi tanquam vectigal fori. Sed siquid vendis ex ceteris istis, dic.

BŒOT. Equidem omnia.

DIC. Cedo, quanti ea æstimas? aut alias hinc merces vis reportare domum.

BŒOT. Quidquid Athenis est, quod non sit apud Bœotos.

DIC. Apuas itaque emes et asportabis, aut fictilia.

BŒOT. Apuas, inquis, aut fictilia? atqui hæc sunt illic; sed quod apud nos non est, hic autem affatim.

DIC. Equidem scio: asporta igitur quadruplatorem, sicut vas fictile ligatum.

BŒOT. Ita me Dioscuri ament, scilicet multum lucrifacerem, si abducerem, tanquam simium flagitiis multis plenum.

Δι. ὦ τερπνότατον σὺ τέμαχος ἀνθρώποις φέρων,
δός μοι προσειπεῖν, εἰ φέρεις τὰς ἐγχέλεις.
Βο. πρέσβειρα πεντήκοντα Κωπαΐδων κορᾶν,
ἔκβαθι, τῷδε κἠπιχαρίττα τῷ ξένῳ.
Δι. ὦ φιλτάτη σὺ, καὶ πάλαι ποθουμένη,
ἦλθες ποθεινὴ μὲν τρυγῳδικοῖς χοροῖς,
φίλη δὲ Μορύχῳ. δμῶες ἐξενέγκατε
τὴν ἐσχάραν μοι δεῦρο καὶ τὴν ῥιπίδα.
σκέψασθε, παῖδες, τὴν ἀρίστην ἐγχέλυν,
ἥκουσαν ἕκτῳ μόλις ἔτει ποθουμένην·
προσείπατ' αὐτὴν, ὦ τέκν'· ἄνθρακας δ' ἐγὼ
ὑμῖν παρέξω, τῆσδε τῆς ξένης χάριν.
ἀλλ' ἔσφερ' αὐτήν· μηδὲ γὰρ θανών ποτε
σοῦ χωρὶς εἴην ἐντετευτλανωμένης.
Βο. ἐμοὶ δὲ τιμὰ τᾶσδε πεῖ γενήσεται;
Δι. ἀγορᾶς τέλος ταύτην γέ που δώσεις ἐμοί.
ἀλλ' εἴ τι πωλεῖς τῶνδε τῶν ἄλλων, λέγε.
Βο. ἰώνγα ταῦτα πάντα.
Δι. φέρε, πόσου λέγεις;
ἢ φορτί' ἕτερ' ἐνθένδ' ἐκεῖσ' ἄξεις ἰών;
Βο. ὅ τι γ' ἔστ' Ἀθάναις, ἐν Βοιωτοῖσιν δὲ μή.
Δι. ἀφύας ἄρ' ἄξεις πριάμενος Φαληρικὰς,
ἢ κέραμον.
Βο. ἀφύας ἢ κέραμον; ἀλλ' ἔντ' ἐκεῖ·
ἀλλ' ὅ τι παρ' ἁμῖν μή 'στι, τᾷδε δ' αὖ πολύ.
Δι. ἐγᾦδα· τοίνυν συκοφάντην ἔξαγε,
ὥσπερ κέραμον, ἐνδησάμενος.
Βο. νεὶ τὼ σιὼ,

λάβοιμι μέντ' ἂν κέρδος, ἀγαγὼν, καὶ πολὺ,
ᾇπερ πίθακον ἀλιτρίας πολλᾶς πλέον.

Δι. καὶ μὴν ὁδὶ Νίκαρχος ἔρχεται φανῶν.
Βο. μικκός γα μᾶκος οὗτος.
Δι. ἀλλ' ἅπαν κακόν.
Νι. ταυτὶ τίνος τὰ φορτί' ἐστί;
Βο. τῶδ' ἐμοῦς
Θείβαθεν, ἴττω Ζεύς.
Νι. ἐγὼ τοίνυν ὁδὶ
φαίνω πολέμια ταῦτα.
Βο. τί καὶ κακὸν παθὼν
ὀρναπετίοισι πόλεμον ἦρα καὶ μάχαν;
Νι. καὶ σέ γε φανῶ πρὸς τοῖσδε.
Βο. τί ἀδικειμένος;
Νι. ἐγὼ φράσω σοι τῶν περιεστώτων χάριν.
ἐκ τῶν πολεμίων εἰσάγεις θρυαλλίδας.
Δι. ἔπειτα φαίνεις δῆτα διὰ θρυαλλίδας;
Νι. αὕτη γὰρ ἐμπρήσειεν ἂν τὸ νεώριον.
Δι. νεώριον θρυαλλίς;
Νι. οἶμαι.
Δι. τίνι τρόπῳ;
Νι. ἔνθεις ἂν εἰς τίφην ἀνὴρ Βοιώτιος,
ἅψας ἂν ἐσπέμψειεν ἐς τὸ νεώριον
δι' ὑδρορρόας, βορέαν ἐπιτηρήσας μέγαν.
κεἴπερ λάβοιτο τῶν νεῶν τὸ πῦρ ἅπαξ,
σελαγοῖντ' ἂν εὐθύς.
Δι. ὦ κάκιστ' ἀπολούμενε,
σελαγοῖντ' ἂν ὑπὸ τίφης τε καὶ θρυαλλίδος;

Dic. Sed eccum commode huc venit Nicarchus iste quempiam delaturus.

Bœot. Parvæ utique staturæ hic est.

Dic. Sed nihil nisi nequitia.

Nic. Cujusnam sunt istæ merces?

Bœot. Hujus hominis, mei, inquam, ex Thebis: testis sit Jupiter.

Nic. Itaque hicce ego ista defero, utpote hostilia.

Bœot. Quid, malum, eo te impellit, ut cum avibus bellum pugnamque ineas?

Nic. Immo te quoque deferam insuper.

Bœot. Quanam in re læsus?

Nic. Dicam equidem tibi, istorum gratia qui hic adstant: ab hostibus importas ellychnia.

Dic. Itane, quæso, propter ellychnia hominem defers?

Nic. Quippe unum eorum facile incenderet navale.

Dic. Ellychnium incenderet navale?

Nic. Arbitror.

Dic. Quo pacto?

Nic. Bœotius aliquis id infixum blattæ et incensum immitteret in navale per canalem, observato Boreæ flatu vehementiore, et si corriperet naves ignis semel, extemplo flammis collucerent cunctæ.

Dic. O perditissime! itane vero collucerent flammis ob blattam et ellychnium?

Nic. Antestor.

Dic. Comprime ei os: da mihi sarmenta, ut eum illigem, feratque Bœotus, tanquam vas fictile, ne frangatur inter ferendum.

Chor. Illiga bene, vir optime, hospiti mercem hanc, ut ne eam inter portandum frangat.

Dic. Id mihi curæ erit, quandoquidem tinnitus ejus arguit garrulum quiddam, et igni ruptum, et diis invisum.

Chor. Quidnam vero faciet illo?

Dic. Vas erit ad omnia utile: crater malorum, trapetum litium, candelabrum ad reddendæ rationi obnoxios patefaciendos, et calix, in quo negotia mista turbentur.

Chor. Sed quomodo quis secure utatur ejusmodi vase, cujus continuo strepitu tantopere personat domus?

Dic. Firmum est, ô bone, ut non facile frangatur unquam, si pedibus suspendatur demisso capite.

Chor. Jam bene satis colligatus est.

Bœot. Equidem constitui manipulos meos colligere.

Chor. Itaque, hospes optime, una sustolle hunc etiam prehensum, et ablatum jacito quocunque lubet, aptum ad omnia sycophantam.

Dic. Vix colligavi tandem hominem male perditum. Accipe et sustolle hoc fictile vas, ô Bœotie.

Νι. μαρτύρομαι.
Δι. ξυλλάμβαν' αὐτοῦ τὸ στόμα·
δός μοι φορυτὸν, ἵν' αὐτὸν ἐνδήσας φέρῃ,
ὥσπερ κέραμον, ἵνα μὴ καταγῇ φερόμενος.
Χο. ἔνδησον, ὦ βέλτιστε, τῷ ξένῳ καλῶς
τὴν ἐμπολὴν οὕτως, ὅπως
ἂν μὴ φέρων κατάξῃ.
Δι. ἐμοὶ μελήσει ταῦτ', ἐπεί τοι καὶ ψοφεῖ
λαλόν τι καὶ πυρορραγὲς,
κἄλλως θεοῖσιν ἐχθρόν.
Χο. τί χρήσεταί ποτ' αὐτῷ;
Δι. πάγχρηστον ἄγγος ἔσται,
κρατὴρ κακῶν, τριπτὴρ δικῶν,
φαίνειν ὑπευθύνους λυχνοῦχος, καὶ κύλιξ
τὰ πράγματ' ἐγκυκᾶσθαι.
Χο. πῶς δ' ἂν πεποιθοίη τις ἀγ-
γείῳ τοιούτῳ χρώμενος κατ' οἰκίαν
τοσόνδ' ἀεὶ ψοφοῦντι;
Δι. ἰσχυρόν ἐστιν, ὦ 'γάθ', ὥστ'
οὐκ ἂν καταγείη ποτ', εἴ-
περ ἐκ ποδῶν κατωκάρα κρέμαιτό γε.
Χο. ἤδη καλῶς ἔχει σοι.
Βο. μέλλω γέ τοι θερίδδεν.
Χο. ἀλλ', ὦ ξένων βέλτιστε, συν-
θέριζε, καὶ τοῦτον λαβὼν,
πρόβαλλ', ὅπου βούλει, φέρων
πρὸς πάντα συκοφάντην.
Δι. μόλις γ' ἐνέδησα τὸν κακῶς ἀπολούμενον.

αἶρου λαβὼν τὸν κέραμον, ὦ Βοιώτιε.
Βο. ἴθι δῆθ', ὑπόκυπτε τὰν τύλαν, Ἰσμήνιχε,
χὤπως κατοίσεις αὐτὸν εὐλαβούμενος.
Δι. πάντως μὲν οἴσεις οὐδὲν ὑγιές· ἀλλ' ὅμως
κἂν τοῦτο κερδάνοις ἄγων τὸ φορτίον·
εὐδαιμονήσεις συκοφαντῶν γ' οὕνεκα.
Θε. Λα. Δικαιόπολι.
Δι. τίς ἐστι; τί με βωστρεῖς;
Θε. ὅτι
ἐκέλευσε Λάμαχός σε ταύτης τῆς δραχμῆς
εἰς τοὺς Χοᾶς αὐτῷ μεταδοῦναι τῶν κιχλῶν·
τριῶν δραχμῶν δ' ἐκέλευε Κωπαΐδ' ἐγχέλυν.
Δι. ὁποῖος οὗτος Λάμαχος τὴν ἐγχέλυν;
Θε. ὁ δεινὸς, ὁ ταλαύρινος, ὃς τὴν Γοργόνα
πάλλει, κραδαίνων τρεῖς κατασκίους λόφους.
Δι. οὐκ ἂν, μὰ Δί', εἰ δοίη γ' ἐμοὶ τὴν ἀσπίδα·
ἀλλ' ἐπὶ ταρίχη τοὺς λόφους κραδαινέτω·
ἢν δ' ἀπολιγαίνῃ, τοὺς ἀγορανόμους καλῶ.
ἐγὼ δ' ἐμαυτῷ τόδε λαβὼν τὸ φορτίον,
εἴσειμ' ΥΠΑΙ ΠΤΕΡΥΓΩΝ ΚΙΧΛΑΝ ΚΑΙΚΟ-
ΨΙΧΩΝ.
Χο. εἶδες ὦ, εἶδες, ὦ
πᾶσα πόλι, τὸν φρόνιμον ἄνδρα, τὸν ὑπέρσοφον,
οἷ' ἔχει σπεισάμενος ἐμπορικὰ χρήματα διεμπολᾶν,
ὧν τὰ μὲν ἐν οἰκίᾳ
χρήσιμα· τὰ δ' αὖ πρέπει χλιαρὰ κατεσθίειν
τῷδ' ἐπὶ τὸ δεῖπνον. ἅμα καὶ μεγάλα δὴ φρονεῖ·
τοῦ βίου δ' ἐξέβαλε δεῖγμα, τάδε τὰ πτερὰ πρὸ τῶν θυρῶν.

Bœot. Agedum submitte callosum humerum, Ismeniche, et operam da, ut feras istum caute.

Dic. Nihil utique boni feres, sed tamen id saltem lucri feceris, hoc ferens onus: beatus eris quadruplatorum gratia.

Fam. Lam. Dicæopoli.

Dic. Quis est? quid me vocas?

Fam. Quia postulat a te Lamachus, ut sibi pro ista drachma turdos impertias aliquot ad Choas: postulat etiam ut sibi tribus drachmis vendas anguillam Copaicam.

Dic. Qualis est ille Lamachus, qui anguillam petit?

Fam. Ille terribilis, ille laborum patiens, qui clypeum Gorgone insignitum concutit, motans tres umbrosas cristas.

Dic. Non ei mehercle venderem, etiamsi mihi daret illum suum clypeum: sed ad salsamenta cristas suas motans se conferat: si autem tumultuabitur, Agoranomos advocabo. Ego autem adsumtis his, quæ emi, intrabo *sublatus alis turdorum et merularum.*

Chor. Vidistis, vidistis, ô cives omnes, virum prudentem et sapientissimum, ut ei nunc, postquam inducias pepigit, omnia coëmere liceat, quæ solent a mercatoribus advehi, quorum alia domi sunt utilia, alia comedentem juvant, tepida cœnæ adposita. Simul etiam magnos spiritus sumit, hasque plumas ante

ostium projicit, documento futuras opipari victus: bona huic sponte suggeruntur omnia. Martem ego nunquam excipiam domo, neque apud me unquam Harmodium cantabit mecum accumbens, quia vinolentus et contumeliosus homo est, qui ad nos omnibus abundantes bonis commissabundus irruens, omnia nobis intulit mala, evertens, effundens, et cædens etiam, tametsi eum sæpe invitabamus comiter his verbis: *Bibe, accumbe, cape hoc amicitiæ poculum.* At ille multo magis flammam admovebat ridicis, effundebatque nostrum vinum violenter e vitibus.

Dic. O Veneris venustæ, et amicarum Gratiarum socia Pax, mene ignorasse, quam pulchra esses facie? Utinam me et te copulet Amor aliquis, coronatus rosis, ut iste pictus! aut forte putas me nimis esse senem? sed si te prehendam, videor mihi adhuc tria tibi applicaturus commoda: primo quidem ducam viticulæ longum sulcum; deinde juxta hunc tenera germina ficuum, et tertio loco vitis palmitem plantabo ille ego senex, et circa prædium omne seram oleas, ut ambo ungamur oleo festis noviluniis.

Præc. Audite populi. More patrio congiis potate ad tubæ clangorem: qui autem exhauserit primus, utrem Ctesiphontis accipiet.

Dic. O pueri, ô mulieres, nonne audivistis? quid agitis? non auscultatis præconi? Elixas facite, torrete, versate in igne,

αὐτόματα πάντ' ἀγαθὰ τῷδέ γε πορίζεται.
οὐδέποτ' ἐγὼ πόλεμον οἴκαδ' ὑποδέξομαι·
οὐδὲ παρ' ἐμοί ποτε τὸν Ἁρμόδιον ᾄσεται
ξυγκατακλινείς, ὅτι παροίνιος ἀνὴρ ἔφυ,
ὅστις ἐπὶ πάντ' ἀγάθ' ἔχοντας ἐπικωμάσας,
εἰργάσατο πάντα κακὰ, κἀνέτραπε, κἀξέχει,
κἀμάχετο, καὶ προσέτι πολλὰ προκαλουμένους·
Πῖνε, κατάκεισο, λαβὲ τήνδε φιλοτησίαν.—
τὰς χάρακας ἧπτε πολὺ μᾶλλον ἐν τῷ πυρὶ,
ἐξέχει θ' ἡμῶν βίᾳ τὸν οἶνον ἐκ τῶν ἀμπέλων.
Δι. ὦ Κύπριδι τῇ καλῇ καὶ Χάρισι ταῖς φίλαις
ξύντροφε Διαλλαγὴ,
ὡς καλὸν ἔχουσα τὸ πρόσωπον ἄρ' ἐλάνθανες.
πῶς ἂν ἐμὲ καὶ σέ τις Ἔρως ξυναγάγοι λαβὼν,
ὥσπερ ὁ γεγραμμένος, ἔχων στέφανον ἀνθέμων;
ἢ πάνυ γερόντιον ἴσως νενομικάς με σύ;
ἀλλά σε λαβὼν, τρία δοκῶ γ' ἂν ἔτι προσβαλεῖν.
πρῶτα μὲν ἂν ἀμπελίδος ὄρχον ἐλάσαι μακρόν·
εἶτα παρὰ τόνδε νέα μοσχίδια συκίδων·
καὶ τὸ τρίτον ἡμερίδος ὄσχον, ὁ γέρων ὁδὶ,
καὶ περὶ τὸ χωρίον ἅπαν ἐλαΐδας ἐν κύκλῳ,
ὥστ' ἀλείφεσθαί σ' ἀπ' αὐτῶν, κἀμὲ, ταῖς νουμηνίαις.
Κη. ἀκούετε λεῴ· κατὰ τὰ πάτρια τοὺς χοᾶς
πίνειν ὑπὸ τῆς σάλπιγγος· ὃς δ ἂν ἐκπίῃ
πρώτιστος, ἀσκὸν Κτησιφῶντος λήψεται.
Δι. ὦ παῖδες, ὦ γυναῖκες, οὐκ ἠκούσατε;
τί δρᾶτε, τοῦ κήρυκος οὐκ ἀκούετε;
ἀναβράττετ', ἐξοπτᾶτε, τρέπετ', ἀφέλκετε

τὰ λαγῷα, ταχέως τοὺς στεφάνους ἀνείρετε.
φέρε τοὺς ὀβελίσκους, ἵν' ἀναπείρω τὰς κίχλας.

Χο. ζηλῶ σε τῆς εὐβουλίας,
μᾶλλον δὲ τῆς εὐωχίας,
ἄνθρωπε, τῆς παρούσης.

Δι. τί δῆτ', ἐπειδὰν τὰς κίχλας
ὀπτωμένας ἴδητε;

Χο. οἶμαί σε καὶ τοῦτ' εὖ λέγειν.

Δι. τὸ πῦρ ὑποσκάλευε.

Χο. ἤκουσας, ὡς μαγειρικῶς,
κομψῶς τε, καὶ δειπνητικῶς
αὑτῷ διακονεῖται;

Γε. οἴμοι τάλας.

Δι. ὦ Ἡράκλεις, τίς οὑτοσί;

Γε. ἀνὴρ κακοδαίμων.

Δι. κατὰ σεαυτόν νυν τρέπου.

Γε. ὦ φίλτατε, σπονδαὶ γάρ εἰσί σοι μόνῳ,
μέτρησον εἰρήνης τι μοι, κἂν πέντ' ἔτη.

Δι. τί δ' ἔπαθες;

Γε. ἐπετρίβην ἀπολέσας τὼ βόε.

Δι. πόθεν;

Γε. ἀπὸ Φυλῆς ἔλαβον οἱ Βοιώτιοι.

Δι. ὦ τρισκακοδαίμων, εἶτα λευκὸν ἀμπέχει;

Γε. καὶ ταῦτα μέντοι, νὴ Δί', ὥπερ μ' ἐτρεφέτην
ἐν πᾶσι βολίτοις.

Δι. εἶτα νυνὶ τοῦ δέει;

Γε. ἀπόλωλα τὼ 'φθαλμὼ, δακρύων τὼ βόε.
ἀλλ', εἴ τι κήδει Δερκέτου Φυλασίου,

detrahite a verubus carnes leporinas: ocius corollas nectite: cedo vericula, ut figam turdos.

Chor. Laudo fortunas tuas, ob eam, qua polles, prudentiam, multoque magis, mi homo, ob præsentes epulas.

Dic. Quid ergo dicetis, quando videbitis turdos, ut assabuntur?

Chor. Arbitror et hoc te recte dicere.

Dic. Sarculo suscita ignem.

Chor. Audistine, ut more coquino, sciteque et cœnatorie sibi omnia administrari jubeat?

Ag. Hei mihi misero!

Dic. Pro Hercules! quis iste?

Ag. Homo infortunatus.

Dic. Ergo quo occepisti, perge tua via.

Ag. O carissime, quandoquidem induciæ tibi soli pactæ sunt, admetire mihi aliquid pacis, saltem in quinquennium.

Dic. Quid mali tibi accidit?

Ag. Interii amisso boum pari.

Dic. Unde?

Ag. E Phyla ceperunt Bœotii.

Dic. O termiserum! nihilominus tamen læna amiciris candida?

Ag. Qui quidem, ita me Jupiter amet, alebant me fimo bovino, quasi omni genere deliciarum.

Dic. Quid igitur opus est tibi?

Ag. Oculos meos corrupi, boves illos deflendo. Sed, si tibi curæ est Dercetes Phylasius, Pace unge mihi oculos ocius.

Dic. At, ô miser, medicinam publice non facio.

Ag. Age vero obsecro, unge, si forte boves meos recuperare possim.

Dic. Haud potis est: sed abi ploratum ad Pittali discipulos.

Ag. Saltem unam guttam Pacis in istum calamum instilla.

Dic. Ne tantillum quidem: sed quo vis abi et ejula.

Ag. Heu me infelicem amissorum boum!

Chor. Homo iste per suas inducias aliquid nactus est dulcedinis: nec videtur quemquam participem facturus.

Dic. Perfunde has lactes melle: assa sepias.

Chor. Audin' altam ejus vocem?

Dic. Torrete anguillas.

Chor. Enecabis me vicinosque fame et nidore et clamore, talia vociferans.

Dic. Torrete ista, et facitote ut pulchre flavescant.

Par. Dicæopolis.

Dic. Quis iste? quis iste?

Par. Misit tibi carnes has sponsus quis e nuptialibus epulis.

Dic. Benigne fecit, quisquis est.

Par. Orat autem, ut, carnium istarum gratia, infundas in hunc alabastrum cyathum Pacis unicum, ne militatum abire cogatur, sed domi manens usque futuat assiduo.

Dic. Aufer, aufer istas carnes, et ne mihi dederis; nam non

ὑπάλειψον εἰρήνῃ με τὼ 'φθαλμὼ ταχύ.
Δι. ἀλλ', ὦ πόνηρ', οὐ δημοσιεύων τυγχάνω.
Γε. ἴθ' ἀντιβολῶ σ', ἤν πως κομίσωμαι τὼ βόε.
Δι. οὐκ ἔστιν, ἀλλὰ κλᾶε πρὸς τοὺς Πιττάλου.
Γε. σὺ δ' ἀλλά μοι σταλαγμὸν εἰρήνης ἕνα
εἰς τὸν καλαμίσκον ἐνστάλαξον τουτονί.
Δι. οὐδ' ἂν στριβιλικίγξ· ἀλλ' ἀπιὼν οἴμωζέ ποι.
Γε. οἴμοι κακοδαίμων, τοῖν γεωργοῖν βοϊδίοιν.
Χο. ἁνὴρ ἀνεύρηκέν τι ταῖς
σπονδαῖσιν ἡδύ· κοὐκ ἔοι-
κεν οὐδενὶ μεταδώσειν.
Δι. κατάχει σὺ τῆς χορδῆς τὸ μέλι.
τὰς σηπίας στάθευε.
Χο. ἤκουσας ὀρθιασμάτων;
Δι. ὀπτᾶτε τἀγχέλεια.
Χο. ἀποκτενεῖς λιμῷ με καὶ
τοὺς γείτονας, κνίσσῃ τε καὶ
φωνῇ, τοιαῦτα λάσκων.
Δι. ὀπτᾶτε ταυτὶ, καὶ καλῶς ξανθίζετε.
Πα. Δικαιόπολι.
Δι. τίς οὑτοσὶ, τίς οὑτοσί;
Πα. ἔπεμψέ τις σοι τὰ κρέα ταῦτα νυμφίος
ἐκ τῶν γάμων;
Δι. καλῶς γε ποιῶν, ὅστις ἦν.
Πα. ἐκέλευε δ' ἐγχέαι σε, τῶν κρεῶν χάριν,
ἵνα μὴ στρατεύοιτ', ἀλλὰ βινοίη μένων,
ἐς τόνδ' ἀλάβαστον κύαθον εἰρήνης ἕνα.
Δι. ἀπόφερ', ἀπόφερε τὰ κρέα, καὶ μή μοι δίδου,

ὡς οὐκ ἂν ἐγχέαιμι χιλίων δραχμῶν.
ἀλλ' αὑτηῒ, τίς ἐστίν;

Πα. ἡ νυμφεύτρια·
δεῖται παρὰ τῆς νύμφης τι σοὶ λέξαι μόνῳ.

Δι. φέρε δή, τί σὺ λέγεις;—ὡς γελοῖον, ὦ θεοὶ,
τὸ δέημα τῆς νύμφης, ὃ δεῖταί μου σφόδρα,
ὅπως ἂν οἰκουρῇ τὸ πέος τοῦ νυμφίου.
φέρε δεῦρο τὰς σπονδάς, ἵν' αὐτῇ δῶ μόνῃ,
ὁτιὴ γυνή 'στι, τοῦ πολέμου τ' οὐκ ἀξία.
ὕπεχ' ὧδε δεῦρο τοὐξάλειπτρον, ὦ γύναι.
οἶσθ' ὡς ποιεῖται τοῦτο; τῇ νύμφῃ φράσον,
ὅταν στρατιώτας καταλέγωσι, τουτῳὶ
νύκτωρ ἀλειφέτω τὸ πέος τοῦ νυμφίου.
ἀπόφερε τὰς σπονδάς· φέρε τὴν οἰνήρυσιν,
ἵν' οἶνον ἐγχέω λαβὼν ἐς τοὺς χοᾶς.

Χο. καὶ μὴν ὁδί τις τὰς ὀφρῦς ἀνεσπακὼς,
ὥσπερ τι δεινὸν ἀγγελῶν, ἐπείγεται.

Αγ. α'. ἰὼ πόνοι τε, καὶ μάχαι, καὶ Λάμαχοι.

Λα. τίς ἀμφὶ χαλκοφάλαρα δώματα κτυπεῖ;

Αγ. α'. ἰέναι σ' ἐκέλευον οἱ στρατηγοὶ τήμερον,
ταχέως λαβόντα τοὺς λόχους καὶ τοὺς λόφους·
κἄπειτα τηρεῖν νιφόμενον τὰς εἰσβολάς.
ὑπὸ τοὺς Χοᾶς γὰρ καὶ Χύτρους αὐτοῖσί τις
ἤγγειλε λῃστὰς ἐμβαλεῖν Βοιωτίους.

Λα. ἰὼ στρατηγοὶ πλείονες ἢ βελτίονες.

Δι. οὐ δεινὰ μὴ 'ξεῖναί με μηδ' ἑορτάσαι;
ἰὼ στράτευμα πολεμολαμαχαϊκόν.

Λα. οἴμοι κακοδαίμων· καταγελᾷς ἤδη σύ μου;

infunderem, etsi mille drachmas dares. Sed mulier ista quænam est?

Par. Pronuba est, vult sponsæ nomine aliquid tibi dicere soli.

Dic. Agedum tu, quid dicis?—Quam ridicula, pro dii immortales, est petitio sponsæ, enixe flagitantis a me, ut sponsi penis domi manere queat. Fer huc mihi inducias ut dem ei soli, quoniam femina est, et indigna, quæ belli adficiatur incommodis. Huc age mulier, ampullam porrige.—Scisne quomodo utendum sit isto? Dic sponsæ, quando militum fiet delectus, noctu hoc inungat sponsi mentulam.—Aufer inducias: cedo trullam, ut vinum infundam in congios.

Chor. Sed eccum huc festinat aliquis contracto supercilio, quasi horrendum quiddam nuntiaturus.

Nunt. I. O labores, et prælia, et Lamachi!

Lam. Quis circum ædes æreis phaleris insignes strepit?

Nunt. I. Proficisci te jubent Prætores hodie sumtis celeriter cohortibus et cristis, et aditus regionis custodire, licet ningat. Nam sub ipsum Choum Chytrorumque festum nuntiavit illis aliquis prædones Bœotios incursionem fecisse in agros.

Lam. O Prætores quanto plures tanto pejores!

Dic. Nonne molesta hæc res est, quum nec festum celebrare mihi licet? ô exercitum bellolamachaicum!

Lam. Væ misero mihi! tune derides me jam?

Dic. Visne pugnare cum Geryone quatuor pennis cristato?

Lam. Ah ah! qualem mihi præco nuntium adtulit!

Dic. Ah ah! mihi vero qualem adportabit iste, qui huc adcurrit?

Nunt. II. Dicæopolis.

Dic. Quid est?

Nunt. II. Ad cœnam propere abi, et fer tecum cistam cum congio; namque te arcessit Bacchi Sacerdos: sed festina: convivas moraris dudum. Cetera enim omnia parata sunt, tori, mensæ, pulvinaria, stragula, coronæ, unguentum, bellaria; scorta adsunt, amyli, placentæ, liba sesamo sparsa, crusta, saltatrices pulchræ, Harmodi deliciæ. Sed quam citissime propera.

Lam. Me miserum!

Dic. Quippe tu magna Gorgone insignisti clypeum tuum. Occludat quis ostium et cœnam paret.

Lam. Puer, puer, effer huc mihi sportam.

Dic. Puer, puer, effer huc mihi cistam.

Lam. Salem thymo intritum fer, puer, et cepas.

Dic. Mihi autem pisces: nam cepas fastidio.

Lam. Folio involutum fer huc mihi salsamentum vetus.

Dic. Et tu mihi, puer, libum in folio: id autem illic assabo.

Lam. Fer huc mihi pennas illas de galea.

Dic. Mihi vero palumbos fer et turdos.

Lam. Pulchra est et candida struthocameli penna.

Δι. βούλει μάχεσθαι Γηρυόνῃ τετραπτίλῳ;
Λα. αἲ, αἴ·
οἵαν ὁ κῆρυξ ἀγγελίαν ἤγγειλ' ἐμοί.
Δι. αἲ, αἴ· τίνα δ' αὖ μοι προστρέχει τις ἀγγελῶν;
Αγ. β'. Δικαιόπολι.
Δι. τί ἐστιν;
Αγ. β'. ἐπὶ δεῖπνον ταχὺ
βάδιζε, τὴν κίστην λαβὼν καὶ τὸν χοᾶ.
ὁ τοῦ Διονύσου γάρ σ' ἱερεὺς μεταπέμπεται.
ἀλλ' ἐγκόνει· δειπνεῖν κατακωλύεις πάλαι.
τὰ δ' ἄλλα πάντ' ἐστὶν παρεσκευασμένα,
κλῖναι, τράπεζαι, προσκεφάλαια, στρώματα,
στέφανοι, μύρον, τραγήμαθ', αἱ πόρναι πάρα,
ἄμυλοι, πλακοῦντες, σησαμοῦντες, ἰτρία,
ὀρχηστρίδες, τὰ φίλταθ' Ἁρμοδίου, καλαί.
ἀλλ' ὡς τάχιστα σπεῦδε.
Λα. κακοδαίμων ἐγώ.
Δι. καὶ γὰρ σὺ μεγάλην ἐπεγράφου τὴν Γοργόνα.
σύγκλειε, καὶ δεῖπνόν τις ἐνσκευαζέτω.
Λα. παῖ, παῖ, φέρ' ἔξω δεῦρο τὸν γύλιον ἐμοί.
Δι. παῖ, παῖ, φέρ' ἔξω δεῦρο τὴν κίστην ἐμοί.
Λα. ἅλας θυμίτας οἶσε, παῖ, καὶ κρόμμυα.
Δι. ἐμοὶ δὲ τεμάχη· κρομμύοις γὰρ ἄχθομαι.
Λα. θρῖον ταρίχους οἶσε δεῦρο, παῖ, σαπροῦ.
Δι. κἀμοὶ σὺ δὴ, παῖ, θρῖον· ὀπτήσω δ' ἐκεῖ.
Λα. ἔνεγκε δεῦρο τὼ πτερὼ τὼ 'κ τοῦ κράνους.
Δι. ἐμοὶ δὲ τὰς φάττας γε φέρε καὶ τὰς κίχλας.
Λα. καλόν γε καὶ λευκὸν τὸ τῆς στρουθοῦ πτερόν.

Δι. καλόν γε καὶ ξανθὸν τὸ τῆς φάττης κρέας.
Λα. ὦ ᾿νθρωπε, παῦσαι καταγελῶν μου τῶν ὅπλων.
Δι. ὦ ᾿νθρωπε, βούλει μὴ βλέπειν εἰς τὰς κίχλας;
Λα. τὸ λοφεῖον ἐξένεγκε τῶν τριῶν λόφων.
Δι. κἀμοὶ λεκάνιον τῶν λαγώων δὸς κρεῶν.
Λα. ἀλλ᾿ ἦ τριχόβρωτες τοὺς λόφους μου κατέφαγον.
Δι. ἀλλ᾿ ἦ πρὸ δείπνου τὴν μίμαρκυν κατέδομαι.
Λα. ὦ ᾿νθρωπε, βούλει μὴ προσαγορεύειν ἐμέ;
Δι. οὔκ· ἀλλ᾿ ἐγὼ χὠ παῖς ἐρίζομεν πάλαι.
βούλει περιδόσθαι, κἀπιτρέψαι Λαμάχῳ,
πότερον ἀκρίδες ἥδιόν ἐστιν, ἢ κίχλαι;
Λα. οἴμ᾿ ὡς ὑβρίζεις.
Δι. τὰς ἀκρίδας κρίνει πολύ.
Λα. παῖ, παῖ, καθελών μοι τὸ δόρυ, δεῦρ᾿ ἔξω φέρε.
Δι. παῖ, παῖ, σὺ δ᾿ ἀφελὼν δεῦρο τὴν χορδὴν φέρε.
Λα. φέρε, τοῦ δόρατος ἀφελκύσωμαι τοὔλυτρον.
ἔχ᾿, ἀντέχου παῖ.
Δι. καὶ σὺ, παῖ, τοῦδ᾿ ἀντέχου.
Λα. τοὺς κιλλίβαντας οἶσε, παῖ, τῆς ἀσπίδος.
Δι. καὶ τῆς ἐμῆς τοὺς κριβανίτας ἔκφερε.
Λα. φέρε δεῦρο γοργόνωτον ἀσπίδος κύκλον.
Δι. κἀμοὶ πλακοῦντος τυρόνωτον δὸς κύκλον.
Λα. ταῦτ᾿ οὐ κατάγελώς ἐστιν ἀνθρώποις πλατύς;
Δι. ταῦτ᾿ οὐ πλακοῦς δῆτ᾿ ἐστὶν ἀνθρώποις γλυκύς;
Λα. κατάχει σὺ, παῖ, τοὔλαιον ἐν τῷ χαλκίῳ.
ἐνορῶ γέροντα δειλίας φευξούμενον.
Δι. κατάχει σὺ τὸ μέλι. κἀνθάδ᾿ εὔδηλος γέρων
κλάειν κελεύων Λάμαχον τὸν Γοργάσου.

DIC. Pulchra est et flava palumbi caro.

LAM. Mi homo, desine armaturam meam deridere.

DIC. Mi homo, potin' es, ut ad turdos non respicias?

LAM. Thecam mihi effer, in qua triplex recondita est crista.

DIC. Et mihi da lancem carne refertam leporina.

LAM. Utique crinivoræ tineæ cristas meas corroserunt.

DIC. Utique ante cœnam lactes leporinas comedam.

LAM. Mi homo, potin' es, quin me alloquaris?

DIC. Non te alloquor: sed ego et puer rixamur dudum. Vin' pignus mecum dare, Lamacho judice, utrum locustæ sint suaviores, an turdi.

LAM. Vah! ut contumeliosus es!

DIC. Locustas judicat multo suaviores.

LAM. Puer, puer, hastam deprome et huc effer mihi.

DIC. Puer, puer, fartum intestinum deprome et fer huc.

LAM. Age, vaginam hastæ detraham; tene, puer, obnitere.

DIC. Et tu, puer, istum tene, et obnitere.

LAM. Fer, puer, fulcra mei clypei.

DIC. Mei etiam fulcra effer, panes e clibano.

LAM. Fer huc orbem clypei Gorgonem in tergo habentem.

DIC. Et mihi orbem placentæ caseum in tergo habentem.

LAM. Annon hic derisus est hominibus multus?

DIC. Annon hæc placenta est hominibus dulcis?

LAM. Perfunde tu, puer, æreum clypei umbonem oleo. Video in clypeo imaginem senis, qui reus erit timiditatis.

DIC. Tu melle placentam perfunde. Hic quoque perspicua est senis imago, plorare jubentis Lamachum Gorgasium.

LAM. Fer huc, puer, loricam bellicam.

DIC. Loricam et mihi, puer, effer congium.

LAM. Hac ego adversum hostes pectus muniam.

DIC. Hoc ego adversum compotores pectus muniam.

LAM. Stragulis, puer, alliga clypeum : ego autem hanc sportam sumam et ipsemet mihi gestabo.

DIC. Cœnam, puer, alliga cistæ : ego autem hanc vestem sumam et abibo.

LAM. Clypeum tolle, puer, et ambula. Ningit. Papæ! hiberna hæc negotia.

DIC. Tolle cœnam. Convivalia hæc negotia.

CHOR. Ite jam læti in militiam. Quam dissimiles vias ingredimini! ille quidem bibet coronatus: tu autem algebis et excubias ages. Ille dormiet cum puella formosissima : tu vero penem tibi fricabis.

SEM. Antimachum illum Psacadis filium, historicum et poëtam, ut aperte dicam, male perdat Jupiter : qui me infelicem, festo Lenæorum choragus dimisit incœnatum. Quem utinam aliquando videam sepiæ comedendæ cupidum : et illa tosta, in fartagine stridens, cum sale in mensa jacens, in cœnaculum

Λα. φέρε δεῦρο, παῖ, θώρακα πολεμιστήριον.
Δι. ἔξαιρε, παῖ, θώρακα κἀμοὶ τὸν χοᾶ.
Λα. ἐν τῷδε πρὸς τοὺς πολεμίους θωρήξομαι.
Δι. ἐν τῷδε πρὸς τοὺς ξυμπότας θωρήξομαι.
Λα. τὰ στρώματ', ὦ παῖ, δῆσον ἐκ τῆς ἀσπίδος·
ἐγὼ δ' ἐμαυτῷ τὸν γύλιον οἴσω λαβών.
Δι. τὸ δεῖπνον, ὦ παῖ, δῆσον ἐκ τῆς κίστιδος·
ἐγὼ δὲ θοἰμάτιον λαβὼν ἐξέρχομαι.
Λα. τὴν ἀσπίδ' αἶρου, καὶ βάδιζ', ὦ παῖ, λαβών.
νίφει. βαβαιάξ· χειμέρια τὰ πράγματα.
Δι. αἶρου τὸ δεῖπνον· ξυμποτικὰ τὰ πράγματα.
Χο. ἴτε δὴ χαίροντες ἐπὶ στρατιάν.
ὡς ἀνομοίαν ἔρχεσθον ὁδόν.
τῷ μὲν πίνειν στεφανωσαμένῳ·
σοὶ δὲ ῥιγοῦν καὶ προφυλάττειν.
τῷδε καθεύδειν μετὰ παιδίσκης
ὡραιοτάτης·
σοὶ δ', ἀνατρίβειν γε τὸ δεῖνα.
Ημ. Ἀντίμαχον τὸν Ψακάδος
τὸν ξυγγραφῆ, τὸν μελέων ποιητὴν,
ὡς μὲν ἁπλῷ λόγῳ, κακῶς
ἐξολέσειεν ὁ Ζεύς·
ὅς γ' ἐμὲ τὸν τλήμονα, Λή-
ναια χορηγῶν, ἀπέλυσ' ἄδειπνον·
ὅν ποτέ γ' ἐπίδοιμι τευθίδος
δεόμενον· ἡ δ' ὠπτημένη
σίζουσα πάραλος, ἐπὶ τραπέζῃ κειμένη,
ὀκέλλοι· κᾆτα μέλ-

λοντος λαβεῖν αὐτοῦ, κύων
ἁρπάσασα φεύγοι.

Ημ. τοῦτο μὲν αὐτῷ κακὸν ἕν·
κᾆθ' ἕτερον νυκτερινὸν γένοιτο.
ἠπιαλῶν γὰρ οἴκαδ' ἐξ
ἱππασίας βαδίζων,
εἶτα κατάξειέ τις αὐ-
τοῦ μεθύων τῆς κεφαλῆς Ὀρέστης
μαινόμενος· ὁ δ' αὖ, λίθον βαλεῖν
βουλόμενος, ἐν σκότῳ λάβοι
τῇ χειρὶ πέλεθον ἀρτίως κεχεσμένον·
ἐπᾴξειεν δ' ἔχων
τὸν μάρμαρον, κᾆπειθ' ἁμαρ-
τὼν βάλοι Κρατῖνον.

ΘΕΡΑΠΩΝ Λαμάχου, ΛΑΜΑΧΟΣ, ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ, ΧΟΡΟΣ.

Θε. Ω ΔΜΩΕΣ, οἳ κατ' οἶκον ἐστὲ Λαμάχου,
ὕδωρ, ὕδωρ ἐν χυτριδίῳ θερμαίνετε·
ὀθόνια, κηρωτὴν παρασκευάζετε,
ἔρι' οἰσυπηρὰ, λαμπάδιον περὶ τὸ σφυρόν.
ἀνὴρ τέτρωται χάρακι, διαπηδῶν τάφρον,
καὶ τὸ σφυρὸν παλίνορρον ἐξεκόκκισε,
καὶ τῆς κεφαλῆς κατέαγε περὶ λίθον πεσὼν,
καὶ Γοργόν' ἐξήγειρεν ἐκ τῆς ἀσπίδος.
πτίλον δὲ τὸ μέγα κομπολακύθου πεσὸν
πρὸς ταῖς πέτραισι, δεινὸν ἐξηύδα μέλος·

appellat; deinde quum voluerit ille eam prehendere, canis rapiat et aufugiat.

Sem. Præter istud malum, aliud ei nocturnum eveniat: febricitans domum ex equitatione se recipiat: deinde ebrius quis Orestes furore percitus caput ei comminuat: ille autem lapidem in eum jacere volens in tenebris manu prehendat merdam recens cacatam, faciatque impetum tenens illiusmodi lapidem, tum aberrans scopo, feriat Cratinum.

FAMULUS LAMACHI, LAMACHUS, DICÆOPOLIS, CHORUS.

Fam. O servuli, qui estis in ædibus Lamachi, aquam, aquam in ollula calefacite, linteola, ceratum parate, lanam succidam, fasciam ligando malleolo pedis. Vir ille vulneratus est sude, dum transiliret fossam, et malleolus ipsi luxatus est, et caput fregit impingens lapidi; et Gorgonem e clypeo excitavit: quum autem terribilis illa pinna cecidisset ad petras, Lamachus hor-

rendum edidit carmen: *O inclytum lumen, nunc extremum te videns linquo lucem meam.* Tantum elocutus, in canalem lapsus, surgit, et in fugitivos quosdam incidit, prædones persequens et hasta premens. Sed eccum adest ipse: ocius aperi januam.

Lam. Attapattata! acerbos dolores et frigus, quibus crucior! Interii miser, hostili percussus lancea. Illud ergo lamentabile et ejulabile mihi esse possit; namque si me videat Dicæopolis vulneratum, illudet mihi, ridebitque meum infortunium.

Dic. Attalattata! Papillæ istæ quam duræ sunt, et similes cydoniis malis! date mihi savium, aureæ, et morsiunculas, et collabellate oscula. Nam congium primus exhausi.

Lam. O tristis casus meorum malorum! heu, heu, vulnera excruciantia!

Dic. Io, io, salve Lamache eques!

Lam. Ah me miserum!

Dic. Ah me ærumnosum!

Lam. Quid tu me blande compellas?

Dic. Quid tu me mordes?

. Ὦ κλεινὸν ὄμμα, νῦν πανύστατόν σ᾽ ἰδὼν,
λείπω φάος γε τοὐμὸν, οὐκέτ᾽ εἴμ᾽ ἐγώ.—
τοσαῦτα λέξας, εἰς ὑδρορρόαν πεσὼν,
ἀνίσταταί τε, καὶ ξυναντᾷ δραπέταις,
λῃστὰς ἐλαύνων, καὶ κατασπέρχων δορί.
ὁδὶ δὲ καὐτός· ἀλλ᾽ ἄνοιγε τὴν θύραν.

Λα. ἀτταπατταταί.
στυγερὰ τάδε γε κρυερὰ πάθεα.
τάλας ἐγὼ διόλλυμαι,
δορὸς ὑπὸ πολεμίου τυπείς.
ἐκεῖνο δ᾽ οὖν αἰακτὸν ἂν γ᾽,
οἰμωκτὸν ἂν γένοιτό μοι.
Δικαιόπολις γὰρ, εἴ μ᾽ ἴδοι τετρωμένον,
κατεγχάνοι γε ταῖς ἐμαῖσιν ἂν τύχαις,

Δι. ἀτταλατταταί.
τῶν τιτθίων, ὡς σκληρὰ καὶ κυδώνια.
φιλήσατόν με μαλθακῶς, ὦ χρυσίω,
τὸ περιπεταστὸν κἀπιμανδαλωτὸν αὖ.
τὸν γὰρ χοᾶ πρῶτος ἐκπέπωκα.

Λα. ὦ ξυμφορὰ τάλαινα τῶν ἐμῶν κακῶν.
ἰὼ, ἰὼ
τραυμάτων ἐπωδύνων.

Δι. ἰὴ, ἰὴ,
ὦ χαῖρε Λαμαχίππιον.

Λα. στυγερὸς ἐγώ.

Δι. μογερὸς ἐγώ.

Λα. τί με σὺ κυνεῖς;

Δι. τί με σὺ δάκνεις;

Λα. τάλας ἐγὼ τῆς ἐν μάχῃ ξυμβολῆς βαρείας.
Δι. τοῖς Χουσὶ γάρ τις ξυμβολὰς ἐπράττετο;
Λα. ἰὼ ἰὼ, Παιὰν, Παιάν.
Δι. ἀλλ' οὐχὶ νυνὶ τήμερον Παιώνια.
Λα. λάβεσθέ μου, λάβεσθε τοῦ σκέλους· παπαὶ,
προσλάβεσθ', ὦ φίλοι.
Δι. ἐμοῦ δέ γε σφὼ, τοῦ πέους ἄμφω μέσου,
προσλάβεσθ', ὦ φίλαι.
Λα. ἰλιγγιῶ κάρα λίθῳ πεπληγμένος,
καὶ σκοτοδινιῶ.
Δι. κἀγὼ καθεύδειν βούλομαι, καὶ στύομαι,
καὶ σκοτοβινιῶ.
Λα. θύραζέ μ' ἐξενέγκατ' ἐς τὸν Πιττάλου,
παιωνίαισι χερσίν.
Δι. ὡς τοὺς κριτάς μ' ἐκφέρετε· ποῦ 'στιν ὁ βασιλεύς;
ἀπόδοτέ μοι τὸν ἀσκόν.
Λα. λόγχη τις ἐμπέπηγέ μοι δι' ὀστέων ὀδυρτή.
Δι. ὁρᾶτε τουτονὶ κενόν. ΤΗΝΕΛΛΑ ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ.
Χορός.
ΤΗΝΕΛΛΑ δῆτ', εἴπερ καλεῖς, ὦ πρέσβυ, ΚΑΛ-[ΛΙΝΙΚΟΣ.
Δι. καὶ πρός γ', ἄκρατον ἐγχέας, ἄμυστιν ἐξέλαψα.
Χο. ΤΗΝΕΛΛΑ νῦν, ὦ γεννάδα. χώρει λαβὼν τὸν ἀσκόν.
Δι. ἕπεσθε νῦν ᾄδοντες Ω ΤΗΝΕΛΛΑ ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ.
Χο. ἀλλ' ἑψόμεσθα σὴν χάριν
Τήνελλα καλλίνικον ᾄ-
δοντές σε, καὶ τὸν ἀσκόν.

LAM. Miser ego propter duram in prælio symbolam!

DIC. Ergone hoc Choum festo symbolas quis exigebat?

LAM. Io io, Pæan, Pæan!

DIC. Sed non celebrantur hodie Pæonia.

LAM. Prehendite, prehendite meum crus. Papæ! tenete me, ô amici.

DIC. Vos autem meum penem ambæ medium prehendite, ô amicæ.

LAM. Vertigine laboro caput percussus lapide, et tenebræ mihi offunduntur.

DIC. At ego concumbere volo, quia tentigine rumpor, et in tenebris futuere gestio.

LAM. Foras efferte me in domum Pittali pæoniis manibus.

DIC. Ad judices me efferte. Ubi est Rex? date mihi utrem.

LAM. Infixa est meis ossibus dolorifica lancea.

DIC. Videte hunc congium vacuum. Io triumphe!

CHOR. Io triumphe ergo, quandoquidem tu vocas, ô senex!

DIC. Et insuper, meraciore infuso, uno spiritu exhausi.

CHOR. Io triumphe! ô generose, i, sumto utre.

DIC. Sequimini jam cantantes *Io triumphe.*

CHOR. Age sequemur tua causa, Io triumphe! cantantes te et utrem.

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ

Ε Ι Ρ Η Ν Η.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΟΙΚΕΤΑΙ ΔΥΟ Τρυγαίου.
ΤΡΥΓΑΙΟΣ.
ΚΟΡΑΙ θυγατέρες Τρυγαίου.
ΕΡΜΗΣ.
ΠΟΛΕΜΟΣ.
ΚΥΔΟΙΜΟΣ.
ΧΟΡΟΣ Γεώργων Ἀθμονέων.
ΙΕΡΟΚΛΗΣ μάντις.
ΔΡΕΠΑΝΟΥΡΓΟΣ.
ΛΟΦΟΠΟΙΟΣ.
ΘΩΡΑΚΟΠΩΛΗΣ.
ΣΑΛΠΙΓΚΤΗΣ.
ΚΡΑΝΟΠΟΙΟΣ.
ΔΟΡΥΞΟΟΣ.
ΠΑΙΣ ΛΑΜΑΧΟΥ.
ΠΑΙΣ ΚΛΕΩΝΥΜΟΥ.

ARISTOPHANIS

PAX.

FAMULI, TRYGÆUS, PUELLÆ, MERCURIUS, BELLUM, TUMULTUS, CHORUS.

Fam. I. Fer, fer turundam quam citissime scarabæo.

Fam. II. Ecce.

Fam. I. Da perditissimo illi.

Fam. II. Atque utinam tu suaviorem hac nunquam turundam comedas!

Fam. I. Da offam aliam ex asinino formatam stercore.

Fam. II. Ecce autem rursus.

Fam. I. Ubi vero est, quam modo ferebas? annon devoravit eam?

Fam. II. Sane hercle. Quin ereptam glomeravit pedibus totamque deglutivit.

Fam. I. Sed quam primum tere multas et spissas.

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ

ΕΙΡΗΝΗ.

ΟΙΚΕΤΑΙ ΔΥΟ, ΤΡΥΓΑΙΟΣ, ΚΟΡΑΙ, ΕΡΜΗΣ, ΠΟΛΕΜΟΣ, ΚΥΔΟΙΜΟΣ, ΧΟΡΟΣ.

Οι. α'. ΑΙΡ', αἶρε μᾶζαν ὡς τάχιστα κανθάρῳ.
Οι. β'. ἰδού.
Οι. α'. δὸς αὐτῷ τῷ κάκιστ' ἀπολουμένῳ.
Οι. β'. καὶ μήποτ' αὐτῆς μᾶζαν ἡδίω φάγοις.
Οι. α'. δὸς μᾶζαν ἑτέραν ἐξ ὀνίδων πεπλασμένην.
Οι. β'. ἰδοὺ μάλ' αὖθις.
Οι. α'. ποῦ γὰρ, ἣν νῦν δὴ 'φερες;
οὐ κατέφαγεν;
Οι. β'. μὰ τὸν Δί', ἀλλ' ἐξαρπάσας
ὅλην ἐνέκαψε περικυλίσας τοῖν ποδοῖν.
Οι. α'. ἀλλ' ὡς τάχιστα τρῖβε πολλὰς καὶ πυκνάς.

Οι. β′. ἄνδρες κοπρολόγοι, προσλάβεσθε, πρὸς θεῶν,
εἰ μή με βούλεσθ' ἀποπνιγέντα περιϊδεῖν.
Οι. α′. ἑτέραν, ἑτέραν δὸς παιδὸς ἡταιρηκότος.
τετριμμένης γάρ φησιν ἐπιθυμεῖν.
Οι. β′. ἰδού.
ἑνὸς μὲν, ὦ 'νδρες, ἀπολελῦσθαί μοι δοκῶ.
οὐδεὶς γὰρ ἂν φαίη με μάττοντ' ἐσθίειν.
Οι. α′. αἰβοῖ· φέρ' ἄλλην, χ' ἀτέραν μοι, χ' ἀτέραν,
καὶ τρῖβ' ἑτέρας γε.
Οι. β′. μὰ τὸν 'Απόλλω 'γὼ μὲν οὔκ.
οὐ γὰρ ἔθ' οἷός τ' εἰμ' ὑπερέχειν τῆς ἀντλίας.
αὐτὴν γ' ἄρ' οἴσω προσλαβὼν τὴν ἀντλίαν.
Οι. α′. νὴ τὸν Δί' ἐς κόρακάς γε, καὶ σαυτόν γε πρός.
Οι. β′. ὑμῶν δέ γ', εἴ τις οἶδ', ἐμοὶ κατειπάτω,
πόθεν ἂν πριαίμην ῥῖνα μὴ τετρημένην.
οὐδὲν γὰρ ἔργον ἦν ἄρ' ἀθλιώτερον,
ἢ κανθάρῳ μάττοντα παρέχειν ἐσθίειν.
ὗς μὲν γὰρ, ὥσπερ ἂν χέσῃ τις, ἢ κύων,
φαύλως ἐρείδει· τοῦτο δ' ὑπὸ φρονήματος
βρενθύεταί τε, καὶ φαγεῖν οὐκ ἀξιοῖ,
ἢν μὴ παραθῶ τρίψας δι' ἡμέρας ὅλης,
ὥσπερ γυναικὶ, γογγύλην μεμαγμένην.
ἀλλ', εἰ πέπαυται τῆς ἐδωδῆς, σκέψομαι,
τηδὶ παροίξας τῆς θύρας, ἵνα μή μ' ἴδῃ.
ἔρειδε, μὴ παύσαιο μήποτ' ἐσθίων,
ἕως σεαυτὸν ἂν λάθῃς διαῤῥαγείς.
οἷον δὲ κύψας ὁ κατάρατος ἐσθίει,
ὥσπερ παλαιστὴς, παραβαλὼν τοὺς γομφίους·

Fam. II. Viri sterquilinilegi, ferte mihi opem, per deos obsecro, nisi vultis committere, ut præfocer.

Fam. I. Aliam, aliam da pueri cinædi: tritam enim cupere se autumat.

Fam. II. Ecce. Unam quidem, ô viri, suspicionem a me segregaturus mihi videor. Nemo enim dixerit me inter pinsendum mazam comedere.

Fam. I. Phui! fer aliam, et aliam, et aliam; aliasque prætera tere.

Fam. II. Haud equidem hercle. Non enim amplius queo sentinam hanc perpeti: ipsam itaque una cum scarabæo sumam et intro auferam.

Fam. I. Ita edepol in malam rem, et te ipsum insuper.

Fam. II. Vestrûm autem, si quis novit, dicat mihi, unde emere possim nasum non perforatum. Nullum enim opus ærumnosius est, quam scarabæo pinsentem cibum præbere. Nam sus aut canis, ita ut cacaveris, facile et celeriter vorat: iste autem præ superbia fastidit, et comedere non dignatur, nisi toto die teram, eique adponam, tanquam mulieri, turundam subactam. Sed an desierit edere, speculabor, forem pauxillum sic aperiens, ne me videat. Incumbe, ne desinas unquam

edere, usquedum imprudens disrumparis. En, ut pronus vorat execrabilis ille, tanquam luctator, maxillas contorquens; caput interea manusque quodammodo circumducens, ut ii qui crassos rudentes in naves onerarias convolvunt. Res immunda et fœtida et vorax est iste scarabæus. Nec cujusnam deorum sit hoc peculium scio: haud sane Veneris mihi videtur esse nec Gratiarum.

Fam. I. Cujus ergo est?

Fam. II. Haud fieri potest, quin sit hoc signum Jovis Fulgeratoris.

Fam. I. Jam igitur spectatorum aliquis dicat, juvenis forsan opinione sua sapiens: *Quid hoc rei est? Quorsum pertinet iste scarabæus?* Deinde ipsi vir Ionicus aliquis adsidens dicat: *Ad Cleonem, ni fallor animi, pertinet hoc; nam ille impudenter merdam comedit.* Sed domum ingressus scarabæo dabo bibere.

Fam. II. At ego hujus rei rationem pueris, et adolescentibus, et viris, illisque qui viros ætate superant, edisseram, illisque etiam qui ultra communem virorum sortem, longiorem vitæ capiunt usuram. Herus meus novum insanit in modum, non quo vos, sed alio plane novo. Per totum enim diem cœlum suspiciens hiante ore sic increpat Jovem, aitque: O Jupiter, quid vis facere? depone scopas: ne verre Græciam—

Tryg. Eheu! eheu!

καὶ ταῦτα τὴν κεφαλήν τε καὶ τὼ χεῖρέ πως
ὡδὶ περιάγων, ὥσπερ οἱ τὰ σχοινία
τὰ παχέα συμβάλλοντες εἰς τὰς ὁλκάδας.
μιαρὸν τὸ χρῆμα, καὶ κάκοσμον, καὶ βορόν.
χὤτου ποτ᾽ ἐστὶ δαιμόνων ἡ προσβολὴ,
οὐκ οἶδ᾽. Ἀφροδίτης μὲν γὰρ οὔ μοι φαίνεται,
οὐ μὴν Χαρίτων γε.

Οι. α´. τοῦ γ᾽ ἄρ᾽ ἔστ᾽;

Οι. β´. οὐκ ἔσθ᾽ ὅπως
τοῦτ᾽ ἔστι τὸ τέρας οὐ Διὸς καταιβάτου.

Οι. α´. οὐκοῦν ἂν ἤδη τῶν θεατῶν τις λέγοι
νεανίας δοκησίσοφος· Τόδε πρᾶγμα τί;
ὁ κάνθαρος δὲ πρὸς τί;---κᾆτ᾽ αὐτῷ γ᾽ ἀνὴρ
Ἰωνικός τις φησὶ παρακαθήμενος·
Δοκέω μὲν, ἐς Κλέωνα τοῦτ᾽ αἰνίττεται,
ὡς κεῖνος ἀναιδῶς τὴν σπατίλην ἐσθίει.---
ἀλλ᾽ εἰσιὼν τῷ κανθάρῳ δώσω πιεῖν.

Οι. β´. ἐγὼ δὲ τὸν λόγον γε τοῖσι παιδίοις,
καὶ τοῖσιν ἀνδρίοισι, καὶ τοῖς ἀνδράσι,
καὶ τοῖς ὑπερτάτοισιν ἀνδράσιν φράσω,
καὶ τοῖς ὑπερηνορέουσιν ἔτι τούτοις μάλα.
ὁ δεσπότης μου μαίνεται καινὸν τρόπον,
οὐχ ὅνπερ ὑμεῖς, ἀλλ᾽ ἕτερον καινὸν πάνυ.
δι᾽ ἡμέρας γὰρ ἐς τὸν οὐρανὸν βλέπων,
ὡδὶ κεχηνὼς λοιδορεῖται τῷ Διΐ,
καὶ φησίν· Ὦ Ζεῦ, τί ποτε βουλεύει ποιεῖν;
κατάθου τὸ κόρημα· μὴ ᾿κκόρει τὴν Ἑλλάδα.---

Τρ. ἔα, ἔα.

Οι. β΄. σιγήσαθ', ὡς φωνῆς ἀκούειν μοι δοκῶ.
Τρ. ὦ Ζεῦ, τί δρασείεις ποθ' ἡμῶν τὸν λεών;
λήσεις σεαυτὸν τὰς πόλεις ἐκκοκκίσας.
Οι. β΄. τοῦτ' ἔστι δῆτα τὸ κακὸν αὔθ' οὑγὼ 'λεγον.
τὸ γὰρ παράδειγμα τῶν μανιῶν ἀκούετε·
ἃ δ' εἶπε πρῶτον, ἡνίκ' ἤρχεθ' ἡ χολή,
πεύσεσθ'. ἔφασκε γὰρ πρὸς αὑτὸν ἐνθαδί·
Πῶς ἄν ποτ' ἀφικοίμην ἂν εὐθὺ τοῦ Διός;
ἔπειτα λεπτὰ κλιμάκια ποιούμενος,
πρὸς ταῦτ' ἀνεῤῥιχᾶτ' ἂν ἐς τὸν οὐρανὸν,
ἕως ξυνετρίβη τῆς κεφαλῆς καταῤῥυείς.
ἐχθὲς δὲ μετὰ ταῦτ' ἐκφθαρεὶς οὐκ οἶδ' ὅποι,
εἰσήγαγ' Αἰτναῖον μέγιστον κάνθαρον·
κᾄπειτα τοῦτον ἱπποκομεῖν μ' ἠνάγκασε.
καὐτὸς καταψῶν αὐτὸν, ὥσπερ πωλίον,
Ὦ Πηγάσιόν μοι, φησὶ, γενναῖον πτερὸν,
ὅπως πετήσει μ' εὐθὺ τοῦ Διὸς λαβών.---
ἀλλ' ὅ τι ποιεῖ, τῃδὶ διακύψας ὄψομαι.
οἴμοι τάλας· ἴτε δεῦρο, δεῦρ', ὦ γείτονες.
ὁ δεσπότης γάρ μου μετέωρος αἴρεται
ἱππηδὸν εἰς τὸν ἀέρ', ἐπὶ τοῦ κανθάρου.
Τρ. ἥσυχος, ἥσυχος, ἠρέμα, κάνθων·
μή μοι σοβαρῶς χώρει λίαν,
εὐθὺς ἀπ' ἀρχῆς ῥώμῃ πίσυνος,
πρὶν ἂν ἰδίῃς, καὶ διαλύσῃς
ἄρθρων ἶνας πτερύγων ῥύμῃ.
καὶ μὴ πνεῖ μοι κακὸν, ἀντιβολῶ σ'·
εἰ δὲ ποιήσεις τοῦτο, κατ' οἴκους

FAM. II. Silete: nam ejus vocem audire mihi videor.

TRYG. O Jupiter, quid demum facere nostro populo cogitas? non animadvertis te urbes nostras exhaurire?

FAM. II. Hoc nimirum illud malum est, quod dicebam: nam specimen insaniæ ejus auditis. Quæ autem statim ab initio dixit, quando eum cœpit agitare bilis, audietis. Secum enim hoc in loco ita loquebatur: *Utinam possem recta via ad Jovem pergere!* Deinde tenuibus scalulis fabricatis, eas conscendebat, pedibusque et manibus nitens, in cœlum conabatur scandere, donec præcipiti casu cervices defregit sibi. Postea heri, quum se proruisset, nescio quorsum, foras, domum reversus est cum Ætneo maximo scarabæo, et deinde me ejus equisonem esse coëgit. Atque ipse demulcens eum, tanquam pullum equinum, *O Pegasule mi,* inquit, *generose ales, fac ut me vehens ad Jovem recta voles.* Sed quid agat, spectabo, sic per clathros exserens caput. Hei mihi misero! adeste huc, adeste, ô vicini: herus enim meus sublimis tollitur in aërem, scarabæo, tanquam equo, insidens.

TRYG. Placidus, placidus, sensim, ô scarabæe, ne mihi ferociter nimis incede, statim a principio robore fretus, priusquam sudaveris, et solveris artuum nervos alarum motu vehementi; et ne spira mihi tetrum odorem, obsecro te: sin istuc facturus es, hic potius maneas nostris in ædibus.

Fam. II. O here, mi domine, ut deliras!

Tryg. Sile, sile.

Fam. II. Quorsum, quæso, sublimis volitas temere?

Tryg. Græcorum omnium causa volito, audax molitus insolensque facinus.

Fam. II. Quid volitas? quid frustra insanis?

Tryg. Ore favere decet, et nihil mali omnino mutire, sed bona verba dicere: hominibusque dic ut sileant, atque ut fimeta et cloacas novis lateribus instaurent, podicesque claudant.

Fam. II. Nullo pacto a me impetrabis ut sileam, nisi mihi dixeris, quorsum volare cogitas.

Tryg. Quorsum, nisi ad Jovem in cœlum?

Fam. II. Qua mente?

Tryg. Interrogaturus eum quid de Græcis universis facere constitutum habeat.

Fam. II. Si autem id tibi non declararit?

Tryg. Scribam ei dicam, ut qui prodat Græciam Persis.

Fam. II. Nunquam, ita me Bacchus amet, hoc me vivo facies.

Tryg. Fieri aliter nequit.

Fam. II. Iu, iu, iu! O puellæ, deserit vos solas pater, in cœlum proficiscens clanculum. Sed orate patrem, ô miseræ.

αὐτοῦ μεῖνον τοὺς ἡμετέρους.
Οι. β'. ὦ δέσποτ' αναξ, ὡς παραπαίεις.
Τρ. σίγα, σίγα.
Οι. β'. ποῖ δῆτ' ἄλλως μετεωροκοπεῖς;
Τρ. ὑπὲρ Ἑλλήνων πάντων πέτομαι,
τόλμημα νέον παλαμησάμενος.
Οι. β'. τί πέτει; τί μάτην οὐχ ὑγιαίνεις;
Τρ. εὐφημεῖν χρὴ, καὶ μὴ φλαῦρον
μηδὲν γρύζειν, ἀλλ' ὀλολύζειν·
τοῖς τ' ἀνθρώποισι φράσον σιγᾷν,
τούς τε κοπρῶνας καὶ τὰς λαύρας
καιναῖς πλίνθοισιν ἀνοικοδομεῖν,
καὶ τοὺς πρωκτοὺς ἐπικλείειν.
Οι. β'. οὐκ ἔσθ' ὅπως σιγήσομ', ἢν μή μοι φράσῃς,
ὅποι πέτεσθαι διανοεῖ.
Τρ. τί δ' ἄλλο γ', ἢ
ὡς τὸν Δί' ἐς τὸν οὐρανόν;
Οι. β'. τίνα νοῦν ἔχων;
Τρ. ἐρησόμενος ἐκεῖνον, Ἑλλήνων πέρι
ἁπαξαπάντων ὅ τι ποιεῖν βουλεύεται.
Οι. β'. ἐὰν δὲ μή σοι καταγορεύσῃ;
Τρ. γράψομαι
Μήδοισιν αὐτὸν προδιδόναι τὴν Ἑλλάδα.
Οι. β'. μὰ τὸν Διόνυσον, οὐδέποτε ζῶντός γ' ἐμοῦ.
Τρ. οὐκ ἔστι παρὰ ταῦτ' ἄλλ'.
Οι. β'. ἰοὺ, ἰοὺ, ἰού·
ὦ παιδί', ὁ πατὴρ ἀπολιπὼν ἀπέρχεται
ὑμᾶς ἐρήμους εἰς τὸν οὐρανὸν λάθρα.

ἀλλ' ἀντιβολεῖτε τὸν πατέρ', ὦ κακοδαίμονα.

Κο. ὦ πάτερ, ὦ πάτερ, ἆρ' ἔτυμός γε
δώμασιν ἡμετέροις φάτις ἥκει,
ὡς σὺ μετ' ὀρνίθων, προλιπὼν ἐμὲ,
ἐς κόρακας βαδιεῖ μεταμώνιος;
ἔςι τι τῶνδ' ἐτύμως; εἴπ', ὦ πάτερ, εἴ τι φιλεῖς με.

Τρ. δοξάσαι ἐστὶ, κόραι· τὸ δ' ἐτήτυμον, ἄχθομαι ὑμῖν,
ἡνίκ' ἂν αἰτίζητ' ἄρτον, πάππαν με καλοῦσαι,
ἔνδον δ' ἀργυρίου μηδὲ ψακὰς ἦν πάνυ πάμπαν.
ἢν δ' ἐγὼ εὖ πράξας ἔλθω πάλιν, ἕξετ' ἐν ὥρᾳ
κολλύραν μεγάλην, καὶ κόνδυλον ὄψον ἐπ' αὐτῇ.

Κο. καὶ τίς πόρος σοι τῆς ὁδοῦ γενήσεται;
ναῦς μὲν γὰρ οὐκ ἄξει σε ταύτην τὴν ὁδόν.

Τρ. πτηνὸς πορεύσει πῶλος. οὐ ναυσθλώσομαι.

Κο. τίς δ' ἡ 'πίνοια σοῦ 'στιν, ὥστε κάνθαρον
ζεύξαντ' ἐλαύνειν εἰς θεοὺς, ὦ παππία;

Τρ. ἐν τοῖσιν Αἰσώπου λόγοις ἐξηυρέθη
μόνος πετεινῶν ἐς θεοὺς ἀφιγμένος.

Κο. ἄπιστον εἶπας μῦθον, ὦ πάτερ, πάτερ,
ὅπως κάκοσμον ζῶον ἦλθεν εἰς θεούς.

Τρ. ἦλθεν κατ' ἔχθραν αἰετοῦ πάλαι ποτὲ,
ᾠὰ 'κκυλίνδων, κᾀντιτιμωρούμενος.

Κο. οὔκουν ἐχρῆν σε Πηγάσου ζεῦξαι πτερὸν,
ὅπως ἐφαίνου τοῖς θεοῖς τραγικώτερος.

Τρ. ἀλλ', ὦ μέλε, ἄν μοι σιτίων διπλῶν ἔδει.
νῦν δ' ἅττ' ἂν αὐτὸς καταφάγω τὰ σιτία,
τούτοισι τοῖς αὐτοῖσι τοῦτον χορτάσω.

Κο. τί δ', ἢν ἐς ὑγρὸν πόντιον πέσῃ βάθος;

PUEL. O pater, ô pater, ergone vera ædibus nostris fama venit, te cum avibus, me deserentem, ad corvos iturum evanidum? Estne aliquid horum revera? Dic, ô pater, si me amas.

TRYG. Arbitrari licet, ô filiæ; illud autem est certissimum, dolore me premi, quando vos panem petitis, *pappam* me vocitantes, domi autem ne gutta quidem argenti est omnino. Si autem re bene gesta rediero, habebitis mature semper collyram magnam, et cum ea pugnum obsoni loco.

PUEL. Ecqua tibi erit itineris conficiendi ratio? navis enim te non vehet viam hanc.

TRYG. Alatus vehet me pullus: haud navigabo.

PUEL. Quæ vero mens tua est, qui scarabæo juncto veharis ad deos, ô pater?

TRYG. In Æsopi fabulis invenitur, ut solus ille omnium volucrum ad deos pervenerit.

PUEL. Incredibilem memoras fabulam, ô pater, pater, ut olens bestia ad deos venerit.

TRYG. Venit propter inimicitias quas olim cum aquila gerebat, ut ejus ova in præceps devolveret, sicque eam ulcisceretur.

PUEL. Quidni ergo aligerum jungebas Pegasum, ut diis videreris magis tragicus.

TRYG. At, ô misella, duplici commeatu mihi opus fuisset: nunc autem quos ipsus comedero cibos, iisdem hunc alam.

PUEL. Quid si in profundas ceciderit maris undas, quomodo emergere poterit, volucris quum siet?

Tryg. Data opera clavum habeo, quo utar: navis autem mihi erit Naxi fabricatus cantharus.

Publ. Quis autem te portus fluctu delatum excipiet?

Tryg. Nimirum in Piræeo est Canthari portus.

Publ. Illud provide ne impingas, et illinc delabaris; deinde claudus Euripidi argumentum præbeas, et trægœdia fias.

Tryg. Mihi quidem hæc curæ erunt: sed valete. Vos vero, quorum gratia istos labores tolero, ne visite, neu cacate cis tres dies. Nam si olfecerit in sublime elatus iste, præcipitem me dabit et spe dejiciet. Sed age, Pegase, lætus incede, aurato freno strepitum excita, micans auribus. Quid agis, quid agis? quo detorques nares ad cloacas? tolle te ipsum audacter a terra, et deinde pernices alas pandens, recta perge ad Jovis aulam a merda nasum abstinens, et a quotidianis cibis omnibus. Heus tu homo, quid facis, tu, inquam, qui cacas in Piræeo ad lupanar? perdes me, perdes: nonne defodies, et super ingeres terræ quam plurimum, summoque in tumulo plantabis serpillum, et un-

πῶς ἐξολισθεῖν πτηνὸς ὢν δυνήσεται;
Τρ. ἐπίτηδες εἶχον πηδάλιον, ᾧ χρήσομαι·
τὸ δὲ πλοῖον ἔσται Ναξιουργὴς κάνθαρος.
Κο. λιμὴν δὲ τίς σε δέξεται φορούμενον;
Τρ. ἐν Πειραεῖ δήπου ’στὶ Κανθάρου λιμήν.
Κο. ἐκεῖνο τήρει, μὴ σφαλεὶς καταῤῥυῇς
ἐντεῦθεν· εἶτα χωλὸς ὢν, Εὐριπίδῃ
λόγον παράσχῃς, καὶ τραγῳδία γένῃ.
Τρ. ἐμοὶ μελήσει ταῦτά γ’· ἀλλὰ χαίρετε.
ὑμεῖς δέ γ’, ὑπὲρ ὧν τοὺς πόνους ἐγὼ πονῶ,
μὴ βδεῖτε, μηδὲ χέζεθ’ ἡμερῶν τριῶν·
ὡς εἰ μετέωρος οὗτος ὢν ὀσφρήσεται,
κατωκάρα ῥίψας με βουκολήσεται.
ἀλλ’ ἄγε, Πήγασε, χώρει χαίρων,
χρυσοχάλινον πάταγον ψαλίων
διακινήσας φαιδροῖς ὠσίν.
τί ποιεῖς; τί ποιεῖς; ποῖ παρακλίνεις
τοὺς μυκτῆρας πρὸς τὰς λαύρας;
ἵει σαυτὸν θαῤῥῶν ἀπὸ γῆς,
κᾆτα δρομαίαν πτέρυγ’ ἐκτείνων,
ὀρθῶς χώρει Διὸς εἰς αὐλὰς,
ἀπὸ μὲν κάκκης τὴν ῥῖν’ ἀπέχων,
ἀπό θ’ ἡμερινῶν σίτων πάντων.
ἄνθρωπε, τί δρᾷς, οὗτος ὁ χέζων
ἐν Πειραιεῖ παρὰ ταῖς πόρναις;
ἀπολεῖς μ’, ἀπολεῖς. οὐ κατορύξεις,
κἀπιφορήσεις τῆς γῆς πολλὴν,
κἀπιφυτεύσεις ἕρπυλλον ἄνω,

καὶ μύρον ἐπιχεῖς; ὡς ἤν τι πεσὼν
ἐνθένδε πάθω, τοῦ 'μοῦ θανάτου
πέντε τάλανθ' ἡ πόλις ἡ Χίων
διὰ τὸν σὸν πρωκτὸν ὀφλήσει.
οἴμ', ὡς δέδοικα, κοὐκέτι σκώπτων λέγω.
ὦ μηχανοποιὲ, πρόσεχε τὸν νοῦν ὡς ἐμέ.
ἤδη στροφεῖ τι πνεῦμα περὶ τὸν ὀμφαλόν.
κεἰ μὴ φυλάξεις, χορτάσω τὸν κάνθαρον.
ἀλλ' ἐγγὺς εἶναι τῶν θεῶν ἐμοὶ δοκῶ·
καὶ δὴ καθορῶ τὴν οἰκίαν τὴν τοῦ Διός.
τίς ἐν Διὸς θύραισιν; οὐκ ἀνοίξετε;
Ερ. πόθεν βροτοῦ με προσέβαλ'; ὦ 'ναξ Ἡράκλεις,
τουτὶ τί ἐστι τὸ κακόν;
Τρ. ἱπποκάνθαρος.
Ερ. ὦ μιαρὲ, καὶ τολμηρὲ, κἀναίσχυντε σὺ,
καὶ μιαρὲ, καὶ παμμίαρε, καὶ μιαρώτατε·
πῶς δεῦρ' ἀνῆλθες, ὦ μιαρῶν μιαρώτατε;
τί σοί ποτ' ἐστὶ τοὔνομ'; οὐκ ἐρεῖς;
Τρ. μιαρώτατος.
Ερ. ποδαπὸς τὸ γένος εἶ; φράζε μοι.
Τρ. μιαρώτατος.
Ερ. πατὴρ δέ σοι τίς ἐστιν;
Τρ. ἐμοί; μιαρώτατος.
Ερ. οὔ τοι, μὰ τὴν γῆν, ἔσθ' ὅπως οὐκ ἀποθανεῖ,
εἰ μὴ κατερεῖς μοι τοὔνομ' ὅ τι ποτ' ἐστί σοι.
Τρ. Τρυγαῖος Ἀθμονεὺς, ἀμπελουργὸς δεξιὸς,
οὐ συκοφάντης, οὐδ' ἐραστὴς πραγμάτων.
Ερ. ἥκεις δὲ κατὰ τί;

guentum infundes? nam si hinc delapso gravius mihi quid acciderit, mortis meæ pœnas dabit Chiorum civitas, quinque talentis multata propter tuum culum. Hei mihi! ut paveo! nec amplius joco hoc dico. O machinarie, adverte animum ad me: jam torquet se mihi flatus aliquis circa umbilicum, et, nisi cautionem adhibeas, scarabæo saginam dabo. Sed prope a diis esse me puto, atque jam perspicio Jovis ædem. Ecquis tutelam Jovis januæ gerit? nonne aperietis?

MERC. Unde vocis humanæ ad me accidit sonus? O dive Hercules! quid hoc mali est?

TRYG. Hippocantharus.

MERC. O impure tu et audax et impudens, et impure, et nimium impure, et impurissime, quomodo huc ascendisti, ô impurorum impurissime? quodnam est nomen tibi? nonne dices?

TRYG. Impurissimus.

MERC. Cujas es? dic mihi.

TRYG. Impurissimus.

MERC. Pater tibi quis est?

TRYG. Mihine? impurissimus.

MERC. Haud causam dices, per Tellurem juro, quin moriaris illico, nisi profitearis mihi quid tandem sit nominis tibi.

TRYG. Trygæus Athmonensis, vinitor probus, non sycophanta, nec litium amans.

MERC. Quamobrem vero venisti?

Tryg. Ut carnes hasce tibi ferrem.

Merc. O miselle, satin' salvus venis?

Tryg. O gulose, viden' ut jam tibi non videor esse impurissimus? age nunc voca sis mihi Jovem.

Merc. Eheu, eheu, eheu! quod ne tantam quidem emensus viam prope ad deos accessurus es. Absunt enim, ut qui heri emigrarint.

Tryg. Quo terrarum?

Merc. Perii! *terrarum* ais?

Tryg. Quorsum ergo?

Merc. Perquam procul, in penitissimum abditissimumque cœli recessum.

Tryg. Quomodo ergo tu hic solus es relictus?

Merc. Deorum adservo reliqua vascula, ollulas, tabellas et amphorulas.

Tryg. Sed quapropter emigrarunt dii?

Merc. Quia Græcis irati sunt: ideo quem ipsi antea obtinebant locum, eum Bello incolendum dederunt, eique permiserunt, ut vos tractet plane arbitratu suo. Ipsi autem sursum quam longissime migrarunt, ut ne viderent vos amplius præliantes, nec supplicantes sibi prorsus sentirent.

Tryg. Sed cur nobiscum ita agi voluerunt? dic mihi.

Merc. Quia belligerare malebatis, pacem illis sæpe conciliantibus. Atque si quando Lacones essent superiores, ipsorum hæc fere erant verba: *Nunc, ita me Castores ament, Atticus*

Τρ. τὰ κρέα ταυτί σοι φέρων.
Ερ. ὦ δειλακρίων, πῶς ἦλθες;
Τρ. ὦ γλίσχρων, ὁρᾷς
ὡς οὐκέτ' εἶναί σοι δοκῶ μιαρώτατος.
ἴθι νῦν, κάλεσόν μοι τὸν Δί'.
Ερ. ἰὴ, ἰὴ, ἰὴ,
ὅτι οὐδὲ μέλλεις ἐγγὺς ἰέναι τῶν θεῶν.
φροῦδοι γάρ εἰσιν ἐχθὲς ἐξῳκισμένοι.
Τρ. ποῖ γῆς;
Ερ. ἰδοὺ γῆς.
Τρ. ἀλλὰ ποῖ;
Ερ. πόῤῥω πάνυ,
ὑπ' αὐτὸν ἀτεχνῶς τοὐρανοῦ τὸν κύτταρον.
Τρ. πῶς οὖν σὺ δῆτ' ἐνταῦθα κατελείφθης μόνος;
Ερ. τὰ λοιπὰ τηρῶ σκευάρια τὰ τῶν θεῶν,
χυτρίδια, καὶ σανίδια, κᾀμφορείδια.
Τρ. ἐξῳκίσαντο δ' οἱ θεοὶ τίνος οὕνεκα;
Ερ. Ἕλλησιν ὀργισθέντες. εἶτ' ἐνταῦθα μὲν,
ἵν' ἦσαν αὐτοὶ, τὸν Πόλεμον κατῴκισαν,
ὑμᾶς παραδόντες δρᾷν ἀτεχνῶς ὅ τι βούλεται·
αὐτοὶ δ' ἀνῳκίσανθ' ὅπως ἀνωτάτω,
ἵνα μὴ βλέποιεν μαχομένους ὑμᾶς ἔτι,
μηδ' ἀντιβολούντων μηδὲν αἰσθανοίατο.
Τρ. τοῦ δ' οὕνεχ' ἡμᾶς ταῦτ' ἔδρασαν; εἴπ' ἐμοί.
Ερ. ὅτι πολεμεῖν ᾑρεῖσθ', ἐκείνων πολλάκις
σπονδὰς ποιούντων· κεἰ μὲν οἱ Λακωνικοὶ
ὑπερβάλοιντο μικρὸν, ἔλεγον ἂν ταδί.
Ναὶ τὼ σιὼ, νῦν 'Αττικίων δώσει δίκην.---

εἰ δ' αὖ τι πράξαιντ' ἀγαθὸν Ἀττικωνικοὶ,
κἄλθοιεν οἱ Λάκωνες εἰρήνης πέρι,
ἐλέγετ' ἂν ὑμεῖς εὐθύς· Ἐξαπατώμεθα,
νὴ τὴν Ἀθηνᾶν· νὴ Δί', οὐχὶ πειστέον·
ἥξουσι καὖθις, ἢν ἔχωμεν τὴν Πύλον.---
Τρ. ὁ γοῦν χαρακτὴρ ἡμεδαπὸς τῶν ῥημάτων.
Ερ. ὧν οὕνεκ' οὐκ οἶδ', εἴ ποτ' Εἰρήνην ἔτι
τολοιπὸν ὄψεσθ'.
Τρ. ἀλλὰ ποῖ γὰρ οἴχεται ;
Ερ. ὁ Πόλεμος αὐτὴν ἐνέβαλ' εἰς ἄντρον βαθύ.
Τρ. ἐς ποῖον ;
Ερ. ἐς τουτὶ τὸ κάτω. κᾄπειθ' ὁρᾷς
ὅσους ἄνωθεν ἐπεφόρησε τῶν λίθων,
ἵνα μὴ λάβητε μηδέποτ' αὐτήν ;
Τρ. εἴπ' ἐμοὶ,
ἡμᾶς δὲ δὴ τί δρᾷν παρασκευάζεται ;
Ερ. οὐκ οἶδα, πλὴν ἓν, ὅτι θυείαν ἑσπέρας
ὑπερφυᾶ τὸ μέγεθος εἰσηνέγκατο.
Τρ. τί δῆτα ταύτῃ τῇ θυείᾳ χρήσεται ;
Ερ. τρίβειν ἐν αὐτῇ τὰς πόλεις βουλεύεται.
ἀλλ' εἶμι. καὶ γὰρ ἐξιέναι, γνώμην ἐμὴν,
μέλλει· θορυβεῖ γοῦν ἔνδον.
Τρ. οἴμοι δείλαιος·
φέρ', αὐτὸν ἀποδρῶ· καὶ γὰρ ὥσπερ ᾐσθόμην
καὐτὸς θυείας φθέγμα πολεμιστηρίας.
Πο. ἰὼ βροτοὶ, βροτοὶ, βροτοὶ πολυτλήμονες·
ὡς αὐτίκα μάλα τὰς γνάθους ἀλγήσετε.
Τρ. ὦ ̓ναξ Ἄπολλον, τῆς θυείας τοῦ πλάτους.

pœnas dabit. Contra si Athenienses meliuscule rem gessissent, venirentque Lacones de pace agentes, vos illico solebatis dicere: *Officiis nobis os sublinitur, ita me servet Minerva: Per Jovem minime mos eis gerendus est: venient denuo, si Pylum habeamus.*

Tryg. Est illa quidem sermonis nostri genuina forma.

Merc. Quamobrem nescio an Pacem unquam sitis visuri.

Tryg. Quorsum ergo abiit ?

Merc. Bellum eam injecit in antrum profundum.

Tryg. In quodnam ?

Merc. In istud infimum. Deinde viden' quam multos superingesserit lapides, ut eam nunquam prehendatis ?

Tryg. Dic mihi, quidnam ergo mali jam nobis parat ?

Merc. Nescio, nisi unum hoc, eum vesperi mortarium immanis magnitudinis intulisse.

Tryg. Quorsum, quæso, isto mortario utetur ?

Merc. Contundere in eo urbes cogitat. Sed ibo; etenim, ut opinor, exiturus est: tumultuatur utique intus.

Tryg. Hei misero mihi! age effugiam ipsum: namque sensi quasi mortari bellici sonitum ipse etiam.

Bel. Io mortales, mortales, mortales ærumnosi, quam valde actutum maxillis dolebitis!

Tryg. O dive Apollo, quanta mortari amplitudo! quantum

autem malum est solus belli adspectus! An iste est ille quem fugimus, ille truculentes, ille durus, ille divaricatis cruribus firmans gradum?

Bel. Io Prasiæ termiseræ, et quinquies, et decies iterum iterumque, ut peribitis hodie!

Tryg. Istud quidem, ô viri, nihil adhuc ad nos pertinet: malum enim hocce est Laconicæ.

Bel. Io Megara, Megara, ut actutum conteremini, universa in moretum intrita.

Tryg. Papæ, papæ! quam magnos et acerbos Megarensibus injecit fletus!

Bel. Io Sicilia, ut peris tu etiam! Qualis civitas comminuetur misera! age infundam et mel hocce Atticum.

Tryg. Heus tu, auctor sum tibi, ut alio utaris melle. Quatuor obolis hoc venit: parce Attico.

Bel. Puer, puer Tumultus.

Tum. Quid me vocas?

Bel. Male plorabis. Stasne otiosus? nescis enim pugnum istum, ut sit acerbus.

Tum. Hei mihi misero! mi here, num allia indidisti in pugnum?

Bel. Afferesne pistillum curriculo?

Tum. At, ô bone, non est nobis: heri huc commigravimus.

Bel. Nonne vero ad Athenienses curres petitum cursim?

Tum. Curram equidem hercle; sin minus, plorabo.

ὅσον κακὸν δὴ τοῦ Πολέμου καὶ βλέμματος.
ἆρ' οὗτος ἔστ' ἐκεῖνος, ὃν καὶ φεύγομεν,
ὁ δεινὸς, ὁ ταλαύρινος, ὁ κατὰ τοῖν σκελοῖν;
Πο. ἰὼ Πρασιαὶ τρισάθλιαι, καὶ πεντάκις,
καὶ πολλοδεκάκις, ὡς ἀπολεῖσθε τήμερον.
Τρ. τουτὶ μὲν, ἄνδρες, οὐδὲν ἡμῖν πρᾶγμά πω.
τὸ γὰρ κακὸν τοῦτ' ἔστι τῆς Λακωνικῆς.
Πο. ἰὼ Μέγαρα, Μέγαρ', ὡς ἐπιτρίψεσθ' αὐτίκα,
ἁπαξάπαντα καταμεμυττωτευμένα.
Τρ. βαβαὶ, βαβαιάξ· ὡς μεγάλα καὶ δριμέα
τοῖσι Μεγαρεῦσιν ἐνέβαλεν τὰ κλαύματα.
Πο. ἰὼ Σικελία, καὶ σὺ δ' ὡς ἀπόλλυσαι.
οἵα πόλις τάλαινα διακναισθήσεται.
φέρ' ἐπιχέω καὶ τὸ μέλι τουτὶ τἀττικόν.
Τρ. οὗτος, παραινῶ σοι μέλιτι χρῆσθαι 'τέρῳ.
τετρώβολον τοῦτ' ἔστι· φείδου τἀττικοῦ.
Πο. παῖ, παῖ Κυδοιμέ.
Κυ. τί με καλεῖς;
Πο. κλαύσει μακρά.
ἕστηκας ἀργός; οὑτοσὶ γὰρ κόνδυλος
ὡς δριμύς.
Κυ. οἴμοι μοι τάλας· ὦ δέσποτα,
μῶν τῶν σκορόδων ἐνέβαλες εἰς τὸν κόνδυλον;
Πο. οἴσεις ἀλετρίβανον τρέχων;
Κυ. ἀλλ', ὦ μέλε,
οὐκ ἔστιν ἡμῖν. ἐχθὲς εἰσῳκίσμεθα.
Πο. οὔκουν παρ' Ἀθηναίους σὺ μεταθρέξει ταχύ;
Κυ. ἔγωγε νὴ Δί'· εἰ δὲ μή γε, κλαύσομαι.

Τρ. ἄγε δὴ, τί δρῶμεν, ὦ πόνηρ' ἀνθρώπια;
ὁρᾶτε τὸν κίνδυνον ἡμῖν ὡς μέγας.
εἴπερ γὰρ ἥξει γε τὸν ἀλετρίβανον φέρων,
τούτῳ ταράξει τὰς πόλεις καθήμενος.
ἀλλ', ὦ Διόνυσ', ἀπόλοιτο, καὶ μὴ 'λθοι φέρων.
Πο. οὗτος---
Κυ. τί ἐστιν;
Πο. οὐ φέρεις;
Κυ. τὸ δεῖνα γὰρ,
ἀπόλωλ' Ἀθηναίοις ἀλετρίβανος, ὁρᾷς,
ὁ βυρσοπώλης, ὃς ἐκύκα τὴν Ἑλλάδα.
Τρ. εὖ γ', ὦ πότνια δέσποιν' Ἀθηναία, ποιῶν
ἀπόλωλ' ἐκεῖνος, κἀν δέοντι τῇ πόλει,
ἢ πρίν γε τὸν μυττωτὸν ἡμῖν ἐγχέαι.
Πο. οὔκουν ἕτερον δῆτ' ἐκ Λακοδαίμονος μέτει,
ἀνύσας τι;
Κυ. ταῦτ', ὦ δέσποθ'.
Πο. ἧκε νῦν ταχύ.
Τρ. ὦ 'νδρες, τί πεισόμεσθα; νῦν ἀγὼν μέγας.
ἀλλ' εἴ τις ὑμῶν ἐν Σαμοθράκῃ τυγχάνει
μεμυημένος, νῦν ἐστὶν εὔξασθαι καλὸν,
ἀποστραφῆναι τοῦ μετιόντος τὼ πόδε.
Κυ. οἴμοι τάλας· οἴμοι γε, κᾆτ' οἴμοι μάλα.
Πο. τί ἐστι; μῶν οὐκ αὖ φέρεις;
Κυ. ἀπόλωλε γὰρ
καὶ τοῖς Λακεδαιμονίοισι κακὸς ἀλετρίβανος.
Πο. πῶς, ὦ πανοῦργ';
Κυ. ἐς τἀπὶ Θρῄκης χωρία

Tryg. Agite, quæso, quid faciemus, ô miseri homunciones? videte quam magno versemur in periculo. Quippe si pistillum ferens venerit, isto contundet urbes otiose. Sed, ô Bacche, pereat, nec reversus ferat!

Bel. Eho tu.

Tum. Quid est?

Bel. Non affers?

Tum. Qui, malum, afferam? Periit Atheniensibus, vides, pistillum, coriarius, inquam, ille, qui turbabat Græciam.

Tryg. Bene sane, ô veneranda domina Minerva, factum est, quod periit ille, et quidem opportuno reipublicæ tempore, antequam moretum nobis infunderet.

Bel. Non igitur aliud ex Lacedæmone arcessere properabis?

Tum. Hoc ago, here.

Bel. Cito ergo redi.

Tryg. O viri, quid nobis fiet? nunc in summo res est discrimine. Sed si quis forte vestrûm in Samothracia est initiatus, nunc precari decet, ut qui pistillum arcessit, illius distorqueantur pedes.

Tum. Hei mihi misero, hei mihi iterum, iterumque hei mihi!

Bel. Quid est? num non fers nunc etiam?

Tum. Periit enim et Lacedæmoniis pessimum illud pistillum.

Bel. Quomodo, sceleste?

Tum. In Thraciam utendum aliis quum dedissent illud, perdiderunt.

Tryg. Bene, bene factum, ô Dioscuri! forte bene erit: habete bonum animum, mortales.

Bel. Cape rursus hæc vasa, eaque intro aufer: ego vero ingressus pistillum faciam.

Tryg. Nunc hoc ipsum Datidis carnem iterare commodum est, quod ille cantabat aliquando masturbans meridie: *Quam lætor, quam delector, quam gaudeor!* Nunc nobis, ô Græci, tempus se dat opportunum, ut soluti litibus et præliis extrahamus Pacem omnibus caram, antequam rursus aliud quoddam pistillum impedimento sit. Sed, ô agricolæ, et mercatores, et fabri, et opifices, et inquilini, et hospites, et insulani, huc adeste omnes populi, sumtis quamprimum ligonibus et vectibus et restibus. Nunc enim arripere licet Boni Geni poculum.

Chor. Huc accedat quisque strenue ad salutem recta. O Græci, quotquot estis, succurramus, si unquam alias, soluti bellicis aciebus et malis cruentificis. Dies enim illuxit hæc inimica Lamacho. Proinde, si quid est opus facto, dic nobis et impera, quasi architectus aliquis. Non enim potis est ut defatisci hodie mihi videar, priusquam vectibus et machinis in lucem protraxerim illam dearum omnium maximam et vitium amantissimam.

Tryg. Nonne silebitis, ne nimium lætabundi hoc negotio Bellum excitetis intus vestris clamoribus.

Chor. At nos lætamur, audito isto de extrahenda Pace

χρήσαντες ἑτέροις αὐτὸν, εἶτ' ἀπώλεσαν.
Τρ. εὖ γ', εὖ γε ποιήσαντες, ὦ Διοσκόρω.
ἴσως ἂν εὖ γένοιτο· θαῤῥεῖτ', ὦ βροτοί.
Πο. ἀπόφερε τὰ σκεύη λαβὼν ταυτὶ πάλιν·
ἐγὼ δὲ δοίδυκ' εἰσιὼν ποιήσομαι.
Τρ. νῦν τοῦτ' ἐκεῖν' ἥκει τὸ Δάτιδος μέλος,
ὃ δεφόμενός ποτ' ᾖδε τῆς μεσημβρίας·
ΩΣ ΗΔΟΜΑΙ, ΚΑΙ ΤΕΡΠΟΜΑΙ, ΚΑΙ ΧΑΙΡΟΜΑΙ.
νῦν ἐστὶν ἡμῖν, ὦ 'νδρες Ἕλληνες, καλὸν
ἀπαλλαγεῖσι πραγμάτων τε καὶ μαχῶν,
ἐξελκύσαι τὴν πᾶσιν Εἰρήνην φίλην,
πρὶν ἕτερον αὖ δοίδυκα κωλῦσαι τινά.
ἀλλ', ὦ γεωργοὶ, κᾄμποροι, καὶ τέκτονες,
καὶ δημιουργοὶ, καὶ μέτοικοι, καὶ ξένοι,
καὶ νησιῶται, δεῦρ' ἴτ', ὦ πάντες λεῴ,
ὡς τάχισ' ἅμας λαβόντες, καὶ μοχλοὺς, καὶ σχοινία.
νῦν γὰρ ἡμῖν ἁρπάσαι πάρεστιν Ἀγαθοῦ Δαίμονος.
Χο. δεῦρο πᾶς χώρει προθύμως εὐθὺ τῆς σωτηρίας.
ὦ πανέλληνες, βοηθήσωμεν εἴπερ πώποτε,
τάξεων ἀπαλλαγέντες καὶ κακῶν φοινικικῶν.
ἡμέρα γὰρ ἐξέλαμψεν ἥδε μισολάμαχος.
πρὸς τάδ' ἡμῖν, εἴ τι χρὴ δρᾷν, φράζε, κᾀρχιτεκτόνει.
οὐ γὰρ ἔσθ' ὅπως ἀπειπεῖν ἂν δοκῶ μοι τήμερον,
πρὶν μοχλοῖς καὶ μηχαναῖσιν εἰς τὸ φῶς ἀνελκύσαι
τὴν θεῶν πασῶν μεγίστην καὶ φιλαμπελωτάτην.
Τρ. οὐ σιωπήσεσθ', ὅπως μὴ περιχαρεῖς τῷ πράγματι
τὸν Πόλεμον ἐκζωπυρήσετ' ἔνδοθεν κεκραγότες;
Χο. ἀλλ' ἀκούσαντες τοιούτου χαίρομεν κηρύγματος.

οὐ γὰρ ἦν ἔχοντας ἥκειν σιτί' ἡμερῶν τριῶν.
Τρ. εὐλαβεῖσθε νῦν, ἐκεῖνον δεδιότες τὸν Κέρβερον,
μὴ παφλάζων καὶ κεκραγὼς, ὥσπερ ἡνίκ' ἐνθάδ' ἦν,
ἐμποδὼν ἡμῖν γένηται, τὴν θεὸν μὴ 'ξελκύσαι.
Χο. οὔτι καὶ νῦν ἐστὶν αὐτὴν ὅστις ἐξαιρήσεται,
ἢν ἅπαξ ἐς χεῖρας ἔλθῃ τὰς ἐμάς. ἰοὺ, ἰού.
Τρ. ἐξολεῖτέ μ', ὦ 'νδρες, εἰ μὴ τῆς βοῆς ἀνήσετε.
ἐκδραμὼν γὰρ πάντα ταυτὶ ξυνταράξει τοῖν ποδοῖν.
Χο. ὡς κυκάτω, καὶ πατείτω πάντα, καὶ ταραττέτω.
οὐ γὰρ ἂν χαίροντες ἡμεῖς τήμερον παυσαίμεθ' ἄν.
Τρ. τί τὸ κακόν; τί πάσχετ', ὦ 'νδρες; μηδαμῶς, πρὸς τῶν
θεῶν,
πρᾶγμα κάλλιστον διαφθείρητε διὰ τὰ σχήματα.
Χο. ἀλλ' ἔγωγ' οὐ σχηματίζειν βούλομ'· ἀλλ' ὑφ' ἡδονῆς,
οὐκ ἐμοῦ κινοῦντος, αὐτὼ τὼ σκέλη χορεύετον.
Τρ. μή τι καὶ νυνί γ' ἔτ'· ἀλλὰ παῦε, παῦ' ὀρχούμενος.
Χο. ἤν' ἰδοὺ, καὶ δὴ πέπαυμαι.
Τρ. φῄς γε, παύει δ' οὐδέπω.
Χο. ἓν μὲν οὖν τουτί μ' ἔασον ἑλκύσαι, καὶ μηκέτι.
Τρ. τουτό νυν, καὶ μηκέτ' ἄλλο μηδὲν ὀρχήσεσθ' ἔτι.
Χο. οὐκ ἂν ὀρχησαίμεθ', εἴπερ ὠφελήσαιμέν τι σε.
Τρ. ἀλλ', ὁρᾶτ', οὔπω πέπαυσθε.
Χο. τουτογὶ, νὴ τὸν Δία,
τὸ σκέλος ῥίψαντες ἤδη λήγομεν τὸ δεξιόν.
Τρ. ἐπιδίδωμι τοῦτό γ' ὑμῖν, ὥστε μὴ λυπεῖν ἔτι.
Χο. ἀλλὰ καὶ τἀριστερόν τι μοί 'στ' ἀναγκαίως ἔχον.
ἥδομαι γὰρ καὶ γέγηθα, καὶ πέπορδα, καὶ γελῶ,
μᾶλλον ἢ τὸ γῆρας ἐκδὺς, ἐκφυγὼν τὴν ἀσπίδα.

edicto; longe enim diversum est ab illo, quo toties venire jussi fuimus trium dierum commeatum habentes.

Tryg. Cavete nunc formidantes Cerberum illum, ne ira æstuans et vociferans, ut modo, quum hic erat, impedimento nobis sit, quo minus deam extrahamus.

Chor. Nemo est, qui eam mihi nunc quovis pacto eripiat, si semel in meas venerit manus.

Tryg. Heu! heu! occidetis me, ô viri, nisi clamorem remittatis. Foras enim se proripiens omnia hæc conturbabit pedibus.

Chor. Misceat sane, et conculcet omnia, et turbet: non enim facile gaudio moderabimur hodie.

Tryg. Quid hoc mali est? quid accidit vobis, ô viri? Neutiquam, per deos obsecro, corrumpatis saltando pulcherrimum negotium.

Chor. Equidem hercle saltare non cogito; verum præ voluptate, me non movente, ipsa crura saltitant.

Tryg. Ne amplius etiam: sed desine, desine saltare.

Chor. En jam desii.

Tryg. Dicis quidem: sed nondum desinis.

Chor. Unam hanc choream sine me ducere, et non amplius.

Tryg. Hanc unam ergo: at ne præterea saltetis quidquam.

Chor. Non saltaremus, si quid tibi prodessemus.

Tryg. Sed videte, nondum desiistis.

Chor. Istuc modo crus dextrum si jactavero, jam tum mehercle desinam.

Tryg. Hoc equidem vobis ita concedo, ut amplius mihi molesti ne sitis.

Chor. Sed et sinistrum etiam necesse est ut nonnihil jactem. Quippe lætus sum, et lætitia differor, et pedo, et rideo, magis quam si senectam exuissem, quia clypeum effugi.

Tryg. Ne gaudete, quæso, adhuc; nondum enim certo rem scitis. Sed quando prehenderimus ipsam, tunc gaudete, et clamate, et ridete. Quippe tum demum licebit vobis navigare, manere, futuere, dormire, interesse ludis solemnibus, epulari, cottabo ludere, Sybariticis deliciis frui, *Iu! Iu!* exclamare.

Chor. Utinam mihi liceat videre hunc diem aliquando. Ærumnas enim toleravi multas, et stramenta, Phormionis peculium. Nec amplius me invenies judicem acerbum et difficilem, nec asperum durumque ingenio, sed mollem me videbis, multoque mitiorem, ubi solutus fuero belli molestiis. Etenim satis longo jam tempore perimus et atterimur, dum vagamur in Lyceum et ex Lyceo cum hasta et cum clypeo. Sed quo facto tibi maxime gratificemur age eloquere: te enim imperatorem legit nobis benigna quædam fortuna.

Tryg. Age jam dispiciam, quorsum istos lapides amoliemur.

Merc. O impure et temerarie, quid facere cogitas?

Tryg. Nihil mali; sed id quod Cillicon.

Merc. Periisti homo infelix.

Τρ. μηκέτ' οὖν νυνί γε χαίρετ'· οὐ γὰρ ἴστε πω σαφῶς.
ἀλλ' ὅταν λάβωμεν αὐτὴν, τηνικαῦτα χαίρετε,
καὶ βοᾶτε, καὶ γελᾶτ'· ἤ-
δη γὰρ ἔξεσται τόθ' ὑμῖν
πλεῖν, μένειν, κινεῖν, καθεύδειν
ἐς πανηγύρεις θεωρεῖν,
ἑστιᾶσθαι, κοτταβίζειν,
συβαρίζειν,
ἰοὺ, ἰοὺ κεκραγέναι.
Χο. εἴθε μοι ταύτην ἰδεῖν γένοιτό ποτε τὴν ἡμέραν.
πολλὰ γὰρ ἀνεσχόμην
πράγματά τε, καὶ στιβάδας, ἃς ἔλαχε Φορμίων·
κοὐκέτ' ἄν μ' εὕροις δικαστὴν δριμὺν, οὐδὲ δύσκολον,
οὐδὲ τοὺς τρόπους γε δήπου σκληρὸν, ὥσπερ καὶ πρὸ τοῦ,
ἀλλ' ἁπαλὸν ἄν μ' ἴδοις
καὶ πολὺ νεώτερον, ἀ-
παλλαγέντα πραγμάτων.
καὶ γὰρ ἱκανὸν χρόνον ἀ-
πολλύμεθα, καὶ κατατετρίμμεθα, πλανώμενοι
ἐς Λυκεῖον, κἀκ Λυκείου,
σὺν δορὶ, σὺν ἀσπίδι τε
ἀλλ', ὅ τι μάλιστα χαριούμεθα ποιοῦντες, ἄγε
φράζε· σὲ γὰρ αὐτοκράτορ'
εἵλετ' ἀγαθή τις ἡμῖν τύχη.
Τρ. φέρε δὴ κατίδω ποῖ τοὺς λίθους ἀφέλξομεν.
Ερ. ὦ μιαρὲ, καὶ τολμηρὲ, τί ποιεῖν διανοεῖ;
Τρ. οὐδὲν πονηρὸν, ἀλλ' ὅπερ καὶ Κιλλικών.
Ερ. ἀπόλωλας, ὦ κακόδαιμον.

Τρ. οὐκοῦν, ἢν λάχω.
Ἑρμῆς γὰρ ὢν, κλήρῳ ποιήσεις οἶδ' ὅ τι.
Ερ. ἀπόλωλας, ἐξόλωλας.
Τρ. ἐς τίν' ἡμέραν ;
Ερ. ἐς αὐτίκα μαλ'.
Τρ. ἀλλ' οὐδὲν ἠμπόληκά πω,
οὔτ' ἄλφιτ', οὔτε τυρὸν, ὡς ἀπολούμενος.
Ερ. καὶ μὴν ἐπιτέτριψαί γε.
Τρ. κᾆτα τῷ τρόπῳ
οὐκ ᾐσθόμην ἀγαθὸν τοσουτονὶ λαβών ;
Ερ. ἆρ' οἶσθα, θάνατον ὅτι προεῖφ' ὁ Ζεὺς, ὃς ἂν
ταύτην ἀνορύττων εὑρεθῇ ;
Τρ. νῦν ἆρ' ἐμὲ
ἅπασ' ἀνάγκη 'στ' ἀποθανεῖν ;
Ερ. εὖ ἴσθ' ὅτι.
Τρ. ἐς χοιρίδιόν μοί νυν δάνεισον τρεῖς δραχμάς.
δεῖ γὰρ μυηθῆναί με, πρὶν τεθνηκέναι.
Ερ. ὦ Ζεῦ κεραυνοβρόντα.
Τρ. μὴ, πρὸς τῶν θεῶν,
ἡμῶν κατείπῃς, ἀντιβολῶ σε, δέσποτα.
Ερ. οὐκ ἂν σιωπήσαιμι.
Τρ. ναὶ, πρὸς τῶν κρεῶν,
ἁ'γὼ προθύμως σοι φέρων ἀφικόμην.
Ερ. ἀλλ', ὦ μέλε', ὑπὸ Διὸς ἀμαλδυνθήσομαι,
εἰ μὴ τετορήσω ταῦτα καὶ λακήσομαι.
Τρ. μὴ νῦν λακήσῃς, λίσσομαί σ', ὦ 'ρμίδιον.
εἴπ' ἐμοὶ, τί πάσχετ', ὦνδρες ; ἕστατ' ἐκπεπληγμένοι.
ὦ πόνηροι, μὴ σιωπᾶτ'· εἰ δὲ μὴ, λακήσεται.

Tryg. Siquidem sortitio fiat: tu enim, qui Mercurius es, sortibus dirigendis quid facturus sis scio.

Merc. Periisti, interiisti.

Tryg. In quem diem ?

Merc. Jam statim.

Tryg. At nihil adhucdum emi, nec farinam, nec caseum, tanquam periturus.

Merc. Atqui jam contritus es.

Tryg. Quomodo ergo non sensi me tanta affici voluptate?

Merc. Num scis Jovem prædixisse mortem illi, qui hanc effodiens deprehensus fuerit?

Tryg. Ergone nunc me mori omnino necesse est?

Merc. Scias hoc ita esse.

Tryg. Da igitur mutuas mihi tres drachmas in porcellum; oportet enim initiari me, priusquam moriar.

Merc. O Jupiter fulminator---

Tryg. Per deos obsecro, domine, ne nos indices.

Merc. Nolim silere.

Tryg. Immo per carnes te rogo, quas tibi ultro adtuli.

Merc. At, ô miselle, eradicabit me Jupiter, nisi alto clamore hæc palam fecero.

Tryg. Noli nunc clamare, obsecro te, Mercuriole. Vos vero dicite mihi, quid accidit vobis? sic statis attoniti? ô perditi, ne parcite precibus; sin minus, consilium nostrum clamore denuntiabit ille.

CHOR. Neutiquam, ô domine Mercuri, neutiquam hoc feceris, si quem gratum et acceptum tibi porcellum a me oblatum meministi te comedere, nec meritum illud parvipendas istoc in negotio.

TRYG. Non audis, ut adulentur tibi, ô Rex domine?

CHOR. Ne fias iratus ex propitio supplicibus nobis, ut istam nancisci nequeamus: sed gratificare nobis, ô humanissime, et munificentissime deorum, si detestaris Pisandri cristas et supercilia: sic te victimis sacris, et supplicationibus magnificis honorabimus, ô domine, semper.

TRYG. Age, obsecro, miserere supplicis eorum vocis, quoniam majori etiam te quam antehac cultu dignantur.

MERC. Furaciores enim nunc sunt quam antehac.

TRYG. Atque tibi indicabo rem atrocem et magni momenti, quæ contra deos omnes suscipitur.

MERC. Age, sodes, eloquere: forte enim permoveris me.

TRYG. Namque Luna et veterator ille Sol vobis insidiantur a longo jam tempore: Barbaris produnt Græciam.

MERC. Curnam vero id faciunt?

TRYG. Quia hercle nos quidem vobis sacrificamus: istis autem barbari sacrificant. Quocirca, ut par est, vellent vos omnes perire, ut sacra, quæ ceteris diis offerri solent, acciperent ipsi omnia.

Χο. μηδαμῶς, ὦ δέσποθ' Ἑρμῆ, μηδαμῶς, μὴ, μηδαμῶς,
εἴ τι κεχαρισμένον
χοιρίδιον οἶσθα παρ' ἐμοῦ γε κατεδηδοκὼς,
κεῖνο μὴ φαῦλον νομίζων τουτωῒ τῷ πράγματι.
Τρ. οὐκ ἀκούεις, οἷα θωπεύουσί σ', ὦ 'ναξ δέσποτα;
Χο. ἡμὶν ἀντιβολοῦσιν, ὦ 'ναξ, μὴ γένῃ παλίγκοτος,
ὥστε τήνδε μὴ λαβεῖν·
ἀλλὰ χάρισαι, φιλαν-
θρωπότατε, καὶ μεγαλο-
δωρότατε δαιμόνων,
εἴ τι Πεισάνδρου βδελύττει τοὺς λόφους καὶ τὰς ὀφρῦς.
καί σε θυσίαισιν ἱε-
ραῖσι, προσόδοις τε μεγά-
λαισι διαπαντὸς, ὦ
δέσποτ', ἀγαλοῦμεν ἀεί.
Τρ. ἴθ' ἀντιβολῶ σ', ἐλέησον αὐτῶν τὴν ὄπα,
ἐπεί σε καὶ τιμῶσι μᾶλλον ἢ πρὸ τοῦ.
Ερ. κλέπται γάρ εἰσι νῦν γε μᾶλλον, ἢ πρὸ τοῦ.
Τρ. καί σοι φράσω τι πρᾶγμα δεινὸν καὶ μέγα,
ὃ τοῖς θεοῖς ἅπασιν ἐπιβουλεύεται.
Ερ. ἴθι δὴ, κάτειπ'· ἴσως γὰρ ἂν πείσαις ἐμέ.
Τρ. ἡ γὰρ Σελήνη, χὼ πανοῦργος Ἥλιος,
ὑμῖν ἐπιβουλεύουσι πολὺν ἤδη χρόνον.
τοῖς βαρβάροισι προδίδοτον τὴν Ἑλλάδα.
Ερ. ἵνα τί δὲ τοῦτο δρᾶτον;
Τρ. ὅτι, νὴ τὸν Δία,
ἡμεῖς μὲν ὑμῖν θύομεν· τούτοισι δὲ
οἱ βάρβαροι θύουσι. διὰ τοῦτ' εἰκότως

βούλοιντ' ἂν ὑμᾶς πάντας ἐξολωλέναι,
ἵνα τὰς τελετὰς λάβοιεν αὐτοὶ τῶν θεῶν.
Ερ. ταῦτ' ἄρα πάλαι τῶν ἡμερῶν παρεκλεπτέτην,
καὶ τοῦ κύκλου παρέτρωγον ὑφ' ἁρματωλίας.
Τρ. ναὶ μὰ Δία. πρὸς ταῦτ', ὦ φίλ' Ἑρμῆ, ξύλλαβε
ἡμῖν προθύμως, τήνδε καὶ ξυνέλκυσον.
καί σοι τὰ μεγάλ' ἡμεῖς Παναθήναι' ἄξομεν,
πάσας τε τὰς ἄλλας τελετὰς τὰς τῶν θεῶν,
Μυστήρι' Ἑρμῇ, Διϊπόλει', Ἀδώνια·
ἄλλαι τέ σοι πόλεις, πεπαυμέναι κακῶν,
Ἀλεξικάκῳ θύσουσιν Ἑρμῇ πανταχοῦ.
χ' ἅτερ' ἔτι πόλλ' ἕξεις ἀγαθά. πρῶτον δέ σοι
δῶρον δίδωμι τήνδ', ἵνα σπένδειν ἔχῃς.
Ερ. οἴμ' ὡς ἐλεήμων εἴμ' ἀεὶ τῶν χρυσίδων.
ὑμέτερον ἐντεῦθεν ἔργον, ὦ 'νδρες· ἀλλὰ ταῖς ἄμαις
εἰσιόντες ὡς τάχιστα τοὺς λίθους ἀφέλκετε.
Χο. ταῦτα δράσομεν· σὺ δ' ἡμῖν, ὦ θεῶν σοφώτατε,
ἅττα χρὴ ποιεῖν, ἐφεστὼς φράζε δημιουργικῶς·
τἄλλα δ' εὑρήσεις ὑπεργεῖν ὄντας ἡμᾶς οὐ κακούς.
Τρ. ἄγε δὴ σὺ ταχέως ὕπεχε τὴν φιάλην, ὅπως
ἔργῳ 'φιαλοῦμεν, εὐξάμενοι τοῖσιν θεοῖς.
Ερ. σπονδή, σπονδή·
εὐφημεῖτε, εὐφημεῖτε.
Τρ. σπένδοντες εὐχώμεσθα, τὴν νῦν ἡμέραν
Ἕλλησιν ἄρξαι πᾶσι πολλῶν κἀγαθῶν·
χὤστις προθύμως ξυλλάβῃ τῶν σχοινίων,
τοῦτον τὸν ἄνδρα μὴ λαβεῖν ποτ' ἀσπίδα.
Χο. μὰ Δί' ἀλλ' ἐν εἰρήνῃ διάγειν με τὸν βίον,

MERC. Hæc ergo causa est, cur dudum dies imminuerunt clanculum, et orbem arroserunt aurigatione subdola.

TRYG. Rem hercle loquere. Proinde, amice Mercuri, adjuva nos alacri animo, et illam una nobiscum extrahe. Atque tibi magna illa Panathenæa celebrabimus, ceterasque omnes deorum ferias, ita ut deinceps in honorem Mercuri agitentur Mysteria, Diipolia, Adonia: tum ceteræ urbes a malis liberatæ Averruncatori sacrificabunt Mercurio ubique: aliaque præterea multa habebis bona. Primum autem dono tibi phialam hancce do, ut ea libare possis.

MERC. Hei, quam misericors semper sum vasorum aureorum gratia! Vestrum deinceps negotium est, ô viri: age cum ligonibus ingressi ocius lapides amovete.

CHOR. Hoc agemus: tu vero nobis, ô deorum sapientissime, adsta, et, ut fabrûm præfectus, quidquid facto opus sit, impera: ceterum invenies nos ad ministrandum non ignavos.

TRYG. Agedum tu ocius porrige phialam, ut opus auspicemur deos precati.

MERC. Libatio fit, libatio: ore favete, ore favete.

TRYG. Inter libandum precamur, ut præsens dies fiat multorum bonorum Græcis omnibus initium; quique promto animo funes nobiscum contigerit, ille vir ut nunquam sumat clypeum.

CHOR. Edepol ne clypeum sumam: sed in pace potius degam ætatem, habens amicam et fodicans carbones.

Tryg. Quisquis autem bellum præoptat, is nunquam desinat, ô dive Bacche, e cubitis suis telorum cuspides eximere.

Chor. Tum si quis cupiens ordines ducere, tibi lucis usuram invidet, ô diva Pax, in præliis idem ei contingat, quod Cleonymo solet.

Tryg. Tum si quis hastarum faber, aut institor clypeorum, ut merces suas melius vendat, bellum cupit, is a prædonibus captus nihil nisi hordeum comedat.

Chor. Tum si quis imperator esse volens non adjuverit, aut servus aliquis transfugere ad hostes parans, in rota versetur et flagris cædatur: nobis vero bona eviniant IH ΠΑΙΩΝ IH.

Tryg. Aufer istud ΠΑΙΕΙΝ et dic tantum IH.

Chor. IH, IH ergo, IH tantum dico.

Tryg. Mercurio, Gratiis, Horis, Veneri, Cupidini—

Chor. Et Marti.

Tryg. Non, non.

Chor. Nec saltem Enyalio?

Tryg. Non.

Chor. Subtendite quisque, et funibus deducite lapidem.

Merc. O eia.

Chor. Eia magis.

Merc. O eia.

Chor. Eia adhuc magis.

Merc. O eia, ô eia.

Tryg. Sed pari jugo non trahunt viri. Nonne simul incum-

ἔχονθ᾽ ἑταῖραν, καὶ σκαλεύοντ᾽ ἄνθρακας.
Τρ. ὅστις δὲ πόλεμον μᾶλλον εἶναι βούλεται,
μηδέποτε παύσασθ᾽ αὐτὸν, ὦ Διόνυσ᾽ ἄναξ,
ἐκ τῶν ὀλεκράνων ἀκίδας ἐξαιρούμενον.
Χο. κεἴ τις ἐπιθυμῶν ταξιαρχεῖν, σοὶ φθονεῖ
εἰς φῶς ἀνελθεῖν, ὦ πότνιά γ᾽, ἐν ταῖς μάχαις
πάσχοι γε τοιαῦθ᾽, οἷά περ Κλεώνυμος.
Τρ. κεἴ τις δορυξόος, ἢ κάπηλος ἀσπίδων,
ἵν᾽ ἐμπολᾷ βέλτιον, ἐπιθυμεῖ μαχῶν,
ληφθεὶς ὑπὸ λῃστῶν ἐσθίοι κριθὰς μόνας.
Χο. κἤν τις, στρατηγεῖν βουλόμενος, μὴ ξυλλάβῃ,
ἢ δοῦλος αὐτομολεῖν παρεσκευασμένος,
ἐπὶ τοῦ τροχοῦ γ᾽ ἕλκοιτο μαστιγούμενος·
ἡμῖν δ᾽ ἀγαθὰ γένοιτ᾽. ἰὴ Παιὼν, ἰή.
Τρ. ἄφελε τὸ παίειν, ἀλλ᾽ ΙΗ μόνον λέγε.
Χο. ἰὴ, ἰὴ τοίνυν, ἰὴ μόνον λέγω.
Τρ. Ἑρμῇ, Χάρισιν, Ὥραισιν, Ἀφροδίτῃ, Πόθῳ.
Χο. Ἄρεϊ δέ.
Τρ. μὴ, μή.
Χο. μηδ᾽ Ἐνυαλίῳ γε;
Τρ. μή.
Χο. ὑπότεινε δὴ πᾶς, καὶ κάταγε τοῖσιν κάλῳς.
Ερ. ὢ εἶα.
Χο. εἶα μάλα.
Ερ. ὢ εἶα.
Χο. εἶα ἔτι μάλα.
Ερ. ὢ εἶα, ὢ εἶα.
Τρ. ἀλλ᾽ οὐχ ἕλκουσ᾽ ἄνδρες ὁμοίως.

οὐ ξυλλήψεσθ'; οἷ' ὀγκύλλεσθ'.
οἰμώξεσθ', ὦ Βοιωτοί.
Ερ. εἶα νῦν.
Τρ. εἶα ὦ.
Χο. ἄγετον, ξυνέλκετον καὶ σφώ.
Τρ. οὔκουν ἕλκω, κἀξαρτῶμαι,
κἀπεμπίπτω, καὶ σπουδάζω;
Ερ. πῶς οὖν οὐ χωρεῖ τοὔργον;
Χο. ὦ Λάμαχ', ἀδικεῖς ἐμποδὼν καθήμενος.
οὐδὲν δεόμεθ', ὤνθρωπε, τῆς σῆς μορμόνος.
Ερ. οὐδ' οἵδε γ' εἷλκον. οὐδὲν Ἀργεῖοι πάλαι,
ἀλλ' ἢ κατεγέλων τῶν ταλαιπωρουμένων,
καὶ ταῦτα διχόθεν μισθοφοροῦντες ἄλφιτα.
Τρ. ἀλλ' οἱ Λάκωνες, ὦ 'γάθ', ἕλκουσ' ἀνδρικῶς.
Ερ. ἆρ' οἶσθ'; ὅσοι γ' αὐτῶν ἔχονται τοῦ ξύλου,
μόνοι προθυμοῦντ'· ἀλλ' ὁ χαλκεὺς οὐκ ἐᾷ.
Χο. οὐδ' οἱ Μεγαρῆς δρῶσ' οὐδέν· ἕλκουσιν δ' ὅμως
γλισχρότατα σαρκάζοντες, ὥσπερ κυνίδια,
ὑπὸ τοῦ γε λιμοῦ, νὴ Δί', ἐξολωλότες.
Τρ. οὐδὲν ποιοῦμεν, ὦνδρες, ἀλλ' ὁμοθυμαδὸν
ἅπασιν ἡμῖν αὖθις ἀντιληπτέον.
Ερ. ὦ εἶα.
Τρ. εἶα μάλα.
Ερ. ὦ εἶα.
Τρ. εἶα νὴ Δία.
Ερ. ὦ εἶα, ὦ εἶα.
Χο. μικρὸν κινοῦμέν γ'.
Τρ. οὐ δεινὸν

betis? ut turgentes simulato nisu operam frustramini! male plorabitis, vos Bœotii.

MERC. Eia ergo.

TRYG. Eia ô!

CHOR. Agite vos etiam una trahite.

TRYG. Ergone non traho, et ex fune pendeo, et incumbo, et serio rem gero?

MERC. Qui fit ergo, ut non procedat opus?

CHOR. O Lamache, injurius es, qui nobis obstas hic sedens: nihil opus est nobis, ô bone, tua Gorgone.

MERC. Nec isti traxerunt. Dudum est, quum Argivi nihil aliud curant, quam ut derideant eos, qui conflictantur ærumnis, præsertim quum bifariam mereant stipendia.

TRYG. Sed Lacones, ô bone, trahunt strenue.

MERC. Scinne vero, ut trahant? quotquot eorum ligna tractant, ii soli enixe incumbunt; sed non sinit ærarius faber.

CHOR. Nec Megarenses quicquam agunt; trahunt tamen, perquam avide diducentes rictum, catulorum instar dum ossa arrodunt, quippe qui fame mehercle pereant.

TRYG. Nihil promovemus, ô viri: sed uno animo omnes nos denuo adniti oportet.

MERC. O eia

TRYG. Eia magis.

MERC. O eia.

TRYG. Eia mehercle.

MERC. O eia, ô eia.

CHOR. Parum sane promovemus.

TRYG. Nonne indignum est alios quidem tendere et trahere, alios vero retrahere? Plagas accipietis vos Argivi.

MERC. Eia ergo.

TRYG. Eia ô!

CHOR. Quam malevoli sunt quidam inter nos!

TRYG. Vos ergo, qui pacis cupiditate flagratis, trahite fortiter.

CHOR. Sed sunt, qui impediunt.

TRYG. Viri Megarenses, nonne malo cruciatu hinc facessetis? odit enim vos Dea, alliorum memor, quibus illam unxistis primi. Vobis etiam Atheniensibus edico, ut desinatis isti adhærere parti, unde nunc trahitis: non enim nisi judiciis exercendis occupati estis. Sed si cupitis illam extrahere, ad mare nonnihil recedite.

CHOR. Agite, ô viri, capessamus jam opus nos soli agricolæ.

MERC. Procedit sane negotium multo magis vobis, ô viri.

CHOR. Ait procedere negotium: sed enitere quisquis ades.

TRYG. Profecto soli agricolæ opus extrahendo peragunt, et nemo alius.

CHOR. Age nunc, age quisque. Atqui jam prope est: ne ergo remittamus, sed intendamus fortius: jamjam confectum est negotium. O eia nunc, ô eia omnes; ô eia eia, ô eia eia, ô eia eia, ô eia omnes.

τοὺς μὲν τείνειν, τοὺς δ' ἀντισπᾷν;
πληγὰς λήψεσθ', ὦ 'ργεῖοι.
Ερ. εἶα νῦν.
Τρ. εἶα ὦ.
Χο. ὡς κακόνοι τινές εἰσιν ἐν ἡμῖν.
Τρ. ὑμεῖς μὲν οὖν οἱ κιττῶντες
τῆς εἰρήνης, σπᾶτ' ἀνδρείως.
Χο. ἀλλ' εἴσ', οἳ κωλύουσιν.
Τρ. ἄνδρες Μεγαρῆς, οὐκ ἐς κόρακας ἐῤῥήσετε;
μισεῖ γὰρ ὑμᾶς ἡ θεὸς μεμνημένη.
πρῶτοι γὰρ αὐτὴν τοῖς σκορόδοις ἠλείψατε.
καὶ τοῖς 'Αθηναίοισι παύσασθαι λέγω,
ἐντεῦθεν ἐχομένοις, ὅθεν νῦν ἕλκετε·
οὐδὲν γὰρ ἄλλο δρᾶτε, πλὴν δικάζετε.
ἀλλ', εἴπερ ἐπιθυμεῖτε τήνδ' ἐξελκύσαι,
πρὸς τὴν θάλατταν ὀλίγον ὑποχωρήσατε.
Χο. ἄγ', ὦνδρες, αὐτοὶ δὴ μόνοι λαβώμεθ' οἱ γεωργοί.
Ερ. χωρεῖ γε δὴ τὸ πρᾶγμα πολλῷ μᾶλλον, ὦνδρες, ὑμῖν.
Χο. χωρεῖν τὸ πρᾶγμά φησιν· ἀλλὰ πᾶς ἀνὴρ προθυμεῖ.
Τρ. οἵ τοι γεωργοὶ τοὔργον ἐξέλκουσι, κἄλλος οὐδείς.
Χο. ἄγε νῦν, ἄγε πᾶς
καὶ μὴν ὁμοῦ 'στιν ἤδη.
μὴ νῦν ἀνῶμεν, ἀλλ' ἐπεντείνωμεν ἀνδρικώτερον.
ἤδη 'στὶ τοῦτ' ἐκεῖνο.
ὦ εἶα νῦν, ὦ εἶα πᾶς.
ὦ εἶα εἶ', ὦ εἶα εἶ',
ὦ εἶα εἶ', ὦ εἶα πᾶς.

Τρ. ὦ πότνια βοτρυόδωρε, τί προσείπω σ' ἔπος;
πόθεν ἂν λάβοιμι ῥῆμα μυριάμφορον,
ὅτῳ προσείπω σ'; οὐ γὰρ εἶχον οἴκοθεν.
ὦ χαῖρ' Ὀπώρα, καὶ σὺ δ', ὦ Θεωρία.
οἷον δ' ἔχεις τὸ πρόσωπον, ὦ Θεωρία·
οἷον δὲ πνεῖς, ὡς ἡδὺ κατὰ τῆς καρδίας,
γλυκύτατον, ὥσπερ ἀστρατείας καὶ μύρου.
μῶν οὖν ὅμοιον καὶ γυλίου στρατιωτικοῦ;

Χο. ἀπέπτυσ' ἐχθροῦ φωτὸς ἔχθιστον πλέκος.
τοῦ μὲν γὰρ ὄζει κρομμυοξυρεγμίας·
ταύτης δ', ὀπώρας, ὑποδοχῆς, Διονυσίων,
αὐλῶν, τραγῳδῶν, Σοφοκλέους μελῶν, κιχλῶν,
ἐπυλλίων Εὐριπίδου—

Τρ. κλαῦσαι ἄρα σὺ,
ταύτης καταψευδόμενος. οὐ γὰρ ἥδεται
αὕτη ποιητῇ ῥηματίων δικανικῶν.

Χο. κιττοῦ, τρυγοίπου, προβατίων βληχωμένων,
κόλπου γυναικῶν διατρεχουσῶν εἰς ἰπνὸν,
δούλης μεθυούσης, ἀνατετραμμένου χοῶς,
ἄλλων τε πολλῶν κἀγαθῶν.

Ερ. ἴθι νῦν, ἄθρει,
οἷον πρὸς ἀλλήλας λαλοῦσιν αἱ πόλεις
διαλλαγεῖσαι, καὶ γελῶσιν ἄσμεναι,
καὶ ταῦτα δαιμονίως ὑπωπιασμέναι
ἀπαξάπασαι, καὶ κυάθοις προσκείμεναι.

Τρ. καὶ τῶνδε τοίνυν τῶν θεωμένων σκόπει
τὰ πρόσωφ', ἵνα γνῷς τὰς τέχνας.

Ερ. αἰβοῖ τάλας,

Tryg. O Diva uvarum datrix, qua te compellem oratione? unde sumam verbum decies mille amphorarum capax, quo te salutem? non enim habeo domo. O salve, Opora, et tu etiam ô Theoria. O qualis est vultus tibi, ô Theoria! ô quale et quam suave spiras intimo corde, dulcissimum, quasi vacationem militiæ et unguentum! num ergo similis est odor sportæ militaris?

Chor. Abominor inimici hominis infestissimum vas textum vimine: illud enim olet ructum acidum cepæ; hæc autem olet poma, convivium, Dionysia, tibias, tragœdos, Sophoclis carmina, turdos, versiculos Euripidis—

Tryg. Plora tu quidem, qui eam falso insimulas: non enim delectatur forensium oratiuncularum artifice.

Chor. Hederam, qualum quo mustum percolatur, balantes oves, sinum mulierum ad furnos cursitantium, ancillam temulentam, inversum congium, aliaque multa et bona.

Merc. Age adspice nunc, ut inter se confabulantur civitates reconciliatæ, et rident lubenti animo, tametsi sunt omnes mirum in modum suggillatæ, et cucurbitulas cuti inhærentes habent.

Tryg. Et horum etiam spectatorum intuere vultus, ut cognoscas singulorum artem.

Merc. Hei miser! Istum enim cristarum artificem nonne vides semet vellicantem? ille autem qui ligones factitat obpedit jam huic ensium fabro.

Tryg. At falcarius nonne vides ut gaudeat, et hastarum fabrum ut digito infami notet?

Merc. Age nunc jube agricolas abire.

Tryg. Audite populi: agricolæ abeant, sumtis rusticis instrumentis, in agrum quam citissime, sine hasta et sine gladio, et sine jaculo. Nam omnia jam plena hic sunt pacis antiquæ: sed unusquisque eat ad opus faciendum in agrum cantato Pæane.

Chor. O dies optata justis et agricolis, postquam te lubens adspexi, convenire volo vites; atque etiam ficus, quas ego sevi junior, salutare animus est nobis longo post tempore.

Tryg. Nunc igitur ô viri, adoremus primo Deam, quæ nobis ademit cristas et Gorgonas: post illa danda opera ut festino gradu abeamus domum, quisque ad suam villam, mercati nonnihil salsamenti melioris in agrum.

Merc. O Neptune, quam pulchra adspectu eorum caterva! quam densa et compacta, instar mazæ et cœnæ collatitiæ!

Tryg. Namque mehercle si splendens bene instructus sit malleus, et tridentes rastri refulgeant ad solem, eorum ope pulchre conserantur ordines: atque adeo jam cupio ire in agrum, et longo post tempore vertere rastro agellum. Sed, ô viri, revo-

ἐκεινονὶ γὰρ τὸν λοφοποιὸν οὐχ ὁρᾷς
τίλλονθ' ἑαυτόν; ὁ δέ γε τὰς σμινύας ποιῶν
κατέπαρδεν ἄρτι τοῦ ξιφουργοῦ κεινουί.
Τρ. ὁ δὲ δρεπανουργὸς, οὐχ ὁρᾷς, ὡς ἥδεται,
καὶ τὸν δορυξόον οἷον ἐσκιμάλισεν;
Ερ. ἴθι νῦν ἄνειπε τοὺς γεωργοὺς ἀπιέναι.
Τρ. ἀκούετε λεῴ· τοὺς γεωργοὺς ἀπιέναι,
τὰ γεωργικὰ σκεύη λαβόντας, εἰς ἀγρὸν
ὡς τάχιστ', ἄνευ δορατίου, καὶ ξίφους, κἀκοντίου·
ὡς ἅπαντ' ἤδη 'στὶ μεστὰ τἀνθάδ' εἰρήνης σαπρᾶς.
ἀλλὰ πᾶς χώρει πρὸς ἔργον εἰς ἀγρὸν παιωνίσας.
Χο. ὦ ποθεινὴ τοῖς δικαίοις καὶ γεωργοῖς ἡμέρα,
ἄσμενός σ' ἰδὼν, προσειπεῖν βούλομαι τὰς ἀμπέλους·
τάς τε συκᾶς, ἃς ἐγὼ 'φύτευον, ὢν νεώτερος,
ἀσπάσασθαι θυμὸς ἡμῖν ἐστι πολλοστῷ χρόνῳ.
Τρ. νῦν μὲν οὖν, ὦνδρες, προσευξώμεσθα πρῶτον τῇ θεῷ,
ἥπερ ἡμῶν τοὺς λόφους ἀφεῖλε, καὶ τὰς Γοργόνας·
εἶθ' ὅπως λιταργιοῦμεν οἴκαδ' ἐς τὰ χωρία,
ἐμπολήσαντές τι χρηστὸν εἰς ἀγρὸν ταρίχιον.
Ερ. ὦ Πόσειδον, ὡς καλὸν τὸ στῖφος αὐτῶν φαίνεται,
καὶ πυκνὸν, καὶ γοργὸν, ὥσπερ μᾶζα καὶ πανδαισία.
Τρ. νὴ Δί', ἡ γὰρ σφύρα λαμπρὸν ἦν ἂν ἐξωπλισμένη,
αἵ τε θρίνακες διαστίλβουσι πρὸς τὸν ἥλιον.
ἦ καλῶς αὐτῶν ἀπαλλάξειεν ἂν μετόρχιον,
ὥστ' ἔγωγ' ἤδη 'πιθυμῶ καὐτὸς ἐλθεῖν εἰς ἀγρὸν,
καὶ τριαινοῦν τῇ δικέλλῃ διὰ χρόνου τὸ γήδιον.
ἀλλ' ἀναμνησθέντες, ὦνδρες,
τῆς διαίτης τῆς παλαιᾶς,

ἣν παρεῖχ' αὕτη ποθ' ὑμῖν,
τῶν τε παλασίων ἐκείνων,
τῶν τε σύκων, τῶν τε μύρτων,
τῆς τρυγός τε τῆς γλυκείας,
τῆς ἰωνιᾶς τε τῆς πρὸς
τῷ φρέατι, τῶν τ' ἐλαῶν,
ὧν ποθοῦμεν, ἀντὶ τούτων
τήνδε νυνὶ
τὴν θεὸν προσείπατε.

Χο. χαῖρε, χαῖρ', ὦ φίλταθ', ὡς
ἀσμένοισιν ἡμὶν ἦλθες.
σῷ γὰρ ἐδάμημεν πόθῳ,
δαίμονα βουλόμενοι
εἰς ἀγρὸν ἀνερπύσαι.
ἦσθα γὰρ τὸ μέγιστον ἡμῖν
κέρδος, ὦ ποθουμένη
πᾶσιν, ὁπόσοι γεωργι-
κὸν βίον ἐτρίβομεν.
μόνη γὰρ ἡμᾶς ὠφέλεις.
πολλὰ γὰρ ἐπάσχομεν
πρίν ποτ' ἐπὶ σοῦ γλυκέα,
κἀδάπανα, καὶ φίλα.
τοῖς ἀγροίκοισιν γὰρ ἦσθα
χίδρα, καὶ σωτηρία,
ὥστε σὲ τά τ' ἀμπέλια,
καὶ τὰ νέα συκίδια,
τἄλλα θ' ὅσα γ' ἐστὶ φυτὰ,
προσγελάσονταί σε λαβόντ' ἄσμενα.

cate in memoriam pristinam illam vivendi rationem, quam præstabat ista olim vobis, et caricas constipatas, et ficus, et myrtos, mustumque illud dulce, pratumque violarum illud ad puteum, et olivas, quarum flagramus desiderio, et pro istis hanc nunc Divam salutate.

Chor. Salve, salve, ô carissima; quam cupidis advenisti nobis tui! domiti enim et victi sumus tui desiderio, te Deam cupientes in agrum remeare. Quippe nobis eras maximum emolumentum, ô expetita omnibus, quicunque rusticam terebamus vitam: sola enim nos juvabas. Nam multis fruebamur olim, te vigente, rebus dulcibus, quæ sine sumtu et gratæ accidebant. Quippe rusticis eras recens hordeum fresum et salus. Itaque tibi et vites, et teneræ ficus, ceteræque omnes stirpes adridebunt, te cupide recipientes. Sed ubinam a nobis ab-

fuit istæc multo isto tempore ? hoc nos edoce, ô deorum benevolentissime.

Merc. O sapientissimi agricolæ, mea jam percipite verba, si vultis audire hanc, quomodo perierit. Prima quidem causa fuit Phidias adversa fortuna usus; deinde Pericles metuens ne in partem veniret ejusdem infortuni, quia formidabat indolem vestram, præfractumque ingenium, priusquam aliquid mali pateretur, ipse inflammavit rempublicam : quippe injecta parva scintilla decreti Megarici, excitavit tantum bellum, ut præ fumo omnes Græci lacrimarent, quique illic, quique hic sunt. Ut autem primum semel audivit vitis, crepuit, et cadus percussus iracunde recalcitravit cadum. Non amplius erat quisquam, qui hæc sedaret : ipsa autem Pax disparuit.

Tryg. Hæc sane, ita me Apollo amet, ex nemine resciveram, nec quomodo cum ea conjunctus esset Phidias, audiveram.

Chor. Nec ego, nisi nunc : propterea ergo formosa erat Pax, utpote genere illi conjuncta : multa sane nobis latent.

Merc. Deinde postquam cognorunt civitates, quibus imperabatis, vos esse vobis invicem exasperatos, dentesque restringere, omnia in vos machinabantur tributorum metu, et pecuniarum largitionibus in partes suas adducebant Lacedæmoniorum primores : isti autem, utpote homines sordidi appetentes lucri, exterosque decipere sueti, hac turpiter abjecta, bellum arripuerunt : deinde illorum lucra agricolis erant intertrimento. Nam triremes hinc missæ ad ulciscendas injurias, hominum etiam immerentium ficus comedebant.

Chor. Immo merito, quoniam ficum meam exciderunt illi, quam ego severam et educaveram.

ἀλλὰ ποῦ ποτ' ἦν ἀφ' ἡμῶν τὸν πολὺν τοῦτον χρόνον
ἥδε, τοῦθ' ἡμᾶς δίδαξον, ὦ θεῶν εὐνούστατε.

Ερ. ὦ σοφώτατοι γεωργοὶ, τἀμὰ δὴ ξυνίετε
ῥήματ', εἰ βούλεσθ' ἀκοῦσαι τήνδ', ὅπως ἀπώλετο.
πρῶτα μὲν γὰρ αὐτῆς ἦρξε Φειδίας πράξας κακῶς·
εἶτα Περικλέης φοβηθεὶς μὴ μετάσχῃ τῆς τύχης,
τὰς φύσεις ὑμῶν δεδοικὼς, καὶ τὸν αὐτοδὰξ τρόπον,
πρὶν παθεῖν τι δεινὸν, αὐτὸς ἐξέφλεξε τὴν πόλιν·
ἐμβαλὼν σπινθῆρα μικρὸν Μεγαρικοῦ ψηφίσματος,
ἐξεφύσησεν τοσοῦτον πόλεμον, ὥστε τῷ καπνῷ
πάντας Ἕλληνας δακρῦσαι, τούς τ' ἐκεῖ, τούς τ' ἐνθάδε.
ὡς δ' ἅπαξ τοπρῶτον ἤκουσ', ἐψόφησεν ἄμπελος,
καὶ πίθος πληγεὶς ὑπ' ὀργῆς ἀντελάκτισεν πίθῳ·
οὐκέτ' ἦν οὐδεὶς ὁ παύσων, ἥδε δ' ἠφανίζετο.

Τρ. ταῦτα τοίνυν, μὰ τὸν Ἀπόλλω, 'γὼ 'πεπύσμην οὐδενὸς,
οὐδ' ὅπως αὐτῇ προσήκοι Φειδίας ἠκηκόη.

Χο. οὐδ' ἔγωγε, πλήν γε νυνί. ταῦτ' ἄρ' εὐπρόσωπος ἦν,
οὖσα συγγενὴς ἐκείνου. πολλά γ' ἡμᾶς λανθάνει.

Ερ. κᾆτ', ἐπειδὴ 'γνωσαν ὑμᾶς αἱ πόλεις, ὧν ἤρχετε,
ἠγριωμένους ἐπ' ἀλλήλοισι καὶ σεσηρότας,
πάντ' ἐμηχανῶντ' ἐφ' ὑμῖν, τοὺς φόρους φοβούμεναι,
κἀνέπειθον τῶν Λακώνων τοὺς μεγίστους χρήμασιν.
οἱ δ', ἅτ' ὄντες αἰσχροκερδεῖς καὶ διειρωνόξενοι,
τήνδ' ἀποῤῥίψαντες αἰσχρῶς, τὸν πόλεμον ἀνήρπασαν·
κᾆτα τἀκείνων γε κέρδη τοῖς γεωργοῖς ἦν κακά.
αἱ γὰρ ἐνθένδ' αὖ τριήρεις ἀντιτιμωρούμεναι
οὐδὲν αἰτίων περ ἀνδρῶν τὰς κράδας κατήσθιον.

Χο. ἐν δίκῃ μὲν οὖν, ἐπεί τοι τὴν κορώνεών γ' ἐμοῦ

ἐξέκοψαν, ἣν ἐγὼ 'φύτευσα κἀξεθρεψάμην.

Τρ. νὴ Δί', ὦ μέλ', ἐνδίκως δῆτ', εἴ γε κἀμοῦ, τὸν λίθον
ἐμβαλόντες, ἑξμέδιμνον κυψέλην ἀπώλεσαν.

Ερ. κᾆτα δ', ὡς ἐκ τῶν ἀγρῶν ξυνῆλθεν οὑργάτης λεώς,
τὸν τρόπον πωλούμενος τὸν αὐτὸν οὐκ ἐλάνθανεν,
ἀλλ', ἅτ' ὢν ἄνευ γιγάρτων, καὶ φιλῶν τὰς ἰσχάδας,
ἔβλεπεν πρὸς τοὺς λέγοντας· οἱ δὲ γιγνώσκοντες εὖ
τοὺς πένητας ἀσθενοῦντας, κἀποροῦντας ἀλφίτων,
τήνδε μὲν δικροῖς ἐώθουν τὴν θεὸν κεκράγμασι,
πολλάκις φανεῖσαν αὐτὴν τῆσδε τῆς χώρας πόθῳ·
τῶν δὲ συμμάχων ἔσειον τοὺς παχεῖς καὶ πλουσίους,
αἰτίας ἂν προστιθέντες, ὡς φρονοῖ τὰ Βρασίδου.
εἶτ' ἂν ὑμεῖς τοῦτον, ὥσπερ κυνίδι', ἐσπαράττετε.
ἡ πόλις γὰρ ὠχριῶσα, κἀν φόβῳ καθημένη,
ἅττα διαβάλοι τις αὐτῇ, ταῦτ' ἂν ἥδιστ' ἤσθιεν.
οἱ δὲ τὰς πληγὰς ὁρῶντες, ἃς ἔτυπτον, οἱ ξένοι
χρυσίῳ τῶν ταῦτα ποιούντων ἐβύουν τὸ στόμα,
ὥστ' ἐκείνους μὲν ποιῆσαι πλουσίους· ἡ δ' Ἑλλὰς ἂν
ἐξερημωθεῖσ' ἂν ὑμᾶς ἔλαθε. ταῦτα δ' ἦν ὁ δρῶν
βυρσοπώλης.

Τρ. παῦε, παῦ', ὦ δέσποθ' Ἑρμῆ, μὴ λέγε·
ἀλλ' ἔα τὸν ἄνδρ' ἐκεῖνον, οὗπερ ἔστ', εἶναι κάτω.
οὐ γὰρ ἔστ' ἐκεῖνος ἀνὴρ ἡμέτερος ἔτ', ἀλλὰ σός.
ἅττ' ἂν οὖν λέγῃς ἐκεῖνον,
κεἰ πανοῦργος ἦν, ὅτ' ἔζη,
καὶ λάλος, καὶ συκοφάντης,
καὶ κύκηθρον, καὶ τάρακτρον,
ταῦθ' ἁπαξάπαντα νυνὶ

Tryg. Ita me Jupiter amet, ô bone, merito sane: nam et meam, lapide injecto, sex modiorum capacem cistam frumentariam perdiderunt.

Merc. Deinde, ut ex agris convenere in urbem agricolæ, eodem modo se etiam venales haberi, quo urbani, facile animadvertere; sed quum essent sine uvis, et desiderarent ficus, spectabant oratores: qui quum satis nossent pauperes infirmos esse, et laborare inopia victus, Divam istam sæpius clamoribus suis, tanquam furcillis, abegerunt, quoties illa, regionis hujus amore, sese conspiciendam exhibuit. Ex sociis autem illos quatiebant, qui essent pinguiores et opulentiores, affingentes hujuscemodi causas, *Brasidæ favet.* Tum vos istum falso oppressum crimine, tanquam catuli, lacerabatis. Urbs enim pallida morbo et in metu desidens, quæcunque quis per calumnias parta ei objiceret, lubentissime comedebat. At exteri, quum plagas viderent, quas isti infligebant, auro iis qui hæc faciebant, os obturabant; ita ut illos quidem facerent divites, Græcia autem desolaretur vobis non animadvertentibus. Caput autem istis rebus erat coriarius.

Tryg. Desine, desine, Mercuri domine, horum ne memineris; sed sine istum hominem esse apud Inferos, ubi est: non enim noster est ille vir amplius, sed tuus. Quæcunque igitur dixeris in illum, licet nequam fuerit, dum vixit, et loquax, et sycophanta, et miscuerit omnia et turbaverit, hæc inquam

omnia tuis dehinc exprobrabis. Sed cur sileas, ô Diva, dic mihi.

Merc. At hujus rei causam non facile animum inducet ut dicat spectatoribus: est enim iis valde irata, ob ea quæ perpessa est.

Tryg. Tibi saltem dicat ipsa paulum modo.

Merc. Dic mihi, ô carissima, quo erga istos sis animo; age ô mulierum clypeis inimicissima.—Esto: audio. Hæccine expostulas? intelligo.—Audite vos, quamobrem de vobis conqueratur. Ait se ultro venisse post res in Pylo gestas, cistamque adtulisse plenam induciis, sed rejectam fuisse ter in concione.

Tryg. Peccavimus in hac re; sed ignosce: mens enim nostra tunc erat in coriis.

Merc. Audi sis nunc, quod me modo interrogavit, quisnam malevolus ipsi maxime fuerit hic, et quis amicus, qui prælia ne fierent studuerit?

Tryg. Benevolentissimus quidem multo erat Cleonymus.

Merc. Qualis ergo videtur esse in re bellica Cleonymus?

Tryg. Animi fortissimi, nisi quod non est filius cujus ipse ait patris. Nam si quando exeat militatum, statim, quum arma abjicit, *subjectitius* esse arguitur.

Merc. Adhuc nunc audi, quod me modo interrogavit, quis nunc obtineat suggestum in Pnyce?

Tryg. Hyperbolus illum nunc locum tenet. Heus tu, quid facis? quonam caput tuum circumagis?

τοὺς σεαυτοῦ λοιδορεῖς.
ἀλλ' ὅ τι σιωπᾷς, ὦ πότνια, κάτειπέ μοι.
Ερ. ἀλλ' οὐκ ἂν εἴποι πρός γε τοὺς θεωμένους.
ὀργὴν γὰρ αὐτοῖς, ὧν ἔπαθε, πολλὴν ἔχει.
Τρ. ἡδ' ἀλλὰ πρὸς σὲ μικρὸν εἰπάτω μόνον.
Ερ. εἴφ', ὅ τι νοεῖς αὐτοῖσι, πρὸς ἔμ', ὦ φιλτάτη.
ἴθ', ὦ γυναικῶν μισοπορπακιστάτη.
εἶέν γ', ἀκούω.—ταῦτ' ἐπικαλεῖς;—μανθάνω.
ἀκούσαθ' ὑμεῖς, ὧν ἕνεκα μομφὴν ἔχει.
ἐλθοῦσα, φησὶν, αὐτομάτη μετὰ τὰν Πύλῳ
σπονδῶν φέρουσα τῇ πόλει κίστην πλέαν,
ἀποχειροτονηθῆναι τρὶς ἐν τῇ 'κκλησίᾳ.
Τρ. ἡμάρτομεν ταῦτ'· ἀλλὰ συγγνώμην ἔχε·
ὁ νοῦς γὰρ ἡμῶν ἦν τότ' ἐν τοῖς σκύτεσιν.
Ερ. ἴθι νῦν ἄκουσον, οἷον ἄρτι μ' ἤρετο·
ὅστις κακόνους αὐτῇ μάλιστ' ἦν ἐνθάδε,
χὤς τις φίλος, κἄσπευδεν εἶναι μὴ μάχας.
Τρ. εὐνούστατος μὲν ἦν μακρῷ Κλεώνυμος.
Ερ. ποῖός τις οὖν εἶναι δοκεῖ τὰ πολεμικὰ
ὁ Κλεώνυμος;
Τρ. ψυχὴν ἄριστος, πλήν γ' ὅτι
οὐκ ἦν ἄρ', οὗπερ φησὶν εἶναι, τοῦ πατρός.
εἰ γάρ ποτ' ἐξέλθοι στρατιώτης, εὐθέως
ἀποβολιμαῖος τῶν ὅπλων ἐγίγνετο.
Ερ. ἔτι νῦν ἄκουσον, οἷον ἄρτι μ' ἤρετο·
ὅς τις κρατεῖ νῦν τοῦ λίθου τοῦ 'ν τῇ Πνυκί.
Τρ. Ὑπέρβολος νῦν τοῦτ' ἔχει τὸ χωρίον.
αὕτη, τί ποιεῖς; τὴν κεφαλὴν ποῖ περιάγεις;

Ερ. ἀποστρέφεται τὸν δῆμον, ἀχθεσθεῖσ', ὅτι
αὑτῷ πονηρὸν προστάτην ἐπεγράψατο.
Τρ. ἀλλ' οὐκέτ' αὐτῷ χρησόμεθ' οὐδὲν, ἀλλὰ νῦν
ἀπορῶν ὁ δῆμος ἐπιτρόπου, καὶ γυμνὸς ὢν,
τοῦτον τέως τὸν ἄνδρα περιεζώσατο.
Ερ. πῶς οὖν ξυνοίσει ταῦτ', ἐρωτᾷ, τῇ πόλει.
Τρ. εὐβουλότεροι γενησόμεθα τρόπῳ τινὶ,
ὅτι τυγχάνει λυχνοποιὸς ὤν. πρὸ τοῦ μὲν οὖν
ἐψηλαφῶμεν ἐν σκότῳ τὰ πράγματα·
νυνὶ δ' ἅπαντα πρὸς λύχνον βουλεύσομεν.
Ερ. ὢ, ὤ·
οἷά μ' ἐκέλευσεν ἀναπυθέσθαι σου.
Τρ. τὰ τί;
Ερ. πάμπολλα, καὶ τἀρχαῖ' ἃ κατέλιπεν τότε.
πρῶτον δ', ὅ τι πράττει Σοφοκλέης, ἀνήρετο.
Τρ. εὐδαιμονεῖ· πάσχει δὲ θαυμαστόν.
Ερ. τὸ τί;
Τρ. ἐκ τοῦ Σοφοκλέους γίγνεται Σιμωνίδης.
Ερ. Σιμωνίδης; πῶς;
Τρ. ὅτι, γέρων ὢν καὶ σαπρὸς,
κέρδους ἕκατι κἂν ἐπὶ ῥιπὸς πλέοι.
Ερ. τί δαί; Κρατῖνος ὁ σοφὸς ἔστιν;
Τρ. ἀπέθανεν,
ὅθ' οἱ Λάκωνες ἐνέβαλον.
Ερ. τί παθών;
Τρ. ὅ τι;
ὡρακιάσας. οὐ γὰρ ἐξηνέσχετο
ὁρῶν πίθον καταγνύμενον οἴνου πλέων.

MERC. Aversatur populum, indigne ferens, quod malum præsidem sibi adscivit.

TRYG. At non amplius utemur eo; nunc autem quia populus indigebat tutore, nudusque erat, hoc viro interim, tanquam munimento, se præcinxit.

MERC. Quærit, qui tandem ista conductura sint reipublicæ.

TRYG. Prudentiores fiemus quodammodo, quia lucernarum artifex est. Antehac quidem palpabamus res gerendas in tenebris; at nunc de omnibus rebus ad lucernam consultabimus.

MERC. O! o! qualia jussit me ex te sciscitari!

TRYG. Quænam?

MERC. Plurima, etiam vetusta illa, quæ reliquit olim: et primo quidem quid rerum agat Sophocles, percontabatur.

TRYG. Bene ac beate est illi; et tamen evenit ei mirabile quiddam.

MERC. Quid?

TRYG. E Sophocle fit Simonides.

MERC. Simonides? quomodo?

TRYG. Quoniam senex et sordidus lucri causa vel in crate naviget.

MERC. Quid vero? estne in vivis adhuc Cratinus ille sapiens?

TRYG. Mortuus est, quando Lacones irruptionem fecerunt.

MERC. Quid ei accidit?

TRYG. Rogas? animi deliquium passus est: quippe dolori temperare non poterat, quum videret dolium vino plenum fran-

gi. Alia etiam quam multa censes contigisse urbi infortunia? quapropter, o domina, nunquam a te divellemur.

Merc. Age ergo hac lege accipe Oporam hancce tibi uxorem, deindeque in agris cum illa habitans procrea tibi uvas.

Tryg. O carissima, huc ades, et da mihi copiam tui osculandi. Numquid detrimenti capturus tibi videor, ô domine Mercuri, si longo post tempore Oporam subagitavero?

Merc. Non, si re patrata misturam pulegii biberis. Sed quam primum hancce Theoriam suscipe, et ad Senatum perduc, cujus quondam erat.

Tryg. O beate ut Senatus ob hanc Theoriam! quantum sorbebis jusculi per triduum! quam multa comedes viscera cocta et carnes! sed, ô amice Mercuri, vale multum.

Merc. Tu quoque vale, mi homo; lætus abi, et memor esto mei.

Tryg. O scarabæe, domum, domum avolemus.

Merc. Non est hic, o bone.

Tryg. Quorsum ergo abiit?

Merc. Currum Jovis subiit, et fulmen gerit.

Tryg. Unde ergo miser ille istic habebit cibos?

Merc. Ganymedis ambrosiam comedet.

Tryg. Quomodo ergo descendam ego?

Merc. Bono animo es, recte: hac, juxta ipsam Deam.

Tryg. Adeste, vos puellæ; sequimini me ocius: nam plurimi vos exspectant cupidi arrecto pene.

χ' ἄτερα πόσ' ἄττ' οἴει γεγενῆσθαι τῇ πόλει;
ὥστ' οὐδέποτ', ὦ δέσποιν', ἀφεξόμεσθά σου.

Ερ. ἴθι νυν, ἐπὶ τούτοις τὴν Ὀπώραν λάμβανε
γυναῖκα σαυτῷ τήνδε· κᾆτ' ἐν τοῖς ἀγροῖς
ταύτῃ ξυνοικῶν, ἐκποιοῦ σαυτῷ βότρυς.

Τρ. ὦ φιλτάτη, δεῦρ' ἐλθὲ, καὶ δός μοι κύσαι.
ἆρ' ἂν βλαβῆναι διὰ χρόνου τι σοὶ δοκῶ,
ὦ δέσποθ' Ἑρμῆ, τῆς Ὀπώρας κατελάσας;

Ερ. οὔκ, εἴ γε κυκεῶν' ἐπιπίοις βληχωνίαν.
ἀλλ' ὡς τάχιστα τήνδε τὴν Θεωρίαν
ἀπάγαγε τῇ Βουλῇ λαβὼν, ἧσπέρ ποτ' ἦν.

Τρ. ὦ μακαρία Βουλὴ σὺ τῆς Θεωρίας,
ὅσον ῥοφήσεις ζωμὸν ἡμερῶν τριῶν·
ὅσας δὲ κατέδει χόλικας ἑφθὰς καὶ κρέα.
ἀλλ' ὦ φίλ' Ἑρμῆ, χαῖρε πολλά.

Ερ. καὶ σύ γε
ὤνθρωπε, χαίρων ἄπιθι, καὶ μέμνησό μου.

Τρ. ὦ κάνθαρ', οἴκαδ', οἴκαδ' ἀποπετώμεθα.

Ερ. οὐκ ἐνθάδ', ὦ 'τάν ἐστι.

Τρ. ποῖ γὰρ οἴχεται;

Ερ. ὑφ' ἅρματ' ἐλθὼν Ζηνὸς ἀστραπηφορεῖ.

Τρ. πόθεν οὖν ὁ τλήμων ἐνθάδ' ἕξει σιτία;

Ερ. τὴν τοῦ Γανυμήδους ἀμβροσίαν σιτήσεται.

Τρ. πῶς δῆτ' ἐγὼ καταβήσομαι;

Ερ. θάῤῥει, καλῶς·
τῃδὶ παρ' αὐτὴν τὴν θεόν.

Τρ. δεῦρ', ὦ κόραι,
ἕπεσθον ἅμ' ἐμοὶ θᾶττον, ὡς πολλοὶ πάνυ

ποθοῦντες ὑμᾶς ἀναμένουσ' ἑστυκότες.

Χορός.

ἀλλ' ἴθι χαίρων· ἡμεῖς δὲ τέως τάδε τὰ σκεύη παραδόντες,
τοῖς ἀκολούθοις δῶμεν σώζειν, ὡς εἰώθασι μάλιστα
περὶ τὰς σκηνὰς πλεῖστοι κλέπται κυπτάζειν καὶ κακοποιεῖν.
ἀλλὰ φύλαττε σὺ ταῦτ' ἀνδρείως· ἡμεῖς δ' αὖ τοῖσι θεαταῖς
ἣν ἔχομεν ὁδὸν, λόγον εἴπωμεν, χὤσα τε νοῦς αὐτὸς ἔχει γε.

Χρῆν μὲν τύπτειν τοὺς ῥαβδούχους, εἴ τις κωμῳδοποιητὴς
αὑτὸν ἐπῄνει πρὸς τὸ θέατρον παραβὰς ἐν τοῖς ἀναπαίστοις·
εἰ δ' οὖν εἰκός τινα τιμῆσαι, θύγατερ Διὸς, ὅστις ἄριστος
κωμῳδοδιδάσκαλος ἀνθρώπων καὶ κλεινότατος γεγένηται,
ἄξιος εἶναι φήσ' εὐλογίας μεγάλης ὁ διδάσκαλος ἡμῶν.
πρῶτον μὲν γὰρ τοὺς ἀντιπάλους μόνος ἀνθρώπων κατέπαυσεν
ἐς τὰ ῥάκια σκώπτοντας ἀεὶ, καὶ τοῖς φθειρσὶν πολεμοῦντας·
τούς θ' Ἡρακλέας τοὺς μάττοντας, καὶ τοὺς πεινῶντας ἐκείνους,
τοὺς φεύγοντας, κἀξαπατῶντας, καὶ τυπτομένους ἐπίτηδες,
ἐξήλασ' ἀτιμώσας πρῶτος· καὶ τοὺς δούλους κατέλυσεν,
οὓς ἐξῆγον κλάοντας ἀεὶ, καὶ τούτους οὕνεκα τουδὶ,
ἵν' ὁ σύνδουλος σκώψας αὐτοῦ, τὰς πληγὰς εἶτ' ἀνέροιτο·
Ὦ κακόδαιμον, τί τὸ δέρμ' ἔπαθες; μῶν ὕστριχὶς εἰσέβαλέν σοι
ἐς τὰς πλευρὰς πολλῇ στρατιᾷ, κἀδενδροτόμησε τὰ νῶτα;---
τοιαῦτ' ἀφελὼν κακὰ καὶ φόρτον, καὶ βωμολοχεύματ' ἀγεννῆ,
ἐποίησε τέχνην μεγάλην ἡμῖν, κἀπύργωσ' οἰκοδομήσας
ἔπεσιν μεγάλοις, καὶ διανοίαις, καὶ σκώμμασιν οὐκ ἀγοραίοις,
οὐκ ἰδιώτας ἀνθρωπίσκους κωμῳδῶν, οὐδὲ γυναῖκας·
ἀλλ' Ἡρακλέους ὀργήν τιν' ἔχων, τοῖσι μεγίστοις ἐπιχειρεῖ,
διαβὰς βυρσῶν ὀσμὰς δεινὰς, κἀπειλὰς βορβοροθύμους.
καὶ πρῶτον μὲν μάχομαι πάντων αὐτῷ τῷ καρχαρόδοντι,

CHOR. Sed abi lætus: nos autem interea hanc supellectilem comitibus servandam committamus: quippe solent præcipue circa scenas plurimi fures morari occulti, et mala patrare. Sed tu custodi hæc strenue: nos autem spectatoribus dicamus ex instituto nostro quæcunque nobis ratio suadet atque animus.

Equidem oportebat ut, si quis comicus poëta in digressione ad spectatores per anapæstos se ipsum laudaret, illum verberarent lictores: sin, ô Jovis filia, æquum est, quempiam honore adfici, qui præstantissimus hominum et celeberrimus evaserit in arte comœdias docendi, poëta noster magna se laude dignum esse ait. Primo enim solus omnium effecit, ut quos habet æmulos, ii desierint pannos mendicorum irridere, et cum pediculis belligerare: deinde Hercules illos pinsentes, et famelicos, et fugitivos, et fraudulentos, et se consulto verberibus offerentes, collutulatos expulit primus: servos etiam facessere coëgit, quos semper producebant flentes, idque eapropter, ut conservus ridens alterius plagas sic eum interrogaret; *O miser quid accidit cuti tuæ? num hystrix invasit tibi in latera cum magno exercitu, tergumque tuum exscidit et vastavit?* Sublatis his ineptiis, odiosisque et ignobilibus nugis, magnam fecit artem vobis, quam ædificavit, et alte quasi turribus eduxit verbis magnificis, et sententiis, dicteriisque haud trivialibus; operam non abutens perstringendis privatis homuncionibus, mulieribusve: sed herculeo quodam impetu maxima monstra aggreditur, transcendens coriorum fœtores tetros et cœni commoti minas. Et primum quidem omnium oppugno ipsam illam serratis dentibus immanem beluam, cujus ab oculis terribiles micabant

Cynnæ radii, caput autem ejuscircumlambebant centum capita perditissimorum adulatorum ; quæ vocem habebat torrentis stragem edentis, odorem phocæ, coleos Lamiæ illotos, culumque cameli. Hujuscemodi viso monstro non extimui, sed pro vobis pugnans et pro insulis, obstiti ei semper. Quapropter nunc vos æquum est reddere gratiam mihi, et memores esse. Etenim antehac, quum rem ex sententia gessissem, non obambulabam palæstras, puerosque solicitabam ; sed sumta supellectile statim abibam, in paucis molestus, in plerisque delectabilis, servato in omnibus officio. Proinde fautores me habere decet et viros et pueros : calvos etiam admonemus, ut suo studio nos adjuvent in adipiscenda victoria. Unus enim quisque dicet, me victore, ad mensam et in conviviis : *Porrige calvo illi, da calvo illi de bellariis aliquid, et ne detrahe quicquam præstantissimo poëtarum, viro qui frontem habet.*

SEM. Musa, tu bello repudiato, mecum, cum amico tuo, choreas exerce, Deorum celebrans connubia, hominumque convivia, et beatorum epulas : tibi enim hæc in primis curæ sunt. Si autem Carcinus venerit, et tecum oraverit, ut cum filiis suis

οὗ δεινόταται μὲν ἀπ᾽ ὀφθαλμῶν Κύννης ἀκτῖνες ἔλαμπον, ἑκατὸν δὲ κύκλῳ κεφαλαὶ κολάκων οἰμωξομένων ἐλιχμῶντο περὶ τὴν κεφαλὴν, φωνὴν δ᾽ εἶχεν χαράδρας ὄλεθρον τετοκυίας, φώκης δ᾽ ὀσμὴν, Λαμίας ὄρχεις ἀπλύτους, πρωκτὸν δὲ καμήλου. τοιοῦτον ἰδὼν τέρας οὐ κατέδεισ᾽· ἀλλ᾽ ὑπὲρ ὑμῶν πολεμίζων, ἀντεῖχον ἀεὶ, καὶ τῶν ἄλλων νήσων. ὧν οὕνεκα νυνὶ ἀποδοῦναί μοι τὴν χάριν ὑμᾶς εἰκὸς, καὶ μνήμονας εἶναι. καὶ γὰρ πρότερον πράξας κατὰ νοῦν, οὐχὶ παλαίστρας περινοστῶν παῖδας ἐπείρων· ἀλλ᾽ ἀράμενος τὴν σκευὴν εὐθὺς ἐχώρουν, παῦρ᾽ ἀνιάσας, πόλλ᾽ εὐφράνας, πάντα παρασχὼν τὰ δέοντα.

πρὸς ταῦτα χρεὼν εἶναι μετ᾽ ἐμοῦ
καὶ τοὺς ἄνδρας καὶ τοὺς παῖδας·
καὶ τοῖς φαλακροῖσι παραινοῦμεν
ξυσπουδάζειν περὶ τῆς νίκης.
πᾶς γάρ τις ἐρεῖ, νικῶντος ἐμοῦ,
κἀπὶ τραπέζῃ καὶ ξυμποσίοις·
Φέρε τῷ φαλακρῷ, δὸς τῷ φαλακρῷ
τῶν τρωγαλίων, καὶ μὴ ᾽φαίρει
γενναιοτάτου τῶν ποιητῶν,
ἀνδρὸς τὸ μέτωπον ἔχοντος.

Ημ. Μοῦσα, σὺ μὲν πολέμους
ἀπωσαμένη, μετ᾽ ἐμοῦ
τοῦ φίλου χόρευσον,
κλείουσα θεῶν τε γάμους,
ἀνδρῶν τε δαῖτας,
καὶ θαλίας μακάρων.
σοὶ γὰρ τάδ᾽ ἐξ ἀρχῆς μέλει.
ἢν δέ σε Καρκίνος ἐλθὼν

ἀντιβολῇ μετὰ τῶν
παίδων χορεῦσαι,
μήθ' ὑπακούσῃς, μήτ' ἔλ-
θῃς συνέριθος αὐτοῖς·
ἀλλὰ νόμιζε πάντας
ὄρτυγας οἰκογενεῖς,
γυλιαύχενας ὀρχηστὰς
ναννοφυεῖς, σφυράδων
ἀποκνίσματα,
μηχανοδίφας.
καὶ γὰρ ἔφασχ' ὁ πατὴρ,
ὃ παρ' ἐλπίδας
εἶχε τὸ δράμα, γαλῆν
τῆς ἑσπέρας ἀπάγξαι.
Ημ. Τοιάδε χρὴ Χαρίτων
δαμώματα καλλικόμων
τὸν σοφὸν ποιητὴν
ὑμνεῖν, ὅταν ἠρινὰ μὲν
φωνῇ χελιδὼν
ἑζομένη κελαδῇ,
χορὸν δὲ μὴ 'χῃ Μόρσιμος,
μηδὲ Μελάνθιος· οὗ δὴ
πικροτάτην ὄπα γη-
ρύσαντος ἤκουσ',
ἡνίκα τῶν τραγῳδῶν
τὸν χορὸν εἶχον ἀδελ-
φός τε καὶ αὐτὸς, ἄμφω
Γοργόνες ὀψοφάγοι,

choreas instituas, ne obtemperes, nec eas adjutrix illis: sed puta omnes esse coturnices domesticos, saltatores brevicervicos, statura nanos, caprinorum stercorum ramenta, machinarum inventores. Etenim dixit eorum pater, illud, quod præter spem sibi obtigerat argumentum fabulæ, a mustela vesperi strangulatum fuisse.

Sem. Tales decet Gratiarum pulchricomarum hymnos celebres sapientem poëtam cantare, quando vere novo hirundo sessitans voce perstrepit, et chorum non habet Morsimus, neque Melanthius: cujus acerbissimam vocem garrientis audivi, quum tragicum chorum haberent frater ejus et ipse, ambo Gorgones

gulosæ, batidispices, Harpyiæ, anuum fututores, impuri, olentes hircum, piscium pernicies: quos despue screatu magno et argo, diva Musa, et mecum læta festivitatem celebra.

TRYGÆUS, FAMULUS, CHORUS, HIEROCLES.

Tryg. Quantæ molis erat pervenire usque ad deos! mihi hercle fesso dolent oppido crura. Parvi utique desuper intuenti mihi videbamini. De cœlo quidem spectanti videmini sane maligni, hinc autem multo maligniores.

Fam. Venistin', o here?

Tryg. Ut ego audivi ex quodam.

Fam. Qualem expertus es fortunam?

Tryg. Dolent mihi crura, magnum iter emenso.

Fam. Age dic nunc mihi.

Tryg. Quidnam?

Fam. Vidistin' alium quempiam hominem in aëre vagantem præter te ipsum?

Tryg. Non, nisi forte duas aut tres dithyrambicorum poëtarum animas.

Fam. Quid autem faciebant?

Tryg. Volitantes colligebant proœmia nescio quæ, natantium in aëre virorum nugas.

βατιδοσκόποι, ἅρπυιαι,
γραοσόβαι, μιαροὶ,
τραγομάσχαλοι,
ἰχθυολῦμαι·
ὧν καταχρεμψαμένη
μέγα καὶ πλατὺ,
Μοῦσα θεὰ, μετ' ἐμοῦ
ξύμπαιζε τὴν ἑορτήν.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ, ΟΙΚΕΤΗΣ, ΧΟΡΟΣ, ΙΕΡΟΚΛΗΣ.

Τρ. ΩΣ χαλεπὸν ἦν ἐλθεῖν ἄρ' εὐθὺ τῶν θεῶν.
ἔγωγέ τοι πεπόνηκα κομιδῆ τὼ σκέλη.
μικροὶ δ' ὁρᾶν ἄνωθεν ἦστ' ἔμοιγέ τοι·
ἀπ' οὐρανοῦ φαίνεσθε κακοήθεις πάνυ·
ἐντευθενὶ δὲ πολύ τι κακοηθέστεροι.
Οι. ὦ δέσποθ', ἥκεις;
Τρ. ὡς ἐγὼ 'πυθόμην τινός.
Οι. τί δ' ἔπαθες;
Τρ. ἤλγουν τὼ σκέλη, μακρὰν ὁδὸν
διεληλυθώς.
Οι. ἴθι νυν, κάτειπέ μοι.
Τρ. τὸ τί;
Οι. ἄλλον τιν' εἶδες ἄνδρα κατὰ τὸν ἀέρα
πλανώμενον, πλὴν σαυτόν;
Τρ. οὐκ, εἰ μή γε που
ψυχὰς δύ' ἢ τρεῖς διθυραμβοδιδασκάλων.
Οι. τί δ' ἔδρων;
Τρ. ξυνελέγοντ' ἀναβολὰς ποτώμεναι,
τὰς ἀνδιαεριανερινηχέτους τινάς.

Οι. οὐκ ἦν ἄρ' οὐδ' ἃ λέγουσι κατὰ τὸν ἀέρα,
ὡς ἀστέρες γιγνόμεθ', ὅταν τις ἀποθάνῃ;
Τρ. μάλιστα.
Οι. καὶ τίς ἐστιν ἀστὴρ νῦν ἐκεῖ;
Τρ. Ἴων ὁ Χῖος, ὅσπερ ἐποίησεν πάλαι
ἐνθάδε τὸν ΑΟΙΟΝ ποθ', ὥστε γ' εὐθέως
ΑΟΙΟΝ αὐτὸν πάντες ἐκάλουν ΑΣΤΕΡΑ.
Οι. τίνες γάρ εἰσ' οἱ διατρέχοντες ἀστέρες,
οἳ καόμενοι θέουσιν;
Τρ. ἀπὸ δείπνου τινὲς
τῶν πλουσίων οὗτοι βαδίζουσ' ἀστέρων,
ἰπνοὺς ἔχοντες, ἐν δὲ τοῖς ἰπνοῖσι πῦρ.
ἀλλ' εἴσαγ' ὡς τάχιστα ταυτηνὶ λαβών,
καὶ τὴν πύελον κατάκλυζε, καὶ θέρμαιν' ὕδωρ·
στόρνυ τ' ἐμοὶ καὶ τῇδε κουρίδιον λέχος.
καὶ ταῦτα δράσας ἧκε δεῦρ' αὖθις πάλιν·
ἐγὼ δ' ἀποδώσω τήνδε τῇ Βουλῇ τέως.
Οι. πόθεν δ' ἔλαβες ταῦτα;
Τρ. πόθεν; ἐκ τῶν οὐρανῶν.
Οι. οὐκ ἂν ἔτι δοίην τῶν θεῶν τριώβολον,
εἰ πορνοβοσκοῦσ', ὥσπερ ἡμεῖς οἱ βροτοί.
Τρ. οὔκ· ἀλλὰ κἀκεῖ ζῶσιν ἀπὸ τούτων τινές.
Οι. ἄγε νυν ἴωμεν. εἰπέ μοι, δῶ καταφαγεῖν
ταύτῃ τι;
Τρ. μηδέν. οὐ γὰρ ἐθελήσει φαγεῖν,
οὔτ' ἄρτον, οὔτε μᾶζαν, εἰωθυῖ' ἀεὶ
παρὰ τοῖς θεοῖσιν ἀμβροσίαν λείχειν ἄνω.
Οι. λείχειν; ἄρ' αὐτῇ καὶ λεκάνην σκευαστέον;

FAM. Non ergo illud esse verum in aëre deprehendisti, quod vulgo dicunt, nos stellas fieri, quando quis nostrûm moritur?

TRYG. Maxime.

FAM. Ecquænam est illic nunc stella?

TRYG. Ion Chius, qui olim hic fecit canticum illud *Eoum*, tanta cum approbatione, ut eum statim omnes *Eoum sidus* appellarent.

FAM. Quænam ergo sunt illæ discurrentes stellæ, quæ ardentes cursitant?

TRYG. Sunt illæ quædam e stellis divitibus, quæ a cœna redeunt laternas habentes, et in laternis ignem. Sed adsume ocius istam et introduc eam, et solium elue, et aquam caleface, et sterne mihi atque huic genialem lectum: hisque peractis redi huc. Ego autem alteram hancce reddam Senatui interea.

FAM. Undenam vero has accepisti?

TRYG. Unde? nempe ex cœlis.

FAM. Haud ego jam deos faciam trioboli, si lenocinium faciunt, uti nos homines.

TRYG. Non quidem ita solent: sunt tamen inter illos quidam, qui ex hoc quæstu sibi victum parant.

FAM. Age ergo eamus. Dic mihi, aliquidne huic comedendum dabo?

TRYG. Nihil. Nam nolet comedere, nec panem, nec mazam, solita semper apud superos ambrosiam lingere.

FAM. Ain' *lingere?* Ergo ei pelvis etiam paranda est.

Chor. Sane feliciter senex iste, quantum videre licet, nunc rem gerit.

Tryg. Quid ergo, quum sponsum me videbitis nitidum?

Chor. Dignus eris, quem omnes beatum prædicent, mi senex, rursus juvenis factus, unguento delibutus.

Tryg. Opinor. Quid vero, quando cum illa concumbens papillas prehendam?

Chor. Fortunatior videberis, quam Carcini strobili.

Tryg. Nonne vero merito? qui scarabæo invectus servavi Græcos, ita ut omnes in agris degentes tuto jam futuant et dormiant.

Fam. Lavit puella, et recte se habent circa nates omnia? placenta cocta est; libum sesaminum conficitur; ceteraque parata sunt omnia: sed pene opus est.

Tryg. Age ergo reddamus Theoriam hancce Senatui propere.

Fam. Quænam est hæc mulier? quid ais?

Tryg. Theoria illa est, quam nos aliquando madidi subagitavimus, Brauronem eam deducentes: hoc certo scias, et vix potuit capi.

Fam. O nere, quantam culus iste quinto quoque anno voluptatem adfert!

Tryg. Eia, quis vestrûm est justus? quisnam? quis hanc ad se receptam custodiet Senatui? Heus tu, quamnam hic delineationem facis?

Fam. Quid, malum, rogas? ad Isthmia tentorium peni meo designo.

Χο. εὐδαιμονικῶς ὁ πρεσ-
βύτης, ὅσα γ' ἔστ' ἰδεῖν,
τανῦν ὅδε πράττει.
Τρ. τί δῆτ', ἐπειδὰν νυμφίον μ' ὁρᾶτε λαμπρὸν ὄντα;
Χο. ζηλωτὸς ἔσει, γέρον,
αὖθις νέος ὢν πάλιν,
μύρῳ κατάλειπτος.
Τρ. οἶμαι. τί δῆθ', ὅταν ξυνὼν τῶν τιτθίων ἔχωμαι;
Χο. εὐδαιμονέστερος φανεῖ τῶν Καρκίνου στροβίλων.
Τρ. οὔκουν δικαίως; ὅστις, εἰς ὄχημα κανθάρο βὰς,
ἔσωσα τοὺς Ἕλληνας, ὥστ' ἐν τοῖς ἀγροῖσιν αὐτοὺς
ἅπαντας ὄντας ἀσφαλῶς κινεῖν τε καὶ καθεύδειν.
Οι. ἡ παῖς λέλουται, καὶ τὰ τῆς πυγῆς καλά·
ὁ πλακοῦς πέπεπται, σησαμοῦς ξυμπλάττεται,
καὶ τἄλλ' ἁπαξάπαντα· τοῦ πέους δὲ δεῖ.
Τρ. ἴθι νυν ἀποδῶμεν τήνδε τὴν Θεωρίαν
ἀνύσαντε τῇ Βουλῇ.
Οι. τίς ἔσθ' αὕτη; τί φῄς;
Τρ. αὕτη Θεωρία 'στὶν, ἣν ἡμεῖς ποτε
ἐπαίομεν Βραυρῶναδ' ὑποπεπωκότες·
σάφ' ἴσθι, κἀλήφθη γε μόλις.
Οι. ὦ δέσποτα,
ὅσην ἔχει τὴν πρωκτοπεντετηρίδα.
Τρ. εἶεν· τίς ἔσθ' ὑμῶν δίκαιος; τίς ποτε,
τίς διαφυλάξει τήνδε τῇ Βουλῇ λαβών;
οὗτος, τί περιγράφεις;
Οι. τὸ δεῖν', ἐς Ἴσθμια
σκηνὴν ἐμαυτοῦ τῷ πέει καταλαμβάνω.

Τρ. οὔπω λέγεθ' ὑμεῖς, τίς ὁ φυλάξων; δεῦρο σύ.
καταθήσομαι γὰρ εἰς μέσους αὐτοὺς ἄγων.
Οι. ἐκεινοσὶ νεύει.
Τρ. τίς;
Οι. ὅστις; Ἀριφράδης,
ἄγειν παρ' αὐτὸν ἀντιβολῶν.
Τρ. ἀλλ', ὦ μέλε,
τὸν ζωμὸν αὐτῆς προσπεσὼν ἐκλάψεται.
ἄγε δὴ σὺ κατάθου πρῶτα τὰ σκεύη χαμαί.
Βουλὴ, Πρυτάνεις, ὁρᾶτε τὴν Θεωρίαν.
σκέψασθ' ὅσ' ὑμῖν ἀγαθὰ παραδώσω φέρων,
ὥστ' εὐθέως ἄραντας ὑμᾶς τὼ σκέλη
ταύτης μετέωρα καταγαγεῖν ἀνάῤῥυσιν.
τουτὶ δ' ὁρᾶτε τοὐπτάνιον ὑμῖν καλόν.
διὰ ταῦτα καὶ κεκάπνικεν ἄρ'· ἐνταῦθα γὰρ
πρὸ τοῦ πολέμου τὰ λάσανα τῇ Βουλῇ ποτ' ἦν.
ἔπειτ' ἀγῶνά γ' εὐθὺς ἔξεσται ποιεῖν
ταύτην ἔχουσιν αὔριον καλὸν πάνυ,
ἐπὶ γῆς παλαίειν, τετραποδηδὸν ἑστάναι,
καὶ παγκράτιόν γ' ὑπαλειψαμένοις νεανικῶς
παίειν, ὀρύττειν, πὺξ ὁμοῦ καὶ τῷ πέει·
τρίτῃ δὲ μετὰ ταῦθ' ἱπποδρομίαν ἄξετε,
ἡνίκα γε κέλης κέλητα παρακελητιεῖ,
ἅρματα δ' ἐπ' ἀλλήλοισιν ἀνατετραμμένα,
φυσῶντα καὶ πνέοντα προσκινήσεται·
ἕτεροι δὲ κείσονταί γ' ἀπεψωλημένοι
περὶ ταῖσι κάμπαις ἡνίοχοι πεπτωκότες.
ἀλλ', ὦ Πρυτάνεις, δέχεσθε τὴν Θεωρίαν.

TRYG. Nondum dicitis vos, quis sit custoditurus? Huc ades tu; deponam enim te in medium adductam.

FAM. Iste innuit.

TRYG. Quis?

FAM. Rogas? Ariphrades, obsecrans ut ad se adducatur.

TRYG. Sed, ô stulte, succum ejus lambendo hauriet irruens. Agedum tu depone prius hanc supellectilem humi. Senatus, vosque Prytanes, videte hanc Theoriam: spectate quanta bona vobis adferens tradam, ita ut statim possitis sustollentes crura hujus in sublime patrare sacra. Hancce culinam videte quam sit pulchra: propterea etiam fuligine nigra est: istic enim, antequam bellum oriretur, Senatui ollæ stabant olim. Deinde cras statim nobis hanc habentibus certamina licebit instituere pulcherrima, humi luctari, quadrupedum in morem stare, unctisque ritu pancratio certantium strenue ferire, fodicare, simul pugnis et pene. Post autem tertia die cursus equestres instituetis, ubi singulator singulatorem prævertet, currusque super curribus eversi flantes et spirantes mutuis movebuntur succussibus: alii autem jacebunt recutiti aurigæ lapsi circa metam. Sed, ô Prytanes, accipite Theoriam. Hem, quam lubenter

adsumsit eam iste Prytanis! at non faceres, si quid gratiis introducendum ad Senatum fuisset tibi, sed vidissem te prætendentem vacationem simulque manum accipiendo muneri.

CHOR. Certe de omnibus bene meretur civis similis tui.

TRYG. Quum vindemiabitis, multo magis scietis qualis sim.

CHOR. Nunc etiam id satis tu quidem ostendis. Servator enim omnibus hominibus es factus.

TRYG. Quid ergo dices, quum ebibes musti poculum?

CHOR. Immo secundum deos tibi semper primas deferemus.

TRYG. Optime enim de vobis promeritus sum ille ego Trygæus Athmonensis, qui gravissimis ærumnis liberavi plebeiam turbam, populumque agrestem: quique Hyperbolum repressi.

CHOR. Age vero, quid deinceps nobis faciendum est?

TRYG. Quid aliud, nisi hanc dedicemus adhibitis leguminum ollis?

CHOR. Ollisne? tanquam querulum Hermulam?

TRYG. Quid ergo videtur? vultisne saginato bove?

CHOR. Bove, inquis? nequaquam, ne suppetias aliquorsum currere oporteat.

TRYG. Num ergo porca pingui et magna?

CHOR. Minime.

TRYG. Cur?

CHOR. Ne fiat porcina Theagenis spurcitia.

TRYG. Quanam ergo sodes ex ceteris victimis censes?

CHOR. Ove.

TRYG. Ove?

ἴδ', ὡς προθύμως ὁ Πρύτανις παρεδέξατο.
ἀλλ' οὐκ ἂν, εἴ τι προῖκα προσαγαγεῖν σ' ἔδει·
ἀλλ' εὗρον ἄν σ' ὑπέχοντα τὴν ἐκεχειρίαν.
Χο. ἦ χρηστὸς ἀνὴρ πολί-
της ἐστὶν ἅπασιν, ὅσ-
τις γ' ἐστὶ τοιοῦτος.
Τρ. ὅταν τρυγᾶτ', εἴσεσθε πολλῷ μᾶλλον οἷός εἰμι.
Χο. καὶ νῦν σύ γε δῆλος εἶ·
σωτὴρ γὰρ ἅπασιν ἀν-
θρώποις γεγένησαι.
Τρ. φήσεις, ἐπειδὰν ἐκπίῃς οἴνου νέου λεπαστήν.
Χο. καὶ, πλήν γε τῶν θεῶν, ἀεί σ' ἡγησόμεσθα πρῶτον.
Τρ. πολλῶν γὰρ ὑμῖν ἄξιος
Τρυγαῖος ὡθμονεὺς ἐγὼ,
δεινῶν ἀπαλλάξας πόνων τὸν δημότην ὅμιλον,
καὶ τὸν γεωργικὸν λεὼν, Ὑπέρβολόν τε παύσας.
Χο. ἄγε δὴ, τί νῷν ἐντευθενὶ ποιητέον;
Τρ. τί δ' ἄλλο γ', ἢ ταύτην χύτραις ἱδρυτέον;
Χο. χύτραισιν; ὥσπερ μεμφόμενον Ἑρμίδιον;
Τρ. τί δαὶ δοκεῖ; βούλεσθε λαρινῷ βοΐ;
Χο. βοΐ; μηδαμῶς, ἵνα μὴ βοηθεῖν ποι δέοι.
Τρ. ἀλλ' ὑῒ παχείᾳ καὶ μεγάλῃ;
Χο. μὴ, μή.
Τρ. τιή;
Χο. ἵνα μὴ γένηται Θεαγένους ὑηνία.
Τρ. τί δὴ δοκεῖ σοι δῆτα τῶν λοιπῶν;
Χο. οἴ.
Τρ. οἴ;

Χο. ναὶ μὰ Δί'.
Τρ. ἀλλὰ τοῦτό γ' ἔστ' Ἰωνικὸν
τὸ ῥῆμά γ'.
Χο. ἐπίτηδές γ', ἵν', εἰ τῇ 'κκλησίᾳ
ὡς χρὴ πολεμεῖν λέγοι τις, οἱ καθήμενοι
ὑπὸ τοῦ δέους λέγωσ' Ἰωνικῶς ΟΪ.—
Τρ. εὖ τοι λέγεις.
Χο. καὶ τἄλλα γ' ὦσιν ἤπιοι·
ὥστ' ἐσόμεθ' ἀλλήλοισιν ἀμνοὶ τοὺς τρόπους,
καὶ τοῖσι συμμάχοισι πραότεροι πολύ.
Τρ. ἴθι νυν, ἄγ' ὡς τάχιστα τὸ πρόβατον λαβών·
ἐγὼ δὲποριῶ βωμὸν ἐφ' ὅτου θύσομεν.
Χο. ὡς πάνθ' ὅσ' ἂν θεὸς θέλῃ γε, χ' ἡ Τύχη κατορθοῖ,
χωρεῖ κατὰ νοῦν, ἕτερον δ' ἑτέρῳ
τούτων κατὰ καιρὸν ἀπαντᾷ.
Τρ. ὡς ταῦτα δῆλά γ' ἔσθ'· ὁ γὰρ βωμὸς θύραισι καὶ δή.
Χο. ἐπείγετε νῦν, ἐν ὅσῳ
σοβαρὰ θεόθεν κατέχει πολέμου
μετάτροπος αὔρα.
νῦν γὰρ δαίμων φανερῶς
εἰς ἀγαθὰ μεταβιβάζει.

Τρυγαῖος.

τὸ κανοῦν πάρεστιν, ὀλὰς ἔχον, καὶ στέμμα, καὶ μάχαιραν,
καὶ πῦρ γε τουτὶ, κοὐδὲν ἴσχει, πλὴν τὸ πρόβατον, ἡμᾶς.
Χο. οὔκουν ἁμιλλήσεσθον;
ὡς, Χαῖρις ἢν ὑμᾶς ἴδῃ,
πρόσεισιν αὐλήσων ἄκλη-
τος, κᾆτα, τοῦτ' εὖ οἶδ' ἐγὼ,

CHOR. Ita hercle.

TRYG. Sed est Ionicum hoc vobabulum.

CHOR. De industria, ut, si in concione quis dixerit bellum esse gerendum, tum qui illic sedebunt, præ metu dicant Ionice, *Ovæ!*

TRYG. Recte utique dicis.

CHOR. Et sint cetera lenes: atque ita alii erga alios erimus animo agnino, erga socios autem multo mitiores.

TRYG. Age ergo adduc quam citissime ovem: ego interea aram parabo, in qua sacrificabimus.

CHOR. En ut omnia quæ Deus vult, fortunaque secundat, procedunt ex sententia, aliaque aliis istorum opportuno tempore sese offerunt!

TRYG. Hoc utique satis apparet: nam ara, ecce, jam foris est.

CHOR. Festinate ergo, dum divino jussu impetum cohibet conversa belli aura. Nunc enim Deus palam res in melius refert.

TRYG. Canistrum adest, cui mola salsa inest, et corona, et culter: ecce etiam ignem, nec, præter ovem, nobis quicquam moræ est.

CHOR. Nonne ergo omni studio festinabitis? Nam si Chæris vos viderit, invocatus accedet, ut canat tibiis, et certo scio vos

ei flanti seque ipsum fatiganti daturos tandem aliquid.

Tryg. Agedum tu sume canistrum et gutturnium, atque circumi aram ocius dextrorsum.

Fam. Ecce circumivi : aliud jam impera.

Tryg. Agedum torrem hunc in aquam immergam : tu concute ocius : tu autem porrige salsæ partem molæ ; ipseque fac lustreris, tradita mihi hac face : projice spectatoribus etiam aliquantum frugum.

Fam. En.

Tryg. Jamne dedisti ?

Fam. Ita mehercle : nec istorum quotquot sunt spectatorum ullus est, quin habeat hordeum.

Tryg. Nonne etiam mulieres acceperunt ?

Fam. Sed ad vesperam dabunt eis viri.

Tryg. Quin precamur ? Quis hîc adest ? ubinam sunt multi et boni ?

Fam. Age dem istis : multi enim sunt et boni.

Tryg. Istosne putasti bonos esse ?

Fam. Quippini ? qui nimirum, quum eos tanta aqua perfuderimus, in eundem istum veniunt et consistunt locum.

Tryg. Sed quam primum precemur; precemur jam. O veneranda regina, Dea honoranda, Pax, domina chororum, domina nuptiarum, accipe sacrificium nostrum.

φυσῶντι καὶ πανουμένῳ
προσδώσετε δήπου.
Τρ. ἄγε δὴ, τὸ κανοῦν λαβὼν σὺ καὶ τὴν χέρνιβα,
περίϊθι τὸν βωμὸν ταχέως ἐπιδέξια.
Οι. ἰδού· λέγοις ἂν ἄλλο· περιελήλυθα.
Τρ. φέρε δὴ, τὸ δαδίον τόδ' ἐμβάψω λαβών.
σείου σὺ ταχέως· σὺ δὲ πρότεινε τῶν ὀλῶν,
καὐτός τε χερνίπτου, παραδοὺς ταύτην ἐμοὶ,
καὶ τοῖσι θεαταῖς ῥίπτε τῶν κριθῶν.
Οι. ἰδού.
Τρ. ἔδωκας ἤδη ;
Οι. νὴ τὸν Ἑρμῆν, ὥστε γε
τούτων, ὅσοιπερ εἰσὶ, τῶν θεωμένων
οὐκ ἔστιν οὐδεὶς, ὅστις οὐ κριθὴν ἔχει.
Τρ. οὐχ αἱ γυναῖκες ἔλαβον ;
Οι. ἀλλ' ἐς ἑσπέραν
δώσουσιν αὐταῖς ᾦνδρες.
Τρ. ἀλλ' εὐχώμεθα.
τίς τῇδε ; ποῦ ποτ' εἰσὶ πολλοὶ κᾀγαθοί.
Οι. τούτοις φέρε δῶ· πολλοὶ γάρ εἰσι κᾀγαθοί.
Τρ. τούτους ἀγαθοὺς ἐνόμισας ;
Οι. οὐ γὰρ, οἵ τινες,
ἡμῶν καταχεόντων ὕδωρ τοσουτονὶ,
ἐς ταυτὸ τοῦθ' ἑστᾶσ' ἰόντες χωρίον ;
Τρ. ἀλλ' ὡς τάχιστ' εὐχώμεθ', εὐχώμεσθα δή.
ὦ σεμνοτάτη βασίλεια, θεὰ
πότνι' Εἰρήνη,
δέσποινα χορῶν, δέσποινα γάμων,

δέξαι θυσίαν τὴν ἡμετέραν.
Χο. δέξαι δῆτ', ὦ πολυτιμήτη,
νὴ Δία, καὶ μὴ ποίει γ', ἅπερ αἱ
μοιχευόμεναι δρῶσι γυναῖκες.
καὶ γὰρ ἐκεῖναι παρακλίνασαι
τῆς αὐλείας παρακύπτουσιν·
κἄν τις προσέχῃ τὸν νοῦν αὐταῖς,
ἀναχωροῦσιν·
κᾆτ', ἢν ἀπίῃ, παρακύπτουσιν.
τούτων σὺ ποίει μηδὲν ἔθ' ἡμᾶς.
Τρ. μὰ Δί', ἀλλ' ἀπόφηνον ὅλην σαυτὴν
γενναιοπρεπῶς τοῖσιν ἐρασταῖς
ἡμῖν, οἳ σου τρυχόμεθ' ἤδη
τρία καὶ δέκ' ἔτη.
λῦσον δὲ μάχας καὶ κορκορυγὰς,
ἵνα Λυσιμάχην σε καλῶμεν.
παῦσον δ' ἡμῶν τὰς ὑπονοίας
τὰς περικόμψους, αἷς στωμυλλόμεθ'
εἰς ἀλλήλους· μίξον δ' ἡμᾶς
τοὺς Ἕλλήνας πάλιν ἐξ ἀρχῆς
φιλίας χυλῷ, καὶ ξυγγνώμῃ
τινὶ πραοτέρᾳ κέρασον τὸν νοῦν.
καὶ τὴν ἀγορὰν ἡμῖν ἀγαθῶν
ἐμπλησθῆναι, μεγάλων σκορόδων,
σικύων πρῴων, μήλων, ῥοιῶν,
δούλοισι χλανισκιδίων μικρῶν·
κἀκ Βοιωτῶν γε φέροντας ἰδεῖν
χῆνας, νήττας, φάττας, τροχίλους·

Chor. Accipe, obsecro, ô carissima; nec fac itidem, ut solent mulieres adulteræ. Quippe illæ semiadapertis foribus prospectant; et siquis advertat ipsis animum, recedunt; deinde, si abeat, prospectant rursus. Tu nihil horum fac itidem nobis.

Tryg. Ne hercle feceris, sed ostende totam te ipsam, ut ingenuam decet, amatoribus nobis, qui tui desiderio tertium jam et decimum maceramur annum. Dissolve pugnas et tumultus, ut Lysimacham te vocemus. Compesce festivas illas nostras suspiciones, quibus adducti nugas garrientes alii alios calumniamur: et tempera nos Græcos denuo amicitiæ succo, et ignoscendi voluntatem mitiorem admisce mentibus nostris. Effice, ut forum nostrum bonis rebus abundet, grandibus alliis, cucumeribus præcocibus pomis, malis punicis, lænis parvis in usum servorum: et ex Bœotia ut videamus multos, qui

ferant anseres, anates, palumbes, trochilos: et Copaïdum anguillarum ut sportæ veniant, utque circa eas conferti nos opsonantes in turba luctemur cum Morycho, Telea, Glauceta, aliisque helluonibus multis; deinde Melanthius ut veniat posterior ad forum, illæ autem venditæ jam sint, et iste ejulet, deinde ex Medea sic lamentetur: *Perii, perii, postquam e manibus exciderunt mihi* anguillæ in betis delitescentes: et homines ut ejus malis gaudeant. Hæc, o veneranda, precantibus nobis da.

FAM. Cape cultrum, et scite, ut coquum decet, fac mactes ovem.

TRYG. Sed fas non est.

FAM. Quamobrem?

TRYG. Nimirum Pax non gaudet cæde, nec cruentatur ejus ara; sed intro ablatam victimam macta, femoraque exemta huc effer: et sic ovis præbitori servatur.

CHOR. Te ergo foris nunc manentem oportet assulas huc reponere ocius, ceteraque insuper quæ ad rem sacram pertinent.

TRYG. Nonne tibi aruspicum ritu videor cremium ponere?

CHOR. Quippini? Quid enim te fugit, quod requiri possit in sapiente viro? aut quid non pervides mente, quod pervidere oporteat illum, cujus probata est solertia, expeditaque animi audacia?

καὶ Κωπαΐδων ἐλθεῖν σπυρίδας,
καὶ περὶ ταύτας ἡμᾶς ἀθρόους
ὀψωνοῦντας τυρβάζεσθαι
Μορύχῳ, Τελέᾳ, Γλαυκέτῃ, ἄλλοις
τένθαις πολλοῖς. κᾆτα Μελάνθιον
ἥκειν ὕστερον εἰς τὴν ἀγοράν·
τὰς δὲ πεπράσθαι, τὸν δ' ὀτοτύζειν·
εἶτα μονῳδεῖν ἐκ Μηδείας,
ΟΛΟΜΑΝ, ΟΛΟΜΑΝ, ΑΠΟΧΕΙΡΩΘΕΙΣ
τὰς ἐν τεύτλοισι λοχευομένας·
τοὺς δ' ἀνθρώπους ἐπιχαίρειν.
ταῦτ', ὦ πολυτίμητ', εὐχομένοις ἡμῖν δίδου.

Οι. λαβὲ τὴν μάχαιραν· εἶθ' ὅπως μαγειρικῶς
σφάξεις τὸν οἶν.

Τρ. ἀλλ' οὐ θέμις.

Οι. τιὴ τί δή;

Τρ. οὐχ ἥδεται δήπουθεν Εἰρήνη σφαγαῖς,
οὐδ' αἱματοῦται βωμός. ἀλλ' εἴσω φέρων,
θύσας, τὰ μηρί' ἐξελὼν δεῦρ' ἔκφερε,
χ' οὕτω τὸ πρόβατον τῷ χορηγῷ σώζεται.

Χο. σὲ δὴ θύραισι χρὴ μένοντα νῦν
σχίζας δευρὶ τιθέναι ταχέως
τά τε πρόσφορ' ἅπαντ' ἐπὶ τούτοις.

Τρ. οὔκουν δοκῶ σοι μαντικῶς τὸ φρύγανον τίθεσθαι;

Χο. πῶς δ' οὐχί; τί γάρ σε πέφευγ', ὅσα χρὴ
σοφὸν ἄνδρα; τί δ' οὐ σὺ φρονεῖς, ὁπόσα
χρεὼν ἐστι τὸν σοφῇ δόκιμον
φρενὶ, πορίμῳ τε τόλμῃ;

Τρ. ἡ σχῖζα γοῦν ἐνημμένη τὸν Στιλβίδην πιέζει,
καὶ τὴν τράπεζαν οἴσομαι, καὶ παιδὸς οὐ δεήσει.
Χο. τίς οὐκ ἂν ἐπαινέσει-
εν ἄνδρα τοιοῦτον, ὅσ-
τις πόλλ' ἀνατλὰς, ἔσω-
σε τὴν ἱερὰν πόλιν;
ὥστ' οὐχὶ μὴ παύσει ποτ' ὢν
ζηλωτὸς ἅπασιν.
Οι. ταυτὶ δέδαρται. τίθεσο τὼ μηρὼ λαβών·
ἐγὼ δ' ἐπὶ σπλάγχν' εἶμι καὶ θυλήματα.
Τρ. ἐμοὶ μελήσει ταῦτά γ'· ἀλλ' ἥκειν ἐχρῆν.
Οι. ἰδοὺ πάρειμι. μῶν ἐπισχεῖν σοι δοκῶ;
Τρ. ὄπτα καλῶς νῦν ταῦτα· καὶ γὰρ οὑτοσὶ
προσέρχεται δάφνῃ τις ἐστεφανωμένος.
τίς ἄρα ποτ' ἐστίν;
Οι. ὡς ἀλαζὼν φαίνεται·
μάντις τις ἔστιν.
Τρ. οὐ μὰ Δί', ἀλλ' Ἱεροκλέης.
Οι. αὐτός γέ που 'σθ' ὁ χρησμολόγος, οὑξ Ὠρεοῦ.
τί ποτ' ἄρα λέξει;
Τρ. δῆλος ἔσθ' οὗτός γ', ὅτι
ἐναντιώσεταί τι ταῖς διαλλαγαῖς.
Οι. οὔκ· ἀλλὰ κατὰ τὴν κνίσσαν εἰσελήλυθε.
Τρ. μὴ νῦν ὁρᾶν δοκῶμεν αὐτόν.
Οι. εὖ λέγεις.
Ιε. τίς ἡ θυσία ποθ' αὑτηὶ, καὶ τῷ θεῶν;
Τρ. ὄπτα σὺ σιγῇ, κἄπαγ' ἀπὸ τῆς ὀσφύος.
Ιε. ὅτῳ δὲ θύετ', οὐ φράσεθ';

Tryg. Assula incensa Stilbidem fumo premit. Mensam etiam adferam; nec opus erit famulo.

Chor. Quis non laudaret hujuscemodi virum, qui multa perpessus, servavit sacram urbem? quare nunquam non habebitur admirandus omnibus.

Fam. Peracta sunt quæ imperasti. Cape femora hæc et in ignem impone: ego vero ad exta et liba ibo.

Tryg. Mihi erunt ista curæ. Sed jam venisse te oportebat.

Fam. Ecce adsum: num cessasse tibi videor?

Tryg. Assato nunc ista probe: namque eccum accedit aliquis lauro coronatus. Quis homo est tandem?

Fam. Quam arrogans videtur! Vates est aliquis.

Tryg. Non hercle, sed Hierocles.

Fam. Ille ipse nimirum est ex Oreo sortilegus. Quidnam porro dicturus est?

Tryg. Satis apparet illum adversaturum paci.

Fam. Minime: sed ad nidorem ingressus est.

Tryg. Adsimulemus, quasi non videamus eum.

Fam. Recte dicis.

Hier. Quodnam hoc est sacrificium, et cuinam fit deo?

Tryg. Assato tu tacite, et cave ne lumbum adtigas.

Hier. Nonne dicetis cuinam deorum sacrificatis?

TRYG. Num cauda bene habet?

FAM. Bene sane, o diva Pax amica.

HIER. Age proseca nunc, et prosicias da.

TRYG. Præstat prius assare.

HIER. Atqui hæc jam sunt assata.

TRYG. Nimis curiosus es, quisquis es. Disseca: ubi mensa? libamentum cedo.

HIER. Lingua seorsum præciditur.

TRYG. Meminimus. Sed scin' quid facias?

HIER. Si dixeris.

TRYG. Ne loquere nobiscum quicquam. Nam sanctæ Paci sacra facimus.

HIER. O miseri mortales et insipientes---

TRYG. In caput tuum vertat.

HIER. Qui præ stoliditate Deûm voluntatem non intelligentes fœdus iniistis viri cum truculentis simiis---

FAM. Ha ha he.

TRYG. Quid rides?

FAM. Faceti mihi videntur truculenti simii.

HIER. Et stupidæ columbæ vulpeculis creditis, quarum dolosa mens, dolosum ingenium.

TRYG. Utinam fiat tuus pulmo tam calidus, ô jactator, quam sunt hæc exta!

HIER. Nisi enim Nymphæ deæ Bacin deceperunt, nec Bacis mortales, nec rursus Nymphæ Bacin ipsum---

Τρ. ἡ κέρκος ποιεῖ
καλῶς;
Οι. καλῶς δῆτ', ὦ πότνι' Εἰρήνη φίλη.
Ιε. ἄγε νυν ἀπάρχου, κᾆτα δὸς τἀπάργματα.
Τρ. ὀπτᾷν ἄμεινον πρῶτον.
Ιε. ἀλλὰ ταυταγὶ
ἤδη 'στὶν ὀπτά.
Τρ. πολλὰ πράττεις, ὅστις εἶ.
κατάτεμνε. ποῦ τράπεζα; τὴν σπονδὴν φέρε.
Ιε. ἡ γλῶττα χωρὶς τέμνεται.
Τρ. μεμνήμεθα.
ἀλλ' οἶσθ' ὃ δρᾶσον;
Ιε. ἢν φράσῃς.
Τρ. μὴ διαλέγου
νῷν μηδέν· Εἰρήνῃ γὰρ ἱερᾷ θύομεν.
Ιε. ὦ μέλεοι θνητοὶ, καὶ νήπιοι---
Τρ. ἐς κεφαλήν σοι.
Ιε. οἵ τινες, ἀφραδίῃσι θεῶν νόον οὐκ ἀΐοντες,
συνθήκας πεποίησθ' ἄνδρες χαροποῖσι πιθήκοις---
Οι. αἰβοῖ, βοῖ.
Τρ. τί γελᾷς;
Οι. ἥσθην χαροποῖσι πιθήκοις.
Ιε. καὶ κέπφοι τρήρωνες ἀλωπεκιδεῦσι πέπεισθε,
ὧν δόλιαι ψυχαὶ, δόλιαι φρένες.
Τρ. εἴθε σου εἶναι
ὤφελεν, ὦ 'λαζὼν, οὑτωσὶ θερμὸς ὁ πλεύμων.
Ιε. εἰ γὰρ μὴ Νύμφαι γε θεαὶ Βάκιν ἐξαπάτασκον,
μηδὲ Βάκις θνητοὺς, μηδ' αὖ Νύμφαι Βάκιν αὐτὸν---

Τρ. ἐξώλης ἀπόλοι', εἰ μὴ παύσαιο βακίζων.
Ιε. οὔπω θέσφατον ἦν Εἰρήνης δέσμ' ἀναλῦσαι,
ἀλλὰ τότε πρῶτον---
Τρ. τοῖς ἁλσί γε παστέα ταυτί.
Ιε. οὐ γάρ πω τοῦτ' ἐστὶ φίλον μακάρεσσι θεοῖσι
φυλόπιδος λῆξαι, πρίν κεν λύκος οἶν ὑμεναιοῖ·
ἕως ἡ σφονδύλη φεύγουσα πονηρότατον βδεῖ,
χ' ἡ κώδων ἀκαλανθὶς ἐπειγομένη τυφλὰ τίκτει,
τουτάκις οὔπω χρῆν τὴν εἰρήνην πεποιῆσθαι.
Τρ. ἀλλὰ τί χρῆν; ἡμᾶς οὐ παύσασθαι πολεμοῦντας,
ἢ διακαυνιάσαι, πότεροι κλαυσούμεθα μείζω,
ἐξὸν σπεισαμένοις κοινῇ τῆς Ἑλλάδος ἄρχειν;
Ιε. οὔ ποτε ποιήσεις τὸν καρκίνον ὀρθὰ βαδίζειν.
Τρ. οὔ ποτε δειπνήσεις τοῦ λοιποῦ γ' ἐν Πρυτανείῳ,
οὐδ' ἐπὶ τῷ πραχθέντι ποιήσεις ὕστερον οὐδέν.
Ιε. οὐδέποτ' ἂν θείης λεῖον τὸν τραχὺν ἐχῖνον.
Τρ. ἆρα φενακίζων ποτ' Ἀθηναίους ἔτι παύσει;
Ιε. ποῖον γὰρ κατὰ χρησμὸν ἐκαύσατε μῆρα θεοῖσιν;
Τρ. ὅνπερ κάλλιστον δήπου πεποίηκεν Ὅμηρος·
Ὣς οἱ μὲν, νέφος ἐχθρὸν ἀπωσάμενοι πολέμοιο,
Εἰρήνην εἵλοντο, καὶ ἱδρύσανθ' ἱερείῳ.
αὐτὰρ ἐπεὶ κατὰ μῆρ' ἐκάη, καὶ σπλάγχν' ἐπάσαντο,
ἔσπενδον δεπάεσσιν· ἐγὼ δ' ὁδὸν ἡγεμόνευον·
χρησμολόγῳ δ' οὐδεὶς ἐδίδου κώθωνα φαεινόν.
Ιε. οὐ μετέχω τούτων· οὐ γὰρ ταῦτ' εἶπε Σίβυλλα.
Τρ. ἀλλ' ὁ σοφός τοι, νὴ Δί', Ὅμηρος δεξιὸν εἶπεν·
Ἀφρήτωρ, ἀθέμιστος, ἀνέστιός ἐστιν ἐκεῖνος,
ὃς πολέμου ἔραται ἐπιδημίου ὀκρυόεντος.

TRYG. Dii te eradicent, ni bacissare desinis.

HIER. Non erat in fatis, ut jam dissolverentur vincula Pacis, sed tunc primum—

TRYG. Sale conspergenda hæc sunt.

HIER. Nondum enim placet beatis diis, ut a bello desistamus, antequam lupus ovem ineat. Dum blatta fugiendo visiens teterrimum emittet fœtorem, et clamosa canis partus concitata stimulis cœcos gignet, tamdiu nondum oportebat pacem fieri.

TRYG. Quid ergo facere nos oportebat? num a bello non desistere? aut sortiri utri ploraturi essemus magis, quum liceret nobis, inito fœdere, Græciæ communiter imperare?

HIER. Nunquam efficies, ut cancer incedat recte.

TRYG. Nunquam cœnabis posthac in Prytaneo; neque, postquam res peracta est, vaticinia facies deinceps.

HIER. Asperum erinaceum nunquam reddideris levem.

TRYG. Num Atheniensibus verba dare aliquando desines?

HIER. Quo enim oraculo jussi victimæ femora adolevistis diis?

TRYG. Isto nimirum, quod pulcherrimum fecit Homerus: *Sic illi quidem inimica belli nube depulsa, Pacem amplexi sunt, et eam dedicarunt mactata victima. Sed postquam femora combusta fuere, visceribus pasti libarunt poculis: ego autem dux eram viæ: at sortilego nemo dabat calicem fulgentem.*

HIER. Hæc non ad me pertinent: non enim hoc dixit Sibylla.

TRYG. At sapiens ille mehercle Homerus perquam scite dixit: *Nec tribules, nec legem, nec Larem habet ille, qui bellum amat intestinum horrendum.*

HIER. Vide ne dolo aliquo mentem tuam decipiens miluus, corripiat.

TRYG. *(ad famulum)*. Istuc tu cave: nam hoc metuendum est extis oraculum. Infunde vero libamen, et extorum partem huc cedo.

HIER. Sed si vobis ita faciendum videtur, ipsemet etiam ego mihi ministrabo.

TRYG. Libamen, libamen.

HIER. Infunde mihi etiam et extorum partem porrige.

TRYG. At nondum hoc placet beatis diis: sed istud potius, ut nos libemus, tu autem abeas. O veneranda Pax, permane nobiscum omni vitæ tempore.

HIER. Affer huc mihi linguam.

TRYG. Tu vero tuam hinc aufer.

HIER. Libamen.

TRYG. *(ad famulum)*. Hæc etiam cum libamine sume ocius.

HIER. Nemone dabit mihi de extis aliquid?

TRYG. Non enim possumus nos prius dare, antequam lupus ovem ineat.

HIER. Immo per genua te obsecro.

TRYG. Frustra, ô bone, supplicas: non enim levem reddes asperum erinaceum. Agite, spectatores, adeste, comedite exta nobiscum.

HIER. Ego vero quid?

TRYG. Sibyllam comede.

HIER. Haud sane, per Tellurem adjuro, vos hæc comedetis soli; sed abripiam ea vobis: sunt enim in medio posita.

TRYG. Percute, percute, percute istum Bacin.

Ιε. φράζεο δὴ, μή πως σε δόλῳ φρένας ἐξαπατήσας
ἴκτινος μάρψῃ.

Τρ. τουτὶ μέντοι σὺ φυλάττου,
ὡς οὗτος φοβερὸς τοῖς σπλάγχνοις ἐστὶν ὁ χρησμός.
ἔγχει δὲ σπονδὴν, καὶ τῶν σπλάγχνων φέρε δευρί.

Ιε. ἀλλ', εἰ ταῦτα δοκεῖ, κἀγὼ 'μαυτῷ βαλανεύσω.

Τρ. σπονδὴ, σπονδή.

Ιε. ἔγχει δὴ κἀμοὶ, καὶ σπλάγχνων μοῖραν ὄρεξον.

Τρ. ἀλλ' οὔπω τοῦτ' ἐστὶ φίλον μακάρεσσι θεοῖσιν·
ἀλλὰ τόδε πρότερον, σπένδειν ἡμᾶς, σὲ δ' ἀπελθεῖν.
ὦ πότνι' Εἰρήνη, παράμεινον τὸν βίον ἡμῖν.

Ιε. πρόσφερε τὴν γλῶτταν.

Τρ. σὺ δὲ τὴν σαυτοῦ γ' ἀπένεγκε.

Ιε. σπονδή.

Τρ. καὶ ταυτὶ μετὰ τῆς σπονδῆς λαβὲ θᾶττον.

Ιε. οὐδεὶς δώσει μοι τῶν σπλάγχνων;

Τρ. οὐ γὰρ οἷόν τε
ἡμῖν πρὶν διδόναι, πρίν κεν λύκος οἶν ὑμεναιοῖ.

Ιε. ναὶ πρὸς τῶν γονάτων.

Τρ. ἄλλως, ὦ 'τὰν ἱκετεύεις·
οὐ γὰρ ποιήσεις λεῖον τὸν τραχὺν ἐχῖνον.
ἄγε δὴ, θεαταὶ, δεῦρο συσπλαγχνεύετε
μετὰ νῷν.

Ιε. τί δ' ἔγωγε;

Τρ. τὴν Σίβυλλαν ἔσθιε.

Ιε. οὔ τοι, μὰ τὴν Γῆν, ταῦτα κατέδεσθον μόνω,
ἀλλ' ἁρπάσομαι σφῷν αὐτά. κεῖται δ' ἐν μέσῳ.

Τρ. παῖ, παῖε, παῖε τὸν Βάκιν.

Ιε. μαρτύρομαι.
Τρ. κἄγωγ', ὅτι τένθης εἶ σὺ κἀλαζὼν ἀνήρ.
παῖ' αὐτὸν, ἐπέχων τῷ ξύλῳ τὸν ἀλαζόνα.
Οι. σὺ μὲν οὖν· ἐγὼ δὲ τουτονὶ τῶν κωδίων,
ἃ 'λάμβαν' αὐτὸς ἐξαπατῶν, ἐκβολβιῶ.
οὐ καταβαλεῖς τὰ κώδι', ὦ θυηπόλε;
ἤκουσας; ὁ κόραξ οἷος ἦλθ' ἐξ 'Ωρεοῦ.
οὐκ ἀποπετήσει θᾶττον εἰς 'Ελύμνιον;
Ημ. ἥδομαι, ἥδομαι,
κράνους ἀπηλλαγμένος,
τυροῦ τε καὶ κρομμύων.
οὐ γὰρ φιληδῶ μάχαις,
ἀλλὰ πρὸς πῦρ διέλκων
μετ' ἀνδρῶν ἑταίρων φίλων,
συγκέας τῶν ξύλων, ἅττ' ἂν ᾖ
δανότατα τοῦ θέρους
ἐκπεπιεσμένα,
κἀνθρακίζων τοῦ 'ρεβίνθου,
τήν τε φηγὸν ἐμπυρεύων,
χἄμα τὴν Θρᾷτταν κυνῶν,
τῆς γυναικὸς λουμένης.
οὐ γὰρ ἔσθ' ἥδιον, ἢ τυχεῖν μὲν ἤδη 'σπαρμένα,
τὸν θεὸν δ' ἐπιψεκάζειν, καί τιν' εἰπεῖν γείτονα·
Εἰπέ μοι, τί τηνικαῦτα δρῶμεν, ὦ Κωμαρχίδη;
ἐμπιεῖν ἔμοιγ' ἀρέσκει, τοῦ θεοῦ δρῶντος καλῶς.
ἀλλ' ἄφαυε τῶν φασήλων, ὦ γύναι, τρεῖς χοίνικας,
τῶν τε πυρῶν μῖξον αὐτοῖς, τῶν τε σύκων ἔξελε,
τόν τε Μανῆν ἡ Σύρα βωστρησάτω τοῦ χωρίου.

HIER. Antestor.

TRYG. Et ego, te nempe esse helluonem et arrogantem hominem; percute ipsum, et baculo cohibe jactatorem illum.

FAM. Tu quidem id cura: ego vero victimarum pelles, quas hicce per fraudem accepit, ei detraham. Nonne depones pelles, sacrificule? audistin'? qualis iste corvus ex Oreo venit! nonne avolabis ocius in Elymnium?

SEM. Lætor, lætor, quod carere licet casside, et caseo, et cepis. Non enim ex præliis voluptatem capio; sed si apud ignem perpotem cum caris sodalibus, comburens ligna, quæcunque fuerint aridissima, æstivo calore exsiccata, et in carbonibus torrens cicer, fagumque in ignem immittens, et simul Thrattam subagitans, dum uxor lavat. Nihil enim jucundius est, quam si, facta jam semente, deoque eam irrigante, sic fabuletur vicinus aliquis: *Dic mihi sodes, quid facimus interea, ô Comarchida? mihi quidem potare placet, dum deus juvat sata. Age, mulier, frige phaselorum tres chœnices, triticique nonnihil eis admisce, atque ficus depromе. Vocet Syra Manen ex agro,*

quandoquidem non licet pampinare hodie, neque glebas frangere, quum ager sit uvidus: et a me ferat aliquis turdum et fringillas duas. Erat etiam recondita domi colostra, et quatuor frusta carnis leporinæ, nisi quid illorum abripuit mustela vesperi: sane strepebat intus nescio quid et tumultuabatur. Ex illis, inquam, frustis fer nobis tria, puer, et unum da patri: myrtos fructiferos pete ab Æschinada; simulque, eadem est enim via, Charinadem aliquis vocet, ut potet nobiscum, dum bene facit, et incrementum dat deus frugibus.

Sem. Quando cicada cantat suavem suam cantilenam, lætor dispiciens Lemnias vites, an jam maturescant: nam fructum præcocem producunt: lætor etiam intuens grossum tumescentem; deinde quum est maturus, comedo, suavitatemque exploro, simulque dico: *Amicæ tempestates!* et nonnihil thymi terens misturam bibo: deinde fio pinguis eo æstatis tempore: his, inquam, lætor magis, quam si intuear diis odiosum centurionem tres cristas habentem, puniceamque chlamydem coloris intensissimi, quam ille tincturæ esse ait *Sardianicæ*: sin forte

οὐ γὰρ οἷόν τ' ἐστὶ πάντως οἰναρίζειν τήμερον,
οὐδὲ τυντλάζειν, ἐπειδὴ παρδακὸν τὸ χωρίον·
κἀξ ἐμοῦ δ' ἐνεγκάτω τις τὴν κίχλην καὶ τὼ σπίνω·
ἦν δὲ καὶ πυός τις ἔνδον, καὶ λαγῷα τέτταρα,
εἴ τι μὴ 'ξήνεγκεν αὐτῶν ἡ γαλῆ τῆς ἑσπέρας·
ἐψόφει γοῦν ἔνδον οὐκ οἶδ' ἅττα, κἀκυδοιδόπα·
ὧν ἔνεγκ', ὦ παῖ, τρί' ἡμῖν, ἓν δὲ δοῦναι τῷ πατρί.
μυῤῥίνας αἴτησον ἐξ Αἰσχινάδου τῶν καρπίμων·
χἄμα τῆς αὐτῆς ὁδοῦ Χαρινάδην τις βωσάτω,
ὡς ἂν ἐμπίῃ μεθ' ἡμῶν,
εὖ ποιοῦντος, κὠφελοῦντος
τοῦ θεοῦ τἀρώματα.
Ημ. ἡνίκ' ἂν ἀχέτας
ᾄδῃ τὸν ἡδὺν νόμον,
διασκοπῶν ἥδομαι
τὰς Λημνίας ἀμπέλους,
εἰ πεπαίνουσιν ἤδη·
τὸ γὰρ φίτυ πρῷον φύει·
τόν τε φήληχ' ὁρῶν οἰδαίνοντ'·
εἶθ' ὁπόταν ᾖ πέπων,
ἐσθίω, κἀπέχω,
χἄμα φήμ', Ὧραι φίλαι· καὶ
τοῦ θύμου τρίβων κυκῶμαι·
κᾆτα γίγνομαι παχὺς
τηνικαῦτα τοῦ θέρους
μᾶλλον, ἢ θεοῖσιν ἐχθρὸν ταξίαρχον προσβλέπων,
τρεῖς λόφους ἔχοντα, καὶ φοινικίδ' ὀξεῖαν πάνυ,
ἣν ἐκεῖνός φησιν εἶναι βάμμα Σαρδιανικόν·

ἢν δέ που δέῃ μάχεσθαι ῎χοντα τὴν φοινικίδα,
τηνικαῦτ' αὐτὴ βέβαπται βάμμα χεζικηνικόν·
κᾆτα φεύγει πρῶτος, ὥσπερ ξουθὸς ἱππαλεκτρυὼν,
τοὺς λόφους σείων· ἐγὼ δ' ἕστηκα λινοπτώμενος.
ἡνίκα δ' ἂν οἴκοι γένωνται, δρῶσιν οὐκ ἀνασχετὰ,
τοὺς μὲν ἐγγράφοντες ἡμῶν, τοὺς δ' ἄνω τε καὶ κάτω
ἐξαλείφοντες δὶς ἢ τρίς. Αὔριόν γ' ἔσθ' ἡ ῎ξοδος·
τῷ δὲ σιτί' οὐκ ἐώνητ'· οὐ γὰρ ᾔδειν ἐξιών·
εἶτα προστὰς πρὸς τὸν ἀνδριάντα τὸν Πανδίονος,
εἶδεν αὑτὸν, κἀπορῶν ἔθει κακὸν βλέπων ὀπόν.
ταῦτα δ' ἡμᾶς τοὺς ἀγροίκους δρῶσι· τοὺς δ' ἐξ ἄστεος
ἧττον, οἱ θεοῖσιν οὗτοι κἀνδράσιν ῥιψάσπιδες.
ὧν ἔτ' εὐθύνας ἐμοὶ δώσουσιν, ἢν θεὸς θέλῃ.
πολλὰ μὲν δή μ' ἠδίκησαν,
ὄντες οἴκοι μὲν λέοντες,
ἐν μάχῃ δ' ἀλώπεκες.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ, ΔΡΕΠΑΝΟΥΡΓΟΣ, ΛΟΦΟΠΟΙΟΣ, ΘΩΡΑΚΟΠΩΛΗΣ, ΣΑΛΠΙΓΚΤΗΣ, ΚΡΑΝΟΠΟΙΟΣ, ΔΟΡΥΞΟΟΣ, ΠΑΙΣ ΛΑΜΑΧΟΥ, ΠΑΙΣ ΚΛΕΩΝΥΜΟΥ, ΧΟΡΟΣ.

Τρ. ΙΟΥ, ἰού.
ὅσον τὸ χρῆμ' ἐπὶ δεῖπνον ἦλθ' ἐς τοὺς γάμους.
ἔχ', ἀποκάθαιρε τὰς τραπέζας ταυτηΐ·
πάντως γὰρ οὐδὲν ὄφελος ἔστ' αὐτῆς ἔτι.
ἔπειτ' ἐπείσφερε τὰς ἀμύλους καὶ τὰς κίχλας,
καὶ τῶν λαγώων πολλὰ, καὶ τοὺς κολλάβους.

pugnandum sit ei ista amicto chlamyde, tunc illa tingitur tinctura *Merdianica*: deinde fugit primus, tanquam celer equigallus, cristas concutiens; ego autem sto retia servans. Quando autem domi sunt, intolerabilia faciunt, dum alios inscribunt in catalogum, alios temere delent bis aut ter. Cras quidem profectio est: huic vero cibus non est emtus: nesciebat enim quum domo egrederetur se militiæ adscriptum esse: deinde ad simulacrum Pandionis consistens, nomen suum in catalogo videt, inopsque consili currit flens amare. Ista nobis faciunt agricolis; urbanis vero secus, illi diis hominibusque invisi armorum abjectores: pro quibus pœnas adhuc dabunt mihi, si deus volet: multis enim me læserunt injuriis, qui domi quidem sunt leones, in acie autem vulpes.

TRYGÆUS, FALCARIUS, CRISTARIUS, LORICARIUS, TUBICEN, GALEARUM FABER, HASTARIUS, PUER LAMACHI, PUER CLEONYMI, CHORUS.

Tryg. Io! io! Quanta multitudo venit ad nuptiales epulas! Cape hanc galeam, et cristis mensas deterge, siquidem illius nullus est usus amplius: deinde infer placentas et turdos, plurimamque leporinam et panes.

FALC. Ubi Trygæus est, ubi?

TRYG. Turdos coquo.

FALC. O carissime Trygæe, quanta bona in nos contulisti, quum pacem fecisti! nam antidhac nemo emisset falcem vel teruncio: nunc vero eas quinquagenis drachmis vendo: iste autem ternis drachmis cados vendit in agros. Sed, ô Trygæe, cum ex falcibus sume, tum ex istis, quidquid voles, gratiis: et istæc accipe. Ex iis enim quæ vendidimus, et unde lucrum fecimus, dona hæcce tibi ferimus ad nuptias.

TRYG. Agite ergo, depositis istis apud me, ingredimini ad cœnam ocius: etenim iste armorum institor accedit æger animi.

CRIS. Hei mihi! Trygæe, quam me funditus perdidisti!

TRYG. Quid vero est, infortunate? num tibi forte dolet caput cristis erumpentibus?

CRIS. Pessum dedisti meum opificium et victum, hujusque, et istius hastarum fabri.

TRYG. Quid preti, amabo, solvam tibi pro istis duabus cristis?

CRIS. Tu ipse quid das?

TRYG. Quid dem rogas? pudet dicere. Tamen quia multo labore implicitæ et adstrictæ sunt, facile pro iis darem tres caricarum chœnices, mensam ut detergam hancce.

CRIS. Fer igitur intus huc caricas: quippe satius est, ô bone, quam nihil accipere.

TRYG. Aufer, aufer eas hinc in malam rem: pili eis defluunt, nihili sunt. Cristas has non emerem, ne una quidem carica.

Δρ. πού, πού Τρυγαῖός ἐστιν;
Τρ. ἀναβράττω κίχλας.
Δρ. ὦ φίλτατ', ὦ Τρυγαῖ', ὅσ' ἡμᾶς τἀγαθὰ
δέδρακας, εἰρήνην ποιήσας· ὡς πρὸ τοῦ
οὐδεὶς ἐπρίατ' ἂν δρέπανον οὐδὲ κολλύβου·
νυνὶ δὲ πεντήκοντα δραχμῶν αὔτ' ἐμπολῶ·
ὁδὶ δὲ τριδράχμους τοὺς κάδους εἰς τοὺς ἀγρούς.
ἀλλ', ὦ Τρυγαῖε, τῶν δρεπάνων τε λάμβανε,
καὶ τῶνδ' ὅ τι βούλει, προῖκα· καὶ ταυτὶ δέχου.
ἀφ' ὧν γὰρ ἀπεδόμεσθα, κἀκερδαίνομεν,
τὰ δῶρα ταυτί σοι φέρομεν εἰς τοὺς γάμους.
Τρ. ἴθι νυν, καταθέμενοι παρ' ἐμοὶ ταῦτ', εἴσιτε
ἐπὶ δεῖπνον ὡς τάχιστα. καὶ γὰρ οὑτοσὶ
ὅπλων κάπηλος ἀχθόμενος προσέρχεται.
Λο. οἴμ', ὥς προθέλυμνόν μ', ὦ Τρυγαῖ', ἀπώλεσας.
Τρ. τί δ' ἐστὶν, ὦ κακόδαιμον; οὔ τι που λοφᾷς;
Λο. ἀπώλεσάς μου τὴν τέχνην καὶ τὸν βίον,
καὶ τουτουῒ, καὶ τοῦ δορυξοῦ κεινουΐ.
Τρ. τί δῆτα τουτοινὶ καταθῶ σοι τοῖν λόφοιν;
Λο. αὐτὸς σὺ τί δίδως;
Τρ. ὅ τι δίδωμ'; αἰσχύνομαι;
ὅμως δ' ὅτι τὸ σφήκωμα πολὺν ἔχει πόνον,
δοίην ἂν αὐτοῖν ἰσχάδων τρεῖς χοίνικας,
ἵν' ἀποκαθαίρω τὴν τράπεζαν τουτῳΐ.
Λο. ἔνεγκε τοίνυν εἰσιὼν τὰς ἰσχάδας.
κρεῖττον γάρ, ὦ 'τάν, ἐστιν ἢ μηδὲν λαβεῖν.
Τρ. ἀπόφερ', ἀπόφερ' ἐς κόρακας ἐκ τῆς οἰκίας.
τριχορρυεῖτον, οὐδὲν ἐστόν. τὼ λόφω

οὐκ ἂν πριαίμην οὐδ' ἂν ἰσχάδος μιᾶς.
Θω. τί δαὶ δεκάμνῳ τῷδε θώρακος κύτει
ἐνημμένῳ κάλλιστα χρήσομαι τάλας;
Τρ. οὗτος μὲν οὐ μή σοι ποιήσει ζημίαν.
ἀλλ' αἶρέ μοι τοῦτόν γε τῆς ἰσωνίας.
ἐναποπατεῖν γάρ ἐστ' ἐπιτήδειος πάνυ---
Θω. παῦσαί μ' ὑβρίζων τοῖς ἐμοῖσι χρήμασι.
Τρ. ὡδὶ, παραθέντι τρεῖς λίθους. οὐ δεξιῶς;
Θω. ποίᾳ δ' ἀποψήσει ποτ', ὦ 'μαθέστατε;
Τρ. τῃδὶ, διεὶς τὴν χεῖρα διὰ τῆς θαλαμίας,
καὶ τῇδ'---
Θω. ἅμ' ἀμφοῖν δῆτ';
Τρ. ἔγωγε, νὴ Δία,
ἵνα μή γ' ἁλῷ τρύπημα κλέπτων τῆς νεώς.
Θω. ἔπειτ' ἐπὶ δεκάμνῳ χεσεῖ καθήμενος;
Τρ. ἔγωγε, νὴ Δί', ὦ 'πίτριπτ'· οἴει γὰρ ἂν
τὸν πρωκτὸν ἀποδόσθαι με χιλίων δραχμῶν;
Θω. ἴθι δὴ 'ξένεγκε τἀργύριον.
Τρ. ἀλλ', ὦ 'γαθὲ,
θλίβει τὸν ὄῤῥον· ἀπόφερ', οὐκ ὠνήσομαι.
Σα. τί δ' ἔγωγ' ἄρα τῇ σάλπιγγι τῇδε χρήσομαι;
ἣν ἐπριάμην δραχμῶν ποθ' ἑξήκοντ' ἐγώ;
Τρ. μόλυβδον ἐς τουτὶ τὸ κοῖλον ἐγχέας,
ἔπειτ' ἄνωθεν ῥάβδον ἐνθεὶς ὑπόμακρον,
γενήσεταί σοι τῶν κατακτῶν κοττάβων.
Σα. οἴμοι καταγελᾷς.
Τρ. ἀλλ' ἕτερον παραινέσω.
τὸν μὲν μόλυβδον, ὥσπερ εἶπον, ἔγχεον·

Lor. Hac autem lorica decem minis æstimata, commissa fabre, quid faciam miser?

Tryg. Hæc quidem nequaquam tibi damno erit: sed da eam mihi eodem pretio, quo tibi constitit: nam ad id apta est, ut quis in eam exoneret alvum---

Lor. Desine conviciorum in me et merces meas.

Tryg. Hoc modo adpositis tribus lapillis. Annon commode?

Lor. Qua vero parte terges nates, homo ineptissime?

Tryg. Hac, immissa manu per foramen, quo brachium exseritur, et illac---

Lor. Ergo utraque manu?

Tryg. Ita hercle, ne furtum fecisse deprenendar obturando navis foramine.

Lor. Ergone super vase decem minarum sedens cacabis?

Tryg. Equidem hercle, ô perdite. Anne vero putas me podicem meum venditurum vel mille drachmis?

Lor. Agedum effer argentum.

Tryg. Sed, ô bone, podicem mihi premit tua lorica; aufer, non emam.

Tub. Quid vero ego tandem hac tuba faciam, quam emi olim sexaginta drachmis?

Tryg. Plumbum si infundas in hanc cavitatem, deinde si superne virgam infigas longiusculam, fiet tibi pensilis cottabus.

Tub. Hei mihi! derides me.

Tryg. Sed aliud consilium dabo. Plumbum quidem, ut dixi, infunde: ex hac autem parte funiculis suspensam lancem

adde, et plane tibi fiet illud, quo possis ficus in agro servis tuis appendere.

Gal. Fab. O implacate dæmon, ut me perdidisti, quando pro his galeis minam olim dedi! et quid jam faciam? quis enim eas emet?

Tyrg. Abi et vende eas Ægyptiis, sunt enim aptæ ad metiendam syrmæam.

Hast. Hei mihi! ô galearum faber, quam misera est nostra conditio!

Tryg. Huic quidem nihil evenit mali.

Gal. Fab. Sed quid est adhuc, ad quod galeis utatur quispiam?

Tryg. Si hujusmodi ansas discat quis facere, multo pluris eas vendet, quam nunc.

Gal. Fab. Abeamus, ô hastarum faber.

Tryg. Nequaquam; quia ab hoc ego hastas istas emam.

Hast. Quantum ergo das?

Tryg. Si bifariam diffindantur singulæ, sumam eas pro ridicis, centenas drachma.

Hast. Contumelia hæc est: discedamus hinc, o bone.

Tryg. Ita hercle: nam pueri jam exeunt huc invitatorum, micturi, ut quæ cantaturi sunt præmeditentur, ni fallor. Sed, o puer, si quid cantare cogitas, hic propter me adstans prius præludium cantus face.

Puer I. Nunc rursus a bellicosis viris exordiamur —

Tryg. Desine bellicosos cantare, præsertim, ô perditissime, facta jam pace. Male doctus es et execrabilis.

ἐντευθενὶ δὲ σπαρτίοις ἠρτημένην
πλάστιγγα πρόσθες, καὐτό σοι γενήσεται
τὰ σῦκ' ἐν ἀγρῷ τοῖς οἰκέταισιν ἱστάναι.
Κρ. ὦ δυσκάθαρτε δαῖμον, ὥς μ' ἀπώλεσας,
ὅτ' ἀντέδωκά γ' ἀντὶ τῶνδε μνᾶν ποτε·
καὶ νῦν τί δράσω; τίς γὰρ αὔτ' ὠνήσεται;
Τρ. πώλει βαδίζων αὐτὰ τοῖς Αἰγυπτίοις.
ἔστιν γὰρ ἐπιτήδεια συρμαίαν μετρεῖν.
Δο. οἴμ', ὦ κρανοποί', ὡς ἀθλίως πεπράγαμεν.
Τρ. οὗτος μὲν οὐ πέπονθεν οὐδέν.
Κρ. ἀλλὰ τί
ἔτ' ἐστὶ τοῖσι κράνεσιν ὅ τι τις χρήσεται;
Τρ. ἐὰν τοιαυτασὶ μάθῃ λαβὰς ποιεῖν,
ἄμεινον ἢ νῦν αὔτ' ἀποδώσεται πολύ.
Κρ. ἀπίωμεν, ὦ δορυξέ.
Τρ. μηδαμῶς, ἐπεὶ
τούτῳ γ' ἐγὼ τὰ δόρατα ταῦτ' ὠνήσομαι.
Δο. πόσον δίδως δῆτ';
Τρ. εἰ διαπρισθεῖεν δίχα,
λάβοιμ' ἂν αὔτ' ἐς χάρακας, ἑκατὸν τῆς δραχμῆς.
Δο. ὑβριζόμεθα. χωρῶμεν, ὦ 'τὰν, ἐκποδών.
Τρ. νὴ τὸν Δί', ὡς τὰ παιδία γ' ἤδη 'ξέρχεται
οὐρησόμενα τὰ τῶν ἐπικλήτων δεῦρ', ἵνα,
ἅττ' ᾄσεται, προαναβάληται, μοι δοκεῖ.
ἀλλ' ὅ τι περ ᾄδειν ἐπινοεῖς, ὦ παιδίον,
αὐτοῦ παρ' ἐμὲ στὰν, πρότερον ἀναβαλοῦ 'νθαδί.
Πα. α'. Νῦν αὖθ' ὁπλοτέρων ἀνδρῶν ἀρχώμεθα---
Τρ. παῦσαι

ὁπλοτέρους ᾄδων, καὶ ταῦτ', ὦ τρισκακόδαιμον,
εἰρήνης οὔσης· ἀμαθές γ' εἶ καὶ κατάρατον.

Πα. α'. Οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
σύν ῥ' ἔβαλον ῥινούς τε καὶ ἀσπίδας ὀμφαλοέσσας.

Τρ. ἀσπίδας; οὐ παύσει μεμνημένος ἀσπίδας ἡμῖν;

Πα. α'. Ἔνθάδ' ἅμ' οἰμωγή τε καὶ εὐχωλὴ πέλεν ἀνδρῶν.

Τρ. ἀνδρῶν οἰμωγή; κλαύσει, νὴ τὸν Διόνυσον,
οἰμωγὰς ᾄδων, καὶ ταύτας ὀμφαλοέσσας.

Πα. α'. ἀλλὰ τί δῆτ' ᾄδω; σὺ γὰρ εἰπέ μοι, οἷς τισι χαίρεις.

Τρ. Ὡς οἱ μὲν δαίνυντο βοῶν κρέα, καὶ τὰ τοιαυτί·
Ἄριστον προτίθεντο, καὶ ἅττ' ἥδιστα πάσασθαι.

Πα. α'. Ὡς οἱ μὲν δαίνυντο βοῶν κρέα, καὐχένας ἵππων
ἔκλυον ἱδρώοντας, ἐπεὶ πολέμου ἐκόρεσθεν.

Τρ. εἶεν· ἐκόρεσθεν τοῦ πολέμου, κᾆτ' ἤσθιον.
ταῦτ' ᾆδε, ταῦθ', ὡς ἤσθιον κεκορεσμένοι.

Πα. α'. Θωρήσσοντ' ἄρ' ἔπειτα πεπαυμένοι.

Τρ. ἄσμενοι, οἶμαι.

Πα. α'. Πύργων δ' ἐξεχέοντο, βοὴ δ' ἄσβεστος ὀρώρει.

Τρ. κάκιστ' ἀπόλοιο, παιδάριον, αὐταῖς μάχαις·
οὐδὲν γὰρ ᾄδεις, πλὴν πολέμους. τοῦ καί ποτ' εἶ;

Πα. α'. ἐγώ;

Τρ. σὺ μέντοι, νὴ Δί'.

Πα. α'. υἱὸς Λαμάχου.

Τρ. αἰβοῖ·
ἦ γὰρ ἐγὼ θαύμαζον ἀκούων, εἰ σὺ μὴ εἴης
ἀνδρὸς βουλομάχου καὶ κλαυσιμάχου τινὸς υἱός.
ἄπερρε, καὶ τοῖς λογχοφόροισιν ᾆδ' ἰών.
ποῦ μοι τὸ τοῦ Κλεωνύμου 'στὶ παιδίον;

Puer I. Illi autem quum jam prope essent concurrentes inter sese, scuta et clypeos conserebant umbonibus munitos.

Tryg. *Clypeos?* nonne desines clypeos memorare nobis?

Puer I. Hic virum ejulatus exoriebatur simul et supplicatio.

Tryg. *Virûm ejulatus,* inquis? plorabis, ita me Bacchus amet, ejulatus canens, eosque umbonibus munitos.

Puer I. Sed quid canam tandem? tu enim dic mihi, quibus delecteris.

Tryg. Cane, *Sic illi quidem comedebant boum carnes,* et quæ sunt istiusmodi: *Prandium adponebant et quæcunque sunt esu suavissima.*

Puer I. Sic illi quidem comedebant boum carnes, sudantumque equorum cervices solvebant jugo, satiati jam bello.

Tryg. Esto: bello satiati sunt; deinde comederunt. Ista cane, ista, ut comederint satiati.

Puer I. Deinde postquam desiere, pectora munierunt.

Tryg. Cupide et lubenter, ut credo.

Puer I. E turribus vero sese effuderunt; clamor autem ingens exortus est.

Tryg. Pessimis exemplis pereas, ô puerule, cum tuis præliis: nihil enim nisi bella canis. Cujusnam vero filius es?

Puer I. Egone?

Tryg. Tu ergo hercle.

Puer I. Filius Lamachi.

Tryg. Hui! mirabar profecto, dum te audiebam, ni tu esses *Bulomachi* hominis et *Clausimachi* alicujus filius. I in malam rem, et hastiferos adiens, iis canta. Ubi mihi Cleonymi est

filius? cane, priusquam ingrediaris, aliquid: nam sat scio te pugnas non cantaturum: modesto enim es patre natus.

Puer II. Clypeo quidem meo Saïus aliquis superbit, quem ad fruticem reliqui invitus, instrumentum belli labe carens—

Tryg. Dic mihi, ô pusio, hæccine in patrem tuum canis?

Puer II. Vitam autem meam servavi.

Tryg. At parentum vitam dedecorasti. Sed ingrediamur: quippe sat certo scio, quæ modo cecinisti de clypeo, horum te nunquam obliturum, qui tali sis patre natus. Vobis autem hic manentibus id jam relinquitur negoti, ut hæc strenue comedatis et consumatis, nec frustra maxillas moveatis. Sed gnaviter incumbite, et raptim mandite utrisque maxillis. Nullus enim, ô ærumnosi, alborum dentium usus est, nisi etiam aliquid mandant.

Chor. Nobis hæc erunt curæ: bene enim facis et tu, quum nos mones.

Tryg. Sed ô qui antehac esuriebatis, ingurgitate vos leporinis: non enim quotidie licet incidere in placentas sine custode vagantes: quamobrem vorate, aut mox vos pœnitebit. Ore favere oportet, et sponsam huc foras adducere, tedasque ferre, et gratulari omnem populum, ac fauste acclamare, et omnem supellectilem nunc rursus in agrum portare, postquam saltaverimus, et libaverimus, et Hyperbolum expulerimus; deosque precati fuerimus, ut dent Græcis divitias, et ut magnus hordei proventus nobis sit omnibus pariter, vinique, utque ficus come-

ᾆσον, πρὶν εἰσιέναι, τι· σὺ γὰρ εὖ οἶδ' ὅτι
οὐ πράγματ' ᾄσει· σώφρονος γὰρ εἶ πατρός.
Πα. β'. Ἀσπίδι μὲν Σαΐων τις ἀγάλλεται, ἣν παρὰ θάμνῳ
ἔντος ἀμώμητον κάλλιπον οὐκ ἐθέλων.
Τρ. εἰπ' ἐμοὶ, ὦ πόσθων, εἰς τὸν σαυτοῦ πατέρ' ᾄδεις;
Πα. β'. Ψυχὴν δ' ἐξεσάωσα---
Τρ. κατῄσχυνας δὲ τοκῆων.
ἀλλ' εἰσίωμεν· εὖ γὰρ οἶδ' ἐγὼ σαφῶς,
ὅτι ταῦθ', ὅσ' ᾖσας ἄρτι περὶ τῆς ἀσπίδος,
οὐ μὴ 'πιλάθῃ ποτ', ὢν ἐκείνου τοῦ πατρός.
ὑμῶν τὸ λοιπὸν ἔργον ἤδη 'νταῦθα τῶν μενόντων
φλᾶν ταῦτα πάντα καὶ σποδεῖν καὶ μὴ κενὰς παρέλκειν·
ἀλλ' ἀνδρικῶς ἐμβάλλετον,
καὶ σμώχετ' ἀμφοῖν ταῖν γνάθοιν.
οὐδὲ γὰρ, ὦ πόνηροι,
λευκῶν ὀδόντων ἔργον ἔστ', ἢν μή τι καὶ μάσωνται.
Χο. ἡμῖν μελήσει ταῦτά γ'· εὖ ποιεῖς δὲ καὶ σὺ φράζων.
Τρ. ἀλλ', ὦ πρὸ τοῦ πεινῶντες, ἐμβάλλεσθε τῶν λαγώων·
ὡς οὐχὶ πᾶσαν ἡμέραν
πλακοῦσιν ἐστὶν ἐντυχεῖν πλανωμένοις ἐρήμοις.
πρὸς ταῦτα βρύκετ', ἢ τάχ' ὑμῖν φημὶ μεταμελήσειν.
εὐφημεῖν χρὴ καὶ τὴν νύμφην ἔξω τινὰ δεῦρο κομίζειν,
δᾷδάς τε φέρειν, καὶ πάντα λεὼν ξυγχαίρειν, κἀπικελεύειν,
καὶ τὰ σκεύη πάλιν εἰς τὸν ἀγρὸν νυνὶ χρὴ πάντα κομίζειν
ὀρχησαμένους καὶ σπείσαντας, καὶ Ὑπέρβολον ἐξελάσαντας·
κἄπειτ' εὐξαμένους τοῖσι θεοῖς
διδόναι πλοῦτον τοῖς Ἕλλησιν,
κριθάς τε ποιεῖν ἡμᾶς πολλὰς,

πάντας ὁμοίως, οἶνόν τε πολὺν,
σῦκά τε τρώγειν·
τάς τε γυναῖκας τίκτειν ἡμῖν·
καὶ τἀγαθὰ πάνθ', ὅσ' ἀπωλέσαμεν,
ξυλλέξασθαι πάλιν ἐξ ἀρχῆς·
λῆξαι δ' αἴθωνα σίδηρον.
δεῦρ', ὦ γύναι, εἰς ἀγρὸν,
χὤπως μετ' ἐμοῦ καλὴ
καλῶς κατακείσει.
Ὑμὴν, Ὑμέναι' ὦ· Ὑμὴν, Ὑμέναι' ὦ.
Χο. ὦ τρισμάκαρ, ὡς δικαίως
τἀγαθὰ νῦν ἔχεις.
Ὑμὴν, Ὑμέναι' ὦ· Ὑμὴν, Ὑμέναι' ὦ.
τί δράσομεν αὐτήν;
τί δράσομεν αὐτήν;
τρυγήσομεν αὐτήν.
τρυγήσομεν αὐτήν.
ἀλλ' ἀράμενοι φέρωμεν,
οἱ προστεταγμένοι,
τὸν νυμφίον, ὦ 'νδρες.
Ὑμὴν, Ὑμέναι' ὦ· Ὑμὴν Ὑμέναι' ὦ.
* * * λείπει. * * *
Χο. οἰκήσετε γοῦν καλῶς,
οὐ πράγματ' ἔχοντες,
ἀλλὰ συκολογοῦντες.
Ὑμὴν, Ὑμέναι' ὦ· Ὑμὴν, Ὑμέναι' ὦ.
τοῦ μὲν μέγα καὶ παχὺ,
τῆς δ' ἡδὺ τὸ σῦκον.

damus; et uxores ut nobis pariant, bonaque omnia, quæcunque amisimus, de integro collecta recuperemus, et coruscantis ferri ut cesset usus. Veni, o mulier, in agrum, daque operam, ut mecum bella belle cubes. Hymen o Hymenæe, Hymen o Hymenæe!

Chor. O terbeate, quam merito hæc bona nunc habes! Hymen o Hymenæe, Hymen o Hymenæe! Quid ei faciemus? quid ei faciemus? fruemur ea, fruemur ea. Sed nos, o viri, quibus id mandatum est, sustollamus et feramus sponsum. Hymen o Hymenæe, Hymen o Hymenæe!

(Desunt complures versus.)

Chor. Proinde bene habitabitis, nec molestias sustinebitis, sed ficus colligetis. Hymen o Hymenæe, Hymen o Hyme-

næe! Ille habet magnam et crassam, hæc vero dulcem ficum, Dices ergo quum comederis, vinumque biberis multum, *Hymen o Hymenæe, Hymen o Hymenæe!*

(Desunt versus aliquot.)

CHOR. Placentas comedetis.

FINIS.

φήσεις γοῦν, ὅταν ἐσθίῃς,
οἶνόν τε πίῃς πολύν·
Ὑμὴν, Ὑμέναι' ὦ· Ὑμὴν, Ὑμέναι' ὦ.
* * * λείπει. * * *
Χο. πλακοῦντας ἔδεσθε.
* * * * * * *

FINIS.

LONDINI:

EX OFFICINA N. BLISS.